

MILK CỦA LO LEM LIVE LIVE

100% SỮA TƯƠI

OH QUA OH

Export
Hokuro Livestock
New York

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>
<u>Chương 39</u>
<u>Chương 40</u>
<u>Chương 41</u>
<u>Chương 42</u>
<u>Chương 43</u>
<u>Chương 44</u>
<u>Chương 45</u>
<u>Chương 46</u>

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63.1](#)

[Chương 63.2](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 75.2](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 84: Chương Kết Thúc!](#)

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

Vu Kiều đang tham gia tang lễ, tang lễ Quý Huy - chồng của cô, rất nhiều người đến hiện trường, nhưng đoán chừng không có mấy ai khổ sở vì quan tâm đến ông, trên cơ bản đều vì tài sản Quý Huy mà đến, tất cả mọi người rối rít nghị luận về di chúc, bởi vì sau khi kết thúc tang lễ Quý Huy sẽ công bố di chúc, bên cạnh luật sư của ông không ít người vây quanh, rất nhiều người đều hỏi thăm chi tiết trong di chúc.

Vu Kiều cảm thấy những người này thật kỳ diệu, khi Quý Huy còn sống thì không đến, ngay cả con gái Quý Huy cũng không để ý tới ông, sau khi chết trái lại đều tụ tập đủ, cũng không biết những người này đang suy nghĩ gì, đổi lại là bạn, bạn sẽ phân chia tài sản cho những người không tốt với mình chứ?

Quý Huy là não già, không phải là não tàn!

Hơn nữa người nào không biết Quý Huy căn bản không có nhiều tiền, ông không tự ý kinh doanh, công ty cha giao cho ông liên tục lỗ mấy năm, nợ ngân hàng còn chưa trả, nếu không phải sau này kết hôn với con gái nhà giàu mới nổi là cô, thì sớm đã tuyên bố phá sản.

Hiện tại những người này muốn đến phân chia tài sản? Ha ha, làm gì có chia tiền của Quý Huy, là chia tiền của Vu Kiều cô!

Trước tránh Quý Huy như rắn rết, hiện tại muốn chạy qua chia một chén súp, thật sự da đủ dày, bên trong di chúc viết cái gì cô rõ ràng tường tận, những người này chính là đi không công một chuyến, cô chỉ hy vọng chuyện không cần làm âm lên, hôm nay là tang lễ, cô không muốn huyên náo, quá khó nhìn.

Con gái Quý Huy là Quý Tử Nhân mặc váy liền áo màu đen đứng một bên, tóc dài xõa vai, không trang điểm, trên mặt còn vương nước mắt, vẻ mặt đau lòng gần chết, bộ dáng quả thực bất cứ lúc nào cũng sẽ té xỉu, con bé lớn lên thanh thuần lại xinh đẹp, bộ dáng sạch sẽ, đáng thương như vậy, phái nam ở đây nhìn mà đau lòng muốn chết.

Nói đến cảnh ngộ Quý Tử Nhân, người ở bên ngoài nghĩ thật đáng thương, mọi người nói đến đều thốn thức không thôi.

Quý gia dòng dõi thư hương, tổ tiên hành y, nghe nói còn làm tận Ngự y, mặc dù hiện tại không cách nào kiểm chứng, nhưng Quý gia từng hành y là có chứng cứ, đặc biệt là cha của Quý Huy: Quý Vân Hải có bàn tay trung y, thời điểm ông khỏe mạnh Quý gia rất thịnh vượng, ông y thuật cao siêu, thái độ làm người cũng linh hoạt, tạo dựng công ty y dược - - Y Nghiệp Vân Hải, phát huy trung y đồng thời cũng học hỏi nhiều hơn sở trường Tây y, công ty làm được sinh động, còn thuận lợi đưa ra thị trường .

Nhưng khi Quý Vân Hải qua đời giao công ty cho Quý Huy tình huống gia đình nhà họ Quý ngược lại đi xuống, Quý Huy căn bản không hiểu kinh doanh, còn bị người ta lừa, công ty rất tốt gần như phá sản, thiên kim tiểu thư Quý Tử Nhân này liền bắt đầu chịu khổ, không còn cuộc sống an nhàn sung sướng, mỗi ngày đều đối phó với chủ nợ đến nhà đòi nợ.

Mẹ con bé là Mạnh Vân không chịu nổi cuộc sống như vậy, đã ly hôn với Quý Huy, bởi vì Mạnh Vân sắp chuẩn bị tái hôn, cho nên Quý Tử Nhân liền ở cùng cha Quý Huy, gia đình đơn thân, nhưng con bé luôn vươn lên, thành tích học tập tốt, không chỉ thi đậu đại học danh tiếng, còn tự mình cố gắng cầm học bổng ra nước ngoài, lớn lên lại xinh đẹp, tất cả mọi người đều thích.

Nhưng là thiên tượng đại họa, lúc học đại học thì cha Quý Huy tái hôn!

Nếu như tái hôn bình thường thì cho qua, nhưng tuổi mẹ kế chỉ lớn hơn con bé một tuổi! Hơn nữa còn có vẻ mặt hồ ly tinh, là cô gái vô cùng diễm lệ tục tằn! Lúc ấy không ít người nói xấu, đều nói Quý Huy lớn tuổi hồ đồ, tìm người nào không tốt, tìm một người không an phận như vậy, vừa nhìn đã

biết không phải cô gái tốt! Ôi đàn ông lớn tuổi đều vậy, đầu óc hồ đồ, không chịu được quyền rũ, thấy loại đàn bà vô liêm sỉ này đều không nhìn được.

Sau đó không biết Quý Huy có vận may gì, làm ăn bắt đầu có khởi sắc, đáng tiếc thân thể không tốt, không bao lâu thì bệnh nguy kịch, tái hôn chưa quá hai năm thì đi đời nhà ma.

Tất cả mọi người nghị luận, Tử Nhân đáng thương, có một người cha như vậy, xem chừng gia sản Quý gia đều rơi vào trong tay người đàn bà Vu Kiều, bọn họ nói, không chừng chính là người đàn bà kia giở thủ đoạn, không biết dùng biện pháp gì hại chết Quý Huy, chính vì gia sản nhà họ, nếu không vì sao một mỹ nhân lại bằng lòng chăm sóc một ông già!

Nên để cảnh sát điều tra thêm mới tốt!

Mọi người nghị luận như vậy cũng không tránh Vu Kiều, toàn bộ hiện trường tang lễ đều ong ong ong, cực kỳ ồn ào, tiếng nghị luận Vu Kiều nghe được rõ ràng rành mạch.

"Coi đi, lúc đầu khuyên Quý Huy không cưới con ả kia, tôi vừa nhìn cô ta đã biết không phải người tốt, bây giờ hay rồi, kết hôn được hai năm thì đi đời."

"Ông ta kết hôn hồ đồ coi như xong, tôi chỉ sợ ông ta đều đưa tiền cho con ả đó, mọi người nhìn bộ dáng con ả kia xem, một chút cũng không đau lòng, tôi đoán di chúc kia nhất định có vấn đề, mọi người còn đến chỗ Trương luật sư, tôi sớm nghe nói, con ả đó lém phéng với Trương luật sư! Trương luật sư còn thường xuyên xuất hiện ở Quý gia, tôi thấy Tử Nhân nguy hiểm, con bé còn nhỏ cái gì cũng không hiểu sao đấu được con ả đó!"

"Mọi người biết không, kỳ thật con ả đó sớm bao dưỡng tiểu bạch kiếm ở bên ngoài, ai ai cũng biết, biết quán tập thể hình ở đường Tam Bình không, ở đấy có một huấn luyện viên tập thể hình, mỗi ngày con ả đó đều ra một lần!"

"Thật hay giả, Quý Huy biết không?"

"Ông ta nào biết đâu, không phải mọi người không biết lúc trước nhiều người phản đối ông ta kết hôn với con ả như vậy, khiến ông bị cô lập hoàn toàn, ai còn để ý đến chứ."

"Chao ôi... Kỳ thật Tử Nhân đáng thương nhất, sao lại có một người cha như vậy chứ, thiệt là, cô gái tốt nhất, đứa trẻ tốt nhất, nếu là không có con ả đó, nhất định có thể tìm một nhà khá giả, nhưng bây giờ nhà trai chắc cũng phải nghĩ kĩ, ai muốn một mẹ vợ như vậy."

"Nói nhăng gì đấy, cái gì mà mẹ vợ, mẹ ruột Tử Nhân còn ở đây, Mạnh Vân còn tốt lắm, tôi nghe nói gần đây bà sẽ cùng chồng trở về nước, nào có chỗ giành cho con Vu Kiều đó! Cô ta đâu xứng làm mẹ vợ!"

"Đúng vậy, thật ra bây giờ cũng không phản đối, còn nhớ tiểu tử nhà họ Ân không, tôi nghe nói hôm nay cậu ta sẽ tới, hai ngày trước mới vừa về nước."

"A, là Ân Á Minh hả, vậy cũng là đối tượng tốt, có điều cửa nhà cậu ta cao lắm, nếu Quý Huy còn chưa chắc đã thành, hiện tại..."

"Có gì mà không được, Quý gia có ân với ông cụ nhà cậu ta đấy, với cả gia phong bên đấy tốt, chắc cũng không phải người dựa vào thế lực."

"Ai, vậy thì tốt nhất, Tử Nhân nên tìm đối tượng tốt như cậu ta."

...

Hiện trường, mọi người nghị luận không ngừng, vừa lúc đó linh đường có vài người đến, trong đó có một người đàn ông trẻ tuổi làm hai mắt mọi người tỏa sáng, ngay cả Vu Kiều cũng hí mắt nhìn vài lần, cô không biết Quý gia còn có thân thích như thế này, lớn lên thật sự là đẹp mắt.

Cô còn kì lạ khi thấy Quý Tử Nhân vừa rồi còn cúi đầu nước mắt như mưa đột nhiên vọt tới cửa, đầu nhào vào trong lòng người đàn ông kia, sau đó lớn tiếng khóc, mọi người chung quanh rối rít rơi lệ. Con gái Quý gia này đúng là chịu nhiều khổ cực!

Vu Kiều trợn mắt há hốc mồm, nếu cô không phải là người trong cuộc, thật đúng là cho rằng Quý Tử Nàn đã nhận biết bao ủy khuất.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 2

Vu Kiều nhìn Quý Tử Nhân nhào vào trong lòng người đàn ông khóc hồi lâu, trong lòng tự nhủ đây là bạn trai Quý Tử Nhân nhi? Ừm, hơn phân nửa đúng, nếu không sao có thể vô duyên vô cớ bỏ nhào ở trong lòng một người đàn ông khóc thành như vậy, còn là trước mặt mọi người, nhiều người nhìn chăm chăm nữa.

Cô và Quý Tử Nhân cũng không phải rất quen thuộc, tổng cộng cũng chưa từng thấy qua, lúc trước Quý Tử Nhân ghét bỏ cô kết hôn với Quý Huy, dù được nghỉ cũng không đồng ý về nhà, có bạn trai không nói cho cô và Quý Huy cũng có thể tha thứ về tình.

Tuy nói Vu Kiều cảm thấy Quý Tử Nhân không quá hiếu thuận, hơn nữa rất giả tạo, nhưng cô không thể không thừa nhận, ánh mắt cô bé này không tệ, bạn trai xác thực đẹp trai, thuộc loại trai đẹp khiến người nhìn mù mắt! Hơn nữa nhìn cách ăn mặc và khí chất, bên cạnh còn có người đi cùng, vừa nhìn đã biết là cậu ấm nhà giàu! Hội tụ đủ cao phú (giàu) soái (đẹp)!

Chao ôi, Quý Tử Nhân có chỗ dựa tốt cũng coi như là một chuyện hay, cô cũng có thể yên tĩnh, bởi vì cô thấy rõ ràng, nếu Quý Tử Nhân sống không tốt, tất cả mọi người sẽ quy kết nguyên nhân lên trên người mẹ kế là cô, sau này đừng hòng có ngày yên bình. Huống chi khi Quý Huy còn sống lưu luyến nhất chính là cô con gái này, có tốt hay không thì cũng là con ruột, giờ nó đã có bạn trai đáng tin cậy, chắc ông có thể an tâm rời đi.

Vu Kiều ở đây không ngừng YY, nhưng kỳ thật Ân Á Minh bị Quý Tử Nhân ôm vô cùng lúng túng, anh thật không nghĩ rằng tới tham gia tang lễ còn có thể gặp được cô ấy, anh có thể hiểu Quý Tử Nhân thống khổ tang cha, nhưng anh lại không phải là người nhà người chết, bỏ nhào vào trong ngực anh khóc cái gì, xung quanh nhiều thân thích như vậy sao còn tìm người ngoài, rất không thích hợp, người không biết còn tưởng rằng thân

thích Quý Tử Nhân bắt nạt cô đâu. Nhưng anh cũng không nên đẩy Quý Tử Nhân ra, ôi thôi, ngày hôm nay anh đành nhân nhượng cô gái nhỏ này một phần.

Ân Á Minh cảm giác mình đang phát thiện tâm, không ảnh hưởng toàn cục, bầu không khí hiện trường đau khổ như vậy, anh cho người ta mượn bả vai cũng không có gì, nhưng sự thật khác những gì anh nghĩ nhiều, bởi vì vì tất cả mọi người cơ bản đều nghĩ giống Vu Kiều, đều coi anh là bạn trai Quý Tử Nhân, người đàn ông nào có thể cự tuyệt mỹ nữ điếm đàng đáng yêu nước mắt như mưa chứ, tuy cha mất đi, nhưng người ta là cô gái thanh bạch, hơn nữa đơn thuần thiện lương giống như đứa bé, làm sao có thể tùy tiện tiện tiện ôm ôm ấp ấp một người đàn ông, nhất định là bạn trai!

Thật sự là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, thật sự là một đôi kim đồng ngọc nữ!

"Tôi đã nói mà, tiểu tử Ân gia là người tốt, nhìn có vẻ rất lo cho Tử Nhân."

"Người Ân gia đến chúng ta cũng có thể yên tâm, có anh ta bảo vệ Tử Nhân, tôi nghĩ con ả kia sẽ không chiếm được chỗ tốt."

"Tử Nhân chịu nhiều đau khổ như vậy, cũng nên có người đàn ông chăm sóc, nếu không theo tính tình nó sẽ không có một ngày tốt lành dưới tay con ả kia."

"Nói rất đúng."

...

"Xin lỗi, anh Á Minh." Quý Tử Nhân khóc một hồi lâu, từ trong lòng Ân Á Minh ngẩng đầu lên, trên mặt cô còn vương nước mắt, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu, đôi mắt ửng đỏ, nhưng càng thêm thanh lệ, vài hộ vệ đứng sau Ân Á Minh nhìn đều không đành lòng, trong lòng tự nhủ ông chủ thật sự là diễm phúc sâu.

"Không có việc gì, khổ sở liền khóc lên đi, khóc xong sẽ tốt hơn nhiều." Ân Á Minh không biết an ủi người khác nhiều, hôm nay anh đại biểu Ân gia tới tham gia tang lễ, Quý gia có ân với nhà anh, anh đến chia buồn với họ.

Anh và Quý Tử Nhân coi như quen đi, mấy năm trước anh liên tục phát triển nghiệp vụ ở nước ngoài, chủ yếu tấn công thị trường nước Mỹ, Quý Tử Nhân đúng lúc du học ở đó, hai người ở nước ngoài gặp qua vài lần, lúc ấy Quý Tử Nhân không quen sống nội trú trong trường, anh còn cung cấp biệt thự cho cô nữa, song anh cũng không quá nắm rõ Quý Tử Nhân, đại khái có ấn tượng là một cô gái ngoan ngoãn.

Quý Tử Nhân lấy ngón tay lau lau nước mắt: " Anh Á Minh đã đến rồi em cũng an tâm, đột nhiên phát sinh chuyện như vậy, em thực không biết nên làm sao bây giờ mới tốt, mẹ em lại chưa về nước, hàng năm em đều ở nước Mỹ bất hòa với thân thích, cho nên hiện tại ngay cả người thương lượng cũng không có." Cô khẽ nghiêng đầu dùng dư quang nhìn nhìn về phía Vu Kiều, "Em rất ít khi về nước, chuyện trong nhà đều do dì quyết định, cái gì em cũng không hiểu, cũng không có người dạy em làm như thế nào, ba ba em... Ba ba em người... Tháng trước em mới gặp, khi đó anh còn rất tốt ... Không biết như thế nào đã..." Chưa nói biết cô đã khóc thút thít.

Lời cô nói có phần trách phạt rồi, hàm ý Quý Huy vốn đang tốt bị Vu Kiều lấn qua lấn lại nên mới chết. Đối lại người khác e rằng sẽ không thỏa đáng, nhưng bề ngoài cô ngây thơ thuần khiết, hết sức dễ dàng tin tưởng người khác, ai đều sẽ không cảm thấy cô vớ vẩn hay nói bịa đặt.

Ân Á Minh nhìn thoáng qua Vu Kiều ở phía trước, anh biết rõ đây là vợ hai của Quý Huy, là cô gái tương đối trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, mặc dù đây là tang lễ, Vu Kiều còn một thân đen, cũng không trang điểm, nhưng nhìn qua đám người liền thấy cô, lớn lên thật sự là diễm lệ, là loại chỉ cần nhìn qua cả đời khó quên, nói như thế nào đây, là loại đàn ông thích trêu chọc nhưng không muốn lấy về nhà, so với Quý Tử Nhân - đóa tự nhiên này thật sự là hai cực trái nhau, một cực sinh hiềm khích với người ta, một cực khiến người ta yêu thích.

Ân Á Minh không bình luận lời nói của Quý Tử Nhân, đến cùng chuyện là thế nào anh cũng không biết, hơn nữa anh cũng không muốn nhúng tay chuyện trong nhà người khác, anh chỉ tới tham gia tang lễ, xuất phát từ giao tình hai nhà, nếu như Quý Tử Nhân thật sự có khó khăn, anh sẽ giúp một phen, tiện tay giúp mà thôi.

An ủi Quý Tử Nhân vài câu, sau đó đứng mặc niệm cùng mọi người, anh vốn là muốn đi, nhưng Quý Tử Nhân nói với anh đợi tí nữa sẽ công bố di chúc, cô không hiểu những trình tự luật pháp này, cho nên hết sức sợ hãi, hy vọng có người có thể tin được ở bên cô.

Ân Á Minh ngẫm lại cũng có thể lý giải, nhìn tình huống trong nhà này chắc là một tay Vu Kiều nắm giữ, Quý Tử Nhân không phải con Vu Kiều lo lắng không có gì đáng trách, dù sao hôm nay anh cũng không có việc gì, coi như là nhân chứng vậy.

Đến ba giờ chiều, thời khắc công bố di chúc mọi người mong đợi đã đến, nhìn chăm chăm tử sắt trong tay luật sư Trương.

Luật sư Trương đặt tử sắt lên bàn, mở ra trước mặt mọi người, dùng dao rọc mở cặp văn kiện, lấy ra di chúc bên trong.

Tất cả mọi người rất khản trương, mấy năm trước Quý gia suy sụp , nhưng là gần hai năm nay lại đi lên quả thực không ít, mặc dù không so sánh được với Ân gia, nhưng cũng khiến không ít người thèm thuồng, mọi người cũng không có nghĩ lấy hết, chia một chén súp là được.

Sau khi luật sư Trương chuyên nghiệp nói sơ qua cuối cùng bắt đầu chính thức công bố nội dung di chúc:

"Bởi vì bệnh tật tôi biết không lâu sẽ nhắm mắt xuôi tay, nên đặc biệt lập này di chúc, ..."

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 3

"Bản thân trước mắt có được chủ yếu tài sản và quyền lợi nhưng không giới hạn trong: 1. Bất động sản... 2. Cổ quyền... 3. Gửi ngân hàng...

...

Bản thân sau khi qua đời, tất cả tài sản xử lí như sau:

1. Tôi tự nguyện chuyển tất cả tài sản dưới đây cho con gái Quý Tử Nhân:

- 1500 vạn gửi ngân hàng

- Khu nhà trọ hoa viên đường XX

- 3% cổ phần Dược nghiệp Vân Hải

2. Tôi tự nguyện chuyển tất cả tài sản dưới đây cho vợ tôi là Vu Kiều:

- 7500 vạn gửi ngân hàng

Bất động sản như sau...

- 17% cổ phần dược nghiệp Vân Hải

...

Chỉ định luật sư Trương là người thi hành di chúc

..."

(Tác giả: di chúc rất dài, làm giản lược tí)

Cho tới khi công bố di chúc xong trừ Vu Kiều tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, tất cả của Quý gia hầu như cho Vu Kiều , trời ạ, này còn có thể

tốt sao! Bọn họ hoàn toàn không thể tin được Quý Huy thế nhưng có thể phân phối tài sản như vậy!

Người chẳng phân biệt được cho chúng ta - những thân thích coi như xong, vậy còn con gái, một người đàn bà mới kết hôn hai ba năm còn hơn con gái ruột sao? !

Nếu Vu Kiều sinh con trai, đưa ra sản cho cô ta chúng ta sẽ không nói cái gì, nhưng cô ta một quả trứng cũng không có, chuyên tài sản cho cô ta chả khác nào đưa sản nghiệp Quý gia cho người ngoài! Gửi ngân hàng coi như xong, ngay cả cổ phần cũng cho, tổ nghiệp Quý gia đều dâng người ngoài!

"Di chúc này nhất định là giả! Cổ phần được nghiệp Vân Hải của anh tôi không chỉ có 20%! Hơn nữa anh còn có rất nhiều sản nghiệp mà trong di chúc không công bố!" Em gái Quý Huy - Quý Xán sắc lạnh nói, giọng the thé, "Vu Kiều, cô dám giả tạo di chúc!" Nhìn về phía Trương Nguyên, "Luật sư Trương, ủng hộ cho anh tôi tin tưởng anh như vậy, để anh là cố vấn luật sư nhiều năm như vậy, anh ấy (QH) có lỗi với anh (TN) chỗ nào, sao đối xử với anh ấy như thế!"

Tất cả mọi người nhìn về phía Vu Kiều và Trương Nguyên, trong ánh mắt tất cả đều là tức giận, nếu không phải là hôm nay phải trang nghiêm, những người này hận không thể chạy trước mặt hai người rồi bóp chết bọn họ!

Quý Tử Nhân cúi đầu xuống bắt đầu khóc, nước mắt và không cần tiền nhỏ xuống dưới, một tay cô che miệng, một tay không biết làm sao cầm lấy vạt áo, nhìn qua vừa đáng thương lại bất lực, tất cả mọi người ở đây cơ hồ vô cùng đồng tình với cô, thực quá đáng thương!

Trương Nguyên kính, anh đứng thẳng tắp: "Quý phu nhân, tôi là luật sư, tôi có phẩm đức nghề nghiệp của mình, hướng chỉ di chúc này có hai nhân chứng, mặc dù bọn họ không ở đây, nhưng bất cứ lúc nào mọi người cũng có thể liên lạc bọn họ, về phần tài sản Quý Huy tiên sinh, xác thực chỉ có như vậy, tài sản khác đã xử lý khi ông còn sống, điều này mọi người có thể hỏi Vu Kiều phu nhân."

Lúc này Vu Kiều mới đi phía trước, đồng dục nói: "Tôi biết rõ mọi người không hài lòng di chúc này lắm, nhưng giả tạo di chúc như vậy Vu Kiều tôi không dám làm, tôi chính là công dân tốt, tuân theo pháp luật. Về tài sản khác của Quý Huy, sau khi chúng tôi kết hôn không lâu đã chuyển sang danh nghĩa của tôi rồi."

Cô nói đến đây, tất cả mọi người nghị luận rồi rít, tất cả mọi người cảm thấy người đàn bà này rất có thủ đoạn, mới vừa kết hôn đã bắt đầu vơ vét của cải! Quý Huy thật sự là mắt bị mù, quả nhiên là già rồi hồ đồ!

Lại nhìn bộ dáng nói chuyện của người đàn bà này, vừa nói đã quăng mị nhãn, cũng không biết ở quăng cho ai xem! Đây chính là tang lễ, vô liêm sỉ!

Vu Kiều thở dài nói: "Các người rất nhiều người cần phải cũng biết, được nghiệp Vân Hải được nghiệp vào mấy năm trước đã đi xuống, mấy năm liên tục hao tổn, cũng thiếu ngân hàng một số khoản lớn, khi đó chồng tôi xin mọi người giúp, trong đây không có một ai đồng ý chia tay." Vu Kiều liếc nhìn mọi người, không ít người lẩn tránh ánh mắt cô, né tránh, trong lòng không phải là không chột dạ, năm đó không ít người cho Quý Huy đứng chờ ngoài cửa, châm chọc khiêu khích cũng không ít, vô cùng huyền ảo.

"Sau khi tôi kết hôn với Quý Huy đã bỏ thêm tiền vốn, công ty có khởi sắc, sau đó Quý Huy liền chuyển 25% cổ phần công ty và bộ phận tư sản sang danh nghĩa tôi, tôi có công được nhiên được thụ lộc, nếu như không có tôi, Vân Hải sớm đã phá sản, Tử Nhân kia một phần tiền cũng không có."

"Ha ha, người đã chết cô nói gì mà chẳng đúng, bỏ tiền vốn? Cô coi mình là gì!" Ngón tay Quý Xán hận không thể đâm chọt trên mặt Vu Kiều, "Có phải cô cho chúng tôi đều ngu ngốc? Cô lấy nhiều tiền như vậy ở đâu? ! Hơn nữa anh tôi gửi ngân hàng tối thiểu phải có hai triệu, đừng nghĩ tôi không biết! Căn bản không giống số lượng trên di chúc!"

Vu Kiều khoát khoát tay ý bảo luật sư Trương nói chuyện.

Trương nguyên đẩy mắt kính nói: "Quý phu nhân, tôi nghĩ cô nên biết luật

vợ chồng chung tài sản, tiền gửi ngân hàng đều là thu nhập sau khi Vu Kiều phu nhân và Quý Huy tiên sinh kết hôn, tổng cộng gần một triệu tám trăm ngàn, chín trăm nghìn của Vu Kiều phu nhân, Quý Huy tiên sinh không có quyền xử trí."

Mọi người nghe quả thực muốn phun một búng máu, chín trăm ngàn cộng thêm bảy ngàn năm trăm vạn, một mình Vu Kiều cầm hơn một tỷ, con gái là Quý Tử Nhân này thậm chí một phần mười của Vu Kiều cũng không bằng! Quý Huy này có phải phát rồ hay không!

"Cô nói bậy!" Mặt Quý Xán cũng đỏ lên, "Luật sư Trương, làm người cần phải nói lương tâm, tôi không biết rõ họ Vu cấp anh bao nhiêu tiền, hay các người có giao dịch gì, nhưng nếu chuyện như vậy điều tra ra anh sẽ không chịu nổi, Tử Nhân hiện đang không có cha, nhưng chúng tôi còn ở đây, đừng cho là chúng ta không có người thay nó làm chủ! Tôi không tin anh tôi có thể nhẫn tâm với con gái ruột như thế! Đứa nhỏ này chúng tôi đều sẽ giúp nó đòi lại những gì thuộc về nó!"

Mọi người rồi rít phụ họa, nói Vu Kiều nói dối luyên thuyên không biết xấu hổ, ngằm chiếm tài sản Quý gia, tài sản này phải đưa cho Quý Tử Nhân mới đúng, Vu Kiều - một người ngoài có tư cách gì mà giữ!

Hiện trường âm ỉ nháo thành một đoàn, kỳ thật rất nhiều người đều có suy tính riêng, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, Vu Kiều không họ Quý, hơn nữa vừa nhìn cũng không phải là dễ chọc, nói một cách rõ ràng, cô làm chủ quản gia e rằng bọn họ không có một chén canh. Quý Tử Nhân lại khác, một cô gái ngoan ngoãn, trừ học cái gì cũng không hiểu, hơn nữa lại nghe lời và nhu thuận, sau khi thừa kế công ty còn không phải dựa vào thân thích bọn họ, hưởng chi sản nghiệp Quý gia vốn nên để người Quý gia xử lý, Vu Kiều - một người ngoài có tư cách gì nhúng tay!

Cũng không quan tâm di chúc này là thật hay giả, dù sao chính là muốn biến thành giả! Nếu không bọn họ thật là cái gì ngon ngọt cũng không có.

"Vậy các người đi kiện tôi đi." Mọi người ồn ào không ngừng, Vu Kiều

không nhìn được, cô vốn là không phải là người hiền lành, những người này rõ ràng giả bộ hồ đồ, muốn cho cô xuất huyết, dựa vào cái gì!" Có bản lĩnh thì kiện tôi đi, tôi không có nghĩa vụ phải giao tài sản của tôi cho các người! Lúc Quý Huy sắp chết các người có đến gặp lần cuối, sau khi chết thì ai này đều chạy đến, bao nhiêu gương mặt! Đứng ở chỗ này nghị luận, có phải cảm thấy mắng tôi thêm vài câu là có thể chia tài sản? Nghĩ hay lắm! Tôi chính là xé cho lợn ăn cũng không cho các người!"

Ân Á Minh thiếu chút nữa bật cười, cho tới bây giờ anh cũng không biết một cô gái sẽ nói năng như vậy, xé cho heo ăn cũng không cho các người, ha ha ha ha ha ha, câu nói này thật mới mẻ làm sao .

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 4

Vu Kiều rít lên, nhất thời làm cho mọi người có ở hiện trường rung động, kỳ thật bọn họ cũng chưa từng gặp Vu Kiều, nhưng nhìn tướng mạo người đàn bà này, nhất định kiêu có tâm cơ nhất định sẽ quyến rũ đàn ông, quen làm dáng trước mặt đàn ông, đâu ngờ tới dĩ nhiên là một cây pháo, nói cái gì mà xé cho lợn ăn cũng không cho các người!

Thật ra bọn họ không biết, Vu Kiều xuất thân từ nhà mổ heo, tổ truyền Quý gia làm nghề y, còn nhà cô tổ truyền mổ heo, thái gia gia, ông nội, cha, đều là mổ heo, nhưng đó chỉ là quá khứ, vả lại cha đã thăng chức rồi, cha Vu Kiều năm năm trước chỉ là người mổ heo bán bình thường, sau này phát hiện đồ vật tổ truyền trong nhà là đồ cổ, thì bán đi đổi tiền, ông liền mở nhà máy, thiết lập nuôi dưỡng và lò sát sinh, buôn bán thuận buồm xuôi gió, ông lại đầu tư mỏ than, hoàng kim, còn mở mấy hộp đêm, là nhà giàu mới nổi trong miệng mọi người.

Nghe có vẻ như lừa đảo nhưng quả là sự thật, không phải là Vu Kiều nói mò, cô thật đúng là chướng mắt chút tiền kia của Quý gia, cô không vui lòng đưa tiền cho những thân thích này chính là không muốn, cô lại không phải là thánh mẫu, những người này đều mang một bụng ý nghĩ xấu, khi còn sống Quý Huy không một ai đối tốt với anh, bây giờ người chết còn muốn đến phân tiền? Nằm mơ!

"Cô! Cô!" Không đầy một lát Quý Xán phục hồi tinh thần lại, cô tôi đưa ngón tôi chỉ Vu Kiều, một bộ dáng sắp té xỉu đến nơi, "Vu Kiều cô được lắm, chiếm tất cả tài sản Quý gia mà không có nửa phần xấu hổ, vẫn còn ở nơi này hô to gọi nhỏ, để bọn tôi đi kiện cái gì, có phải cô cảm thấy cô nói vậy thì chúng tôi không dám? Tôi nói cho cô biết, tôi không tin phần di chúc này, một chữ cũng không! Anh tôi không thể nào phân phối tài sản như vậy! Lúc trước cha đã thông báo với anh ấy, để cho người Quý gia chúng tôi cùng nhau xử lý Vân Hải, đây là sản nghiệp Quý gia, người ngoài đừng mơ chạm

vào! Cô cho rằng kết hôn với Quý Huy thì rất giỏi đến sao, đó chính là kẻ cầm không nổi còn dâng cho người ngoài, có phải cô muốn Tử Nhân chết không! Cô ngay cả một cái cái rắm cũng không sinh ra còn cầm nhiều tiền như vậy đuổi lý không, nóng ruột không!"

"Đúng vậy, thật sự là không biết xấu hổ, hơi tham tiền còn đỡ, lần này chiếm lấy tất cả sản nghiệp Quý gia, cũng thật sự là không sợ gặp báo ứng."

"Lòng tham không đáy răn nuốt voi, nhìn mặt cô ta là biết."

"Ngoan, tâm thật ác độc!"

"Làm loại việc trái với lương tâm này, thật không sợ nửa đêm Quý Huy đến tìm cô."

...

Mọi người lại bắt đầu vây công Vu Kiều .

"Tôi đuổi lý cái rắm! Tôi kết hôn với Quý Huy có luật pháp bảo vệ , dĩ nhiên lại không phải tôi viết, chẳng nhẽ tôi phải dặn dò các người à!" Vu Kiều vỗ bàn một cái, "Các người coi đây là đâu, hiện giờ cái phòng này là của tôi, có tin tôi đuổi hết các người ra ngoài không! Bây giờ không hài lòng thì báo cảnh sát, nếu không đi kiện tôi, thì đừng ở chỗ này cần nhân, cho rằng tôi cam tâm tình nguyện trả lời các người à, kể cả nếu Quý Huy chưa chết, anh cũng không vui lòng giải đáp! Năm đó anh bị lừa có không ít công lao các người, nếu không phải hôm nay là tang lễ, tôi cũng không cho các người bước qua cửa!"

Mọi người còn muốn cãi cọ, Vu Kiều nhìn Trương Nguyên đứng bên cạnh: "Tôi cảnh cáo các người, đừng ở chỗ này sinh sự, các người nhìn bộ dáng cũng biết tôi không dễ chọc, giỏi thì đi mà tố cáo tôi! Các người có thể không tin nhưng tôi cái gì cũng có thể làm ra được!"

Lời này chẹn họng tất cả mọi người, ai nấy đều phát hỏa, quá kiêu ngạo , bọn họ thật không đoán được một cô gái hơn hai mươi tuổi đối mặt với nhiều

người như vậy mà còn có thể kiêu ngạo! Quả thực quá không biết xấu hổ!

Ân Á Minh là người đứng ngoài quan sát, anh không có hứng thú với tài sản Quý gia, cho nên cách nhìn càng thêm khách quan, mặc dù anh không biết cô gái họ Vu này nhưng nghe cô nói nhiều chuyện hư hỏng của Quý gia như vậy mà những người này không phản bác, kia hơn phân nửa là có phần thật, nếu không sẽ không chột dạ như vậy. Di chúc này chắc chắn không có vấn đề, mặc dù cô gái họ Vu ăn nói khó nghe, nhưng coi như bằng phẳng, chỉ là tướng mạo này làm mất không ít đồng tình, bộ dáng quá diêm lệ, nói cái gì người khác đều nghi ngờ, cũng thật sự là thật xui xẻo .

Ân Á Minh đang suy nghĩ miên man phát hiện tay áo mình bị kéo, nghiêng đầu nhìn, là Quý Tử Nhân.

Vừa rồi mọi người quá lộn xộn, Quý Tử Nhân một câu cũng không nói, ánh mắt hồng hồng , cẩn thận kéo tay áo Ân Á Minh, ngẩng đầu khiếp đảm nói: "Anh Á Minh, em thật sự một chút cũng không hiểu chuyện này, em biết rõ anh Á Minh có bản lĩnh, anh xem giúp em được không, bây giờ em cũng không biết nên làm gì, trước đó ba ba em không nói như thế, nhưng mà... nhưng em không có bằng chứng gì cả..."

Cô nói nói thì khóc lên, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Nhưng mặc dù bộ dáng đáng thương, lời nói lại cực kỳ sắc bén, mặc dù đang khóc, nói chuyện cũng dứt quăng, nhưng hàm ý vô cùng rõ ràng, ý cô là, di chúc không giống lời Quý Huy tiết lộ trước, ám chỉ di chúc có vấn đề.

Vu Kiều cười ngất, cô biết rõ Quý Tử Nhân giả tạo, cũng không hiểu thuận, nhưng là không nghĩ tới sẽ nói dối thế này! Quý Huy căn bản không có khả năng nói tài sản cho con gái, lúc Vu Kiều cô gả vào Quý gia cực kì chán nản, Quý Huy còn có tài sản nào đâu, sau khi kết hôn cơ bản là cô làm chủ, Quý Huy làm sao có thể nói phân phối tài sản cho con gái! Nói trong mơ hả!

Song dù thế nào Quý Tử Nhân cũng là con gái ruột của Quý Huy, Vu

Kiều suy nghĩ một chút vẫn nhìn xuống, nể thể diện Quý Huy không chọc thủng mặt cô ta, dù sao di chúc này là thật, bọn họ cứ tra thoải mái, Vu Kiêu cô không sợ, Quý Tử Nhân ở chỗ này bịa đặt, đến cuối cùng là tự đánh vào mặt mình!

Kỳ thật Vu Kiêu đã nhầm, chủ ý của Quý Tử Nhân không phải là tài sản, mục tiêu cô ta là Ân Á Minh.

Quý Tử Nhân hết sức khiếp sợ di chúc hôm nay, quan hệ cô và cha Quý Huy không tốt, nhưng cô vẫn là con gái duy nhất của Quý Huy, nghĩ tài sản thế nào cũng sẽ cho cô, tái hôn cũng chỉ là coi trọng sắc đẹp của người đàn bà kia. Vì vậy sẽ không cho cô (VK) tiền, nhưng nào ngờ!

Di chúc phân đa là thật, nhìn bộ dáng Vu Kiêu kia cô ngay không sợ chết đúng sẽ biết, cô ta chỉ là thâm hận chính mình lúc trước không tốn tâm tư trên người cha đã chết.

Bất quá bây giờ đã thành như vậy, tiếp tục tranh đoạt cũng không có nghĩa, không bằng lợi dụng việc này thật tốt để làm cái khác.

Tấn công Ân Á Minh.

Giả đáng thương là sở trường giỏi nhất của cô ta, biết rõ trong loại tình huống nào đàn ông sẽ đồng tình là chất xúc tác tốt, bắt lấy tâm một người khác phái quả thực giống như ăn một bát cơm, chỉ cần có thể gả vào Ân gia, chút tiền kia của Quý gia cho Vu Kiêu cũng chẳng sao, coi như là đầu tư.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 5

Ân Á Minh cũng không phải là chưa thấy qua bộ mặt của lớp trẻ, anh lăn lộn ở thương trường nhiều năm như vậy, hạng người gì chưa thấy qua, nghĩ đến phụ nữ tiếp cận anh không biết bao nhiêu, thấy thủ đoạn lừa gạt nhiều không kể xiết.

Quý Tử Nhân rất xinh đẹp, nhưng không xinh đẹp khiến anh mất đi lý trí, thành thật mà nói, cô không bằng Vu Kiều, có thể nói là kém xa, chỉ là thanh thuần làm người ta thích, thêm phân không ít, hưởng chi anh cũng không phải là loại háo sắc.

Đây cũng không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất, anh là thương nhân, làm việc đều xuất phát từ ích lợi, anh giúp Quý Tử Nhân không có bất kỳ chỗ tốt nào, anh đoán, phần di chúc này hẳn là không có vấn đề, nếu là ý của Quý Huy, anh tôn trọng, Quý Tử Nhân kéo anh - một người ngoài không quan hệ huyết thống nghi ngờ tính chân thật của di chúc, thủ đoạn thật là có điểm tế nhị, đến cuối cùng muốn làm gì?

Nếu hướng về tài sản cũng dễ giải quyết, tìm người giúp cô tra, cuối cùng tra được kết quả như thế nào anh liền không xen vào, dù sao anh đã xem như tận lực.

Nếu như không hướng về tài sản Quý gia, vậy cũng chỉ có hướng về phía anh, vậy tâm cơ cô gái nhỏ này không phải sâu bình thường, hy vọng là anh nghĩ nhiều, anh cũng không muốn cháu gái của ân nhân nhà họ Ân là người như vậy.

Quý Tử Nhân còn trẻ, loại hình đàn ông tiếp xúc có hạn, phần lớn đều là học sinh tuổi không chênh lệch là mấy, trong trường học có không ít người ái mộ, lúc ra nước ngoài du học cũng giống vậy, cô - loại mỹ nhân phương Đông hàm súc mê hoặc không ít bạn học nước Mỹ, ở trong trường học đã là hoa hậu giảng đường.

Song, dù những nam sinh kia lịch lãm thế nào cũng không thể so với Ân Á Minh, Quý Tử Nhân không biết mình đã trúng cục sắt, còn đang đắc ý, cô cảm thấy đây là cơ hội tốt để chung đụng Ân Á Minh nhiều hơn, là đàn ông luôn đồng tình với cô mà? Không thể thờ ơ một mỹ nhân nước mắt như mưa đâu. Ý muốn bảo vệ của đàn ông có đôi khi rất kỳ quái, bọn họ sẽ xúc động vì phụ nữ nhu nhược không quen, ra vẻ mình hết sức nam tính, đồng thời thỏa mãn lòng tự ái của mình.

Quý Tử Nhân phi thường am hiểu lợi dụng ưu thế này của mình, bộ dáng cô khóc còn soi gương luyện tập qua thật lâu, vẻ mặt cực kỳ có lực hấp dẫn, cũng không chuyên vì đàn ông, phụ nữ thấy cũng sẽ mềm lòng đồng tình cô, bởi vì cô nhìn qua quá nhu nhược, bắt nạt cô quả thực có cảm giác tội ác tràn trề, vậy nên trong trường cô rất thuận lợi, các bạn nam và thầy cô giáo đều thích cô.

Cô vừa cầm tay áo Ân Á Minh lôi kéo, còn có vẻ mặt kia, cộng thêm khóc thút thít, đều hòa tan người xung quanh, vốn là bọn họ đã cảm thấy Vu Kiều đáng ghét, chương mắt, cướp đi chỗ tốt của bọn họ, hiện tại Quý Tử Nhân châm ngòi thổi lửa, quá vượt trội, cơ hồ tất cả mọi người cảm thấy tìm được lý do để khó xử Vu Kiều.

Không ai cảm thấy kì quái vì Quý Tử Nhân tìm người ngoài kẻ khổ, lúc này, mới vào cửa đã hợp lại, tất cả mọi người cho rằng hai người là một đôi.

Quý Xán vừa nghe lời Quý Tử Nhân nói thì giống như phá được người đốt, cô ta hãnh diện, cũng không đợi Ân Á Minh phản ứng đã nhảy ra chỉ trích Vu Kiều.

"Vu Kiều cô nghe rõ chưa, Tử Nhân cũng nói, lúc trước anh tôi không nói như này với nó, di chúc nhất định là có vấn đề! Đừng tưởng rằng cô ở đây giả cây ngay không sợ chết đứng thì chúng tôi sẽ tin, Tử Nhân sẽ không nói dối, chúng tôi đều nhìn nó lớn lên, không có đứa bé nào tốt hơn nó, cô thật đúng là ác độc, đoạt tài sản Tử Nhân vẫn còn dám mắng nó, làm giả di chúc, nhất định là dự mưu đã lâu rồi? Coi chừng anh tôi chết cũng không tha cho cô!"

Cô ta chụp mũ Vu Kiều, hình tượng Vu Kiều ác độc lập tức không thể cứu vãn, vốn là xâm chiếm tài sản, bây giờ lại biến thành giết người vì tiền !

Mọi người rồi rít hưởng ứng, mạnh mẽ chỉ trích Vu Kiều, ép cô cho một câu trả lời thỏa đáng, hiện tại bọn họ có "Nhân chứng" Quý Tử Nhân, sao còn sợ sệt, thậm chí còn nói sẽ phải báo cảnh sát, nhất định phải tra rõ ràng, nếu không tất cả tài sản Quý gia đều nằm trong tay Vu Kiều.

"Đừng nói Tử Nhân có nghe được những lời này hay không, tôi chỉ nói chuyện của công ty, cô trẻ người non dạ biết cái gì, anh trai tôi dù hồ đồ, cũng không thể giao công ty cho cô, đó chính là làm mất tiền đồ của công ti, anh có thể không hiểu điều này? Cho nên từ chỗ chia cổ phần tôi đã biết di chúc này là giả! Căn bản không phải phân chia như vậy!"

Lần này lí do thoái thác có tình có lí, vô cùng đáng tin, quả thực quá có đạo lý! Công ty này đến tay một người đàn bà có thể có tiền đồ? Cô biết cái gì, trừ quyền rũ nam nhân cô còn biết cái gì khác? ! Nghĩ cũng đã rõ !

"Luận quyền rũ đàn ông, nhiều phụ nữ ở đây đều không phải là đối thủ của cô, nhưng việc buôn bán, chắc chắn biết nhiều hơn! Tôi cũng không tin anh tôi có thể lãng phí sản nghiệp Quý gia như vậy!"

Quý Xán cường thế như vậy, tất cả mọi người cảm thấy cô ta nói thật hay, chỉ Quý Tử Nhân hiềm khích cô ta phiền, cô (QTN) hướng tới mục tiêu Ân Á Minh, những thân thích này làm âm ỉ, vậy kế hoạch của cô chẳng phải bị hẫng à, so sánh số tiền trong nhà và Ân Á Minh, dĩ nhiên cô chọn anh rồi.

Bởi vì Quý Xán lên tiếng, Ân Á Minh thì bảo trì trầm mặc, giống như vừa rồi căn bản không nghe thấy lời nói của Quý Tử Nhân, anh còn muốn cảm tạ Quý Xán cho anh bậc thang uống, anh thật không muốn dính vào chuyện như vậy.

Nhưng là Quý Tử Nhân hiển nhiên không có ý định buông tha anh, cô ta đang chờ cơ hội.

Thời cơ rất nhanh đã tới.

Vu Kiều bị chửi thành như vậy, tiếp tục bầm bụng bầm dạ như thánh mẫu đó là đàn độn! Cô dựa vào cái gì mà phải nghe những người này mắng, nói di chúc coi như xong, còn nói cô hại người!

Còn nói cô quyền rũ đàn ông!

Vu Kiều rất ghét người ta nói mình như vậy, tiểu học hoàn hảo, lên trung học bởi vì tướng mạo, cô không biết đã ném qua bao nhiêu thiết thòi, không làm cũng bị gán tội, tất cả mọi người đều nói cô thích câu tam đáp tứ không kiểm chế, làm cho cô quả thực không dám nói chuyện với nam sinh, cô sợ nói một câu thì miệng lưỡi thiên hạ càng dày!

Đời này hận nhất loại người này! Cũng hận kẻ nói cô mưu sát người khác!

"Cút! Các ngươi đều cút cho tôi!" Vu Kiều chỉ cửa lớn rống giận, "Cho các ngươi màu thì các người đòi xương nhuộm! Nhà tôi cung không chứa nổi phật lớn như các người, nhanh cút cho tôi! Muốn báo cảnh sát thì cứ việc, tôi không ngăn cản, đừng ở nhà tôi nói này nói nọ! Nếu không cẩn thận tôi báo cảnh sát, đừng tưởng tôi không dám!"

Nước mắt Quý Tử Nhân lại rơi lộp độp, lúc này đặc biệt mãnh liệt, cả người đều nhanh co lại trong ngực Ân Á Minh, vẻ mặt cô sợ hãi và bất lực.

"Anh Á Minh..."

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 6

Vu Kiều hét như vậy cả căn phòng đều an tĩnh, Quý Tử Nhân làm bộ hết sức sợ hãi trốn trong ngực Ân Á Minh, lần này tất cả ánh mắt của mọi người đều dồn lên người cô.

Tất cả mọi người có chút mong đợi nhìn Ân Á Minh, nếu như Ân Á Minh có thể ra mặt vì Quý Tử Nhân, chuyện kia sẽ thuận lợi rất nhiều, có lẽ di chúc là thật, nhưng nếu như có Ân Á Minh - đại thiếu gia nhà họ Ân can thiệp, chuyện gì cũng có thể chuyển tốt, Vu Kiều sẽ không thành vấn đề.

Ân Á Minh không thích cảm giác bị lợi dụng này, ngày trước trợ giúp Quý Tử Nhân ở nước Mỹ còn cảm thấy cô bé này có chút đáng thương, hiện tại chỉ cảm thấy phiền chán, anh không phải thằng ngốc, tùy tiện làm vũ khí sử dụng cho người ta, lúc trước anh giúp một tay đã là nể mặt ông cụ Quý gia có ân với nhà mình rồi, muốn anh nói, ân tình nợ sớm đã trả sạch, công ty Quý gia thành lập còn có sự đóng góp của nhà anh, giờ chỉ là nhớ tới tình cũ, thật đúng là được voi đòi tiên mà.

Anh chìm trong sân chơi buôn bán rất sớm, tâm sớm đã lạnh, trên thương trường người lừa ta gạt, quá mức ngây thơ cũng bị người lừa gạt, anh sẽ không làm Quý Huy thứ hai.

Anh khác ông nội và cha, trong buôn bán chưa bao giờ nói đến giao tình, đều là một đổi một, tất cả xuất phát từ lợi ích.

Hiện tại anh đối mặt Quý Tử Nhân cũng là như vậy, anh có thể tiện tay trợ giúp, nhưng cũng không nhiều lợi ích, anh không muốn làm vũ khí cho người sử dụng, anh không có nghĩa vụ cũng không muốn.

Anh từ từ đẩy Quý Tử Nhân ra, nhìn như rất nhẹ, nhưng mà vô cùng kiên quyết, Quý Tử Nhân kinh ngạc, cô cho rằng Ân Á Minh sẽ ôm cô an ủi cô, cô ngẩng đầu, thấy lông mày Ân Á Minh hơi hơi nhíu lại, những người khác

có thể thấy không rõ, nhưng cô dám xác định, cô thật sự thấy vẻ không kiên nhẫn trong mắt Ân Á Minh, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, không nhìn kỹ căn bản không chú ý đến.

Vì sao? Cô không có lý do bị chán ghét, cô đáng thương như vậy, bất lực như vậy, điềm đạm đáng yêu như vậy, sao Ân Á Minh lại có phản ứng không đáng có như thế này.

Quý Tử Nhân không thích loại cảm giác này, cô vô cùng không thích chuyện mình không có cảm giác không chế được, theo lời mọi người, cô có cảm giác không ai địch lại mình, không có người không thích cô, trừ con hồ ly tinh Vu Kiều này.

Nhưng Vu Kiều là phụ nữ, Ân Á Minh là đàn ông, đàn ông, chỉ cần Quý Tử Nhân cô muốn, cơ hồ không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay cô, ít nhất chắc chắn sẽ không chán ghét cô.

Có lẽ mình nhìn lầm? Sao lại có người sẽ chán ghét cô được, kể cả những thân thích thêm tài sản của cha cô, đến chia một chén súp cũng không ghét cô.

Ân Á Minh đẩy Quý Tử Nhân ta sau đó nhìn lướt qua mọi người, bình tĩnh mở miệng nói: "Cha mẹ tôi bởi vì thân thể không tốt lắm, cho nên hôm nay tôi thay mặt họ tới tham dự tang lễ, tôi cảm thấy hết sức đau buồn cho bác Quý, cũng không nghĩ tới hôm nay còn nhiều chuyện xảy ra như vậy."

"Tôi là người ngoài, hơn nữa hàng năm ở nước ngoài, gần đây mới trở lại, cũng không hiểu lắm về tài sản bác Quý, cho nên không đánh giá được gì, song nếu Tử Nhân quả thật cần tôi hỗ trợ." Anh nhìn thoáng qua Quý Tử Nhân bên cạnh, "Tôi đương nhiên cũng sẽ hết sức hỗ trợ, tôi sẽ thông báo cho luật sư để phân biệt di chúc thật giả, nếu như cô Vu đây không phản đối." Ân Á Minh trung cầu ý kiến Vu Kiều.

Anh là người ngoài, theo lý không có lý do can thiệp, nếu Vu Kiều không đồng ý anh cũng không có biện pháp, nhưng Quý Tử Nhân để mắt tới anh,

nhều người trông ngóng anh như vậy, nếu anh không làm gì chẳng phải là chọc người dèm pha, nói xấu Ân gia, vậy thì khó nghe .

Vì vậy anh dứt khoát nói rõ, không phải Quý Tử Nhân muốn tôi hỗ trợ sao, tôi đã giúp tốt lắm, tất cả giải quyết rõ ràng, nếu di chúc là giả thì mình đã cho cô một đại ân, nếu như là thật, cũng không trách được anh, anh là người ngoài mà thôi.

Nếu như muốn anh ra mặt bao che vô điều kiện, anh không đàn độn, làm không được, tất cả đều giao cho nhân viên chuyên nghiệp đi tra khảo giám định tốt lắm, kỳ thật ở đây rất nhiều người cũng có thể làm vậy, nhưng bọn họ đều ôm mong đợi không thực tế, chờ anh Ân Á Minh ra mặt cho Quý Tử Nhân đáng thương.

"Tôi đương nhiên không phản đối, xin cứ tự nhiên." Vu Kiều không phải là người đàn bà chanh chua cố tình gây sự, người ta nói rất lịch sự, cô đương nhiên cũng sẽ đáp lại thật tốt, đây mới là thái độ đáng có của con người chứ, giống Quý Xán không khác nói với quý! Cô không ngờ bạn trai Quý Tử Nhân còn có thể thông tình đạt lý như vậy, nhưng cũng khó nói, không chừng tâm cơ giấu trong bụng, nguy quân tử ra vẻ đạo mạo trên thế giới này không ít đâu.

Giám định gì gì đó thoải mái, dù sao cô không thẹn với lương tâm, tra thì tra, kết quả cuối cùng cũng đánh vào mặt mấy người kia, vì sao cô không làm.

Mọi người ở đây đều rất bất ngờ với thái độ của Ân Á Minh, đại thiếu gia nhà họ Ân không phải là bạn trai Tử Nhân à, sao lúc này có thể nói những lời này, chẳng lẽ không ra mặt thay Tử Nhân! Thái độ việc này không liên quan đến mình là thế nào, thật không tưởng tượng nổi!

Quý Xán chính là kiểu người không giấu được tâm sự, cô ta lại nói chuyện cay nghiệt, lời chưa suy nghĩ đã nói ra.

"Á Minh, cậu thế này là không đúng, Tử Nhân chịu ủy khuất lớn như vậy,

cha ruột bị hại chết, tài sản cũng bị cướp đi, hiện tại phòng này cũng không phải là của nó, có nhà không thể về, chúng tôi nhìn đều đau lòng muốn chết, cậu là bạn trai cô ấy không cần đòi công đạo thay sao, Tử Nhân lớn lên dưới mắt chúng tôi, là đứa bé tốt nhất, cậu như vậy chúng tôi đâu thể yên tâm giao nó cho cậu, việc này quá vô lí! Không chịu trách nhiệm, để người đàn bà kia bắt nạt nó!"

Lúc này Quý Tử Nhân đã hiểu sâu cái gì gọi là đồng đội heo, cô thật muốn che cái mồm đang há của Quý Xán, cái mồm này làm hỏng nhiều chuyện, khiến cô thêm phiền toái!

Quả nhiên Quý Xán vừa nói xong Ân Á Minh liền mặt đen nói: "Cho tới bây giờ tôi cũng không biết khi nào mình có bạn gái!" Anh nhìn Quý Tử Nhân, thật sự đã xem thường cô gái này!

Mọi người một trận kinh ngạc, Quý Tử Nhân mặt đỏ muốn rỉ máu, đời này cô chưa mất mặt như vậy lần nào, không ngờ Ân Á Minh sẽ không giữ mặt mũi cho cô như vậy, rõ ràng lúc ở nước Mỹ rất nhiệt tình giúp đỡ cô, hôm nay xảy ra chuyện gì!

"Ha!" Trong đám người phát ra một tiếng cười, tất cả mọi người nhìn sang.

Là Vu Kiều.

Cô thấy mọi người đều nhìn mình thì nén cười nói: "Xin lỗi, tôi không phải cố ý." Vừa rồi Quý Tử Nhân giày vò cô không ít, cô nể mặt mũi Quý Huy mới nhịn điều có thể nhịn, không ngờ nhanh như vậy đã có người báo thù cho cô, đối với loại người như Quý Tử Nhân, thế này cũng đủ khó chịu ha?

Song thủ đoạn của Quý Tử Nhân tương đối khá, làm loại chuyện đó tự nhiên như vậy, làm cho tất cả mọi người cho rằng cô ta và Ân Á Minh là một đôi, nếu như là đàn ông bình thường, chắc chắn sẽ không phủ nhận, có đại mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, cần gì phí phạm, ra tay giúp cũng không có

gì, còn có thể lộ khí khái đàn ông.

Vu Kiều có ấn tượng tốt với Ân Á Minh, đánh rất hay!

Mặc dù cô biết rõ đối phương không phải trút giận giúp cô, nhưng cô nhìn thật sáng khoái!

Cô cười khiến Quý Tử Nhân càng thêm khó chịu, mặt càng ngày càng hồng, nhưng dù cho như vậy, Ân Á Minh cũng không có buông tha cô ta.

"Tôi mang theo tâm tình cảm ơn cùng đau khổ tới tham gia tang lễ, không ngờ vì thế mà chịu vũ nhục như vậy!" Lời này anh nói với Quý Xán, đồng thời cũng âm thầm trách cứ Quý Tử Nhân, bây giờ có thể nói bạn gái, về sau nói không chừng nói hai người bọn họ có hôn ước! "Nếu như thái độ chừ vị như thế, vậy tôi nghĩ hôm nay mình không nên đến, chuyện mới vừa, coi như tôi chưa nói gì hết." Còn tra cái rắm! Anh không phải là thánh mẫu! Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên bị người trách mắng, cha mẹ của anh cũng không nói anh như vậy, thật sự là đã gặp quỷ !

"Các người tiếp tục đi, tôi không quấy rầy, thất lễ, cô Vu." Anh cáo từ chủ nhân cái phòng này, sau đó rời đi trong lúc mọi người trợn mắt há mồm.

Vu Kiều tỏ vẻ xin cứ tự nhiên, cả ngày hôm nay, giờ là lúc thư thái nhất! Buổi tối nhất định có thể ăn ba bát cơm!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 7

Ai cũng không ngờ tới Ân Á Minh nói như vậy, ai cũng coi anh là bạn trai Quý Tử Nhân, nào ngờ người ta phủ nhận, hiện trường lúng túng, đừng nói chỉ Quý Tử Nhân cảm thấy không xuống đài được, những người khác cũng có chút cảm giác bị làm mất mặt .

Xem thái độ này của Ân Á Minh, cuối cùng lại giống như Vu Kiều đang đứng một bên, quả thực là không giải thích được, Vu Kiều là họ Vu, Quý Huy chết, cô không có bất cứ quan hệ nào với Quý gia, là một người khác họ, anh ta không định giúp Tử Nhân thì cũng không nên giúp cô ta chứ, lúc trước ông cụ Quý gia cứu nhầm người rồi!

Di chúc cũng đã công bố, tang lễ hôm nay cũng không xê xích gì nhiều, Vu Kiều cũng không giữ người ăn cơm, cô mới vừa nói đuổi người đó dĩ nhiên là thật, những người này căn bản cũng không có ý thương lượng, ánh mắt bọn họ nhìn cô đã nói rõ tất cả, rất không có ý tốt, giống như đang nhìn côn trùng có hại, vậy cô cần gì nể mặt họ, tất cả đều bị đuổi đi.

Không ít người hùng hù hỏ hỏ, song Vu Kiều cũng không phải chưa chuẩn bị, ít nhất việc bảo an trong nhà vẫn tương đối tốt, tang lễ hôm nay mời không ít người bảo vệ, bọn họ lại khóc lóc om sòm lẫn lộn cũng không đánh lại bảo vệ chuyên nghiệp, chỉ có thể xám mặt đi hết.

Trương Nguyên nhắc nhở Quý Tử Nhân đi trước, theo anh đi xử lý thủ tục, phần tài sản cô được thừa kế phải qua thủ tục mới chính thức là của cô.

Quý Tử Nhân đang ở một trong hai căn nhà có trên di chúc, cảnh vật xung quanh rất tốt, diện tích cũng rất lớn, giao thông tiện lợi, Quý Tử Nhân vô cùng hợp ý, Quý Huy biết rõ cô thích cho nên đặc biệt lưu cho cô .

Nhưng hôm nay Quý Tử Nhân cũng không trở về nhà kia, mà theo chân cô Quý Xán về.

Vài thân thích Quý gia cũng đi, nói là muốn cùng nhau thảo luận di chúc, bọn họ vốn quan hệ cũng không có tốt như thế này, nhưng hiện tại có cùng chung kẻ địch, cảm thấy cần phải liên hợp cùng một chỗ, đồ vật của Quý gia dù thế nào cũng phải ở trong tay bọn họ, không thể để người đàn bà Vu Kiều kia giữ được!

Mà Quý Tử Nhân là một nhân vật không thể thiếu trong màn kịch này, bọn họ dù là thân thích, muốn sờ vào tài sản cỡ nào cũng không thể trắng trợn làm, mà có Quý Tử Nhân thì dễ hơn nhiều, cô là con gái duy nhất của Quý Huy, bọn họ có thể mượn danh nghĩa Quý Tử Nhân làm rất nhiều chuyện, dù sao chỉ là một con nhóc cái gì cũng không hiểu, lợi ích cuối cùng đều về thân thích bọn họ hết.

Chuyện này cũng không có tổn thất với Quý Tử Nhân, có người tranh thủ giúp mình, cô chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được, dù sao những người này cũng có người nhỏ mọn, cô căn bản không cần thẹn thùng, hoàn toàn yên tâm thoải mái.

Cô có phương thức liên lạc Ân Á Minh, sau khi trở về cô gọi điện thoại xin lỗi Ân Á Minh, nói không biết những thân thích kia lại nghĩ như vậy, xin Ân Á Minh bớt tức giận, cô tuyệt đối không có ý tứ kia, còn nói muốn mời anh ăn bữa cơm để xin lỗi.

Ân Á Minh đang nổi nóng dĩ nhiên không đồng ý, vốn ấn tượng về Quý Tử Nhân không tệ, qua chuyện hôm nay thì có chút chán ghét.

Quý Tử Nhân bị cự tuyệt có chút mất mát, song cô cũng không nổi giận, sau này còn dài, sẽ có cơ hội .

...

"Cám ơn anh, luật sư Trương." Xâu xé nhau một hồi, Vu Kiều hơi mệt, bây giờ cô chỉ có thể nói chuyện với Trương Nguyên.

"Đây là điều tôi phải làm ." Trương Nguyên mỉm cười bày tỏ đây là bản

phận luật sư của mình, hỏi Vu Kiều có rảnh không thì đi làm thủ tục, trước kia anh là cố vấn luật sư của Quý Huy, giờ thành cố vấn luật sư của Vu Kiều.

Mọi người đi rồi, cuối cùng thì nơi này cũng yên tĩnh, cô cảm giác mình rất thất bại, hôm nay nhiều người tới như vậy, trừ Trương Nguyên thì không ai tự hiểu rõ, thôi, được rồi, tạm thời loại trừ cái người họ Ân kia.

Thật may đã ngăn người nhà mình đến, nếu không theo tính tình cha mẹ anh chị em nhà mình, chắc chắn sẽ đánh nhau! Theo lời cha cô, có việc nói cái bép gì, có bản lĩnh ra tay đi! Đánh vài cái thì đỡ hơn rồi! Vu Kiều bày tỏ mình là một người văn minh, không nên tùy tiện đánh người, cô cũng không hứng thú với những thói quen giống thổ phỉ như vậy!

Vu Kiều gọi điện thoại cho ba mẹ, nói là ngày mai sẽ về, Quý Huy không có ở đây, cô cũng không cần ở trong căn nhà này, chỉ cần xử lý tốt công ty là được, cô muốn bắt đầu cuộc sống mới .

...

Ân Á Minh vốn có tâm tình không tốt, buổi tối lúc ăn cơm lại gặp phải chuyện bực mình, cha anh - Ân Viễn bàn về chuyện của Quý Tử Nhân với anh.

Ân Viễn là ma ốm, bệnh này có là do di truyền, nhưng ông rất ôn hòa, không vì bệnh lâu mà hậm hực hoặc nóng nảy, cũng là người hiếu thuận nhất, năm đó cha ông được ông cụ Quý Vân Hải cứu một mạng, trong lòng ông liên tục vô cùng biết ơn, muốn báo đáp, năm đó được nghiệp Quý Vân Hải cũng nhờ anh giúp đỡ, về sau Vân Hải gần như phá sản ông muốn góp một phần, nhưng khi đó tình huống thân thể đột nhiên chuyển biến xấu, căn bản không bận tâm được.

Bây giờ con trai Quý Vân Hải chết, để lại một cháu gái, lẻ loi hiu quạnh, thật đáng thương, dù có thân thích, nhưng những người nợ đều không đáng tin, cha chết, mẹ đi bước nữa, không có ai để dựa vào.

Đứa bé kia ông đã gặp, cảm thấy đúng là một đứa bé rất tốt, ông và vợ đều thật hài lòng, cảm thấy cưới về cho con trai rất tốt, bọn họ cũng yên tâm.

Hơn nữa ông cảm giác thân thể mình cũng cảm cự không được mấy năm, đặc biệt muốn ôm cháu trai, hy vọng con trai có thể nhanh chóng kết hôn, hiện tại Quý Tử Nhân mau tốt nghiệp đại học, đúng là đối tượng thích hợp để kết hôn, nếu như có thể thành thì không còn gì tốt hơn.

Ân Á Minh quả thực muốn học máu! Trước anh không biết rõ, hiện tại biết rõ họ tính tình nào cam tâm tình nguyện!

"Con không hợp cô ta, cũng không phải chưa gặp cô ta, nếu thích đã sớm thích, cha đừng quan tâm mù quáng, cô ta không lo không có người cưới, cha làm như thế, sẽ trễ nải cô ta." Cha anh thân thể không tốt, anh làm con không thể kích thích ông, Quý Tử Nhân thế nào cũng không có quan hệ với nhà anh, về sau cách xa một chút là được rồi, dù sao anh cũng không cưới.

Ân Viễn khuyên nhủ: "Đó là con không cư xử khéo léo với nó, hai đứa đã gặp nhau vài lần, lại không phải là kịch truyền hình, còn chú ý vừa gặp đã yêu." Anh và vợ Chu Thực Nhân cũng đâu làm chủ hôn nhân, trước khi kết hôn một chút cảm tình cũng không có, hiện tại cũng không rất tốt, chỗ nào cũng mẫn nông.

"Thật không thích hợp, cha cũng đừng quan tâm, chuyện kết hôn con sẽ nghiêm túc suy tính, cha còn sợ con trai người không có đối tượng?" Ân Á Minh mơ hồ cho qua đề tài này.

"Vậy con mau tìm cho cha, không được thì phải cưới Tử Nhân, cũng không biết con chương mắt nó ở điểm nào."

"Dạ, con biết rõ, con sẽ tìm về một người thật tốt." Ân Á Minh nói lấy lệ, song cũng không phải là hoàn toàn không để ở trong lòng, anh đến tuổi, xác thực nên suy tính chuyện kết hôn, thân thể cha Ân Viễn lại không tốt, cũng nên kết hôn sớm một chút để ông an tâm.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 8

Xử lí xong tang lễ, đồng thời làm thủ tục thỏa đáng, Vu Kiều dành ngày chủ nhật để về Vu gia, bây giờ cô chỉ có một mình, thời gian trôi qua rất thoải mái, hai ngày nay có thân thích Quý gia lục tục ngo ngoe đến làm âm ỉ, nhưng đều bị cô đuổi đi, huyên não nghiêm trọng tới mức cô phải báo cảnh sát.

Cô cảm giác phải dùng thô bạo đối phó loại người không biết xấu hổ này, nói chuyện cũng vô dụng, người ta còn tưởng mình sợ người ta !

Kỳ thật Vu Kiều như vậy đã hết sức khách khí, nếu đổi lại là người nhà mẹ cô, vậy thật khủng khiếp, ai cũng đánh nhau giỏi, hơn nữa đặc biệt không thích nói chuyện, chuyện gì đều cũng giải quyết bằng quả đấm, tác phong thô phỉ, cô lớn lên trong hoàn cảnh như thế, có thể dưỡng thành cá tính tuân theo pháp luật như thế này rất không dễ dàng.

Trước đây nhà Vu Kiều bán thịt heo, làm buôn bán nhỏ, cha mẹ cũng không học hành gì, ném qua không ít nghèo khổ, gu thẩm mỹ của bọn họ là vàng, cái khác có hay không cũng được, dù sao sau khi có tiền chính là muốn trang hoàng nhà thật tráng lệ.

Vu Kiều về nhà một lần đã cảm nhận chênh lệch giữa nhà mẹ đẻ và Quý gia, đập vào mắt chính là màu vàng, chói lóa mù mắt, chỉ sợ người khác không biết rõ nhà bọn họ có tiền, ngay cả đồng phục bảo vệ ở cửa ra vào cũng hoa lệ hơn nhà người ta, wow!

"Chị!" Vu Kiều vừa vào cửa đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt, em gái cô - Vu Thi mãnh liệt bổ nhào vào trên người cô, cái gì cũng không nói, chỉ không ngừng cọ cọ.

"Được rồi được rồi, chị sắp nghẹt chết rồi, em mau buông ra." Vu Kiều phí sức thoát khỏi vòng ôm của Vu Thi, tên đứa em gái này là Vu Thi, nghe

qua rất dịu dàng, làm cho người ta cảm giác nhất định là cô gái ôn nhu, thật ra thì không phải vậy, nó là bên ngoài nữ bên trong nam hung hãn!

Thân cao 1m78! Da màu đồng cổ, bụng có cơ bụng sáu múi, tóc ngắn nhuộm màu, hơn nữa trên người đeo kim loại nặng, nhìn qua đặc biệt dọa người. Thân thủ được, từ nhỏ đến lớn đánh nhau đều chưa thua, đặc biệt thích bảo vệ chị em yếu đuối! Đàn ông thấy nó thì sợ hãi, trong trường học có rất nhiều nữ học sinh là fan của nó.

Vu Kiều vẫn cảm thấy em gái đầu thai nhầm chỗ, phải là con trai mới đúng, nhưng về sau ngẫm lại thì thấy không đúng, kỳ thật cô mới đầu thai nhầm chỗ, người nhà bọn họ nhân vốn 'phong độ' như Vu Thi, chỉ cô là "vật lạ" .

Vu Thi đặc biệt thích Vu Kiều, trời sinh cô thích bảo vệ chị em nhu nhược, Vu Kiều có bộ dáng mềm mềm mại mại rất hợp khẩu vị cô, không tình nguyện buông Vu Kiều ra: "Chị cũng không cho mọi người tới Quý gia, đến bây giờ mới trở lại."

"Để mọi người đánh nhau sao?" Vu Kiều nâng trán, "Đến lúc đó gần không được mọi người thì không phải người thu thập cục diện rồi rắc là chị à, đã mời không ít bảo vệ, cực kỳ an toàn, mọi người quan tâm cái gì."

"Mới sẽ không, chị đâu hiểu rõ chúng em, ai nấy kinh nghiệm phong phú, tuyệt đối sẽ không giữ tai họa ngầm !" Vu Thi son sắt thề.

Vu Kiều đen mặt, không cần phải nói, thái độ này của em đã không được rồi! Lười phải uốn nắn người trong nhà, Vu Kiều để người xách lễ vật vào phòng, đã rất nhiều ngày chưa về, quả thật cô rất nhớ mong.

Không đầy một phút, toàn bộ người trong nhà đã đi ra , một người lại cọ Vu Kiều, Vu Kiều cảm giác mình muốn lột da.

Tính cả Vu Kiều thì Vu gia có sáu miệng ăn, cha của Vu Kiều - Vu Đại Bàn, mẹ Đới Phân Phương, anh Vu Tùng, em gái Vu Thi đang học đại học,

còn em trai nhỏ nhất Vu Bảo đang học sơ trung. Một nhà tù lại một chỗ lú lú nói không ngừng, chủ yếu đều vây quanh chuyện Quý Huy.

Mặc dù tính tình Đới Phân Phương hung bạo, nhưng tư tưởng tương đối bảo thủ, bà cảm thấy con gái nên kết hôn sinh đứa bé, trước đó con gái bởi vì đủ loại nguyên nhân kết hôn với Quý Huy, hiện tại đã trả ân, lại là độc thân nên tìm một nhà thật tốt, không phải bà khoe khoang, nhưng dựa vào điều kiện con gái bà, chính là lần hai cũng có thể cưới một cách thuận lợi vui vẻ.

Đa số người trong nhà đều nghĩ như vậy, Vu Kiều là người phụ nữ thành công, chủ tịch Vân Hải, nhưng nếu không tìm được một người tốt, về sau không có đứa bé, kiếm tiền cho ai dùng chứ.

"Kỳ thật hai ngày trước mẹ đã giúp con xem thử, trúng hai người." Đới Phân Phương đặc biệt giới thiệu đối tượng cho con gái, "Trong đó một người con biết, chính là Tần Phát trong xưởng than đá nhà chúng ta, người thật thà, đáng người cũng lớn, thân thể con nhỏ, nên tìm người to con che chở! Người linh hoạt lại có năng lực, mẹ vừa nhìn đã hài lòng."

Vu Kiều vội vàng khoát tay: "Không được không được, tôi thấy anh ta giống như ngọn núi, đáng người quá lớn!" Quả thật cô biết Tần Phát, cô cũng thừa nhận nhân phẩm đối phương không tệ, nhưng không hợp mắt cô, cô thật sự không tiếp nhận nổi đàn ông cao lớn thô kệch, khác thẩm mỹ của người trong nhà hơi lớn.

Đới Phân Phương nói nhỏ vài câu, cảm thấy ánh mắt con gái không tốt, một lát sau tiếp tục nói: "Còn một người, chính là con trai cục trưởng Lưu, lớn lên tuần tú lịch sự, còn là danh giáo tốt nghiệp, khẳng định con thích người này!" Cục trưởng Lưu là cục trưởng cục công an thành phố A, Vu Gia có vài cái hộp đêm, cũng không có thiếu sản nghiệp liên hệ với họ rất lớn.

"Mẹ, chúng ta không cần chạm vào nhà quan đâu, chúng ta thấp cổ bé họng, loại người như vậy nhà cong cong thẳng thẳng nhiều, con tiêu thụ không nổi." Vu Kiều sợ nhất loại người có nhà như vậy, không phải cô khiếm tốn, cô có tự biết rõ, gương mặt mình không giống phụ nữ đảng

hoàng, người nào làm quan không cần mặt mũi chứ, muốn kết hôn, khẳng định muốn kết hôn với kiều như Quý Tử Nhân, mặc kệ mang đi đâu cũng không có vấn đề gì, còn cô, chắc mang đi ra ngoài người khác còn tưởng rằng là tình phụ bao dưỡng.

"Hơn nữa con căn bản không muốn kết hôn, mọi người không cần quan tâm vấn đề này." Nói thật, Vu Kiều là có chút sợ đàn ông, từ nhỏ đến lớn bởi vì khuôn mặt này mà ném qua không ít khổ, rất nhiều người đều cảm thấy cô không phải là người đứng đắn, trong trường cũng có người nói bóng nói gió cô, rất nhiều nam sinh nhìn cô bằng ánh mắt không tốt, cô không biết đã bị đùa giỡn bao nhiêu lần, thậm chí còn có một lần thiếu chút nữa bị cưỡng bạo, khi đó còn nhờ có Quý Huy đi ngang qua cứu cô.

Không kết hôn cũng không thực tế, cô có xuất thân như vậy, thân thích trong nhà cảm thấy hôn nhân lại bất hạnh còn hơn làm bà cô ế, sau khi quen biết cô và Quý Huy đều nhận ra đôi phương rất xui xẻo, sau đó mình cũng thật xui xẻo, vậy không bằng thuận tiện, cô giúp Quý Huy một tay, Quý Huy cũng giúp cô một tay, coi như cô là người đã kết hôn, rốt cuộc không cần ứng phó người nhà cảm ràm.

Giờ Quý Huy đã chết, mặc dù cô cảm thấy có chút khổ sở, nhưng cũng cảm giác nhiệm vụ mình hoàn thành, xem như là người đã qua hôn nhân, về sau an lặng yên tĩnh làm thiếu phụ đẹp là được, cô còn có tiền, ăn uống không lo, một ngày sẽ vô cùng vui vẻ.

Cô đánh chủ ý rất tốt, nhưng những người khác không nghĩ như vậy, bọn họ đều cảm thấy Vu Kiều là báo ân mới cưới Quý Huy, giờ Quý Huy chết, ân cũng báo xong rồi, nên có cuộc sống mới, cô còn trẻ như vậy, ngày tốt lành giờ mới bắt đầu đâu, một lần nữa tìm người thật tốt để gả, sinh đứa bé, mỹ mỹ mãn mãn, thật tốt.

"Kiều kiều, con cứ một thân một mình chúng ta không yên tâm, con còn trẻ như vậy, tái hôn cũng không ai nói gì đâu." Vu Đại Bàn cảm thấy nữ nhi có trăm ngàn điều tốt, thủ tiết cho lão già họ Quý kia rất ủy khuất, ân đã báo xong, cũng nên có cuộc sống mới.

Vu Tùng cũng khuyên em gái suy nghĩ thật kỹ, anh và bạn gái chuẩn bị kết hôn, hy vọng em gái cũng có kết quả tốt, Vu Thi cùng quây âm ã muốn anh rể, Đới Phân Phương lại dùng tất cả tâm huyết nói đến con trai cục trưởng Luru, nói con gái nhất định phải đi xem, bảo đảm sẽ thích!

Vu Kiều bị huyên não đau cả đầu, có vẻ như cô không đồng ý họ sẽ không bỏ qua, chồng cô vừa mất, phải vội vã như vậy sao! Nói ra rất khó nghe! Nhưng không thể nói đạo lý với người trong nhà được, bọn họ căn bản không quan tâm điều này, vì vậy Vu Kiều nói: "Dù sao con không cần người trong nhà quan, Tần Phát cũng không được!" Tóm lại bác bỏ người cha mẹ vừa ý trước, chắc có thể yên tĩnh một đoạn thời gian.

"Vậy con muốn dạng gì?" Đới Phân Phương kiên nhẫn.

Vu Kiều suy nghĩ một chút nói: "Thành tích cao đó là nhất định, nếu không khẳng định không xứng với con, dù gì con cũng tốt nghiệp đại học, cao trên 1m80, thấp con sẽ chướng mắt, phải có nhà có xe có tiền gửi ngân hàng, không nói điều kiện nhất định phải tốt bằng con, nhưng phải có cơm ăn, bộ dáng phải tốt, tốt nhất giống như 'Ngô Ngạn tổ' (search google để biết thêm thông tin chi tiết), cùng lắm thì chỉ có thể kém hơn một ít! Hơn nữa, không thể quá 30 tuổi! Trọng yếu nhất là, tình huống gia đình đơn giản, không cần con nhà quan! Phải là người thanh bạch!" Điều kiện tương đối hà khắc, cô cũng không tin cha mẹ sẽ tìm được!

Mọi người nghe được sững sờ, những điều kiện trước không khó, nhưng điều sau gia tăng khó khăn thật lớn, muốn tìm người đẹp trai như 'Ngô Ngạn tổ', đồng thời còn phải có nhà có xe có tiền gửi ngân hàng, rất khó tìm! Phù hợp tất cả điều kiện khó tìm rồi, có tiền có bằng cấp có tướng mạo, chắc!

Vu Kiều ngồi xuống, thông thả uống một ly trà, ừm, lần này có thể chặn một đoạn thời gian, cô có thể sống yên lành một mình, kết hôn làm gì, phiền toái!

Đang thư thái thì mẹ cô Đới Phân Phương vỗ đùi! "Kiều kiều con nói đúng một người trong đầu mẹ, mẹ có người phù hợp với điều kiện! Vừa rồi

quá gấp, đã quên nói cho con."

Vu Kiều: "... " Cái gì mà quên nói , đây là đang đợi cô tự chui đầu vào lưới thì có, mẹ nó chẳng lẽ còn thật sự có người như vậy sao? !

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 9

Đới Phân Phương mặt mày hớn hờ: "Chỗ mẹ thật có một người thỏa mãn điều kiện của con, tên nhóc này mẹ đã thấy, tuần tú lịch sự, còn vừa về sau khi du học, nhà cũng có công ty đứng đắn, là người nhã nhặn, ở trong trường học làm phó giáo sư, khẳng định có tiếng nói chung với con, lần đầu mẹ nhìn đã thấy tốt!"

Vu Kiều muốn che trái tim nhỏ, không ngờ thật sự có người đáp ứng điều kiện mình đưa ra.

Những người khác trong nhà hiển nhiên cũng là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, ngay cả Vu Đại Bàn cũng không biết, ông tò mò hỏi vợ: "Là con nhà ai, sao tôi không biết, một chút ấn tượng không có."

"Chính là bà Hà lần trước đến nhà mình dự sinh nhật tôi đó, người nói chuyện đặc biệt nhã nhặn, chính là con trai bà ấy, lần trước tôi đến nhà bà ấy đánh bài đã gặp, thật sự vô cùng tốt!" Đới Phân Phương cầm tay con gái, vui vẻ nói, "Mẹ vốn cảm thấy Tần Phát là tốt nhất, nhưng con lại không thích, vậy chắc chắn con trai bà Hà sẽ hợp khẩu vị con! Nghe mẹ, mau đi xem mắt, điều kiện tốt như vậy, chúng ta nhanh một chút người ta sẽ đoạt mất."

Những người khác vừa nghe cũng cảm thấy không tệ, liền rối rít khuyến khích Vu Kiều đi thử một chút, bỏ qua người này sẽ không tìm được ai tốt hơn.

Vu Kiều thế nào cũng không tin: "Không phải con đã nói, chồng con vừa mất, người đứng đắn làm sao có thể đồng ý thân cận, vội như vậy, khẳng định nhà trai không vui, hơn nữa, nếu điều kiện anh ta thật tốt như vậy, làm sao sẽ chọn người đã từng cưới một lần như con chứ, anh ta cũng chưa thấy con lần nào, nếu con là anh ta, chắc chắn không vui, cũng không biết có bao nhiêu cô gái thanh bạch xếp hàng chờ anh ta đâu!"

"Con nói gì vậy, cưới lần hai thì sao, cưới lần hai cũng phải xem đối tượng, người bình thường có thể so với con hả? Con xem điều kiện của mình, nào có chỗ nào không xứng? Người ta còn muốn tranh đoạt đây!" Đới Phân Phương có đạo lý khác, "Con nghĩ đi, qua một thời gian ngắn khẳng định trong nhà sẽ có người giới thiệu thôi, ở đây có người phù hợp điều kiện con, còn nhiều người muốn giới thiệu cho con lắm, đến lúc đó đủ loại đều tới, không chừng liền có dạng không đứng đắn, mẹ lại không thể biết hết, cũng ngại giúp con từ chối, không bằng thừa dịp chọn cho tốt bây giờ! Ý của bà Hà cũng không khác lắm, bà ấy đã thấy con, cảm thấy con tốt, ước gì con làm con dâu bà ấy nữa."

Vu Kiều vẫn không chịu như cũ, nàng thật sự không tin tưởng, nhà cô gấp còn có thể hiểu, người trong nhà hy vọng cô tìm được đối tượng tốt. Nhưng đối phương cũng gấp gấp như vậy thì không bình thường, thế nào cô cũng thấy không ổn. Hơn nữa, cho dù đối phương là người không tồi, cô cũng không có hứng thú, cô cũng thật vất vả mới làm người độc thân, sau này sống vui vẻ, cuộc sống người trong nhà an bài là cuộc sống cô không muốn.

Nhưng cô vừa mới nói, mình sẽ gặp những người phù hợp điều kiện, Đới Phân Phương liền bắt lấy điều này không tha, chết sống muốn cô đi xem mắt. "Phải đi gặp nhau, cũng không phải bắt con kết hôn với người ta ngay lập tức, nếu con chướng mắt, mẹ cũng đâu thể bức con? Hya lời con vừa nói cơ bản là gạt mẹ!"

Bà nổi danh không giảng đạo lý, với người trong nhà còn có thể nói vài câu, còn với người ngoài thì là tác phong thô phỉ, giờ Vu Kiều cũng hơi chút nếm trải tư vị nói chuyện với thô phỉ, sau đó mẹ cô không chịu yên tĩnh, ăn cơm cũng than thở, nói chuyện cũng than thở, làm gì đều than thở, quan trọng nhất là, những người trong nhà khác đứng về phía Đới Phân Phương, Vu Kiều rất buồn bực, sao người nhà mình không chú ý như vậy, cô là một quả phụ mới!

Bầu không khí trong nhà thật sự là không tốt, hơn nữa Vu Kiều nhìn điệu bộ của cha mẹ mình, nếu cô không đồng ý thì đừng hòng yên ổn, vì vậy đành

phải thỏa hiệp nói: "Con biết , vậy thì xem mắt đi, nhưng con cảnh cáo trước, nếu con chướng mắt thì đừng ai ép con nữa." Cứ tạm ứng phó người trong nhà như vậy đã.

Đới Phân Phương lập tức vui vẻ ra mặt, bà vui vẻ phấn khởi liên lạc với bà Hà, nhìn bộ dáng nói chuyện có vẻ như rất tốt, hai người khen không dứt miệng con đôi phương, cuối cùng thảo luận thời gian gặp, buổi trưa thứ sáu tuần sau, ở một nhà hàng cao cấp trung tâm thành phố, vốn có cha mẹ hai bên đi cùng, nhưng bị Vu Kiều nghiêm khắc từ chối!

Nếu cô lần đầu kết hôn thì không sao cả, tái hôn còn như vậy cô ngại, hơn nữa quá chính thức bất lợi với cô, hai người gặp mặt ăn một bữa cơm, quay đầu lại cô nói không thích hợp, vậy chuyện này cũng liền cho qua , nếu cha mẹ hai bên cùng đi, cô cảm giác sẽ có nhiều phiền toái hơn.

Vu Kiều rất kiên trì, cô muốn một mình người kia tới, cô cũng đã đồng ý đi xem mắt, quá thỏa hiệp rồi, nếu không đồng ý thì cô không đi!

"Được được được, cứ như vậy , chúng ta không đi được chưa?" Đới Phân Phương đồng ý, bà tương đối hài lòng con trai bà Hà, cũng không tin con gái sẽ không thích đôi phương, đến lúc đó nói không chừng còn hối hận vì không kéo bọn họ đi ấy chứ.

...

Rất nhanh đã đến thứ sáu, Vu Kiều bị người trong nhà mặc thật xinh đẹp ra cửa, đặc biệt giống cô gái đàn ông, đồ trang sức trang nhã, tóc dài xõa xuống, tương đối dịu dàng, không nhìn ngũ quan thì tuyệt đối cô gái chững chạc!

Nhìn mặt thì tuyệt đối là kinh diễm, tương đối xinh đẹp, đàn ông bình thường nhìn sẽ không đi được tiếp, nhưng lại quá diễm lệ , bề ngoài kiều mỹ nhìn thế nào cũng thấy giống hồ ly tinh!

Vu Kiều có chút khẩn trương , hôm nay là lần đầu tiên đi xem mắt, trong

lòng vô cùng thấp thỏm, cũng không biết gặp mặt thì nói cái gì cho phải, cô đoán đôi phương cũng bị cha mẹ ép, một phó giáo sư du học về, làm sao có thể đồng ý gặp người tái hôn như cô.

Nàng đã nhìn ảnh đôi phương, cho nên đến nhà hàng đã thấy Hà Dương-con trai bà Hà, đôi phương mặc tây trang, đeo kính, đầu tóc cẩn thận tỉ mỉ, nhìn qua vô cùng nhã nhặn, khí chất rất tốt, tốt hơn trong hình vài phần, không trách được mẹ mình khen mãi, bộ dáng quả thật có thể dọa người.

Cô vẫn khó hiểu, người này nhìn thế nào cũng không giống người muốn tìm một người như cô.

Hà Dương cũng rất nhanh thấy Vu Kiều, lần đầu tiên thấy Vu Kiều trong mắt anh lóe tia kinh diễm, đương nhiên anh đã nhìn ảnh của Vu Kiều, bản thân cô xinh hơn trong hình rất nhiều.

"Xin chào, cô Vu." Anh đứng lên nghênh đón Vu Kiều, cũng lễ phép kéo ghế cho Vu Kiều, "Mời ngồi."

"Xin chào, xin lỗi tôi đến muộn ." Vu Kiều cẩn thận ngồi xuống.

"Tôi cũng vừa tới, cô Vu muốn ăn gì không, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Nơi này là nhà hàng, bọn họ đương nhiên muốn gọi món, Hà Dương đưa menu cho Vu Kiều.

Vu Kiều có ý gọi hai món ăn, sau đó lại đưa menu cho Hà Dương để anh gọi, ấn tượng đầu tiên của cô về anh không tệ.

Nói tóm lại, không khí hiện trường cũng được.

...

Ân Á Minh hẹn bạn ăn cơm trưa, vào nhà hàng không bao lâu thì thấy người quen, được rồi cũng không tính quen, chỉ là biết, tuần trước anh vừa mới vừa gặp, Vu Kiều - vợ hai của Quý Huy. Đôi phương hẹn gặp một người đàn ông trẻ tuổi lại đẹp trai, vừa lúc anh ở bàn đối diện, thấy rất rõ

ràng, mà Vu Kiều vừa vắn đưa lưng về phía anh, không biết ở đây còn có người quen biết.

Người trong nhà hàng không nhiều lắm, khoảng cách giữa hai cái bàn cũng không xa, bàn Vu Kiều nói cái gì Ân Á Minh mơ hồ nghe thấy, không phải anh thích nhìn việc riêng tư của người khác, chỉ là ở đây cách âm không tốt, giọng nói Vu Kiều lại thanh thúy, rất dễ dàng nhận ra.

Ban đầu Ân Á Minh cũng không để ý lắm, nhưng không đầy một phút thì anh nhú mày, hai người bên bàn kia thế mà đi xem mắt !

Chồng cô gái này vừa chết, lúc này đã đi xem mắt, khi những người khác nói cô lẳng lơ ong bướm anh còn không tin, hôm nay chính mắt thấy thật sự là mở rộng tầm mắt, đói khát đến như vậy à, làm dáng một chút cũng không được?

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 10

Editor: MieMei

Món ăn đã gọi lục tục được mang lên, hai người chậm rãi tán gẫu, hôm nay Vu Kiều chỉ là đến đối phó thôi, nói chuyện cũng không mấy nhiệt tình, tự giới thiệu đơn giản xong thì trò chuyện câu được câu không với Hà Dương, cô nghĩ khi trở về thì nói với mẹ già là hai người không hợp, việc này hẳn là có thể cho qua rồi, nhìn sơ qua điều kiện của đối phương quả thật cũng không tệ, nhưng hiện tại cô thật sự không có dự định tái hôn nữa.

“Tôi nghe mẹ tôi nói cô tốt nghiệp từ đại học C, học chuyên ngành nào thế?” Hà Dương hình như rất có hứng thú với lí lịch cá nhân của Vu Kiều, đại học C là đại học hạng nhất trong nước, tuy không như đại học A đại học B, nhưng cũng danh tiếng lẫy lừng, hẳn không ngờ Vu Kiều có tướng mạo như thế mà thành tích học tập cũng không tệ.

Vu Kiều mỉm cười: “Tôi học marketing thị trường, anh Hà tốt nghiệp đại học A phải không? Tuổi trẻ như thế đã làm phó giáo sư rồi, tài thật đấy.”

Hà Dương có vẻ như rất thích cảm giác được sùng bái thế này, hẳn kể một số chuyện ở trường học cho Vu Kiều nghe, hẳn dạy triết học, trình độ nói chuyện cũng rất cao, Vu Kiều nghiêm túc chăm chú lắng nghe, mới đầu cũng rất tốt, đến nửa đoạn sau thì bắt đầu cảm thấy không thích hợp rồi.

Vu Kiều bắt đầu thăm dò hỏi hẳn vì sao lại muốn đến xem mắt.

“Anh Hà, cá nhân tôi cảm thấy điều kiện của anh tương đối tốt, hẳn là không lo tìm không được đối tượng, tôi nghe mẹ tôi nói anh đồng ý cùng với người như tôi, ách..... anh hiểu đó, cùng với người như tôi thế này xem mắt, cảm thấy khá bất ngờ đấy.” Thật ra cô cũng không nhất định phải hỏi, dù sao sau này hai người cũng không thành, nhưng cô thật sự rất tò mò, người đàn ông có điều kiện như thế rốt cuộc xuất phát từ tâm tình gì mà đến

xem mắt với một quả phụ mới như cô.

Hà Dương không dự đoán được Vu Kiều sẽ hỏi vấn đề này, theo lý mà nói tình hình của Vu Kiều như vậy, bình thường đều là ước gì không đề cập tới vấn đề này mới phải, không ngờ thế mà lại chủ động nhắc đến.

“Bởi vì vẫn luôn bận công việc, bình thường cũng không để ý đến phương diện này, trong lúc vô tình thì đã đến tuổi rồi, cảm thấy hẳn là lúc nên kết hôn rồi, cô Vu đừng tự coi thường mình, cô là một cô gái vô cùng xinh đẹp ưu tú, chúng ta tuy chỉ mới gặp mặt lần đầu, nhưng tán gẫu cũng rất hợp không phải sao, cô Vu cô cảm thấy thế nào?” Lí do thoái thác của Hà Dương cũng rất hợp ý Vu Kiều, đối phương xem ra là một quý ông.

“Tôi ôm thái độ muốn kết hôn đến gặp mặt với cô Vu, mang theo mười phần thành ý, cô Vu thì sao?” Vu Kiều đã hỏi một vấn đề trực tiếp, thì Hà Dương cũng hỏi một câu.

Vu Kiều: “.....” Cô cũng không thể nói rằng mình đến quậy chứ? Đối phương nhất định sẽ nổi giận.

Thế là cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Kết hôn là chuyện lớn, tôi đương nhiên cũng mang theo thành ý mà đến, thực ra tôi thật sự không ngờ anh Hà sẽ đồng ý xem mắt với người như tôi, tôi còn tưởng rằng anh bị cha mẹ anh ép đến thôi, tôi vừa nhìn liền biết anh Hà đây là người hiếu thảo.” Trước tiên cô cho Hà Dương một cái mũ thật cao, “Nên trong chốc lát tôi cũng không có chuẩn bị gì, sau khi chồng trước của tôi qua đời chuyện trong nhà đều do một mình tôi xử lí, công việc khá là bận rộn, sẽ không có quá nhiều thời gian hẹn hò, bình thường tôi có khả năng phải đi các loại xã giao, lại thêm tôi còn có một đứa con gái kế tuổi tác không kém tôi bao nhiêu, tôi với con bé vì một số chuyện ồn ào đến có chút không vui, tuy chúng tôi không có liên hệ máu mủ gì, nhưng trên pháp luật vẫn có quan hệ với nhau, nên nghĩ như thế nào thì điều kiện của tôi cũng chẳng ra sao, tôi hy vọng anh Hà có thể suy nghĩ thận trọng, kết hôn là chuyện cả đời, tôi không muốn người như anh thế này lại vì tôi mà phải chịu người khác bàn tán và cười nhạo.”

Cô cảm thấy mình quả thật chính là một ảnh hậu sống sờ sờ, phải được trao giải thưởng, xem xem cái dáng vẻ tự bi này, diễn hay dễ sợ!

Sau khi Hà Dương nghe xong đồng tình nói: “Rất vất vả phải không? Một cô gái lại gánh vác trách nhiệm lớn như thế, bình thường khẳng định là mệt lắm đúng không?”

“Đúng vậy, có lúc thật sự thấy rất mệt, mấy chuyện phiền lòng đặc biệt nhiều, muốn buông tay không làm nữa nhưng lại không có cách nào.” Trong lòng Vu Kiều nói thầm tôi gánh vác nhiều trách nhiệm như thế chắc chắn anh sẽ ghét bỏ rồi!

“Tôi vẫn luôn cảm thấy phụ nữ sinh ra thì nên hưởng thụ sự quan tâm của đàn ông, cô thế này càng cần phải tìm một người đến giúp đỡ cô, mà không phải là một mình yên lặng chịu đựng đâu.” Mặt Hà Dương đầy vẻ thông cảm: “Như mẹ tôi này, trước khi bà kết hôn cũng là một người phụ nữ mạnh mẽ, làm chuyện gì cũng không thua đàn ông, nhưng rất mệt mỏi, cùng một chuyện, phụ nữ phải cố gắng hơn cái đàn ông bỏ ra rất nhiều lần. Sau này bà ấy kết hôn với ba tôi liền từ chức, chuyện bên ngoài đều không cần bà ấy phải lo lắng, trải qua bao nhiêu năm vẫn rất hạnh phúc, nếu như tôi kết hôn, tôi cũng sẽ đối xử với vợ mình như thế, tôi không muốn để cho cô ấy phải ra ngoài chịu khổ.”

“.....” Sau khi Vu Kiều nghe xong tâm trạng có chút vi diệu, người đàn ông này không phải có bệnh chính nghĩa đấy chứ?

Nhưng đương nhiên cô sẽ không nói ra, chỉ cười khẽ nói: “Anh Hà quả thật là người có ý thức trách nhiệm rất mạnh, vợ tương lai của anh chắc chắn sẽ rất hạnh phúc, nhưng anh cũng biết tình trạng của tôi rồi đấy, tôi không có cách nào yên tĩnh ở nhà hưởng phước được, công ty của chồng trước tôi không thể buông bỏ không lo, bằng không tôi không yên lòng được.” Lần này tìm được lí do rất tốt, hai người kết hôn không đồng quan điểm, có thể giải tán được rồi đấy, hợp tình lại hợp lý.

“Vậy cô Vu không phải càng nên tìm người giúp đỡ cô sao, những chuyện

liên quan đến phương diện kinh doanh hoàn toàn có thể giao cho đàn ông làm, người như cô Vu đây thì không nên chịu khổ như thế, tôi tin mặc kệ chồng tương lai của cô là ai cũng sẽ không nhẫn tâm nhìn cô bôn ba vì công việc như vậy đâu.”

Câu nói thoái thác của Hà Dương nghe qua giống như đang khen ngợi Vu Kiều, nhưng sao Vu Kiều nghe vào lại có cảm giác không đúng.

Ân Á Minh ngồi cách một bàn đang uống nước, thiếu chút nữa liền phun ra, nếu như anh phán đoán không lầm, thì gã đàn ông xem mắt với người phụ nữ này thật không đáng tin, nói nghe còn hay hơn hát, cái gì mà không để vợ chịu khổ, công ty của Vu Kiều mà Vu Kiều không tự lo, để cho chồng tái hôn quản lý, sơ suất một chút cuối cùng công ty biến thành của ai cũng khó mà nói được.

Nhìn qua có vẻ là mặt người dạ chó rồi, còn là giáo sư đại học đấy, chắc chắc, người phụ nữ này xui xẻo thật đấy, cũng không biết đầu óc của cô ta có tốt không có thể nhìn ra không đây.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 11

Editor: MieMei

Ngoại hình của Vu Kiều có tính lừa gạt quá cao, nhìn thế nào cũng là một bình hoa ngực to não nhỏ, Hà Dương tuy rằng không đến mức coi thường Vu Kiều, nhưng cũng không đánh giá cao về cô, hẳn cho rằng người phụ nữ như thế vốn không có khả năng quản lý tốt một công ty lớn như thế, công ty giao vào tay cô đoán chừng không đến hai năm sẽ bị giày vò chết mất, thực ra trong lòng hẳn đã cảm thấy phụ nữ không nên phụ trách quản lý công ty.

Vu Kiều có thể giúp Quý Huy khiến cho Vân Hải cải tử hồi sinh, đương nhiên là có chút khả năng rồi, ấn tượng đầu tiên của cô với Hà Dương quả thật không xấu, không muốn nghĩ quá ác ý về đối phương, thế nên thăm dò nói: “Anh Hà nói cũng rất có lý, tôi cũng hy vọng có người có thể chia sẻ với tôi, quả thật là quá vất vả, người trong nhà tôi cũng nghĩ như thế, chuyện này ngược lại chúng tôi không hện mà có cùng ý nghĩ, thực ra tôi cũng không có chí hướng lớn lao gì, sau khi kết hôn ở nhà chăm con nấu cơm cũng tốt lắm, phụ nữ mà, sự nghiệp cũng không cần liều mạng quá.” Công phu đối trá của cô cũng là hạng nhất đấy.

Giọng nói của Vu Kiều thanh thúy lại rõ ràng, Ân Á Minh nghe rất rõ, anh có chút bất ngờ, lúc trước ở tang lễ Vu Kiều cho anh ấn tượng không phải dịu dàng như thế, ở nhà nấu cơm chăm con, nhìn như thế nào thì người phụ nữ này cũng không giống loại hình chịu an phận ở nhà.

Lẽ nào muốn kết hôn đến điên rồi nên đặc biệt nhân nhượng với người đàn ông này?

Ân Á Minh thấy có chút chán ghét, anh ở nước ngoài nhiều năm, phụ nữ bên cạnh phần lớn đều độc lập và tự chủ, sẽ không dính như keo khiến cho người ta phiền lòng, dáng vẻ của Vu Kiều thế này thật sự làm cho anh chướng mắt, bên trong cái đầu xinh đẹp kia toàn chứa rom rạ không thôi à,

đôi phương rõ ràng là đang có mưu đồ với tiền của cô đó! Được rồi, có lẽ còn có vẻ đẹp của cô nữa. Sắc đấy.

Vu Kiều nói tới đây thì mắt Hà Dương sáng lên, đôi phương thế mà lại có suy nghĩ giống hần, còn tưởng đâu phải tốn một phen công phu nữa chứ, không ngờ thuận lợi như vậy, người phụ nữ này quả nhiên chỉ có gương mặt không thôi, chuyện sau này thì đơn giản hơn nhiều rồi.

Nhưng lại nghe Vu Kiều xoay chuyển nói tiếp: “Tôi nghĩ thì nghĩ thế thôi, nhưng thực tế đâu có dễ dàng như vậy, không giấu gì anh Hà, trước anh cha mẹ tôi giới thiệu cho tôi không chỉ một đối tượng, nhưng tôi đều cảm thấy không thích hợp, bởi vì bọn họ đều không hiểu kinh doanh, tôi cũng không thể nào để cho công ty hoang phế ở đó chứ? Như vậy cũng thật có lỗi với dặn dò của chồng trước của tôi, công ty giao tới tay tôi, tôi vẫn nên gánh vác trách nhiệm thật tốt thì hơn, cũng không thể chỉ trông chờ ngồi không hưởng phước được.” Hà Dương là giáo sư đại học, hơn nữa lại dạy triết học, không có một chút quan hệ nào với kinh doanh, thế này thì hết nói được gì rồi đi?

“Cũng không sợ cô Vu đây chê cười, tuy tôi không rành rẽ mấy về kinh doanh, nhưng cũng coi như hiểu được đôi chút, công ty của cha tôi thành lập cũng nhiều năm rồi, tôi cũng coi như từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất. Chúng ta cũng không còn là thiếu nam thiếu nữ muốn tìm cảm giác kích thích nữa, xem mắt chính là vì tiến tới hôn nhân mà thôi, vừa gặp cô Vu thì tôi đã cảm thấy chúng ta rất hợp nhau, tôi tin tưởng ánh mắt của mình, có thể tôi không phải là người lãng mạn, nhưng tôi có thể đảm bảo, tôi chắc chắn là một người có trách nhiệm, sau khi kết hôn tuyệt đối sẽ không để cô chịu khổ một chút nào đâu, điềm này có lẽ tôi giống cha, ông ấy đối xử với mẹ tôi cực kỳ tốt, sau khi kết hôn đến nay chưa từng để cho mẹ tôi bôn ba vất vả qua.”

“Thực ra tôi vốn muốn tìm một cô gái bình thường đơn giản thôi, kiểu con gái văn phòng ấy, sau khi kết hôn cũng không cần cô ấy làm việc, tôi cứ ngỡ cô là kiểu con gái mạnh mẽ, không ngờ lại truyền thống như thế, tôi thật sự rất thích kiểu người như cô Vu đây. Tôi biết cô không thể buông bỏ công ty mà ông Quý đã giao cho cô, nếu như cô Vu đồng ý tiếp nhận tôi, tôi có thể

đảm bảo, nhất định sẽ không để cho cô phiền lòng vì chuyện của công ty, tôi tin rằng không có bất kì người đàn ông nào sẽ nhẫn tâm để người đẹp như cô phiền muộn vì công việc, hơn nữa tôi cũng rất tự tin, tình trạng của nhà tôi ít nhiều gì thì cô cũng hiểu rồi đây, giúp cô bảo vệ công ty của ông Quý thì dư sức, điều này cô hoàn toàn khỏi phải lo lắng.” Nghe qua có vẻ như đang giải quyết chuyện phiền não cho Vu Kiều vậy, mơ hồ còn có giọng điệu đang làm ơn nữa kia.

Lời nói của hắn cũng không phải hoàn toàn không có căn cứ, công ty của nhà họ Hà cũng coi như có chút danh tiếng, dựa theo quy mô công ty, hình như so với Vân Hải còn lớn hơn một bậc.

Ân Á Minh nói thầm trong lòng gã đàn ông này cũng thật không đủ kiên nhẫn, nếu là anh, khẳng định sẽ không nói như vậy, còn là giáo sư đại học cơ đấy, đọc sách đến khờ luôn rồi, nếu như hắn thông minh, nên bồi dưỡng tình cảm với Vu Kiều trước, không nên nói đến tiền bạc, sau khi kết hôn thuận lợi thì nghĩ cách tiếp thì dễ dàng hơn nhiều, còn chưa kết hôn đã nhắc đến tiền bạc không sợ khéo quá thành vụng sao, gặp phải người cao tay hơn một chút thông minh một chút thì kết hoạch bị phá sản rồi.

Nhưng với chỉ số thông minh của người phụ nữ tên Vu Kiều này, đoán chừng lời nói dối ngu ngốc như vậy cũng sẽ tin, Ân Á Minh bắt đầu tán gẫu với bạn bè, dù sao anh với Vu Kiều cũng chẳng thân quen gì, đối phương một kẻ nguyện đánh một người chịu nhịn thì hắn cũng không có cách nào, coi như xem trò cười vậy.

“Tôi nghe nói gần đây cậu bị cha mẹ cậu ép cưới hả, sao rồi, Ân đại thiếu gia của chúng ta rốt cuộc muốn chuẩn bị kết hôn rồi à?” Ân Á Minh hẹn với một bạn cùng trường của mình, tên là Từ Thiên Ý, năm đó cũng là nhân vật phong vân trong trường học, bây giờ là người phụ trách của một văn phòng luật, cũng là cố vấn pháp luật cho Ân Thị.

“Cậu nghe ở đâu vậy?” Ân Á Minh có chút nhức đầu, chuyện này chỉ mới mấy ngày thôi, sao lại có cảm giác mọi người đều biết hết rồi vậy, bây giờ anh cũng không có đối tượng, đi đâu kết hôn đây, cũng không thể tùy tiện

tìm bừa cô gái nào để gộp đủ số chứ.

Từ Thiên Ý cười lớn: “Xem ra là thật rồi, trong lòng đã chọn được người nào chưa? Tôi nghe nói gần đây cậu với thiên kim của nhà họ Quý cũng gần gũi với cậu lắm, tôi đã gặp qua vài lần rồi, quả thật không tệ, đáng tiếc cha cô ấy chết rồi, công ty lại rơi vào tay mẹ kế của cô ấy, xem ra không quá xứng đôi với cậu, nhưng cha mẹ cậu hình như rất thích đó.”

“Cậu nói bậy gì đấy, tôi với cô ta cũng chỉ có duyên gặp mặt vài lần thôi, so với cậu cũng không quen thuộc mấy đâu, đừng để cho tôi biết ai đang bịa đặt đấy!” Ân Á Minh vội vàng làm sáng tỏ, Quý Tử Nhân như thế kia anh tiêu hóa không nổi.

“Nhưng ngoài kia rất nhiều người nói hai người có một chân nha, nói cô ta ôm cậu trong tang lễ của cha cô ta, người không biết còn tưởng cha cô ta đã giao cô ta cho cậu rồi ấy, hai người thật sự không phải đang bên nhau à?” Từ Thiên Ý có chút không tin.

“Rốt cuộc cậu nghe ai nói vậy?!” Ân Á Minh có chút bực bội rồi, rốt cuộc là ai đang bịa chuyện của anh đây!

Đang lúc muốn nổi nóng thì nghe cách vách hình như đang cãi nhau, nhưng chỉ có tiếng của một mình Vu Kiều, hiển nhiên là âm lượng lớn hơn vừa rồi.

“Anh có phải đang xem tôi như con ngốc không vậy?!” Vu Kiều tạt cả ly nước lên đầu lên mặt Hà Dương, “Anh cũng không hỏi thăm một chút xem, Vu Kiều tôi đã khi nào bị thua thiệt chưa! Anh nghĩ anh là ai, bàn tay thò ra cũng dài thật đấy, còn chưa kết hôn mà đã nghĩ đến muốn biến công ty của tôi thành của nhà anh rồi, tương ăn còn khó coi như vậy! Có phải nhìn mặt tôi thì nghĩ tôi chính là đũa nào tàn không, dụ dỗ anh hai ba câu còn muốn lên trời cơ đấy! Hừ!”

Đã lâu không cay nghiệt như vậy rồi, nếu không phải thật sự bị tức điên lên thì Vu Kiều tuyệt đối sẽ không nói ra mấy lời như thế.

Ân Á Minh cách đó không xa nhìn đến trọn mắt há mồm.....

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 12

Editor: miemei

Ân Á Minh và Từ Thiên Ý cùng lúc nhìn về phía bàn của Vu Kiều, khách trong nhà hàng không nhiều, có người lớn tiếng cãi vã thật sự rất làm người khác chú ý, vừa rồi Từ Thiên Ý không để ý bên này, hiện tại thấy một nam một nữ cãi nhau, còn tưởng rằng cặp tình nhân nào muốn chia tay, nên hoàn toàn mang thái độ xem náo nhiệt, những người xung quanh cũng nghĩ như vậy, nhân viên phục vụ đứng ở phía xa đã chuẩn bị đến khuyên can, nhà hàng này của bọn họ lớn tiếng ồn ào thế thật không tốt, cũng may hiện giờ khách cũng không nhiều, nhiều người thêm nhiều ảnh hưởng không tốt.

Vu Kiều không sợ mất mặt, dù sao Hà Dương nhất định càng mất mặt hơn cô, người này không để cho cô yên, cho dù cô giết địch một ngàn hại mình tám trăm cũng sẽ không để cho hắn ta yên ổn, hôm nay cô đã nể mặt đến xem mặt, tên này lại còn héch mui lên mặt nữa! “Anh thật sự nghĩ rằng mình ngon lắm à! Giáo sư đại học thì giỏi lắm sao, nhà có công ty thì hay lắm hả, muốn lấy công ty của tôi còn nói như là đang bố thí cho tôi vậy còn muốn tôi cảm kích anh nữa à? Mặt mũi lớn thật đấy! Thật sự nghĩ rằng tôi chưa từng trải đời à, tôi nói với anh này, trong nhà tôi thì tôi không nên đụng vào nhất, trong nhà tôi anh tùy tiện tìm người nào đó, tùy thời có thể đập cho anh một trận thừa sống thiếu chết đấy!”

Ân Á Minh vẫn chưa hoàn hồn sau đợt chấn động này, trong khoảng thời gian anh với Từ Thiên Ý tán gẫu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, sao bỗng dung lại đột nhiên chuyển hướng rồi? Nhưng Vu Kiều thế này mới đúng là người trong tang lễ kia, nói chuyện thật sự một chút cũng không lưu tình.

“Cô! Cô Vu như thế là có ý gì!” Hà Dương dùng tay lau nước trên mặt, hấn sắp tức điên rồi, đang trò chuyện rất tốt, hai người đang thương lượng chuyện Vu Kiều quản lí công ty sau khi kết hôn, cả quá trình Vu Kiều đều

vừa nói vừa cười, mặc kệ hắn nói gì đều mỉm cười phụ họa, vô cùng không có chủ kiến hơn nữa lại như chim nhỏ nép vào người, thỏa mãn tất cả chủ nghĩa đàn ông của hắn, quan trọng nhất là đối phương quả thật rất xinh đẹp, kiêu diễm đáng yêu, cho dù là kết hôn lần hai hắn cũng có thể chấp nhận, dù sao cũng có một núi tài sản lớn như thế làm “đồ cưới”.

Nhưng lúc gần như sắp nói xong thì Vu Kiều bắt đầu có vẻ gì đó không đúng, trước tiên cô mỉm cười, sau đó bung ly nước lên từ từ uống một ngụm, tư thế vô cùng mê người, cực kỳ vui tai vui mắt, thỏa mãn tất cả ảo tưởng của đàn ông đối với phụ nữ, đây chính là một báu vật.

Sau khi Vu Kiều uống một ngụm nước thì nhếch miệng cười với Hà Dương, sau đó bung ly nước nói với Hà Dương một câu: “Giấc mộng hảo huyền của anh thật sự cũng không tệ.”

Câu nói này của cô vô cùng dịu dàng, Hà Dương còn chưa kịp phản ứng, một ly nước tinh khiết đã “dịu dàng” tạt qua phủ đầy lên đầu lên mặt, sau đó toàn bộ đầu óc của hắn đều rối tinh rối mù, trên bộ âu phục khắp nơi đều là vết nước đọng sẫm màu.

Tóc mái của Hà Dương toàn bộ đều bị làm ướt, nhìn qua vô cùng chật vật, vẻ nho nhã và đẹp trai nhờ ăn diện tỉ mỉ đều mất hết, tự hắn nhìn không được, nhưng những người khác đều âm thầm cảm thấy buồn cười, bị tạt nước phiên bản người thật nha, khó gặp lắm đó, anh chàng này cũng thật xui xẻo.

Nhưng cô bạn gái của hắn dáng vẻ cũng không tệ, cho dù nổi nóng cũng rất đẹp mắt, thân hình này gương mặt này, chắc chắn anh chàng này rốt cuộc nghĩ không thông chỗ nào, cô bạn gái như vậy còn không giữ ở nhà dụ dỗ cho tốt, đổi lại là bọn họ nhất định không nở làm cho cô ấy không vui.

Mọi người hứng thú háng hái xem nhiều chuyện, Vu Kiều một tay chống hông một tay dùng sức đặt ly xuống bàn! “Ý gì hả? Tôi có ý gì anh nghe không hiểu sao, nghe không hiểu tiếng người à?Ồ, vừa mở miệng liền bảo tôi giao tiền giao công ty cho anh quản lý, cái gì mà ở nhà hưởng phước là

được rồi, tiền của tôi còn cần anh phải bận lòng sao? Không tạt cho anh chút nước tôi xem chừng anh cũng không tỉnh táo lại đâu, hèn gì anh vẫn luôn tìm không được đối tượng kết hôn, muốn tìm một người nào tàn dưng tiền dưng tình cho anh à, vừa phải có tiền vừa phải ngu ngốc còn phải coi trọng anh, loại nào tàn này không dễ tìm đâu, anh nhìn tôi giống nào tàn lắm sao? Tôi tùy tiện phụ họa anh vài câu anh còn coi là thật, chỉ số thông minh thật khiến người ta xúc động đấy, bệnh chủ nghĩa đàn ông đã đến thời kì cuối hết cứu được rồi phải không? Thật sự choảng tôi gấp gấp đến xem mắt à, tôi chỉ là đến đối phó với sắp xếp của người trong nhà thôi, anh còn ở đó mà vênh váo!”

Theo lý thì Vu Kiều không cần để ý tên này chỉ cần trở về trực tiếp nói với người trong nhà rằng không thích hợp là xong rồi, nhưng nàng cảm thấy thể này không bỏ tức, quay đầu lại cũng chỉ có mình ghen một hòng tức mà thôi, tên này không đau không ngứa tiếp tục tìm mục tiêu tiếp theo, loại người này đoán chừng vĩnh viễn cũng sẽ không biết vấn đề của mình nằm ở đâu, cô không dạy dỗ hẳn một chút thì thực sự nuốt không trôi cục tức này, dám chọc lên trên đầu tôi à! Không chém người thì tôi không phải họ Vu!

Người này ra vẻ đạo mạo vừa nhìn liền biết rất sĩ diện, được thôi, tôi đây càng cho anh thêm “nhiều thể diện”!

Cô cũng không sợ đắc tội nhà họ Hà, công ty của nhà họ Hà tuy quy mô lớn hơn Vân Hải một chút, nhưng so với nhà họ Vu của cô thì chẳng là gì cả, hưởng hồ với tác phong thô phỉ xã hội đen bọn họ, người bình thường đảng hoàng đều không dám trêu chọc vào.

“Phụt!” Xung quanh có người cười ra tiếng, còn không chỉ có một người, vốn bọn họ còn nghĩ rằng hai người này là tình nhân muốn chia tay, quây nửa ngày thì ra là xem mắt à, hơn nữa tên đàn ông này còn bị vạch trần trước mặt mọi người.

“Thế này là gì đây, tôi xem trên mạng có người thường nói, loại đàn ông này gọi là trai gì ấy nhỉ.....”

“Trai phượng hoàng.”

“Đúng đúng, chính là trai phượng hoàng! Lần trước tôi gặp một người, nói là lương tháng tám ngàn, quê nhà ở vùng núi, tiếng nghèo vang xa, anh chị em trong nhà có đến mấy người, sau đó gã kia đi tìm bạn trăm năm, nói muốn tìm phụ nữ bản địa ở chỗ hấn công tác, còn phải là con gái một, còn phải xinh xắn, còn phải có nhà, nhà còn phải thêm tên cha mẹ của hấn vào, nói là để cho người già sau này có chỗ để dựa vào. Lúc đó tôi nhìn mà trong lòng thật sự chỉ nổi lên hai chữ f*ck you, tôi cũng là đàn ông, mà nhìn còn không chịu nổi nữa, làm mất mặt đàn ông chúng ta quá!”

“Ở đây không phải còn một tên nữa sao, nhưng mà tên này cao cấp hơn, nhà còn có công ty riêng, nhưng điều kiện bên nữ cũng rất tốt, cũng có công ty riêng, mà còn chưa có tiến triển thế nào, mới xem mắt thôi đã nhìn chằm chằm vào tài sản của người ta rồi, tướng ăn thực sự khó coi quá.”

“Vừa rồi tôi nghe cô gái kia nói, tên kia còn là giáo sư đại học đấy.”

“Ha ha, học lực cao không có nghĩa là tố chất cao, đầu năm nay mặt người dạ thú mới dọa người nhất đó, lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa!”

“Chậc chậc.”

Mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Hà Dương, hấn đương nhiên chịu không nổi, kéo chút khăn giấy tùy tiện lau đi nước trên đầu trên mặt, sau đó đẩy đẩy mắt kính cười lạnh nói: “Cô Vu đây thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt, cô thật sự tưởng mình là đóa sen trắng thuần khiết à, cô nghĩ tôi tình nguyện đến xem mắt với quả phụ vừa mới chết chồng như cô sao? Người trong nhà khen ngợi cô như một đóa hoa, hiện giờ coi như tôi được mở mang kiến thức rồi, quả thực là một đóa hoa, hoa loa kèn ấy! Giọng đàn bà chanh chua như cái hoa loa kèn vậy, tôi thật sự rất lâu rồi chưa gặp qua người phụ nữ nào không có tố chất như cô rồi đấy.”

Quả phụ vừa mới chết chồng? Mọi người xoay cổ nhìn về phía Vu Kiều,

cô quả phụ mới nỳ sao lại ra xem mắt rồi, cũng quá không chú trọng rồi đây, tuy nói gã đàn ông này thuộc hàng hiếm thấy, nhưng cô gái này đoán chừng cũng không tốt hơn là bao, như vậy cũng quá gấp gáp đi, thiếu đàn ông thì không sống nổi hay sao.

Vu Kiều bị bàn tán như thế hoàn toàn không bị lay động, từ nhỏ đến lớn cô nghe qua chỉ trích không biết bao nhiêu lần, một chút này có đáng là gì đâu, so với mấy câu người nhà họ Quý nói hai ngày trước quả thực như đê tử gặp sư phụ, không đau không ngứa.

“Ha ha, tố chất của tôi cũng phải xem là đối với ai, đối với anh có dùng được sao, dùng thái độ đối xử với người để đối xử với anh, vậy thì những người xung quanh tôi đây phải như thế nào đây? Không đối đãi khác nhau sao có thể thấy rõ nét đặc biệt của anh?” Vu Kiều không hề nhượng bộ chút nào, mắng người cũng không cần chửi tục đâu.

Lửa giận của Hà Dương càng nhiều thêm, nói chuyện càng thêm cay nghiệt: “Cô như thế này, tôi có thể xem trọng coi, thì cô nên cười thâm rồi đây, có ai không biết chồng trước của cô là một ông già năm mươi mấy tuổi chứ, ai mà đồng ý lấy cô, bất cứ người nào cũng ghét bỏ thôi! Cô ngu với một ông già hai ba năm trời, òn mong chờ một chàng bạch mã hoàng tử đến cưới cô à? Có mơ ban ngày cũng phải có giới hạn thôi! Tôi cũng thật không hiểu, rốt cuộc cô lấy tâm tình gì để kết hôn với một lão già vậy, nhìn dáng vẻ của cô thì biết là một cô ả không an phận rồi, lời đồn của cô bên ngoài cũng không ít đâu, trêu ba gheo bốn là lợi hại nhất, nếu không phải cha mẹ tôi bảo nhất định phải đến xem thử thì tôi cũng thật không muốn đến đâu, trong lòng tôi chán ghét muốn chết luôn ấy!”

“Ha ha, ban đầu cô còn giả vờ rất tốt, cả bộ dáng như cái gì cũng không hiểu, giả vờ hay ghê, thiếu chút nữa tôi đã bị cô gạt rồi, nghĩ rằng những lời bên ngoài đoán chừng cũng chỉ là tin đồn thôi, là những người kia có thành kiến với cô, bây giờ xem ra, bọn họ còn nói nhẹ đấy, kiểu như cô thế này có tặng tôi cũng không cần! Ngôn hành cử chỉ vừa lỗ mãng lại thô tục, gương mặt này..... với những thứ bán bên ngoài kia tôi cũng không nhìn ra có chỗ

nào không giống, bước vào cửa nhà tôi rồi nói không chừng mới hai ba ngày tôi đã phải đội nón xanh rồi, haha.”

Lời nói của hắn tương đối khó nghe, đối với một cô gái mà nói, có thể coi như lời nói ác độc nhất rồi, đây cũng là nội dung mà Vu Kiều không thích người ta nói về cô nhất, nếu là lén lút bàn tán thì cô không xen vào, tự do của người ta, nhưng ở trước mặt cô mắng cô trắng trợn như thế cô còn nhin nữa thì thật sự là thánh mẫu rồi.

Vu Kiều vung cánh tay muốn đi lên cho Hà Dương xem chút lợi hại, nhưng cô vừa giơ tay thì bị người khác kéo lại, cô nén lửa giận quay đầu lại: “Ai đó!”

Vừa nhìn, còn là người quen nữa nha.

Ân Á Minh, bạn trai trong truyền thuyết của Quý Tử Nhân, nhưng Vu Kiều biết chỉ là tin đồn thôi, hiện tại là Quý Tử Nhân đơn phương nhiệt tình, nhìn biểu hiện của nhà trai ở hôm tang lễ kia hình như là không mấy tình nguyện.

Nhưng chuyện đó cũng không liên quan đến Vu Kiều cô, cô cũng chẳng thân quen gì với Ân Á Minh, tên này căn năng đánh người là muốn gì đây?

Cô vừa định chắt vấn thì nghe Ân Á Minh cười nói: “Cô đừng tức giận nữa, động tay với loại người này không đáng đâu, cô bị súc sinh cắn một cái cũng không thể nào cắn lại chứ, làm người cũng phải chú trọng một chút, những chuyện không phù hợp với cấp bậc thì đừng làm.”

“Phụt.” Vu Kiều bật cười, cô còn tưởng người này đến là muốn ngáng chân mình, bọn họ cũng chẳng thân quen gì, cũng chỉ có duyên gặp mặt một lần, không ngờ tới người này sẽ nói giúp nàng.

Vu Kiều không tự chủ đối với Ân Á Minh có ấn tượng tốt thêm vài phần, trước đó thì cũng được, trong tang lễ cô nể mặt Quý Huy nên chẳng làm gì Quý Tử Nhân, lúc đó Ân Á Minh làm mất mặt Quý Tử Nhân trước mặt mọi

người, xem như gián tiếp trút giận cho cô, bây giờ còn giúp cô ở trường hợp này, cảm giác được người khác giúp quả thật không tệ, tâm trạng của Vu Kiều không tự chủ tốt lên, nhưng cô không hiểu lắm vì sao Ân Á Minh lại giúp cô, chỉ vì có duyên gặp mặt một lần à?

“Anh là ai!” Hà Dương trông thấy một người đàn ông anh tuấn như Ân Á Minh xuất hiện thì có chút căng thẳng, người đàn ông này là do Vu Kiều mời đến giúp đỡ trước đó ư?

Nhưng nhìn thế nào cũng không giống, người đàn ông này rất cao, đoán chừng phải hơn 1m9, cao hơn hẳn khoảng chừng hơn mười phân ấy, hơn nữa còn rất đẹp trai, tuy nói là cùng giới thì bài xích lẫn nhau, nhưng hẳn nói đối phương không đẹp trai thì thật sự rất trái lương tâm.

Quan trọng nhất là khí chất của người này không giống với người thường, người bình thường không có khí thế như vậy, Hà Dương bị ánh mắt của Ân Á Minh quét qua, liền cảm thấy hơi lạnh.

“Tôi là bạn của Kiều Kiều, cô ấy bình thường đều tùy tiện tiện, vẫn là lần đầu tiên đến xem mắt, tôi lo lắng cho cô ấy nên qua đây xem thử, kiểm định cho cô ấy một chút, người ta nói hay lắm, lần đầu liên thường không thuận lợi, câu nói này quả nhiên không sai, lần đầu tiên đã gặp phải người như anh rồi.” Ánh mắt của Ân Á Minh đặc biệt lạnh lẽo, “Thật sự đây là lần đầu tiên tôi gặp được người có cái miệng bản như anh đấy, ra khỏi cửa có đánh răng chưa vậy? Nghe nói anh còn là giáo sư đại học, học sinh của anh có biết anh như thế này không?”

Vốn anh cũng chỉ là xem kịch hay mà thôi, nhưng gã đàn ông này nói chuyện quả thật quá đáng quá rồi, cho dù anh là đàn ông cũng không ưa loại cặn bã này, ngáp ghé trắng trợn tài sản nhà gái cũng thôi đi, bị vạch trần thẹn quá hóa giận lại còn nói ra những lời như vậy, có còn là đàn ông không chứ? Giúp Vu Kiều chỉ là tiện tay mà thôi, muốn chinh tên họ Hà này mới là chuyện anh muốn làm nhất.

Hà Dương bắt đầu có chút sợ hãi, nhưng lập tức bình tĩnh lại, “Anh quản

được sao, Vu Kiều cô ta lẳng lơ ong bướm không cần mặt mũi không phải là chuyện mọi người đều biết à, coi trọng cô ta là nể mặt cô ta rồi, cô ta còn thật tưởng mình là cái bánh thom hả? Anh bảo vệ cô ta thế làm gì? Còn gọi Kiều Kiều, tôi thấy hai người hơn phân nửa là có một chân với nhau rồi, ha ha, may mà tôi không mắc bẫy, nếu không cưới người phụ nữ như thế này về thì trong nhà thật sự bị loạn lên.” Hấn tức dâng lên đến đầu bắt đầu nói chuyện không lựa lời, không chỉ mắng Vu Kiều, còn mắng luôn cả Ân Á Minh, chỉ thiếu chưa nói hai người là câu nam nữ thôi.

“Anh nghĩ tôi không dám đánh anh thật à!” Vu Kiều quắc mắt nhưn mày lại muốn vung nắm đấm lên, nhân viên phục vụ ở bên cạnh tay chân luống cuống nhìn cô, đồng nghiệp nhỏ của cậu ta đã đi gọi quản lý rồi, cãi vả ầm ỹ như thế, bọn họ thật sự không dám lại gần.

Ân Á Minh ôn hòa ngăn Vu Kiều lại, sau đó vẫy vẫy tay với người ở sau lưng: “Thiên Ý.”

Mọi người quay qua nhìn, chỉ thấy một người đàn ông đang cầm di động quay video, Ân Á Minh cười tủm tỉm nói với Hà Dương: “Anh Hà đâu mới vừa rồi đối với tôi có hành động phỉ báng và chửi mắng tôi đã cho người quay lại toàn bộ rồi.” Anh chỉ về phía Từ Thiên Ý vẫn đang tiếp tục quay phim kiên nhẫn giải thích, “Vị này là luật sư của tôi, tôi nghĩ sau này hai người khẳng định sẽ rất quen thuộc với nhau đấy, anh ta hẳn là sẽ thường xuyên đến tìm anh.”

Hà Dương: “.....” Nói bừa thôi phải không, có ai đi ăn cơm còn mang luật sư theo bên người không chứ!

Nhưng hẳn có chút sợ video mà Ân Á Minh đã quay, vừa rồi hẳn chỉ lo sáng khoái trong phút chốc nên đã mắng không ít lời khó nghe, thế này không phù hợp với bộ dáng răn dạy học sinh thường ngày của hẳn, nếu như người trong trường học biết bình thường hẳn là cái dạng này, sẽ bắt lợi cho đánh giá chức vị, không khí chung của Trung Quốc chính là như thế, dư luận là nội dung khảo sát quan trọng nhất.

Hắn cũng không phải tham chút ít tiền lương và phúc lợi làm giáo sư kia, chỉ là hắn thích cảm giác được mọi người tôn trọng và sùng bái mà thôi, nếu không hắn đã sớm đi theo công ty của gia đình rồi, thu nhập của giáo viên so với của công ty gia đình, hoàn toàn không đáng kể.

Bị dọa một cái Hà Dương liền xìu xuống, hắn trọng sĩ diện nhất, hắn sợ Ân Á Minh đẩy chuyện này đến chỗ trường học, nhìn người này ra đường còn mang theo luật sư, hắn không phải là người bình thường.

Tỉnh táo lại thì hắn có chút lo sợ, vừa rồi hắn xúc động quá mức, mắng Vu Kiều không ít lời khó nghe, mẹ của hắn có nói với hắn rồi, người nhà họ Vu không nói lí lẽ nhất, nói lí lẽ với người trong nhà đó sẽ không thông được, nhà bọn họ vừa tới là muốn đánh rồi, xem ra Vu Kiều này cũng được di truyền khá tốt, quả nhiên không phải người một nhà thì không cùng vào một cửa.

Công việc làm ăn của nhà họ Vu phần lớn đều không theo đường chính, quen biết không ít những tay anh chị, hai bên trắng đen đều có người quen, loại gia đình này có thể qua lại thân thiết, việc làm ăn sau này cũng có nhiều chỗ tốt, đặc tội rồi sẽ đưa tới không ít phiền toái, vừa rồi hắn tức đến váng đầu nên sơ suất, thậm chí còn nghĩ tới, nếu như Vu Kiều thật sự dám ra tay với hắn, vậy hắn cũng không cần nể mặt nữa, đúng lúc giúp nhà họ Vu dạy dỗ một chút cô con gái không biết xấu hổ này.

Hiện giờ hắn có chút cảm kích Ân Á Minh, nếu như không phải người đàn ông này xông tới, đoán chừng hắn váng đầu thì sẽ thật sự đập cho Vu Kiều một trận, vậy thì nhà họ với nhà họ Vu thật sự không xong rồi, tuy bây giờ cũng không tốt là bao, nhưng hắn chỉ là một lúc nói cho sướng miệng, cũng chẳng thật sự làm sao cả, đánh người thì không giống rồi..

Vu Kiều đối với bản lĩnh đối trá của Ân Á Minh coi như xem đủ rồi, người này nói dối mặt hoàn toàn không đổi sắc, còn gọi cô là Kiều Kiều, còn giúp cô kiểm định, hắn thật sự đủ khả năng để bịa chuyện nha, nhưng đối phương đứng về phía cô, đương nhiên cô sẽ không vạch trần trước mặt mọi người, nhìn tên khốn kiếp họ Hà kia ăn quả đắng thật sự quá đã!

Ân Á Minh thấy Hà Dương bị mình hù dọa như thế liền nói: “Tôi cũng không muốn làm khó anh Hà đây, chỉ muốn anh ở trước mặt mọi người tại đây xin lỗi tôi với ạn tôi một tiếng, tôi nghĩ chúng ta vẫn còn có thể thương lượng, Kiều Kiều cô thấy sao?”

Vu Kiều nhin rất vất vả mới không để cho mình cười ra tiếng, cô mặt mày nghiêm túc nói: “Tôi cũng không phải loại người hẹp hòi hay mang thù, nếu như anh thành tâm thành ý mà xin lỗi tôi, tôi khẳng định sẽ nghe thật chăm chú, tôi cũng đâu phải trời sinh muốn tìm người gây sự đâu, anh nghĩ tôi rãnh rồi lắm hay sao chứ?”

Trong nhà hàng mọi người bàn tán xì xào, rất nhiều người chạy đến vây xem, còn có người khuyên Hà Dương: “Tôi nói anh cứ xin lỗi đi, mấy câu vừa rồi của anh quả thật không tốt lành gì, là người thì ai cũng tức giận thôi, thật không thể trách con gái người ta nổi giận.”

Người nói như vậy cũng thật không ít, ngay cả quản lý nhà hàng được nhân viên phục vụ gọi tới cũng gật đầu phụ họa, chỗ của ông là để làm ăn, nếu như mấy vị khách này có thể hòa giải yên bình, ông cũng không cần đuổi người ra nữa, đều là khách của nhà hàng, nói thật lòng, một người ông cũng không muốn đắc tội, đặc biệt là cái người cao cao kia, gần đây đã đến mấy lần rồi, coi như là khách quen.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, còn bị khuyên giải liên tục không ngừng, Hà Dương cảm thấy mặt mũi của mình một chút cũng không còn nữa rồi, nhưng hấn vẫn không thể nổi nóng, kì kèo hết vài phút, mắt thấy Ân Á Minh cũng không kiên nhẫn nữa, mới ập a ập ứng xin lỗi hai người Vu Kiều và Ân Á Minh.

Nhưng lời của hấn vừa nghe đã biết không hề có thành ý, Vu Kiều đương nhiên không thể hài lòng, cô để Hà Dương phải xin lỗi đến khi cô hài lòng mới thôi, cô cũng không phải đứa nảo tàn, bị người ta đánh má trái còn muốn đưa má phải qua, sau đó đối phương cho một câu xin lỗi không đau không ngứa gì thì coi như bỏ qua, coi nàng là ai thế, tưởng như vậy thì muốn đuổi nàng đi lừa nàng đi à, không có cửa đâu!

Hà Dương xem chừng không làm thật thì hai người này sẽ không buông tha cho hắn, đúng lúc vứt bỏ xấu hổ dùng hết sức với âm lượng lớn nhất cho Vu Kiều và Ân Á Minh lời xin lỗi chính thức, đặc biệt là trình trọng xin lỗi Vu Kiều, nói những câu xằng bậy vừa nãy hắn nói đều nghe từ tin đồn thôi, mang đến phiền phức cho Vu Kiều quả thật là rất quá đáng, còn bảo đảm sau này sau này tuyệt đối sẽ không lan truyền những lời đồn vô căn cứ như thế này nữa.

Vu Kiều nghe đến đây mới miễn cưỡng cảm thấy hơi hài lòng, “Được rồi, tôi miễn cưỡng chấp nhận vậy, tuy rằng không biết anh có thành tâm hay không, nhưng tôi nghe vào cũng coi như là thoải mái, tâm trạng tôi tốt, thì sẽ không so đo với anh nhiều như vậy nữa đâu.” Nói xong cô quay đầu nhìn về phía Ân Á Minh, “Á Minh anh nói em?” Cô cũng buồn nôn một chút vậy, đối phương gọi cô là Kiều Kiều, thì cô kêu đối phương là Á Minh, nghe qua hai người có vẻ đặc biệt thân thiết, có ai biết được hôm nay mới là lần thứ hai bọn họ gặp mặt mà thôi.

“Tôi nghe theo em.” Ân Á Minh rất biết nghe lời, cho Vu Kiều mười phần thể diện, thật ra hắn có chút chột dạ, lúc nãy ăn cơm nghe lén, chưa hiểu rõ ngọn nguồn tình hình đã đơn phương khinh bỉ Vu Kiều, so với mấy người loan tin đồn khắp nơi hình như cũng không khác là bao, nên bây giờ đối với Vu Kiều mới đặc biệt quan tâm, coi như đền bù cho tâm lý âm u vừa nãy của chính mình vậy, tuy bản thân Vu Kiều cũng không biết gì.

Hà Dương nghe Ân Á Minh nói như thế thì thở phào nhẹ nhõm, thế này coi như là hắn thoát nạn rồi chứ?

Xin lỗi xong Hà Dương không dám ở chỗ này lâu thêm một khắc nào nữa, hắn lập tức thu dọn những thứ thuộc về mình rồi vội vàng vàng rời khỏi, lúc này chỉ số tình cảm của hắn đột nhiên tăng cao lên rồi, lúc đi còn để lại tiền trả tiền cơm, Vu Kiều bĩu môi, coi như hắn biết điều!

Hà Dương đi rồi Vu Kiều cảm kích nói với Ân Á Minh: “Hôm nay cảm ơn anh nhé, anh Ân, không ngờ lại trùng hợp gặp anh ở đây, vừa rồi thật là làm phiền anh rồi.”

Ăn Á Minh nhún vai: “Tiện tay mà thôi.” Anh giơ tay chỉ bàn của mình và Từ Thiên Ý bên kia, “Cô Vu có muốn ngồi cùng không?”

Thình thình khó từ, Vu Kiều cũng không từ chối, ngồi vào bàn của Ăn Á Minh và Từ Thiên Ý, ba người trò chuyện với nhau cũng không tệ, Từ Thiên Ý đối với Vu Kiều hình như rất có hứng thú, hỏi không ít vấn đề riêng tư, thậm chí còn hỏi Vu Kiều phương thức liên lạc, Vu Kiều liền lấy từ trong ví ra hai tấm danh thiếp, đây là danh thiếp của cô ở Vân Hải, trên đó có số điện thoại công tác của cô, còn số điện thoại riêng của cô, cô tạm thời không muốn cho, tên họ Từ này nghĩ gì đại khái cô cũng đoán được, cô tạm thời không muốn kết hôn, cũng không có dự định yêu đương, đối với tình một đêm càng không hề có hứng thú, nên số điện thoại riêng gì đó, không cần phải cho.

Ăn cơm xong rồi vì Từ Thiên Ý có chuyện phải đi trước, Vu Kiều không biết lái xe, Ăn Á Minh liền nói sẽ đưa cô về, hai người sánh vai rời khỏi nhà hàng.

Sau đó cảnh tượng hai người “hẹn hò” liền bị người ta nhìn thấy.

Mà kẻ chứng kiến thì hai người trong cuộc đều biết

——Chính là Quý Tử Nhân.

☆, Chương 13

Editor & beta-er: Hoàng Lão Tà

"Từ Nhân, Từ Nhân, tớ đang nói chuyện mà cậu nhìn đi đâu vậy, cậu nhìn cái gì?" Tiền Lộ Lộ đẩy Quý Tử nhân một cái. Cô cùng với Quý Tử Nhân là bạn thời đại học, hai người có quan hệ rất tốt. Về sau Quý Tử Nhân lên đường đi du học thì mới tách ra, nhưng mà hai người vẫn duy trì liên lạc như cũ. Bây giờ Quý tử nhân quay trở lại, hai người lại gặp mặt đi ăn cơm dạo phố trao đổi tình cảm như trước.

Quý Tử Nhân bị đẩy cũng không động, đứng một chỗ nhìn chăm chăm về

phía đối diện.

Tiền Lộ Lộ cũng nhìn sang, lập tức thấy Vu Kiều và Ân Á Minh. Ân Á Minh thì cô đã nghe Quý Tử Nhân nhắc tới, cũng biết rõ hẳn chính là bạch mã hoàng tử của Quý Tử Nhân. Cô còn từng xem qua không ít ảnh chụp, nghe nói Ân Á Minh ở bên Mỹ thường xuyên giúp đỡ Quý Tử Nhân, hai người cũng rất tình cảm. Dù sao căn cứ vào những điều Quý Tử Nhân nói thì chuyện tên họ cùng xuất hiện trên tờ giấy kết hôn chỉ là điều sớm hay muộn mà thôi.

Những mà cô gái bên cạnh hẳn là ai vậy. Mới nhìn đã biết cũng không phải là người đứng đắn gì, Ân Á Minh không phải là người trắng hoa chứ? Đã ăn trong bát, xem trong nồi, có đối tượng là Tử Nhân rồi thế mà vẫn gặp gỡ người phụ nữ khác sao?

Nhưng, cũng có thể là cô hiểu lầm thôi. Hai người kia có thể chỉ là bạn bè.

Tiền Lộ Lộ cũng không nhận ra Vu Kiều, Quý Tử Nhân thì vô cùng chán ghét Vu Kiều, bình thường cô nếu có nhắc tới Vu Kiều trước mặt bạn bè cũng chỉ là nói xấu hoặc châm chọc vài câu. Không nhiều nên Lộ Lộ cũng chưa từng xem qua ảnh của Vu Kiều.

Tiền Lộ Lộ nhìn sắc mặt Quý Tử Nhân, sau đó mới an ủi, "Tớ nhìn hai người đó cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi. Ân Á Minh là người bạn rộng, ít gặp gỡ cũng là chuyện bình thường. Ngồi cùng với cô gái này đoán chừng cũng chỉ là để nói chuyện làm ăn thôi. Cậu không cần để ý nhiều, hơn nữa vừa nhìn tớ cũng biết cô gái này cũng không đứng đắn lắm. Nếu cậu thấy chướng mắt thì hãy gọi điện thoại cho hẳn, hỏi thử xem hẳn ở đâu, đang đi cùng ai".

Quý Tử Nhân nhìn Ân Á Minh và Vu Kiều đi tới bãi đậu xe của nhà hàng, tận cho đến lúc không còn nhìn thấy bóng lưng hai người nữa mới quay lại nói với Tiền Lộ Lộ, "Trước đây không phải cậu đã nói, muốn biết vợ hai của Ba tớ trông thế nào hay sao?"

Tiền Lộ Lộ gật đầu, đúng vậy cô đã từng hỏi qua. Nhưng Quý Tử Nhân không muốn nhắc tới nên cô cũng không muốn hỏi tiếp, bây giờ không biết tại sao lại nhắc tới, cùng với tình huống bây giờ có liên quan sao? Không phải là đang nói về Ân Á Minh sao?

"Bây giờ tớ sẽ nói cho cậu biết người đó trông như thế nào". Ánh mắt Quý Tử Nhân âm u, nhìn về bãi đậu xe một cái. "Người đó cùng với người phụ nữ vừa đi cùng Ân Á Minh giống nhau như đúc". Lúc nói câu này, cô nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt cũng có nét dữ tợn, nhưng mà cô đưa lưng về phía Tiền Lộ Lộ nên đôi phương cũng chẳng nhìn thấy được.

Tiền Lộ Lộ còn chưa phục hồi tinh thần, đợi đến lúc cô suy nghĩ cẩn thận lập tức trợn mắt há mồm, qua một lúc mới lắp bắp nói, "Cậu vừa nói người phụ nữ kia là...Trời! Ân Á Minh sao lại ở cùng cô ta, hẳn không biết cậu và cô ta có cừ oán sao? Người phụ nữ đó đoạt tài sản của cậu còn chưa nói, trong tang lễ còn mắng cậu, Ân Á Minh không phải đã trông thấy sao, không phải hẳn còn thay cậu nói chuyện sao, sao giờ lại ở cùng một chỗ với cô ta?"

Tiền Lộ Lộ không tham gia tang lễ ngày đó, cô biết điều này là do Quý Tử Nhân nói lại, đương nhiên có thêm dầu thêm lửa. Cô nói mình và Ân Á Minh là một đôi, nói Ân Á Minh chăm sóc mình như thế nào. Còn cùng chung mối thù đối với Vu Kiều, không những nói cho Tiền Lộ Lộ mà cô còn nói cho rất nhiều người khác ai cũng hết sức tin tưởng.

Đây cũng là nguyên nhân xuất hiện tin đồn hai người chuẩn bị kết hôn, tất cả là do một tay Quý Tử nhân bày ra. Cô biết rõ cha mẹ Ân Á Minh khá ấn tượng với mình, chuyện như vậy nếu truyền tới tai họ nhất định sẽ có hiệu quả. Nếu như sau này Ân Á Minh nói ra đối với cô cũng không tổn thất gì, cô diễn kịch rất tốt, tin tưởng rằng ai cũng phải tin, đến lúc đó mọi người sẽ cảm thấy Ân Á Minh là cận bã.

"Tớ không biết, anh ấy biết người phụ nữ kia bắt nạt tớ vậy mà..." Lúc Quý Tử Nhân quay mặt lại lệ đã rơi đầy mặt, quả nhiên vô cùng đáng yêu. Tiền Lộ Lộ nhìn mà đau lòng, bạn tốt của cô thật quá yếu đuối, nhìn qua thật

đễ bị bắt nạt, nhưng ai có thể nhẫn tâm làm tổn thương cô chứ, chỉ trừ kẻ mẫu độc ác kia mà thôi.

Không có ba đã vô cùng đáng thương, vốn tưởng rằng bạch mã hoàng tử sẽ yêu thương cô thật tốt, không nghĩ tới hẳn lại là tên đầu cang.

"Tử Nhân cậu đừng khóc, đừng khóc, cậu như vậy làm tớ cũng muốn khóc theo". Tiền Lộ Lộ sốt ruột, cô đưa cho Tử Nhân tờ khăn giấy, "Cậu có muốn gọi điện thoại hỏi hẳn một chút không. Hỏi cho rõ ràng, có lẽ mọi việc không giống như chúng ta tưởng tượng".

"Cậu đừng an ủi tớ, cậu cũng nhìn thấy rồi còn cố dối lòng làm gì". Quý Tử Nhân khóc đến đáng thương, "Tớ biết là người phụ nữ đó hấp dẫn, ba tớ cũng bị cô ta mê hoặc, kể từ khi cô ta đến, tớ chẳng được ngày nào sống yên. Ba tớ nghe lời cô ta cuối cùng bị hại chết lúc nào cũng không biết".

"Tớ nghĩ, người như vậy không thể trêu chọc, nên muốn trốn đi, xa cô ta cũng tốt, thật không nghĩ tới..." tử Nhân khóc không thành tiếng.

Tiền Lộ Lộ vô cùng tức giận, "Quá là không biết xấu hổ! Người phụ nữ xấu xa đó hình như không có đàn ông không sống được. Nhìn một người đàn ông tốt là phải quyến rũ ngay, biết rõ Ân Á Minh là người yêu cậu còn muốn cướp! Ba cậu vừa qua đời không được bao lâu, cô ta lại giành người yêu với cậu, tớ thật chưa thấy ai bỉ ổi như vậy".

"Tử nhân không cần sợ, chúng ta cứ đánh trực tiếp, cho cô ta thấy sự lợi hại một chút, cho cô ta biết thế nào là liêm sỉ". Tiền Lộ Lộ là người điển hình của mẫu người dễ xúc động, cô cảm thấy Quý Tử nhân làm "vợ cả" phải bảo vệ tốt chủ quyền của mình, nhất định phải đem "tiểu tam" là Vu Kiều đuổi đi, dạy dỗ cô ta một chút!" Chúng ta đi vạch trần cô ta đi! Chúng ta còn có thể đưa tin này lên mạng nữa!"

"Cậu đừng gấp, cô ta quyến rũ người như vậy khẳng định không phải cô gái tốt. Nhà Ân Á Minh gia thế như vậy, làm sao có thể chấp nhận cô ta. Huống chi cô ta còn kết hôn lần thứ hai. Cậu yên tâm đi, nếu hẳn kết hôn

cũng nhất định phải tìm cậu còn cô ta chẳng qua chỉ là phút nhất thời ham đồ mới mà thôi". Tiền Lộ Lộ vô cùng tin tưởng phân tích của mình, "Đàn ông ấy à, hướng chi lại là loại đàn ông như Ân Á Minh, hấn phạm sai lầm một chút cũng không có gì. Bình thường ở bên hấn cậu hãy nũng nịu một chút, cho hấn ngon ngọt một chút, tớ không phải nói này kia nhưng cậu cũng quá thận trọng rồi. Bây giờ là niên đại nào, cậu lại ở nước Mỹ lâu như vậy cũng đừng bảo thủ quá".

Quý Tử Nhân liếc mắt trong lòng một cái, làm như tớ không nghĩ tới vậy, chẳng qua là không có cơ hội thôi!

☆, Chương 14

Editor & Beta-er: Hoàng Lão Tà

Ân Á Minh thật không biết mình được gọi là căn bã nam như vậy, hấn bước lên xe cùng với Vu Kiều sau đó hỏi, "Đưa cô đi đâu nhỉ? Về Quý gia sao?"

"Về nhà ba mẹ tôi" Vu Kiều đặt tay lên ghế thờ dài, cô có cảm giác hôm nay mình đúng là xúi quẩy, không biết tại sao lại gặp phải người như vậy?

Ân Á Minh đang nghĩ lại chuyện ngày hôm nay, hấn nói đùa, "Vận số của cô cũng không tệ, lần đầu gặp mặt lại gặp được cực phẩm như vậy, tôi đoán chừng cô sau này có cơ hội sống khá giả rất nhiều. Tìm một cực phẩm như hấn thật khó khăn, quả thực vận khí của cô rất tốt, gặp người như vậy thì sau này dù có gặp ai đó kém hơn, thì khẳng định cũng sẽ tốt hơn người này".

Vu Kiều liếc mắt, "...". Lại có người an ủi như vậy sao? Còn nói ra chuyện phiếm nữa?

"Ha ha, tôi nói giỡn thôi". Ân Á Minh không phải là người nhiều chuyện, nhưng mà cũng rất tò mò đối với Vu Kiều, cô gái này thật sự là kỳ lạ. Hai lần gặp mặt đều cho hấn ấn tượng không giống nhau, hấn còn chưa gặp được ai giống như cô, "Nói thật, tôi nhìn cô không phải vội vàng muốn tái hôn, tại

sao lại đi gặp mặt? Là do cha mẹ sắp xếp à?"

Vu Kiều nâng trán, Ân Á Minh giúp đỡ cô hai lần, miễn cưỡng xem như hai lần đi. Cô cũng biết người đàn ông này cũng không có ác ý gì với mình, nên thẳng thắn nói, "Đúng vậy, bọn họ cố gắng bắt tôi đi xem mắt. Nhất là mẹ tôi, tôi không đi thì ăn cơm cũng chẳng ngon, tôi có thể làm sao, đành phải đi để ứng phó thôi. Thật ra họ cũng chỉ muốn tốt cho tôi mà thôi, sợ về sau về già tôi không có chỗ dựa. Nhưng tôi cũng không phải là bà già làm chuyện gì cũng khó khăn. Tính ra cũng mới chỉ hai lăm, rất nhiều người ở tuổi này cũng chưa kết hôn, không biết vì cái gì họ lại gấp gáp như vậy."

Ân Á Minh gằn đây cũng phiền não về vấn đề này, nên cùng đồng bệnh với Vu Kiều, "Chúng ta thật giống nhau, nhà của tôi cũng đang bức hôn đây. Nhưng mà tuổi của tôi cũng không còn nhỏ lắm, đã ba mươi". Hấn nói đến đây thì tự giễu, "Sớm biết như vậy thì kiếm cho mình một người từ trước, bây giờ bị bức ép như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, tìm đâu ra người hợp ý đây?"

"Anh nói câu này rất đúng! Vội vàng quá dễ mắc phải sai lầm". Vu Kiều cảm thấy lời Ân Á Minh nói rất hợp với tâm ý của cô! Hai người bọn họ điều kiện cũng không phải là kém, nhất là Ân Á Minh, vừa nhìn đã là một người giàu có trong giới thượng lưu. Còn cô, mặc dù đã kết hôn, nhưng có tài có sắc, căn bản không cần phải "đói khát" đi xem mắt sớm như vậy, không chừng lại gặp phải cực phẩm. Mà hôm nay không phải đã gặp rồi đây sao? Nhưng cũng còn may Hà Dương có chút ngu xuẩn, nếu gặp phải người khôn khéo xảo trá, không phải cô đã bị lừa gạt sao?

"Tôi đã nói chuyện nhất định phải đúng, cô biết không hả?" Ân Á Minh nghiêm túc nhận lời khen.

"Ha ha" Vu Kiều bật cười.

"Anh mới nói anh ba mươi tuổi, thật ra nhìn không tới đâu". Vu Kiều nhìn Ân Á Minh mới chỉ khoảng độ hai sáu hai bảy tuổi là cùng, nhìn vô cùng trẻ, không nghĩ tới là đã ba mươi. Lúc trước cô chỉ biết đại khái thân phận của

hắn, trong lễ tang những người đến đăng ký phúng viếng, cô biết được hắn là tổng giám đốc của Ân thị. Ân thị là một trong hai công ty lớn nhất cả nước, cô đã từng nghe Quý Huy nói.

"Cám ơn lời khen của cô" Ân Á Minh cảm thấy nói chuyện phiếm với Vu Kiều rất tốt. Ấn tượng của hắn lúc ban đầu với cô là kiểu phụ nữ am hiểu, thích làm nũng và hấp dẫn đàn ông. Về sau liên tục có ấn tượng khác, cộng thêm cuộc nói chuyện hôm nay, hắn coi như là thay đổi cách nhìn hoàn toàn. Hắn có cảm giác tương mạo của Vu Kiều mang đến cho cô rất nhiều điểm bất lợi.

Xe chạy từ từ vì trên đường ngẫu nhiên bị kẹt xe, nhưng mà bầu không khí lúc này rất tốt. Hai người tán gẫu khá vui vẻ, đại khái là hơn nửa giờ sau xe mới về tới cửa Vu gia.

Cực kỳ khéo là sau khi bọn họ về tới, Đới Phân Phương cùng con gái Vu Thi đang ra cửa mua đồ, vừa dịp gặp phải.

Vu Kiều xuống xe nói lời cảm ơn Ân Á Minh, đúng lúc đó hai mẹ con Vu Thi trông thấy.

"Ô, chị gái đã về sao" Vu Thi đoán chừng chị gái phải đến tối mới về, bình thường đều không phải như vậy sao? Ăn cơm buổi trưa, buổi chiều đi dạo phố, xem phim, hẹn hò, sau đó đi ăn tối, tại sao giờ lại trở về?

Đới Phân Phương cũng nhìn qua, đúng là con gái bà, bà cũng thấy kỳ lạ, tại sao lại về sớm như vậy?

Nhưng mà con gái trở về, đoán chừng người trong xe chính là con trai của bà Hà. Đới Phân Phương nghĩ rằng nhất định phải tiến tới chào hỏi, bây giờ bà cũng không vội ra ngoài nữa. Quyết định phải mang người ta về nhà chiêu đãi thật tốt. Bà đã từng gặp qua nhưng không có nói chuyện nhiều, cũng không nhớ rõ lắm, nhưng ít nhất cũng có thể nhận ra. Có thể đưa con gái về nhà, chắc chắn là hai người có thể hình thành được mối quan hệ, bà đã nói mà, con gái mà gặp chắc sẽ thích, may mà bà sáng suốt, tìm được đối tượng

như vậy cho con.

"Kiều Kiều" Đới Phân Phương vội vàng xuống xe, nhanh chóng bước tới, "Tại sao lại về sớm như vậy?"

"Con..." Vu Kiều muốn nói ra.

Nhưng chưa đợi cô nói xong Đới Phân Phương đã nói tiếp, "Trở về cũng tốt, mau dẫn anh vào nhà ngồi một lát đi con". Nói xong bà đi đến bên cạnh cửa xe cười nói, "Cháu trai à, dì cảm ơn con đã đưa Kiều Kiều trở lại". Hôm nay bà cố ý không để Vu Kiều đi xe, là để tiện cho Hà Dương có thể đưa cô về.

Chỉ là mặt mày đang hớn hờ, đột nhiên bà ngây ngẩn cả người, bởi vì bà định thần nhìn lại, người đàn ông trước mắt này bà không biết. Căn bản không phải là con trai bà Hà.

Đây mẹ nó là ai?!

☆, Chương 15

Editor: Niệm Vũ

Beta-er: Hoàng Lão Tà

"Chào bác gái." Ân Á Minh không nghĩ sẽ gặp phải tình huống như thế này, nhìn qua chắc người này là mẹ của Vu Kiều, gặp thì phải chào hỏi, hẳn ngồi ở trong xe khẽ gật đầu cười kêu một tiếng bác gái.

"... Chào cậu." Đới Phân Phương có chút đơ người, bà nhìn Ân Á Minh thật lâu, mãi đến khi đối phương rợn tóc gáy mới hỏi, "Cậu là ai?" Bình thường nói chuyện bà không chú ý lắm, trong lòng nghĩ cái gì sẽ hỏi cái đó.

"Mẹ, đó là một người bạn của con, hôm nay ngẫu nhiên gặp gỡ, đúng lúc anh ấy rảnh nên cho con đi nhờ xe". Vu Kiều giới thiệu sơ lược, thật sự là quá khéo, đúng lúc đụng phải ở cửa, cô cũng chưa nghĩ ra nên giới thiệu như

thế nào, cô và Ân Á Minh không tính là bạn, mới gặp mặt hai lần, cô đồng ý đối phương cũng không nhất định đồng ý, đoán rằng sau này cũng sẽ không có liên hệ gì nên nói dối tùy tiện một chút.

Lời này của Vu Kiều không có vấn đề gì, nhưng Đới Phân Phương cũng không ngốc, con gái đi xem mắt, đối tượng là con trai Hà gia, tại sao ăn xong thì người khác đưa về?

"Tiểu Hà đâu?" Đới Phân Phương quay đầu lại hỏi con gái, "Sao nó không đưa con về?"

"Đừng nói về tên đó nữa, mẹ giúp con xem kiểu gì vậy, thiếu chút nữa làm con tức chết". Vu Kiều hoàn toàn không muốn nghĩ đến chuyện này nữa, "Về con sẽ nói cho mẹ nghe". Cô phát phát tay nói tạm biệt Ân Á Minh.

Đới Phân Phương nhẹ nhàng véo Vu Kiều một cái, sau đó cười nói với Ân Á Minh, "Đã đến rồi thì vào ngồi một chút." Bà vừa nghe giọng điệu đã biết xem mắt không thành, nhưng không cần gấp gáp, đây không phải đã có một người rất tốt sao, cậu thanh niên này có xe cao cấp, bộ dáng tuần tú lịch sự, nhìn qua khá hơn tên nhóc Hà gia nhiều, đây không phải là có sẵn đối tượng tốt sao!

Vu Kiều trừng mắt nhìn mẹ mình, cái gì gọi là vào ngồi một chút? Hy vọng không phải điều cô đang nghĩ...

Ân Á Minh nhìn vẻ mặt sinh động của Vu Kiều cảm thấy vô cùng thú vị, mẹ đối phương hình như rất thích hẳn, ánh mắt lấp lánh giống như nhìn thấy thịt ba chỉ, mà vẻ mặt Vu Kiều lại giống như gặp quỷ, Ân Á Minh tự nhủ trong lòng mình có bết bát như vậy sao, vẻ mặt khiếp sợ của cô thật làm tôi khó chịu mà, tôi cũng là có lòng tự trọng! Vì vậy hẳn quyết định tiếp tục đùa dai một chút.

"Cám ơn bác gái, vậy thì cháu không khách khí." Ân Á Minh cười vô cùng rục rỡ.

Lúc này Vu Kiều trừng mắt với hắn, Ân Á Minh nhìn thấy hết sức sảng khoái.

Xe Ân Á Minh từ từ lái vào Vu gia, sau khi xuống xe Vu Kiều nhỏ giọng nói: "Đừng nói tôi không có nhắc nhở anh, anh cũng biết người nhà tôi rất hi vọng tôi tái hôn, lúc này anh đến chắc chắn sẽ bị bọn họ để ý, đến lúc đó anh cũng đừng trách tôi, cũng không phải tôi mời anh tới ". Vu Kiều bày vẻ chúng ta phân rõ giới hạn đi.

Ân Á Minh lại cảm thấy bức bối, đồng thời lại cảm thấy cử chỉ lo lắng và ghét bỏ của Vu Kiều hết sức buồn cười. "Có quan hệ gì, coi như cô mang bạn đến nhà chơi, hết sức bình thường".

"Ha ha" Vu Kiều liếc hắn một cái, "Anh nhìn tôi sẽ biết, cho tới bây giờ tôi cũng không có bạn nam, chớ nói chi là mang về nhà làm khách, riêng điểm này anh đã đủ quý hiếm rồi, người nhà tôi chắc chắn sẽ phiền chết anh!"

Ân Á Minh đóng cửa xe đi theo Vu Kiều vào cửa, "Một người cũng không có?" Vậy cũng quá kỳ lạ, dựa vào tướng mạo của Vu Kiều mà không có bạn nam?

"Anh không hiểu" Vu Kiều nhếch miệng, người khác căn bản không ai biết sự chua xót trong lòng cô, khi cô thân cận người khác phái thì sẽ có một ai đó nói xấu, nếu đối phương độc thân thì khá hơn một chút, nếu đối phương có bạn gái, ha ha, tin đồn kia nói bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu.

Cô còn nhớ có một lần ra ngoài liên hoan với bạn học thời đại học, trong đó một cô gái dẫn theo bạn trai đến, người đàn ông kia vừa thấy nàng thì quăng cô gái này đi, sau đó chạy tới theo đuổi cô, lúc ấy thật nhiều người nói cô đoạt bạn trai của bạn, vô liêm sỉ!

Là tên đàn ông cận bã kia cứng rắn đến, trách tôi cái gì? Mẹ nó, tôi còn chưa nói một câu nào với hắn! Một cái liếc mắt còn không cho ấy!

Nhưng cô giải thích cũng không có nhiều người tin, vì nhìn mặt cô gian xảo, cô cũng không thể tự làm mình hủy dung được chứ?

Vu Kiều nói Ân Á Minh không hiểu, hẳn cũng xác thực là không hiểu gì, dù thế nào cũng nghĩ không ra, rõ ràng duyên của Vu Kiều rất tốt mà.

Lúc Vu Kiều và Ân Á Minh tiến phòng khách, Đới Phân Phương đã sai người chuẩn bị tốt trà bánh, bà và con gái Vu Thi đoan đoan chính chính ngồi trên sô pha, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng nhìn chăm chăm vào Ân Á Minh, Ân Á Minh lạnh run, ôi, có lẽ hẳn nên nghe Vu Kiều, chỗ này không thích hợp hẳn đến.

"Ngồi, ngồi, uống trà." Đới Phân Phương nhiệt tình chào mời, "Bác gái còn chưa biết gọi cháu như thế nào đâu."

"Cháu họ Ân, gọi là Ân Á Minh, bác gái gọi Tiểu Ân là được rồi." Ân Á Minh cười tủm tỉm ngồi xuống đối diện Đới Phân Phương và Vu Thi, vẻ mặt vô hại, tướng mạo này, khí chất này, thỏa mãn tiêu chuẩn "Con rể tốt" nè! Đới Phân Phương càng xem càng hài lòng, Vu Thi ngồi cạnh cũng cực kì tán thành, nếu như người này có thể trở thành anh rể mình, quả thực quá vinh dự!

Khóe miệng Vu Kiều co rút ngồi xuống cạnh mẹ, ai biết mới vừa đặt mông đã bị Đới Phân Phương vỗ lưng!"Chỗ này đã có hai người ngồi chật rồi, con ngồi đối diện đi!"

Vu Kiều: "... " Chật cái bép! Ghế sô pha này dù có năm bà mập vẫn chen được! Mẹ coi họ Ân kia mù hả?

Vì vậy cô vẫn ngồi trơ ra như cũ, người trong nhà đúng là hơi nhiều chuyện, rõ ràng cô và Ân Á Minh không thể thành, cô cần gì phải phối hợp chứ, đỡ dẫn tới hiểu lầm không cần thiết, phải phân rõ ràng, nếu không dựa vào tính tính người trong nhà khẳng định đào người không tha!

Ân Á Minh làm như không thấy được, vẫn cười tủm tỉm.

"Con ra đây cho mẹ!" Đới Phân Phương véo một cái sau lưng Vu Kiều, sau đó cười tủm tỉm nói với Ân Á Minh, "Tiểu Ân cứ ngồi đây, bác nói chuyện với Kiều Kiều một chút."

Ân Á Minh gật gật đầu, sau đó phòng khách chỉ còn dư lại hấn và Vu Thi.

Vu Thi chớp mắt, tính cô chính là tính cách điển hình của người nhà họ Vu, cô nhìn Vu Kiều vừa đi thì cao hứng bưng bưng hỏi: "Anh Á Minh, có phải anh yêu thích chị em đúng không? Anh sẽ làm anh rể em chứ? Người thích chị em rất nhiều, nhưng chị chỉ dẫn mình anh về nhà, chắc chắn chị ấy thích anh, em thấy hai người rất xứng đôi!"

Ân Á Minh dở khóc dở cười, thật đúng là bị Vu Kiều nói trúng, người trong nhà cô còn khoa trương hơn lời cô nói, không trách được cô phải đi xem mắt, xem tư thế này xác thực rất khó cự tuyệt.

"Anh và chị em là bạn bè, em làm như thế này sẽ khiến cô ấy không có bạn nam giới đấy." Ân Á Minh chưa nói không thích Vu Kiều, nhưng lời này cũng có ý muốn phủi sạch quan hệ với Vu Kiều.

Vu Thi không ngu ngốc, mặc dù tính tình cô tương đối nóng nảy, hành vi cũng thô kệch, nhưng vẫn không hiểu lời Ân Á Minh nói, cô vừa nghe đối phương không muốn làm anh rể mình thì thất vọng đến cực điểm.

Cất, lãng phí tình cảm của tôi, không có tình cảm thì cách chị tôi xa một chút, bộ dáng anh thế này còn kè sát chị, quả thực chặn hết hoa đào của chị ấy! Về sau nếu không tìm được đối tượng tôi sẽ tìm anh tính sổ!

Đối phương chuyển biến thái độ thực quá rõ ràng, vừa rồi còn hai mắt tỏa sáng, giờ thì vẻ mặt lạnh nhạt, Ân Á Minh thậm chí có thể thấy mơ hồ tia ghét bỏ trong mắt đối phương.

Hấn có chút tức ngực, hấn luôn luôn là người gặp người thích hoa gặp hoa nở, đặc biệt là đối với người khác phái, thành thật mà nói, hấn còn chưa thấy khác phái ghét bỏ hấn, Vu Thi đây coi như là một người, không phải chỉ là

không làm anh rể thôi sao, có cần ghét bỏ như vậy không?

Không khí có chút lúng túng, Ân Á Minh đang uống trà, Vu Thi cũng bung chén lên uống trà, trong lúc đó, không ai nói với ai câu nào.

Bên kia, Đới Phân Phương kéo Vu Kiều vào phòng cách vách tra hỏi.

"Con thành thật khai báo, Tiểu Ân là ai, có phải nó có ý với con không? Có nói muốn cùng con kết hôn không?" Đới Phân Phương vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề, bà không quen lòng vòng.

Vu Kiều nâng trán: "Đó chỉ là một người bạn, còn là loại bình thường hết sức bình thường, chỉ gặp qua vài lần, trao đổi danh thiếp." Sau đó cô kể lại sơ sơ chuyện xem mắt, "Được chưa? Anh ta chỉ là có lòng tốt giúp con một tay, sau đó tụi con cùng nhau ăn bữa cơm, con không có xe, anh ta vừa vắn rảnh, nên đưa con về, chỉ đơn giản như vậy, mẹ không cần hù anh ta, con và anh ta thực không có gì."

Đới Phân Phương nghe được hai người không có gì thì hơi thất vọng, song rất nhanh bà đã bình tĩnh lại: "Trước kia không có gì không có nghĩa về sau không có, cậu ta đã làm anh hùng cứu mỹ nhân, nói không chừng chính là muốn mượn cơ hội này đến gần con ấy, đây thật là cơ hội phát triển tốt, mẹ thấy đối phương rất tốt, đẹp hơn cả minh tinh, nhìn xe cũng biết là có tiền, khí chất lại tốt, khá hơn tiểu tử Hà gia nhiều! Mẹ thấy được!" Con gái bị Hà gia lừa gạt tính sau, bà không vội, loại chuyện đó khi nào cũng được, bây giờ chung thân đại sự của con gái mới là quan trọng nhất!

"Mẹ, dẹp đi, mẹ thật cho là điều kiện của con tốt à, Hà gia miễn cưỡng để ý con, nhưng Ân Á Minh không giống, mẹ có biết hắn là ai hay không?" Vu Kiều thực không muốn đả kích mẹ mình, "Mọi người đồng ý vô ích, anh ta chướng mắt con, nhà anh ta con trèo không nổi, con lại từng kết hôn, cha mẹ đối phương nhất định không để con vào cửa."

Đới Phân Phương có chút lờ mờ, "Cậu ta là ai?" Thân phận thế nào mà con gái lại nói mình trèo không nổi chứ!

Vu Kiều thở dài, nàng lấy điện thoại di động ra bắt đầu rà tên Ân Á Minh, đây là nhân vật lớn được bách khoa giới thiệu, "Mẹ tự coi đi." Vu Kiều đưa di động cho Đới Phân Phương.

Lí lịch Ân Á Minh thật sự là dọa người, Đới Phân Phương nhìn thấy thì sững sững sờ sờ, bà cũng không biết người đàn ông con gái đưa về lợi hại như vậy, cũng không phải bà xem thường con gái mình, chỉ là bà cũng hiểu, loại người này xác thực gia đình không thể tiếp nhận Vu Kiều như vậy, cửa ai cha mẹ chắc chắn không qua, lời vừa rồi con gái thật nói không sai.

Đới Phân Phương xem xong vô cùng thất vọng, gặp được một người thật tốt, đáng tiếc không thích hợp với con gái, thật là khiến người ta buồn lòng, haiz...

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 13

Editor: Niệm Vũ

Beta-er: Hoàng Lão Tà

Nói đến người Quý Tử Nhân cảm hận nhất thì không thể là ai khác ngoài Vu Kiều, tài sản vốn là của cô ta thì Vu Kiều lấy, đáng lẽ có thể dựa vào điều này chiếm được đồng tình của Ân Á Minh sau đó có tiến thêm một bước phát triển, nhưng bây giờ không thể thực hiện được, Quý Tử Nhân nghiên rã nghiên lợi, cô ta cảm giác mình đánh giá thấp thủ đoạn quyền rũ người của Vu Kiều, thậm chí ngay cả Ân Á Minh cũng bị cô (VK) câu đi! Nói cô (VK) là tiện nhân còn là cất nhắc!

Rõ ràng biết rõ cô ta có ý với Ân Á Minh mà còn quyền rũ, cô ta hận không thể xé rách khuôn mặt đáng ghét đó!

Sau khi tách ra với Tiền Lộ Lộ, Quý Tử Nhân đi trung tâm thương mại mua chút lễ vật, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc, cô ta đang gọi đến Ân gia, người nghe điện thoại là bảo mẫu, sau khi Quý Tử Nhân nói thân phận mình, mẹ của Ân Á Minh - Chu Thục Nhân nhận điện thoại.

"Dì, cháu là Tử Nhân ạ" Giọng nói Quý Tử Nhân nhẹ nhàng ôn nhu, khiến người ta thích vô cùng.

Quý Tử Nhân nói cô ta quanh năm ở nước ngoài được Ân Á Minh chăm sóc, trong lòng vô cùng cảm kích, lần này trở lại vì tang lễ của cha, chuyện liên tục kéo đến nhiều không thể phân thân, cho nên cũng chưa tới Ân gia cảm tạ, trong lòng cảm thấy rất băn khoăn, giờ hậu sự của cha xử lý tạm được, nên đến cửa cảm tạ, cô ta gọi điện thoại đến chào hỏi, hỏi một chút xem có phiền mọi người hay không.

"Chao ôi, cảm ơn cái gì chứ, không cần cảm ơn, Á Minh giúp đỡ cháu

cũng là phải, còn nói cái gì mà phiền hay không, nếu cháu muốn thì cứ đến đây, dì vui còn không kịp ấy chứ!" Chu Thục Nhân rất thích Quý Tử Nhân, có thể vì phụ nữ đều ưa loại tướng mạo thanh thanh khiết khiết, vô hại này.

Khóe miệng Quý Tử Nhân nhếch lên, "Dạ vậy buổi sáng ngày mai cháu đến được không?" Cô ta đã nghe nói, mẹ của Ân Á Minh thích điềm tâm ngọt, mỗi ngày đều muốn uống trà chiều cùng điềm tâm ngọt tinh xảo, ngày mai cô ta có thể làm mang đến.

Cô ta không biết làm cơm, nhưng điềm tâm ngọt kiểu phương tây lại làm được không tệ, đây là do mẹ Mạnh Vân dạy cô ta, nói thân phận cô ta không cần biết làm cơm, nhưng biết làm đồ ngọt thì lại tốt, gia tăng tình cảm trong cuộc sống hôn nhân, nhìn qua cũng tương đối tốt.

Quý Tử Nhân cảm thấy ý nghĩ này vô cùng chính xác, cho nên lúc ban đầu vô cùng chịu khó học tập, tay nghề tương đối khá, cô ta nài cảm thấy mẹ của Ân Á Minh nhất định sẽ thích.

Bất được tâm của mẹ chồng tương lai rất quan trọng,=.

Lúc Ân Á Minh trở về thì nghe được chuyện này, trong lòng hẳn cực kỳ phiền, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài, thậm chí ngày mai đến cũng tốt, hẳn dứt khoát biểu hiện rõ ràng, triệt để phủi bỏ quan hệ với Quý Tử Nhân, đỡ để người trong nhà nghĩ lung tung.

Anh họ Ân Hồng Vũ vừa vặn ở đây, đương nhiên cũng nghe nói chuyện này, vì vậy tò mò hỏi Ân Á Minh: "Á Minh, gần đây anh liên tục nghe nói chú léng phéng với con gái Quý Huy, trước kia anh không tin, không ngờ lại là thật" Về mặt bí ối.

Ân Hồng Vũ là anh họ Ân Á Minh, nhưng cũng không biết gien anh ta có vấn đề chỗ nào, về mặt bí ối, theo lí bộ dáng của cha mẹ anh ta rất tốt, cũng không biết như thế nào sinh ra anh ta lại như vậy. Tính tình cũng không được tốt, miệng lưỡi trơn tru, cả ngày chơi bời lêu lổng, hiện tại làm phó quản lý trên danh nghĩa ở một công ty chi nhánh của Ân gia, cha anh ta - Ân

Lợi là anh của cha Ân Á Minh - Ân Viễn, nhưng hai người không phải là anh em ruột, mà cùng cha khác mẹ, Ân Lợi là vợ bé sinh, cho nên dù ông ấy nhiều hơn Ân Viễn mấy tuổi, thân thể tốt hơn nhiều, nhưng cuối cùng lại không được chia bao nhiêu gia sản, tuy nhiên Ân Viễn cư xử với ông ấy cũng không tệ, cảm thấy năng lực ông ấy được liền để ông quản lí một công ty.

Hôm nay Ân Lợi mang con trai Ân Hồng Vũ tới thăm Ân Viễn thân thể không tốt lắm, đây là thói quen mỗi tuần của bọn họ, tới kéo tình cảm .

Ân Á Minh vốn là không quá để ý người anh họ này, bây giờ nghe lời đối phương nói càng thêm mất hứng, cái gì gọi là lém phéng!"Không, em và cô ta không có quan hệ gì, mặt cũng chỉ thấy qua vài lần, từ đâu anh nghe được tin tức này."

"Chú cũng đừng không thừa nhận, tôi chính là nghe nói, sau khi cha người ta chết thì trông cậy vào chú mà." Ân Hồng Vũ hoàn toàn nhìn không ra Ân Á Minh đã tức giận , còn nháy mắt ra hiệu, "Mặc dù tôi chưa thấy cô con gái của Quý Huy, nhưng cũng nghe nói, rất xinh đẹp! Tên nhóc này cũng thật có phúc! Nhưng mà nói thật cho chú biết này, đối phương cũng là cô bé trong sạch, lại vừa mới mất cha, chú đùa bỡn tình cảm người ta là không đúng, làm không tốt lại không chịu trách nhiệm" Ân Hồng Vũ khó được có lòng đồng tình và tinh thần trọng nghĩa, lúc ở bên ngoài ăn nhậu, đi điếm, cờ bạc anh ta chưa chưa từng nghĩ nhiều như vậy.

Ân Á Minh cảm giác đầu óc người anh họ này rất hư, hần liếc nhìn Ân Hồng Vũ nói: "Em thật không có hứng thú với cô nàng kia, nhưng bộ dáng cô ta xác thực rất tốt, nếu anh thích thì có thể theo đuổi" Sau đó trực tiếp nói trọng điếm, "Em nói trước, cho tới bây giờ em chưa từng chạm vào cô ta, chỉ gặp qua vài lần, ngay cả nói cũng chỉ được vài câu, cũng không biết anh nghe được lời kia ở đâu, bại hoại danh tiếng" Hần chỉ thuận miệng nói một chút, hần đoán Quý Tử Nhân nhất định là chướng mắt Ân Hồng Vũ, vì để phủi bỏ quan hệ giữa mình và Quý Tử Nhân, hần nói mò vài câu.

"Đâu có được, cô ấy là con dâu bố mẹ chú chọn mà, tôi đâu dám đoạt đồ

của chú!" Ân Hồng Vũ vội vàng khước từ, bày tỏ rằng mình nhất định sẽ không ra tay với Quý Tử Nhân.

Ngoài miệng nói không được, nhưng kỳ thật trong lòng anh ta rất động tâm với đề nghị này, anh ta hơn Ân Á Minh mấy tuổi, "Bạn gái" không ít, nhưng đối tượng kết hôn còn thật không có, nghe giọng nói Ân Á Minh không giống như là nói dối, vậy con gái Quý Huy cũng còn là thanh bạch, rất xinh đẹp cũng không thiếu tài sản, ấy... Khoan hãy nói, thật sự là đối tượng tốt mà!

Hơn nữa Ân Viễn và Chu Thục Nhân có ấn tượng về Quý Tử Nhân rất tốt, có thể thêm phần cho nhà anh ta không ít đâu!

Ân Hồng Vũ càng nghĩ càng cảm thấy đây là việc mua bán rất tốt, đối phương lại là nữ sinh viên du học nững nịu nữa!

A, nghe nói ngày mai cô muốn tới, vậy ngày mai mình cũng tới đi, he he!

Quý Tử Nhân đang vui rạo rục ở nhà làm chuẩn bị, từ quần áo trang sức đến dáng vẻ đều soi gương sửa sang hết một lần lại một lần, cô muốn cho cha mẹ Ân Á Minh ấn tượng tốt nhất.

Cô ta đang nhìn chăm chăm vị trí thiếu phu nhân của Ân gia, lại không biết có người đang nhìn chăm chăm mình...

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 14

Sau khi Đới Phân Phương biết con gái và Ân Á Minh không có hi vọng thì lạnh nhạt hơn nhiều, tuy không biểu hiện rõ ràng như Vu Thi, nhưng dù vậy, Ân Á Minh rõ ràng cảm thấy đôi phương lạnh nhạt, nói chuyện không bao lâu thì Vu Kiều mượn cơ tiện về, Vu Kiều sợ ngồi lâu, những người trong nhà cô lại có ảo tưởng.

Ân Á Minh có phần hứng thú với Vu Kiều, nhưng hắn không thấy đặc biệt lắm, hắn chỉ là có chút thương thức Vu Kiều, cảm thấy cô rất thú vị, thật không nghĩ tới việc phát triển thêm, kết giao bạn bè thì được, tiến thêm một bước thì thôi, huống chi hắn cảm giác mình và Vu Kiều cũng không thích hợp, cha mẹ của hắn chắc cũng không thể tiếp nhận cô.

Nhưng đây là hắn suy nghĩ nhiều, Vu Kiều căn bản không có ý với hắn, hắn không biết ở tương lai, vì hành vi hôm nay mà phải chịu không ít tội.

Không phải đã nói không thích à, ha ha, vậy thì cách Kiều Kiều nhà chúng tôi xa một chút, nhà chúng tôi không hoan nghênh cậu đâu.

Ân Á Minh không có biết trước, đương nhiên không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, hắn đang đau đầu vì vị khách không mời mà đến - Ân Hồng Vũ, ngày hôm qua người này cũng không nói muốn đến. Trước kia hắn chưa từng sợ Ân Hồng Vũ, nhưng hôm nay không giống, hôm nay Quý Tử Nhân muốn tới, Ân Hồng Vũ, hắn biết rõ là người này không đáng tin, hắn sợ người ngu xuẩn này hãm mình, dù sao hôm qua đã nói không ít, hôm nay nếu như kiên quyết không cho anh ta đến gần Quý Tử Nhân, vậy hắn lại phải mất công giải thích.

Nhưng Ân Hồng Vũ da mặt dày, mặc kệ Ân Á Minh ám hiệu như thế nào đều vô dụng, lại không thể trực tiếp đuổi đi, Ân Á Minh đành phải nhịn, đến lúc đó tùy theo hoàn cảnh mà xử lý đi.

Khoảng mười giờ Quý Tử Nhân đã tới, Ân Hồng Vũ nhìn chăm chăm cô ta từ khi vào cửa, lần đầu tiên thấy Quý Tử Nhân đã cảm thấy vô cùng thích.

Cách ăn mặc của Quý Tử Nhân hôm nay cực kỳ trắng trong thuần khiết, đồ trang sức trang nhã, mặc áo liền váy màu trắng, tóc dài mềm mại xõa xuống, trừ vòng tay ở tay trái thì trên người không có đeo đồ trang sức khác, nhìn qua sạch sẽ lại nhẹ nhàng khoan khoái, khí chất tương đối xuất chúng, ôn nhu im lặng đứng ở đó, mắt Ân Hồng Vũ trọn trắng!

Anh ta tiếp xúc không biết bao nhiêu phụ nữ, phần lớn là vui đùa một chút, bộ dáng xinh đẹp giống Quý Tử Nhân cũng không phải là không có, chỉ cần nguyện ý chi tiền, dạng gì không có, nhưng khí chất như Quý Tử Nhân thì anh ta thật sự chưa tiếp xúc, nữ thần! Đây chẳng phải là đối tượng kết hôn anh ta muốn tìm sao!

Ân Á Minh đã nói không hợp khẩu vị của hắn, vậy Ân Hồng Vũ này còn có kị gì nữa, Quý gia có ân với Ân gia, Ân Á Minh không chịu, thì anh ta chịu! Anh ta báo ân thay Ân Á Minh! Ừm, đây thật sự là chủ ý tốt!

Haiz, nhìn cô gái này mà xem, thật đáng thương, cha mất, mẹ đi thêm bước nữa, một mình lẻ loi hiu quạnh, đúng là lúc cần một người đàn ông che chở! Ân Hồng Vũ cảm thấy hôm nay chính ngày mình phải quay đầu lại, hắn đồng ý vì Quý Tử Nhân thay đổi!

Ôi, nghe có chút vĩ đại!

Não Ân Hồng Vũ đột nhiên được sửa chữa.

Quý Tử Nhân đương nhiên không biết người bị ối trước mắt đang nghĩ gì, nếu cô ta biết rõ, không chừng chán ghét nôn một trận, có một câu nói nói rất hay: Chưa bao giờ thấy người vô liêm sỉ như thế! Câu này chính là nói Ân Hồng Vũ, nhưng anh ta không biết, sau khi sửa não thì bắt đầu đắc chí.

Ngày hôm qua khách khí với Ân Á Minh là vì chưa gặp người, hôm nay đã thấy còn khách khí cái gì chứ, mặc dù anh ta rất không phục em họ Ân Á

Minh này, nhưng điều kiện em họ tốt cũng là sự thật, cộng thêm hôm nay còn có cha mẹ Ân Á Minh - hai vị thân trợ công ở đây, nếu anh ta không ra tay chiếm lợi trước thì tình huống sẽ xấu đi!

Vì vậy Quý Tử Nhân vừa vào cửa hấn nói nhỏ vào tai Ân Á Minh: "Á Minh, chú mau nói thật cho anh biết, có thật là chú không có ý với cô ấy không, tôi nói này, điều kiện cô ấy rất khá, chú cũng không nên hù anh."

Ân Á Minh nheo mắt, lời này làm sao nghe kỳ quái vậy chứ, hù dọa một chút thì đã sao? Ô, không đúng! Ân Á Minh đột nhiên nở nụ cười, anh họ này không phải có ý với Quý Tử Nhân chứ? Hấn nhỏ giọng trả lời: "Em khẳng định không nói bừa, em vẫn giữ câu nói ngày hôm qua, nếu anh thích cứ theo đuổi, cô ta thật sự không hợp khẩu vị của em."

Quý Tử Nhân chắc chắn sẽ không vừa ý Ân Hồng Vũ nhưng Ân Á Minh không có ý định nhắc nhở anh họ mình, việc này cùng lắm làm đối phương oán giận mà thôi, dù sao cuối cùng cũng ném mùi thất bại, hấn liền làm người tốt nói nói lời hay đi, không đau không ngứa, cuối cùng dù thất bại cũng không trách được hấn, hấn xem nào nhiệt thì tốt rồi.

Hơn nữa Ân Á Minh cũng có chút ý xấu, lần trước Quý Tử Nhân tính kế hấn ở tang lễ, hấn cũng chưa quên.

Tôi là người hay mang thù lắm, vậy nên đừng trách tôi tính kế cô.

"Chào chú, chào cô, chào anh Á Minh, ách..." Quý Tử Nhân không biết Ân Hồng Vũ, không biết nên xưng hô như thế nào, nhìn tướng mạo, không giống như là người Ân gia mà, người Ân gia đều rất dễ nhìn. Cũng không giống người giúp việc, là khách à? Vậy cũng quá không đúng lúc, cô ta đến làm khách, sao trùng hợp còn có người khác đến, nói chuyện rất nhiều bất tiện.

Trong lòng có chút oán giận, song trên mặt lại không biểu hiện, cười còn thật xán lạn.

"Đây là anh họ tôi Ân Hồng Vũ, hôm nay đúng lúc đến gặp cha tôi." Ân Á Minh nhiệt tình giới thiệu, Ân Hồng Vũ có chút cảm kích, trong lòng tự nhủ hôm nay tiểu tử Ân Á Minh rất được, còn biết tạo cơ hội cho anh ta.

"Tử Nhân à, luôn nghe chú và dì khen em, hôm nay cuối cùng đã gặp!" Ân Hồng Vũ bước nhanh lên, vươn tay, "Hôm nay gặp mới biết được, lời bọn họ nói một điêm cũng không khoa trương!"

"..." Đột nhiên có người đàn ông xa lạ chạy đến bắt tay, Quý Tử Nhân có chút giật mình, nếu tướng mạo như Ân Á Minh còn được, nhưng dáng này vóc người rất xin lỗi nhân dân, cô ta thấy mà ghét, nhưng đối phương là anh họ Ân Á Minh, cô ta cũng không thể mất thể diện trước mặt mọi người, vì vậy đành phải kiên trì vươn tay ra.

Cô ta muốn bắt tay nhẹ nhàng, nhưng Ân Hồng Vũ lại không muốn, anh ta bắt lấy tay Quý Tử Nhân rất lâu không buông tay, còn vụng trộm mè nheo vài cái, cuối cùng còn dùng móng tay vuốt lòng bàn tay Quý Tử Nhân một cái, làm cho cả người Quý Tử Nhân đều rợn cả tóc gáy!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 15

Editor: miemei

Ân Hồng Vũ không hề biết nỗi chán ghét của Quý Tử Nhân, cũng không thể trách hẳn, Quý Tử Nhân là cao thủ diễn kịch mà, sao có thể tùy tiện để người khác nhìn ra.

“Tử Nhân, em gọi anh là Hồng Vũ thì được rồi.” Ân Hồng Vũ cười đến mức miễn bàn có bao nhiêu ân cần.

“Anh Hồng Vũ.” Quý Tử Nhân mỉm cười trên mặt, trong lòng thì hận không thể cho người này một bạt tay! Lại dám ăn đậu hủ của cô ta!

“Ôi chao!” Ân Hồng Vũ chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, hẳn chưa từng nghe qua tiếng “anh” nào êm tai như vậy, sướng đến nỗi không tìm được phương hướng.

Tóc gáy của Quý Tử Nhân dựng cả lên.

Ân Viễn và Chu Thục Nhân đều cảm thấy đứa cháu này của bọn họ chẳng ra sao cả, đàn ông con trai cao to như nó bắt tay với cô gái nhỏ người ta làm gì chứ, nhưng lúc bọn họ muốn ngăn lại đã không kịp nữa rồi, tốc độ của Ân Hồng Vũ quả thật quá nhanh.

Nhưng phản ứng của Quý Tử Nhân khiến bọn họ khá hài lòng, quả nhiên là một đứa bé hiểu chuyện, chỉ trong một chốc ấn tượng bọn họ về Quý Tử Nhân càng tốt hơn.

“Tử Nhân, mau qua đây ngồi xuống, để dì ngắm con xem nào.” Chu Thục Nhân kéo Quý Tử Nhân qua yêu thương nói, “Đã rất lâu rồi dì không gặp con, lần trước gặp con đã là năm ngoái nhỉ, con cao hơn đây, là một quý cô rồi.” Bà càng nhìn càng hài lòng, lúc nói chuyện còn liếc về phía con trai mình một cái, nhưng khiến bà thất vọng là Ân Á Minh không hề thể hiện ra

có chút nhiệt tình nào với Quý Tử Nhân, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, ánh mắt cũng không đặt trên người Quý Tử Nhân, xem ra hôm đó nói không thích thật sự không phải nói đùa.

Không vội, cứ xem thử thế nào, Tử Nhân tốt như thế, nói không chừng gặp gỡ thêm liền yêu thích.

Ân Hồng Vũ bình thường vừa ngu vừa ngốc, nhưng gặp phải chuyện về phụ nữ thì lại lanh lợi hơn bất cứ ai, hắn nhanh chân bước qua, chen vào giữa Quý Tử Nhân và Ân Á Minh, chặn dứt ánh mắt trao đổi của hai người (←_← không hề có), hắn coi như cũng hơi tự hiểu bản thân, biết cậu em họ Ân Á Minh này đẹp trai hơn hắn, hắn sợ Quý Tử Nhân nhìn Ân Á Minh nhiều rồi lại thích anh, nên quyết định ra tay trước.

Ân Á Minh không nói gì, đã nói không phải gu của tôi rồi mà, ông anh đây cũng thể hiện rõ ràng quá đấy, nhưng vậy cũng tốt, đợi tí nữa đỡ phải bị Quý Tử Nhân bám dính như keo, anh đã thấy qua bản lĩnh của con nhóc này rồi, lần đầu tiên anh cảm thấy, ông anh họ này của anh cũng có chút đáng yêu, cuối cùng cũng phát huy chút ít tác dụng.

Quý Tử Nhân đem theo mấy món điểm tâm ngọt cô ta vừa làm ban sáng, Chu Thục Nhân vừa nhìn mắt đã sáng lên, bà không nghĩ đến Quý Tử Nhân còn có tay nghề thế này, thế là đối với cô ta càng thêm hài lòng, bà không hiểu nổi con trai mình, sao lại không thích cơ chứ, cô gái tốt thế cơ mà, đi đâu mà tìm được đây, gia cảnh trong sạch, da trắng mặt đẹp khí chất tốt, bằng cấp cao, người lại hiểu chuyện, còn biết nấu cơm, haiz, như thế này còn không thích thì muốn tìm người như thế nào nữa, yêu cầu quá cao, trách không được lớn như vậy rồi còn chưa có bạn gái nữa.

Quý Tử Nhân tán gẫu với cha mẹ của Ân Á Minh khá vui vẻ, lúc ăn trưa cũng trò chuyện rất vui, nếu như không có Ân Hồng Vũ thỉnh thoảng chen miệng vào thì càng hoàn mỹ hơn, hắn hoàn toàn không biết nhìn bầu không khí xung quanh, chỉ nghĩ cách tạo cảm giác tồn tại trước mặt Quý Tử Nhân, tự mình khen rồi lại khen, làm cho Ân Viễn và Chu Thục Nhân cũng thấy ngại, trước đó bọn họ cũng không nghĩ nhiều, nhưng Ân Hồng Vũ cứ kiên trì

không ngừng như thế mà bọn họ còn không phát hiện ra thì chính là đầu óc có vấn đề rồi.

Thằng cháu này của bọn họ đã nhìn trúng Tử Nhân rồi!

Hai người cười ngất, trong lòng nói thầm cậu cũng không nhìn lại tính tình của mình xem, cậu có xứng với người ta không chứ?

Bọn họ tuy rằng đối xử với hai cha con Ân Lợi, Ân Hồng Vũ không tệ, nhưng trong lòng cũng không thích bọn họ mấy, dù sao Ân Lợi là đứa con do vợ nhỏ của cha Ân Viễn sinh ra, trước đó cũng không ít lần muốn chia gia tài, nên trong lòng bọn họ ít nhiều gì cũng có chút chán ghét, đối xử tốt với bọn họ cũng có phần vì dư luận thôi, trong lòng có vui thật hay không thì khó nói à.

Ân Á Minh phải cực kỳ cố gắng mới có thể nhịn xuống không bật cười, cả phòng ăn chỉ có tâm trạng của anh là tốt nhất, lần trước trong tang lễ anh bị Quý Tử Nhân ôm lấy liền có cảm giác bực bội lại ngại lên tiếng, bây giờ Quý Tử Nhân cũng ném được mùi vị đó rồi, ông anh họ này của anh cũng thật là một nhân tài, quả thực quá tuyệt vời!

Trong lòng Quý Tử Nhân miễn bàn có bao nhiêu chán ghét, người thích cô ta nhiều không đếm xuể, nhưng người bình thường vẫn luôn tự hiểu lấy, ngoại trừ điều kiện đặc biệt tốt, nếu không căn bản không dám theo đuổi cô ta, kiểu như Ân Hồng Vũ thế này thì thật sự là lần đầu tiên cô ta gặp phải, thật không biết xấu hổ mà!

Ăn cơm xong Ân Hồng Vũ vẫn cố gắng tạo cảm giác tồn tại như trước, Ân Á Minh bởi vì có chuyện quan trọng phải xử lý, nên đã vào thư phòng mở hội nghị với cấp dưới qua điện thoại rồi, nam chính mà mình muốn tìm cũng không có ở đây, vậy cô ta đợi ở đây còn có ý nghĩa gì nữa, vốn cũng có thể ở lại đây xây dựng tình cảm với cha mẹ của Ân Á Minh, nhưng ở bên cạnh còn có một con gián, đuổi thế nào cũng không đi, cô ta ở lại để chịu tội hay sao?

Thế là không bao lâu sau Quý Tử Nhân liền đứng lên tạm biệt, nói sau buổi trưa còn có việc, hôm khác lại đến thăm hỏi.

“Tử Nhân lái xe đến à?” Chu Thục Nhân cảm thấy đây là một cơ hội tốt, “Để Á Minh đưa con về, lái xe đi không yên tâm được.” Có thể để cho con trai với Quý Tử Nhân bồi dưỡng tình cảm một chút, vừa rồi vẫn bị thằng cháu quấy rối mãi, bà cũng không thể nào tạo cơ hội được.

Quý Tử Nhân cười đến ngượng ngùng: “Thế thì phiền anh Á Minh rồi.” Về ngượng ngùng của cô ta trong mắt Chu Thục Nhân chính là tín hiệu tốt nhất, con bé này thích Á Minh nhà bọn họ! Khẳng định là vậy! Trong lòng Chu Thục Nhân vui rạo rức.

Chu Thục Nhân cho bảo mẫu lên gọi Ân Á Minh, Ân Hồng Vũ nhanh hơn một bước chạy lên lầu!

Quý Tử Nhân và Chu Thục Nhân đột nhiên có dự cảm không lành.

Một phút sau dự cảm của hai người thành hiện thực rồi.

Ân Á Minh từ chỗ lan can trên lầu ái ngại nói: “Mẹ, hội nghị của con còn chưa kết thúc, để anh Hồng Vũ đưa về đi, mẹ cũng biết đó, kỹ thuật lái xe của anh ấy tốt hơn con nhiều, để anh ấy đưa về thì yên tâm rồi.” Anh cũng không nói khoác, Ân Hồng Vũ thích chơi xe, quả thật lái xe lưu loát hơn Ân Á Minh nhiều, nên lí do thoái thác này của Ân Á Minh đủ căn cứ, làm cho người ta tin phục!

Quý Tử Nhân và Chu Thục Nhân: “.....” Bọn họ cũng không biết phải tiếp lời như thế nào mới tốt.

Quý Tử Nhân thật muốn tát cho mình mấy cái, vừa rồi đồng ý quá nhanh, bây giờ đổi người đưa về nếu như cô ta lật lọng, thế thì sẽ bị người ta gièm pha mất.

Thế là cuối cùng dĩ nhiên là như ý nguyện của Ân Hồng Vũ rồi, hấn hờn hờ lái xe của mình đưa Quý Tử Nhân về nhà, hấn nghĩ ngợi khá hay, lái xe

đưa người đẹp về nhà có hai chỗ tốt, thứ nhất, có thể nhân cơ hội này biết đôi phương ở đâu, thuận tiện cho phát triển sau này, thứ hai, cũng có thể để cho người đẹp biết một chút về kỹ thuật lái xe xuất sắc của hấn, phụ nữ ấy mà, nhất định sẽ đổ bởi chiêu này!

Quý Tử Nhân không tình không nguyện ngồi lên xe của Ân Hồng Vũ, cô ta còn không thể thể hiện ra sự bất mãn, chỉ có thể cười tủm tỉm, ngồi vào ghế phụ lái ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc trên người Ân Hồng Vũ thì cô ta liền có nổi xúc động muốn ói ra, vì cái gì cố tình cô ta lại chọn phải ngày hôm nay mà đến chứ, vận may thật sự quá không tốt mà!

Ân Á Minh đứng bên cửa sổ phòng khách nhìn theo xe của Ân Hồng Vũ rời đi, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu sáng khoái, anh biết hôm nay Quý Tử Nhân đến để làm gì, đáng tiếc bị Ân Hồng Vũ phá hoại rồi, hai con cóc ghẻ, cũng rất xứng đôi đây.

MẸ KẾ CỦA LỌ LEM

Chương 16

Editor: miemei

Vị trí biệt thự của nhà họ Ân gần vùng ngoại thành, nên xung quanh cũng coi như khá là trống trải, xe trên đường cũng không nhiều, Quý Tử Nhân ngồi trên xe của Ân Hồng Vũ mà tim gan run sợ, chiếc xe này rõ ràng là vượt quá tốc độ rồi!

Ân Hồng Vũ bình thường cũng không chạy nhanh như thế, đang ban ngày ban mặt, chỉ có đêm xuống hấn đua xe với người ta mới điên cuồng như vậy, nhưng hôm nay người đẹp hấn ngưỡng mộ trong lòng ngồi bên ghế phụ lái, hấn cảm thấy nếu không thể hiện thật tốt một phen thì thật sự quá lãng phí rồi, nên lái xe quả thật muốn bay cả lên! Nếu như không phải Quý Tử Nhân muốn giữ lại chút hình tượng, đoán chừng bây giờ đã thét chói tai rồi.

May mắn rất nhanh đã vào đến nội thành, xe nhiều lên, tốc độ muốn nhanh cũng không nhanh được, tim của Quý Tử Nhân lúc này mới hạ xuống.

“Em ở đâu?” Ân Hồng Vũ một bên hút thuốc một bên hỏi, hấn cảm thấy tư thế hút thuốc của mình rất đẹp trai, cộng thêm kỹ thuật lái xe cực tốt của hấn, một tay nắm vô lăng, một tay cầm thuốc, giả ngẫu cũng giả đến rất lợi hại, tóm lại là hấn cảm thấy dáng vẻ này của mình tràn đầy sức quyến rũ.

Quý Tử Nhân không phản đối đàn ông hút thuốc, đàn ông đẹp trai hoặc là có sức hút khi hút thuốc nhìn vào quả thật là cảnh đẹp ý vui, nhưng cái tên kẻ bên này nhìn qua thật sự một chút cũng không đẹp trai, hấn với một cái tư đẹp trai này căn bản là không hề dính dáng nhau chút xíu nào! Vậy nên tư thế hút thuốc của hấn trong mắt Quý Tử Nhân thật sự là đặc biệt đáng ghét, trong xe còn có mùi khói thuốc khó ngửi, cô ta vô cùng ghét cảm giác này, trong không gian kín mít nhỏ nhoi này, mùi khói thuốc này cũng sẽ dính lên người cô ta, làm cho cô ta thấy ghê tởm.

Cô ta ghê tởm thì ghê tởm, nhưng không thể phát tác, cô ta sợ mình nổi giận rồi thì Ân Hồng Vũ sẽ nói xấu bôi nhọ cô ta với người nhà họ Ân, nên trên đường đi nhìn đến thật sự rất vất vả, bây giờ nghe đối phương hỏi cô ta ở đâu thì chuông cảnh báo vang lên mãnh liệt, cô ta nhìn Ân Hồng Vũ cũng không phải là dạng dễ chọc, đáng vẻ như một kẻ lưu manh vậy, để hẳn biết cô ta sống ở đâu còn được sao!

“À, anh đưa em đến quảng trường Hải Đức là được rồi, em đã hẹn buổi chiều gặp bạn em ở đó.” Vừa nói Quý Tử Nhân liền lấy điện thoại nhắn tin cho Tiền Lộ Lộ, “Để em hỏi xem khi nào nó tới.” Cô ta chỉ vừa tức thì nảy ra ý kiến, muốn tìm Tiền Lộ Lộ làm bia đỡ đạn, ngoài miệng nói đang hỏi đối phương có đến không, thực ra là đang hẹn người ta.

Ân Hồng Vũ vừa nghe thì quay đầu qua: “Nam hay nữ thế?” Hỏi như lẽ đương nhiên.

“.....” Quý Tử Nhân cạn lời, trong lòng nói thầm là nam hay nữ cũng có liên quan gì tới anh đâu, anh có tư cách để hỏi sao, anh tưởng anh là ai hả, nhưng chắc chắn cô ta không thể trả lời như vậy được, chỉ có thể cười nói: “Bạn cùng phòng đại học trước khi em đi du học ấy.”

“À~” Ân Hồng Vũ hài lòng gật đầu, vậy thì là nữ rồi.

Chỉ trong chốc lát tin nhắn của Tiền Lộ Lộ đã qua tới, nói đang rảnh, rất nhanh sẽ đến, Quý Tử Nhân thở phào một hơi, cô ta cảm thấy đợt hiểm hóc hôm nay coi như là đã qua rồi, sau này ra cửa thật sự phải coi ngày, gần đây luôn gặp phải tiểu nhân, một người là Vu Kiều, thêm một người nữa là Ân Hồng Vũ, thật sự là làm người ta ghê tởm mà!

“Hai cô gái bọn em là muốn đi dạo phố à?” Ân Hồng Vũ cảm thấy để cho người đẹp đi mất như thế này có chút không cam tâm, “Hôm nay anh không bận chuyện gì cả, nếu không chê thì anh đi xách túi cho các em nhé, nếu em muốn mua gì anh cũng mua cho em hết! Bạn của em cũng tính vào luôn.”

Mặt Quý Tử Nhân ửng máu, cô ta thật muốn bóp chết gã đàn ông trước mặt

này, cho mày chút ánh sáng thì mày liền tỏa nắng hả! Còn hếch mũi lên mặt nữa chứ! Cô ta thật không hiểu sao nhà họ Ân lại có loại người như vậy chứ, quả thật là một cục phân chuột làm hư cả nồi cháo!

Cuối cùng giày vò mất một lúc lâu Quý Tử Nhân mới thoát khỏi Ân Hồng Vũ, nhưng số điện thoại của cô ta bị lấy đi rồi, dù sao trước đó cô cũng đã lấy di động ra, cũng không thể lấy có nói di động không ở đây hoặc là hết pin nên không nhớ số để thoát thác, cô ta đã có thể dự đoán sau này sẽ phát sinh chuyện gì rồi, gã đàn ông kinh tởm này sẽ giống như một con cóc ghè quần lấy cô ta!

Ân Hồng Vũ không biết mình bị ghét bỏ, hấn còn đang đắc chí vì lấy được số điện thoại di động kia, sau này hện người ta tiện lợi hơn nhiều.

Quý Tử Nhân ghen tức đầy bụng, lúc Tiền Lộ Lộ nhìn thấy cô ta cũng phát hiện ra sự khác thường của cô ta, “Tử Nhân cậu sao thế, tinh thần có vẻ không tốt lắm.”

Quý Tử Nhân liền kể chuyện vừa rồi cho Tiền Lộ Lộ nghe, Tiền Lộ Lộ nghe xong cũng lộ ra vẻ mặt chán ghét: “Tên này có bệnh hả, tưởng mình là ai chứ, cậu cũng đến nhà họ Ân rồi, rõ ràng cùng với Ân Á Minh mới là một đôi, hấn ta còn có thể có chút tự hiểu lấy mình không chứ? Tử Nhân cậu đừng để ý hấn ta, nếu như hấn còn quấy rầy cậu nữa thì cậu cứ nói với Ân Á Minh, hoặc là cha mẹ của Ân Á Minh, cậu đó chính là yếu đuối quá, không biết từ chối người ta, đôi với loại người đó thì thái độ không thể tốt được, thái độ của cậu tốt một chút nói không chừng hấn còn tự mình đa tình cảm thấy cậu thích hấn ta đấy!”

“Ừ, mình biết rồi, mình cố hết sức vậy.” Trong lòng Quý Tử Nhân nói nếu như tôi có thể từ chối thì sớm đã từ chối rồi, tên kia vừa nhìn là biết không đáng tin, cô ta nói lời không biết chừng sẽ bị bẻ cong thành cái dạng gì đâu, đối phó trước thôi, đợi đến lúc quan hệ với cha mẹ của Ân Á Minh tốt hơn chút mới nhắc chuyện này với bọn họ vậy.

“Gì mà cố hết sức chứ, cậu cũng nhẹ dạ quá đấy.” Tiền Lộ Lộ cả dáng vẻ

đều là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Haiz, không thể trông cậy cậu cứng rắn được, bỏ đi, chúng ta đi dạo phố đi, mua chút gì đó tâm tình sẽ tốt lên.” Phá sản một chút thì sẽ sáng khoái thôi.

Cao ốc bách hóa ở quảng trường Hải Đức phần lớn đều bán các mặt hàng xa xỉ, phần lớn vào đây đều là người có tiền hoặc là thành phần tri thức cấp cao, quần áo của Quý Tử Nhân đều mua ở chỗ này, mắt thấy sắp đổi mùa rồi, cô ta quyết định mua hai bộ quần áo mới. Tiền Lộ Lộ cũng lựa chọn cho mình, nhưng phần nhiều thời gian đều là cho Quý Tử Nhân ý kiến, đối mặt với Quý Tử Nhân cô ta vẫn luôn bùng phát ý muốn bảo vệ, cảm thấy mình phải chăm sóc thật tốt cho cô ta mới được.

Phá sản quả nhiên là vũ khí tốt nhất để xóa tâm trạng, sau khi Quý Tử Nhân mua hai bộ đồ thì cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, ảnh hưởng tâm lý mà Ân Hồng Vũ đem đến cho cô ta đã phai nhạt đi đôi chút.

Nhưng chỉ trong chốc lát cô ta lại bắt đầu tức ngực rồi.

Bởi vì cô ta đụng phải một người khác mà cô ta rất ghét nữa.

——Vu Kiều!

Khéo gì không khéo, chiều hôm nay cũng đúng lúc Vu Kiều đến Hải Đức dạo phố, sắp đổi mùa ấy mà, phụ nữ đều muốn thêm chút quần áo cho bản thân, thế là hôm nay hai người liền gặp nhau ở chỗ này, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không nói gì.

Vu Kiều có một mình, mà bên Quý Tử Nhân có đến hai người, Tiền Lộ Lộ kẻ bảo vệ trung thành của Quý Tử Nhân cũng không phải là đèn cạn dầu, dưới sự dẫn dắt của Quý Tử Nhân cô ta đã ngộ nhận Quý Tử Nhân và Ân Á Minh đã phát triển thành bạn trai bạn gái rồi, thậm chí đều đã gặp mặt phụ huynh, chỉ thiếu chưa nhắc đến chuyện kết hôn mà thôi, nhưng cô ta tin, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn, không phải loại hèn hạ như Vu Kiều có thể tùy tiện phá hoại được!

Thế là sau khi cô ta nhìn thấy Vu Kiều liền quái gở nói: “Ui, mình còn tưởng là ai, Tử Nhàn chúng ta đi thôi, dạo phố cùng một chỗ với loại hồ ly tinh giựt đàn ông của người khác như này quá đáng ghét, đi thôi.”

Vu Kiều nổi giận nữa! “Cô có ý gì?” Khi nào thì cô giựt đàn ông của người khác thế?! Cô chỉ dạo phố thôi mà, đã trêu ghẹo ai đâu chứ, huống gì cô cũng không quen biết người này, quả thật là bệnh thần kinh mà!

Tiền Lộ Lộ quay đầu khinh miệt nói: “Ý gì cô không hiểu sao? Không biết xấu hổ đi quyến rũ đàn ông của người khác, còn ở đây giả vờ hồ đồ, đồ hèn hạ!”

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 17

Editor: miemei

Tiền Lộ Lộ mắng Vu Kiêu xong liền kéo Quý Tử Nhân bỏ đi, nhưng Vu Kiêu đâu chịu, khi không cô bị người ta mắng sao cam lòng được, cô cũng không phải cái bánh bao, nhìn hai người kia vừa đi liền nhanh chóng đuổi theo, “Đứng lại!” Cô hét lớn.

Tiền Lộ Lộ không ngờ Vu Kiêu lại không biết xấu hổ như vậy, quyền rũ bạn trai của người khác mà không biết đuổi lý, lại còn vờ như cây ngay không sợ chết đứng ở đây hét lớn hét nhỏ với bọn họ! Quả thật là quá đê tiện!

Thế là cô ta cũng không kéo Quý Tử Nhân bỏ đi nữa, cô ta muốn lí luận thật tốt với ả họ Vu này, lấy lại công bằng cho cô chị em tốt Quý Tử Nhân, tính tình của Tử Nhân quá yếu đuối, bị thiệt cũng không biết tranh cãi vì bản thân, cô ta nhìn mà nóng ruột! Hôm nay cô ta liền làm chủ cho Tử Nhân dạy dỗ thật tốt ả đàn bà này, để ả ta mất hết mặt mũi ở chốn đông người này!

“Hô, cô còn kêu tôi đứng lại à, sao thế, cô còn cảm thấy cô có lý hả, tôi mắng không đúng sao? Cô dụ dỗ bạn trai của người khác còn không thừa nhận, đã làm thì chính là đã làm, đừng có ở đây vờ trong sạch!” Vóc dáng của Tiền Lộ Lộ tương đối cao, cô ta còn mang giày cao gót, dáng vẻ nhìn Vu Kiêu có chút khí thế từ trên cao nhìn xuống.

Giọng cô ta không nhỏ, xung quanh không ít người dừng chân vây xem, nhưng phần lớn đều là đứng nhìn từ xa bàn tán xì xào.

Vu Kiêu quả thật muốn xé Tiền Lộ Lộ ra: “Cô là ai? Khi nào thì tôi đã dụ dỗ bạn trai của người khác chứ, cô hãm hại người khác cũng phải có chứng cứ nhé, nói suông bậy bạ thì đừng trách tôi không khách sáo đấy!” Quả thật cô muốn xắn tay áo đánh người! Cô lờm Quý Tử Nhân một cái, cô đoán

chừng lời nói dối này là do Quý Tử Nhân huyền thuyên mà ra.

“Tôi hãm hại cô?” Tiền Lộ Lộ trợn to mắt: “Tôi cần phải hãm hại cô à, danh tiếng thối nát của cô không phải ai cũng đều biết sao, chồng vừa qua đời liền đi dụ dỗ đàn ông khác, cô còn cần mặt mũi nữa không vậy?” Câu này của cô ta khiến cho tiếng bàn tán xung quanh càng lớn hơn.

“Cô mắng lâu như thế, vậy cô nói tôi nghe xem, rốt cuộc tôi đã quyến rũ ai hả?” Vu Kiều bị tức đến muốn cười lên, “Áo tưởng cũng phải có giới hạn thôi, nghe vài câu đồn đãi thì coi như cái gì mình cũng biết hết vậy, óc cô là óc heo hả?”

“Phụt, đồn đãi, đây là chính mắt tôi và Tử Nhân trông thấy có được không đây!” Tiền Lộ Lộ đẩy đẩy Quý Tử Nhân, “Tử Nhân cậu đừng sợ, cậu cứ thẳng mặt đối chất với cô ta, có mình ở đây, cô ta không dám làm gì cậu đâu.”

Quý Tử Nhân sợ lời nói dối vừa mình bị vạch trần, thế là kéo tay áo của Tiền Lộ Lộ nhỏ giọng nói: “Thôi bỏ đi, ở chốn đông người ảnh hưởng không tốt đâu, mắt mặt lắm.”

“Tử Nhân lá gan của cậu nhỏ quá đó, cậu sợ gì chứ, cũng không phải cậu đuối lý, dù có mắt mặt thì cũng là cô ta mắt mặt, loại dê tiện như cô ta nếu không để cho mọi người biết bộ mặt thật của cô ta thì cô ta sẽ không biết ăn năn đâu, cậu đừng quên, cô ta còn bị tình nghi đã hại chết ba cậu đấy!” Tiền Lộ Lộ đã ra quyết định rồi, hôm nay tuyệt đối không có khả năng từ bỏ ý định!

Quý Tử Nhân quả thực sắp bị cô ta làm cho tức chết, bên cha mẹ của Ân Á Minh cô ta còn chưa giải quyết xong đâu, bây giờ trở mặt với Vu Kiều quá nguy hiểm, nếu như quan hệ của Ân Á Minh và Vu Kiều thật sự thân mật như cô ta nhìn thấy, nói không chừng là đã biết sự thật rồi, vậy thì không phải cô ta sẽ bị vạch trần sao. Nhưng nhìn dáng vẻ không chịu bỏ qua của Tiền Lộ Lộ cô ta cũng không biết phải khuyên như thế nào, bình thường giả vờ quen rồi, bây giờ cứng rắn trong chốc lát cũng không được, chỉ hi vọng

Vu Kiều không biết gì hết thôi.

Vu Kiều nổi giận rồi: “Trước nói cuộc sống riêng tư của tôi không kiểm điểm, tiếp đến lại nói tôi là tội phạm giết người, cô có tin tôi đi kiện cô không?! Cho tới giờ tôi cũng không biết rốt cuộc tôi đã dụ dỗ ai rồi, đừng nói với tôi là anh bạn trai nào của các cô nhé, nói mò cũng có giới hạn thôi.”

“F*ck, đến mức này mà cô còn không thừa nhận à?” Tiền Lộ Lộ đối với da mặt dày của Vu Kiều coi như là xem đủ rồi, “Cô với bạn trai của Tử Nhân cùng nhau bước ra từ nhà hàng chúng tôi đều nhìn thấy hết rồi, cô đừng nói là cô quên rồi đấy nhé? Chuyện mới hôm qua thôi, cô đừng chọn mất trí nhớ đó!”

Vu Kiều mới đầu sừng sốt, sau đó chớp chớp mắt nói: “..... Không phải cô đang nói Ân Á Minh chứ?”

“Ngoài anh ta thì còn ai nữa!” Tiền Lộ Lộ chỉ về phía Quý Tử Nhân nói với Vu Kiều: “Nhưng cô cũng đừng đắc ý, cha mẹ của Ân Á Minh rất thích Tử Nhân, Tử Nhân gả vào nhà họ Ân cũng là chuyện sớm muộn thôi, hôm nay cậu ấy vừa mới qua đó, chuyện tốt của hai người đoán chừng cũng sắp đến rồi, loại phụ nữ như cô nhiều nhất cũng là để cho người ta chơi đùa thôi, sẽ không tưởng rằng có người đàn ông tốt nào sẽ kết hôn với cô chứ?”

Vu Kiều nhìn Tiền Lộ Lộ như nhìn kẻ điên, sau đó ánh mắt mang theo mỉa mai nhìn thoáng qua Quý Tử Nhân, Quý Tử Nhân bị cô nhìn đến nổi da gà, trong lòng cảm thấy không ổn, nhưng hiện giờ dường như nói gì cũng đã muộn rồi.

“Ánh mắt của cô là sao hả?” Tiền Lộ Lộ đối với ánh mắt của Vu Kiều rất khó chịu, người phụ nữ này dường như đang khinh bỉ cô ta vậy, rõ ràng là đối phương không biết xấu hổ, sao còn có tư cách giả vờ giả vịt ở đây chứ!

“Ánh mắt của tôi là sao á hả? Ha ha.” Cả người Vu Kiều đều thả lỏng ra, “Thấy miệng cô lạnh lợi như thế còn tưởng đâu lợi hại lắm, thì ra là ngu si đàn độn.”

“Cô dám mắng tôi!” Tiền Lộ Lộ trợn to mắt, giơ tay muốn đánh người.

Vu Kiều tuy rằng đánh nhau không lợi hại như những người khác trong gia đình, nhưng so với Tiền Lộ Lộ và Quý Tử Nhân hai người này thì tốt hơn nhiều, một bạt tay đã đánh bạt cái tay của Tiền Lộ Lộ! “Cô làm rõ tình huống trước rồi đánh tôi cũng không muộn, nếu như Vu Kiều tôi thật sự dụ dỗ bạn trai của Quý Tử Nhân, thì quả thật là kẻ đê tiện, hôm nay cô đánh tôi tôi bảo đảm không đánh trả, nhưng Ân Á Minh người ta là độc thân có được không đây, đừng nói tôi với anh ta không có gì, cho dù có gì đi nữa thì cũng là nam chưa cưới nữ chưa gả, có lỗi với ai chứ? Cô có tư cách gì đến trách móc tôi đánh tôi hả?”

“Độc thân? Sao có thể là độc thân được!” Tiền Lộ Lộ bị tức đến mặt đỏ cả lên, “Lúc Tử Nhân ở Mỹ đã cùng với Ân Á Minh ở bên nhau rồi được chưa!”

Vu Kiều giễu cợt: “Ai nói với cô thế? Là Ân Á Minh chính miệng nói với cô? Hay là cha mẹ của Ân Á Minh nói với cô? Hay là cô chị em tốt này của cô nói với cô?” Cô nhìn chằm chằm Quý Tử Nhân khép hờ mắt thật lâu, sau đó cười nói, “Tử Nhân, hôm nay tôi chỉ nghe bạn của cô mắng người thôi, còn chưa nghe cô mở miệng nói với tôi tiếng nào đâu, tôi với ba cô đều không biết cô có bạn trai đấy.”

“Đó là cậu ấy không muốn nói với mấy người!” Tiền Lộ Lộ che trước mặt Quý Tử Nhân, vừa rồi sức lực Vu Kiều đánh tay của cô ta không nhỏ, thân thể nhỏ bé của Quý Tử Nhân chắc chắn chịu không nổi.

Vu Kiều ngược lại khá bội phục Tiền Lộ Lộ, tư thế bảo vệ Quý Tử Nhân của cô gái này cũng không phải giả vờ, chỉ là người này ngu ngốc quá! “Cô ta nói gì cô cũng tin sao? Điều tôi nghe được lại không giống vậy nha, hôm qua chính tai tôi nghe Ân Á Minh nói, anh ta độc thân.”

Vừa nói cô vừa lấy di động ra mỉm cười nói: “Tôi có số điện thoại của anh ta, có cần bây giờ gọi điện cho anh ta hỏi cho rõ ràng không, miễn cho tôi bị người ta vu oan còn không nói lí được.” Cô có danh thiếp của Ân Á

Minh đây này.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 18

Editor: Niệm Vũ

Nghe Vu Kiều nói muốn gọi điện thoại cho Ân Á Minh để xác nhận, cả người Quý Tử Nhân không khỏe, cô ta ôm tâm trạng may mắn nhìn Tiền Lộ Lộ quậy nháo thay mình, không ngờ Vu Kiều lại biết rõ chân tướng. Không kể đến hận thù trong lòng, đương nhiên cô ta hận Vu Kiều, nhưng cũng mơ hồ hận Ân Á Minh, cô ta không hiểu tại sao Ân Á Minh đối xử với mình như vậy, biết rõ Vu Kiều là kẻ thù của cô ta, vẫn còn kết giao với Vu Kiều, cô ta mới là người Quý gia đây, làm người nhà họ Ân, không phải sẽ đứng ở về phía cô ta sao!

Tiền Lộ Lộ không biết rõ chân tướng, cô chỉ cho là Vu Kiều phô trương thanh thế, mang bộ dạng ai sợ ai nói: "Có bản lĩnh thì đánh đi, nói giống như thật á! Hôm nay Tử Nhân vừa mới đi qua Ân gia, còn có thể có giả? Đừng ở chỗ này giả vờ giả vịt, làm như chúng ta oan uổng người lắm í!" Vừa nãy Quý Tử Nhân còn châm chọc chuyện của Ân Hồng Vũ, cho nên cô tin tưởng không nghi ngờ.

Quý Tử Nhân thật muốn kéo Tiền Lộ Lộ rời đi, cô ta cảm giác mình bị chi em tốt không có đầu óc gài bẫy!

Vu Kiều cũng không để ý Tiền Lộ Lộ trào phúng, cô đang tìm danh thiếp của Ân Á Minh ở trong ví tiền, điện thoại cô không có số Ân Á Minh, bởi vì chưa nghĩ tới thật có thể làm bạn bè, song danh thiếp thì không vứt, đều là việc buôn bán, nói không chừng về sau có tác dụng, dù sao Ân Á Minh là một đại nhân vật mà, hôm nay nói chuyện điện thoại xong thì lưu lại.

Cuối cùng cũng tìm được, Vu Kiều gọi cho dãy số trên danh thiếp, lúc trước Ân Á Minh nói, đây là danh thiếp cá nhân của hắn, cũng chính là số điện thoại riêng của hắn.

Lúc đợi điện thoại bắt máy, Vu Kiều trừng mắt nhìn hai người này, đặc biệt là Quý Tử Nhân, "Lần trước tang lễ cô nói hươu nói vượn tôi không nói gì thì cô nghĩ tôi ngồi không chắc, tại cha cô vừa mới chết, nên tôi mới cho anh ấy chút thẻ điện, cô lại thật cho rằng tôi sợ cô, bịa đặt đến nghiện rồi? Đợi lát nữa điện thoại bắt thì nhớ bảo người bạn này hỏi Ân Á Minh cho kĩ, rốt cuộc hắn có quan hệ nam nữ với cô không."

"Nếu như không phải, tôi hy vọng cô sẽ nói xin lỗi, nếu không tôi xé nát mồm cô!" Vu Kiều hung hăng trợn mắt nhìn Quý Tử Nhân một cái.

Móng tay Quý Tử Nhân nhanh chóng chọc lòng bàn tay mình, cô ta căng thẳng, hoàn toàn không biết nên làm sao bây giờ, tình huống này cô ta nói gì cũng sai, rồi đi chính là chột dạ, nếu đợi lại sợ Vu Kiều gọi điện thoại thật, cô ta chỉ đành cầu nguyện Ân Á Minh không rảnh để tiếp điện thoại, tạm thời bỏ qua chuyện hôm nay.

Tiền Lộ Lộ vỗ nhẹ lưng Quý Tử Nhân an ủi: "Tử Nhân đừng lo lắng, chắc là Ân Á Minh kia gặp dịp thì chơi thôi, thời khắc mấu chốt hắn nhất định sẽ đứng về phía cậu ." Nói xong, cô còn quăng cho Vu Kiều một ánh mắt khinh bỉ.

Quý Tử Nhân tự nhủ: đừng cái rắm, nếu hắn nghiêng về phía tôi thì sớm đã đứng, cần gì phải đến nhà hắn để làm thân!

Không ngờ người đàn bà Vu Kiều này có thủ đoạn lợi hại như vậy, ở phương diện đàn ông này Quý Tử Nhân cô ta chưa bao giờ không nắm chắc, vậy mà thua bởi một người đàn bà thế này, ai có thể cam tâm nổi!

Điện thoại vang lên, "Này, là Vu Kiều hả?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói đầy từ tính của Ân Á Minh, rất êm tai.

"Làm sao anh biết là tôi?" Vu Kiều có chút ngoài ý muốn.

"Không phải em đưa danh thiệp cho tôi sao, tôi lưu số của em vào rồi." Ân Á Minh nhíu mày, Vu Kiều hỏi thật kì lạ, "Không phải em không lưu số

tôi chứ?"

"Ách..." Vu Kiều cười cười xấu hổ, không nghĩ tới đối phương phản ứng bén nhảy như vậy.

Trong chốc lát Ân Á Minh đã cảm thấy khó chịu! Hấn cũng đã lưu số điện thoại, đối phương vì sao không làm thế? Hấn không đáng giá như vậy sao?!

Vu Kiều vội giải thích: "Tại tôi bận quá nên quên, hôm nay liền lưu."

Lời này cũng không thể đền bù lòng tự trọng bị tổn thương của Ân Á Minh, trong lòng hấn vô cùng khó chịu, cảm giác không được coi trọng này khiến hấn tức ngực không thôi, vì vậy lạnh lùng nói: "Đột nhiên em gọi điện thoại đến là có chuyện gì, có phải để xác nhận số này đúng là số tôi không?"

"Không phải là, là có chuyện vô cùng quan trọng." Vu Kiều nhìn sắc mặt tái nhợt của Quý Tử Nhân cười nói, "Trước đó không phải anh nói với tôi mình độc thân sao, trong nhà còn đang lo lắng về hôn sự của anh, hy vọng người đi xem mắt gì gì đó."

Ân Minh tiếp tục giả vờ lạnh nhạt nói: "Đúng thế, làm sao vậy?"

"Hôm nay tôi định phải hai người, cứ nói tôi đoạt bạn trai của người khác, đối phương nói, bạn trai cô ta chính là người, còn nói hai người không chỉ đã yêu nhau, còn muốn bàn đến chuyện đám cưới." Vu Kiều vừa nói chuyện vừa nhìn hai người đối diện, "Hai người bọn họ mắng tôi đầu toàn máu chó, cho nên tôi nghĩ, có phải anh gạt tôi không? Tôi cũng thật oan uổng, không phải chỉ ăn bữa cơm với anh thôi à, sao đã thành quyến rũ rồi? Tôi nói bọn họ không nghe, việc này anh phải làm rõ, chúng ta không có quan hệ gì hết."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó Ân Á Minh chịu đựng giận dữ nói: "Em đừng nói với tôi, người kia chính là Quý Tử Nhân à?"

"Đúng vậy, cô ta đang ở đối diện đây, cô ta và một người bạn một mực

chắc chắn tôi phá hư quan hệ của hai người, anh Ân này, anh sẽ không lừa tôi chứ?" Vu Kiều cố ý dùng loại lí do này thoái thác, Quý Tử Nhân không để cô sống tốt, đương nhiên cô muốn hỏi báo cô ta ít việc, chuyện thêm dầu thêm mỡ nói hươu nói vượn cũng không phải chỉ có Quý Tử Nhân biết làm.

Trong khoảng thời gian ngắn Ân Á Minh giận không nói được, hẳn biết có người bịa đặt chuyện hẳn và Quý Tử Nhân, nhưng hẳn cảm thấy có thể là người tham gia tang lễ hôm ấy truyền lung tung, sau đó mọi người nghe tiếng gió đoán trời mưa rồi hiểu lầm.

Hắn thật sự không nghĩ tới, việc này do tự Quý Tử Nhân tạo tin đồn! Lá gan cô gái này đúng là lớn!

"Tút tut tut - - "

Vu Kiều phát hiện điện thoại đột nhiên bị dập máy, cô nhú mày, sao đột nhiên Ân Á Minh tắt điện thoại?

Quý Tử Nhân đối diện thấy vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, mặc dù cô ta không nghe rõ Ân Á Minh nói gì trong điện thoại, nhưng nhìn tình huống đây giống như là dập máy, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Mới vừa rồi, Tiền Lộ Lộ còn lo lắng sợ Ân Á Minh bị quyến rũ rồi nói chuyện thay con hồ ly tinh kia, nhưng khi điện thoại bị tắt thì nắm chắc hơn nhiều, quả nhiên hồ ly tinh chính là hồ ly tinh, rất nhanh đã bị mất mặt rồi, Ân Á Minh người ta ngay cả điện thoại cũng không muốn nghe đấy! "Cô thật không biết xấu hổ, còn hỏi Ân Á Minh có phải lừa cô hay không, tôi đã nói rồi mà, loại đàn bà như cô chỉ để vui đùa một chút, gặp dịp thì chơi nên lừa gạt cô thôi, còn ảo tưởng mình một bước lên trời!"

Tiền Lộ Lộ vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng di động trong túi xách Quý Tử Nhân vang lên, Quý Tử Nhân lấy điện thoại di động ra nhìn, trên màn hình là ba chữ "anh Á Minh", Tiền Lộ Lộ cũng vừa vắn nhìn thấy.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 19

, Chương 22

Editor: Niệm Vũ

Lúc Quý Tử Nhân thấy tên người gọi thì cả người không khỏe, cô ta vừa cảm thấy may mắn vì Ân Á Minh cúp điện thoại, không ngờ đối phương là vì gọi điện thoại cho cô ta mới tắt máy ! Tay cô ta run rẩy, căn bản không dám nghe, chuyện cô ta muốn làm nhất bây giờ là tắt điện thoại!

Nhưng Tiền Lộ Lộ ở cạnh nhìn cô ta a! Cô ta nào biết người gọi đến sẽ là Ân Á Minh, nếu sớm biết, nhất định không để Tiền Lộ Lộ thấy .

Tiền Lộ Lộ thấy ba chữ anh Á Minh thì thêm dũng cảm , bảo Quý Tử Nhân nhanh nghe điện thoại, cũng hưng phấn hát cảm nói với Vu Kiều: "Là Ân Á Minh gọi đó, thấy không, hấn chọn Tử Nhân, còn cô mới gọi một tí thì anh ta đã tắt máy!"

Vu Kiều nhún nhún vai bày tỏ không thềm để ý, cô còn cười híp mắt nói: "Vậ cô mau bảo Tử Nhân nghe điện thoại, xem Ân Á Minh nói như thế nào, nếu hấn nói tôi quyến rũ hấn, vậy tôi liền nhận ." Trước đó cô còn tò mò đối phương vì sao tắt điện thoại, hóa ra là đi tìm chính chủ, tang lễ hấn đã bị mất mặt vì Quý Tử Nhân, hôm nay làm sao có thể thỏa hiệp hỗ trợ nói dối.

"Hừ!" Tiền Lộ Lộ trừng Vu Kiều một cái, sau đó lắc lắc cánh tay Quý Tử Nhân bảo cô ta mau nghe điện thoại, "Nhanh lên Tử Nhân, vang lên lâu như vậy sao cậu còn không nhận, cậu không thấy người phụ nữ kia vô cùng lớn lối sao, cậu không thể mềm lòng!"

Quý Tử Nhân kiên trì ấn nút nghe máy, sau đó để điện thoại cách xa Tiền Lộ Lộ, "... Alo." Mặc dù không nhìn ra từ vẻ mặt, nhưng cẩn thận nghe, giọng cô ta vẫn hơi run rẩy , bởi vì thật sự quá khấn trương, tình huống nói

đôi bị vạch trần ngay trước mặt cô ta lần đầu tiên gặp phải, dĩ vãng đều là phi thường thuận lợi . Nếu như người đàn ông khác gặp được chuyện như vậy, chỉ sợ là cầu cũng không được đâu, lúc trước cô ta cũng nghĩ Ân Á Minh cũng thế, thật không ngờ phản ứng của đối phương hoàn toàn không giống người bình thường, làm cho dự vọng muốn chinh phục của cô ta mạnh hơn.

"Cô muốn tôi vạch trần hay tự mình giải thích?" Đầu bên kia điện thoại, Ân Á Minh không nói câu nào dư thừa, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Em..." Quý Tử Nhân hoàn toàn không biết nên nói như thế nào, chỉ cô ta biết lòng mình thấp thỏm và kinh hoàng, Ân Á Minh thậm chí ngay cả một điểm thương lượng cũng không cho, thậm chí cũng không muốn khách sáo với cô.

"Dừng! Tôi không muốn nghe cô giải thích, tôi chỉ muốn phương án giải quyết." Ân Á Minh là người làm ăn, thất bại xong giải thích cũng vô dụng , cho phương án giải quyết mới là mấu chốt theo đuổi hiệu suất, "Dám bịa đặt phải dám gánh chịu hậu quả, tôi để cô tự mình làm sáng tỏ, đừng để tôi ra tay!" Nói xong thì hắt cúp điện thoại , một chữ hắt cũng không muốn nói thêm với Quý Tử Nhân, hắt vô cùng chán ghét!

"..." Quý Tử Nhân còn nghe thì di động đã cắt đứt, toàn bộ quá trình cô ta chỉ nói một chữ mà thôi, đến thời khắc này cô ta mới biết được, người đàn ông này thật không có hứng thú với cô ta, một chút cũng không có!

Tiền Lộ Lộ ở cạnh nhìn đến lo lắng, chuyện gì xảy ra à? "Tử Nhân sao cậu không nói chuyện?" Sắc mặt Quý Tử Nhân thật sự là khó coi, cô đột nhiên có dự cảm xấu.

Quả nhiên một giây sau Quý Tử Nhân cúi thấp đầu để điện thoại xuống, "Chúng ta đi thôi, hôm nay là chúng ta sai ."

Tiền Lộ Lộ kinh hãi, cô và Vu Kiều đứng lâu như vậy không phải là đang đợi những lời này! "Tử Nhân nói cái gì đó, rõ ràng cậu không sai làm sao

chịu trách nhiệm, có phải cậu bị ngốc hay không! Có phải Ân Á Minh bắt cậu làm như vậy?" Tiền Lộ Lộ quả thực muốn đánh cho "người đàn ông cặn bã" Ân Á Minh một trận, thật là quá đáng, vậy mà giúp đỡ phụ nữ bên ngoài bắt nạt bạn gái của mình!

"Không phải là, xác thực là tớ sai ." Nói xong cô ta ngẩng đầu nhìn Vu Kiều, Vu Kiều sợ hết hồn, bởi vì trên mặt Quý Tử Nhân đều là nước mắt, khóc đến cái gọi là thê mỹ (thê lương + đẹp), trình độ khóc thật sự là cao siêu!

"Thực xin lỗi, hôm nay oan uổng cô." Quý Tử Nhân khóc xin lỗi Vu Kiều, Tiền Lộ Lộ bên cạnh ngây ra như phỗng, một cú điện thoại mà thôi, Quý Tử Nhân thậm chí đều còn chưa nói gì, sao đột nhiên bắt đầu nói xin lỗi? Rốt cuộc Ân Á Minh đã nói gì?

"..." Vu Kiều không biết nên nói tiếp như thế nào, cô biết rõ Quý Tử Nhân hơn phân nửa là diễn trò, nhưng cô chính là người thích mềm không thích cứng, thái độ chịu thua của đối phương khiến cô không cứng rắn nổi.

"Cô biết mình sai là tốt rồi, về sau đừng tạo tin nhân thế này nữa, tôi nể mặt cha cô nên không so đo, Ân Á Minh người ta cũng không dễ nói chuyện như vậy, sau này cô nên kiềm chế chút đi." Mặc dù không nói nặng nề, nhưng cái gì nên biểu đạt Vu Kiều đều biểu đạt, cô biết khả năng Quý Tử Nhân sửa đổi rất nhỏ, nhưng chỉ cần không chọc lên đầu cô là được rồi.

Đi gieo họa người khác đi, đừng tới tìm tôi là tốt rồi, để an lặng yên tĩnh qua ngày mới, tôi không có chí lớn, chỉ theo đuổi một điểm này thôi.

Nghĩ như vậy Vu Kiều cảm giác hay là mình cách xa Ân Á Minh một chút, người đàn ông kia cực kì vượng hoa đào, dính vào không khéo lại gặp một chuyện rắc rối khác, chậc!

"Hừ! Cô có tư cách gì dạy dỗ Tử Nhân, cũng không soi lại gương xem bản thân thế nào!" Tiền Lộ Lộ lấy khăn giấy lau nước mắt cho Quý Tử Nhân, "Tử Nhân cậu đừng khóc, tớ biết cậu bị oan, nhất định là có nguyên

nhân cậu mới nói như vậy ."

Quý Tử Nhân chôn ở trong lòng Tiền Lộ Lộ tiếp tục khóc, sau đó vừa khóc vừa nói: "Lộ Lộ tớ van cậu, đừng nói nữa, coi như để tốt cho tớ, van cậu, đừng nói nữa."

"Tử Nhân..." Lòng Tiền Lộ Lộ tràn đầy ý muốn bảo vệ Quý Tử Nhân, người bạn tốt này của cô (cô ở đây là chỉ TLL), "Tớ biết rõ , tớ không nói, không nói, cậu đừng khóc, rất khó coi."

Vu Kiều không còn gì để nói nhìn Quý Tử Nhân diễn trò, cô con gái này của mình hành động đúng là rất hay, cũng không biết di truyền ở đâu , Quý Huy là người thành thật, không phải là di truyền mẹ chứ? Nhưng mẹ của Quý Tử Nhân -Mạnh Vân, Vu Kiều chưa gặp, nên không biết so sánh thế nào, cô cảm thấy người tên Tiền Lộ Lộ cũng đàn độn, tin tưởng Quý Tử Nhân không nghi ngờ, thông minh chắc đã mang đi ngâm rượu .

"Thôi , cô đừng khóc nữa, đừng làm như tôi bắt nạt cô vậy, ta ăn phải một miếng thiệt thòi thật lớn, không so đo với cô coi như cô chiếm tiện nghi rồi." Vu Kiều chuẩn bị rời đi, nói chuyện với hai người cực phẩm này rất lãng phí thời gian, "Nhưng tôi nói với cô nhé, cô đừng làm gì nữa, tôi thấy Ân Á Minh cũng không phải là người dễ chọc, chờ hắn thu thập cô thì xong rồi!"

"Vốn định xé mồm cô, song hôm nay tâm tình tôi tốt, lần sau còn như vậy cũng đừng trách tôi ác !" Vu Kiều đi trước, cảnh cáo Quý Tử Nhân một phen, cô hy vọng cảnh cáo này có tác dụng, sau này tốt nhất Quý Tử Nhân không cần tới quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của cô .

Quý Tử Nhân chôn trong lòng Tiền Lộ Lộ khóc như cũ, mà Tiền Lộ Lộ thì hung ác nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Vu Kiều, hồ ly tinh không biết xấu hổ còn kiêu ngạo như vậy, sau này nhất định phải thay Tử Nhân lấy lại công đạo!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 20

Editor: Niệm Vũ

Bị Ân Á Minh uy hiếp, mặc dù không biết đối phương muốn như thế nào, nhưng Quý Tử Nhân vẫn rất sợ, đối phương có tiền có thế, muốn làm gì cô ta rất dễ dàng, vì vậy cô ta liền ngoan ngoãn giải thích với những người đã từng nói, nói cô ta không cùng Ân Á Minh một chỗ.

Đương nhiên, lời cô ta nói khác với những lời Ân Á Minh muốn cô ta nói, chênh lệch này cũng không nhỏ.

"Cô có nghe nói không, Ân Á Minh kia vứt bỏ Tử Nhân rồi."

"Đúng vậy, Tử Nhân quá đáng thương."

"Xuyt, các người đừng nói to, đừng hại Tử Nhân, Ân Á Minh người ta nói, không thể để mọi người biết bọn họ từng cùng một chỗ, nếu không Tử Nhân sẽ trải qua những ngày không tốt lành!"

"Biết, biết, này không phải chúng ta lén lút nói một chút thôi."

"Thực tội nghiệp cho Tử Nhân, gặp được người đàn ông cặn bã!"

"Tôi nhìn bộ dáng Ân Á Minh kia, cơ hồ mỗi ngày lên tạp chí tiếp nhận phỏng vấn, ra vẻ đạo mạo, nữ sinh nhỏ thực tập ở công ty chúng ta thích hẳn, lúc trước Tử Nhân và hẳn cùng một chỗ chúng ta còn mừng thay cho cậu ấy, không ngờ được hẳn cặn bã như vậy, thật sự là tức chết người!"

"Đúng vậy, chia tay còn uy hiếp người ta, vì thanh danh cũng không nên biến thành như vậy chứ, Tử Nhân có kém sao, yêu đương với cậu ấy hết sức mất mặt sao?"

"Hừ, người theo đuổi Tử Nhân có rất nhiều đấy, hẳn có phúc không biết

quý trọng!"

"Ta nghe nói hần thông đồng với một con hồ li tinh, sau đó vì nó mới làm như vậy."

"Đúng đúng đúng, chính là người trong nhà Tử Nhân! Ma quỷ cha cậu ấy mà cha cậu ấy cười."

"Phốc, lá gan Ân Á Minh thật là không nhỏ, lòng dạ người đàn bà họ Vu này độc ác mọi người đều biết, lúc trước Quý Huy chính là bị cô ta hại chết, hần muốn làm Quý Huy thứ hai sao?"

"Chao ôi, đó cũng là đáng đời hần, ai bảo nhiều tiền, loại đàn ông cận bã này không có kết cục tốt, quả thực là một đôi trời đất tạo nên với người đàn bà họ Vu kia! Gieo họa lẫn nhau đi ~ "

...

Thủ đoạn lung lạc lòng người của Quý Tử Nhân xác thực được, bạn bè cô ta không một ai bán đứng, thu thập tin đồn bên ngoài sạch sẽ, người biết đều đồng tình Quý Tử Nhân, không biết chuyện đều cho rằng đây là hiểu lầm, hai người không cùng một chỗ, là lời đồn thổi, cũng có cười nhạo Quý Tử Nhân hư vinh, nhưng là cũng không nhiều, Quý Tử Nhân cũng không quan tâm cách nhìn những người này, người nên tin tưởng vẫn rất tin cô ta, giống như Tiền Lộ Lộ vậy, tin tưởng không nghi ngờ, hơn nữa đồng tình không thổi, cô ta trôi qua hết sức thoải mái.

Chính là trong lòng không vui, trước hận Vu Kiều hận nghiên răng nghiên lợi, hiện tại Ân Á Minh đã bị cô ta liệt vào sổ đen, nếu mình không chiếm được, vậy thì hủy đi, cho tới bây giờ không có người khiến cô ta khó chịu thế này, sao cô ta dẫn nội cơn giận này!

Chỉ là cô ta vô cùng rõ ràng, bây giờ mình cũng không có năng lực gì đối phó Ân Á Minh, chỉ có thể chịu đựng trước, kiên nhẫn của cô ta rất tốt, cô ta cảm thấy một ngày nào đó sẽ đợi được cơ hội!

Bây giờ, cô ta cảm thấy có thể đối phó Vu Kiều trước, Vu Kiều - kẻ đầu tiên trong danh sách đen!

Thật ra cô ta có cùng suy nghĩ với Tiền Lộ Lộ, Ân Á Minh đứng bên cạnh Vu Kiều chỉ là vui đùa một chút, muốn lấy về nhà khẳng định không phải là Vu Kiều, nhưng cô ta chính là không ưa Vu Kiều đặc ý, lúc trước cô ta cho rằng tài sản không có còn có Ân Á Minh, nhưng Ân Á Minh cũng mất, cô ta đương nhiên hận!

Vu Kiều là có thói quen tập thể hình, gần nhà cũng có nhiều quán tập thể hình, mỗi tuần lễ cũng sẽ đi mấy lần, rất nhiều người cũng biết, lúc trước tang lễ có không ít người xỏ xiên cô, nói cô không kiềm chế léng phéng với huấn luyện viên tập thể hình, kỳ thật bọn họ chưa tận mắt thấy qua, nhưng lại nói có hình có dáng, nội dung vô cùng quá đáng.

Vu Kiều cũng đã nghe không ít tiếng gió, nhưng cô có thể làm thế nào, cũng không thể đến nhà người ta hay cưỡng ép, chỉ có thể nhịn.

Vạn tiền xuyên tâm, quen là được rồi.

Đây cũng chính là nói tình huống của cô nha.

Buổi tối ngày thứ ba sau khi trở mặt với Quý Tử Nhân, Vu Kiều vừa chuẩn bị đi tập thể hình, mỗi lần đi cô đều mang một bảo mẫu trong nhà, thay mình cầm nước và các loại khăn lông, hôm nay dĩ nhiên cũng mang đến, bảo mẫu nhỏ này tên Quách Lệ, tuổi không lớn lắm, mới 19 tuổi, tướng mạo nhìn qua thành thật, Vu Kiều liên tục gọi cô ấy là Lệ Lệ, quan hệ hai người rất tốt, Vu Kiều thường xuyên thưởng tiền cho cô ấy.

"Chị Vu, chị còn hẹn huấn luyện viên Lưu đó, nhanh chút." Quách Lệ ở cửa phòng thúc giục.

"Đây, chị đang thay quần áo." Vu Kiều luống cuống tay chân đổi quần áo thể thao, lúc này quá mức bận làm việc, đã quên chuyện hẹn trước này.

Không đầy một lát Vu Kiều thay xong quần áo, Quách Lệ mang theo túi

vận cùng ra cửa, không xa, bình thường họ đều đi bộ , mười mấy phút đã đến, coi như vận động khởi động trước.

Bình thường Vu Kiều đi quán tập thể hình sẽ đợi hai đến ba giờ, tâm sự với người cùng sở thích ở đó, trôi qua rất vui vẻ .

Hôm nay đi được nửa đường Quách Lệ nói không thoải mái muốn đi nhà xí, liền rời đi, Vu Kiều cũng không quá để ý, còn dừng lại quan tâm nói: "Có phải buổi tối ăn gì đó không ? Hay hôm nay đi về trước đi, để bác sĩ trong nhà xem cho em." Trong nhà Vu Kiều có bác sĩ tư nhân, sau khi Quý Huy mất, cô vẫn chưa sa thải.

Quách Lệ lắc lắc đầu nói không cần, chỉ nghĩ đi nhà xí, lập tức không sao, cô ấy đi rồi Vu Kiều cứ tiếp tục tập thể hình , căn bản không nghĩ nhiều.

Hôm nay đúng lúc Ân Á Minh cùng một khách hàng quan trọng bàn chuyện làm ăn ở gần đó, đối phương là phụ nữ, không uống rượu, cho nên bữa tiệc rất sớm đã kết thúc.

Lúc trở về vừa vận đi qua cửa sau quán tập thể hình, vì vậy khi ngắm cảnh ngoài cửa vừa vận thấy Quách Lệ.

Ân Á Minh có trí nhớ rất tốt, người gặp một lần trên căn bản sẽ không quên , hắn có ấn tượng với Quách Lệ, ngày hôm đó đã gặp trong tang lễ của Quý Huy, là người giúp việc của Quý gia, không cẩn thận làm rơi cốc, cho nên hắn nhớ rất rõ ràng.

Hắn thấy Quách Lệ đứng cùng mấy người vừa nhìn đã biết là lưu manh, cho rằng đối phương bị những người này quán lấy.

"Dừng xe." Hắn bảo lái xe dừng xe ở gần đó, hắn sợ mình nghĩ sai, liền quyết định ngồi ở trong xe quan sát một chút, nếu cô gái này thật sự có khó khăn, hắn thấy sẽ ra tay giúp, coi như nể mặt Vu Kiều, lần trước bởi vì mình Vu Kiều đã chịu không ít phê bình, hắn có chút băn khoăn.

Trong xe của hắn có hai hộ vệ, trong đó một người kiêm chức lái xe, đôi

phó này ba bốn tên du côn lưu manh không thành vấn đề .

Không đầy một lát Quách Lệ đã đi vào cửa sau quán tập thể hình, Ân Á Minh thở phào một cái, xem ra là hắn suy nghĩ nhiều, có lẽ những người này chính là nhìn như lưu manh, nhưng tính cách không giống vẻ ngoài.

Hắn lại nhìn xác thực không có việc gì liền chuẩn bị đi tiếp, vừa mới chuẩn bị mở miệng thì thấy cửa sau lại mở.

Lúc này, Quách Lệ và Vu Kiều xuất hiện cùng lúc.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 21

Editor: Niệm Vũ

Bình thường Vu Kiều đều đi cửa sau quán tập thể hình , bởi vì ở chỗ cô đi cửa sau gần hơn, cửa sau cũng không phải quá chéch, bên cạnh bật đèn sáng trung , không phải ngõ tối, rất rộng rãi, đi vài bước là ra đến đường cái, cũng chính là ven đường Ân Á Minh dừng xe, nhưng vì buổi tối nên tương đối ít người, không phải là khu buôn bán, phần lớn cư dân gần đó, nói như vậy vẫn là tương đối an toàn .

Quách Lệ kiểm soát nói không thoải mái rồi ra gặp mặt mấy tên du côn này, xác định thời gian và chi tiết khác, trong chốc lát quay lại nói với Vu Kiều, mình đi vệ sinh xong vẫn không thoải mái, muốn về sớm, chỉ sợ đã ăn phải cái gì không tốt.

Vu Kiều vốn có ý này, giờ Quách Lệ cũng nói vậy, đương nhiên lập tức đồng ý, vội vàng thu thập đồ đi ra cửa sau với Quách Lệ, việc này đau bụng không lớn không nhỏ, cô cũng không hiểu xem bệnh, nếu là bệnh cấp tính thì hỏng bét .

Ai ngờ vừa ra khỏi cửa lại đụng phải nhiều người đàn ông xa lạ, vừa nhìn cũng không phải là người tốt, dáng vẻ lưu manh, đầu tóc đủ mọi màu sắc, hai ba người còn hút thuốc, thấy họ đi ra thì tụ tập lại.

Tim Vu Kiều đập mạnh, trị an nơi này rất tốt, khu dân cư, hơn nữa cách mấy trăm mét chính là đồn công an, bình thường không có những loại người này tản bộ gần đây, sao hôm nay lại đụng phải mình chứ!

Bóng ma lại tập kích cô lần nữa, lúc trước cô thiếu chút nữa bị một lưu manh cường bạo, may mà đúng lúc Quý Huy đi ngang qua, hôm nay sẽ không xui xẻo lại gặp tình huống như thế ?

Nhìn mấy người này là biết đến không có việc tốt, không phải tới hỏi đường, Vu Kiều nhìn ánh mắt đối phương cũng biết bọn họ muốn làm gì, cô giật mình muốn quay đầu mở cửa sau của quán, ra thế nào liền vào thế ấy! Dù thế nào thì cô và Quách Lệ chỉ là hai người phụ nữ, không đấu được bốn người đàn ông, nếu có em gái cô Vu Thi ở đây thì còn có thể đánh một trận, theo cô thì chạy trốn khá sáng suốt.

"Sao lại không mở được!" Vu Kiều gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cửa sau này luôn mở mà, cũng có rất nhiều khách cũ đi bằng lối này, cô đi đã quen, vừa nãy đi ra còn rất tốt, sao đột nhiên không mở được cửa?

Cô nào biết, lúc nãy Quách Lệ quan đã động tay động chân lên cái cửa, đóng kín thì tự động khóa lại, phải mở từ bên trong hoặc dùng chìa khóa, Vu Kiều kéo đẩy thế nào cũng vô dụng.

Vu Kiều liều mạng gõ cửa, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không có ai đi qua nơi này đáp lại.

"Ồ kia em gái không cần gấp như vậy đâu, tụi anh cũng đâu có làm gì." Người đàn ông đi đầu tỏ vẻ mát hứng, "Vẻ mặt của em giống như tụi anh làm chuyện xấu ấy, chẳng lẽ tụi anh không được đứng ở đây sao?" Hấn vô lại nói, Vu Kiều nghe sợ đến mức nổi da gà.

Còn chưa đủ, hấn nói xong còn định lên kéo Vu Kiều, Vu Kiều bị dọa thiếu chút nữa thét chói tai, cô vội vã lui về bức tường sờ điện thoại di động trong túi, nhưng còn chưa chạm vào thì người đàn ông kia đã đi đến trước mặt, giữ chặt tay cô, đau đến mức nước mắt muốn chảy ra, lực người đàn ông kia quá lớn, cô ngay cả phản kháng cũng không phản kháng được, hơn nữa mùi trên người hấn thật là khó ngửi, cô quả thực muốn nôn mửa.

Lúc này Quách Lệ xông lên đánh hấn, vừa đánh vừa kêu Vu Kiều: "Chị Vu, chạy mau!"

Người đàn ông kia vung tay lên, Quách Lệ liền bị đẩy đụng vào tường, Vu Kiều trừng to mắt, "Rốt cuộc các người muốn làm gì? Muốn tiền sao,

muốn tiền tôi cho, trong túi của tôi tiền, điện thoại di động gì gì đó đều cho các người! Bên cạnh có đồn công an, đợi lúc nữa sẽ có người đi qua, gọi công an đến đây."

Người đàn ông kia túm tóc Vu Kiều, cười nhạt nói: "Ha ha, cô em cho là chúng ta sợ mấy tên công an đó à, cũng không hỏi thăm một chút chúng ta là ai!" Hắn liếc mắt, ba tên đồng đảng bắt Quách Lệ lại, diễn trò rất chuyên nghiệp, phải làm thì làm toàn bộ, đỡ khiến sau đó Vu Kiều hoài nghi.

"Rốt cuộc các người muốn thế nào? !" Giọng Vu Kiều sắc lạnh, trong lòng vô cùng sợ hãi, "Người mau tới đây! Cháy rồi! Cháy rồi!" Cô vừa dùng sức giãy dụa vừa kêu to, trông cậy ai đó đi xung quanh có thể chú ý tới nơi này.

Hồ cứu mạng ít khả năng có người hỗ trợ, ở khu dân cư hồ cứu hỏa hiệu quả tốt hơn nhiều, trong chốc lát sẽ có một đám chạy tới.

Đáng tiếc bây giờ rất ít người, mọi người sớm tan tằm, thường tản bộ ở công viên, chỉ lẻ tẻ mấy người đi ngang qua, vận khí Vu Kiều không tốt, cô kêu đúng lúc không một ai ở đây, bên trong quán tập thể hình trái lại có người, nhưng cách một bức tường dày họ không nghe được, ngõ hẻm là một tiểu khu, tường rào đều trồng cây, cách nhà cao tầng còn đoạn khoảng cách, người ở đó căn bản nghe không rõ.

Cho nên cô gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không linh.

Thủ lĩnh đám lưu manh phát bực, đi lên tát Vu Kiều một cái, "Kêu cái gì!" Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, hắn đánh cũng là đau lòng, nhưng là không đánh con quỷ nhỏ này không yên, hắn vung tay lên, "Kéo đi!"

Bốn người liền chuẩn bị kéo hai người Vu Kiều và Quách Lệ đi, bọn họ cách mặt đường không xa, đương nhiên, với Quách Lệ làm dáng một chút.

Vu Kiều và Quách Lệ bị bùm miệng, bây giờ muốn cũng không kêu được, Vu Kiều gấp đến độ rơi nước mắt, hôm nay hết bị đánh lại bị cướp, cô hoàn

toàn không dám tưởng tượng những người này mang cô đi rồi sẽ làm gì, không thể trách cô không muốn kết hôn, người từng bị thế này rất khó có cảm tình với đàn ông.

Quách Lệ bị nhét vào xe tải trước, Vu Kiều giãy giụa càng lợi hại, cô định kéo dài thời gian hy vọng có người đi qua, nhưng kết quả là bị giật tóc mạnh hơn, thủ lĩnh lưu manh ra tay thật độc!

Mắt thấy sẽ bị nhét vào xe tải, đột nhiên Vu Kiều phát hiện thủ lĩnh lưu manh nói lỏng tay, còn phát ra một tiếng kêu đau đớn, cô vẫn không rõ đến cùng là chuyện gì đã bị người nhắc lên! Song bây giờ người này ra tay nhẹ hơn nhiều .

Vu Kiều không hiểu chuyện gì xảy ra, định kêu lên theo bản năng thì người bé cô lên nói: "Là tôi, đừng động !"

Nước mắt Vu Kiều chảy xuống, giọng nói này cô biết.

Là Ân Á Minh.

Lần đầu tiên cô cảm thấy giọng nói đàn ông êm tai, cô cảm thấy giờ phút này đang không ai có giọng nói dễ nghe hơn Ân Á Minh!

Trong lòng Vu Kiều có một ý nghĩ:

Nếu lần này có thể bình an trở về, nhất định báo đáp Ân Á Minh! Làm trâu làm ngựa cũng không oán hận!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 22

Editor: Niệm Vũ

Ân Á Minh đỡ Vu Kiều chạy ra đường cái, hai bảo vệ chặn lưu manh theo sau.

Sức Ân Á Minh rất lớn, khiêng Vu Kiều mập mập chưa được vài bước đã đến cạnh xe, nhét Vu Kiều vào ghế sau, sau đó mình cũng ngồi xuống, hấn lấy điện thoại di động ra bấm, báo cảnh sát, gần đây có đồn cảnh sát, chắc rất nhanh sẽ có người đến.

Vu Kiều ngồi cạnh thở mạnh, toàn thân cô là mồ hôi lạnh, cả người đều búi rối, nước mắt cũng không kịp lau, trên má vừa bị tát, giờ đã sưng lên, chắc rằng qua một đêm sẽ nghiêm trọng hơn, đầu tóc cũng bị kéo lộn xộn, may mắn không bị kéo hư, chỉ là da đầu rất đau.

Chuyên nghiệp đâu có thể so sánh với nghiệp dư, bốn người này xem qua có vẻ cao lớn thô kệch chốc lát đã bị hai hộ vệ tây trang giày da hào hoa phong nhã thu thập, Quách Lệ ngồi trong xe mờ mịt, đây là ai vậy?

Mọi chuyện rõ ràng đã tiến hành cực kỳ thuận lợi, sao đột nhiên lại nhảy ra một Trình Giáo Kim? !

Vài tên côn đồ kia vội xin tha, nói là không dám quay lại nữa, xin hai vị đại ca thả cho bọn họ một lối thoát.

Hai hộ vệ kia nào quản bọn họ nói cái khí gió gì, Boss đã ra lệnh thu thập đến khi cảnh sát tới, bọn họ làm theo là được, muốn đi? Không có cửa! Dám đứng lên thì tôi sẽ đánh cho nằm sấp xuống!

Quách Lệ nóng nảy, mấy người này vừa nhìn chính là muốn đánh đến cùng mà, đợi tí nữa bất kể là thẩm tra riêng hay đến đồn cảnh sát, khẳng định cũng sẽ khai ra cô ta, vậy còn được không?

"Cám ơn anh." Vu Kiều dùng tay sờ sờ má phải, "Hôm nay thật sự là vô cùng cảm ơn anh." Cô khịt khịt mũi, Ân Á Minh liền đưa khăn giấy cho cô.

"Tôi chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua, vừa hay nhìn thấy người giúp việc nhà cô, vận khí cô đúng là không tệ, đúng lúc tôi dẫn theo hai bảo vệ, nếu không chờ tôi báo cảnh sát xong thì cái xe kia đã sớm chạy."

Ân Á Minh nói đến Quách Lệ, Vu Kiều mới nhớ tới có người như vậy, cô vừa rồi bị hù chết, nào có sức nghĩ người khác, vừa rồi Quách Lệ còn che chở trước cô, trong lòng không phải là không cảm động, cô nhìn ra ngoài, lúc thấy mấy người kia đã bị hai bảo vệ thu thập, đang nằm trên đất mới thờ phào nhẹ nhõm, xem ra Quách Lệ cũng không sao.

Ân Á Minh nhìn thấy Vu Kiều xác thực thật đáng thương thì có lòng nhờ: "Đừng nói em đang nghĩ tới người giúp việc kia chứ? Người là cô ta đưa tới, em có biết không hả?"

Vu Kiều cũng bắt chập vết thương trên đầu, cô trừng to mắt nhìn Ân Á Minh, "Anh nói cái gì?"

Ân Á Minh thấy Vu Kiều là thật không hiểu, thì kể chuyện mình vừa thấy cho cô nghe, Vu Kiều trợn mắt há hốc mồm, quan hệ giữa cô và Quách Lệ không tồi, vì sao đối phương làm như vậy, là muốn bắt cóc vợ vét tài sản sao? Theo miêu tả của Ân Á Minh, khả năng chuyện này có liên quan với Quách Lệ chắc rất là ít.

Cô thật không nghĩ đến, gặp được người xấu không phải là tình huống xấu nhất, mà vì người bày ra trò này là người bên cạnh mình!

Nếu như không phát hiện, vậy lần này không thành công ắt còn có lần thứ hai lần thứ ba!

Nghĩ như vậy, Vu Kiều quả thực dựng cả tóc gáy.

Không đầy một lát người của đồn cảnh sát đến, bắt cóc vợ vét tài sản cũng không phải là vụ án nhỏ, bọn họ vô cùng coi trọng, vừa rồi Ân Á Minh báo

cảnh sát chính là dùng lí do bắt cóc vợ vét tài sản, cái này có tác dụng hơn vô lễ rất nhiều.

Hai bảo vệ dựa theo phân phó của Ân Á Minh giao người cho đồn cảnh sát, Quách Lệ cũng bị mang đi, một người vóc dáng nhỏ chạy tới xe Ân Á Minh hỏi tình huống, nói muốn ghi chép gì gì đó, xe Ân Á Minh vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, cho nên thái độ đối phương rất tốt.

Vốn nghe được bắt cóc vợ vét tài sản bọn họ cũng sợ hãi, cho rằng có án lớn, thời gian qua nơi này trị an rất tốt, có án lớn nhất định sẽ bị phê bình, ai biết hôm nay vận khí tốt, chưa ray tay đã bắt được người, hiệu suất nhanh, ổn!

"Xin lỗi, bạn tôi bị thương, chỉ sợ tạm thời không thể giúp việc ghi chép, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện một chuyến, sáng mai nhất định sẽ đến. Giờ đã tối, các anh ghi chép cũng rất cực, vậy không cần tăng thêm công tác cho các anh ." Ân Á Minh cười tùm tùm giải thích rõ tình huống với người của đồn cảnh sát, còn đưa cho họ thuốc lá.

Đối phương thấy thái độ của hắn thì hài lòng, nhìn lại Vu Kiều xác thực tóc tai bù xù hết sức đáng thương, thì gật gật đầu đồng ý, nói là bọn họ bắt người trước, để mai Vu Kiều đến rồi sẽ ghi chép.

Quách Lệ ngồi trong xe tải bị dọa đến mặt trắng bệch, vừa định mở cửa xe thì bị một trong hai bảo vệ của Ân Á Minh bắt được, xách như cầm một con gà, đây là đồng phạm, cũng không thể để chạy .

Quách Lệ gân giọng kêu Vu Kiều: "Chị Vu, chị Vu cứu em, bọn họ bắt lầm người rồi!"

Bảo vệ kia cười nhạo một tiếng: "Đừng kêu nữa, ông chủ của chúng tôi sớm đã nhìn thấy chuyện cô thương lượng với đám lưu manh rồi, bàn giao với cảnh sát thật tốt đi."

Cả người Quách Lệ co quắp ngã trên mặt đất.

Người đã mang đi, Vu Kiều cũng trầm tĩnh lại, vừa buông lỏng đã cảm thấy toàn thân đau đớn, cô cảm thấy tối nay khó có thể ngủ, cũng không biết da đầu có chảy máu không, giờ cô chỉ nghĩ trốn ở ổ chần trong nhà, mấy ngày sau chắc cô cũng không dám ra cửa.

Cô xoa mặt ngưng ngưng nói: "Còn phải phiền anh chút, đưa tôi về nhà đi, không xa đâu, anh biết đấy." Lúc tổ chức tang lễ, Ân Á Minh đã tới.

"Em muốn về?" Ân Á Minh cảm thấy Vu Kiều quá chân thành, "Em cũng đừng quên, người vừa rồi chính là người giúp việc nhà em đấy, cuối cùng em đã thuê phải người kiểu gì vậy?"

Ân Á Minh vừa nói như vậy làm Vu Kiều khẩn trương, đúng vậy, trong nhà cũng không an toàn đâu, sau tang lễ liền ít người nhà họ Quý đến thăm, gần nhất cơ hồ đã không có, vì vậy bảo vệ trong nhà đều rời đi, giờ chỉ còn hai nhân viên già, còn có hai ba người giúp việc, Quách Lệ cô tin nhiệm nhất còn xuất hiện tình huống như vậy, nghĩ đến những người khác, trong lòng cô không khỏi sợ hãi, những người này đều ở trước khi cô kết hôn, biết người biết mặt không biết lòng, cô suy nghĩ tỉ mỉ khiến chính mình sợ hãi, đâu còn dám trở về.

"Vậy đưa tôi về chỗ ba mẹ..a.. không được." Vu Kiều cảm giác bộ dáng mình không tiện để về, người trong nhà thấy nhất định sẽ rất lo lắng, đợi mấy ngày nữa trên mặt cô tốt hơn một chút rồi trở về nói chuyện này, "Anh đưa tôi đến khách sạn đi, trong ví tôi vẫn có thể."

Ân Á Minh đánh giá Vu Kiều một lượt, cuối cùng thở dài nói: "Được rồi, trước em theo tôi về, bộ dạng này của em cần bác sĩ, nếu không tôi bảo đảm, ngày mai cái mặt em biến thành đầu heo."

Vu Kiều: "..."

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 23

Bị Ân Á Minh uy hiếp, mặc dù không biết đối phương muốn như thế nào, nhưng Quý Tử Nhân vẫn rất sợ, đối phương có tiền có thế, muốn làm gì cô ta rất dễ dàng, vì vậy cô ta liền ngoan ngoãn giải thích với những người đã từng nói, nói cô ta không cùng Ân Á Minh một chỗ.

Đương nhiên, lời cô ta nói khác với những lời Ân Á Minh muốn cô ta nói, chênh lệch này cũng không nhỏ.

"Cô có nghe nói không, Ân Á Minh kia vứt bỏ Tử Nhân rồi."

"Đúng vậy, Tử Nhân quá đáng thương."

"Xuyt, các người đừng nói to, đừng hại Tử Nhân, Ân Á Minh người ta nói, không thể để mọi người biết bọn họ từng cùng một chỗ, nếu không Tử Nhân sẽ trải qua những ngày không tốt lành!"

"Biết, biết, này không phải chúng ta lén lút nói một chút thôi."

"Thực tội nghiệp cho Tử Nhân, gặp được người đàn ông cặn bã!"

"Tôi nhìn bộ dáng Ân Á Minh kia, cơ hồ mỗi ngày lên tạp chí tiếp nhận phỏng vấn, ra vẻ đạo mạo, nữ sinh nhỏ thực tập ở công ty chúng ta thích hẳn, lúc trước Tử Nhân và hẳn cùng một chỗ chúng ta còn mừng thay cho cậu ấy, không ngờ được hẳn cặn bã như vậy, thật sự là tức chết người!"

"Đúng vậy, chia tay còn uy hiếp người ta, vì thanh danh cũng không nên biến thành như vậy chứ, Tử Nhân có kém sao, yêu đương với cậu ấy hết sức mất mặt sao?"

"Hừ, người theo đuổi Tử Nhân có rất nhiều đấy, hẳn có phúc không biết quý trọng!"

"Ta nghe nói hần thông đồng với một con hồ li tinh, sau đó vì nó mới làm như vậy."

"Đúng đúng đúng, chính là người trong nhà Tử Nhân! Ma quỷ cha cậu ấy mà cha cậu ấy cười."

"Phốc, lá gan Ân Á Minh thật là không nhỏ, lòng dạ người đàn bà họ Vu này độc ác mọi người đều biết, lúc trước Quý Huy chính là bị cô ta hại chết, hần muốn làm Quý Huy thứ hai sao?"

"Chao ôi, đó cũng là đáng đời hần, ai bảo nhiều tiền, loại đàn ông cận bã này không có kết cục tốt, quả thực là một đôi trời đất tạo nên với người đàn bà họ Vu kia! Gieo họa lẫn nhau đi ~ "

...

Thủ đoạn lung lạc lòng người của Quý Tử Nhân xác thực được, bạn bè cô ta không một ai bán đứng, thu thập tin đồn bên ngoài sạch sẽ, người biết đều đồng tình Quý Tử Nhân, không biết chuyện đều cho rằng đây là hiểu lầm, hai người không cùng một chỗ, là lời đồn thôi, cũng có cười nhạo Quý Tử Nhân hư vinh, nhưng là cũng không nhiều, Quý Tử Nhân cũng không quan tâm cách nhìn những người này, người nên tin tưởng vẫn rất tin cô ta, giống như Tiền Lộ Lộ vậy, tin tưởng không nghi ngờ, hơn nữa đồng tình không thôi, cô ta trôi qua hết sức thoải mái.

Chính là trong lòng không vui, trước hận Vu Kiều hận nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại Ân Á Minh đã bị cô ta liệt vào sổ đen, nếu mình không chiếm được, vậy thì hủy đi, cho tới bây giờ không có người khiến cô ta khó chịu thế này, sao cô ta dần nổi cơn giận này!

Chỉ là cô ta vô cùng rõ ràng, bây giờ mình cũng không có năng lực gì đối phó Ân Á Minh, chỉ có thể chịu đựng trước, kiên nhẫn của cô ta rất tốt, cô ta cảm thấy một ngày nào đó sẽ đợi được cơ hội!

Bây giờ, cô ta cảm thấy có thể đối phó Vu Kiều trước, Vu Kiều - kẻ đầu

tiên trong danh sách đen!

Thật ra cô ta có cùng suy nghĩ với Tiền Lộ Lộ, Ân Á Minh đứng bên cạnh Vu Kiều chỉ là vui đùa một chút, muốn lấy về nhà khẳng định không phải là Vu Kiều, nhưng cô ta chính là không ưa Vu Kiều đặc ý, lúc trước cô ta cho rằng tài sản không có còn có Ân Á Minh, nhưng Ân Á Minh cũng mất, cô ta đương nhiên hận!

Vu Kiều là có thói quen tập thể hình, gần nhà cũng có nhiều quán tập thể hình, mỗi tuần lễ cũng sẽ đi mấy lần, rất nhiều người cũng biết, lúc trước tang lễ có không ít người xô xiên cô, nói cô không kiềm chế léng phéng với huấn luyện viên tập thể hình, kỳ thật bọn họ chưa tận mắt thấy qua, nhưng lại nói có hình có dáng, nội dung vô cùng quá đáng.

Vu Kiều cũng đã nghe không ít tiếng gió, nhưng cô có thể làm thế nào, cũng không thể đến nhà người ta hay cưỡng ép, chỉ có thể nhịn.

Vạn tiền xuyên tâm, quen là được rồi.

Đây cũng chính là nói tình huống của cô nha.

Buổi tối ngày thứ ba sau khi trở mặt với Quý Tử Nhân, Vu Kiều vừa chuẩn bị đi tập thể hình, mỗi lần đi cô đều mang một bảo mẫu trong nhà, thay mình cầm nước và các loại khăn lông, hôm nay dĩ nhiên cũng mang đến, bảo mẫu nhỏ này tên Quách Lệ, tuổi không lớn lắm, mới 19 tuổi, tướng mạo nhìn qua thành thật, Vu Kiều liên tục gọi cô ấy là Lệ Lệ, quan hệ hai người rất tốt, Vu Kiều thường xuyên thưởng tiền cho cô ấy.

"Chị Vu, chị còn hẹn huấn luyện viên Lưu đó, nhanh chút." Quách Lệ ở cửa phòng thúc giục.

"Đây, chị đang thay quần áo." Vu Kiều luống cuống tay chân đổi quần áo thể thao, lúc này quá mức bận làm việc, đã quên chuyện hẹn trước này.

Không đầy một lát Vu Kiều thay xong quần áo, Quách Lệ mang theo túi vận cùng ra cửa, không xa, bình thường họ đều đi bộ, mười mấy phút đã

đến, coi như vận động khởi động trước.

Bình thường Vu Kiều đi quán tập thể hình sẽ đợi hai đến ba giờ, tâm sự với người cùng sở thích ở đó, trôi qua rất vui vẻ .

Hôm nay đi được nửa đường Quách Lệ nói không thoải mái muốn đi nhà xí, liền rời đi, Vu Kiều cũng không quá để ý, còn dừng lại quan tâm nói: "Có phải buổi tối ăn gì đó không ? Hay hôm nay đi về trước đi, để bác sĩ trong nhà xem cho em." Trong nhà Vu Kiều có bác sĩ tư nhân, sau khi Quý Huy mất, cô vẫn chưa sa thải.

Quách Lệ lắc lắc đầu nói không cần, chỉ nghĩ đi nhà xí, lập tức không sao, cô ấy đi rồi Vu Kiều cứ tiếp tục tập thể hình , căn bản không nghĩ nhiều.

Hôm nay đúng lúc Ân Á Minh cùng một khách hàng quan trọng bàn chuyện làm ăn ở gần đó, đối phương là phụ nữ, không uống rượu, cho nên bữa tiệc rất sớm đã kết thúc.

Lúc trở về vừa vặn đi qua cửa sau quán tập thể hình, vì vậy khi ngắm cảnh ngoài cửa vừa vặn thấy Quách Lệ.

Ân Á Minh có trí nhớ rất tốt, người gặp một lần trên căn bản sẽ không quên , hắn có ấn tượng với Quách Lệ, ngày hôm đó đã gặp trong tang lễ của Quý Huy, là người giúp việc của Quý gia, không cẩn thận làm rơi cốc, cho nên hắn nhớ rất rõ ràng.

Hắn thấy Quách Lệ đứng cùng mấy người vừa nhìn đã biết là lưu manh, cho rằng đối phương bị những người này quán lấy.

"Dừng xe." Hắn bảo lái xe dừng xe ở gần đó, hắn sợ mình nghĩ sai, liền quyết định ngồi ở trong xe quan sát một chút, nếu cô gái này thật sự có khó khăn, hắn thấy sẽ ra tay giúp, coi như nể mặt Vu Kiều, lần trước bởi vì mình Vu Kiều đã chịu không ít phê bình, hắn có chút băn khoăn.

Trong xe của hắn có hai hộ vệ, trong đó một người kiêm chức lái xe, đối phó này ba bốn tên du côn lưu manh không thành vấn đề .

Không đầy một lát Quách Lệ đã đi vào cửa sau quán tập thể hình, Ân Á Minh thở phào một cái, xem ra là hắn suy nghĩ nhiều, có lẽ những người này chính là nhìn như lưu manh, nhưng tính cách không giống vẻ ngoài.

Hắn lại nhìn xác thực không có việc gì liền chuẩn bị đi tiếp, vừa mới chuẩn bị mở miệng thì thấy cửa sau lại mở.

Lúc này, Quách Lệ và Vu Kiều xuất hiện cùng lúc.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 24

Bình thường Vu Kiều đều đi cửa sau quán tập thể hình , bởi vì ở chỗ cô đi cửa sau gần hơn, cửa sau cũng không phải quá chệch, bên cạnh bật đèn sáng trung , không phải ngõ tối, rất rộng rãi, đi vài bước là ra đến đường cái, cũng chính là ven đường Ân Á Minh dừng xe, nhưng vì buổi tối nên tương đối ít người, không phải là khu buôn bán, phần lớn cư dân gần đó, nói như vậy vẫn là tương đối an toàn .

Quách Lệ kiểm soát nói không thoải mái rồi ra gặp mặt mấy tên du côn này, xác định thời gian và chi tiết khác, trong chốc lát quay lại nói với Vu Kiều, mình đi vệ sinh xong vẫn không thoải mái, muốn về sớm, chỉ sợ đã ăn phải cái gì không tốt.

Vu Kiều vốn có ý này, giờ Quách Lệ cũng nói vậy, đương nhiên lập tức đồng ý, vội vàng thu thập đồ đi ra cửa sau với Quách Lệ, việc này đau bụng không lớn không nhỏ, cô cũng không hiểu xem bệnh, nếu là bệnh cấp tính thì hỏng bét .

Ai ngờ vừa ra khỏi cửa lại đụng phải nhiều người đàn ông xa lạ, vừa nhìn cũng không phải là người tốt, dáng vẻ lưu manh, đầu tóc đủ mọi màu sắc, hai ba người còn hút thuốc, thấy họ đi ra thì tụ tập lại.

Tim Vu Kiều đập mạnh, trị an nơi này rất tốt, khu dân cư, hơn nữa cách mấy trăm mét chính là đồn công an, bình thường không có những loại người này tản bộ gần đây, sao hôm nay lại đụng phải mình chứ!

Bóng ma lại tập kích cô lần nữa, lúc trước cô thiếu chút nữa bị một lưu manh cường bạo, may mà đúng lúc Quý Huy đi ngang qua, hôm nay sẽ không xui xẻo lại gặp tình huống như thế ?

Nhìn mấy người này là biết đến không có việc tốt, không phải tới hỏi đường, Vu Kiều nhìn ánh mắt đối phương cũng biết bọn họ muốn làm gì , cô

giật mình muốn quay đầu mở cửa sau của quán, ra thế nào liền vào thế ấy! Dù thế nào thì cô và Quách Lệ chỉ là hai người phụ nữ, không đấu được bốn người đàn ông, nếu có em gái cô Vu Thi ở đây thì còn có thể đánh một trận, theo cô thì chạy trốn khá sáng suốt.

"Sao lại không mở được!" Vu Kiều gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cửa sau này luôn mở mà, cũng có rất nhiều khách cũ đi bằng lối này, cô đi đã quen, vừa nãy đi ra còn rất tốt, sao đột nhiên không mở được cửa?

Cô nào biết, lúc nãy Quách Lệ quan đã động tay động chân lên cái cửa, đóng kín thì tự động khóa lại, phải mở từ bên trong hoặc dùng chìa khóa, Vu Kiều kéo đẩy thế nào cũng vô dụng.

Vu Kiều liềm mạng gõ cửa, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không có ai đi qua nơi này đáp lại.

"Ồ kia em gái không cần gấp như vậy đâu, tụi anh cũng đâu có làm gì." Người đàn ông đi đầu tỏ vẻ mất hứng, "Vẻ mặt của em giống như tụi anh làm chuyện xấu ấy, chẳng lẽ tụi anh không được đứng ở đây sao?" Hấn vô lại nói, Vu Kiều nghe sợ đến mức nổi da gà.

Còn chưa đủ, hấn nói xong còn định lên kéo Vu Kiều, Vu Kiều bị dọa thiếu chút nữa thét chói tai, cô vội vã lui về bức tường sờ điện thoại di động trong túi, nhưng còn chưa chạm vào thì người đàn ông kia đã đi đến trước mặt, giữ chặt tay cô, đau đến mức nước mắt muốn chảy ra, lực người đàn ông kia quá lớn, cô ngay cả phản kháng cũng không phản kháng được, hơn nữa mùi trên người hấn thật là khó ngửi, cô quả thực muốn nôn mửa.

Lúc này Quách Lệ xông lên đánh hấn, vừa đánh vừa kêu Vu Kiều: "Chị Vu, chạy mau!"

Người đàn ông kia vung tay lên, Quách Lệ liền bị đẩy đụng vào tường, Vu Kiều trừng to mắt, "Rốt cuộc các người muốn làm gì? Muốn tiền sao, muốn tiền tôi cho, trong túi của tôi tiền, điện thoại di động gì gì đó đều cho các người! Bên cạnh có đồn công an, đợi lúc nữa sẽ có người đi qua, gọi

công an đến đây."

Người đàn ông kia túm tóc Vu Kiều, cười nhạt nói: "Ha ha, cô em cho là chúng ta sợ mấy tên công an đó à, cũng không hỏi thăm một chút chúng ta là ai!" Hấn liếc mắt, ba tên đồng đảng bắt Quách Lệ lại, diễn trò rất chuyên nghiệp, phải làm thì làm toàn bộ, đỡ khiến sau đó Vu Kiều hoài nghi.

"Rốt cuộc các người muốn thế nào? !" Giọng Vu Kiều sắc lạnh, trong lòng vô cùng sợ hãi, "Người mau tới đây! Cháy rồi! Cháy rồi!" Cô vừa dùng sức giãy dụa vừa kêu to, trông cậy ai đó đi xung quanh có thể chú ý tới nơi này.

Hồ cứu mạng ít khả năng có người hỗ trợ, ở khu dân cư hồ cứu hỏa hiệu quả tốt hơn nhiều, trong chốc lát sẽ có một đám chạy tới.

Đáng tiếc bây giờ rất ít người, mọi người sớm tan tành, thường tản bộ ở công viên, chỉ lẻ tẻ mấy người đi ngang qua, vận khí Vu Kiều không tốt, cô kêu đúng lúc không một ai ở đây, bên trong quán tập thể hình trái lại có người, nhưng cách một bức tường dày họ không nghe được, ngõ hẻm là một tiểu khu, tường rào đều trồng cây, cách nhà cao tầng còn đoạn khoảng cách, người ở đó căn bản nghe không rõ.

Cho nên cô gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không linh.

Thủ lĩnh đám lưu manh phát bực, đi lên tát Vu Kiều một cái, "Kêu cái gì!" Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, hấn đánh cũng là đau lòng, nhưng là không đánh con quý nhỏ này không yên, hấn vung tay lên, "Kéo đi!"

Bốn người liền chuẩn bị kéo hai người Vu Kiều và Quách Lệ đi, bọn họ cách mặt đường không xa, đương nhiên, với Quách Lệ làm dáng một chút .

Vu Kiều và Quách Lệ bị bụm miệng, bây giờ muốn cũng không kêu được, Vu Kiều gập đến độ rơi nước mắt, hôm nay hết bị đánh lại bị cướp, cô hoàn toàn không dám tưởng tượng những người này mang cô đi rồi sẽ làm gì, không thể trách cô không muốn kết hôn, người từng bị thế này rất khó có

cảm tình với đàn ông.

Quách Lệ bị nhét vào xe tải trước, Vu Kiều giãy giụa càng lợi hại, cô định kéo dài thời gian hy vọng có người đi qua, nhưng kết quả là bị giật tóc mạnh hơn, thủ lĩnh lưu manh ra tay thật độc!

Mắt thấy sẽ bị nhét vào xe tải, đột nhiên Vu Kiều phát hiện thủ lĩnh lưu manh nói lỏng tay, còn phát ra một tiếng kêu đau đớn, cô vẫn không rõ đến cùng là chuyện gì đã bị người nhắc lên! Song bây giờ người này ra tay nhẹ hơn nhiều .

Vu Kiều không hiểu chuyện gì xảy ra, định kêu lên theo bản năng thì người bẽ cô lên nói: "Là tôi, đừng động !"

Nước mắt Vu Kiều chảy xuống, giọng nói này cô biết.

Là Ân Á Minh.

Lần đầu tiên cô cảm thấy giọng nói đàn ông êm tai, cô cảm thấy giờ phút này đang không ai có giọng nói dễ nghe hơn Ân Á Minh!

Trong lòng Vu Kiều có một ý nghĩ:

Nếu lần này có thể bình an trở về, nhất định báo đáp Ân Á Minh! Làm trâu làm ngựa cũng không oán hận!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 25

Ân Á Minh đỡ Vu Kiều chạy ra đường cái, hai bảo vệ chặn lưu manh theo sau.

Sức Ân Á Minh rất lớn, khiêng Vu Kiều mập mập chưa được vài bước đã đến cạnh xe, nhét Vu Kiều vào ghế sau, sau đó mình cũng ngồi xuống, hấn lấy điện thoại di động ra bấm, báo cảnh sát, gần đây có đồn cảnh sát, chắc rất nhanh sẽ có người đến.

Vu Kiều ngồi cạnh thở mạnh, toàn thân cô là mồ hôi lạnh, cả người đều bối rối, nước mắt cũng không kịp lau, trên má vừa bị tát, giờ đã sưng lên, chắc rằng qua một đêm sẽ nghiêm trọng hơn, đầu tóc cũng bị kéo lộn xộn xộn, may mắn không bị kéo hư, chỉ là da đầu rất đau.

Chuyên nghiệp đâu có thể so sánh với nghiệp dư, bốn người này xem qua có vẻ cao lớn thô kệch chốc lát đã bị hai hộ vệ tây trang giày da hào hoa phong nhã thu thập, Quách Lệ ngồi trong xe mờ mịt, đây là ai vậy?

Mọi chuyện rõ ràng đã tiến hành cực kỳ thuận lợi, sao đột nhiên lại nhảy ra một Trình Giảo Kim? !

Vài tên côn đồ kia vội xin tha, nói là không dám quay lại nữa, xin hai vị đại ca thả cho bọn họ một lối thoát.

Hai hộ vệ kia nào quản bọn họ nói cái khí gì, Boss đã ra lệnh thu thập đến khi cảnh sát tới, bọn họ làm theo là được, muốn đi? Không có cửa! Dám đứng lên thì tôi sẽ đánh cho nằm sấp xuống!

Quách Lệ nóng nảy, mấy người này vừa nhìn chính là muốn đánh đến cùng mà, đợi tí nữa bất kể là thẩm tra riêng hay đến đồn cảnh sát, khẳng định cũng sẽ khai ra cô ta, vậy còn được không?

"Cám ơn anh." Vu Kiều dùng tay sờ sờ má phải, "Hôm nay thật sự là vô

cùng cảm ơn anh." Cô khụt khịt mũi, Ân Á Minh liền đưa khăn giấy cho cô.

"Tôi chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua, vừa hay nhìn thấy người giúp việc nhà cô, vận khí cô đúng là không tệ, đúng lúc tôi dẫn theo hai bảo vệ, nếu không chờ tôi báo cảnh sát xong thì cái xe kia đã sớm chạy."

Ân Á Minh nói đến Quách Lệ, Vu Kiều mới nhớ tới có người như vậy, cô vừa rồi bị hù chết, nào có sức nghĩ người khác, vừa rồi Quách Lệ còn che chở trước cô, trong lòng không phải là không cảm động, cô nhìn ra ngoài, lúc thấy mấy người kia đã bị hai bảo vệ thu thập, đang nằm trên đất mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra Quách Lệ cũng không sao.

Ân Á Minh nhìn thấy Vu Kiều xác thực thật đáng thương thì có lòng nhỏ: "Đừng nói em đang nghĩ tới người giúp việc kia chứ? Người là cô ta đưa tới, em có biết không hả?"

Vu Kiều cũng bắt chập vết thương trên đầu, cô trừng to mắt nhìn Ân Á Minh, "Anh nói cái gì?"

Ân Á Minh thấy Vu Kiều là thật không hiểu, thì kể chuyện mình vừa thấy cho cô nghe, Vu Kiều trợn mắt há hốc mồm, quan hệ giữa cô và Quách Lệ không tồi, vì sao đối phương làm như vậy, là muốn bắt cóc vợ vết tài sản sao? Theo miêu tả của Ân Á Minh, khả năng chuyện này có liên quan với Quách Lệ chắc rất là ít.

Cô thật không nghĩ đến, gặp được người xấu không phải là tình huống xấu nhất, mà vì người bày ra trò này là người bên cạnh mình!

Nếu như không phát hiện, vậy lần này không thành công ắt còn có lần thứ hai lần thứ ba!

Nghĩ như vậy, Vu Kiều quả thực dựng cả tóc gáy.

Không đầy một lát người của đồn cảnh sát đến, bắt cóc vợ vết tài sản cũng không phải là vụ án nhỏ, bọn họ vô cùng coi trọng, vừa rồi Ân Á Minh báo cảnh sát chính là dùng lí do bắt cóc vợ vết tài sản, cái này có tác dụng hơn vô

lễ rất nhiều.

Hai bảo vệ dựa theo phân phó của Ân Á Minh giao người cho đồn cảnh sát, Quách Lệ cũng bị mang đi, một người vóc dáng nhỏ chạy tới xe Ân Á Minh hỏi tình huống, nói muốn ghi chép gì gì đó, xe Ân Á Minh vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, cho nên thái độ đối phương rất tốt.

Vốn nghe được bắt cóc vợ vết tài sản bọn họ cũng sợ hãi, cho rằng có án lớn, thời gian qua nơi này trị an rất tốt, có án lớn nhất định sẽ bị phê bình, ai biết hôm nay vận khí tốt, chưa ray tay đã bắt được người, hiệu suất nhanh, ổn!

"Xin lỗi, bạn tôi bị thương, chỉ sợ tạm thời không thể giúp việc ghi chép, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện một chuyến, sáng mai nhất định sẽ đến. Giờ đã tối, các anh ghi chép cũng rất cực, vậy không cần tăng thêm công tác cho các anh ." Ân Á Minh cười tủm tỉm giải thích rõ tình huống với người của đồn cảnh sát, còn đưa cho họ thuốc lá.

Đối phương thấy thái độ của hắn thì hài lòng, nhìn lại Vu Kiều xác thực tóc tai bù xù hết sức đáng thương, thì gật gật đầu đồng ý, nói là bọn họ bắt người trước, để mai Vu Kiều đến rồi sẽ ghi chép.

Quách Lệ ngồi trong xe tải bị dọa đến mặt trắng bệch, vừa định mở cửa xe thì bị một trong hai bảo vệ của Ân Á Minh bắt được, xách như cầm một con gà, đây là đồng phạm, cũng không thể để chạy .

Quách Lệ gân giọng kêu Vu Kiều: "Chị Vu, chị Vu cứu em, bọn họ bắt lầm người rồi!"

Bảo vệ kia cười nhạo một tiếng: "Đừng kêu nữa, ông chủ của chúng tôi sớm đã nhìn thấy chuyện cô thương lượng với đám lưu manh rồi, bàn giao với cảnh sát thật tốt đi."

Cả người Quách Lệ co quắp ngã trên mặt đất.

Người đã mang đi, Vu Kiều cũng trầm tĩnh lại, vừa buông lỏng đã cảm

thấy toàn thân đau đớn, cô cảm thấy tối nay khó có thể ngủ, cũng không biết da đầu có chảy máu không, giờ cô chỉ nghĩ trốn ở ổ chần trong nhà, mấy ngày sau chắc cô cũng không dám ra cửa.

Cô xoa mặt gương ngùng nói: "Còn phải phiền anh chút, đưa tôi về nhà đi, không xa đâu, anh biết đấy." Lúc tổ chức tang lễ, Ân Á Minh đã tới.

"Em muốn về?" Ân Á Minh cảm thấy Vu Kiều quá chân thành, "Em cũng đừng quên, người vừa rồi chính là người giúp việc nhà em đấy, cuối cùng em đã thuê phải người kiêu gì vậy?"

Ân Á Minh vừa nói như vậy làm Vu Kiều khẩn trương, đúng vậy, trong nhà cũng không an toàn đâu, sau tang lễ liên ít người nhà họ Quý đến thăm, gần nhất cơ hồ đã không có, vì vậy bảo vệ trong nhà đều rời đi, giờ chỉ còn hai nhân viên già, còn có hai ba người giúp việc, Quách Lệ cô tin nhiệm nhất còn xuất hiện tình huống như vậy, nghĩ đến những người khác, trong lòng cô không khỏi sợ hãi, những người này đều ở trước khi cô kết hôn, biết người biết mặt không biết lòng, cô suy nghĩ tỉ mỉ khiến chính mình sợ hãi, đâu còn dám trở về.

"Vậy đưa tôi về chỗ ba mẹ..a.. không được." Vu Kiều cảm giác bộ dáng mình không tiện để về, người trong nhà thấy nhất định sẽ rất lo lắng, đợi mấy ngày nữa trên mặt cô tốt hơn một chút rồi trở về nói chuyện này, "Anh đưa tôi đến khách sạn đi, trong ví tôi vẫn có thẻ."

Ân Á Minh đánh giá Vu Kiều một lượt, cuối cùng thở dài nói: "Được rồi, trước em theo tôi về, bộ dạng này của em cần bác sĩ, nếu không tôi bảo đảm, ngày mai cái mặt em biến thành đầu heo."

Vu Kiều: "..."

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 26

Ân Á Minh dĩ nhiên sẽ không đưa Vu Kiều về căn nhà sống cùng với cha mẹ, đêm hôm dắt một cô gái người đầy vết thương về, khó tránh khỏi bị hỏi này hỏi kia, anh có một căn nhà riêng trong thành phố, gần công ty thôi, bình thường công việc bận quá thì ở lại đó, hôm nay vừa vặn có thể cho Vu Kiều ở nhờ.

Trên đường trở về Ân Á Minh đã gọi cho bác sĩ của gia đình, bảo ông ấy đi qua một chuyến, vết thương của Vu Kiều nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, không gãy xương không nội thương, chỉ là vết thương ngoài da mà thôi, tìm chuyên gia đến xử lí một chút là được, không cần phải đặc biệt đến bệnh viện.

Vu Kiều một bên xoa mặt một bên nhìn người đàn ông bên cạnh, ngoài người trong nhà và Quý Huy, đây vẫn là lần đầu tiên cô cảm thấy còn có đàn ông có thể đem đến cho cô cảm giác an toàn, người này đã giúp cô hai lần, lần trước cô có thể nói mời bữa cơm liền cho qua rồi, mà lần này thật sự là có ơn cứu mạng nha, cô không biết mấy tên kia bắt cô để làm gì, nhưng hậu quả suy nghĩ một chút là biết thôi, không thể nào đơn giản như là mời cô uống trà đâu.

Cô cúi đầu suy nghĩ, rốt cuộc phải trả ơn cho người này như thế nào mới được, đưa tiền ư? Người này cũng đâu thiếu tiền, toàn bộ tiền của cô có đặt trước mặt anh ta cũng không đủ để ngắm đâu.

Hơn nữa cô đoán chừng, nếu như cô nhắc đến tiền thì người đàn ông này chắc chắn sẽ tức giận.

Thực ra cô biết, Ân Á Minh cứu cô cũng chỉ là trùng hợp gặp phải thôi, sau đó nhìn không vừa mắt nên giúp đỡ, chứ không phải muốn cô trả ơn nên mới cứu, nhưng trong lòng cô áy náy, có lẽ đối phương cảm thấy đây không phải là chuyện lớn gì, nhưng đối với cô mà nói thì là chuyện vô cùng lớn

nha.

Haiz, phải làm thế nào mới tốt đây.....

Rất nhanh xe liền đến chỗ ở của Ân Á Minh, khu căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố, rất gần công ty của Ân Á Minh, cũng rất an toàn, còn rất tiện lợi, xung quanh cái gì cũng có.

Vu Kiều ngồi trên xe chỉ lo xoa mặt cũng không để ý, vào khu căn hộ mới phát hiện ánh mắt của bảo vệ nhìn cô hơi lạ, trong lòng nói nhìn cái gì mà nhìn, thật là bất lịch sự! Nhưng khi đi vào thang máy nhìn thấy tấm gương trong đó mới biết dáng vẻ hiện giờ của mình chật vật biết bao nhiêu, hèn gì anh chàng bảo vệ nhìn cô chăm chăm.

Chỉ đơn giản là tóc tai bù xù thì không nói gì, cô còn buộc đuôi ngựa, phía trên có rất nhiều tóc bị bới ra, rối như một núi cỏ vậy, miễn bàn có bao nhiêu khó coi, má bên phải bị sưng rồi, phù cả lên, mắt phải cũng bị chèn đến nhỏ đi, cả khuôn mặt đều bị lệch đi.

Ân Á Minh còn nói ngủ một giấc sẽ biến thành đầu heo, bây giờ có khác hơn cái đầu heo chỗ nào đâu? Cô vừa mới bị đánh, xoa nửa ngày trời cũng không phát hiện ra mình đã bị sưng thành thế này, cũng thật là say mắt rồi.

Vu Kiều cảm thấy tất cả những cái xấu trong cuộc đời cô đều tập trung hết vào ngày hôm nay, cái tên Ân Á Minh này vừa rồi sao không nhắc cô chứ, tốt xấu gì cũng để cho cô chỉnh trang một chút rồi mới xuống xe.

Ân Á Minh nhìn Vu Kiều nhưn mày trợn mắt với tấm gương trong thang máy vẻ mặt như thấy ma thì rất muốn cười, “Da thịt của em cũng mềm quá đấy, bị tát một cái đã sưng lên như vậy rồi, từ nhỏ đến lớn chắc chưa từng bị ai đánh qua chứ gì?”

Vu Kiều cạn lời nhìn Ân Á Minh, tên này có biết tán gẫu không thế, cái gì gọi là từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai đánh qua hả, xin hỏi anh cảm thấy bị đánh qua mới tính là cuộc sống hoàn chỉnh hay sao?

Thế là cô nhin đau nhếch khóe miệng nói: “Sao nghe giọng điệu của anh có vẻ như kinh nghiệm rất phong phú vậy.”

“Lúc đi học quả thật cũng đánh nhau không ít.” Ân Á Minh cũng không phủ nhận, “Hơn nữa hồi trung học tôi còn chơi trong đội bóng rổ nữa, bị thương gì đó đều là chuyện thường ngày, khó tránh khỏi va chạm này kia.”

Vu Kiều nhìn gương thả lỏng cơ mặt, da đầu của cô cũng cần phải được thả lỏng ra, hơn nữa “kiểu tóc” này cũng thật là khó coi, “Đây là lần đầu tiên tôi bị đánh, từ nhỏ đến lớn chỉ có người nhà tôi đánh người ta thôi, xưa nay chưa từng bị đánh qua đâu.”

Thang máy rất nhanh liền lên đến tầng nơi căn hộ Ân Á Minh sống, cả tầng lầu chỉ có hai căn hộ, Ân Á Minh ấn vân tay mở khóa, Vu Kiều đi theo sau anh vào nhà, hai vệ sĩ cũng đi vào, phần lớn thời gian bọn họ đều cùng ra cùng vào với Ân Á Minh, Ân Viễn chỉ có một đứa con là Ân Á Minh, mất rồi thì không có người kế thừa nữa, đương nhiên phải bảo vệ cẩn thận rồi.

Vu Kiều xoa tóc ngồi trên sofa soi gương, Ân Á Minh rót cho cô một ly nước, hai người chờ bác sĩ đến.

“Em với cái cô người làm kia trong nhà em có thù có oán gì thế, cô ta ra tay nặng thật đấy, một người làm nhỏ sao lại quen biết mấy người thế kia được?” Ân Á Minh lấy làm lạ.

“Tôi cũng không biết nữa, bình thường quan hệ giữa tôi với cô ta khá tốt, tiền thưởng cho cô ta cũng không ít, đâu có đối xử tệ với cô ta, tính tình tôi cũng ôn, xưa nay chưa từng mắng cô ta bao giờ.” Chuyện này Vu Kiều đã suy nghĩ suốt trên đường đi, quả thật cô cũng không hiểu rốt cuộc cô đã đắc tội Quách Lệ chỗ nào, mà người này lại muốn hại cô như vậy.

“Vậy tình trạng gia đình cô ta thế nào, có khi nào thuộc dạng thiếu tiền không? Hay là cô ta tham tiền, muốn bắt cóc em kiếm một mớ?” Ân Á Minh cảm thấy khả năng này lớn nhất, “Quan trọng nhất là trong nhà em bây giờ chỉ có một mình em, có người nổi lên ý xấu cũng rất bình thường, nếu như là

một mình cô ta thì thôi, lỡ như nhà em còn có đồng bọn của cô ta.....”

Trong lòng Vu Kiều sợ hãi, “Người làm thuê trong nhà phần lớn đều đã làm ở đó trước khi tôi đến nhà họ Quý rồi, Quách Lệ, là cái người mới vừa hại tôi ấy, khi tôi đến cô ta cũng đã ở nhà họ Quý rồi, lúc đó cô ta còn là vị thành niên, lén lút làm công, tôi còn khá là thông cảm cho cô ta, nên đối xử với cô ta đặc biệt tốt.”

“Không phải tôi nghĩ nhiều, bọn họ quen biết không ít người nhà họ Quý, người nhà họ Quý hận tôi thì anh cũng biết rồi đó, tôi chỉ sợ là bị mấy người đó mua chuộc thôi.”

Ân Á Minh nhớ lại tình huống trong ngày tang lễ kia, cảm thấy thật sự có khả năng đó, gia đình kia điên điên khùng khùng, tham tiền đến phát rồ lên, thật sự làm chuyện này thì một chút cũng không kì lạ.

“Thôi bỏ đi, ngày mai đi cho lời khai đến lúc đó hỏi một chút thì biết rồi, bên phía cảnh sát nhất định sẽ điều tra rõ ràng thôi.”

“Ừ.” Vu Kiều gật đầu, ngày mai đi cho lời khai, nếu như phía cảnh sát điều tra không được gì thì cô sẽ về nói với người trong nhà, gia đình bọn họ ở thành phố A này coi như có chút tiếng tăm, tuy rằng việc làm ăn phần lớn đều đi theo con đường không chính đáng, nhưng điều tra mấy loại chuyện này là nhanh nhất, hôm nay bị ăn thiệt cũng không thể ăn không được, dạng như Quách Lệ muốn quen biết với mấy tên côn đồ lưu manh có vẻ khó, đoán chừng còn có người đứng sau lưng.

Không bao lâu sau bác sĩ đã đến rồi, chuyện nghiệp có khác, qua vài phút đã xử lí xong hết, đưa thuốc thoa rồi còn dặn dò không ít điều cần chú ý, chỉ là cuối cùng lúc trước khi đi đã nói mấy câu khiến cho Ân Á Minh vô cùng tức ngực.

Bác sĩ họ Tần, dáng vẻ khoảng bốn mươi mấy tuổi, ông kéo Ân Á Minh lại về mặt thám thía nói: “Á Minh này, cháu quen bạn gái như thế nào chú không có ý kiến, nhưng có mấy câu chú không thể không nói.”

“Cháu yêu đương thì cứ yêu đương cho tốt, không thích thì chia tay với người ta, sao lại đánh người chứ, hành vi đánh người thế này thật sự không hay, huống chi là đánh phụ nữ. Chú nói thảo nào cha mẹ cháu bảo cháu dắt người ta về nhà thì cháu nói không có, thế này thì cháu cũng không thể dắt đi được, nhìn mặt con bé đầy vết thương kia kìa.”

Ân Á Minh thật sự là quá vô tội, “Không phải cháu đánh mà!”

“Sao không phải cháu đánh chứ, cháu xem mặt cô ấy kìa, chẳng phải chính là dấu tay của cháu sao, y đúc luôn nhé, ngay cả vị trí chiếc nhẫn cũng giống y chang!” Bác sĩ Tần đau lòng quay đầu chỉ về phía gương mặt của Vu Kiều mà lên án.

Ân Á Minh nhìn bàn tay của mình, lại nhìn vết thương trên mặt Vu Kiều, mẹ nó chứ thật sự là giống quá đi! Anh chột quần lên, trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp thế cơ chứ!

Vu Kiều: “.....” Hả? hả? Đều nhìn tôi chăm chăm làm gì?

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 27

Ân Á Minh giải thích với bác sĩ Tần cả ngàn lần, nói thật sự không phải anh đánh, vô cùng xác thực, anh không có sở thích đánh phụ nữ, còn bảo hai vệ sĩ làm chứng, nói rằng anh chỉ thấy chuyện bất bình nên giúp đỡ thôi, không phải anh đánh, mà là anh cứu người ta.

Bác sĩ Tần mặt đầy vẻ không tin, vệ sĩ đều là người của Ân Á Minh, ông cảm thấy thái độ có chết cũng không chịu nhận của Ân Á Minh cực kỳ không tốt, đánh rồi thì chính là đánh rồi, sao còn không chịu nhận chứ, đây rõ ràng là dấu tay của Ân Á Minh mà.

Cuối cùng Ân Á Minh hết cách, chỉ có thể kéo bác sĩ Tần đến chỗ Vu Kiều: “Em nói cho bác sĩ Tần nghe đi, là ai đánh em.”

“Sao thế?” Vu Kiều nghe nhe răng trợn mắt, da đầu mới bôi thuốc, thật sự rất đau, trên mặt đang sưng nên miệng cũng không thể mở quá to, vừa nhếch lên đã đau, cô chảy cả mồ hôi, còn muốn đi gọi đầu tắm rửa cơ, nhưng bác sĩ Tần đã nói, tắm thì không có vấn đề, gọi đầu thì không được, may mà bây giờ trời lạnh, miễn cưỡng cũng có thể nhịn được.

Ân Á Minh giơ tay phải của mình cho Vu Kiều xem, ngón giữa của anh cũng vừa vặn đang đeo chiếc nhẫn bằng ngọc xanh, đây là vật tổ truyền, nói sẽ mang đến vận may, mẹ của anh vẫn luôn bảo anh đeo vào không cho tháo ra.

“Tay của kẻ đánh em có đeo nhẫn, đúng lúc tôi cũng có đeo, tay của bọn tôi hình như cũng không hơn kém nhau bao nhiêu.” Nói rồi Ân Á Minh còn giơ tay đặt bên má phải của Vu Kiều so sánh, “Quả thật không khác nhau mấy.”

“Sau đó bác sĩ Tần liền nói là do tôi đánh em!” Ân Á Minh cảm thấy mình quả thật còn oan hơn cả Đậu Nga, sao anh có thể đánh phụ nữ chứ, còn

đánh hung tàn như thế nữa, gương mặt đối với một cô gái trẻ mà nói rất quan trọng nha.

“Phụt.” Vu Kiều bật cười, nhưng ngay lập tức cô lại nhe răng trợn mắt, cười một cái thôi đầu và mặt đều đau đến chết đi sống lại, thật sự là không tốt mà, cô chưa từng bị đánh qua, xưa nay đều không biết bị tát một cái lại nghiêm trọng như thế, hay là do thể chất của cô đặc biệt?

Cô khẽ xoa mặt nói với bác sĩ Tần: “Chú thật sự hiểu lầm rồi bác sĩ Tần, cháu vừa gặp phải kẻ xấu, là Ân Á Minh cứu cháu, anh ấy thật sự không có đánh cháu, chúng cháu cũng đã báo cảnh sát rồi, ngày mai cháu sẽ đi cho lời khai, chú đừng vu oan cho người tốt nhé, anh ấy là ân nhân cứu mạng của cháu đấy, chú vu oan anh ấy như vậy, sau này anh ấy gặp tình huống như thế này sao còn dám cứu người nữa chứ.” Vu Kiều nhướn mày nháy mắt nói đùa.

“Thật không?” Trong lòng bác sĩ Tần nói cũng khéo quá đi, sao cứ y như quay phim truyền hình ấy, “VẬY hai đứa cũng khá có duyên đấy, anh hùng cứu mỹ nhân nhé.” Ông xem xét tỉ mỉ nửa mặt bên trái của Vu Kiều, tuy bị bên phải kéo lại nhìn có chút lệch, nhưng nhìn hình dáng tổng thể từ phía bên trái vẫn nhìn ra được, là một người đẹp vô cùng tiêu chuẩn, “Ừm, quả thật là anh hùng cứu mỹ nhân, người khá là xinh đẹp.”

Vu Kiều & Ân Á Minh: “.....”

Bác sĩ Tần cũng không biết đã bị xúc động đụng phải công tắc kì lạ gì, ông đột nhiên hăng hái dạt dào hỏi Vu Kiều: “Cháu tên gì thế, mấy tuổi rồi, làm nghề gì vậy, có bạn trai chưa? Á Minh vừa lúc không có bạn gái này.”

Ân Á Minh trợn to mắt nhìn bác sĩ Tần, người này muốn làm gì thế?!
Điều tra hộ khẩu hả?!

Trong nhà cháu thúc giục rất gấp không sai, nhưng chú cũng đừng tùy tiện kéo đại một người vào ghép đôi với cháu chứ?

“À, cháu đã kết hôn rồi.” Vu Kiều chớp chớp mắt, cô cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không nghe ra ý của bác sĩ Tần chứ.

Bác sĩ Tần thật sự muốn phun một ngụm máu già ra! Thế mà lại kết hôn rồi! Còn trẻ như vậy sao đã kết hôn rồi!

Ân Á Minh ở một bên cười không ngừng, Vu Kiều đúng là kết hôn rồi, nhưng ông chồng Quý Huy đã chết, nhưng cô cố ý nói đã kết hôn, chính là muốn để cho bác sĩ Tần ngưng lại.

Ừa, không đúng, Ân Á Minh suy nghĩ lại, Vu Kiều nói như thế chẳng phải đang nói rằng, cô không có một tí hứng thú nào với anh sao! Phụ nữ đã kết hôn sao có thể có phát triển gì với người khác!

Ân Á Minh không vui, anh được hoan nghênh quen rồi, đột nhiên bị đối xử như thế thực sự vui không nổi, anh phát hiện đây không phải là lần đầu người phụ nữ này như thế, tuyệt đối không phải muốn hoan nghênh mà còn từ chối, mà thật sự không có hứng thú với anh, một chút cũng không có!

Anh không hiểu, anh chỗ nào cũng mạnh hơn Quý Huy mà, lẽ nào người phụ nữ này thích đàn ông lão làng, không thích kiểu như anh? Thứ lỗi anh không thể chấp nhận à!

Hướng chi hôm nay anh còn anh hùng cứu mỹ nhân nữa, điều này bác sĩ Tần không nói sai, bình thường phụ nữ đều sẽ rất cảm động, không phải anh tự kỷ, người ưu tú như anh, phụ nữ bình thường gặp phải tình huống này đều hận không thể lấy thân đền đáp, nhưng người phụ nữ này, nghĩ cũng không thèm nghĩ đã nói mình kết hôn rồi, dập tắt hết mọi tư tưởng!

Ân Á Minh cực kỳ không vui, cảm giác bị ghét bỏ thế này rất là tức ngực đó có được hay không? Lòng tự tôn của tôi đã bị tổn thương nghiêm trọng, cô tốt nhất nên thẹn thùng một chút thỏa mãn lòng hư vinh của tôi đi!

Bác sĩ Tần cũng rất rầu rĩ, ông không ngờ cô gái nhỏ này tuổi còn trẻ như vậy, chắc khoảng hai mươi mấy tuổi, nhìn qua còn có vẻ như sinh viên, thế

mà đã kết hôn rồi, thật là đáng tiếc quá đi, nếu không chỉ với chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này nhất định sẽ ổn thỏa thôi. Không chỉ cha mẹ của Ân Á Minh thúc giục sít sao, người làm bác sĩ như ông nhìn thôi cũng rất nóng ruột, cơ thể của Ân Viễn không tốt lắm, một ngày nào đó vận may không tốt đột ngột bỏ đi cũng có khả năng đó, nên bây giờ nguyện vọng lớn nhất chính là trông thấy con trai kết hôn sinh con.

Trong lòng bác sĩ Tần nghĩ, Ân Á Minh không phải loại người tùy tiện dắt con gái về nhà, còn tưởng đâu khẳng định là bạn gái rồi, không ngờ chỉ là tiện tay cứu người thôi, không đưa đến bệnh viện không đưa đến sở cảnh sát, lại mang về nhà, ông có thể không hiểu làm sao? Là ai thì cũng sẽ hiểu làm thôi!

Mặt đầy thất vọng ông kéo Ân Á Minh qua một bên: “Á Minh này, cháu như thế không được đâu, cô ấy đã kết hôn rồi, trong nhà cháu toàn là đàn ông, ở đây một đêm chồng cô ấy biết được chắc chắn sẽ xé nát cô ấy mất, đây chẳng phải là hại người ta sao, cháu mau mau đưa cô ấy về đi, hay là đưa đến bệnh viện cũng được, mang về nhà làm gì, còn lén lén lút lút kêu chú qua đây, hại chú còn tưởng là bạn gái của cháu nữa.” Thật là, một người đàn ông sao có thể tùy tiện đưa vợ của người khác về nhà mình chứ, thật không ra sao mà!

Ân Á Minh: “.....” Chú nhiều chuyện như thế người nhà chú có biết chưa vậy?

“Được rồi, bác sĩ Tần chú đừng lo lắng không đâu, cô ấy ngại nói thôi, thời gian trước chồng của cô ấy đã qua đời rồi, chú đừng lo gia đình cô ấy có nguy cơ gì.” Trong lòng Ân Á Minh nói chú khám bệnh thì khám bệnh đi, mấy chuyện nhiều chuyện này đừng có bận tâm, “Tình trạng trong nhà cô ấy hơi phức tạp, bây giờ không dám về nhà, nên cháu mang cô ấy về đây trước, chú đừng nói với cha mẹ cháu đấy, miễn cho bọn họ hỏi này hỏi kia.”

Bác sĩ Tần trợn to mắt: “Cô ấy góa chồng à?!” Giọng nói của ông không lớn, từ vị trí của Vu Kiều chắc chắn không nghe được.

“Cô ấy nhìn qua cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, sao đã.....” Bác sĩ Tần cảm thấy Vu Kiều có chút đáng thương, trẻ tuổi thế này, còn xinh đẹp như vậy, sao đã chết chồng rồi, kết hôn lần thứ hai cũng không dễ đâu, có nhiều gia đình đặc biệt để ý chuyện này.

Trong lòng Ân Á Minh nói chồng cô ấy cũng đến tuổi đó rồi, sinh lão bệnh tử rất bình thường mà, nhưng chuyện này đoán chừng Vu Kiều cũng không muốn để người ta biết, anh liền âm ờ với bác sĩ Tần cho qua chuyện.

Trước khi bác sĩ Tần đi còn chưa bỏ cuộc, hỏi rồi lại hỏi: “Có phải cháu có ý với người ta không?” Nếu không sao lại mang người ta về nhà, bây giờ chồng người ta đã chết rồi, có làm gì thì cũng ngay thẳng chính đáng.

Ân Á Minh nghiêm túc nói: “Không có chuyện đó, chú đừng có nói mò, cháu còn phải tìm đối tượng kết hôn đây.”

Bác sĩ Tần bĩu môi đi mất, ha ha, đàn ông còn không rõ đàn ông sao, nhìn dáng vẻ kia đâu giống một chút tâm tư cũng không có, mạnh miệng, đừng để cuối cùng kết quả lại là bóp bóp bóp bẽ mặt.

Vốn nếu cháu thành thật thừa nhận thì nói không chừng chú còn về giúp cháu làm công tác tư tưởng cho cha mẹ cháu, dù sao đây là kết hôn lần hai, làm cha mẹ nói một chút cũng không để ý là điều không thể nào, hơn nữa còn với điều kiện của Ân Á Minh, tìm đối tượng kết hôn kiểu nào mà không được chứ.

Nhưng bây giờ đều uổng công, chết cũng không thừa nhận, vậy chú coi như là không biết gì, mặc cháu tự giày vò đi.

Rốt cuộc bác sĩ Tần cũng đi rồi, lỗi tai của Ân Á Minh được yên tĩnh rồi, anh chỉ cho Vu Kiều đến phòng dành cho khách, để cô ngủ ở đó, trong phòng có phòng tắm, áo choàng tắm gì đó cũng có, nhưng quần áo phụ nữ thì anh không có à, nhưng trong nhà có máy giặt và máy sấy, tối hôm nay giặt thì ngày mai đã khô rồi, vấn đề không lớn.

Vu Kiều đi tắm, sau đó nhân lúc giặt quần áo rảnh rỗi gọi điện về, nói với người làm trong nhà hôm nay cô không về, không chỉ hôm nay, đoán chừng khoảng hai ngày này cũng sẽ không về.

Cô nghĩ kĩ rồi, cho dù không ở chỗ của Ân Á Minh, gần đây cô cũng phải ở khách sạn, trước khi chuyện chưa được điều tra rõ ràng cô không dám về đó, về nhà mẹ lại sợ người trong nhà lo lắng, đợi mặt đỡ một chút rồi nói tiếp vậy.

Sấy nửa ngày trời quần áo cũng khô rồi, Vu Kiều nằm trên chiếc giường xa lạ nhìn trần nhà thờ dài, sao cô lại xui xẻo thế cơ chứ, thật là y như đóng phim vậy, chuyện như thế này lại có thể bị cô gặp phải, cô cảm thấy gần đây mình thật sự nên đi chùa cúng kiếng, chuyện xui xẻo cứ một chuyện nối tiếp một chuyện.

Cũng không biết Quách Lệ có thật là bị người nười nhà họ Quý mua chuộc để chinh cô hay không, nếu phải, sẽ là ai đây?

Vu Kiều trở người.

Ui —— Đau quá, quên mất bên phải còn đang sưng.

Chỉ có thể xoay trở lại, Vu Kiều càng thêm buồn bực.

Nếu như nói gần đây có gây thù gì, thì chỉ có thể là Quý Tử Nhân và Quý Xán, thù của những người khác hình như cũng chẳng dữ dội mấy, nhưng điều này cũng khó nói, biết người biết mặt không biết lòng.

Nói tiếp Quý Tử Nhân và Quý Xán.

Vu Kiều cảm thấy khả năng là Quý Tử Nhân khá nhỏ, đối phương chỉ là một nữ sinh viên đại học còn chưa tốt nghiệp đâu, cũng chỉ có thể đùa tí tâm cơ thôi, không đến mức ác độc vậy chứ? Huống chi về nước cũng mới mấy ngày, vẫn cảm thấy năng lực có hạn thôi không thể nào làm ra chuyện hung ác như vậy đâu.

Quý Xán thì khác, Quý Xán nổi danh lớn lối, đặc biệt thù dai, nếu như ai đắc tội với cô ta, cô ta sẽ thù ghét người đó mãi.

Vu Kiều nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Quý Xán có khả năng lớn nhất.

Nhưng cô cũng chỉ đoán thôi, cũng có thể là người nhà họ Quý hợp mưu lại, hoặc là chỉ có một mình Quách Lệ thấy tiền sáng mắt, cụ thể thì ngày mai đợi kết quả bên phía cảnh sát vậy, giờ cô có nghĩ cũng chỉ là nghĩ suông thôi.

Haiz, đi ngủ thôi.

Nhưng mà mặt đau quá, da đầu cũng đau rát, hu hu hu.....

Đừng bị hủy dung nha, tuy cô ghét những phiền phức do gương mặt này mang lại, nhưng thật sự chưa từng nghĩ muốn hủy dung mà, cô cũng rất yêu cái đẹp đó!

Vu Kiều ở đây nghĩ này nghĩ nọ, tiện đó lo lắng cho gương mặt xinh đẹp của mình, mà không biết rằng có người cũng trần trọc trở mình như cô.

Người đó chính là Quý Tử Nhân.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 28

Quý Tử Nhân cầm di động đi tới đi lui trong phòng, cô ta vẫn luôn chờ tin nhắn của Quách Lệ, đã đến giờ này rồi mà đối phương còn chưa có tin tức, thế này là không thành công hay thế nào, cũng phải có một câu trả lời chứ?

Cô ta nhìn nhìn thời gian trên di động, đã sắp mười giờ rồi, Vu Kiều đi tập gym đâu có trễ đến vậy, giờ này phòng tập đoán chừng cũng đã đóng cửa rồi, có thành công không lúc này cũng phải có kết quả rồi.

Quý Tử Nhân thật sự chờ không nổi nữa, thế là nhắn vài cái tin cho Quách Lệ, nhưng đã qua rất lâu cũng không nhận được hồi âm.

Không sai, chuyện hôm nay đều do một tay Quý Tử Nhân bày ra, nhưng cô ta làm hết sức bí mật.

Cô ta biết số di động của một vài người làm trong nhà, dù sao cũng là nhà của cô ta, thế là cô ta liền nghĩ cách mua một cái sim điện thoại không có đăng kí, còn có một cái điện thoại second hand, sau đó liên lạc với Quách Lệ bằng tin nhắn, cô ta biết tình trạng gia đình của Quách Lệ, hơi dụ dỗ vài câu đối phương đã buông lỏng.

Tiếp đó Quý Tử Nhân không ngừng cố gắng, cô ta nguy trang rồi đi đến máy ATM chuyên tiền cho Quách Lệ, Quách Lệ nhận được hai mươi ngàn tiền cọc đương nhiên càng thêm động lòng, vốn có hơi dao động, nhưng người bên kia tin nhắn đã đồng ý với cô ta rồi, chỉ cần thành công thì sẽ cho cô ta một trăm ngàn, cũng không cần làm lớn quá, tìm mấy người đàn ông chơi đùa với Vu Kiều, tiện đó chụp vài bức ảnh, đoán chừng Vu Kiều cũng không dám làm âm lên đâu.

Quý Tử Nhân còn dạy Quách Lệ, không quen biết ai cũng không cần lo, lên mạng tìm những diễn đàn bí mật một chút đăng bài tuyển người, vừa đăng thì có thể tuyển được rồi.

Dù sao cả quá trình đều là cô ta dạy còn Quách Lệ làm, bản thân thì không dính tay vào một chút nào, cô ta sợ bị điều tra ra.

Quách Lệ đàn độn, cô ta đi học không được mấy năm, Quý Tử Nhân dụ dỗ vài câu, lại cộng thêm số tiền lớn như thế, đầu cô ta liền nóng lên đến khí thế ngất trời, vô cùng tích cực, thậm chí ngay cả người phía sau tin nhắn là ai cô ta cũng không biết, đối phương có thù hằn gì với Vu Kiều cô ta cũng không quan tâm.

Cô ta và bốn tên lưu manh được tuyển đã bàn bạc xong rồi, chuyện thành sẽ cho bọn chúng mười ngàn đồng.

Vốn bốn tên kia chê ít, nhưng Quách Lệ nói, Vu Kiều là người giàu có, các người có ảnh hưởng của chị ta, sau này có thể vợ vét từ từ, chị ta chắc chắn không dám nói gì, đến lúc đó mười ngàn có là cọng lông gì đâu.

Bốn tên kia nghe vào thấy cũng có lí, bọn họ cũng đã nhìn thấy ảnh của Vu Kiều rồi, vẻ đẹp đó, đáng!

Đã qua rất lâu vẫn chưa nhận được hồi âm Quý Tử Nhân càng thêm sốt ruột, cuối cùng thật sự nhịn không được nữa cô ta liền gọi điện qua đó, nhưng vẫn không gọi được như trước cô ta còn không biết, di động của Quách Lệ đã trở thành vật chứng bị cảnh sát lưu giữ.

Trong lòng Quý Tử Nhân hoang mang, thế này rốt cuộc là chuyện gì, thành công hay không ít nhất cũng phải cho một câu trả lời chứ, sao mà một chút hồi âm cũng không có vậy.

Loại chuyện thế này lần đầu tiên làm, cho dù cô ta có lòng dạ độc ác đi nữa thì cũng sẽ căng thẳng, lo cái này sợ cái kia, trước khi làm đã chuẩn bị tâm lý không ít, đến cuối cùng vẫn làm thật rồi, cô ta thực sự nuốt không trôi cục tức vì bị Vu Kiều làm bẽ mặt, cả đời này chưa từng bị người ta sỉ nhục như thế, cô ta là công chúa nhỏ mà tất cả mọi người đều nâng niu trong lòng bàn tay, dám đối xử với cô ta như thế thì phải chuẩn bị trả giá thật tốt!

Quý Tử Nhân ở nhà chờ mà lòng như lửa đốt, cô ta lo sợ Quách Lệ thất bại rồi, tệ nhất là bị cảnh sát tóm đi, sau đó nói không chừng cảnh sát sẽ dựa theo manh mối của Quách Lệ tìm ra cô ta.

Nhưng sốt ruột được một lúc Quý Tử Nhân bình tĩnh trở lại, trong lòng suy nghĩ cẩn thận, thực ra hơn phân nửa chỉ là cô ta lo lắng vớ vẩn mà thôi.

Cho dù chuyện có đến mức tệ nhất đi nữa, Quách Lệ bị bắt thì thế nào chứ, chẳng liên quan gì đến cô ta Quý Tử Nhân cả.

Chuyện này cô ta làm vô cùng bí mật, không nói với bất cứ người quen nào, hơn nữa cả quá trình đều không lộ ra thân phận của mình, dù cảnh sát muốn điều tra cũng điều tra không ra.

Nếu đã không tra ra được cô ta, thì cô ta chính là trong sạch rồi.

Quý Tử Nhân cắn móng tay, cuối cùng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cô ta hóa trang cẩn thận tỉ mỉ, sau đó xách túi ra khỏi cửa, lái xe đi đến khu phía tây thành phố.

Cô ta lấy thẻ sim không có đăng kí ra bỏ nát, sau đó ném mảnh vụn vào thùng rác, cái điện thoại second hand thì ném xuống sông.

Cô ta nghĩ kỹ rồi, mặc kệ chuyện này có thành hay không, đến giờ này rồi, nếu như thành công thì tốt nhất, cho dù cô ta không giao phần tiền còn lại theo lời hứa thì sao nào, Quách Lệ còn có thể tìm đến cửa sao, đối phương căn bản không biết cô ta là ai; nếu như không thành công, thì cứ coi như tiền cọc của cô ta đã đổ xuống sông vậy; nếu như tệ hơn nữa bọn họ bị cảnh sát tóm được, vậy bây giờ cô ta tiêu hủy hết chứng cứ chính là hành động ổn thỏa nhất.

Dù sao mặc kệ thế nào, bây giờ cô ta vút đi động đi là thượng sách, nếu như Quách Lệ không bị bắt, thì sau này còn có cơ hội liên lạc, dù gì cô ta cũng có cách để liên lạc với đối phương.

Xử lí di động với sim điện thoại xong Quý Tử Nhân thở phào một hơi, cô

ta lại lái xe đi về theo con đường cũ, dáng vẻ giả vờ như không biết gì cả.

Chỉ cần không có chứng cứ, ai cũng không thể bắt cô ta được.

.....

Vu Kiều ngủ một giấc tỉnh dậy thì phát hiện mặt của mình còn sưng dữ hơn nữa, quả thật là hoàn toàn thay đổi, Ân Á Minh nói sẽ biến thành đầu heo thì thật sự đã biến thành đầu heo rồi, hôm qua bác sĩ Tần đã nói với cô, đây là phản ứng bình thường, qua một hai ngày sẽ đỡ hơn nhiều.

Vu Kiều dùng tay xoa nhẹ chỗ sưng cao trên mặt, hơi nóng nóng, sờ vào cũng không có cảm giác gì nữa, cô có chút buồn bực, mặt như thế này sao ra ngoài được, cô còn muốn đi mua vài bộ quần áo nữa, thế này đeo khẩu trang cũng che không hết.

Lúc ăn sáng Ân Á Minh lại cười nhạo Vu Kiều một hồi, mặt của Vu Kiều thực sự quá buồn cười.

Vu Kiều buồn bực, nhưng cô biết Ân Á Minh không có ý xấu, cũng ngại so đo với anh, lại tỏ ra cô nhỏ mọn nữa.

“Hôm qua làm phiền anh rồi, chút nữa tôi đi cho lời khai, sau đó sẽ đến khách sạn ở.” Vu Kiều rất là biết điều, cảm thấy lại phiền Ân Á Minh thì không hay lắm, người ta đã giúp đỡ cô nhiều như vậy rồi.

“Phụt.” Ân Á Minh nhìn gương mặt của Vu Kiều lại bật cười ra tiếng, anh cắn một miếng bánh mì nói, “Không phải tôi không để cho em đi, mà là gương mặt của em thế này không được, em thức dậy có soi gương chưa, tôi nói không phải chứ, dáng vẻ của em như thế này cho dù có đến khách sạn người ta cũng không cho em ở, em giống với người trong thẻ căn cước hả? Tôi đoán ngay cả mẹ em cũng không nhận ra mấy đâu.”

Vu Kiều: “.....” Rất muốn đánh người có được không đây!

“Được rồi, em cũng đừng khách sáo với tôi nữa, ở một ngày cũng là ở, ở

hai ba ngày cũng là ở, tôi có thể mấy lần liên tục đụng phải lúc em gặp phiền phức cũng coi như là có duyên phận.” Ân Á Minh quyết định giúp người giúp cho trót, “Em ăn nhanh đi, chút nữa tôi đưa em đi cho lời khai.”

“Anh cũng đi à?” Vu Kiều khá bất ngờ.

“Đương nhiên rồi, vệ sĩ của tôi cũng phải đi.” Ân Á Minh hai ba lượt đã ăn xong bữa sáng, “Chúng tôi đâu đơn giản chỉ là nhân chứng chứng kiến sự việc, chẳng phải còn cứu người nữa sao, khẳng định phải phối hợp điều tra với cảnh sát rồi, đây là nghĩa vụ của công dân, em có hiểu không?”

“Không ngờ anh thật sự là người tốt nha.” Vu Kiều cố hết sức khiến cho mình hé miệng lộ ra nụ cười, tuy nhiên cô cảm thấy có chút khó khăn.

“Sao thế, trước kia em vẫn luôn cho rằng tôi là ngụ quân tử à?” Ân Á Minh vẫn thường nghe người ta đánh giá anh, nhưng cách nói này của Vu Kiều thật là có chút đặc biệt, anh tự cảm thấy mình không phải người tốt, nhưng cũng không đến mức như ngụ quân tử, làm việc luôn xuất phát từ lợi ích, nhưng đồng thời cũng chú trọng chữ tín, trên thương trường mọi người đều thích hợp tác với anh.

“Tôi cũng đã giúp em hai lần rồi, em không nói lời cảm kích tôi thì thôi, lại còn nói tôi không phải người tốt, tôi hơi tổn thương rồi đó.” Ân Á Minh làm dáng vẻ vô cùng đau lòng.

“Tôi đây chẳng phải trước kia đã hiểu lầm anh đấy sao, tôi cũng đâu có nói anh là người xấu, tôi chỉ là thấy anh rất khôn khéo, không ngờ anh sẽ giúp tôi như vậy.” Vu Kiều thật sự cảm kích, “Nói thật, tôi cũng không biết phải cảm ơn anh như thế nào mới tốt, cảm thấy cảm ơn anh thế nào cũng không đủ, anh cái gì cũng không thiếu, cái tôi có anh cũng có, cái tôi không có anh cũng có luôn.”

Nói đến đây Vu Kiều nghiêm túc: “Anh nói cho tôi biết đi, người như tôi thích trực tiếp một chút, anh nói đi muốn tôi trả ơn anh thế nào, đừng nói không cần, anh thế này chẳng phải bắt tôi nợ anh ân tình sao.”

Ân Á Minh đang muốn nói không cần, nghe thấy câu cuối cùng của Vu Kiều liền im lặng, anh sờ cằm suy nghĩ, sau đó đùa dai nói: “Nói thật, cái em có thì thật sự tôi đều có hết rồi, nhưng mà tôi đang thiếu người.”

“Thiếu người? Thiếu người gì, anh muốn tuyển người sao?” Vu Kiều không hiểu lắm, Ân thị có bộ phận tuyển người chuyên nghiệp mà, sẽ không cần người ngoài như cô giúp đỡ đâu.

“Tôi thiếu một cô bạn gái.” Ân Á Minh hai tay đan lại chống lên bàn, nhìn chăm chăm vào Vu Kiều không hề chớp mắt, “Tôi có ơn cứu mạng với em, em có đồng ý lấy thân để trả ơn không?” Anh không tin, anh đây là một anh chàng cực kì đẹp trai, không lí nào người phụ nữ này nhìn mà không động lòng, thái độ của anh đã thế này nếu Vu Kiều còn không động lòng thì chính là gặp phải ma rồi, sao anh có thể không có sức quyến rũ như vậy được! Anh vẫn còn canh cánh trong lòng đấy.

Vu Kiều giật giật khóe miệng, sau đó bình tĩnh nói: “Anh chưa uống thuốc hả?”

Nụ cười của Ân Á Minh bị nứt ra, anh đã nghĩ tới vô số kiểu phản ứng của Vu Kiều, đờ mặt này e thẹn này là cơ bản nhất, nhưng “anh chưa uống thuốc hả” là phản ứng quý quái gì thế?! Người phụ nữ này không thể làm theo ý của anh một lần à!

“Sao lại hỏi như thế?” Anh muốn biết nguyên nhân.

“Anh nhìn gương mặt tôi bây giờ thế này còn có thể mặt không đổi sắc nói ra câu thoại như vậy, không phải chưa uống thuốc sao.” Vu Kiều liếc qua Ân Á Minh một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn bánh mì, cô đã cố hết sức tăng nhanh tốc độ rồi, nhưng cái mặt thì không thể, không ăn nhanh được, dáng vẻ của cô bây giờ tự mình nhìn cũng muốn lộn ruột, huống chi là một người đàn ông, “Nói thật đi, tôi hỏi anh nghiêm túc đó.”

Lần này Ân Á Minh hoàn toàn bị châm ngòi nổ!

Hừ, người phụ này có ý gì, thật sự không có một chút xíu ý nghĩ nào sao, tôi có suy nghĩ gì về gương mặt của cô là chuyện của tôi, nhưng ít nhất cô cũng phải có một chút xíu ý nghĩ với gương mặt của tôi con người của tôi chứ, tôi có chỗ nào không tốt hả? Chỗ nào tôi cũng rất hoàn hảo có được không hả! Rốt cuộc cô chứng mất tôi ở điểm nào?!

“Em nghĩ tôi đang đùa giỡn tim em làm trò hề sao?” Ân Á Minh cảm thấy thật là quá mất mặt mà, “Em thấy tôi giống loại người đó à?”

“Nếu không thì sao?” Vu Kiều đặt bánh mì xuống ngẩng đầu lên, “Chẳng lẽ anh còn muốn kết hôn với tôi?”

“Hả?” Ân Á Minh có chút mờ mịt, sao lại nói đến vấn đề kết hôn rồi.

Vu Kiều không vui: “Anh nói anh thiếu một cô bạn gái, sau đó bảo tôi lấy thân đền đáp, nhưng ngay cả kết hôn anh cũng chưa nghĩ tới, vậy chính là chỉ yêu không cưới, thế anh chẳng phải chơi trò lưu manh à? Còn không bằng anh hỏi tôi đưa tiền đi.”

Ân Á Minh nghe đến đây quả thực là đến bờ vực bùng nổ rồi, anh đập bàn một cái! “Vậy tôi nói kết hôn thì sao!”

Ân Á Minh đập một cái dũa đến Vu Kiều, cô vỗ vỗ ngực nói: “Hừ chết tôi rồi, đột nhiên đập bàn, tôi tùy tiện nói vậy thôi, anh đừng tưởng thật, anh muốn kết hôn tôi cũng không muốn đâu.”

“.....” Ân Á Minh quả thật là muốn phun một ngụm máu đầy mặt Vu Kiều! Trong lòng anh thật sự muốn hét lên f*ck f*ck, nói tôi chơi trò lưu manh, là cô muốn kết hôn, tôi nói được, quay đầu lại cô lại nói chỉ tùy tiện nói thôi, sao cô có thể như vậy chứ, cô đây là muốn tức chết tôi hả!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 29

Vu Kiều cảm thấy Ân Á Minh thật sự là một người đàn ông thay đổi thất thường, hơn nữa còn rất tùy hứng, còn thích đùa giỡn người ta nữa, chuyện kết hôn có thể nói bừa được sao, được rồi, người bình thường đùa một chút cũng ok, nhưng Ân Á Minh anh là ai hả, với điều kiện của anh như thế thì không cần nói gì cũng có thể khiến người ta mơ mộng hết nửa ngày rồi, còn nói với con gái người ta một lời mời kết hôn như vậy nữa thì sao chịu nổi đây, may mà gặp phải tôi, nếu không khẳng định lại là một đóa hoa đào nát rồi, vậy chẳng phải hại người ta rồi sao.

Vu Kiều vốn không để tâm chuyện này, cô chỉ cảm thấy thái độ của Ân Á Minh quá không thận trọng, đồ ăn có thể ăn bậy, dù sao cũng tự hại mình, nhưng lời nói thì không thể nói bậy được.

Sau đó cô tiếp tục hỏi Ân Á Minh muốn được báo đáp thế nào, nhưng về sau Ân Á Minh cứ mãi không để ý tới cô, Vu Kiều sờ sờ mũi, quả nhiên là một người đàn ông nắng mưa thất thường.

Hai người ăn cơm xong thì đi cho lời khai, nhưng không phải đến đồn công an ở gần nhà Vu Kiều hôm qua đã phái người đến, mà là cục công an chính quy, vụ án có vẻ nghiêm trọng, đồn công an đã báo lên cấp trên.

Cho lời khai cũng chỉ có mấy vấn đề đó thôi, Vu Kiều và Ân Á Minh còn có hai vệ sĩ cũng kể lại chuyện hôm qua một lần, Ân Á Minh còn đi đường quan hệ, bên phía cảnh sát rất coi trọng vụ án này, điều tra cực kỳ mau lẹ.

Vu Kiều là người bị hại, mà một trong những nghi phạm là người làm trong nhà Vu Kiều, nên Vu Kiều gần như ở trong cục công an cả ngày để phối hợp điều tra.

Cảnh sát còn hỏi cô có kẻ thù gì không, bình thường quan hệ với người làm trong nhà thế nào, Vu Kiều có sao nói vậy, kẻ thù của cô cũng không ít,

nhưng cũng chỉ là đơn phương thôi, cô thì không có thù hằn gì với đối phương, nhưng đối phương đều hận cô muốn chết.

Những điều cô có thể nói đều nói hết rồi, đối tượng có thể nghi ngờ cũng không bỏ qua người nào cả, Quý Xán và Quý Tử Nhân đều nằm trong đó, nếu như bọn họ không thẹn với lương tâm, thì phía cảnh sát cũng không điều tra được gì, cũng chỉ cho bọn họ thêm một chút phiền phức thôi, coi như là “đáp trả” cho mấy lần trước vậy.

Qua di động của Quách Lệ và lời khai của năm tên nghi phạm thì cảnh sát cũng nắm rõ rồi, vụ án bắt cóc này còn có người đứng sau, nhưng căn cứ vào tin nhắn trong di động, tạm thời bọn họ còn chưa tra được manh mối gì, cần phải tiến sâu thêm một bước để hiểu rõ vụ án.

Số điện thoại nặc danh kia rất khó điều tra, trên thị trường có rất nhiều sim điện thoại không đăng kí, có được rất dễ dàng, nguồn gốc khó tra ra, hướng đi cơ bản cũng hết cách.

Thế là cảnh sát liền đặt trọng điểm lên tài khoản ngân hàng của Quách Lệ, chỉ cần không phải tài khoản nước ngoài, thì bọn họ rất dễ điều tra được.

Cuối cùng tìm ra được một khoản tiền ba mươi ngàn được chuyển vào từ một máy ATM ở phía tây thành phố, thời điểm là một buổi tối của mấy ngày trước, hơn một giờ khuya.

Cảnh sát lập tức điều tra máy quay giám sát, tra xem người chuyển khoản là ai, người đó hơn phân nửa chính là kẻ chủ mưu.

Băng ghi hình giám sát được đưa đến thuận lợi, người chuyển khoản cũng thấy được, nhưng điều khiến bọn họ thất vọng chính là, hôm đó trời đang mưa, kẻ đó che dù đi vào, trên người mặc một cái áo dài to màu đen, quần đen, còn có một đôi giày vải màu đen, thân hình bị dù che hơn nửa không thấy rõ, nhưng nhìn dáng đi hẳn là phụ nữ.

Nhưng chỉ với những điều này có thể tra ra được gì cơ chứ, có ma mới

nhìn ra được kẻ đó là ai, chỉ có thể dựa vào những manh mối vốn có và lời khai của Vu Kiều tiến hành điều tra sâu thêm một bước, nhưng thế này thì phải tốn thêm chút thời gian.

Bởi vì trước đó Vu Kiều có nhắc đến Quý Xán và Quý Tử Nhân, thế là bên cảnh sát đặt trọng tâm lên hai người này.

Giày vò hết một ngày, cả thể xác và tinh thần của Vu Kiều đều mệt mỏi trở về nhà của Ân Á Minh, thu hoạch duy nhất trong ngày hôm nay chính là, hình như trong nhà cô vẫn an toàn, căn cứ vào lời khai của Quách Lệ, trong nhà không có đồng bọn của cô ta, nhưng mà loại chuyện thế này cũng khó nói, vẫn là đợi kết quả điều tra của bên phía cảnh sát ra rồi mới quyết định có về hay không, nếu không cứ đổi hết một loạt người làm trong nhà, bảo vệ cũng đổi luôn, thậm chí Vu Kiều còn nghĩ, thật sự không được nữa thì về nhà mẹ tìm mấy người sang, như thế thì yên tâm thật rồi.

Cơm tối do Ân Á Minh nấu, Vu Kiều không ngờ Ân Á Minh thế mà lại còn biết nấu ăn, hơn nữa mùi vị cũng không tệ, cô cũng không rành lắm đâu.

Trên bàn cơm cô lấy làm lạ hỏi: “Sao anh biết nấu ăn thế? Anh không phải cậu ấm à, học cái này làm gì?”

“Em kì thị cậu ấm hả?” Ân Á Minh đơn phương chiến tranh lạnh với Vu Kiều cả ngày, rốt cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện rồi, nguyên ngày hôm nay anh đều đang cân nhắc đến chuyện kết hôn.

Cũng không có nguyên nhân gì khác, anh chỉ bút rút về chuyện Vu Kiều không coi trọng anh, anh chính là không hiểu, anh có chỗ nào không tốt đâu, người phụ nữ này dựa vào cái gì mà không coi trọng anh chứ? Còn nói anh chưa uống thuốc nữa! Cô mới chưa uống thuốc đó!

“Tôi ngưỡng mộ còn không kịp nữa là, sao lại kì thị chứ.” Vu Kiều kéo cái đầu như đầu heo cười, “Rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với tôi rồi hả?”

Ân Á Minh cúi đầu ăn cơm: “Có gì lạ đâu, lúc du học tôi ở kí túc xá mấy

năm, cũng không thể thuê bảo mẫu đến trường chứ, tôi lại là kiểu người không thể xấu mặt được, liền tự học tự làm thôi, rèn luyện bản thân một chút.” Anh đi du học ở Anh, mùi vị của món Anh thực sự anh không dám khen tặng, căn tin trường học anh cũng đi qua một lần, vừa bỏ vào miệng liền nôn ra, thề rằng sau này tuyệt đối sẽ không đi nữa!

Rốt cuộc hai người cũng trò chuyện bình thường, Ân Á Minh hỏi chuyện sáng nay: “Cảnh sát nói kẻ che dù kia hẳn là phụ nữ, cô nghi ngờ Quý Xán và Quý Tử Nhân?”

Vu Kiều gật đầu, cô cố gắng làm cho mình có vẻ nghiêm túc, nhưng gương mặt của cô lúc này có nghiêm túc thế nào cũng rất buồn cười, “Gần đây nhất chỉ có bọn họ thù hằn với tôi sâu nhất thôi, những người khác tôi thật sự không nghĩ tới, hơn nữa kẻ này còn tìm đến Quách Lệ, khẳng định rất quen thuộc với tình trạng trong nhà tôi, hẳn là người nhà họ Quý.”

Ân Á Minh nhíu mày nghĩ: “Nếu như một trong hai người họ thật là kẻ chủ mưu, tôi nghĩ khả năng của Quý Xán tương đối nhỏ hơn, nếu như bà ta thật sự sai người làm, tôi cảm thấy sẽ không chỉ chụp mấy tấm ảnh đơn giản như vậy, tuổi tác bà ta cũng lớn rồi, hẳn là sẽ rất ít nghĩ đến cách này, Quý Tử Nhân còn trẻ, vì chuyện của tôi mà ghen ghét với em, muốn làm cho em thân bại danh liệt, khả năng này cao hơn nhiều đấy.”

Vu Kiều híp mắt nhìn Ân Á Minh: “Anh tự kỷ thế này người nhà anh có biết chưa vậy?”

“Tôi nói thật đó.” Ân Á Minh không hề đỏ mặt, “Lòng cô ta đầy mưu mô, nói không chừng thật sự có thể làm ra chuyện như vậy, ngoài chuyện gia tài, mặt khác khẳng định là bởi vì tôi rồi, chẳng phải lần trước hai người còn đối mặt xung đột với nhau hay sao.”

Ân Á Minh nghĩ như thế thì bắt đầu cảm thấy mình chính là người đàn ông tội nghiệp trầm trọng, “Không ngờ nguồn gốc bắt đầu của chuyện này lại là vì mối quan hệ của tôi, xem ra để tôi nhìn thấy tận mắt sau đó cứu người đã được định sẵn rồi, nói như vậy vẫn là tôi có lỗi với em, bị tai bay vạ gió.”

Được yêu thích quá cũng không tốt, anh đoán người như Quý Tử Nhân thế này hẳn cũng không ít, chỉ là rất ít người may mắn được như Quý Tử Nhân, có thể tiếp cận anh.

Vu Kiều nhìn Ân Á Minh như nhìn tên đàn, người đàn ông này có thể nào tự kỷ hơn nữa, không biết xấu hổ hơn nữa không? Cơm cô cũng nuốt không trôi rồi này!

Anh không thể nào vì mình được yêu thích mà cứ tự kỷ không kiêng nể gì như thế chứ, anh nghĩ cho cảm nhận của người đang ăn cơm là tôi đây có được hay không?

Trước đây phong cách của anh đâu phải như thế này đâu mà!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 30

Vu Kiều ở nhà Ân Á Minh vài ngày, mấy ngày nay phần lớn Ân Á Minh đều ở lại căn hộ này, rất ít về nhà chính, anh cảm thấy phải làm cho ra lẽ với Vu Kiều, dựa vào cái gì mà Vu Kiều không xem trọng anh chứ! Mặt của cô cũng như thế rồi mà còn không xem trọng anh nữa!

Thực ra mặt của Vu Kiều đến ngày thứ ba đã bắt đầu bớt sưng rồi, ngày thứ năm thì cũng gần như khỏi hẳn, người bình thường chừng một hai ngày đã hết rồi, cô chưa từng bị đánh qua, còn không biết thể chất của mình lại như thế.

Đến ngày thứ bảy Vu Kiều cảm thấy mình nên rời khỏi, cô đã liên lạc với nhà rồi, hôm nay sẽ về đó một chuyến, sau đó đem vài người bên nhà mẹ sang, như thế cô mới có cảm giác an toàn, người làm trong nhà có thể sa thải đều sa thải hết, cùng lắm thì trả thêm mấy tháng tiền lương là được.

“Anh đưa em về.” Ân Á Minh xung phong làm tài xế, hai ngày nay anh rất nhiệt tình với Vu Kiều, Vu Kiều có hỏi anh muốn được báo đáp thế nào, anh đều thể hiện rằng chỉ thiếu mỗi bạn gái thôi.

Mà câu trả lời cuối cùng của Vu Kiều là: “Anh vui là được rồi.”

Câu trả lời này lại khiến cho Ân Á Minh thêm tức ngực, câu trả lời lấy lệ cỡ nào chứ, cái gì gọi là anh vui là được rồi, em tưởng tôi đùa à.

Nhưng nếu nói anh nghiêm túc thì hình như cũng không phải, anh chỉ là suýt không trôi cục tức thôi, nhất định muốn quyết phân cao thấp với Vu Kiều, anh vừa đẹp trai, còn có tiền, gia thế cũng tốt, còn biết nấu ăn, còn làm anh hùng cứu mỹ nhân nữa, không thích anh còn có tính khoa học sao? Hoàn toàn không có tính khoa học có được không hả!

Làm cho Vu Kiều vô cùng buồn bực, người đàn ông này rốt cuộc đang

chiến đấu với ai thế?

Thôi bỏ đi, anh ta vui là được, cứ coi như là trả ơn vậy.

Lúc lên xe Vu Kiều phát hiện Ân Á Minh cho người xách rất nhiều đồ ra ghế sau, cô rất tò mò những thứ đó là gì.

“Nhìn không ra à, những thứ này đều là mua cho người nhà của em đó.” Ân Á Minh vẻ mặt đương nhiên, “Em yên tâm, mỗi một người trong nhà em anh đều mua quà hết rồi, sẽ không bỏ sót ai đâu, lần trước đi không mang theo gì cả, vẫn cảm thấy có chút ái ngại.”

Vu Kiều liếc mắt sang, “Anh tặng quà cho bọn họ làm gì? Anh không sợ họ hả?” Người nhà của cô đều là ma cuồng giục kết hôn, Ân Á Minh mang quà theo còn được nữa sao, mấy người đó thế nào cũng phát điên lên mất.

“Chuyện lần này có lẽ anh cũng có trách nhiệm rất lớn.” Ân Á Minh vô cùng nghiêm túc.

“Anh có cần phải tự kỷ vậy không hả, anh cứ thế chắc chắn là Quý Tử Nhàn à?” Kiều đàn ông thế này, Vu Kiều thật sự là lần đầu tiên tiếp xúc.

Ân Á Minh ung dung nói: “Cảm giác của anh sẽ không sai đâu.”

Vu Kiều cảm thấy nói với anh cũng như không, người đàn ông này đã đắm chìm trong sự tự kỷ không thể nào tự thoát ra được rồi, cô vẫn nên im lặng thì hơn, cô bắt đầu ngồi vào ghế phụ lái dậm lại phần trang điểm.

Mặt của cô đã hết sưng rồi, sờ vào cũng không đau, nhưng vẫn còn một chút dấu vết nhàn nhạt, cô liền trang điểm đậm một chút để về nhà, che đi một chút, mặt mày cũng tươi tắn hơn.

Nhiều người trang điểm đậm nhìn rất tục, nhưng lại đặc biệt thích hợp với Vu Kiều, nhìn qua vừa quyến rũ lại vừa có sức sống, môi đỏ nóng bỏng, cộng thêm da cô trắng nõn, chất da cũng tốt, dậm phấn dày một chút cũng không sao, sẽ không xuất hiện tình trạng xấu hổ màu cổ và mặt không giống

nhau.

Lúc đèn đỏ Ân Á Minh quay đầu qua nhìn Vu Kiều trang điểm, nói thật, mặt của Vu Kiều lúc khỏe thật sự khá vui tai vui mắt, Ân Á Minh cảm thấy, gần như không có người đàn ông nào có thể kháng cự với sự mê hoặc của cô gái xinh đẹp này, nhưng đa số đều chỉ là mê hoặc từ dục vọng, nếu như anh chưa từng tiếp xúc với Vu Kiều, khẳng định cũng sẽ trông mặt mà bắt hình dong, cảm thấy đây là một người phụ nữ hư hỏng thích quyến rũ đàn ông, trên ông gheo bướm, dù sao nhìn qua cũng không giống một cô gái tốt chịu an phận.

Nhưng tình trạng hiện tại là, Vu Kiều không chỉ lười phải mê hoặc anh, còn không thèm đếm xỉa đến anh! Còn ghét bỏ anh! Còn nói với anh “anh vui là được rồi”!

Đèn xanh, Ân Á Minh quay đầu lại lái xe, trong lòng nghĩ làm thế nào để tầm công Vu Kiều, ít nhất cũng phải để cho Vu Kiều chú ý đến anh là một người ưu tú đến nhường nào.

Thật ra anh nghĩ nhiều rồi, Vu Kiều vốn đã cảm thấy anh là một người ưu tú, chỉ là cô cảm thấy hai người không hề thích hợp, hơn nữa cô vốn không có hứng thú gì với mấy chuyện yêu đương kết hôn, dĩ nhiên sẽ không ảo tưởng quá nhiều, nghĩ nhiều quá vừa hại thân vừa đau lòng, cô cũng đâu phải nào tàn.

Nửa tiếng sau xe đã đến cửa nhà của Vu Kiều, từ xa hai người đã phát hiện có rất nhiều người vây quanh ngoài cửa, bọn họ thấy hơi lạ, trong lòng Vu Kiều nói thầm không phải trong nhà xảy ra chuyện gì chứ?

“Nhanh, nhanh lên, trong nhà tôi có thể đã xảy ra chuyện gì rồi!” Vu Kiều có chút sốt ruột.

Xe đến ngày càng gần, đến khoảng cách mấy chục mét Vu Kiều phát hiện bên trong đám người còn có vài cảnh sát!

Cô trừng to mắt, trời ạ, sao ngoài cửa nhà cô lại có cảnh sát, trong nhà rốt cuộc thế nào rồi?!

Rất nhiều chuyện làm ăn của nhà cô đều thuộc khu vực màu xám, không lẽ nào là những chỗ chưa lo lót quan hệ tìm đến cửa đó chứ?

Đám người ồn ào xông xáo, ngoài cảnh sát, còn có rất nhiều quần chúng vây xem, phần lớn Vu Kiều đều nhìn rất quen mắt, rất nhiều hàng xóm xung quanh, còn có những người làm trong nhà bọn họ, náo nhiệt đến mức rối tinh rối mù.

Xe vừa đến trước cửa thì cô đã vội vã xuống xe, Ân Á Minh cũng vội vàng khóa xe đi theo, muốn xem có việc gì mình có thể giúp không, chuyện nhà của Vu Kiều anh cũng có nghe qua, sẽ không thật sự xảy ra sơ suất gì chứ?

“Nhường đường, nhường đường.” Vu Kiều chen chúc qua đám người đi vào.

Những người bị cô chen qua vừa nhìn thì ra là cô, đều mặt đầy vẻ đồng tình nói: “Có người đều nhà của cô quậy đó, mau đi xem đi.” Mọi người đều tự động nhường ra một con đường, Vu Kiều nóng lòng đi vào giữa đám đông, Ân Á Minh cũng vội vàng đuổi theo, anh nghe qua thì vấn đề hình như cũng khá nghiêm trọng, là có người đến đập phá sao?

Rốt cuộc cũng xông đến phía trước, nhưng khi Vu Kiều nhìn thấy tình trạng bên trong thì sững sờ tại chỗ.

Có mấy người đang ngồi trên mặt đất, trang phục ăn mặc nhìn sơ qua cũng khá đắt, nhưng đều dơ bẩn hết, có chỗ còn bị rách nữa, mặt mũi bầm dập, tóm lại là rối mù, vừa nhìn là biết bị người ta đánh rồi!

Vấn đề là, mấy người này phần lớn cô cũng có biết!

Là gia đình Quý Xán, mấy người còn lại đoán chừng là bạn bè họ hàng, đều nằm trên đất gào khóc, vô cùng chật vật.

“Thật là táng tận lương tâm mà! Con gái của mấy người vu oan tôi bắt cóc cướp đoạt tài sản, nói muốn bắt tôi phải ngồi tù! Bây giờ tôi đến đây đòi công lý, thế mà lại bị đánh thành thế này đây!” Quý Xán chẳng còn chút phong độ của một quý bà, toàn thân đều giống như một mù điên vậy, bà ta bị đánh thảm nhất, trên mặt còn đầy màu sắc, bà ta khóc lóc với mấy chú cảnh sát, “Tôi mời các anh đến đây để các anh bắt người, bọn họ cố ý gây thương tích cho người khác, các anh thì ngược lại, không giúp người bị hại là chúng tôi mà còn giúp phường trộm cướp ngang ngược này! Các người chết không yên thân đâu! Sẽ gặp quả báo đó!”

Quý Xán chửi không ngưng miệng, Vu Kiều khâm phục bà ta sâu sắc, may mà có cảnh sát ở đây, nếu mà cảnh sát không ở đây, đoán chừng năm sau cổ trên mộ của bà ta cũng cao lắm, ở trước mặt nhà cô chơi kiểu này, kết cục gần như đều là bị đập tơi tả, gãy chân cũng còn nhẹ, cô vẫn luôn cảm thấy người nhà làm thế này không tốt, không cẩn thận thì sẽ dây họa lên người, nhưng cô khuyên cũng vô dụng, bọn họ cũng không nghe lời cô.

Ngẩng đầu nhìn sang người nhà mình đang được cảnh sát cản lại ở một bên, Vu Kiều vỗ trán, xem đi, tôi nói rồi mà, ba người cảnh sát cao to vạm vỡ mới ngăn được một người trong nhà của cô, cảnh sát cũng đến rồi, mấy người đừng có đánh người nữa có được không.

“Ông Vu, bình tĩnh, bình tĩnh, bà Quý nói chuyện không mấy dễ nghe, nhưng đánh người là phạm pháp, chúng ta vẫn nên kiềm chế một chút có được không?” Anh đội trưởng dẫn đầu tiểu đội cũng có chút khó xử, anh ta nhỏ giọng nói, “Anh cũng đừng làm chúng tôi khó xử, chuyện này làm lớn lên, trở về chúng tôi cũng khó giao phó, quần chúng vây xem ở đây nhiều lắm.” Nhân nhượng cũng không tiện lắm đâu.

Vu Đại Bàn trừng to mắt! “Nếu không thì làm thế nào, cứ để bà ta kêu gào trước cửa nhà tôi hả! Phong thủy của nhà tôi đều bị bà ta gào đi hết rồi, xúi quẩy hết mà! À, cửa nhà nào bị một người đến chửi đổng như thế mà không tức chứ? Anh không tức sao?!” Vu Đại Bàn nhìn chằm chằm một hàng người của Quý Xán ở trên đất, dáng vẻ đó, nhìn qua chỉ cần đám cảnh

sát không chú ý một chút thôi, ông liền có thể nhào lên đánh người tiếp!

Hàng xóm lân cận dĩ nhiên là đứng về phía nhà họ Vu rồi, bọn họ nhìn đám người của Quý Xán trên đất chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Như này là đến lừa người ta chứ gì?”

“Chắc là vậy rồi, ông nhìn đức hạnh của bà ta thì biết, cái dáng vẻ chửi người đó, chuyên nghiệp đó!”

“Chặc chặc chặc, nhìn mặt cũng ra dáng con người lắm chứ, sao lại không biết xấu hổ thế này.”

“Chuyện này đổi lại là tôi cũng tức thôi, đến đập cửa cũng không nói đi, còn mắng người ta chết không yên thân, như vậy ai mà không nổi giận.”

“Thì đó, đầu năm nay thật sự là loại người gì cũng có, lớn lối ghê, loại người này ở bên ngoài bị đánh chết cũng đáng đời!”

“Còn có mặt mũi kêu cảnh sát, lúc đến đập cửa sao không kêu đi, đánh không lại thì kêu cảnh sát, khinh thường nhất là cái loại người này đó!”

Bị nhà họ Vu ảnh hưởng, “phong cách dân cư” lân cận cũng có chút hung hãn.....

Vu Kiều và Ân Á Minh cũng cạn lời, bọn họ còn tưởng đâu đã xảy ra chuyện gì, dù gì cũng thấy có cảnh sát mà, đặc biệt là Vu Kiều, trong lòng lo lắng muốn chết, không ngờ chân tướng của chuyện này lại là như thế.

“Ba, mẹ.” Vu Kiều rồi rảo đi lên trước ngăn cản, “Được rồi, đánh người không tốt, đừng làm bọn họ khó xử.” Cô chỉ chỉ mấy người cảnh sát, ba mẹ đánh người cũng đừng huênh hoang vậy chứ, ít nhất cũng không thể đánh trước mặt cảnh sát, bị người ta quay lại rất không tốt nha, không có cảnh sát còn có thể giải thích này kia, có mặt cảnh sát còn muốn đánh người, quậy lớn chuyện thì sẽ không tốt đâu.

“Ôi chao, Vu Kiều con về rồi à!” Người nhà họ Vu nhìn thấy Vu Kiều thì mắt sáng lên, Đới Phân Phương lách qua cảnh sát kéo tay con gái, “Mẹ xem nào, sáng nay nghe con nói bị người ta ăn hiếp, trong lòng lo lắng muốn chết, có bị đau chỗ nào không?”

Người nhà họ Vu sáng nay mới biết chuyện bắt cóc, trong lòng đang nóng ruột như lửa đốt muốn biết tình huống cụ thể, đúng lúc Quý Xán vì chuyện bị oan uổng mà tìm đến cửa, người nhà họ Vu vốn đã không nói lý lẽ lắm rồi, trong lòng thì nghĩ, hay cho bà, đi mòn để giày tìm không ra, thì chúng tôi cứ chờ đám bắt cóc các người đến thôi! Vừa nhìn khí thế hung hăng tìm đến cửa của mấy người thì biết ngay không phải người tốt rồi! Còn oan uổng hả, tôi xem chừng chính là mấy người làm! Còn chưa đợi đối phương bắt đầu đập cửa thì người nhà họ Vu đã mang theo người và những người “hay đánh” trong nhà ra ngoài “chém người” rồi!

Đám người Quý Xán nói ra cũng thật uất ức lại xui xẻo, tuy là nói cũng do chính mình gây ra.

Vì chuyện Vu Kiều bị bắt cóc, Quý Xán luôn là đối tượng điều tra trọng điểm của cảnh sát, vấn đề là bà ta không có làm qua chuyện này, sao bà ta phục cho được, bà ta cảm thấy chuyện này là do Vu Kiều cố ý tạo ra, để hại bà ta! Bà ta biết đối tượng nghi ngờ khác của cảnh sát là Quý Tử Nhân, nhưng bà ta cảm thấy Quý Tử Nhân tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này! Cô cháu gái ngây thơ trong sạch của bà ta sao có thể làm ra loại chuyện thế này chứ!

Vậy nên khẳng định là chuyện xấu mà Vu Kiều tạo ra! Cố tình muốn vu oan cho bọn họ!

Cho dù không phải Vu Kiều làm ra, nhưng đoán chừng chuyện này cô cũng không thoát khỏi liên quan!

Người phụ nữ này vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, ai biết đi đâu trêu ong ghẹo bướm chọc phải ai, gây họa đắc tội người ta, kẻ thù đoán chừng bay đầy trời, tùy tiện tìm một người trong đó muốn trả thù cô cũng

không phải không có khả năng!

Chỉ là đáng tiếc không thành công, Quý Xán cảm thấy cái kẻ bắt cóc kia thật vô dụng, một ả đàn bà trói gà không chặt cũng làm không xong, nếu không nói không chừng tài sản của nhà họ Quý cũng đã rơi vào tay bọn họ rồi!

Quý Xán bởi vì bị điều tra vẫn luôn canh cánh trong lòng, trong khu nhà đã có rất nhiều lời đồn bắt lợi với bà ta, đa số người đều như thế, thích theo phong trào, nghe tiếng gió đoán trời mưa, tục ngữ nói rất hay, việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, tuy rằng không có bất kì chứng cứ nào nói Quý Xán có tham gia bắt cóc, nhưng muốn loan tin đồn thì cần lí do gì nữa, mọi người đều nói như thật, Quý Xán cũng bị tức điên lên rồi!

Tính tình của bà ta vốn đã nóng nảy, hai ba ngày nay vẫn luôn đến nhà họ Quý tìm Vu Kiều, nhưng tìm không được người, Vu Kiều căn bản không có ở đó, chuyện này người làm trong nhà có nói qua với Vu Kiều, Vu Kiều bảo mặc kệ, đuổi đi là được, hơn nữa cô thật sự không có ở nhà.

Ai biết Quý Xán ở nhà họ Quý tìm không được người, liền nghe ngóng địa chỉ của nhà họ Vu rồi tìm đến cửa!

Tôi không tìm được Vu Kiều cô phải không? Được! Tôi tìm ba mẹ cô! Xem tôi có làm cho nhà cô nở hoa đầy đất không!

Sau đó bà ta liền nở hoa đầy đất rồi.....

Đại biểu điển hình cho việc hại người không được ngược lại bị người hại.

“Mẹ, con không sao, trầy xước vài chỗ thôi, mấy người đó vừa ra tay con đã được người ta cứu rồi, mẹ xem giờ con có khỏe không này.” Vu Kiều can ngăn, “Mau dừng lại đi, ở đây nhiều người xem như vậy, lỡ như bị người ta quay lại thì tiêu đó, đi vào trong con kể chi tiết chuyện này cho mọi người nghe.”

Người nhà họ Vu đều đến gần xem xét Vu Kiều, xem trên người cô có vết

thương nào không, thấy cô vẫn xinh đẹp như trước mới hơi yên tâm, xem ra không có chuyện gì lớn.

“Chị, em thấy mấy người này cũng thật đáng nghi lắm, sẽ không phải là tội phạm chứ?” Vu Thi lướt đến bên tai Vu Kiều nhỏ giọng nói, “Vậy thì chúng ta không thể thả họ đi được.” Nói xong dùng ta để trên cổ cửa cửa.

Vu Kiều muốn dán mặt em gái mình lại, bản lĩnh hung dữ này của em rất cuộc học ở đâu thế, nhà chúng ta không phải chỉ chuyên đánh người thôi sao, khi nào thì bắt đầu giết người phóng hỏa rồi? Em có được không đó?!

“Chị đoán không phải bà ta đâu, để họ đi đi.” Vu Kiều phát phát tay, điệu bộ này của Quý Xán thật sự không giống kẻ chủ mưu lắm, nhìn qua có hơi ngu, bây giờ cô bắt đầu giống Ân Á Minh, đặt mục tiêu chủ yếu lên người Quý Tử Nhân.

Vu Kiều cũng nói như vậy rồi, người nhà họ Vu cũng ngừng lại.

Nhưng Quý Xán sao mà chịu!

Cuối cùng bà ta cũng trông thấy Vu Kiều - ả hồ ly tinh hãm hại bà ta rồi!

“Đồ dê tiện! Để tao bắt được mày rồi!” Bà ta xoạt một cái từ trên đất bò dậy muốn qua kéo Vu Kiều!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 31

Quý Xán rất nóng nảy, xưa nay đều làm việc bằng sở thích và cảm giác, là một người rất dễ tìm vào chỗ chết.

Vốn bà ta là khổ chủ bị đánh, thế thì yên lặng nằm trên đất chờ cảnh sát xử lí đi, nhưng bà ta không cam lòng, ngồi trên đất tiếp tục chửi mắng, chửi cũng thôi đi, bây giờ thấy Vu Kiều còn nhìn đau xoạt một cái từ trên đất bò dậy vọt qua!

“Rầm!”

Quý Xán cũng không biết mình bị làm sao, người bà ta còn chưa kéo được, mà mình thì lại bay lên rồi, hơn nữa lồng ngực còn rất đau.

Ân Á Minh rút về bàn tay vươn ra giữa khoảng không của mình, anh lúng túng lau lau trán.

Quý Xán vừa mở miệng kêu đồ đê tiện thì anh đã phản ứng rồi, vốn muốn làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân, ai biết tay vừa giơ đến một nửa đã thấy một cái chân dài đá ra, rầm một cái đá trúng lồng ngực của Quý Xán, một cái thôi người đã văng ra xa thật xa, quần chúng vây xem kịp thời né ra, ừm, không ai bị đụng trúng, đáng vui đáng mừng.

Ân Á Minh trợn mắt há mồm nhìn Vu Thi, bản lĩnh thế này, hẳn là không kém mấy vệ sĩ của anh đâu, cô em gái này của Vu Kiều cũng hung dữ quá đi!

Lúc này Vu Kiều cũng phản ứng lại, cô quay đầu sừng sốt nhìn nhìn Quý Xán đang nằm trên đất ôm ngực rên rỉ một hồi, sau đó nghiêm trang nói với cảnh sát: “Các đồng chí cảnh sát, mọi người đều nhìn thấy rồi đó, em gái tôi đây là đang phòng vệ chính đáng, thật sự không thể trách em ấy được.” Nói xong cô còn nhìn một vòng quần chúng vây xem ở xung quanh, “Phải

không?” Trung cầu ý kiến của mọi người.

“Phải đó, phải đó, phòng vệ chính đáng thôi!”

“Người đàn bà này đột nhiên nhào lên, thật là hù chết người ta mà, nếu không phải Thi Thi tay chân nhanh nhạy, chắc chắn đã bị đánh rồi.”

“Nham hiểm ghê, thế mà lại đánh lén.”

“Tôi còn tưởng đâu bà ta nằm trên đất bị thương nặng lắm, vừa rồi còn muốn nói người ta cũng thế này rồi, thôi thả người đi đi, ai ngờ lại là giả vờ! Loại người này thật không biết xấu hổ!”

“Cái này gọi là bịp bợm, hiểu không? Cố ý đó, nằm trên đất giả chết ấy mà.”

“Đúng đúng đúng, tôi coi tin tức nghe nói mấy vụ vờ bị xe đụng kiếm com trong đó cũng không kém thế này là bao, thật ra không có gì to tát, mà cứ nằm trên đất giả chết dọa người ta, lòng dạ thế này, thật là đen tối mà!”

“Ông xem bây giờ bà ta nằm trên đất rên rỉ, tôi đoán chừng cũng là đang giả vờ thôi, diễn hay thật đấy.”

.....

Quần chúng ông một câu bà một câu, ý kiến thảo luận cuối cùng chính là, Vu Thi chỉ là phòng vệ chính đáng, đá trúng người thật sự không thể trách cô ấy được.

Ngay cả cảnh sát cũng cho là như thế!

Vu Thi cũng khá uất ức, cô nói không ngờ người này sẽ đánh lén, chân của cô đau lắm.

Sau đó Ân Á Minh chỉ im lặng làm khán giả, ở đây thật sự không có chuyện của anh, một nhà họ Vu đều không phải đèn cạn dầu, sức chiến đấu của ai nấy đều mạnh cực, người yếu đuối duy nhất là Vu Kiều thì bụng dạ

cũng đen tối luôn, đám người Quý Xán đúng là dưng đến cửa tự tìm ngược đãi rồi, đột nhiên anh cảm thấy cảm thông cho bọn họ.

Đám người đó trừ Quý Xán ra thì đều bị đánh đến ngừng lại hết rồi, rắm cũng không dám đánh một cái nữa, vừa rồi cũng chỉ có mỗi mình Quý Xán ở đây gào thét, giờ Quý Xán bị đánh bọn họ cũng không dám lên tiếng, bọn họ coi như đã nhìn ra rồi, nhóm cảnh sát và quần chúng xung quanh đều cùng một giuộc với nhà họ Vu, bọn họ chính là đã chui vào hang sói rồi, lấy trứng chọi đá, căn bản là đánh không lại, thế là biết điều yên tĩnh lại.

Bây giờ Quý Xán bị Vu Thi đá một cái bọn họ cũng không dám nói gì, chồng và con trai của Quý Xán cũng không dám đi lên đỡ bà ta, vẫn là anh họ của Quý Xán lên đỡ dậy.

Quý Xán che ngực rên rỉ, quần chúng vây xem bàn tán bà ta đều nghe vào tai hết, bà ta cảm thấy đám người này lòng dạ thật là độc ác, bà ta đau thật mà, bà ta gần như bị đá bay ra ngoài luôn có được hay không hả, có thể không đau sao, đám người này mù rồi à? Không phải bà ta không muốn chửi, mà là đau đến mức không nói ra tiếng được, bà ta chỉ có thể hoãn lại.

Ánh mắt hung ác của bà ta nhìn chằm chằm Vu Kiều và Vu Thi, sau đó khóe mắt nhìn thấy một người khác ——

Ân Á Minh.

F*ck, tôi đã nói sao Ân Á Minh lại không thích cô gái tốt như cháu gái mình, hóa ra là bị con hồ ly tinh này mê hoặc mất rồi!

Tên Ân Á Minh này ở tang lễ đã nói giúp cho Vu Kiều rồi, rất rõ ràng là sớm đã quen biết nhau, nếu không sao lúc đó không giúp Tử Nhân nhà họ chứ.

Suy nghĩ tỉ mỉ lại càng thêm sợ hãi, Quý Xán cảm thấy hình như mình đã phát hiện một bí mật kinh thiên động địa!

Ân Á Minh và Vu Kiều quen biết nhau trước cả tang lễ, cũng có nghĩa là,

Quý Huy còn chưa chết thì hai người này đã có một chân rồi!

Nhưng trước đó, Ân Á Minh và Tử Nhân nhà họ là một đôi mà, con ả Vu Kiều này lại cướp bạn trai của con chồng!

F*ck, cái cặp đôi chó má này! Đều thích làm kẻ thứ ba!

Tội nghiệp cho cháu gái của bà ta quá mà!

Anh của bà ta cũng đủ xui xẻo, bị cầm sừng rồi cũng không biết! Nếu biết sớm thì đâu có chia cho ả tiện nhân này nhiều tài sản như thế!

Nhưng lần này bà ta thông minh ra rồi, cho dù bà ta đã biết, bà ta vạch trần ở đây cũng chính là số bị đập rồi, vẫn là ngoan ngoãn im miệng thôi, nếu không hôm nay bà ta trở về đoán chừng cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, nhà họ Vu này chính là một ổ trộm cướp ngang ngược, bà ta vẫn là nên trở về từ từ suy nghĩ nên làm thế nào để lấy lại danh dự thì hơn, gần đây bị cảnh sát phiền đến phát điên, cần phải bình tĩnh tỉnh táo một chút, ngay cả Ân Á Minh cũng đứng về phía ả tiện nhân này rồi, trước đó thật sự xem nhẹ cô ta quá.

Bởi vì Vu Thi là “phòng vệ chính đáng”, cảnh sát chỉ nói cô ấy vài câu, mà phần nhiều là trách cứ Quý Xán, nói rằng cảnh sát bọn họ còn ở đây, sao bà lại kiếm chuyện đánh người, mặc dù chưa thực hiện được, nhưng cũng không được, nếu không phải đối phương có năng lực phản kháng, thì hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Thật ra bọn họ nói ra cũng khá chột dạ, cuối cùng lên hòa giải rồi đưa đám người Quý Xán đi, miễn cho người nhà họ Vu lại ra tay.

Kẻ gây sự đi rồi, quần chúng vây xem an ủi người nhà họ Vu mấy câu, sau đó thì lui ra ai về nhà nấy, cứ coi như là xem một tuồng kịch thôi.

Người cũng đi hết rồi, Ân Á Minh vốn không hề có cảm giác tồn tại rất cuộc cũng có người chú ý tới.

Đáng tiếc hình như anh không được chào đón lắm.

“Sao lại là anh nữa.” Vu Thi nhìn Ân Á Minh nhú mày, “Sao anh còn lẻo đẻo theo chị tôi nữa hả?” Anh không thích chị tôi thì đừng theo chị ấy nữa được không, anh cứ như thế sao chị tôi tìm bạn trai được đây?

Nếu là bình thường, cô khẳng định sẽ không nói mấy câu bất lịch sự như vậy, nhưng hôm nay có người lên đến cửa gây sự, tâm trạng của cô thực sự không tốt mấy, thế là nhìn thấy Ân Á Minh liền cảm thấy đặc biệt bức bối, cái gã đàn ông này âm hồn không tan thế làm gì, vận đào hoa của chị cô chắc chắn là bị anh ta ảnh hưởng rồi!

Đới Phân Phương nhìn thấy Ân Á Minh sắc mặt cũng không tốt là bao, suy nghĩ của bà với con gái Vu Thi không khác mấy, thằng nhóc này sẽ cản trở Kiều Kiều nhà bà tìm mùa xuân thứ hai.

Huống chi bà nghe con gái nhỏ nói qua rồi, thằng nhóc này căn bản không hề có ý với Kiều Kiều nhà bà.

Hô hô, nếu vì nguyên nhân gia đình mà hai người không thể ở bên nhau thì bà không có gì để nói, nhưng bây giờ là thằng nhóc này không coi trọng Kiều Kiều nhà bà, vậy thì có vấn đề lớn rồi đây, Kiều Kiều nhà bà tốt như thế đẹp như thế, cậu dựa vào cái gì mà không coi trọng hả!

Người làm cha mẹ đều thế cả, con gái con trai nhà mình đều là tốt nhất trên toàn thế giới, chính là tự kỷ vậy đó!

Điểm này y chang Ân Á Minh, độ tự kỷ của anh cũng được xếp hạng cao nhất trên toàn thế giới rồi.

Trong lòng anh cũng nói thầm, Vu Kiều dựa vào cái gì mà không xem trọng anh chứ!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 32

“Tại sao lại là anh? Sao anh lại bám theo chị tôi?”

Vu Thi nói lời này, Ân Á Minh cảm thấy có chút lúng túng, sao giọng cô bé này có vẻ không hoan nghênh anh chứ, anh có chỗ nào không tốt sao? Đâu có, anh tự nhận phương diện nào mình cũng rất tốt mà, dù thế nào cũng không thể là đối tượng bị người ta ghét được.

“Nói cái gì đấy.” Vu Kiều nhéo mặt Vu Thi, “Đây chính là người có ơn cứu mạng chị, nếu đêm hôm đó anh ta không cứu, nói không chừng giờ chị đã chết mất xác rồi.”

“Thật hay giả vậy?” Vu Thi liếc Ân Á Minh, tính đi tính lại thì trông vẻ ngoài của người đàn ông này cũng không giống người biết đánh nhau mà.

“Chị lừa em làm gì.” Vu Kiều phát phát tay, ý bảo mọi người vào nhà rồi nói, “Hôm nay con về để kể lại việc này với mọi người đây .”

Người một nhà đều đi vào cửa, còn Ân Á Minh thì lái xe tiến vào nhà họ Vu.

Vu Đại Bàn vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi vợ: “Cậu này là ai thế? Nhìn bề ngoài cũng không tệ đâu, rất xứng đôi với Kiều Kiều nhà chúng ta, rốt cuộc là con nhà nào ?” Nghe con gái nói, người này còn là người cứu mạng nó đấy, vậy càng thêm xứng đôi rồi!

Đới Phân Phương nhỏ giọng nói: “Tỉnh táo lại đi ông ơi, người ta cửa cao nhà rộng, chúng ta không trèo nổi đâu, họ còn chướng mắt Kiều Kiều nhà mình ấy.”

Vu Đại Bàn mắt hứng, cái gì mà không xứng với trên cao, con gái ông tốt như vậy, thừa sức xứng với nhà người ta!” Bà nói đi, rốt cuộc lai lịch thế nào.”

Đới Phân Phương kể chuyện lần trước Vu Kiều đi xem mắt ra, thật ra bà cũng không biết cụ thể thế nào, nhưng ngày đó con gái được cậu Ân này đưa về, cũng không nói chi tiết lắm, chỉ nói là bạn bè bình thường, mới gặp vài lần thôi.

Vốn bà còn suy nghĩ nhiều, nhưng sau khi biết bối cảnh của Ân Á Minh thì yên tĩnh lại, người này rõ ràng sẽ không kết hôn với con gái mình, vậy còn lãng phí thời gian làm gì.

Vu Đại Bàn cũng không phải là người lỗ mãng chỉ biết giết heo, vợ vừa nói ông đã hiểu, nghe xong còn bĩu môi: “Chậc, còn tưởng Kiều Kiều tìm được người tốt, hóa ra chỉ là một cái bình hoa, chỉ có thể nhìn, không có tác dụng.”

“Đừng nói như vậy chứ, ông không nghe Kiều Kiều nói hả, cậu ta là người cứu mạng Kiều Kiều, việc này quả thật phải chân thành cảm ơn người ta.” Đới Phân Phương vốn rất ghét Ân Á Minh, nhưng là nghe nói chuyện này liền thái độ đại sửa lại, cái này cũng không thể vong ân bội nghĩa.

“Tôi biết mà, nhà chúng ta không phải loại đó, nhất định sẽ chân thành cảm ơn cậu ta.” Vu Đại Bàn vỗ ngực một cái bày tỏ mình là một người có tình nghĩa.

Hai vợ chồng đang thương lượng nên cảm tạ người ta như thế nào thì Vu Kiều đang đi cùng Vu Thi ở phía trước mở miệng, cô làm động tác cắt cổ nói: “Em học võ vẽ ở đâu thế, chị không nói em đánh người đá người, vì dù sao chị nói em cũng không nghe, phí cả công sức, nhà mình không thịnh hành giết người đốt nhà, em học với ai, giống y như mấy người xã hội đen đó, cảnh sát ở gần đây em không thấy hả, em muốn được mời vào uống trà à? Có còn dáng vẻ của một cô gái hay không?”

Cô em gái này chắc chắn là đầu thai nhầm nhà rồi.

Vu Thi nhếch miệng cười cười: “Đâu có, chị đừng coi là thật, em nói đùa thôi, sao em có thể làm được chuyện đó chứ.”

Vu Kiều liếc em gái mình một cái, “VẬY là tốt rồi.”

“Chị, người họ Ân kia cứu chị thật à, chị mau kể cho em chuyện đêm hôm đó một chút, có phải vô cùng mạo hiểm hay không, cuối cùng cảnh sát tra được cái gì, hôm nay người đàn bà chanh chua tới gây chuyện không phải là phạm nhân chứ?” Buổi sáng nghe nói chị mình suýt bị bắt cóc án quả thực đã dọa cô giật thót, nay thấy người hoàn hảo thì bắt đầu nổi máu hóng hót.

“Đúng vậy, chị được anh ấy cứu, hôm đó đúng lúc anh ấy có việc đi tới chỗ gần nơi xảy ra sự việc, hơn nữa may mà, đúng lúc anh ấy mang theo hai bảo vệ, coi như là ơn lớn rồi.” Vu Kiều thật sự vẫn còn sợ hãi, “Đáng tiếc anh ấy cũng không thiếu gì hết, chị cũng không biết phải tạ ơn người ta thế nào, đã hỏi anh ấy vài ngày nhưng anh ấy không nói.”

“Chậc, anh hùng cứu mỹ nhân, còn báo đáp gì nữa, không phải là lấy thân báo đáp sao.” Vu Thi chớp chớp mắt, thật ra cô cũng biết không có khả năng, hai người vốn không hợp nhau, hơn nữa người ta căn bản không thích chị cô, lời này chỉ đùa cho vui thôi.

Ai ngờ Vu Kiều cười nói: “Em và anh ấy thật đúng là thần giao cách cảm, anh ấy cũng nói với chị như thế đấy, nói muốn lấy thân báo đáp.”

Mắt Vu Thi tròn trắng!

Vu Kiều bật cười: “Trêu em thôi, anh ấy đùa thế , em coi là thật làm gì.”

Lúc Ân Á Minh vào phòng khách thì người nhà họ Vu đã cười tùm tùm chờ anh, bọn họ vốn đã biết chân tướng, đương nhiên cảm kích Ân Á Minh, nếu không bây giờ bọn họ cũng không ngồi hoà thuận vui vẻ tán gẫu ở đây, bọn bắt cóc này thế mà chuyện gì cũng làm được, trời mới biết hung tàn như thế nào.

Lúc Ân Á Minh vào còn cầm theo túi lớn túi nhỏ, người trong nhà họ Vu ai cũng có phần, lần này mọi người lại ngưỡng ngùng, lễ này đưa không đúng, theo lý không phải là bọn họ cần đưa à, sao lại biến thành Ân Á Minh

đưa , cuối cùng bọn họ quy kết người nhà họ Ân chú trọng lễ nghi, đến cửa sẽ phải mang lễ vật gì đó.

Vu Đại Bàn vỗ vai Ân Á Minh phóng khoáng nói: “Á Minh à, may mà Kiều Kiều nhà bác gặp được cháu, nghe nói cháu đã chăm sóc nó cả tuần, chúng ta cũng không biết nói gì cho phải, bác cũng không có bản lĩnh lớn gì, nhưng chỉ cần Á Minh cháu mở miệng, mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần bác có thể làm được, nhất định sẽ làm cho cháu !”

“Bác Vu khách khí, chuyện này cháu cũng có trách nhiệm, đã giúp phải giúp đến nơi.” Trước mặt Vu Kiều, Ân Á Minh còn nói muốn người ta lấy thân báo đáp, nay lại khiêm nhường với mấy người nhà họ Vu.

“Nói hươu nói vượn, cháu có trách nhiệm gì chứ, tất cả đều vì bọn cướp đó phát điên, cháu cứu người rồi đâu còn trách nhiệm gì nữa.” Vu Đại Bàn cảm thấy Ân Á Minh hồ đồ.

Ân Á Minh nghi ngờ Quý Tử Nhân là người chủ mưu, nếu quả thật là Quý Tử Nhân, vậy chuyện này thật đúng là có quan hệ ít hoặc nhiều tới anh, định nói thì thấy Vu Kiều khoát tay với mình, ý bảo anh im lặng.

Ân Á Minh ngẫm hiểu, mặc dù không hiểu vì sao Vu Kiều không nói, nhưng trước hết cứ nghe lời cô đi.

Nói chuyện một lúc thì đến giờ ăn cơm, tâm tình Vu Đại Bàn rất tốt, mặc dù hôm nay có người gây chuyện, nhưng rất sáng khoái sau một chầu đánh nhau, chủ yếu nhất là con gái gặp dữ hóa lành, còn dẫn người cứu mạng về, ông bày tỏ muốn uống mấy chén với Ân Á Minh, sai người trong nhà lấy rượu tốt nhất ra.

Trên bàn rượu, mấy người đàn ông chuyện trò vui vẻ, hết sức hợp nhau, bắt đầu là tán gẫu chuyện cứu Vu Kiều, sau đó thì bàn việc buôn bán.

Đều là người làm ăn buôn bán, sẽ có chủ đề nói không hết.

Ân Á Minh làm buôn bán đứng đắn, kết cấu tương đối lớn, anh vừa mở

miệng thì Vu Đại Bàn hết sức bội phục, thâm nghĩ vợ nói người này lợi hại, nay ngẫm lại quả nhiên lợi hại, cậu trai trẻ này quả nhiên có tài năng.

Buôn bán của nhà họ Vu rất nhiều đều đi đường ngang ngõ tắt, nhưng cũng có đường riêng của mình, Ân Á Minh cũng nghe được đạo lý rõ ràng, cảm thấy phương pháp làm việc không làm theo khuôn mẫu này cũng rất thú vị, nhìn qua không có quy luật gì, nhưng thật ra cũng không ít điều cần tuân thủ, cũng không phải đánh đấm linh tinh là làm được, Vu Đại Bàn cũng có ít bản lĩnh, cũng không phải là người chỉ biết giết heo hù dọa người khác.

...

Lúc này Quý Tử Nhân còn trốn ở nhà không dám ra cửa, mặc dù chứng cứ đều bị xử lý, nhưng cô ta vẫn chột dạ, căn bản không dám ra cửa, hơn nữa tâm trạng cô ta đang rối loạn cũng không có hứng ra cửa đi dạo.

Gần đây, có cảnh sát đến điều tra cô ta, cô ta đều tinh táo ứng phó, cảnh sát hỏi cô ta ở đâu vào giờ XX, cô ta nói ở nhà ngủ, hơn nữa cô ta dọn dẹp hậu trường khá sạch sẽ, cũng biết đổi quần áo khi ra cửa, hơn nữa sau khi ra ngoài còn liên tiếp thay mấy bộ quần áo, rất khó tra được, dù ngẫu nhiên bị camera quay trúng cũng không chứng minh được chủ mưu là cô ta.

Cho nên cảnh sát không có biện pháp, chỉ có thể điều tra nhiều lần, tìm kiếm dấu vết để lại, bởi vì căn tin tức Vu Kiều và Ân Á Minh cung cấp cũng xác thực Quý Tử Nhân là đối tượng nghi ngờ đầu tiên.

Trong nhà, Quý Tử Nhân đang nghĩ lung tung thì nhận được điện thoại của Quý Xán, nói có chuyện muốn thương lượng về chuyện Vu Kiều bị bắt cóc.

Quý Tử Nhân kinh hãi, cho rằng cô của cô ta đã biết chuyện, dọa cô ta ném điện thoại xuống đất.

May mà chất lượng của điện thoại cũng không tệ lắm, không bị hỏng, trò chuyện vẫn còn tiếp tục, Quý Tử Nhân run run từ nhật điện thoại trên đất

lên, đưa đến bên tai.

“Này.” Trong lòng cô ta vạ phần thấp thỏm.

“Tử Nhân à, cháu đến chỗ cô một chuyến đi, hôm nay cô cháu bị người ta đánh!” Quý Xán gào thét trong điện thoại.

“Ai làm?” Quý Tử Nhân nghe giọng đôi phương hình như không nghi ngờ cô ta, thậm chí phào nhẹ nhõm.

“Còn có thể là ai, không phải con hồ li tinh họ Vu à, không biết cô ta đắc tội người nào, mà bị người khác chặn đánh, nhưng cảnh sát lại tới tìm cô, nói nghi ngờ cô bắt cóc!” Quý Xán tức điên, “Cô nghe nói, cảnh sát cũng đang nghi ngờ cháu làm, cháu mau tới đi, chúng ta thương lượng xem đối phó đồ dê tiện kia như thế nào! Thật sự là muốn ngồi lên đầu người nhà họ Quý chúng ta mà! Tâm địa xấu như vậy, sẽ chết không tử tế!”

Quý Tử Nhân triệt để thờ phào nhẹ nhõm, hóa ra không phải mình cô ta bị nghi ngờ, những người khác cũng bị điều tra, cô ta chỉ là một người trong số đó, hại cô ta khản trương lâu như vậy.

Trước đó còn sợ cảnh sát hỏi nhiều khiến mình bị lộ chân tướng, nên nghĩ cách đuổi người đi, thật là phản ứng thái quá, nếu sớm biết rằng cô mình cũng bị điều tra, nào cần lo nhiều như thế.

Cảnh sát căn bản không có chứng cứ, chỉ là tung lưới trên diện rộng thôi.

“Dạ, cháu sẽ đến, cô bị đánh có nghiêm trọng không, đã đi bệnh viện chưa?” Quý Tử Nhân quan tâm nói, trong lòng lại có chút hối hận.

Lúc trước cô ta căn bản không nghĩ đến Quý Xán, bây giờ suy nghĩ một chút, Quý Xán thật không có gì để cảnh sát nghi ngờ, vậy nếu cô ta nhét chứng cứ vào chỗ Quý Xán thì sao?

Vậy không phải cô ta sẽ được rửa sạch hiềm nghi sao?

Quý Tử Nhàn ảo não, sớm biết đã không ném mây thứ đó đi, tìm biện pháp đưa đến chỗ Quý Xán là được rồi.

Đáng tiếc nay đã ném hết rồi, đã quan một tuần, biết tìm ở đâu đây.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 33

Quý Tử Nhân ảo não, một cơ hội rửa sạch nghi ngờ lại bị cô ta ném vô ích, nhưng giờ có hối hận cũng không kịp, cứ coi như cái gì cũng không biết đi, nếu cô mình đã tin tưởng cô ta như thế, vậy thì đi thương lượng xem giải quyết chuyện này như thế nào.

Quý Tử Nhân đi còn mang theo luật sư riêng, giờ luật sư của Quý gia đã bị Vu Kiều thuê, đây là người Quý Tử Nhân tìm, nghe nói cũng không tệ lắm.

Thực ra cô ta cảm giác mình không có gì đáng ngại, tìm luật sư chính là làm dáng, ra vẻ mình không có sức, giả làm “Người bị hại”, tự nhiên bị nghi ngờ, trong lòng nhất định là tức giận, cũng không thể để người khác nhìn ra cô ta đang chột dạ.

Vừa đến nhà Quý Xán, Quý Tử Nhân giật mình, mặt mũi Quý Xán bầm dập, đang không ngừng rầm rì ở trên giường, hiển nhiên là rất đau.

Quý Xán bực bội, rõ ràng là đến cửa nhà người ta để bới móc, nào ngờ lại bị người ta hành hạ, lúc đánh cũng không cảm thấy đau như thế này, thế nhưng khi vào nhà thì càng ngày càng đau, chỗ bị đâm đều sưng hết lên, ngực bị đá tím bầm, đi bệnh viện gần đó khám thì bác sĩ nói không có gì, đều chỉ là vết thương ngoài da, xương cốt nội tạng đều không sao.

Thế nhưng Quý Xán vẫn cảm thấy mình bị nội thương, nhưng bác sĩ lại bảo không phải, muốn đi chụp X quang cho mấy người của cái nhà không có kỉ luật kia xem!

Rõ ràng không có nội thương, làm sao có thể làm vậy chứ, bác sĩ nói như thế nào cũng không chịu, Quý Xán còn mắng bác sĩ nọ một trận toí tả, nói cô đau như vậy nhất định là nội thương, bệnh viện chó má gì mà toàn lang băm ngu ngốc, mãi cho đến khi bệnh viện gọi bảo vệ mới yên tĩnh.

Chỗ bị đập thật sự không làm sao, nhưng Quý Xán bị đau cũng không phải giả, bất ngờ bị đá vào ngực, có mấy người không đau, cô nằm trên giường rì rả rì rầm, ngay cả con trai và con gái ô cũng không kiên nhẫn ngồi nghe.

Quý Tử Nhân lại khác, từ trước đến giờ cô ta biết làm người, thấy Quý Xán như vậy thì chảy nước mắt, người thấy có nói rằng đây là con gái Quý Xán thì cũng có người tin.

“Cô à, sao cô bị đánh thành như vậy chứ.” Cô ta chưa mở miệng, nước mắt đã tuôn, nhìn thôi đã đau lòng, “Người nhà họ Vu cũng quá thể lắm rồi, sao có thể ra tay hiểm độc thế này.”

Quý Xán thấy bộ dạng Quý Tử Nhân rồi thêm nghe lời cô ta nói, cảm thấy cực kì an ủi, đúng là cháu gái mình tốt, một cô gái tốt như vậy, làm sao ông trời nỡ giáng xui xẻo lên người, bên trên có một mẹ kế ác độc, Quý gia họ sắp hủy trong tay người đàn bà kia rồi!

“Tử Nhân à.” Quý Xán thút thít kể lại từ đầu đến cuối chuyện sáng nay, Quý Tử Nhân rất chăm chú nghe, còn muốn đánh cho người nhà họ Vu một trận, nói bọn họ khinh người quá đáng.

“Cô nói cho cháu này, không chừng chuyện này là do con tiện nhân kia bày ra, tự biên tự diễn, để hại hai người chúng ta!” Giờ Quý Xán nhắc tới Vu Kiều làm muốn điên lên, “Cô thấy, dựa theo tính tình âm hiểm của cô ta, thật đúng là có khả năng làm, cô ta có thể hại ba cháu đoạt gia sản, còn chuyện gì không dám làm nữa chứ, cô ta sợ chúng ta điều tra ra cô ta nên ra tay trước để chiếm lợi thế!”

Quý Tử Nhân gật gật đầu: “Rất có thể là vậy.” Đồng thời thầm cười nhạo iQ của Quý Xán, “Nhưng cũng có khả năng là cô ta đắc tội ai đó, bị người ta tìm tới cửa, còn chúng ta là bị liên lụy.”

“Đúng đúng đúng!” Quý Xán liên tục gật đầu, “Chuyện này cũng có khả năng, tính tình cô ta hay trêu hoa ghẹo nguyệt, không đúng đắn, có khi chọc

phải huyện gì, bằng không sao bọn cướp kia không bắt cóc cháu, không trói cô mà lại quán cô ta chứ? Cô ta lảng nhãng ở ngoài, không chừng là dụ dỗ ai đó rồi bị vợ người ta trả thù.”

Quý Tử Nhân vuốt ngực cho Quý Xán: “Cô đừng lo, chúng ta ăn ngay nói thật, có cái gì mà lo, không phải chỉ bị cảnh sát hỏi mấy câu sao, bọn họ cũng có thể tra ra cái gì nào.”

Quý Xán bực mình nói: “Còn không phải vì mấy người xung quanh cứ thích nói bậy bạ à, đám người mất lương tâm này, Quý Xán cô thế nào cũng không làm nổi loại chuyện này, cô bị oan mà!”

Quý Tử Nhân không kiên nhẫn nhìn Quý Xán khóc nên thay đổi chủ đề, “Cháu đã đưa luật sư tới, cô có thể nói chuyện với anh ta, xem có gì có thể hỗ trợ không.”

Quý Xán gật gật đầu vui vẻ nói: “Vẫn là Tử Nhân cháu biết nghĩ đến cô, ai cũng không thèm nghĩ tới cô đấy, trái lại còn nói cô không tốt, cô bị đánh cũng không lấy lại công bằng cho cô, cháu không biết đâu, người nhà họ Vu kia cũng rất kiêu ngạo, cảnh sát đều giúp họ, cháu nói coi, sao thế giới lại có cảnh sát giúp người đánh, không giúp người bị đánh chứ, thật không có thiên lý!”

Quý Tử Nhân giận dữ nói: “Cháu biết hôm nay cô bị thiệt thòi lớn, trên thế giới này dạng người gì cũng có, sau này cô ra ngoài cũng đừng xúc động thế nữa, cháu nghe nói Vu gia kia có thế lực xã hội đen đấy, rất hung ác, hôm nay may mà có cảnh sát, nếu không có, bọn họ không có người quản lý, đến lúc đó không phải cô chỉ đơn giản bị đập vào ngực thôi đâu.”

Quý Xán nghe xong sợ hãi kêu lên một tiếng, trước kia không phải cô chưa từng nghe tin đồn này, nhưng mấy năm này Vu Kiều gả vào Quý gia cũng không có vấn đề gì, trong tang lễ cũng mời bảo vệ tử tế, chỉ cho là những lời kia phóng đại quá mà thôi, chẳng lẽ là thật hả, Vu gia thật có thế lực xã hội đen sao?

Giờ nghĩ lại thấy đúng là có vấn đề, nếu là dân lành, cảnh sát thấy họ đánh người sẽ trách móc, thế nhưng lại chẳng nói gì, xem ra quả nhiên là có vấn đề, Vu gia này có quan hệ trực tiếp với cấp trên thật rồi, thậm chí ngay cả thậm chí ngay cả cảnh sát cũng bị thu mua, thật sự là cực kỳ khủng khiếp! Khăng định đã làm rất nhiều chuyện thất đức rồi!

Trời ạ!!! May mà hôm nay về sớm, bằng không rơi vào trong tay người Vu gia còn không biết sẽ bị thế nào nữa, thật là nguy hiểm, xem ra sa này phải cẩn thận, ra ngoài phải đi theo nhiều người!

Quý Xán vuốt lồng ngực, vẫn rất sợ trong lòng, sau đó đột nhiên cô nghĩ đến một chuyện khác.

“Đúng rồi, Tử Nhân, ngực đau làm cô quên nói với cháu.” Quý Xán híp mắt, “Cháu đoán xem hôm nay cô gặp ai.”

“Ai thế ạ?” Quý Tử Nhân không rõ ràng cho lắm nhưng cô ta lập tức phản ứng kịp, người có thể làm cho Quý Xán nói như vậy hơn nữa lại có quan hệ với Vu gia, còn có quan hệ với Quý Tử Nhân cô ta, chỉ có một mà thôi! “Là anh Á Minh sao?” Vẻ mặt cô ta trầm xuống, hy vọng là cô ta nghĩ nhiều.

“Trời ơi!!! Tử Nhân của cô ơi, cháu còn gọi thằng đó là anh Á Minh, nó ở cùng con tiện nhân kia, cháu không thấy đâu, vẻ mặt con tiện nhân đó rất là đặc ý!” Quý Xán nhớ tới thì buồn nôn, “Cô cũng không hiểu nổi n Á Minh, gia thế nó như vậy, làm sao lại cấu kết với con đàn bà đó chứ, không sợ nón xanh (ý chỉ bị cấm sừng) chát thành núi à?”

“Sao bọn họ lại ở cùng nhau, anh Á Minh nói thích cô ta ư?” Tay phải Quý Tử Nhân nắm chặt lại, trong lòng phẫn hận nhưng không biểu hiện trước mặt Quý Xán, chỉ tỏ vẻ muốn khóc, nói: “Trước đó cháu nghe nói hai người họ quen nhau, hi vọng chỉ là bạn bè, cháu không muốn anh Á Minh bị lừa.”

“Haiz, Tử Nhân cháu chính là quá tốt bụng, thằng đó đã dối xử với cháu như vậy, cháu còn cân nhắc cái này cân nhắc cái kia cho nó, còn lo nó bị lừa,

cháu có biết suy nghĩ không hả?” Quý Xán quả thực bị cháu gái mình làm cho tức chết, “Nó đã nhẫn tâm với cháu thế, cô phải nói cho cháu biết, loại đàn ông này đáng bị tiện nhân kia lừa! Bị lừa dối mới biết ánh mắt mình kém thế nào, không muốn một cô gái trong sạch lại cần một người đàn bà dâm dăng, nào nó chắc đã bị lừa rồi hay sao ấy!?”

Quý Tử Nhân rơi nước mắt: “Cũng không phải cố ý anh Á Minh cố ý đâu, tình cảm đâu phải muốn có là có, nếu vậy, cháu cũng muốn yêu người thích cháu mà.” Cô ta càng khóc càng đau lòng, Quý Xán thấy thương muốn chết, cháu gái mình sao lại đáng thương thế, cô gái tốt như vậy tại sao lại gặp phải một thằng cặn bã đây.

Nhưng cháu gái lại chỉ thích người kia, nói thật, n Á Minh xác thực là đối tượng là rất tốt để kết hôn, không thích Quý Tử Nhân cũng không sao, chỉ cần kết hôn, quan tâm người nó thích là ai làm gì, sinh cho nhà họ n một đứa bé là được rồi.

Vì vậy mắt Quý Xán đảo một vòng, nói: “ n Á Minh đui mù kia bị Vu Kiêu quyến rũ rồi, cô đoán giờ nó đã chết mê chết mệt, không rõ đường đi đúng nhưng cha mẹ nó cũng không phải người hồ đồ, rất quan tâm cha cháu, lần trước không phải cháu còn đến nhà họ sao, bọn họ thích cháu như vậy, cháu nên nắm chắc cơ hội này.”

“Còn về phần hồ li tinh kia, cháu phải để cha mẹ n Á Minh biết rõ, loại người này chỉ có thể chơi đùa bên ngoài thôi, còn nếu nhà họ cũng hồ đồ, lấy cô ta về thì là nhà họ không có phúc, cháu cứ nói trước để họ chuẩn bị.”

“Bóp chết hạt giống hại người này ngay và luôn.” Quý Xán làm động tác cắt cổ.

“Cháu...” Quý Tử Nhân thút tha thút thít, “Cháu làm thế không tốt lắm đâu, cháu sợ người khác nói bậy.”

“Đẹp, lòng cháu quá mềm rồi!” Quý Xán ước gì mình lay lay thế này có thể khiến Quý Tử Nhân tỉnh ngộ, thật không biết đứa cháu gái này di truyền

ai, làm sao lại yếu đuối như vậy, tuy cô thấy thế rất thích, “Cháu không nói không phải tương đương giúp tiện nhân kia hại người sao, cha mẹ n Á Minh thích cháu như thế, sao cháu có thể đứng nhìn tiện nhân kia đạt được kế hoạch chứ? Cô ta mà vào cửa n gia, đoán chừng hai người già kia sống không được vài năm, nhìn cha cháu đã biết, thủ đoạn hại người của cô ta lợi hại! Muốn xét cũng không tra được, thật độc ác!”

Quý Xán đã nói đến nước này, Quý Tử Nhân thấy đã đến giờ máu chột, thì vâng dạ nói: “Vậy... Cháu sẽ thử xem.” Cô ta tỏ ra vô cùng khó xử, biểu diễn kỹ xảo (thường chỉ năng lực vận dụng kỹ thuật và thủ pháp của diễn viên sáng tạo ra hình tượng, hình ảnh) vô cùng tốt!

Quý Xán lộ ra biểu lộ vui mừng: “Cháu suy nghĩ cẩn thận là được rồi, cô cũng muốn tốt cho cháu thôi, cháu ấy, sau này phải tinh ý hơn, đừng hồ đồ thế này nữa, cũng đừng làm người quá tốt, nếu bị người bắt nạt thì đừng nhịn, phải nghĩ biện pháp lấy lại danh dự!”

“Dạ, cháu đã biết.” Quý Tử Nhân lạnh lùng nói.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 34

Cuối cùng, Quý Tử Nhân và Quý Xán đều không thương lượng ra biện pháp thực tế nào, nhưng khẳng định phải nói bậy về Vu Kiều cho cha mẹ Ân Á Minh nghe, ai trong hai người này cũng không thể nhìn Vu Kiều sống thanh thản, theo lời Quý Xán, đây là họ báo thù thay Quý Huy đã chết!

Bên Quý Tử Nhân và Quý Xán đang nói đến Vu Kiều và Ân Á Minh, mà hai người Vu Kiều, Ân Á Minh cũng đang đang nói chuyện Quý Tử Nhân và Quý Xán.

“Sao vừa rồi cô không để tôi nói hết?” Bọn họ đang nghi ngờ Quý Tử Nhân, Ân Á Minh không hiểu vì sao Vu Kiều không nói cho người nhà, sau khi ăn cơm xong anh nhỏ giọng hỏi Vu Kiều.

“Anh không rõ đâu.” Vu Kiều cũng bất đắc dĩ, “Anh cũng thấy bộ dạng người trong nhà tôi rồi đó, bọn họ hay làm việc theo cảm tính, nếu giờ tôi nói đối tượng nghi ngờ cho họ, anh có tin không hôm nay họ kéo đến tận nhà cô ta đánh, hơn nữa chúng ta không có bằng chứng, vậy không phải là làm bậy à, đến lúc đó đổi thành chúng ta đuổi lí.”

“Trước cứ để cảnh sát điều tra, có lẽ chúng ta đã hiểu lầm cũng nên.” Vu Kiều thở dài, “Tôi làm mẹ kế cũng chẳng dễ gì, bởi vì chuyện thừa kế thanh danh đã không tốt, nếu lại không có chứng cứ mà đi tìm Quý Tử Nhân lôi thôi, có lẽ sau này tôi cũng chẳng cần ra ngoài luôn, đến chỗ khác cũng sẽ bị người đàm tiếu.” Tùy tiện ra ngoài hỏi, trong mười người có đến chín người nhất định đứng về phía Quý Tử Nhân.

“Nếu thật là cô ta gây nên, việc này thật đúng là có quan hệ với tôi.” Ân Á Minh nửa đùa chơi.

“Ha, nếu thật là thế, vậy quả thật có liên quan với anh nhé, tôi đây cũng không cần lấy thân báo đáp nữa nhỉ? Ai bảo anh trêu

hoa gheo nguyệt cho lấm vào, người bị lôi cuốn đều là loại hiếm gặp ha.”
Vu Kiều cũng đùa.

“Như vậy sao được, nếu thật là cô ta, vậy tôi phải phụ trách cô mới được!” Ân Á Minh trịnh trọng.

Vu Kiều cười, lờm anh một cái, lời Ân Á Minh nửa thật nửa giả, nhưng cô không cho là đúng, cô và anh chàng này thật sự có khả năng quá nhỏ, cô không cho phép mình ôm ảo tưởng về đối phương.

Chuyến đi này của Ân Á Minh coi như hoàn hảo, Vu gia rất cảm kích anh, tình bạn của anh và Vu Kiều cũng bắt đầu sâu hơn.

Thật ra chính anh cũng không biết trong lòng mình nghĩ thế nào, nghĩ phải nuông chiều Vu Kiều để cô biết anh tốt, cũng nghĩ, chỉ vì lí do đó mà hờn dỗi dường như có chút ấu trĩ, nếu không thành thì lòng anh khó chịu, nhưng nếu thành công thì sao? Anh và Vu Kiều tiếp tục cùng nhau đi tới đích?

Theo lời của Vu Kiều, người không yêu nhưng cứ đòi cưới đều xếp vào loại lưu manh trêu chọc, chỉ vì có thể thở ra một hơi mà anh theo đuổi người ta, sau đó đá đi sao? Đó là đùa giỡn chuyện tình cảm của cả hai, xảy ra chuyện này rồi ngay cả bạn bè bình thường cũng không thể làm.

Tạm thời thế này đã, chuyện này cứ thuận theo tự nhiên, anh không nghĩ tới việc kết hôn với Vu Kiều, nhưng cũng không bài xích, có thể mọi người trong nước nó quan điểm nhưng anh sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, cũng từng có quá khứ, anh không phải loại người bảo thủ, hơn nữa chuyện hôn nhân trước giờ không phải chỉ nhìn quá khứ của hai người, mà phải hướng về tình cảm của cả hai ở hiện tại và cả tương lai.

Cha mẹ trong nhà hỏi thúc, gần anh cũng không có đối tượng phù hợp, cô gái có ấn tượng tốt nhất lại là Vu Kiều.

Ở chung mấy ngày, anh cảm thấy Vu Kiều là một người không tệ, nói

chuyện phiếm với cô vĩnh viễn thoải mái, vĩnh viễn sẽ không biết cô phản ứng như thế nào, luôn nằm ngoài dự đoán của anh, từng ở chung với nhiều cô gái khác, nhưng có thể chọc anh cười hoặc trợn trừng mắt thì chỉ có người này thôi.

Ân Á Minh tự giễu khi lái xe về, cô gái này thật không nghĩ gì tới anh mà.

Bởi vì chuyện bất cóc, người trong nhà Vu Kiều không còn lái nhải chuyện tìm bạn trai nữa, cái gì cũng không quan trọng bằng mạng sống, Đới Phân Phương nghĩ nên để con gái ở nhà chăm sóc mình mấy ngày, rồi thay mấy bảo vệ và nữ giúp việc đáng tin cậy ở Quý gia mới yên tâm.

“Em nói này, chị cứ ở trong nhà là được rồi, về Quý gia làm gì chứ, dù sao cũng chỉ có một mình chị ở đó.” Vu Thi rất hay bám theo Vu Kiều, cô ước giá như Vu Kiều cứ ở mãi trong nhà thế này thì tốt quá, “Trong nhà rất an toàn, hoặc ở gần đây còn an toàn hơn nhà họ Quý đó nhiều, không ai dám làm ầm ĩ đâu.” Khu vực này đều là địa bàn của Vu gia bọn họ.

Những người khác cũng cảm thấy lời Vu Thi rất chi là đúng, chỉ có mình Vu Kiều phản đối, cô khoát tay nói: “Giờ con còn phải trông công ti, vốn công ti cũng không ổn định lắm, ở đó có rất nhiều cựu nhân viên, con phải ra dáng để bọn họ yên tâm làm việc, nếu con về nhà ở, chắc bọn họ sợ con đưa công ti cho nhà mẹ đẻ đó.”

Cuối cùng Vu Kiều vẫn trở về Quý gia, lúc đi mang theo khá nhiều người, đều do Vu Đại Bàn và Đới Phân Phương tỉ mỉ chọn lựa, bọn họ còn cẩn thận dặn dò, nhắc Vu Kiều sau này ra ngoài nhất định phải mang vệ sĩ nhà thuê, đầu năm nay loại người nào cũng có, lo trước để tránh họa mới an tâm.

Ân Á Minh vào nhà thì đụng phải một người anh không muốn thấy: anh họ của anh - Ân Hồng Vũ.

Không chỉ là Ân Hồng Vũ, anh cũng chướng mắt bác mình - Ân Lợi, Ân Hồng Vũ coi như tốt, đầu óc hồ đồ, không gây ra sóng lớn, nhưng cha anh ta - Ân Lợi không phải đèn đã cạn dầu, càng già càng lão luyện, liên tục làm

chuyện mờ ám, lén lút, Ân Á Minh tính động vào ông ta nhưng hành động của đối phương cũng chưa đến tình huống phải chính đốn, bọn họ lại có quan hệ huyết thống, dù thế nào cũng phải để ý tình cảm và thể diện, nếu không sẽ có người nói lời không dễ nghe.

Chủ yếu nhất là Ân Viễn đã nói rõ rồi, không phải bàn cùng lắm thì sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, gần đây tiếng tăm của Ân gia khá tốt, Ân Viễn không muốn làm quá lên để người khác lên án, hưởng hờ trong gia đình còn có mấy bậc bề trên, anh không nên đẩy người ta đến đường cùng.

“Á Minh à, hình như đã hai ngày chú chưa về nhà, chơi ở đâu thế.” Ân Hồng Vũ đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách ăn hoa quả, hai chân anh ta bắt chéo rung rung, nhìn bề ngoài đã thấy không chính trực, trong lòng Ân Á Minh không ưa, đã chướng mắt bộ dạng Ân Hồng Vũ, cũng ghét luôn lời anh ta nói, cái gì mà chơi bời ở đâu, cho rằng ai cũng giống Ân Hồng Vũ sao, nên làm gì nói gì đúng với thân phận cũng không xong, coi đây là quán bar chắc.

Ân Á Minh cởi áo khoác qua loa nói: “Dạo này hơi bận nên ở gần công ti luôn, đỡ phải mệt vì đi đi về về.”

“Ặc, nói chú nghe này, chú còn trẻ cần gì phải khổ thế.” Ân Hồng Vũ tiếp tục rung chân ăn hoa quả, bộ dạng giảng giải, “Công ty này không có chú thì vẫn hoạt động, có nhiều nhân viên để làm gì, chú chỉ cần giao việc thôi, nếu không được hưởng phúc thì chức vụ ông chủ này còn ý nghĩa gì chứ.”

Anh ta lắc đầu, chặc lưỡi: “Cuộc sống thật tẻ, chú thế mà còn sống khổ vậy, không có ý nghĩa.”

Ân Á Minh lười phản bác, anh cảm thấy nói nhiều với loại người như Ân Hồng Vũ đều phí công, người không hiểu biết, trời sinh thích ngồi ăn chờ chết, anh không cứu được, cũng lười cứu, tốn nước bọt với loại người này làm gì.

Ân Hồng Vũ thấy Ân Á Minh không có phản ứng gì cũng thấy không thú

vị, mọi thứ của đứa em họ này đều hơn người, không phải anh ta không hâm mộ ghen ghét, thậm chí từng ghen tị 20-30 năm nhưng rồi phát hiện ghen tị cũng vô dụng, sau đó anh ta bắt đầu tìm khuyết điểm của Ân Á Minh, chỉ có vậy anh ta mới thấy lòng thoải mái hơn.

Hàng năm Ân Á Minh đều ở nước ngoài, Ân Hồng Vũ luôn ở trong nước, đương nhiên anh ta không phát hiện được Ân Á Minh có tật xấu gì, nay cuối cùng Ân Á Minh cũng về nước, rốt cuộc Ân Hồng Vũ đã tìm ra dấu vết.

Đương nhiên, chỉ mình anh ta vui sướng.

Anh ta phát hiện đứa em họ này quá sạch sẽ!

Suy bụng ta ra bụng người, bọn họ đều là đàn ông, anh ta cảm thấy là đàn ông đều trắng hoa, anh ta có, khẳng định Ân Á Minh cũng có, hưởng hồ điều kiện Ân Á Minh còn tốt hơn anh ta.

Nhưng sau khi tra xét, anh ta phát hiện sinh hoạt cá nhân của Ân Á Minh cực kì sạch, cảm thấy không bình thường, Ân Á Minh không có bạn gái thì có thể chấp nhận nhưng đảng này phụ nữ cũng không có, thật lạ!

Nhất định là có bí mật khó nói!

Gì mà bận công tác?

Bận cái con khi, đàn ông bận việc cũng không thể trì hoãn việc 'hệ trọng' kia.

Theo anh ta, không phải Ân Á Minh không muốn, mà là không thể!

Nghĩ thế, tâm lý Ân Hồng Vũ cân đối rất nhiều, thậm chí còn đắc ý, anh ta cảm thấy đối với đàn ông, phương diện kia là quan trọng nhất, Ân Á Minh giỏi toàn diện thì sao, phương diện kia không được thì là kẻ bỏ đi, nói không chừng sau này còn không có đứa bé!

Nghĩ như vậy Ân Hồng Vũ không khỏi có chút chờ mong, nếu Ân Á

Minh thật không có đứa bé, vậy sau này gia sản của Ân gia sẽ vào tay con trai Ân Hồng Vũ rồi, chắc chắn bề trên sẽ không để rơi vào tay người ngoài.

Chuyện quan trọng gì đều là giả hết, không có con trai là người có lỗi, dù lỗi nhiều hơn cũng vô dụng!

Đầu óc Ân Hồng Vũ được cân bằng, vì thoải mái đôi khi còn cố ý nói về phương diện này với Ân Á Minh, hôm nay hỏi là có ý muốn kích thích Ân Á Minh,, anh ta tự cho là Ân Á Minh bị thương vì bị đâm vào chỗ đau, trong lòng vô cùng đắc ý.

Dù thế nào Ân Á Minh cũng không nghĩ ra trí tưởng tượng của anh họ mình đẳng cấp đến thế, nếu anh biết chắc đâm đến khi mắt Ân Hồng Vũ bầm tím, tuy anh không quan tâm cách nhìn của người khác, nhưng cũng không hi vọng có người nói mình không có năng lực.

Ân Á Minh không để ý tới Ân Hồng Vũ khinh thường, tùy tiện nói hai câu thì chuẩn bị đi lên phòng mình trên tầng, anh thật không muốn đối mặt với anh họ ngu ngốc này, cảm thấy nói chuyện với đối phương sẽ nhiễm tật xấu và giảm năng lực của mình, anh rất tin câu nói “ngựa tìm ngựa, trâu tìm trâu”, chơi cùng người ngốc sẽ bị lênh bênh.

Nhưng Ân Hồng Vũ vẫn chưa nói đủ, anh ta đứng dậy khoác vai Ân Á Minh: “Đừng vội thế chứ, chú còn đi tăng ca công việc làm gì, thật không có ý nghĩa, ở đây tâm sự với anh, anh có chuyện muốn chú nghe ngóng.”

Ân Á Minh phiền chán động tác của Ân Hồng Vũ, nhưng vẫn cố chịu đựng: “Chuyện gì?”

Ân Hồng Vũ nháy mắt, nói: “Anh tìm chú có thể có chuyện gì, là chuyện Tử Nhân chứ còn gì nữa.”

Nghe tên Quý Tử Nhân, Ân Á Minh chau mày, lúc này anh cũng không từ chối, nay Quý Tử Nhân là đối tượng nghi ngờ trọng điểm, anh xác thực muốn nghe về cô ta, vì vậy anh lập tức hòa hoãn nói: “Sao, có tiến triển à?”

“Có thì có, nhưng da mặt cô ấy mỏng, rất nhiều chuyện không nói với anh, cho nên anh mới hỏi chú, chú phải nói chi tiết cho anh nhé.” Ân Hồng Vũ lừa anh, anh ta và Quý Tử Nhân căn bản chưa phát triển được bước nào, Quý Tử Nhân vốn không quan tâm anh ta, gửi tin nhắn hay gọi điện thoại đều là thái độ qua quýt.

Nhưng Ân Hồng Vũ đang mơ mộng, anh ta không biết mình bị lạnh nhạt, chỉ cảm thấy cô gái có gia giáo như Quý Tử Nhân khá dè dặt, anh ta có thể hiểu, nhất định là xấu hổ.

“Em cũng không rõ lắm.” Ân Á Minh cũng ngồi xuống ghế sa lon, anh hiếm khi ngồi trò chuyện với Ân Hồng Vũ, “Ở Mỹ từng cho mượn phòng, nhưng cũng không gặp mặt nhiều, có khi không rõ bằng anh đâu.”

Lời này Ân Hồng Vũ thích nghe, tình nhân trong mộng mình dĩ nhiên càng băng thanh ngọc khiết càng tốt, vì vậy anh ta vờ nói, “Anh hiểu, Tử Nhân quá rụt rè rồi, thật bảo thủ, không thích khoa trương.” Anh ta ra vẻ rất hiểu biết về Quý Tử Nhân.

Ân Á Minh thầm cười nhạt, mặt Ân Hồng Vũ thật lớn, cũng không sợ gió lớn đau đầu lưỡi, nhưng trên mặt anh vẫn rất phối hợp với Ân Hồng Vũ.

“Em cũng không rõ lắm, em không nói được với cô ấy mấy câu, nghe anh nói, thì ra hai người phát triển khá tốt, định khi nào đưa cô ấy về gặp cha anh thế?” Ân Á Minh biểu hiện giả dối, nếu Quý Tử Nhân thật sự phát triển với Ân Hồng Vũ, thậm chí nói chuyện cưới gả, vậy cảnh tượng sẽ sặc sỡ đến mức nào đây?

“Việc này không vội được, một năm nữa cô ấy mới tốt nghiệp, anh phải chờ một khoảng thời gian.” Ân Hồng Vũ được tăng bốc như vậy, mặt thật muốn hất lên trời, tuy chột dạ, nhưng anh ta đã sớm hạ quyết tâm, anh ta nhất định phải có Quý Tử Nhân, hai người rất xứng đôi, hiện tại khoác lác chút cũng chả có gì to tát, dù sao sau này cũng thế, chỉ nói trước mà thôi, anh ta cảm thấy sẽ không ai vạch trần mình.

Ân Á Minh có phần ngoài dự liệu: “Anh nói thật à?” Anh còn tưởng với tính công tử bột của anh họ mình sẽ không nghĩ xa tới việc kết hôn, không ngờ đã có suy nghĩ này.

“Dĩ nhiên là thật!” Ân Hồng Vũ nghe nói như thế thì không vui, “Lời này của chú khiến anh không ưa nổi, Tử Nhân là cô gái tốt, trong sạch, lại đáng thương như thế, sao anh có thể đùa giỡn tình cảm của người ta, làm thế còn là người sao?”

Trong suy nghĩ của anh ta, Quý Tử Nhân chính là bông hoa sen trắng, nhìn thế nào cũng thuận mắt, cô gái như vậy nên mang về nhà thương yêu, sao có thể đùa bỡn tình cảm của người ta chứ!

Anh ta cảm thấy Ân Á Minh quá cặn bã, không có năng lực thì thôi, còn không để ý tới hôn nhân như vậy, thực là vô cùng cặn bã! Thảo nào không có năng lực 'làm'!

Nếu Ân Á Minh biết anh ta nghĩ gì khẳng định khinh bỉ, riêng anh ta đã đùa giỡn không biết bao nhiêu cô gái, lại dám nói tới vấn đề cặn bã với anh!

“Ồ...” Ân Á Minh không phản bác được, xem ra anh họ này có tình cảm sâu sắc với Quý Tử Nhân, không biết cô ta có điểm gì tốt, anh chỉ thấy giả tạo, nói mười câu thì có tới chín câu trộn lẫn tính toán, vì sao mọi người đều không thấy nhỉ? “Em không nghĩ xa thế, nhưng hai người thật xứng đôi.” Lời anh nói là thật, quả thật hai người này rất xứng đôi, nhất là cách ứng phó người khác, thật là một cặp đôi hoàn hảo!

Ân Hồng Vũ lại phẫn chấn, Ân Á Minh thậm nhủ anh ta thật dễ dụ, hơn nữa nghĩ gì đều hiện hết lên mặt, thật uổng phí công của bác trai, hơn nữa đòi người tính toán, ai ngờ lại sinh ra một đứa con trai hại cha như vậy.

Ân Hồng Vũ hỏi rất nhiều về Quý Tử Nhân, Ân Á Minh không nói hết sở thích cá nhân, dù biết anh cũng không nói thật cho Ân Hồng Vũ, anh chỉ kể chuyện ở Mỹ của Quý Tử Nhân, học trường nào, ngành gì, còn chuyện di sản (của để lại) của Quý gia, Quý Tử Nhân nhận được gì Ân Á Minh đều liệt

kê hết cho Ân Hồng Vũ nghe.

“Dù sao xét về điều kiện thì coi như cô ấy cũng được, xứng đôi với anh.” Ý kiến này của Ân Á Minh có thể xem như nâng Ân Hồng Vũ không ít.

Ân Hồng Vũ thầm đắc ý, song vẫn hơi lo: “Chuyện trước kia giữa chú và Tử Nhân tuy đã có người bác bỏ nhưng chỗ cha mẹ chú thì phải ăn nói thế nào đây, anh thấy họ rất thích Tử Nhân đấy, không phải thích Tử Nhân làm con dâu à?”

Anh ta cũng rất lo lắng về việc này, cô vợ có điều kiện tốt ai chẳng muốn, giờ Ân Á Minh nói không tranh giành với anh ta nhưng chú và thím ép thì sao, anh ta cũng không muốn sắp làm đám cưới lại gặp rắc rối.

Ân Á Minh vội vàng khoát tay: “Anh yên tâm đi, em và Quý Tử Nhân tuyệt đối không có khả năng.” Anh gọi đầy đủ tên, không gọi thân mật giống Ân Hồng Vũ, khiến Ân Hồng Vũ nghe rất thoải mái.

“Thật hay giả thế, chú dám cam đoan không?” Ân Hồng Vũ vẫn không yên lòng.

“Chắc!” Ân Á Minh tỏ vẻ nói anh ta không can đảm, “Em còn lừa anh làm gì, em không có hứng thú với cô ấy, không hợp khẩu vị em, sao em phải cưới cô ấy chứ, nhiều năm không kết hôn chỉ vì lấy một người em không yêu vào cửa? Em có bệnh à?”

“Hơn nữa, anh đã vừa ý cô ấy, em và anh tranh giành quá mất mặt, kiểu phụ nữ nào chẳng có, cần gì phải đoạt với người trong nhà chứ, không sợ bị người ta chê cười sao?”

“Nếu anh còn không tin, thì hai ta lập một thỏa thuận bằng văn bản nhé?” Ân Á Minh nói xong thì định lấy giấy bút.

“Thôi thôi thôi, anh nói giỡn với chú ấy mà.” Dù Ân Hồng Vũ hồ đồ cũng sẽ không lập chứng từ thật, Ân Á Minh có thái độ này thì anh ta an tâm rồi, “Nhưng chỗ ba mẹ chú, thì chú phải làm nhiệm vụ thật tốt đó, hạnh phúc sau

này của anh đều nhờ vài chú!”

Ân Á Minh bị kéo không nhẹ nhưng anh vẫn cười gật đầu đồng ý.

Kế tiếp, Ân Hồng Vũ khoác lác với Ân Á Minh khoảng một giờ, nói cho Ân Á Minh anh ta và Quý Tử Nhân phát triển nhiều lắm, rất chi tiết, rất tỉ mỉ.

Thực ra đều là nói bậy, anh ta chỉ giả vờ, ra vẻ mình rất có năng lực.

Ân Á Minh vốn đều cho là gió thoảng bên tai, nếu Quý Tử Nhân thật dễ dàng vừa ý Ân Hồng Vũ như vậy, chắc chắn mặt trời mọc phía tây.

Lại trò chuyện thêm đôi chút, Ân Á Minh nói đã không kịp xử lí công việc rồi nên đi lên tầng, Ân Hồng Vũ nói đến hài lòng, ngồi trên ghé xô pha rung đùi ăn hoa quả, thuận tiện tưởng tượng tương lai tốt đẹp của mình.

Đang hả hê thì anh ta chợt nhận được một tin nhắn.

Mở ra nhìn, anh ta suýt nhảy dựng lên trên ghế salon! Bởi vì người gửi tin nhắn là Quý Tử Nhân! Đây là lần đầu tiên Quý Tử Nhân chủ động liên lạc với anh ta!

Ân Hồng Vũ không kèm chế được kích động, anh ta cảm giác mùa xuân của mình đã tới!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 35

“Alo, Tử Nhân hả.” Ân Hồng Vũ tâm trạng phơi phới nhấn xuống phím trả lời, hẳn ta theo đuổi nhiều ngày nay rốt cuộc đã có hiệu quả rồi, cuối cùng người đẹp cũng bị hắn làm cho cảm động rồi!

“Dạ, là em, anh Hồng Vũ.” Giọng nói của Quý Tử Nhân chưa từng dịu dàng đến thế, “Hôm nay anh có rãnh không, buổi tối em muốn mời anh ăn một bữa cơm, trước kia anh lái xe đưa em về, em còn chưa cảm ơn anh nữa.”

“Rãnh! Rãnh! Đương nhiên là rãnh rồi!” Ân Hồng Vũ nuốt một ngụm nước miếng, ôi chao, còn hẹn ăn cơm tối nữa cơ, buổi tối được lắm, nói không chừng người đẹp còn nhào vào ôm ấp nữa, “Chỉ cần là em hẹn, anh có bận đến mấy cũng sẽ rút ra thời gian rãnh rồi mà!”

Quý Tử Nhân ở đầu bên kia điện thoại cười khẽ, giọng cười khiến cho xương cốt của Ân Hồng Vũ cũng nhũn cả ra.

“Vậy hẹn ở nhà hàng XX nhé, bảy giờ tối, mùi vị thức ăn ở đó cũng không tệ, em thường hay đến đó, anh thấy thế nào?” Quý Tử Nhân chọn chỗ ở trung tâm thành phố, khá gần nhà của cô ta.

“Được! Bảy giờ tối!” Ân Hồng Vũ xoa xoa tay, hẳn ta chờ không được nữa rồi, người đẹp đã mời, hôm nay vận may của hắn đến rồi đây!

Cúp điện thoại, Ân Hồng Vũ xem thời gian, đã hơn bốn giờ rồi, hắn muốn tắm rửa thay đồ rồi xịt chút nước hoa đã, bây giờ đi về ước chừng sẽ không kịp giờ, lỡ như bị kẹt xe thì sao, suy nghĩ một lúc, hắn quyết định mượn phòng tắm của nhà Ân Á Minh dùng, quần áo cũng mượn của cậu em họ Ân Á Minh là được, dù sao thân hình của hai người cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Ân Á Minh đang trong phòng sách xem bản kế hoạch, chợt nghe tiếng gõ

cửa, còn chưa kê vào đi thì cửa phòng đã mở ra, cái đầu của Ân Hồng Vũ đã thò vào.

“Chuyện gì thế?” Ân Á Minh có chút không vui, anh không thích lúc đang làm việc bị người khác quấy nhiễu, cũng không thích người khác chưa được anh đồng ý đã đi vào, Ân Hồng Vũ đúng là một chút phép tắc cũng không biết, may mà hắn không làm việc dưới mắt anh, nếu không thật sự ngày nào cũng sẽ nổi điên mất.

“Tôi nay anh có cuộc hẹn, mượn tạm quần áo của chú mặc nhé, về nhà thì không kịp nữa.” Ân Hồng Vũ tự nói tự trả lời, “Phòng của chú không có khóa cửa chứ, vậy anh trực tiếp đi vào nha?”

F*ck, anh thế này thì coi như hỏi qua tôi rồi hả, trên đầu Ân Á Minh nổi đầy gân xanh, trong lòng bực bội không thôi, “Cuộc hẹn quan trọng gì mà anh phải tắm lại lần nữa thế, cũng đâu phải mùa hè nóng nực.”

Ân Hồng Vũ hoàn toàn không nhìn ra tâm trạng Ân Á Minh không tốt, hắn nhướn mày nháy mắt nói: “Là Tử Nhân đó, em ấy vừa mới gọi cho anh, hẹn anh tối nay ăn cơm, một cô gái hẹn buổi tối ra ăn cơm, chú nói xem khả năng đó đâu có nhiều phải không? Anh tắm rửa sạch sẽ lại mới phải phép chứ.” Mặt hắn đầy vẻ thô tục.

“Quý Tử Nhân gọi điện cho anh?” Ân Á Minh vừa nghe thì tinh thần liền phấn chấn lên.

“Phải đó, anh qua phòng chú chọn đấy nhé.” Ân Hồng Vũ vừa nói xong đã muốn xoay người đi, “Chú cứ chờ uống rượu mừng của anh đi.”

“Chờ đã.” Ân Á Minh cũng không có tâm tư làm việc nữa, “Em chọn giúp anh cho!” Anh cảm thấy việc này anh nhất định phải giúp!

Ân Hồng Vũ hơi bất ngờ, cậu em họ này của hắn vẫn luôn lạnh lùng, tính cách không mấy tình cảm, không ngờ hôm nay lại nể mặt như thế, còn giúp hắn chọn quần áo nữa chứ.

Ân Á Minh vào phòng mình mở phòng thay đồ ra, cả căn phòng được lấp đầy bởi quần áo giầy da cà vạt các thứ, quy mô có thể so sánh với các cửa hàng cao cấp, anh cười mỉm với Ân Hồng Vũ: “Anh xem có thích cái nào không, cơ bản đều là kiểu dáng mới của năm nay đó.” Nói rồi anh lấy một cái áo sơ mi ướm thử trước người Ân Hồng Vũ, “Em cảm thấy màu này khá hợp với anh đấy, chắc chắn mặc vào còn hợp hơn em nữa.”

Ân Hồng Vũ tròn mắt há mồm nhìn căn phòng thay đồ của Ân Á Minh, hẳn đã từng vào phòng của Ân Á Minh, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên vào căn phòng thay đồ này, bình thường cửa phòng đều được khóa lại, hẳn chưa từng nghĩ đến mở ra xem thử, hôm nay nhìn thấy rồi, mùi vị trong lòng, một câu ngưỡng mộ ganh tị cũng hận không đủ để diễn tả được.

Căn phòng này thực sự quá lớn, trong này nhiều quần áo như thế, một quý khăn định cũng mặc không hết, nhưng nghe câu nói vừa rồi của Ân Á Minh, thì quần áo trong này cho dù là mặc không hết thì khi đổi mùa cũng sẽ đổi mới toàn bộ thôi.

Ân Hồng Vũ hơi lấp bắp, “Ở đây cả một mùa chắc chắn cũng mặc không hết nữa, chuẩn bị nhiều như thế làm gì.”

“Lúc đưa quần áo đến đều là đưa hàng loạt kiểu dáng với tất cả các màu đến đây.” Ân Á Minh đã quen với chuyện này rồi, mỗi năm đổi mùa đều chuẩn bị quần áo như thế, đối với anh mà nói thì chẳng có gì lạ kì, anh cũng đâu thiếu chút tiền bạc này.

Nhưng trong mắt của Ân Hồng Vũ thì khác, Ân Hồng Vũ ganh tị đến mức mắt cũng đỏ cả lên, hẳn biết Ân Á Minh có tiền, nhưng thế này thì cũng phô trương lãng phí quá rồi, xưa nay hẳn chưa bao giờ dám giầy vò quần áo của mình như thế, trong này có rất nhiều bộ mặc cũng chưa mặc qua thì đã bị xử lí mất tiêu rồi, dù hẳn đã quen tiêu tiền như nước nhưng cũng chưa giầy vò đến mức này bao giờ.

Nhưng mấy chuyện này cũng không thể thể hiện ra trước mặt Ân Á Minh, tránh để lộ ra mình chưa từng gặp qua cảnh tượng thế này, tuy hẳn thường

đến đây, bình thường gặp chú thím mình cũng không thấy họ có cử chỉ khoe của đặc biệt huênh hoang như vậy, cứ tưởng rằng không chênh lệch với nhà mình là bao, cũng chỉ là sản nghiệp lớn hơn nhà mình một chút, bình thường đều bận muốn chết, còn không được nhàn nhã thoải mái như nhà mình.

Bây giờ nghĩ lại ánh mắt của mình quá nông cạn, người ta sống tốt biết mấy, hưởng phước sướng biết bao nhiêu.....

Trong lòng Ân Hồng Vũ cảm thấy thật không công bằng, lúc nào cũng nghe ba mình nói ông nội chia tài sản không đồng đều, vốn ra hẳn cũng chẳng cảm thấy tức giận là bao, dù sao hiện tại cuộc sống của hẳn cũng không tệ, gia đình hẳn mỗi năm đều được chia hoa hồng từ công ty, đến Tết hoặc lễ lộc gì chú thím cũng sẽ cho thêm một ít, muốn gì có đó, ở biệt thự, lái xe sang, muốn mua gì thì cứ mua, còn không cần phải đi làm, giữ một chức vụ nhàn hạ mỗi ngày đều ăn uống chơi bời, không ai quản lý được hẳn, cuộc sống trôi qua rất thoải mái.

Lại nhìn gia đình của chú xem, chia được nhiều đấy, nhưng gánh vác trách nhiệm cũng lớn, mỗi ngày làm việc mệt muốn chết, còn thường xuyên phải đi công tác, Ân Á Minh thì ra nước ngoài khai thác thị trường, đi một lần thì hết mấy năm, áp lực hằng ngày lớn như thế, giống như hôm nay vậy, rõ ràng là ngày nghỉ nhưng vẫn phải làm việc, quả thật không phải cuộc sống của con người mà, đổi lại là hẳn nhất định sẽ chịu không nổi, hẳn vừa nhìn vào tài liệu là nhưức đầu, công ty rơi vào tay hẳn cũng không tốt đẹp gì, không bằng để cho người có tài năng quản lý đi, hẳn lấy tiền là được.

Ân Á Minh có nhiều tiền như thế căn bản là hưởng thụ không hết, cuối cùng vẫn là đang nuôi bọn họ thôi.

Nhưng bây giờ hẳn đã hiểu những câu mà ba thường nói là có ý gì rồi, có tiền cũng chia nhiều loại, gia đình chú không phải là không hưởng thụ được, mà là cách người ta hưởng thụ căn bản là không giống với họ, Ân Á Minh thậm chí không cần phải tự mình ra ngoài shopping, muốn có thứ gì thì người ra đều đưa đến tận cửa cho anh chọn, đồ dùng không hết chất đầy nhà nhưng cũng được đưa đến không ngừng.

Ân Hồng Vũ thấy không công bằng, mỗi một thứ trong phòng Ân Á Minh đều là hàng hiệu cao cấp, kiểu dáng mới của mùa, cả căn phòng hết bao nhiêu tiền hần cũng khỏi phải tính nữa, đoán chừng tiền hoa hồng cả năm của hần cũng không nhiều bằng đồng quần áo trong phòng Ân Á Minh cộng lại.

Dựa vào cái gì chứ!

Hần cũng họ Ân mà, ba hần với chú là anh em ruột mà! Con riêng thì sao chứ, con riêng cũng là người có được không, theo luật pháp hiện thời, quyền thừa kế của con ngoài giá thú và con hợp pháp thậm chí không có chênh lệch có được không hả!

Ân Á Minh không biết Ân Hồng Vũ đang nghĩ gì, anh chỉ cảm thấy Quý Tử Nhân và Ân Hồng Vũ thật sự là quá xứng đôi, nếu như hai người này thật sự kết hôn, đoán chừng xung quanh anh sẽ yên tĩnh đi nhiều.

“Còn cái này nữa, cái màu xanh tím này cũng rất hợp với anh đó, anh thấy sao.” Ân Á Minh đánh giá từ trên xuống dưới một lượt.

Lúc này Ân Hồng Vũ mới hoàn hồn lại, hần có hồ đồ thế nào đi nữa thì cũng biết rằng không thể nào thể hiện ra mình không vui vào lúc này.

“Cũng được, ánh mắt của chú cũng không tệ, màu này hợp với anh nhất rồi.” Ân Hồng Vũ tuy ganh ghét với Ân Á Minh, nhưng nhìn dáng vẻ Ân Á Minh giúp đỡ hần cũng không giống đang giả vờ, chọn quần áo cũng chọn cái đẹp, hần là thật lòng thật dạ giúp hần.

Ân Á Minh thấy Ân Hồng Vũ rất thích, thì lại giúp hần chọn thêm những phụ kiện khác, Ân Á Minh còn rất hào phóng, ngoài quần áo, còn chọn cho hần một cái đồng hồ đeo tay, nói là tặng cho anh họ!

“Những chuyện khác thì em không nói nhiều, loại chuyện này thì em không giúp được gì cho lắm, phải xem ở chính bản thân anh rồi, nhất định phải bắt lại đây, một cô gái tốt như thế, anh không giữ lại thì chính là tổn

thất của nhà họ Ân chúng ta đó.” Ân Á Minh khó có khi chân thành đến thế.

Ân Hồng Vũ gật gật đầu, hấn thích nghe những câu như vậy, “Chắc chắn rồi, nhà họ Ân chúng ta còn nợ ơn nghĩa của nhà họ Quý mà, phải có người trả ơn chăm sóc cho cô ấy thật tốt chứ.”

Đúng đúng, trong lòng Ân Á Minh gật đầu liên tục, hai người cứ gieo họa cho nhau đi.

Có được một bộ quần áo mới đắt giá và chiếc đồng hồ sang trọng, tuy Ân Hồng Vũ vẫn rất ghen tị với Ân Á Minh, nhưng trong lòng vẫn khá là thỏa mãn, cứ coi như là đối phương biếu tặng cho ông anh rể này vậy, tuy rằng tự hấn cũng có thể mua được, nhưng mà cũng chỉ mua được mấy bộ, nếu như mua hết tất cả quần áo, đồng hồ như căn phòng thay đồ này, đoán chừng hấn sau này cũng khỏi mua những thứ khác nữa.

Tắm rửa sấy khô tóc, sau đó thay đồ mới, lại vuốt tóc một hồi, còn chọn thêm một mùi nước hoa thích hợp, lăn qua lăn lại như thế, mắt thấy sắp tới sáu giờ rồi, hấn nhìn “anh chàng đẹp trai” trong gương một cái, tâm trạng tốt vô cùng, hôm nay thật sự là thiên thời địa lợi nhân hòa, khả năng chuyện tốt thành công cực kỳ lớn.

Ra khỏi phòng hấn suy nghĩ một chút, sau đó gọi một cuộc điện thoại, hấn đặt một phòng ở khách sạn gần nhà hàng đó, phòng cao cấp, tối nay nói không chừng có thể có một đêm tuyệt đẹp, đợi chốc nữa lúc hấn đi sẽ trực tiếp qua lấy chìa khóa, như vậy ăn tối xong thì có thể trực tiếp đi luôn, thật là chỉ nghĩ thôi mà đã thấy hơi kích động rồi.

Hết thầy đã chuẩn bị sẵn sàng, Ân Hồng Vũ vô cùng vui vẻ huýt sáo lái chiếc xe đua của mình đi đến nơi hẹn, hấn thì nghĩ tốt đẹp lắm, nhưng trên thực tế Quý Tử Nhân hẹn hấn chẳng qua chỉ là muốn mượn miệng của hấn nói chuyện dùm thôi, chuyện của Vu Kiều và Ân Á Minh cô ta trực tiếp nói với cha mẹ của Ân Á Minh không được, như thế sẽ cho thấy cô ta đậm thọc chuyện thị phi, bây giờ vừa vặn có sẵn một người, không dùng cũng uổng.

Ân Hồng Vũ có tâm tư gì với mình Quý Tử Nhân đã quá rõ ràng, loại người thế này dễ lợi dụng nhất, được người nào chuẩn người đó, còn có thể tránh liên lụy đến mình một cách sạch sẽ.

Trước khi cô ta đến Tiền Lộ Lộ vẫn rất lo lắng, ý nghĩ này là do Quý Tử Nhân mượn miệng của Tiền Lộ Lộ “nói” ra, cô ta kể chuyện đến nhà Quý Xán ra, sau đó Tiền Lộ Lộ giống như uống phải tiết canh gà vậy, bảo Quý Tử Nhân nhất định phải nói mấy chuyện này cho cha mẹ của Ân Á Minh nghe, Quý Tử Nhân rất khó xử, nói rằng không muốn đâm thọc nói xấu người khác.

Tiền Lộ Lộ mang dáng vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Cậu không nói, vậy chờ sau này bọn họ thật sự thành đôi thì chỉ có mình cậu khóc thôi đấy, sao cậu lại vô dụng như vậy, sao có thể biến thành cái bao trút giận thế chứ!”

Quý Tử Nhân trung vẻ mặt rất khó xử ra, “Cô của mình cũng nói mình như vậy, còn đề nghị với mình, nói là để cho người thứ ba truyền ra, không cần phải tự mình nói, mình đi tìm đâu ra người như vậy chứ, hơn nữa mình cũng không muốn kể chuyện xấu của anh Á Minh, đó là con ruột của chú với dì, một người ngoài như mình có nói gì thì cũng đều là sai thôi.”

Tiền Lộ Lộ cảm thấy cũng có lý, nhưng cô ta lập tức lại vui vẻ lên, “Chẳng phải đã có sẵn một người rồi sao, cái tên Ân Hồng Vũ cứ bám lấy cậu mãi chẳng phải là người tốt nhất để chuyển lời sao! Cậu nói chuyện này cho hắn ta nghe, sau đó để hắn ta lan truyền ra, quá thích hợp luôn đấy!”

Quý Tử Nhân không mấy tình nguyện, “Như vậy không tốt lắm đâu.....”

“Sao lại không tốt! Tốt quá đi chứ! Quyết định vậy đi, cậu nghe mình thì cảm có sai, cứ chọn hắn ta!” Tiền Lộ Lộ chỉ nghĩ rằng mình thật là thông minh thế nào, thực ra đều nằm trong tính toán của Quý Tử Nhân hết rồi, người được chọn trong lòng Quý Tử Nhân vốn chính là Ân Hồng Vũ.

Thế là có buổi hẹn tối hôm nay đây.

Hai bên nam nữ đều có tâm tư đen tối, đều không chờ được muốn gặp mặt nhau.

Mà ở một bên khác, Ân Hồng Vũ vừa đi thì Ân Á Minh liền gọi điện thoại cho thuộc hạ của mình, bảo bọn họ quan sát Quý Tử Nhân thật kỹ, ba bốn ngày trước anh đã sắp xếp người bắt đầu theo dõi Quý Tử Nhân, người phụ nữ này là đối tượng nghi ngờ trọng điểm của anh, hiện giờ không có chứng cứ anh không làm được gì, nhưng nếu chuyện đó quả thực là do cô ta làm, thì anh phải chú ý cẩn thận, dù sao cha mẹ mình thích cô ta đến thế, tâm tư sâu như vậy ác độc như vậy không phải chuyện tốt lành gì, anh phải cho người quan sát mới được.

“Nhớ chụp nhiều hình một chút.” Ân Á Minh cũng có tâm tư của mình, dáng vẻ của Quý Tử Nhân dường như còn chưa hết hi vọng với anh, anh nghĩ đến thôi cũng thấy chán ghét, “Tìm vài góc độ thật tốt, cố gắng chụp hai người bọn họ mờ ám một chút.”

“Vâng!”

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 36

Quý Tử Nhân đến khá sớm, cô ta đã đặt chỗ ở nhà hàng, cô ta đến trước nửa tiếng, ăn mặc không nghiêm trang như hôm đến nhà Ân Á Minh, nhưng lại đủ ngây thơ, chải kiểu tóc công chúa, tóc mái ngang cong cong, không trang điểm, thoa son màu nhạt, đeo dây chuyền trân châu trên cổ, vẫn mặc đầm trắng như trước, áo nhung hở cổ màu hồng phấn bên ngoài, toàn thân nhìn qua giống như một cô búp bê barbie vậy, xinh đẹp như nàng công chúa, xung quanh không ít người lén nhìn cô ta.

Với những ánh mắt này Quý Tử Nhân đã quen rồi, cô ta cảm thấy thế này là chuyện đương nhiên, nên vô cùng tự nhiên.

Trên bàn có một ly nước, cô ta ngồi trên ghế ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ, trong mắt người khác thì cô ta cũng là một phong cảnh tuyệt đẹp.

Ân Hồng Vũ đi vào nhà hàng cũng trông thấy cảnh tượng như thế, trong mắt của hắn chỉ có kinh diễm, đây chính là nữ thần của hắn, đối tượng kết hôn mà hắn mơ ước tha thiết, hắn nguyện vì nàng mà bỏ đi thói trăng hoa, sau này chỉ xoay quanh một mình cô ấy!

“Tử Nhân.” Ân Hồng Vũ cười híp mắt đi tới, nhẹ giọng gọi tên của Quý Tử Nhân, “Xin lỗi, anh đến trễ.”

Quý Tử Nhân quay đầu lại, vẻ mặt đầy vui mừng, “Đâu có, em cũng mới đến thôi.”

Hai người ai nấy đều mang theo tâm tư riêng, trong bụng đều có những lời muốn nói không hết với đối phương, Quý Tử Nhân có vẻ hàm súc, Ân Hồng Vũ thì trực tiếp hơn, vừa ngồi xuống đã nói hôm nay mình được mời ăn cơm thật là vinh hạnh thật là vui mừng các kiểu, Quý Tử Nhân chỉ mỉm cười lắng nghe, cô ta không vào đề một cách trực tiếp, mấy chuyện thế này phải từ từ, cô ta không phải dạng người nóng vội.

Đây là lần đầu tiên hai người thật sự trò chuyện với nhau, lúc trước Quý Tử Nhân đều rất miễn cưỡng, hôm nay đến đây vì mục đích riêng, nên đặc biệt chuyên nghiệp, trung ra không ít gương mặt tươi cười để phục vụ Ân Hồng Vũ, khiến lòng Ân Hồng Vũ phơi phới, còn cho rằng người đẹp đã có ý với hắn rồi.

Mới đầu hai người chỉ tán gẫu chuyện bình thường thôi, nói đến hứng thú sở thích, nói đến gần đây đang làm gì, nói đến những bộ phim vừa ra rạp, bình thường Ân Hồng Vũ sẽ không đi theo con đường trong lành nhẹ nhàng thế này, hôm nay vì Quý Tử Nhân mà đặc biệt đổi phong cách, ngẫu nhiên có một lần như thế, hăm cảm thấy cũng không tệ lắm, quả nhiên chỉ cần trong lòng thấy thích thì bất kể làm gì cũng thấy vui vẻ.

Qua một hồi trò chuyện vắn vơ, Quý Tử Nhân cực kỳ thành thạo dẫn dắt Ân Hồng Vũ hỏi ra vấn đề mà cô ta muốn nghe.

“Tử Nhân, gần đây em đều sống một mình à, anh nghe nói ba em có để lại cho em hai căn nhà phải không.” Ân Hồng Vũ khá hứng thú với của hồi môn của vợ tương lai mình.

“Phải ạ.” Quý Tử Nhân rút cuộc cũng lộ ra vẻ mặt rầu rĩ, “Em muốn về căn nhà vốn có kia, nhưng em lại không thể trở về nơi đó, nơi đó đã không phải nhà của em nữa rồi..... Em chỉ có thể sống ở bên ngoài thôi.”

“Sao vậy Tử Nhân.” Trông thấy dáng vẻ này của Quý Tử Nhân, quả thật trái tim của Ân Hồng Vũ cũng như bị bóp chặt vào, “Sao lại không về nữa, anh biết ba em đã giao căn nhà cho mẹ kế của em, lẽ nào ngay cả em muốn trở về đó cũng không được nữa hả? Đó là ngôi nhà của họ Quý các em mà!”

Quý Tử Nhân cười khô: “Nói thì nói như vậy, nhưng về mặt pháp luật thì căn nhà kia thật sự là của một mình cô ta, cô ta không cho em về thì em cũng đâu còn cách nào khác, hai ngày nay em đặc biệt muốn về thăm căn phòng của ba em, đáng tiếc.....” Cô ta rũ đầu xuống, dáng vẻ cực kỳ đáng thương.

Ân Hồng Vũ giống như được bơm chất kích thích vậy, hắn vốn là kiêu

người thích sĩ diện, hiện tại thấy dáng vẻ của người con gái mình yêu thế này, hẳn cảm thấy mình nên làm cái gì đó để đòi lại công bằng cho đối phương, pháp luật là pháp luật, tình người là tình người, trên pháp luật thì vợ của Quý Huy cũng là mẹ của Quý Tử Nhân mà, thân làm mẹ mà không cho con gái mình về nhà thì còn đạo lý gì nữa, huống chi còn là mẹ kế, không phải mẹ ruột, nói ra chắc chắn là ai cũng kêu đánh!

“Tử Nhân em đừng sợ, khi nào em muốn về thì nói anh một tiếng, anh nhất định sẽ giúp em xử lý, kêu một đám người cùng đến đó, anh không tin, em về thăm căn phòng của ba em thì phiền gì đến cô ta!” Ân Hồng Vũ nói câu này chỉ thiếu không vỗ ngực thôi, hẳn cảm thấy mấy chuyện nhỏ thế này căn bản không phải là chuyện gì quan trọng cả, cũng chỉ có kiểu con gái yếu mềm như Quý Tử Nhân mới cảm thấy là chuyện lớn lao thôi.

Nhưng như vậy cũng tốt, coi như thỏa mãn ước muốn bảo vệ của hẳn, với Quý Tử Nhân hẳn lại càng thêm yêu thích và thương mến.

“Đừng.” Quý Tử Nhân đáp ứng, “..... Em không muốn khiến anh khó xử.”

“Thế này thì có gì khó xử chứ.” Ân Hồng Vũ cảm thấy Quý Tử Nhân ngốc nghếch rất đáng yêu, mấy chuyện nhỏ nhặt này thì khó xử gì đâu, “Em yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em xử lý thỏa đáng hết.”

“Không phải, em..... em.....” Điều bộ của Quý Tử Nhân cứ muốn nói lại không thể nói, muốn nói rồi lại thôi, đại khái đã treo lên lòng tò mò của Ân Hồng Vũ lên.

“Sao thế? Em gặp chuyện khó khăn gì hả, cứ nói với anh đây này.”

“Em không muốn anh với anh Á Minh tranh cãi mâu thuẫn với nhau.” Trên mặt Quý Tử Nhân đều là vẻ đấu tranh tư tưởng, tựa như đã lưỡng lự rất lâu rồi mới nén đau quyết tâm nói ra.

“Hả?” Ân Hồng Vũ nghe không hiểu, “Có liên quan tới Á Minh sao?” Đại

bác bản cũng không tới nha, hiện giờ chẳng phải đang nói tới mẹ kế của Quý Tử Nhân à.

“Anh Á Minh và người phụ nữ đó có quan hệ khá thân thiết.” Quý Tử Nhân cúi đầu nhỏ giọng nói

“Cái gì?” Ân Hồng Vũ đột nhiên cao giọng lên, “Á Minh với Mẹ kế của em?”

Quý Tử Nhân gật đầu.

Trong một lúc Ân Hồng Vũ không phản ứng lại kịp, trên thực tế hẳn căn bản chưa từng nghĩ đến thằng em họ của mình với một góa phụ sẽ có gì đó, đó là góa phụ đấy, ai mà coi trọng chứ, “Cậu ấy với mẹ kế của em quen nhau à? Anh nghe nói người phụ nữ đó đã tiếp nhận việc kinh doanh của nhà họ Quý rồi, có hợp tác làm ăn gì với Á Minh sao?”

Quý Tử Nhân thầm liếc mắt khinh bỉ trong lòng, đã đến mức này rồi mà cái tên ngốc này còn nghe không hiểu nữa, xem ra phải trực tiếp thêm một chút nữa.

“Không phải, em nghe nói.....” Cô ta tiếp tục áp úng.

“Nghe nói gì?” Hứng thú của Ân Hồng Vũ cũng bị khơi dậy.

“Em nghe nói bây giờ anh Á Minh với mẹ kế của em đang yêu đương.”

“Phụt!” Ân Hồng Vũ thiếu chút nữa đã phun ra, hấn trừng lớn con mắt nhìn Quý Tử Nhân, mặt đầy vẻ không tin nổi, “Em đang đùa phải không?”

“Sao em lại lấy mấy chuyện thế này ra đùa chứ!” Quý Tử Nhân gấp đến mức muốn khóc, “Anh không tin em hả?”

“Không phải, sao anh lại không tin em được, chỉ là anh cảm thấy có lẽ em đã bị người khác gạt rồi, chuyện này sao có thể được, ánh mắt của thằng em họ này của anh có tề đến đâu thì cũng không thể nhìn trúng một người góa

chồng được.” Hấn không ưa, thì suy bụng ta ra bụng người, Ân Á Minh chắc chắn cũng sẽ không coi trọng được, gia đình bọn họ như thế nào chứ, tìm một người trong sạch yêu đương rồi kết hôn dễ dàng biết mấy, sao phải tìm một bà góa, xúi quẩy thì thôi chứ.

“Em đúng là nghe người ta nói, nhưng em cũng tận mắt nhìn thấy luôn, bọn họ ăn cơm với nhau đấy.” Quý Tử Nhân nói ra rất nhiều điều để chứng minh, “Cô của em còn nhìn thấy anh Á Minh xách bao lớn bao nhỏ quà tặng đến nhà mẹ kế em đấy, không phải căn nhà của họ Quý, mà là nhà mẹ của người phụ nữ đó, nhà họ Vu ấy.”

“Nếu như không phải đang yêu đương, có dự định kết hôn, sao có thể đến nhà thăm hỏi lại mang theo quà tặng nữa chứ, trước cửa nhà người góa chồng luôn có nhiều chuyện thị phi, không cẩn thận thì nhất định sẽ làm cho người ta hiểu lầm, bọn họ có thể đi lại công khai như thế chắc chắn đã bàn đến chuyện cưới gả rồi.”

Ân Hồng Vũ trợn mắt há mồm, hấn ngờ ra một lúc lâu, “Chắc không đến mức vậy đâu, anh đâu có nghe chú thím anh nhắc đến chuyện này.”

“Bọn họ chắc là không biết đâu.” Dáng vẻ Quý Tử Nhân rất ảo não, “Đoán chừng anh Á Minh đang muốn làm một màn làm trước báo sau.”

“F*ck, cậu ấy điên à?” Ân Hồng Vũ thật chẳng hiểu ra sao, hấn cảm thấy đầu của Ân Á Minh tuyệt đối là bị cửa kẹp vào rồi, bao nhiêu năm nay không tìm đối tượng, hấn còn tưởng đâu là bị bắt lặc rồi, không ngờ thì ra là đối phương có sở thích đặc biệt! Mẹ nó chứ, thế mà lại thích người kết hôn lần hai, còn là một góa phụ nữa chứ!

“Những cái khác thì em thấy cũng chẳng sao cả, em chỉ lo cho chú với dì thôi.” Quý Tử Nhân rớt cuộc cũng vào đề, “Lúc ở Mỹ anh Á Minh chăm sóc em nhiều lắm, chú dì cũng đối xử với em rất tốt, gọi điện tán gẫu với em hoài, bọn họ đều là người tốt, em thật sự không đành lòng thấy bọn họ bị tổn thương.”

Ân Hồng Vũ nhướn mày, “Chuyện này nói thế nào đây?”

“Thực ra cái chết của ba em, nhà họ Quý bọn em vẫn luôn cảm thấy vô cùng kì lạ, trước đó sức khỏe thật sự cũng còn tốt lắm, sau khi người phụ nữ đó gả vào rồi thì càng ngày càng tệ, không bao lâu sau thì mất rồi, bọn em nghi ngờ cô ta, nhưng lại không có chứng cứ gì.” Quý Tử Nhân mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, “Anh xem ba em chia tài sản thế nào thì hiểu, người phụ nữ đó thậm chí còn không có con, ông ấy đã giao sản nghiệp của nhà họ Quý cho cô ta rồi, nếu là anh, anh có chia như vậy không?”

Ân Hồng Vũ lập tức lắc đầu, “Là người thì ai cũng sẽ không như vậy đâu, tiền bạc đương nhiên là để lại cho con cái rồi, cho nữa kia thì cũng không phải không có, nhưng cho một người bạn đời trẻ tuổi lại không có con, thì thật sự rất kỳ lạ, mới đầu anh cũng thấy khá nghi ngờ, bây giờ trò chuyện với em thế này, vậy lúc ấy chẳng lẽ.....”

Quý Tử Nhân gật đầu, “Bọn em đều nghi ngờ phần di chúc đó là giả.”

Ân Hồng Vũ cảm thấy mình chịu nhiều kích thích quá đi, “Xem ra, bản lĩnh của của cô mẹ kế kia của em cũng lớn thật đấy, thần không biết quỷ không hay hại chết ba em, còn làm giả di chúc nữa, lấy hết mọi thứ của nhà họ Quý về tay mình, mà em là người thừa kế lại chỉ lấy được một chút xíu thôi.”

“Em cũng từng nghĩ như thế, nhưng mấy chuyện này đều không có chứng cứ gì, em sợ em trách lầm người.” Cuối cùng cô ta cũng không quên hiền lành một phen, làm thánh mẫu một chút cũng không có gì không tốt.

“Không không không, chắc chắn là như vậy rồi!” Ân Hồng Vũ tựa như đã phát hiện ra một bí mật lớn vậy, “Chắc chắn không sai đâu, chắc chắn là như thế! Khôn thật, mẹ kế của em cũng ác độc quá đấy!”

“Vậy nên em rất lo cho chú dì còn có anh Á Minh nữa.” Quý Tử Nhân luống cuống tay chân. “Anh nói xem lỡ như chuyện đó là thật, chú dì có bị nguy hiểm không? Em sợ bọn họ cũng sẽ giống như ba em vậy..... Nói

không chừng..... nói không chừng ngay cả anh Á Minh cũng chạy không khỏi.....”

Ân Hồng Vũ nghe thế dựng cả tóc gáy lên, chuyện này suy nghĩ tỉ mỉ thì ghê rợn thật đấy, đáng sợ quá, có một người phụ nữ như thế gả vào nhà nhất định là gia đình không yên ổn, ở đây còn có người bị hại ngay trước mắt nữa.

Thế là hắn cũng không đợi Quý Tử Nhân nói gì liền chủ động nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ không để cho người phụ nữ ác độc kia thực hiện được đâu! Trở về anh sẽ nhắc chuyện này với chú dì!”

“Không tốt lắm đâu nhỉ?” Quý Tử Nhân rất khó xử, “Mấy chuyện này cũng chỉ là suy đoán mà thôi, em cũng không có chứng cứ, em không muốn gây chuyện sau lưng.”

“Chắc, thế này đâu có gọi là gây chuyện, em nghĩ cho nhà họ Ân như thế, bọn anh còn mừng không kịp ấy chứ.” Ân Hồng Vũ cảm thấy Quý Tử Nhân thật quá lương thiện, bị bắt nạt đến mức này mà còn có thể nhịn được, đổi lại là hắn thì đã nổi bão rồi, thằng em họ này của hắn cũng không biết mất mọt ở đâu nữa, sao lại nhìn trúng một bà góa chứ, nó không biết người phụ nữ ác độc đó không hợp với Tử Nhân sao, thế này là muốn làm gì đây!

“Anh về nhất định sẽ nói chuyện này với chú thím, để bọn họ khuyên bảo Á Minh, chuyện kết hôn này nhất định không thể thành đâu, nếu không sau này nhà họ Ân không xong rồi, nhưng em yên tâm, anh chắc chắn sẽ không nói là do em nói đâu, em cứ coi như là không biết gì hết, mọi chuyện đã có anh rồi!”

Lần này rốt cuộc Quý Tử Nhân cũng mãn nguyện rồi, mục đích của buổi tối hôm nay coi như đã hoàn thành một cách thuận lợi, cũng không uổng công cô ta lãng phí hết bao nhiêu thời gian để ở cùng gã đàn ông mà cô ta ghét.

Cơm tối kết thúc, hai người trò chuyện với nhau rất vui, người Ân Á

Minh phải tới chụp hình bọn họ cũng chụp đến vui vẻ không thôi, góc chụp không tệ, chụp được không ít tấm ảnh đẹp nha.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 37

Khi bữa cơm tối sắp kết thúc Ân Hồng Vũ mới phát hiện hai người bọn họ chỉ mãi nói về mẹ kế của Quý Tử Nhân, còn chưa kịp nói chuyện yêu đương gì hết, đây mới là mục đích chính của hắn trong buổi tối hôm nay, sao lại quên mất rồi, ngay cả phòng khách sạn hắn cũng đã đặt sẵn rồi, thế này chẳng phải là dùng không được sao? Chỉ ăn cơm không lên giường không phải là phong cách của hắn nha.

Xưa nay hẹn hò với phụ nữ cuối cùng thế nào cũng đi tới mấy chỗ như quán bar này kia, uống một chút rượu mạnh, lại thêm vào không khí của quán đêm, như thế thì rất dễ có tiến triển, nói chuyện vài ba câu thì nói đến lên giường luôn.

Nhưng chiêu này hình như không dùng được với Quý Tử Nhân, nhìn cách ăn mặc hôm nay của Quý Tử Nhân thì biết, đây chính là một cô công chúa bước ra từ truyện cổ tích, sao có thể đi vào mấy chỗ như bar đêm chứ, Ân Hồng Vũ không đành lòng, thế này quả thật y như là đi vào hang sói với thỏ trắng bé nhỏ vậy, không hợp chút nào.

Thế là hắn suy nghĩ một hồi rồi nói: “Tử Nhân, anh thấy thời gian không còn sớm nữa, ăn cơm xong chúng ta đi xem phim nhé? Gần đây có mấy bộ vừa ra rạp cũng khá hay, em sẽ thích xem đó.” Hẹn hò với cô gái nhỏ và phụ nữ trưởng thành luôn không giống nhau, hắn phải làm cho thuần khiết một chút, bắt đầu từ ăn cơm, xem phim, dạo phố.

Quý Tử Nhân làm gì có hứng thú xem phim với Ân Hồng Vũ, cô ta cảm thấy mình có thể đến đây ăn cơm với hắn đã là nể mặt lắm rồi, cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga thì cũng có mức độ thôi, mục đích đã đạt được rồi thì cũng nên về nhà rồi, tiếp theo thì phải xem tình trạng Ân Hồng Vũ hoàn thành thế nào, tình hình không tốt thì cô ta lại tìm thời gian rảnh rỗi lấy sắc đẹp quyến rũ vậy, nếu như chỉ một lần mà đã có thể đạt được mục đích, vậy sau này hết

lợi dụng được rồi, thì cứ tạm ứng phó như trước là được.

“Không được đâu, bây giờ đã sắp chín giờ rồi, bình thường sau chín giờ em đều ở nhà, buổi tối em không ra ngoài chơi đâu, đã thành thói quen rồi, bình thường cũng ngủ sớm lắm.” Quý Tử Nhân nổi tiếng là gái ngoan, cái có này thích hợp với cô ta nhất.

Ân Hồng Vũ không còn gì để nói, Quý Tử Nhân là con gái ngoan của gia đình gia giáo, giữ mình trong sạch, được rồi, hẳn chỉ có thể thỏa hiệp mà thôi, xem ra sau này không thể hẹn người ta muộn thế này.

Nhưng mà Tái ông mất ngựa sao biết không phải phúc, Ân Hồng Vũ phát hiện có lẽ hẳn đã có thu hoạch khác.

Đó chính là nhà của Quý Tử Nhân.

Vừa rồi Quý Tử Nhân có nói đã đến giờ về nhà, đêm xuống rồi ở bên ngoài lâu quá không tốt, cô ấy lại không có xe, chắc chắn là muốn hẳn đưa về rồi!

Thế này được lắm, trước đó vẫn mãi không thể nào nhắc đến chuyện này, hôm nay đã dâng đến tận cửa rồi, có thể theo đó mà lần, đi qua một lần thì sau này có đi nữa cũng tiện hơn, khả khả.

Thực ra Ân Á Minh đã từng nói với hẳn khu nhà của Quý Tử Nhân, nhưng nói tên của khu nhà thì có tác dụng gì chứ, tòa nhà nào, tầng nào, căn số mấy mới là trọng điểm, cái này Ân Á Minh sao mà nhớ rõ được chứ, lúc đó trong di chúc của Quý Huy có ghi, nhưng mấy chuyện này đâu liên quan gì đến anh, nên anh đâu nhớ nổi.

Ân Hồng Vũ vừa định ra mục tiêu đó chính là biết được nơi ở cụ thể của Quý Tử Nhân ở đâu, để tiện cho sau này tìm đến.

Không bao lâu Quý Tử Nhân cũng phát hiện ra vấn đề này, cô ta cực kỳ ảo não, sớm biết thế thì đến nhà của Tiền Lộ Lộ cho rồi, làm lộ địa chỉ của mình phiền phức lắm, nếu đổi lại là Ân Á Minh thì cô ta nhất định sẽ chào

đón nồng nhiệt, nhưng Ân Hồng Vũ thì cô ta chán ghét muốn chết luôn ấy.

Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng rồi, giờ sửa lại thì chính là giấu đầu lòi đuôi, hôm nay không dễ dàng gì mới xử lý thỏa đáng chuyện của Vu Kiều, cô ta không muốn gây thêm rắc rối nữa, thế là bất chấp tất cả để cho Ân Hồng Vũ đưa về, trong lòng nghĩ không sao đâu, hướng hồ bảo vệ của khu nhà cũng đâu phải ngồi không, cũng đâu phải ai cũng có thể vào được khu nhà ở, nếu như sau này Ân Hồng Vũ thật sự tìm đến nhà, cô ta cứ nói không có ở nhà là được, chẳng lẽ hẳn còn có thể cạy cửa đi vào xem à.

Nhà Quý Tử Nhân cách nhà hàng không xa lắm, lái xe chưa được mấy phút đã đến nơi, lúc cô ta xuống xe Ân Hồng Vũ cười nói: “Không mời anh lên ngồi một chút sao?”

Quý Tử Nhân cười khan: “Nhà em hơi bừa bộn, em ra ngoài chưa có dọn dẹp, để người ta thấy được thì mất mặt lắm, anh biết đó, đều là mấy thứ đồ của con gái ấy mà.”

Ân Hồng Vũ liếc nhìn cánh cổng của khu nhà ở, sau đó xuống xem, đóng cửa xe lại, đi theo sau Quý Tử Nhân, da đầu của Quý Tử Nhân tê dại cả lên, cái tên Ân Hồng Vũ này muốn làm gì đây!

Ân Hồng Vũ thật ra cũng không muốn làm gì, hẳn chỉ muốn biết rốt cuộc Quý Tử Nhân sống ở đâu, tối nay không định làm gì hết, bầu không khí này vẫn chưa đủ chín muồi, cô gái nhỏ người ta đối với hẳn còn có tâm lý chống đối và đề phòng, “Khu nhà này đen thui tối mịt, anh thấy đèn đường cũng không được tốt lắm, anh không yên tâm, ở đây cây cối nhiều như vậy, bụi cỏ cũng không thấp, phải cẩn thận đấy, anh phải đưa em lên nhà mới được.” Nói xong hẳn còn lộ ra vẻ mặt vô hại, dĩ nhiên, chỉ có hẳn tự nhận thấy như thế, “Em yên tâm, anh không vào đâu, anh nhìn theo em lên lầu ra khỏi thang máy an toàn thì về ngay, sẽ không dòm ngó bí mật nhỏ của em đâu.” Hẳn nháy mắt, nháy đến mức Quý Tử Nhân rợn cả tóc gáy.

Nói đến mức này rồi Quý Tử Nhân cũng không tiện từ chối, quan trọng nhất vẫn là chuyện của Vu Kiều, khiến cho cô ta băn khoăn, cô ta lại bắt

chấp tất cả để Ân Hồng Vũ đưa lên, trong lòng nghĩ dù sao Ân Hồng Vũ cũng không có thể ra vào cửa chỗ này, nếu có biết thì sau này cũng không thể vào được.

Ân Hồng Vũ cũng làm quân tử một hồi, thật sự đưa Quý Tử Nhân lên lầu nhìn cô ta ra khỏi thang máy đi vào nhà thì đi ngay, thật sự lần đầu tiên hấn ga lẳng đến vậy.

Tục ngữ nói rất hay, không bỏ được con thì bầy không được sói, cô bé Quý Tử Nhân này là một khối xương cứng, phải gặm từ từ, thả dây dài câu cá lớn, nóng lòng thì sẽ hỏng chuyện.

Mấy người theo dõi Ân Hồng Vũ với Quý Tử Nhân thì vui đến nở hoa, chụp được ở nhà hàng ăn cơm thì có là gì, trường hợp công khai, cho dù có mờ ám cũng có thể nói là góc độ có vấn đề, tuy rằng bọn họ thật sự làm giả, nhưng chụp được cùng ra vào chỗ ở của Quý Tử Nhân thì chính là “chứng cứ xác thực” rồi! Thế này còn không thể tính là mờ ám ư, quả thật chính là đẳng cấp “bắt gian tại giường” luôn ấy chứ! Đêm hôm khuya khoắt, một người đàn ông vào nhà của một cô gái đẹp, còn có thể có chuyện gì? Tuy rằng không bao lâu sau Ân Hồng Vũ đã đi xuống, nhưng vậy thì đã sao, bọn họ chỉ cần chụp được hai người cùng nhau đi lên là được, không uổng công bọn họ vừa leo tường vào mà.

Mấy người thích thú bàn nhau, đoán chừng giao mấy tấm ảnh và video này lên, được thưởng không ít tiền đâu, phát tài rồi!

Biết được chỗ ở của người đẹp rồi, Ân Hồng Vũ huyết sáo xuống lầu, trong lòng ngây ngất tự tưởng tượng cảnh tượng lần sau đến đây, chìa khóa xe trong tay quay vòng vòng muốn bay cả lên, miễn bàn vui mừng biết mấy, hấn gọi điện hủy đặt phòng ở khách sạn rồi đi bảo xe một lát, sau khi về đến nhà, cha của hấn Ân Lợi vừa vặn còn chưa ngủ, hai cha con ngồi xuống trò chuyện, hấn nhắc đến chuyện của Quý Tử Nhân một lần, không ngờ vừa nói mở đầu thôi thì Ân Lợi đã có hứng thú.

“Con nói cái gì, Ân Á Minh đây vào một góa phụ à?” Ân Lợi cảm thấy

nhất định con trai đã nghe lầm rồi, thằng cháu của ông cao ngạo đến thế, sao có thể nhìn trúng một người góa chồng chứ, có đi tìm người tình cũng sẽ không tìm góa phụ đâu, loại phụ nữ nào mà nó tìm không được chứ.

“Phải, chính là mẹ kế của Tử Nhân đó, con chưa gặp qua, nghe nói là bộ dạng yêu nghiệt lắm, đặc biệt biết dụ dỗ người ta.” Ân Hồng Vũ vẽ mặt nhiều chuyện, “Mới đầu con cũng tưởng là chơi đùa thôi, nhưng mà Tử Nhân nói, Á Minh còn đến nhà người phụ nữ đó tặng quà nữa, tình hình này chắc là thật sự coi trọng đối phương rồi, muốn kết hôn cũng không chừng.”

Ân Lợi cảm thấy chuyện này quá buồn cười, sao có thể được, lấy làm người tình thôi cũng đã cao lắm rồi, còn kết hôn nữa!

“Ba, ba đừng không tin nha, làm người tình cũng không thực tế, người phụ nữ đó chắc chắn là không xứng với nhà họ Ân chúng ra rồi, nhưng cô ta không thiếu tiền, cô ta có công ty, lại còn trẻ như thế, nhất định muốn gả cho một người tốt rồi, sao lại nghĩ không thông mà đi làm người tình chứ. Thế chẳng phải là não bị đứt gân sao?” Ân Hồng Vũ cũng khá biết suy nghĩ, “Con nghe nói thủ đoạn của cô ta lợi hại lắm, ba xem Quý Huy chia tài sản như thế nào thì biết, người phụ nữ này không đơn giản đâu!”

Trong chốc lát Ân Lợi vẫn không thể tiếp nhận chuyện này cho lắm, ông ta cảm thấy chuyện này thật không thể tin được, thằng cháu của ông đang nghĩ gì vậy chứ?

Ân Hồng Vũ tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Chuyện xấu của người phụ nữ này thật là kể ba ngày ba đêm cũng chưa hết, không biết đã ăn nằm mới biết bao nhiêu người rồi, nhưng mà chuyện này cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là cô ta đủ độc! Kết hôn hai ba năm đã hại chết Quý Huy, độc chiếm tài sản, bác sĩ cũng kiểm tra không ra, làm giả cả di chúc, Tử Nhân tìm luật sư điều tra cũng không có tác dụng, không biết cô ta làm thế nào nữa.”

“Haiz, con cũng không biết nên nói chuyện này với chú thím như thế nào đây, con đoán bọn họ rất khó mà chấp nhận được, ba nói xem Á Minh nó

nhìn trúng ai không được mà cứ phải coi trọng người phụ nữ như thế, nó không biết người phụ nữ đó có thù với Tử Nhân hay sao chứ, thật đúng là bị sắc đẹp mê hoặc đến lú lẫn rồi, rước loại phụ nữ này vào nhà thế nào cả gia đình cũng gặp họa, ba nhìn cái thân bệnh tật của chú mà xem, không chừng bị người phụ nữ này chọc tức một cái liền về châu trời luôn.” Hấn ở nhà mình nói chuyện thì không cung kính gì với Ân Viễn cả, tất cả cũng chỉ là về bề ngoài mà thôi.

Ân Lợi vốn cũng không nghĩ nhiều, nhưng đột nhiên nghe đến từ về châu trời thì trong đầu ông ta chợt có cái gì đó lướt qua, về châu trời, về châu trời thì tốt! Thằng em của ông chết mới tốt!

Ân Hồng Vũ tiếp tục nói: “Ba, ba nói xem khi nào con qua đó nói thì tốt, ngày mai con không có gì làm, ngày mai đi nhé, nhưng mà con không biết nói thế nào, ba nghĩ con có nên nói trước với Á Minh không?”

“Đừng, đừng nói!” Ân Lợi bỗng dung cười lên, “Người phụ nữ đó còn dùng được, kết hôn với Á Minh là chuyện tốt!”

Ân Hồng Vũ: “.....” Ba già của mình có phải uống lộn thuốc rồi không, một hấn vừa nói cả nửa ngày trời mà như không nói à? “Ba, người phụ nữ kia ác độc lắm! Cô ta sẽ hại chết người đấy!”

“Chính là biết hại người mới tốt, ba chỉ sợ cô ta không hại người thôi!” Hai mắt Ân Lợi sáng rỡ, “Con cũng mới nói đấy thôi, người phụ nữ này hại chết chồng mình, còn làm giả di chúc, lòng dạ độc ác, con nói xem cô ta kết hôn với Á Minh thì sẽ ra sao? Ông chú của con chỉ có mỗi Á Minh là con trai, Á Minh không còn nữa, công ty chính là của con rồi!”

Ân Hồng Vũ bối rối, hấn xưa nay chưa từng nghĩ đến chuyện này, bây giờ nghĩ lại, đúng ha, người phụ nữ đó vào cửa rồi thì chú thím và Á Minh đều không tốt được, nếu như thật sự có chuyện, cha con họ chính là người hưởng lợi nhiều nhất, công ty chính là của hấn! Về phần di chúc gì đó, thì bọn họ cũng phải có chuẩn bị, đương nhiên sẽ không để người phụ nữ đó được lợi.

Quả thật là hoàn mỹ mà, chuyện tốt vô cùng!

“Có đi nói nữa không?” Ân Lợi cười hỏi con trai mình.

Ân Hồng Vũ cũng cười nói: “Nói, sao lại không nói chứ, có cô con dâu tốt như thế chú thím nhất định sẽ rất vui mừng, con dĩ nhiên phải khen ngợi thật hay, giúp cô ta một phen mới phải phép chứ!” Vấn đề chính là bên phía Quý Tử Nhân hơi rắc rối, hấn hứa mà không làm, chuyện này không tốt lắm, nhưng mấy chuyện này cũng đâu phải là đã hứa thì có thể hoàn thành được đâu, quan trọng nhất là thái độ của người trong cuộc thôi, đến lúc đó hấn cứ nói gia đình chú nhất định cố chấp muốn cưới là được, lí do nhiều không kể xiết.

Hai cha con nhìn nhau cười, đúng là chuyện vui từ trên trời rơi xuống!

Nhưng bọn họ cũng không hề đi nói ngay, quyết định đi thăm dò xem chuyện Quý Tử Nhân nói rốt cuộc có xác thực không trước đã, chuyện này đối với bọn họ mà nói rất quan trọng.

Quý Tử Nhân tuyệt đối không ngờ tới, người mình nhờ không phải là kẻ chuyên chia cắt đôi lứa, mà là một vị thần trợ giúp mai mối nha!

MẸ KẾ CỦA LỢ LEM

Chương 38

Sau khi cha con Ân Lợi thương lượng, vẫn đều nghe ngóng về Kiều kiều khắp nơi, còn tìm không ít thám tử tư.

Không tra thì không biết, đằng này vừa dò xét họ đã giật mình!

Vu Kiều này đâu chỉ ác độc, căn bản không có từ nào hình dung được sự ác liệt của cô!

Cho tới bây giờ họ cũng chưa từng thấy phái nữ nào ác độc lại không biết liêm sỉ như vậy, đúng là người gây tai họa!

Bọn họ chắc chắn rằng, ai cưới cô về nhà cam đoan đều gặp xui, gia đình tuyệt đối không yên ổn!

Hai cha con nhìn chăm chăm vào tư liệu điều tra được, đều cảm thấy nhất định là đầu óc Ân Á Minh hư mất rồi, rốt cuộc anh nghĩ gì mà lại muốn lấy kiểu người này về, kết hôn với loại phụ nữ này rõ là tự đưa mình vào đường chết!

“Bề ngoài quả thực là đẹp.” Ân Hồng Vũ duyệt vô số người, không thể không thừa nhận, bộ dáng Vu Kiều quả là đẹp, chỉ nhìn khuôn mặt thì Quý Tử Nhàn thua rất nhiều, nhưng nhìn đã biết không phải cô gái tốt! Khuôn mặt này toàn vẻ ma mị, liếc mắt nhìn người đàn ông nào thì người đó tê liệt nửa người, dạng gái này chơi đùa thì còn có khả năng, nhưng cũng chỉ chơi đùa thôi, nhiều hơn thì không được.

“Đẹp có thể làm gì chứ, cũng không thể giữ cô ta ở mãi trong nhà.” Ân Lợi lật đật tờ viết về gia đình Vu Kiều: “Con nhìn nhà cô ta này, là bọn xã hội đen đó!” Trong lòng ông ta coi thường, ông ta có nửa đời người tính kế cũng không dây vào xã hội đen, thế mà cả nhà cô gái này lại là thành phần đó, xem “lí lịch” còn thấy đã đánh nhau một trận với dì của Quý Tử Nhàn!

Đây chính là em gái Quý Huy, Vu Kiều đánh em chồng thế này, đoán chừng Quý Huy kia chết không nhắm mắt.

Hai người cũng thảo luận một lượt về chuyện bắt cóc, quan điểm hai người rất giống nhau, khẳng định Quý gia không có vấn đề gì, nhìn trong nhà ả đàn bà kia là biết, ai biết ả ta chọc phải người nào, cũng có khả năng là khoản nợ phóng đặng của cô ta, nhìn bản báo cáo này, đàn ông của cô ta còn không đếm xuể đấy!

“Không có khả năng Á Minh không biết những chuyện này chứ?” Ân Hồng Vũ cảm thấy khó có thể tin.

“Chính vì người đàn bà này có thủ đoạn, đã biết tình huống của cô ta mà vẫn xoay quanh cô ta, hại chết Quý Huy lại không để người tìm được chứng cứ, làm di chúc giả cũng không lưu một dấu vết, mưu kế người này thật sâu!” Ân Lợi tỏ vẻ mình đã rõ chân tướng, “Đầu óc Á Minh thật ngu dốt.”

“Con đã nói mà, bình thường nó hay giả đứng đắn cho lắm vào, còn chưa tiếp xúc được bao nhiêu với người khác phái, gặp được mấy kẻ thủ đoạn cao siêu không bị lừa mới là lạ, có thể trách ai chứ.” Ân Hồng Vũ không quên hạ thấp Ân Á Minh một bước.

Vu Kiều đang thị sát Vân Hải chột hắt hơi một cái, cô xoa xoa mũi, chẳng lẽ mình bị cảm rồi? Ừm, quả thực thời tiết ngày càng lạnh, ngày mai phải mặc dày hơn mới được.

Ân Á Minh đang ở văn phòng công ty, cũng thỉnh thoảng hắt hơi, ai đang nói bậy về anh thế?

Cha con Ân Lợi xem xong báo cáo thì bắt đầu khó xử, Ân Hồng Vũ vô cùng khổ não, “Cha nói xem chúng ta nên nói thế nào mới có thể để người nhà họ n có ấn tượng tốt với cô ta đây?” Độ khó của việc này rất lớn, vừa nhìn cô gái này đã biết không phải người tốt, bọn họ muốn nói dối cũng khó.

Ân Lợi cũng hiểu được độ khó của việc này, muốn nói tốt cho Vu Kiều,

xác thực là bịa đặt!

Bọn họ chưa bao giờ ngờ tới khen ngợi một người khó như thế, người này toàn vết đen, bọn họ phải tẩy trắng thế nào đây!

“Thế này đi, con đi thăm dò chỗ Á Minh trước, tài liệu chúng ta điều tra không được toàn diện lắm, con sẽ thăm dò xem cô ả kia nói gì để lừa gạt Á Minh đã.” Ân Hồng Vũ cảm giác mình thật lanh trí, đây gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng!

Ân Lợi cảm thấy vô cùng vui mừng, biện pháp của con trai nghĩ ra thật tốt, thường ngày nó chỉ biết ăn uống vui đùa, giờ lại có thể thông minh bất thành linh, tuy sự linh hoạt này hơi trễ, nó đã 30 tuổi, song biết sửa sai vô cùng quý giá, con của mình đã tốt, sau này chỉ cần chú ý bồi dưỡng chút là được, nói không chừng nó sẽ là người thừa kế Ân gia.

Hai cha con nào tàn (vâng, nguyên văn của tác giả đó) nghĩ mãi vẫn không ra phương pháp xử lí, một người thì thương thức sự linh hoạt của mình, kẻ lại thương thức sự phát triển của nhi tử.

**

Vu Kiều nghe nói gần đây có người điều tra mình, gần Quý gia và gần Vu gia, còn có gần công ty, thường xuyên có hỏi lung tung nọ kia, nghe nói có khi còn trả tiền công, vô cùng khả nghi.

Vu Kiều thật hơi sợ, từ sau khi có vụ bắt cóc cô vô cùng cẩn thận, đi ra ngoài sẽ có vệ sĩ đi cùng, cũng không bước tới quán tập thể hình nữa, ở nhà nhảy erobic hoặc chạy bộ cũng khá tốt, cô không biết rốt cuộc là ai điều tra mình, chẳng lẽ cô và Ân Á Minh nghi ngờ không đúng đối tượng?

Giờ Quý Tử Nhân và Quý Xán bị cảnh sát chú ý từng cử động, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện gì trong thời điểm khẩn cấp thế này, cô đã gọi điện về nhà, để người thân điều tra xem ai đang tra xét cô, vừa qua một lớp người này, thì lớp người khác lại xông tới, còn để người ta sống không đây!

Gần đây Ân Á Minh cũng thấy không đúng, dạo này ánh mắt mọi người nhìn anh đều quái dị thế nào ấy, tuyệt không phải anh nghĩ nhiều, thật vô cùng lạ, có thông cảm, đáng tiếc, khó hiểu nhưng khi anh mở miệng hỏi thì đối phương lại nói không có gì, khiến anh bực mình.

Lần trước xuất hiện loại tình huống này là vì lời đồn giữa anh và Quý Tử Nhân, nhưng khi đó phần lớn anh mắt của mọi người là phần chán, vừa hỏi là nói tình hình thực tế luôn, khác hẳn lần ngậm miệng không nói chuyện này.

Anh nghĩ nghĩ, nhớ tới khoảng thời gian trước Ân Hồng Vũ hỏi anh chuyện có liên quan tới Vu Kiều, đó là mấy ngày trước Ân Hồng Vũ tới gặp cha anh, ăn xong cơm tối thì kéo anh ngồi xuống hỏi chuyện Vu Kiều.

“Á Minh , anh hỏi chú chuyện này nhé.” Ân Hồng Vũ ngồi trên ghế dài, vẻ mặt nghiêm túc.

“Chuyện gì, hỏi đi.” Ân Á Minh ngồi cạnh đó, trong lòng thầm nói “trước mặt tôi anh còn ra vẻ gì nữa, cứ nói thẳng ra, anh vốn không phải dạng này, căn bản không thích hợp giả thâm trầm.”

“Là vậy, chuyện Quý gia chú cũng biết, dạo này anh và Tử Nhân phát triển cũng khá, nhưng cô ấy lại có một mẹ kế lợi hại, anh thấy cô ấy luôn có vẻ sợ hãi, gần đây hình như còn bị cảnh sát điều tra vì bà mẹ kế kia có chuyện, chú nói xem anh có nên dạy bảo cô ta một lần?” Ân Hồng Vũ nói là hỏi thăm nhưng thật ra là thăm dò.

Ân Á Minh chưa từng nghĩ tới có một ngày Ân Hồng Vũ sẽ chơi trò bày kế với anh, Ân Hồng Vũ trong ấn tượng của anh chỉ là một bao cỏ, dù đến nhà thăm cha anh, nhưng liếc sơ qua cũng thấy là anh ta giả vờ, cho nên khi Ân Hồng Vũ nói muốn dạy dỗ Vu Kiều, anh mới tưởng là thật.

“Anh đừng gây chuyện, nhà cô ấy cũng không đơn giản đâu, anh đừng nói dạy bảo rồi làm thật, đó là mẹ kế Quý Tử Nhân, cô ấy sao có thể không oán trách, lời của cô bé anh không nên quá tin tưởng.” Ân Á Minh cảm thấy

nhieu một chuyện không bằng bớt một chuyện, Vu gia cũng không ăn chay, chắc chắn kết quả sẽ là anh phải thu dọn cục diện rối rắm cho Ân Hồng Vũ, hưởng hồ quan hệ giữa anh và Vu Kiều coi như không tệ, anh không muốn có khoảng cách với cô chỉ vì người thân, cũng không biết tại sao anh lại có suy nghĩ này, dù sao thì anh cũng không muốn thấy cảnh tượng ấy.

Ân Hồng Vũ không tán thành: “Tử Nhân tốt như thế, cũng sẽ không tùy tiện nói bậy, chú cũng có mắt, cũng đã thấy cảnh Quý gia chia tài sản, nếu nói là không có ân tình thì anh cũng không tin, bằng không vì sao một cô gái còn trẻ sao lại gả cho một lão già?”

Điểm ấy Ân Á Minh cũng rất kỳ quái, anh cũng rất muốn biết nguyên nhân, khoảng cách về tuổi lớn như vậy, sẽ vì có tình cảm mà kết hôn ư? Nhưng khi nhìn bộ dạng Vu Kiều sau tang lễ có thể nhận ra, dường như không đau lòng lắm.

Hình như cũng không phải vì tiền, anh biết, Vu Kiều cũng dốc sức nên buôn bán Quý gia mới chuyên biến tốt đẹp, hưởng hồ Vu gia vốn nhiều tiền, khẳng định chương mắt Quý gia thấp bé.

“Mỗi người đều có giai đoạn khó khăn riêng, anh không cần lo chuyện tranh chấp trong nhà người ta, gần đây cô ấy (VK) bị dính vào một vụ án, cẩn thận anh bị dính vào đó. Quý Tử Nhân cũng thật không hiểu chuyện, nhắc tới chuyện này với anh làm gì không biết, mà anh thì yêu cô ta thật hay chỉ để lên giường vậy, sao dốc sức thế.” Ân Á Minh cố ý nói như vậy, Quý Tử Nhân và Ân Hồng Vũ phát triển đến đâu anh vẫn rõ, gần đây người của anh vẫn đang ngó chừng Quý Tử Nhân, qua hình ảnh và video anh đều rõ ràng, tuy video và ảnh chụp trông rất mờ ám, thật ra hai người căn bản chưa có tiến triển gì lớn, đều là Ân Hồng Vũ nói bậy.

“Sao chú có thể làm bản chú? Quan hệ yêu đương của anh và Tử Nhân rất thuần khiết, em ấy cũng không phải loại người đó, chú có ý nghĩ này là không tốt, anh giúp em ấy là cam tâm tình nguyện, tư tưởng của chú quá thô tục!” Ân Hồng Vũ lập tức trở nên hiệp nghĩa.

Ân Á Minh: “. . .”

“A, chú nói đỡ cho cô gái họ Vu kia như thế, có phải chú và cô ta có quan hệ hay không? Trước kia còn có lời đồn hai người ăn cơm chung, anh còn tưởng người ta nói bậy, chẳng lẽ là thật?” Ân Hồng Vũ bắt đầu vào vấn đề chính.

Ân Á Minh cũng giấu diếm, “Đúng vậy, em cảm thấy cô ấy cũng khá, anh không biết sao, lần trước cô ấy bị bắt cóc vừa khéo em thấy, đã giúp cô ấy một tay.” Việc này không có gì để giấu, chắc rằng rất nhanh sẽ có nhiều người biết, không cần gạt, “Thực ra cô ấy cũng không xấu, lời đồn bên ngoài thật quá lố, Quý Tử Nhân vốn có ý kiến với Vu Kiều, mẹ kế, mẹ kế lại chỉ lớn hơn cô ấy một tuổi, cô ấy không thể chấp nhận cũng là điều dễ hiểu.”

“Cho nên anh đừng cho tất cả lời cô ấy nói là thật, dù nghe, đỡ dành chút là được, anh là cáo già trong tình trường rồi, một cô gái nhỏ còn không chiếm được thì thật xấu bộ mặt.”

Nghe đến đó Ân Hồng Vũ lập tức được khai thông, người phụ nữ họ Vu này sớm đã cho Ân Á Minh uống thuốc mê rồi, nhìn bộ dạng bảo vệ này của anh, nói không có gian tình vậy gặp quỷ rồi! Tử Nhân quả nói chính xác, xem ra người họ Vu này thực muốn vào cửa nhà họ Ân.

Nhưng sợ thì sợ, giờ mục đích của anh vẫn là tác hợp họ, vì vậy bày ra vẻ bưng bít đại ngộ, “Hóa ra là vậy, anh nghe Tử Nhân nói, còn tưởng cô gái kia rất xấu, mắt nhìn người của chú anh tin tưởng, chú nói tốt, vậy khẳng định là hoàn mỹ, anh sẽ khuyên nhủ Tử Nhân, để cô ấy không nghĩ bậy nữa, mẹ kế cũng là mẹ, sau này nói không chừng còn có chuyện cần có cô ta.”

Tuy Ân Á Minh cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng đối phương đã đồng ý không gây chuyện, hẳn cũng không hỏi thêm.

Giờ nghĩ lại, thái độ mọi người chắc chắn là vì chuyện hôm đó rồi, Ân Hồng Vũ ngu xuẩn kia nói gì với mọi người rồi?

Ân Á Minh chuẩn bị đi tìm hiểu, nhưng không đợi anh kịp làm gì, chuyện này đã rơi vào tai cha mẹ anh, lần này coi như xong, cha mẹ Ân Á Minh chưa bao giờ muốn anh lấy một goá phụ về nhà!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 39

Chu Thục Nhân luôn nghĩ có một nàng dâu như Quý Tử Nhân, một phần là vì thích con bé, điềm đằm nho nhã, mảnh mai yếu điệu, vừa nhìn đã khiến người ta thích, bà có một đứa con trai là Ân Á Minh, thường ngày bề bộn công tác, nên có một người vợ dịu dàng ở cạnh, một phần khác vì bà cũng giống ông chồng Ân Viễn, cảm thấy Quý gia có ơn với nhà mình, nay Quý Tử Nhân lại không nơi nương tựa, trở thành người một nhà cũng là cho con bé một nơi để dựa dẫm, nhà bọn họ nhất định sẽ đối tốt với Quý Tử Nhân, một cô gái trẻ lại có phần tài sản lớn như vậy, nếu gặp phải người xấu vậy thì không ổn rồi.

Nhưng bà đã thăm dò con trai nhiều lần, phát hiện con trai không có ý với Quý Tử Nhân, một chút ý cũng không có, thậm chí dạo này mỗi khi nhắc tới nó còn hơi mất kiên nhẫn, bà cũng dần mất hi vọng, cũng không thể để con trai lấy một người nó không thích về, nếu ép buộc thì trong nhà còn có thể tốt ư, kết hôn là chuyện vui, quan trọng nhất là tình cảm giữa hai vợ chồng, để sống với nhau mấy mươi năm, không phải là chuyện dễ.

Vì vậy Chu Thục Nhân bắt đầu chuẩn bị bố trí chuyện xem mắt cho con trai, dù sao trước đó chưa nói gì, nếu con trai không tìm được người nó yêu, vậy cha mẹ là họ sẽ sắp xếp.

Cơ thể Ân Viễn vẫn luôn không khỏe, khẩn thiết muốn thấy người thừa kế Ân gia sau này, cũng mong chờ con trai sớm kết hôn.

Nhưng chuyện xem mắt còn chưa được bài trí tốt, bà đã gặp tai họa bất ngờ!

Con trai bà thế mà coi trọng một góa phụ!

Đối phương lại còn mang thai!

Hơn nữa đối phương còn là mẹ kế Quý Tử Nhân!

Quan trọng nhất là, từ trước tới giờ bà chưa từng nghe con trai nhắc tới chuyện này!

Trời ạ, rốt cuộc con trai mình đang làm gì thế này, trêu chọc một góa phụ đã để người ta chân kinh cực độ, hơn nữa bụng đối phương còn đang to lên, điều này, điều này làm sao có thể!

Chu Thục Nhân rất uyên chuyên nói với Ân Viễn, bà sợ chồng mình kích thích quá độ, nhưng việc này khó mà giấu được, sớm muộn gì cũng biết thôi, bà đã lựa lời lắm rồi.

Ban đầu Ân Viễn còn không tin, ông nằm trên giường ho khan hai cái, “Sao lại thế, bà nghe ai nói vậy? Đây không phải là mẹ kế Tử Nhân ư?” Gần đây con trai có tiếp xúc với Quý gia, nếu thích cũng là Quý Tử Nhân chứ, sao lại là mẹ kế Quý Tử Nhân, đã cưới người khác coi như bỏ qua, nhưng chồng người ta mới mất không bao lâu, nếu không thì con trai coi trọng cũng không đến nỗi nào.

Chu Thục Nhân xoa ngực cho chồng mình, “Tôi đã nghe ngóng khắp nơi rồi, sự thật đó, bên ngoài đều truyền thế, họ còn tưởng chúng ta đã biết chuyện rồi cơ.” Bà thở dài, “Cũng không biết Á Minh đang nghĩ gì, chuyện lớn như vậy làm sao lại không nói cho chúng ta biết chứ, nó giữ bí mật về người yêu tôi còn có thể hiểu, nhưng giờ ngay cả đứa bé cũng có rồi, sao có thể lừa chúng ta chứ.” Trong lòng bà hơi khó chịu, đây cũng không phải việc nhỏ, sao con trai phải giấu họ chứ.

Cơ thể Ân Viễn rất không ổn, lúc nói chuyện với Chu Thục Nhân ông lại ho vài cái, ông bị bệnh liên quan tới phế quản, giờ trời lạnh, cho dù độ ẩm trong phòng cao ông vẫn không ngừng ho, “Thật có đứa bé sao?”

“Tôi nghe nói như vậy.” Chu Thục Nhân cũng không biết nên nói cái gì cho phải, “Hình như cả Hồng Vũ cũng biết việc này rồi, chắc rằng chú Lợi cũng biết rồi.” Bà thật không có ấn tượng tốt về Ân Lợi.

Ân Viễn nghĩ nghĩ, “Tuổi của nó cũng không nhỏ nữa, yêu ai thì nó cũng có tính toán riêng, không có chung tiếng nói cũng bình thường, nhưng có đứa bé thì lớn chuyện rồi, bình thường tôi ở trong nhà nên không rõ ràng lắm, bà đã từng nghe chưa, cô bé tên là Vu Kiều kia là người thế nào.”

“Hình như cô bé đó cũng khá, nghe họ đồn chỉ không hài lòng việc đôi phương đã kết hôn, cũng không nói gì khác.”

Vu Kiều mang thai đương nhiên là giả, cô và Ân Á Minh cái gì cũng chưa làm, lấy đâu ra đứa bé, đây đều do nhà Ân Hồng Vũ nghĩ ra.

Hai người Ân Lợi và Ân Hồng Vũ căn bản sẽ không nghĩ tới chuyện bịa mang thai, vẫn là vợ Ân Lợi Vương Tĩnh nghĩ ra, vừa bắt đầu Ân Lợi và Ân Hồng Vũ còn cảm thấy chủ ý này không tốt, nói quan trọng nhất là phải đổi tiếng tăm của Vu Kiều, có đứa bé nhưng lại có tiếng xấu cũng vô dụng thôi.

Vương Tĩnh tỏ vẻ hai người đúng là không hiểu biết, nói: “Hai cha con biết cái gì, vì sao Á Minh không nói chuyện bạn gái mình cho người trong nhà? Bởi vì nó biết điều kiện đôi phương không đủ, nên không dám nói, sợ kích thích cha mình, bây giờ chúng ta lấy cớ sẵn cho nó, nó sẽ chủ động nói thật sao?”

Ân Lợi và Ân Hồng Vũ đều lắc đầu, thực sự không thể, phân tích rất có đạo lí!

Vương Tĩnh tiếp tục nói: “Á Minh ước gì có thể cưới ả kia, ả kia chắc chắn cũng không vạch trần, cô ta ác độc như vậy, cơ hội tốt nhường ấy sao có thể buông tha? Hai người trong cuộc đều không vạch trần, ai biết chuyện này thật hay giả?”

Ân Lợi và Ân Hồng Vũ lại đồng loạt gật đầu, lại thêm một phân tích có đạo lí!

Nhưng còn chưa giải quyết vấn đề thanh danh, Ân Hồng Vũ vẫn cảm thấy không ổn, “Thanh danh cô gái kia quá kém, nghe qua là biết, chắc chắn đi

cũng không thích, nói không chừng còn bảo cô ta phá thai!”

“Chậc!” Vương Tĩnh hai người đàn ông trong nhà mình thật là gỗ mục (ví vói những kẻ vô dụng, không thể uốn nắn nên người), “Chuyện này quá dễ làm! Sức khỏe Ân Viễn ngày càng kém đi, chắc cũng không sống được mấy năm nữa, sẽ sót ruột việc kết hôn của Á Minh, những thân thích và bạn bè nào sẽ kích thích Ân Viễn chứ, đương nhiên sẽ tìm lời hay mà nói, thật vất vả mới có đứa bé, sao có thể bỏ qua? Ai sẽ giội nước lạnh nói cô ả kia không tốt, đây không phải kích thích Ân Viễn à?”

“Ồ ~~~” Hai cha con nghe xong đều hiểu, lúc bọn họ bịa đặt nhân nhủ người khác để mọi người thông cảm sức khỏe Ân Viễn, vậy là thành công.

Huống hồ người ta đã có đứa bé, chắc chắn phải kết hôn, người ta cũng không phải con chó hay con mèo, cũng có thân phận là chủ tịch Vân Hải, có thể tùy tiện sinh con cho người khác sao?

Đã bàn kết hôn, bọn họ nói bậy chẳng phải không thức thời sao, sau này còn phải qua lại mà, hơn nữa đó cũng là châm ngòi tình cảm vợ chồng đối phương với nhà chồng, cái danh xấu này ai cũng không muốn mang, cho nên đã nói đến chuyện đứa bé, ai sẽ lảm miêng chứ, cứ nói coi như cũng được hoặc là không biết, dù sao đó cũng là chuyện của Ân gia, người ngoài cũng không biết tình hình thực tế, vẫn không nên nói loạn.

Hai cha con cảm giác nhà mình thật thông minh!

Vì vậy khi tin đồn nay lan truyền khắp nơi, hai người trong cuộc hoàn toàn không biết rõ tình huống, Quý Tử Nhân đương nhiên không biết, Ân Hồng Vũ đặc biệt chú ý không để cho cô ta biết, cũng không nói cho người quen của Quý Tử Nhân, anh ta sợ Quý Tử Nhân quấy rối.

Ân Viễn cũng không muốn mất cơ hội này, ông cảm thấy nên gọi đương sự tới hỏi rõ, “Không biết nhà Ân Lợi có biết không, mời bọn họ tới hỏi nắm rõ đã, đợi hỏi rõ rồi nói với Á Minh, tôi vẫn lo về nhân phẩm đối phương, chồng trước mới mất không lâu đã...”

Chu Thục Nhân cũng hiểu được đạo lý này, “Quả thực phải hỏi kỹ, trước khi Quý Huy chia tài sản nghe được không ít tin đồn, nghe nói đứa bé Tử Nhân kia chịu không ít ủy khuất, nó sẽ hiểu rõ về Vu Kiều hơn chúng ta, hôm nào gọi nó tới nhà ngồi một lúc, hỏi qua một lượt.”

Ân Viễn gật gật đầu, “Nhưng vẫn nên hỏi nhà Ân Lợi trước, đột nhiên gọi cô bé nhà người ta đến hỏi chuyện này là không tốt.”

Vì vậy Vương Tĩnh tới nhà họ, đúng lúc Ân Lợi bận công tác, không đi cùng, nhưng ông ta rất tin tưởng vào vợ mình, có người vợ giỏi tính toán, nhất định sẽ không phạm sai lầm, ông ta rất yên tâm, Ân Hồng Vũ cũng không đến, Vương Tĩnh nói một mình anh ta là thế hệ sau ngồi đó nghe rất không tiện.

Vương Tĩnh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, miệng lưỡi lưu loát rất thành thạo khen đi khen lại Vu Kiều.

“Vu Kiều này thật sự không tệ, nếu con bé không tốt, sao Quý Huy có thể đưa nhiều tài sản cho nó như thế? Nghe nói nó đối xử với nhân viên công ty rất tốt, năng lực công tác cũng giỏi.”

“Nó quen Á Minh cũng ở mấy tuần gần đây, sau tang lễ không lâu, nghe nói trong nhà con bé đó đối xử với nó không tốt, bức nó tái hôn, mỗi ngày đều bắt đi xem mắt, sau đó gặp phải người xấu, may mà Á Minh thấy, đã giúp nó một lần, hai người mới quen nhau.”

“Nó là góa phụ, tất nhiên thị phi, nó lại xinh đẹp, sao có thể tránh được người khác nhìn chăm chăm? Sau đó còn gặp chuyện, mà Á Minh lại cứu nó thêm lần nữa.” Vương Tĩnh nói sơ qua chuyện bắt cóc, “Đây chính là anh hùng cứu mỹ nhân, lấy thân báo đáp quá bình thường, Vu Kiều kia cũng mới 25 tuổi, còn nhỏ hơn Á Minh nhà mình mấy tuổi, rất xứng.”

Cha con Ân Lợi điều tra khá tốt, rất tỉ mỉ, nhưng cũng tốn không ít tiền.

Ân Viễn và Chu Thục Nhân chăm chú nghe, lúc Vương Tĩnh nói chuyện

bọn họ đều không xen vào.

Vương Tĩnh tiếp tục nói: “Sau đó Vu Kiều ở nhà trọ gần công ty Á Minh một tuần lễ, việc này chắc là hai người cũng biết chút ít, không phải có một tuần lễ Á Minh không về nhà sao?”

Ân Viễn và Chu Thục Nhân nhìn nhau, thật đúng thế, đó là chuyện tháng trước, con trai có nói bận công tác nên ở gần công ti không về, nghĩ kĩ lại, quả đúng vào thời gian ấy.

“Chắc là đứa bé trong bụng Vu Kiều có vào lúc ấy rồi, nghe nói đứa bé mới có hai, ba tuần thôi, vừa đúng lúc, người trẻ tuổi chung một mái nhà, hơn nữa còn anh hùng cứu mỹ nhân, xảy ra chuyện gì cũng không lạ lắm.” Vương Tĩnh không e dè nói đến chuyện này, “Tháng trước người thấy Á Minh mang theo bao lớn bao nhỏ tới Vu gia, đã tạo quan hệ rất tốt với cha mẹ, người nhà Vu Kiều rồi.”

Ân Viễn và Chu Thục Nhân cũng không biết nói cái gì cho phải, những chuyện này đã chứng tỏ con trai yêu thật rồi, nhưng đối phương là góa phụ, tình huống này có chút xấu hổ, vốn nghĩ có thể thương lượng cẩn thận với con trai, nhưng giờ ngay cả đứa bé cũng đã có, còn thương lượng gì đây, cũng không thể đề xuất hiện tình trạng 'con riêng', bình thường đã mệt mỏi vì anh em cùng cha khác mẹ là Ân Lợi, dù thế nào cũng không thích thứ tên là 'con riêng', vậy phải bảo thằng bé Á Minh thế nào đây, cũng không thể làm cháu trai cháu gái đi vào vết xe đổ chứ.

Cho nên đứa bé này, một lỗ bỏ, hai là để Á Minh và Vu Kiều kết hôn.

Trước không nói đến đối phương phản đối việc phá thai hay không, chính họ cũng không sẵn lòng, đặc biệt là Ân Viễn, thật vất vả con trai mới có đứa bé, ông đã trông mong nhiều năm như vậy, làm mất chắc chắn đau lòng, hơn nữa con trai còn có tình cảm với đối phương, làm vậy quá tàn nhẫn.

Nhưng nói đến kết hôn, lại cảm thấy đối phương kết hôn lần hai có chút quái dị, không phải bọn họ xem thường, nhưng con của hai vợ chồng tốt

nhường ấy, tìm người trong sạch mới hợp, hơn nữa, nói ra cũng lọt tai, cả đời người, làm sao có thể hoàn toàn không quan tâm lời đồn đãi bên ngoài chứ.

Thấy Ân Viễn và Chu Thục Nhân có chút do dự, Vương Tĩnh góp lời nói: “Nghe nói cô bé đó cũng không đồng ý kết hôn, hình như cảm thấy không xứng với Á Minh, sợ hai người không tiếp nhận, trong lòng nghĩ tự nuôi đứa bé, cũng không phải khó nuôi, chuyện nó mang thai cũng giấu diếm, hình như là người hầu trong nhà truyền ra.”

“Thật hiểu lí lẽ, không bám chặt Á Minh không thả, nhưng chị cảm thấy đứa nhỏ này nên mang về Ân gia, để ở ngoài không hợp lí, hai người thấy thế nào? Đứa bé này là đứa đầu tiên đó, nhà chị có Hồng Vũ thì không có thêm nữa, thật vất vả mới có một đứa, nên cẩn thận chăm bẵm.”

Trong lòng Ân Viễn và Chu Thục Nhân thầm nói nhà gái còn không đồng ý ư, đứa nhỏ này nhất định không thể để ngoài được, nói thế nào cũng là đứa bé của Á Minh, bọn họ muốn đứa bé đến diên rồi, nếu đã sinh hạ, phải để cạnh chăm sóc mới được, bằng không, chẳng lẽ Ân gia còn không nuôi nổi một đứa bé à, người ngoài sẽ đàm tiếu ra sao.

Chu Thục Nhân suy nghĩ một chút nói: “Hôm nào em gọi Tử Nhân tới hỏi một chút, dù sao nó đã sống chung một thời gian với bà mẹ kế, hỏi nó một ít tình hình rồi nói tiếp.”

Wương Tĩnh sao có thể để Quý Tử Nhân liên can tới việc này, bà khoát khoát tay nói: “Hai người hỏi ai cũng không thể hỏi Tử Nhân.”

Chu Thục Nhân không hiểu, “Vì sao không thể hỏi nó chứ?”

Wương Tĩnh phân tích: “Đầu tiên, Vu Kiều là mẹ kế Tử Nhân, hơn nữa là mẹ kế vô cùng trẻ trung, mẹ ruột nó còn sống, sao có thể thích mẹ kế chứ? Nếu thích mới là gặp quỷ đó! Lại xét đến tài sản chia của Quý gia, nếu Tử Nhân nói thích mẹ kế của mình, khẳng định là gạt người, hai người có thể tin sao?”

Ân Viễn và Chu Thục Nhân nghe xong cũng thấy đúng.

“Haiz, chao ôi, lại nói tiếp... Hai người cũng không phải không biết, trước đó ở ngoài đều lan truyền Tử Nhân à Á Minh có cái gì đó, chị đoán trong lòng Tử Nhân khẳng định đã có ý kiến, Á Minh không để ý con bé mà coi trọng mẹ kế nó, trong lòng nó sao có thể không so sánh? Tuy nó là cô gái tốt, nhưng đứa bé nào trong độ tuổi này chả có lòng ganh đua, so sánh chứ.”

“Hai người gọi nó tới hỏi tình hình, hai người nói xem có bao nhiêu phần đáng tin? Nếu nói Vu Kiều tốt, đừng nói là hai người, ngay cả chị cũng không tin, nói Vu Kiều không tốt, thì một cô gái da mặt mỏng cũng khó mà nói nên lời, đây không phải là hai người làm con bé khó xử ư?”

Hiệu quả những lời này rất tốt, vợ chồng Ân Viễn thật sự bỏ ý định mời Quý Tử Nhân đến, thực ra Chu Thục Nhân đã nhìn thấu, Quý Tử Nhân có ý với Á Minh nhà mình, trước đó quả là bà đã lỗ mãng, mình chưa nghĩ kỹ đã gọi người ta đến hỏi đối tượng kết hôn của người trong lòng nó, rõ là kích thích con bé mà, may mà có chị em dâu nhắc nhở, bằng không thì họ đã rơi vào cục diện xấu hổ rồi.

“Chúng ta hỏi Á Minh thử đi, đến giờ nó cũng chưa nói với chúng ta, cũng không biết đứa nhỏ này đang suy nghĩ gì.” Chu Thục Nhân lo lắng.

“Chắc nó cũng không dám, sợ hai người cổ hủ không tiếp nhận được.” Vương Tĩnh hiếm khi làm người tri kỉ, “Chị chắc chắn trong lòng nó cũng đang rầu rĩ không thôi, giờ còn mới chứ đợi thêm một khoảng thời gian nữa là lớn bụng rồi, vậy càng phiền toái, lớn hơn thì không thể phá được, tổn thương thân thể, hai người nhanh quyết định, Á Minh cũng đỡ phải phiền lòng.

Vợ chồng Ân Viễn gật gật đầu, buổi tối tìm con trai hỏi một chút đã.

Lúc này bọn họ chỉ gọi điện thoại, bảo Ân Á Minh về nhà sớm chút, nói có việc thương lượng.

Hôm đó, Ân Á Minh về nhà nhận “Tra khảo”.

Vừa về anh đã thấy mẹ mình ngồi trên ghế sofa ở phòng khách chờ, không có Ân Viễn ở đó, Chu Thục Nhân cảm thấy một mình bà ra tay là được, miễn cho con trai khẩn trương.

“Mẹ, gọi con về sớm thế này làm gì chứ, còn không chịu nói trong điện thoại.” Ân Á Minh cởi áo khoác đưa cho người hầu, sau đó cầm quả táo trên bàn trà cắn, “Chuyện gì chứ, không phải lại sắp xếp con đi xem mắt sao, dạo này còn cũng không có hứng thú gì, mẹ cũng không phải không biết, gần đây công ty hơi bận.” Anh ngồi đối diện Chu Thục Nhân, nơi nơi lỏng cà vạt.

“Đến giờ này con còn không chịu nói, đến giờ vẫn còn muốn gạt mẹ sao, đã có đứa bé rồi mẹ sao có thể cho con đi xem mắt chứ?” Chu Thục Nhân cảm thấy đau lòng vì con trai không thẳng thắn, “Đã đến nước này rồi con còn không chịu nói thật cho mẹ biết sao? Mẹ và cha con cũng không nhất định sẽ phản đối chuyện của hai đứa mà.”

Ân Á Minh ngây người, anh không hiểu mẹ mình đang nói gì, nghĩ kỹ mấy lần, vẫn không hiểu được, “Hả? Đứa bé nào?”

“A, con còn giấu mẹ! Chính là đứa bé của con và Vu Kiều đó!” Chu Thục Nhân có chút tức giận, bà đã rõ tất cả mà con trai còn giả ngu.

“Phụt!” Miếng táo trong miệng Ân Á Minh phun ra ngoài! Cơ thể run rẩy không ngừng.

“Coi kìa, ăn còn không yên nữa!” Chu Thục Nhân sai người hầu tới dọn dẹp, “Con lừa mẹ và cha con như thế, sau này Vu Kiều lớn bụng con cũng định giấu sao? Trách nhiệm của con đâu? Định để đứa bé là con riêng sao? Nhà chúng ta đâu thịnh hành việc này chứ!”

“Đợi chút, đợi chút, mẹ, mẹ nói là, Vu Kiều mang thai con của con?” Ân Á Minh cảm thấy cái thế giới này quả thực sâu xa khó hiểu, anh và Vu Kiều chưa có gì, thậm chí còn không nằm chung một cái giường, đứa bé từ đâu

chui đến! Con người cũng không phải động vật vô tính!

Chu Thục Nhân thấy vẻ mặt con trai là biết không bình thường, “Con không biết nó mang thai hả? Nó còn muốn sinh đứa bé xong thì tự mình nuôi dưỡng, không chịu kết hôn với con đấy!”

Ân Á Minh há to miệng, cuối cùng anh cũng đã biết vì sao thái độ của mọi người lại như vậy, rốt cuộc là kẻ nào bịa đặt cái chuyện vợ vản này chứ!

“Á Minh , Á Minh!” Thấy con trai bắt đầu ngây ngốc không nói lời nào, Chu Thục Nhân càng không vui, “Ngay cả nó mang thai con cũng không biết! Nhiều ngày nay con làm cái gì thế!”

“Chờ...chờ một chút.” Ân Á Minh ra dấu cho mẹ dừng lại, “Mẹ cứ ngồi trước đã, con đi gọi điện thoại.” Anh muốn hỏi Vu Kiều xem cuối cùng là chuyện gì, anh sợ chỗ Vu Kiều đã xảy ra chuyện gì, hỏi rõ để mình còn giải thích với mẹ.

Chu Thục Nhân khoát khoát tay để anh đi, bà nhìn tình hình là biết con trai sẽ gọi điện thoại cho Vu Kiều, con trai không biết chuyện cô bé kia có thai, cũng nên gọi điện thoại hỏi rõ.

Đúng lúc này, Vu Kiều vừa mới từ công ti về nhà, đang chuẩn bị tắm một cái cho thoải mái, sau đó ăn cơm, cởi quần áo được một nửa thì nhận được điện thoại của Ân Á Minh.

“Alo.” Tâm trạng Vu Kiều không tệ, “Lúc này gọi điện thoại là muốn mời tôi ăn cơm à?”

“Tôi không có tâm trạng ăn cơm đâu.” Trong lòng Ân Á Minh rất lo lắng không yên, gần đây anh rất quan tâm đến Vu Kiều, nhưng hình như thế nào đối phương cũng chướng mắt anh, giờ cô còn mang thai, không phải là đứa bé của Quý Huy ư? Tuy Quý Huy đã mất, đứa bé khó tránh khỏi cảnh mồ côi từ trong bụng mẹ, nhưng..., “Em có đứa bé sao không nói tôi biết.”

“Đứa bé nào?” Vu Kiều tiếp tục cởi quần áo, cô nghe không hiểu.

“Không phải em mang thai à?” Ân Á Minh cho rằng Vu Kiều giả ngu.

“Anh nói cái gì?” Vu Kiều không tiếp tục cãi nữa, cô để di động gần tai hơn, “Tôi mang thai? Ai nói cho anh thế?”

“Em mang thai thật sao?!” Trong lòng Ân Á Minh càng không dễ chịu, cảm giác tất cả việc mình làm lúc trước thật loại ngu vk nờ~, trong bụng người ta đã có đứa bé của người khác, làm sao có thể quan tâm đến mình chứ.

“Mang thai cái đầu anh ấy! Bỏn cô nương còn chưa ngủ cùng đàn ông mang thai bằng cách gì?! Là kẻ khốn nạn nào tạo tin nhảm!” Vu Kiều quả thực muốn điên rồi, cô bị nói là lãng loạn mất nết thì thôi, giờ lại còn có người tạo tin đồn cô mang thai! Ông trời còn có mắt hay không! Đứng để cô biết là kẻ nào đã tung tin, cô nhất định sẽ xé xác kẻ đó!

Vu Kiều bực bội đi tới đi lui trong phòng, “Rốt cuộc anh có nghe tôi nói gì hay không?!”

Ân Á Minh nháy nháy mắt nói: “Có lẽ là đứa bé của Quý Huy? Chú ấy cũng chưa mất lâu lắm.”

“Holy shit(*), anh nghe không hiểu tiếng người, hay không hiểu tiếng trung thế? Tôi vừa nói, tôi chưa ngủ qua đêm với đàn ông, ngay cả Quý Huy cũng không!” Vu Kiều quá tức giận, vì vậy đã nói ra bí mật của mình, “Tôi mang thai kiểu gì? Anh mang thử cho tôi xem với! Tên đàn kia bịa đặt!”

(*) có nghĩa tương tự Oh My God, diễn tả sự ngạc nhiên, sợ hãi, thán phục...

Sau đó đầu bên kia điện thoại không còn tiếng động, Vu Kiều cầm điện thoại xem, quái, sao Ân Á Minh tắt điện thoại rồi!

Cô gọi lại nhưng đôi phương không nghe, trong lòng cô càng thêm bực bội, không biết Ân Á Minh cố ý hay do điện thoại bị lỗi.

Đương nhiên không có khả năng trùng hợp như vậy, đây là Ân Á Minh chủ động tắt máy.

Ân Á Minh cũng không biết mình làm sao, trong lòng vừa phân chấn vừa khẩn trương, Vu Kiều chưa xảy ra quan hệ với bất kì ai, anh cũng không có lòng riêng, nhưng sau khi biết cơ thể Vu Kiều chưa thuộc về người nào thì trong lòng có làn sóng vui vẻ không chặn lại được, anh cũng không biết vì sao lại thế.

Cho tới bây giờ anh cũng không biết chủ nghĩa đàn ông và tham muốn chiếm hữu của mình mạnh như vậy, sau khi nghe mấy lời gào thét của Vu Kiều, ý nghĩ đầu tiên thế mà là: anh muốn chiếm hữu Vu Kiều!

Anh cảm giác đầu óc mình xảy ra vấn đề.

Ân Á Minh dần dần trở lại phòng khách, trong lòng rối như tơ vò, Chu Thục Nhân nhìn bộ dạng con trai không đúng, “Làm sao vậy, con bé nói thế nào?”

Ân Á Minh không nói lời nào, trong lòng Chu Thục Nhân có chút mơ hồ, “Sao, con bé không chịu kết hôn với con ư?”

Ân Á Minh phục hồi tinh thần lại, không biết ma xui hay quỷ khiến trả lời rằng: “Đúng vậy đó, cô ấy không chịu, nói mình không mang thai, còn bảo sau này con cách xa cô ấy một chút, còn tắt điện thoại của con.”

Chu Thục Nhân nghe xong cảm thấy không được, xem ra thật đúng là bị Vương Tĩnh nói trúng rồi, bên nữ muốn sinh hạ đứa bé xong tự nuôi dưỡng! Chuyện này sao có thể được!

Đôi phương không quần con trai đòi kết hôn, xem ra xác thực không phải người nịnh hót, được cứu lấy thân báo đáp, không ngờ có đứa bé, chẳng lẽ là không thích Á Minh nhà họ!

“Con nói thế nào?” Chu Thục Nhân khẩn trương đến độ muốn chết, “Con có ăn nói tử tế với con bé hay không?”

“Nói thế nào ư?”

"Nói sẽ kết hôn với con bé, sẽ đối xử với con bé thật tốt, không phải nó nghĩ con chỉ muốn đưa bé thôi à? Ai ở trong trường hợp đây chắc chắn không để đưa bé làm con riêng, đã có đưa bé phải tự nuôi mới đảm bảo, bằng không thì sau này già rồi cũng sống đơn độc lẻ loi!" Chu Thục Nhân còn sốt ruột hơn Ân Á Minh - “cha đưa bé”

Ân Á Minh trịnh trọng gật gật đầu, “Mẹ nói chí phải, chút nữa con sẽ nói với cô ấy.”

Chu Thục Nhân vỗ bàn! “Chút nữa cái gì, bây giờ con nói luôn đi! Đừng gọi điện thoại nữa, gọi chắc chắn con sẽ bị đập máy, trực tiếp đi tìm nó, nếu nói không rõ thì con đừng về! Tranh thủ thời gian, đi nhanh đi còn gì nữa!”

“Oh! Mẹ yên tâm đi!” Ân Á Minh cầm chìa khóa xe dong tiếp nhận áo khoác trong tay người hầu thì ra ngoài.

Chu Thục Nhân nhìn bóng lưng con trai trong lòng thấp thỏm, bà đã làm mẹ, vô cùng hiểu tâm trạng người làm mẹ, một khi phụ nữ đã có đứa, trong lòng hơn nửa là đứa bé, nếu búống bỉnh có khi mười trâu cũng không kéo được, vì đứa bé cái gì cũng làm được, không biết Á Minh có thể níu kéo người thành công hay không.

Trong lòng sốt ruột, bà đi lên lầu tìm Ân Viễn nói chuyện này, vừa mới bắt đầu hai người còn do dự xem Vu Kiều phải làm sao, đứa bé phải làm thế nào, nhưng giờ không cần cân nhắc nhiều vậy nữa, giờ họ chỉ có độc một ý nghĩ: Cuối cùng con trai có thể khuyên nhủ đối phương vào nhà hay không, nhà họ xác thực nên chuẩn bị tổ chức việc vui, nhân lúc bụng còn chưa lớn!

Ân Á Minh chạy xe tới nhà Vu Kiều tâm trạng vô cùng tốt, anh không biết giờ Vu Kiều có ở nhà không nhưng chung quy sẽ về nhà, không phải sao, anh hành động trước, báo cáo sau cái đã.

Vu Kiều gọi liên tiếp thở phì phò một hồi, nhưng cô tức giận mãi mà

không biết nên tìm ai để trút, đầu mối duy nhất cô biết là Ân Á Minh, nhưng tên khốn kia tắt điện thoại!

Được rồi, đi tắm rửa trước, thật là xui xẻo, vì sao suốt ngày có người tạo tin đồn nhảm về cô chứ, cô là một người công dân tốt bụng mà.

Chắc lại đám người Quý gia rồi, Vu Kiều vừa tắm rửa vừa mắng thăm, bắt cóc thì thôi đi, lại còn bịa đặt, đám người này thật sự là không biết giới hạn ở chỗ nào!

“Cốc cốc!” Ngâm nửa người trong bồn tắm thì đột nhiên cửa phòng bị gõ.

“Có chuyện gì à?” Tâm trạng Vu Kiều không tốt, “Tôi đang tắm, có việc gì đợi tôi tắm xong rồi nói.”

“Chị Vu, là anh Ân đến.” Người hầu lớn tiếng nói sau cánh cửa.

Vu Kiều nghe xong liền đứng phắt dậy! Cô đang muốn gặp Ân Á Minh đây, vừa nhắc tới tào tháo tào tháo đến luôn!

“Đề anh ta vào phòng sách chờ một lát, cứ nói tôi lập tức sẽ tới!” Vu Kiều vội vàng tắm, tìm khăn chà người, một khắc cô cũng không đợi được.

Tâm trạng Ân Á Minh vô cùng tốt dạo quanh phòng sách của Vu Kiều, anh không biết trước đó phòng này là của ai, nhưng giờ chỉ là của mình Vu Kiều, bởi vì bài trí và các thiết bị lắp đặt đều đặc biệt nữ tính hóa, có chút đáng yêu, thậm chí còn có phong cách công chúa, thế mà anh không biết Vu Kiều lại thích kiểu này.

Anh thích cái phòng này, ở đây không có hơi thở của Quý Huy, song lại nghĩ đến lời Vu Kiều nói, trong lòng càng vui vẻ, hóa ra cho tới bây giờ Vu Kiều đều không thuộc về bất luận kẻ nào, nhưng sau này thì không phải, sau này cô thuộc về anh.

Cửa phòng bị mở ra, Vu Kiều đi dép lê trực tiếp bước vào.

Ân Á Minh vừa quay đầu lại thì thấy cô gái mặc đồ ở nhà đơn giản, tóc ướt sũng, trên người mang theo hơi nước, nhìn là biết Vu Kiều vừa tắm rửa xong đã chạy tới, thật là quá mê người.

Ánh mắt Ân Á Minh một chút cũng không rời.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 40

“Ánh mắt này có ý gì?” Vu Kiều vừa vào cửa đã thấy Ân Á Minh ngẩn người nhìn mình, ánh mắt của đàn ông biểu hiện gì cô rõ nhất, ánh mắt này của Ân Á Minh không chỉ ... mà con trong treo! Cô cúi đầu dò xét bản thân, có chỗ nào không ổn đâu, áo dài váy dài, không lộ ngực, anh chàng này tới để nghe chửi à!

“Thật có lỗi quá.” Ân Á Minh phục hồi tinh thần lại, có chút xấu hổ, “Đây là lần đầu tôi thấy bộ dạng em tắm xong, cảm thấy hơi mới lạ.”

Một trai một gái đàm luận chuyện tắm rửa rất mờ ám, mặt Vu Kiều hơi nóng, cô cào cào mái tóc ướt sũng, sau đó đóng cửa lại, cô muốn hỏi Ân Á Minh chuyện mang thai, không thể để cho người khác nghe thấy, miễn cho họ nghe được lại đồn linh tinh.

Người hầu bên ngoài cửa bắt đầu huyền thuyên, đa số bọn họ vừa tới Vu gia, cho nên có mấy người biết Ân Á Minh, xì xào vào tai nhau, Ân Á Minh theo tới Vu gia rồi lại truy tới Quý gia, chắc đã vừa ý Vu Kiều, ai ai đều hưng phấn, cậu trai này có nhiều điều kiện tốt hơn chồng trước của Vu Kiều nhiều, riêng vẻ ngoài và tuổi tác đã khác nhau 180 độ!

“Ngồi đi.” Vu Kiều cũng không có tâm trạng gọi người mang trà bánh lên, “Anh tới thật đúng lúc, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Tâm trạng Ân Á Minh vô cùng tốt, ung dung ngồi đối diện Vu Kiều, cười tủm tỉm nhìn Vu Kiều chăm chăm, cứ giống như trên mặt cô có hoa vậy, “Tôi biết em muốn hỏi cái gì.”

“Vậy anh nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Vu Kiều đã tỉnh táo hơn lúc nghe điện thoại rất nhiều, ít nhất vẫn biết không chế bản thân không nói lời thô tục.

“Trước khi nói tôi sẽ nói về chuyện khác nhé.” Ân Á Minh hào hứng bưng bưng.

Vu Kiều nhăn mày, còn có chuyện khác sao.

“Đạo này tôi có ý định kết hôn.” Ân Á Minh đột nhiên nói một chuyện không liên quan.

Vu Kiều không biết Ân Á Minh có ý gì, đang yên lành sao lại đột nhiên đề cập với cô chuyện này, hơn nữa đối phương muốn kết hôn cũng không cần nhắc nhở với cô mà, trong lòng cô hơi phiền muộn, vấn đề cô cần biết thì đối phương không trả lời, trái lại nói mấy chuyện khó hiểu.

Anh muốn kết hôn thì cứ kết, nói với tôi làm gì, có liên quan tới tôi hử.

Trước đó Vu Kiều còn cảm thấy Ân Á Minh người không tồi, nhưng đoạn thời gian trước đối phương luôn rất nhiệt tình với cô, nói là theo đuổi cũng không ngoa, tuy vậy cô không cho là thật, nhưng giờ anh đột ngột nói cho cô rằng sắp kết hôn, trước đó chẳng lẽ đều là giỡn gái sao?

May mà người bị giỡn là cô, cô không cho là đúng, chứ lỡ gặp phải người cho là thật thì sao, đây không phải là đùa giỡn tình cảm người khác ư, làm trò cười cũng không được dùng biện pháp này.

Tóm lại Vu Kiều cảm thấy bộ dạng như vậy Ân Á Minh thế này hơi đáng ghét, tuyên ngôn muốn kết hôn của đối phương không khiến cô cảm thấy vui gì hết, quả thực là cặn bã! Dù sao trong lòng vẫn buồn buồn.

Nhưng, cô nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy mình hẹp hòi, trước đó Ân Á Minh đã cứu cô đó, bị chơi xỏ thì chơi thôi.

“VẬY CHÚC MỪNG ANH NHÉ.” Vu Kiều giật giật khóe miệng, tận lực để mặt mình có vẻ chân thành.

“Bộ dạng em hình như không vui lắm, là vì tôi kết hôn sao? Em ghen à?” Nụ cười trên môi Ân Á Minh càng rục rũ.

Vu Kiều cảm giác gân xanh trên trán càng rõ nét, cô thật muốn xé mặt Ân Á Minh! “Không phải, dĩ nhiên tôi vui mừng thay anh, đến lúc đó chắc chắn sẽ không quên đưa tiền lì xì, anh yên tâm đi, chỉ là giờ tôi chỉ quan tâm ai tạo tin đồn nhằm về tôi, anh nghe ai nói thế? Anh nên biết lời này có bao nhiêu ác ý với một cô gái!” Vu Kiều nghĩ lại càng tức tối, rốt cuộc cô đã chọc phải người nào, sau khi Quý Huy chết liên tục âm ỉ não loạn.

“Yên tâm đi, tôi không lấy tiền lì xì của em đâu, chỉ cần em trang điểm làm cô dâu là ok rồi, sao còn lấy lì xì, hưởng hờ tôi không có ý định thu tiền lì xì đâu, tôi kết hôn sao có thể để khách dùng tiền được.” Ân Á Minh nói ra tuyên bố có tính oanh tạc không báo trước.

Vu Kiều chớp chớp mắt, “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói em chỉ cần trang điểm làm cô dâu là được, không cần lo việc khác.”

Vu Kiều có chút mù mờ: “Tôi là cô dâu? Anh nói tôi muốn kết hôn à?” Cô không nghe sai chứ.

“Đúng thế đấy.” Ân Á Minh gật gật đầu.

“Vớ anh?” Vu Kiều xác nhận nói.

“Đúng vậy.”

“...Anh chưa uống thuốc à?” Vu Kiều căn bản không cách nào lý giải vì sao chủ đề sẽ biến thành như vậy, cô mất trí nhớ ư? Cô mất kí ức mình và anh yêu đương, giờ đã đến tình trạng nói chuyện cưới xin à?

Bằng không thì làm sao một chút ấn tượng cô cũng không có! Cho tới bây giờ cô cũng chẳng nhớ mình đã thương lượng muốn kết hôn với Ân Á Minh.

“Đương nhiên không phải, tôi rất tinh táo.” Ân Á Minh rất thích vẻ mặt hiện giờ của Vu Kiều, trừng to mắt, vẻ mặt khiếp sợ, phi thường đáng yêu, loại vẻ mặt này chắc rất khó gặp đây.

“Anh đủ rồi đấy, vì anh cứu tôi cho nên tôi mới nhận, nhưng đừng đùa quá trớn chứ.” Vu Kiều căn bản không tin tưởng đây là thật, chẳng có ai bất ngờ cầu hôn thế này, trước đó thậm chí bọn họ đều chưa bắt đầu nói yêu đương! Đùa như này hay lắm à, còn chơi nghiệm rồi.

“Được rồi, thôi nào, đừng tức nữa.” Ân Á Minh rất có chừng có mực, anh bắt đầu nói đến vấn đề chính, “Bên ngoài đã đồn em mang thai con của anh, anh cảm thấy mình nên phụ trách mới đúng.”

“Cái gì? !” Vu Kiều thiếu chút nữa nhảy dựng lên! “Ai nói?”

“Tôi cũng không biết.” Ân Á Minh buông tay, “Nhưng cũng chẳng quan trọng, anh thật lòng kết hôn với em, đó không phải một lý do rất tốt à.”

“Anh thật không làm sao chứ?” Vu Kiều cảm thấy nhất định là đầu óc Ân Á Minh hỏng rồi, “Điều này cho thấy rõ ràng có người bịa đặt, vì vậy chúng ta kết hôn? Đầu anh bị úng hải, anh phải tranh thủ thời gian tìm người bịa làm sáng tỏ mọi chuyện chứ! Loại chuyện này không thể đùa đâu, tôi bị tung tin đồn nhảm không biết bao nhiêu lần, lần này là nghiêm trọng nhất đấy! Hiện giờ tôi là người độc thân, bị người ta nói ở chung với người khác thì bỏ qua đi, nhưng mang thai không phải là chuyện nhỏ, mấy tháng sau có thể thấy rõ ràng, chẳng nhẽ lúc ấy lại nói tôi phá thai?! Sau này không biết tôi phải giấu mặt vào đâu để gặp người nữa!”

“Có quan hệ gì, bây giờ em không có, sau khi kết hôn khẳng định rất nhanh sẽ có, lời đồn cũng không phải chỉ là lời đồn nữa.” Ân Á Minh cảm thấy chủ ý của mình phi thường tốt, có tình có lí, đáng để tin phục.

“Tại sao chúng ta phải kết hôn? Chỉ vì một tin đồn nhảm nhí?” Vu Kiều cũng không biết Ân Á Minh hay nói giỡn hay là nghiêm túc nữa.

“Bởi vì anh thích em mà, muốn kết hôn với em không phải rất bình thường sao, nữ sĩ Vu Kiều, anh đang cầu hôn em đấy, phiền em nghiêm túc một chút, em như vậy khiến tự tôn anh rất đau đớn.” Ân Á Minh che tạng(nội tạng), mang bộ dạng mình rất tổn thương.

“...” Vu Kiều không nghĩ tới Ân Á Minh nói thích cô, mặt hơi ửng hồng, từ nhỏ đến lớn cô bị nói xấu rất nhiều, khi còn bé cũng may, né trai vẫn tương đối đơn thuần, sau khi lớn lên, đàn ông tỏ tình luôn khiến cô cảm thấy buồn nôn, cũng không biết vì sao, khi Ân Á Minh nói thích cô, nhịp tim đột nhiên nhanh hơn.

“Câu trả lời của em đâu?” Ân Á Minh chớp mắt.

“Tôi...” Vu Kiều có chút bối rối, “Tôi thấy chuyện này quá đột ngột, chúng ta cũng chưa yêu đương, sao có thể kết hôn, hơn nữa tôi cũng không có ý định tái hôn, cảm thấy sống một mình cũng rất tốt.”

“Anh tin sau này khẳng định em sẽ thích anh, kết hôn sớm hay muộn đều giống nhau, còn không bằng xử lý sớm chút.” Ân Á Minh ngụy biện, “Em không tin thành ý của anh sao? Em không tin, giờ anh có thể để người khác lan tin, công khai câu hôn em, anh sẽ không đùa giỡn hôn sự của mình, anh thật muốn cầu hôn em, thậm chí cha mẹ anh cũng không phản đối, mẹ anh còn thúc giục anh cầu hôn nhanh đấy .”

Vu Kiều trợn mắt há hốc mồm, đây là cô nhị hôn (hai lần kết hôn) đó! Điều kiện Ân Á Minh tốt như vậy, vậy mà cha mẹ anh ta có thể đồng ý? Rồi còn thúc giục cầu hôn, làm sao có thể!

A, không đúng, đột nhiên Vu Kiều nghĩ đến, “Không phải là cha mẹ anh vì tin đồn tôi mang thai mới đến chứ? Ân Á Minh, anh hồ đồ ư, thế này không phải là cha mẹ anh ủng hộ, bọn họ muốn cháu trai, tôi vốn không mang thai, thế là lừa họ, một khi họ biết rõ chân tướng, nhất định sẽ rất đau lòng, cũng tức giận nữa!”

“ Cũng không phải tôi tự coi nhẹ mình, nhưng điều kiện tôi như vậy, dù thế nào tôi cũng không tin họ có thể tiếp nhận.”

“Cho nên chúng ta phải tranh thủ thời gian kết hôn, tốt nhất là gần đây, anh tin rất nhanh chúng ta sẽ có đứa bé, đến lúc đó giả thành thật, không thêm vấn đề gì hết.” Ân Á Minh cảm giác mình suy nghĩ quá chu đáo, như

vây hôn sự của anh và Vu Kiều sẽ phi thường thuận lợi.

“Không được!” Vu Kiều không chút nghĩ ngợi đã từ chối, “Không nói đến việc tôi không muốn tái hôn, cho dù thật sự kết hôn, cũng không thể dùng loại lý do này, đây không phải gạt người sao, có lẽ lý do này có thể thuận tiện thành đôi, nhưng kết quả? Có lẽ vài năm cũng không mang thai được, đến lúc đó tôi nói như thế nào, thẳng thắn nhận hay nói tôi sảy thai? Bọn họ sẽ vui vẻ sao? Sau này có khi còn nói tôi là kẻ lừa đảo!”

Tuy Ân Á Minh cảm thấy Vu Kiều nói rất có đạo lý, nhưng anh không muốn bỏ qua cơ hội tốt thế này, “Vây em không biết như vậy lực cản giữa chúng ta sẽ ít hơn nhiều sao? Nếu như theo quá trình bình thường, anh thấy có khả năng rất lâu em cũng không hòa hợp được với cha mẹ anh, có lẽ em không biết, cha mẹ anh vô cùng thích Quý Tử Nhân, anh sợ cô ta quấy rối. Về phần chuyện sau khi kết hôn, anh sẽ nói rõ với cha mẹ anh, đứa bé sớm muộn gì cũng có, bọn họ nhất định có thể hiểu.”

“Dù sao tôi cũng sẽ không nói dối, lời nói dối này hơi quá đáng rồi đây.” Vu Kiều hoàn toàn không đồng ý, cô trừng Ân Á Minh, “Huống hồ ai nói đồng ý kết hôn với anh!”

“Anh tốt như vậy, vì sao em không đồng ý! Anh sẽ đối xử tốt với em!” Ân Á Minh ngay cả cầu hôn cũng đã rồi, xin ác quỷ biểu hiện thẹn thùng một chút!

“Không phải tôi sĩ diện cãi láo, tôi biết điều kiện anh tốt, nếu như là cầu hôn bình thường, có lẽ sẽ cân nhắc, nếu như thật sự có con của anh, hơn phân nửa tôi sẽ đồng ý, tôi cũng không muốn con mình thành con riêng.” Trong lòng Vu Kiều rối loạn, tin tức hôm nay quá nhiều, cô có chút không chịu nổi: “Thế nhưng mà cái gì chúng ta cũng không phải, càng không có đứa bé, dùng tin đồn hoang đường này kết hôn quá buồn cười!”

Ân Á Minh bình tĩnh nhìn Vu Kiều rất lâu, đến khi Vu Kiều sờn hết cả gai ốc, “Sao anh nhìn tôi như vậy?” Trong lòng Vu Kiều thấp thỏm, không phải là cô không đồng ý lời cầu hôn à, sao lại dùng ánh mắt đó nhìn cô.

“Em thật không đồng ý?” Mặt Ân Á Minh không biểu tình.

Vu Kiều gật gật đầu, “Thực sự không được, ít nhất không thể dùng lý do hoang đường này.”

“Được rồi.” Ân Á Minh lấy điện thoại di động, ấn nút gọi, Vu Kiều có phần ngoài dự tính, đang lúc này thì gọi cho ai?

Không đầy một lúc đã có người bắt máy.

“Alo, mẹ à.” Giọng Ân Á Minh rất nghiêm túc, “Con đã nói với cô ấy rồi, thế nào cô cũng không chịu thừa nhận bản thân mang thai, còn nói mình không có đứa bé, căn bản không nghe con nói, giờ con cũng không biết nên làm thế nào, mẹ nghĩ cách cho con với, nếu không bụng lớn rồi rất khó nhìn.”

Vu Kiều: “...” Người này nói hưu nói vượn cái gì!

Ngọa tào (*) khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế, còn bạn Kiều nhà ta thì khủng hoảng tinh thần :))

Chu Thục Nhân đầu bên kia điện thoại nghe xong khẩn trương, “Con có tử tế nói với con bé không, có phải con khiến nó mất hứng không?” Làm sao có thể không đồng ý kết hôn chứ, đứa bé cũng đã có rồi, không có lý do gì nữa mà!

“Con cũng không biết, dù sao cô ấy cũng một mực chắc chắn không mang thai, tóm lại là không chịu, còn đuổi con về!” Ân Á Minh bắt đầu cáo trạng.

Vu Kiều: “...” Tôi đuổi anh đi lúc nào thế? Anh còn liêm sỉ hay không, bịa đặt ngay trước mặt tôi!

Người đàn ông này tám phần bị điên rồi! Miệng toàn lời bậy bạ!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 41

Ân Á Minh kể lể với mẹ mình nói một tràng nào là Vu Kiều không chịu kết hôn, nào là cô muốn giấu giếm sự thật mang thai, anh không có biện pháp, hy vọng mẹ có thể giúp anh nghĩ ra cách thuyết phục cô.

Chu Thục Nhân và Ân Á Minh hiện tại lại có nghi vấn giống nhau. Ân Á Minh lúc nào cũng không hiểu được tại sao người có điều kiện tốt như anh mà Vu Kiều lại không thích, Chu Thục Nhân hiện tại cũng vậy, bà hoàn toàn không nghĩ ra được tại sao con trai bà tốt như vậy mà đôi phương còn không đồng ý! Quả thực không khoa học!

“Có phải trước đây con đối xử với con bé có gì không phải hay không mà nó nhất định không chịu đồng ý kết hôn như thế?” Chu Thục Nhân cảm thấy Ân Á Minh chắc chắn đã làm gì đó chọc giận Vu Kiều nếu không thì thật sự không có lý do nào hợp lý!

“Con không có! Có lẽ là cô ấy không thích con.” Ân Á Minh nói đến đây lập tức có chút tức ngực: “Mẹ cũng biết với hoàn cảnh của cô ấy bây giờ, đột nhiên muốn cô ấy thích con rất khó.”

Chu Thục Nhân nghĩ thấy cũng có lý, chòng trọc vừa mắt không lâu, dù thế nào cũng không có khả năng ngay lập tức thích một người đàn ông khác. Quả nhiên Vu Kiều là một cô gái có chủ kiến, hoàn toàn không vì có đứa nhỏ mà kết hôn, dù sao cô cũng không phải không nuôi nổi.

Trời ạ, chuyện này quả thật trở nên khó khăn rồi! Trong khoảng thời gian ngắn làm sao có thể giúp hai người bồi dưỡng tình cảm đây? Thời gian thật sự không có nhiều, qua một thời gian ngắn nữa bụng sẽ lớn, phải làm sao bây giờ.

Chu Thục Nhân lòng nóng như lửa đốt.

Vu Kiều trợn mắt nhìn Ân Á Minh gọi điện thoại cho mẹ anh nói hươu nói vượn mà không thốt ra nổi một lời. Từ trước đến nay cô quả thật chưa từng gặp người nào vô liêm sỉ như vậy, dám ở ngay trước mặt cô nói linh tinh! Ân Á Minh bịa đặt như vậy liệu người nhà anh có tin được không?

Vu Kiều liền im lặng xem Ân Á Minh rốt cuộc còn có thể giở trò gì, hôm nay cô coi như được mở rộng tầm mắt, cô từ trước đến nay hoàn toàn không biết có người cầu hôn như vậy cũng chưa từng thấy người nào có thể bịa đặt mọi chuyện một cách trôi chảy như anh.

Vài phút sau Ân Á Minh cúp điện thoại, sau đó nghiêm túc nói: “Mẹ anh muốn gặp mặt em nói chuyện, em xem khi nào thì rảnh, gặp mặt ở đâu, nhà em hoặc nhà anh, hay em muốn hẹn gặp ở ngoài?”

Vu Kiều còn chưa lấy lại tinh thần: “Gặp làm gì?”

“Bàn việc chúng ta kết hôn. A đúng rồi, còn có chuyện em mang thai.”

“...” Vu Kiều nhìn chăm chăm Ân Á Minh một lúc để xác định xem anh có phải đang nói giỡn: “Anh có phải điên rồi hay không, tôi không hề mang thai, tôi có thể mẹ anh bàn chuyện gì!”

“Anh cảm thấy mẹ anh nhất định tin tưởng anh chứ không tin lời nói của em.” Ân Á Minh lấy điện thoại di động ra nhìn lịch: “Ngày mai có được không? Ngày mai là thứ bảy, buổi sáng anh có chút việc nhưng buổi chiều thì rảnh, em chắc cũng không bận việc gì? Mẹ anh thì chắc chắn rảnh. Địa điểm thì em chọn đi.”

“Tôi không rảnh!” Vu Kiều cảm thấy quá hoang đường, “Tôi căn bản không mang thai thì nói cái lông gì!” (nguyên văn tác giả đó)

“Vậy ý của em là để mẹ anh đến nhà em?” Ân Á Minh gật gật đầu: “Cũng được, ngày mai anh và mẹ anh hai giờ chiều sẽ đến.”

Vu Kiều hiện tại có một ý nghĩ: Cô muốn đánh chết Ân Á Minh!

Khiến cho trường bồi đến phải đến nhà mình là điều không hay nên cuối cùng Vu Kiều cũng thỏa hiệp: “Gặp mặt ở bên ngoài, chiều mai hai giờ, anh chọn một nhà hàng nào đó đi.” Cùng người bị bệnh thần kinh như Ân Á Minh nói lý là chuyện không có khả năng, nhưng nếu cùng mẹ anh nói chuyện gì chắc sẽ không có vấn đề gì. Vu Kiều không tin cả nhà họ Ân đều mắc bệnh thần kinh. Cô hoàn toàn không hề mang thai! Việc này nhất định phải giải thích rõ ràng, cô không thể để cho Ân Á Minh tiếp tục nói hươu nói vượn!

Mục đích đã thành công, tâm tình Ân Á Minh trở nên vô cùng tốt: “Cứ quyết định như vậy đi, chiều mai hai giờ.” Anh nhất định sẽ chọn nhà hàng tốt nhất để cùng Vu Kiều hẹn ước.

“Được rồi, anh có thể về rồi, nhìn thấy anh liền phiền, mau về nhà uống thuốc!” Vu Kiều không kiên nhẫn đuổi khách, hôm nay cô thụ gặp quá nhiều chuyện, tạm thời không muốn thấy Ân Á Minh.

“Nhưng anh còn chưa ăn cơm tối, em đuổi anh đi như vậy rất không phúc hậu?” Ân Á Minh ủy khuất nói.

Vu Kiều quả thực muốn xé mặt của Ân Á Minh: “Tôi không phúc hậu? Rốt cuộc là ai không phúc hậu! Anh dám ở ngay trước mặt tôi bịa đặt tôi mang thai lại còn dám không cho tôi tức giận?”

“Nhưng anh muốn cùng em kết hôn. Mặc dù làm như vậy quả thực không tốt nhưng rất hiệu quả, chúng ta không cần bận tâm điều gì lập tức có thể kết hôn, cha mẹ hai bên sẽ không phản đối, điều này không phải rất tốt sao.” Ân Á Minh mỉm cười, dù sao hiện tại anh chưa muốn về nhà.

“Nhưng tôi không hề muốn kết hôn với anh!” Vu Kiều tức đến phát điên, người đàn ông này nghe hiểu tiếng người không vậy? Tại sao cô đã nói rõ ràng dứt khoát như vậy rồi mà anh còn không nghe!

Ân Á Minh vốn chuẩn bị đứng dậy lại ngồi xuống, anh cảm thấy mình cần phải nói chuyện nghiêm túc với Vu Kiều: “Được, hiện tại chúng ta để

chuyện mang thai sang một bên.”

“Tôi không có mang thai!” Cái gì gọi là đẻ một bên.

“Được, em không mang thai.” Ân Á Minh cũng không muốn cãi cọ với Vu Kiều :“Anh và em sẽ phân tích nguyên nhân chúng ta kết hôn.”

“Tôi không muốn kết hôn với anh!”

“Được, em không muốn kết hôn với anh, nhưng chắc rất nhanh em sẽ thay đổi chủ ý, tin tưởng anh.” Ân Á Minh khoát khoát tay muốn Vu Kiều an tâm một chút đừng nóng vội: “Em như vậy quá nóng nảy, không tốt.”

Vu Kiều một bụng tức giận sắp to thành bụng con ếch, cô nóng nảy như vậy là do ai!

“Em đừng vội nóng giận, cũng đừng vội vã từ chối anh, anh và em phân tích một chút em sẽ biết anh làm như vậy có đạo lý, hoàn toàn không phải chỉ là tâm huyết dâng trào.” Ân Á Minh bắt đầu nói sự thật bày đạo lý.

“Được, tôi liền nghe xem anh còn muốn nói hươu nói vượn điều gì.” Vu Kiều dựa người vào ghế sofa, ôm cánh tay nghe Ân Á Minh nói chuyện, cô không tin lời đồn nhảm nhí lại có thể có điều gì có lý.

“Trước tiên anh hỏi em, em cảm thấy anh như thế nào?” Ân Á Minh vẫn muốn biết Vu Kiều đánh giá anh là người như thế nào, Vu Kiều lúc nào cũng nói anh tốt nhưng lại hết lần này đến lần khác từ chối anh.

“Rất tốt a.” Vu Kiều không chút nghĩ ngợi.

“Tốt như thế nào?”

“...” Vu Kiều trợn mắt không còn gì để nói, người đàn ông này muốn nghe cô khen ngợi sao? Thật không biết xấu hổ!

“Anh chính cái gì cũng vô cùng tốt, hài lòng chưa?”

“Em nhận xét quá qua loa rồi.” Rõ ràng Ân Á Minh cảm thấy không hài lòng lắm.

“...”

Cô đánh giá thấp trình độ vô liêm sỉ của người đàn ông này.

“Được rồi, anh lớn lên đẹp trai, gia thế tốt, đặc biệt giàu có, trong số những người tôi quen biết, anh là người có điều kiện tốt nhất, tôi đoán cả đời chắc cũng sẽ không gặp người nào còn ưu tú hơn so với anh.”

“Vậy không phải xong rồi sao!” Ân Á Minh cảm thấy Vu Kiều nhận xét như vậy quả thật rất chính xác! Đúng vậy, anh chính là tự kỷ như vậy đấy!

“Cái gì?” Vu Kiều không hiểu ý của Ân Á Minh.

“Em định cả đời không tái hôn sao?” Ân Á Minh cảm thấy điều này hoàn toàn không có khả năng :“Không thể chứ?”

“Ách...” Vu Kiều nghĩ tới vấn đề này, nhưng cô bây giờ vẫn còn trẻ, có lẽ vài năm sau mới có ý định lại kết hôn: “Tôi cũng không chắc chắn, nhưng người nhà tôi rất sốt ruột, có lẽ vài năm sau tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện này, nhưng đó là chuyện sau này, tôi tạm thời chưa có suy tính.”

“Em có thích trẻ con không?” Ân Á Minh tiếp tục hỏi.

Vu Kiều gật gật đầu, cô quả thật rất thích trẻ con.

“Em có định sinh con không?”

Vu Kiều gật đầu lần nữa, cô cảm thấy nhận nuôi cô nhi rất vĩ đại, nhưng cô không có hứng thú kiểu này, phải nói rằng cô đương nhiên thích con do chính mình sinh hơn.

“Vậy là được rồi, em thích trẻ con cũng nguyện ý tự mình sinh đứa nhỏ, vậy em tóm lại muốn kết hôn hay muốn con mình trở thành con ngoài giá thú?” Cuối cùng Ân Á Minh cũng nói đến trọng điểm: “Em đã muốn tương

lai sẽ tái hôn, vậy tại sao lại không chọn một người đàn ông có điều kiện tốt nhất? Em từ chối anh, về sau nếu muốn tái hôn khẳng định dù là ai cũng không thể tốt hơn anh, em không cảm thấy như vậy không tốt? Em rút cuộc tại sao cứ chần chừ mãi không chịu đồng ý kết hôn với một người có điều kiện tốt như anh? Đây không phải là có bệnh sao.”

Vu Kiều: “...”

Cô mặc dù biết Ân Á Minh đang lừa gạt cô nhưng lại anh nói rất có lý, hoàn toàn phản bác được.

Hơn nữa trình độ tự kỷ của người đàn ông này quả thật đã đạt đến kỉ lục! Từ trước tới giờ cô chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy!

“Em xem, chúng ta phân tích nhiều như vậy vẫn là hiện tại em đồng ý kết hôn với anh kiểu gì cũng là một chuyện tốt, anh thích em, muốn cùng em kết hôn, hơn nữa người nhà anh cũng hy vọng anh nhanh chóng kết hôn, sức khỏe cha anh không được tốt, anh kết hôn sớm một chút có thể khiến ông ấy an tâm phần nào. Hiện tại em không thích anh cũng không sao, sau này em nhất định sẽ thích, em coi như mình đầu tư, tin tưởng anh sẽ không để cho em thất vọng, em chắc chắn sẽ không tìm được người nào so với anh còn có điều kiện tốt hơn.” Ân Á Minh thao thao bất tuyệt :“Thấy thế nào cũng là cục diện hoàn mỹ, em còn có chỗ nào không vừa lòng?”

“Hơn nữa em cũng không cần hoài nghi tình cảm của anh, anh cùng cái tên phượng hoàng nam lần trước em gặp lúc đi xem mắt không phải cùng một loại người, anh cái gì cũng không thiếu không cần lợi dụng em làm gì, lý do duy nhất anh cầu hôn em chính là anh thích em, trừ điều này sẽ không có lý do khác, em còn có do dự cái gì chứ?”

“Anh là đối tượng kết hôn nhất nhất mà em biết, lại vô cùng thích em, em hoàn toàn không có lý do không đồng ý kết hôn với anh.”

“Trừ khi em đã có người trong lòng, nhưng em không có! Anh chưa từng nghe người em nói đến, cùng em quen biết lâu như vậy, anh có thể hết sức

chắc chắn điều này.”

“Được rồi, anh đã nói xong, hiện tại đến phiên em nói.” Ân Á Minh xua tay nhường Vu Kiều lên tiếng.

Vu Kiều: “Tôi... Tôi...” Vu Kiều “Tôi” cả buổi cũng không thốt ra được câu nào.

Muốn nói gì cũng đã bị anh lấy đạo lý phản bác lại hết rồi, cô còn có thể nói gì chứ!

Ân Á Minh cũng không vội, anh đứng dậy kéo Vu Kiều nói: “Em không cần phải gấp, từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi trả lời anh, chúng ta bây giờ đi ăn cơm, cơm nước xong rồi nói tiếp cũng không sao.”

Vu Kiều cả người mơ hồ bị Ân Á Minh nắm tay kéo xuống lầu ăn cơm tối, lúc anh đến cơm tối cũng đã làm xong, hiện tại vừa vặn có thể ăn.

Ân Á Minh tự coi mình là nam chủ nhân của nơi này, trong quá trình ăn cơm đối với Vu Kiều có thu xếp không nói, đối với người giúp việc trong nhà cũng sai sử cực kỳ tự nhiên giống như nhà mình, Vu Kiều cũng không biết nói cái gì cho phải.

Mãi cho đến lúc bữa tối kết thúc Vu Kiều cũng chưa nghĩ ra được lời phản bác, cô có cảm giác dù mình nói cái gì cũng sẽ bị người đàn ông này tìm ra một đồng lớn đạo lý phản bác lại.

Ân Á Minh còn muốn ở lại qua đêm, nhưng anh biết mình không nên tiếp tục làm quá vì vậy ăn cơm tối xong chỉ ở lại trong chốc lát rồi rời đi. Trước khi đi anh không quên dặn dò Vu Kiều: “Đừng quên cuộc hẹn chiều mai lúc hai giờ, trước đó anh sẽ gọi điện thoại nhắc nhở em, bây giờ em hãy suy nghĩ thật kỹ, tốt nhất ngày mai có thể cho anh câu trả lời thuyết phục, anh tin tưởng em tuyệt đối không có lựa chọn nào tốt hơn đâu.”

“Nhớ ngủ sớm một chút, ngủ ngon ~” Ân Á Minh ôm lấy Vu Kiều vẫn còn đang đần độn như cũ một cái rồi sau đó mới tiêu sái rời đi, để lại một

mình Vu Kiều đứng trước cửa nhà ngôn ngang trong gió...

Vu Kiều dám khẳng định, khuya hôm nay cô nhất định sẽ mất ngủ!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 42

Nửa đêm Vu Kiều ở trên giường trở mình trần trọc, trong lòng rối như tơ vò, cô biết mình đối với Ân Á Minh có cảm giác, dù nói như thế nào thì Ân Á Minh cũng đã ba phen mấy bận giúp đỡ cô, nhưng loại cảm giác cô đối với Ân Á Minh là loại nào thì Vu Kiều lại không biết.

Mặc dù Vu Kiều từng kết hôn nhưng lại chưa từng yêu đương lần nào, hơn nữa cuộc hôn nhân của cô với Quý Huy không được tính là một cuộc hôn nhân chân chính, nếu như Vu Kiều và Ân Á Minh kết hôn, khẳng định cuộc sống sẽ không giống như trước đây cô sống với Quý Huy, ít nhất cô và Ân Á Minh cũng phải cùng giường chung gối, đúng rồi, còn phải có con, cô căn bản chưa hề chuẩn bị sẵn sàng.

Ngoài ra, dù không kể đến những chuyện này, nếu như Vu Kiều thực sự muốn kết hôn với Ân Á Minh cũng không thể dùng lý do mang thai được, nếu sau này mọi chuyện bị phát hiện thì rất phiền phức.

Thôi, để ngày mai gặp mặt rồi nói rõ ràng, tóm lại dù có bất kể chuyện gì Vu Kiều cũng muốn nhanh chóng làm sáng tỏ chuyện cô mang thai.

Rất nhanh đã đến giữa trưa ngày hôm sau. Vì phải gặp người lớn, Vu Kiều gằn như thử hết toàn bộ quần áo ở trong tủ, cố gắng khiến cho bản thân trông giống một người phụ nữ đàng hoàng một chút.

Vu Kiều mặc áo lông cao cổ đơn giản kết hợp với váy bông dài*, sau đó khoác chiếc áo choàng màu nâu, tóc thì búi một nửa rồi cố định bằng một cái kẹp, phần còn lại thì xõa ra sau lưng, trên mặt không trang điểm.

*váy bông dài: váy dài làm từ vải bông ấy

Vu Kiều đứng ở trước gương kiểm tra thật lâu mới cảm thấy hài lòng, hiện giờ cô nhìn qua trông nhẹ nhàng hơn bình thường nhiều, gặp mặt người

lớn, ăn mặc bảo thủ một chút mới hợp lý.

1 giờ 40 phút Vu Kiều đã đến nhà hàng mà Ân Á Minh chọn. Ân Á Minh cũng đã đến từ lâu, lúc nhắn tin anh đã nhắc Vu Kiều là mình đặt phòng riêng. Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, Vu Kiều đi thẳng đến phòng riêng mà Ân Á Minh đã đặt. Nói là phòng riêng, kỳ thật chính là độ riêng tư tương đối tốt, ba mặt tường vây quanh, một mặt còn lại che thì được một bồn hoa che mát nửa.

Hôm nay Ân Á Minh ăn mặc khá tùy ý, quần áo thoải mái, nhìn thấy Vu Kiều đến lập tức nở nụ cười. Ngồi bên cạnh Ân Á Minh là một người phụ nữ trung niên, có thể nhận ra được hồi còn trẻ bà là một cô gái rất xinh đẹp, không cần phải nói cũng biết đây nhất định là mẹ của anh.

“Cháu chào bác gái.” Vu Kiều tự nhiên chào hỏi Chu Thục Nhân, nhưng thật ra trong lòng cô không hiểu sao lại có chút khẩn trương.

“Được, được, ngồi xuống rồi nói.” Chu Thục Nhân vừa nhìn Vu Kiều lập tức có chút kinh ngạc, bà không nghĩ rằng Vu Kiều lại xinh đẹp như thế, quả thật không trách được tại sao con trai bà lại thích, mặc dù khuôn mặt cô có chút diễm lệ quá mức nhưng đây là do cha mẹ sinh ra, không trách được Vu Kiều.

Chu Thục Nhân rất hài lòng cách ăn mặc của Vu Kiều. Không phải bà có tư tưởng bảo thủ mà là cảm thấy Vu Kiều đang mang thai, cần ăn mặc áp áp một chút, mặc áo choàng dày, váy dài sẽ không dễ dàng bị cảm lạnh.

“Đi đường có bị kẹt xe không? Em lại không cho anh đến đón!” Ân Á Minh đứng lên kéo ghế cho Vu Kiều, giúp cô cầm túi xách, ân cần đến mức làm cho Vu Kiều có chút rợn tóc gáy, người này cười như vậy chắc chắn không có chuyện gì tốt, anh không sợ lát nữa bị mất mặt sao.

“Hôm nay đường không đông, không bị kẹt xe.” Vu Kiều cẩn thận ngồi xuống.

Chu Thục Nhân cười tủm tỉm nhìn hai người nói chuyện, cảm thấy hai người nói chuyện rất hòa hợp, kết hôn cũng là việc thuận lý thành chương*.

(việc tự nhiên, việc đáng phải diễn ra, giống như mặt trời mọc ấy ^^)

Sau khi Vu Kiều ngồi xuống thì Ân Á Minh cũng trở lại chỗ mình ngồi rồi cười tủm tỉm giới thiệu hai người khiến Chu Thục Nhân hài lòng gật gật đầu.

Vu Kiều gật gật khoe miệng: “Bác gái, ách... Hôm nay bác đến nhất định là vì nghe được tin tức cháu mang thai.”

Cô không muốn quanh co lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề: “Cháu có chút lời muốn nói, cháu không hề mang thai, tất cả là do mọi người hiểu nhầm.”

Chu Thục Nhân gật gật đầu cười nói: “Bác biết.”

Vu Kiều: “...” Cô có chút không hiểu được, nếu như bà ấy đã biết thì còn đến đây làm gì?

“Bác vốn định chuẩn bị cùng cha của Á Minh đến gặp gia đình cháu một chút, nhưng Á Minh nói muốn bác gặp mặt cháu chào hỏi trước đã, bác cũng cảm thấy như vậy rất có lý.” Chu Thục Nhân cười vô cùng hòa ái: “Bác nghĩ hai người nên đi đăng kí kết hôn trước, dù sao muốn chuẩn bị nghi thức kết hôn trong vòng vài ngày chắc chắn không kịp, đoán chừng phải mất ít nhất 2 tuần.”

“...” Vu Kiều có chút ngơ ngác: “Bác gái, bác... có phải bác chưa nghe rõ điều cháu vừa nói, cháu không hề mang thai.”

“Bác biết. Nhưng cháu không mang thai cũng đâu có sao, không phải tình cảm của cháu và Á Minh rất tốt sao, kết hôn là đúng rồi.”

Vu Kiều: “...” Đây lại là tin đồn nhầm ở đâu vậy?

“Bác gái, cháu nghĩ bác có chút hiểu lầm.” Vu Kiều cố gắng nói chuyện một cách uyển chuyển nhất có thể: “Cháu với anh Á Minh là bạn bè bình thường, không phải người yêu, cháu cũng không hề mang thai với anh ấy, chuyện kết hôn là điều không thể nào.”

Chu Thục Nhân nhìn về phía Ân Á Minh: “Quả nhiên con nói đúng.”

Ân Á Minh vẻ mặt buồn rầu: “Đúng vậy, con nói như thế nào cũng không có tác dụng.”

A? Vu Kiều nhíu lông mày, hai mẹ con nhà này đang nói gì vậy?

Mọi chuyện bắt đầu từ thời điếm tối hôm qua, sau khi Ân Á Minh từ nhà trở về đã bắt đầu bịa đặt .

Anh nói với mẹ anh rằng:

“Mẹ, con đã hẹn cô ấy chiều mai hai giờ rồi, nhưng có một vấn đề, cô ấy vẫn hoàn toàn không chịu thừa nhận mình mang thai, con vừa nhắc đến đứa bé cô ấy lập tức phản ứng qua loa, vừa nhìn đã biết chột dạ! Cô ấy còn đuổi con đi, con không chịu đi thì cô ấy lại nói con bịa đặt, cô ấy nói con với ấy chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường, kết hôn là việc hết sức vô lý!”

“Con cảm thấy có lẽ cô ấy sợ con cướp mất đứa bé. Dù sao con nói muốn kết hôn cùng cô ấy mà cô ấy lại đã từng kết hôn, trong lòng khả năng cảm thấy tự ti. Con cảm thấy cô ấy rất tốt nhưng cô ấy lại không cảm thấy như vậy nên cảm thấy con cầu hôn không có thành ý, chỉ muốn cướp đứa bé của cô ấy.”

“Mẹ thử suy nghĩ một chút, Quý Huy mới qua đời hai tháng, bình thường làm gì có ai sẽ gấp gáp cầu hôn cô ấy như vậy, đây là điều không thể nào, cô ấy nhất định nghĩ rằng con muốn cướp đứa bé nên mới nhất định không đồng ý, dù sao cô ấy không phải không nuôi được.”

Chu Thục Nhân vừa nghe đã cảm thấy có lý. Chuyện này quả thật có chút rắc rối, trong lòng bà rất phiền.

Ân Á Minh tiếp tục nói: “Cho nên, ngày mai mẹ gặp cô ấy nhất định không được nhắc đến chuyện đứa bé, bất kể như thế nào cũng không thể để cho cô ấy cảm thấy mẹ đang có ý đồ với đứa bé trong bụng cô ấy, mẹ phải làm cho cô ấy hiểu được con là vì tình cảm nên mới muốn kết hôn với cô ấy.”

Vì hôn sự của con trai và vì cả đứa cháu chưa ra đời của mình, Chu Thục Nhân vỗ bàn một cái: “Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ không làm hỏng chuyện, nhất định thuyết phục được con bé đồng ý kết hôn!”

Sự tình hết sức thuận lợi khiến Ân Á Minh tâm tình thật tốt.

Quay trở lại thời điểm hiện tại, Chu Thục Nhân và Ân Á Minh đang gặp mặt Vu Kiều.

“Bác gọi cháu là Kiều Kiều được không?”

“Đương nhiên có thể ạ.” Vu Kiều gật gật đầu.

“Kiều Kiều.” Chu Thục Nhân nói bằng giọng hết sức thân mật: “Bác biết cháu chắc còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để kết hôn với Á Minh.”

Vu Kiều: “...” Cái gì gọi là chưa chuẩn bị sẵn sàng, ngay từ đầu cô chưa từng nghĩ muốn kết hôn với anh!

“Bình thường Á Minh nhà bác lúc nào cũng mải lo chuyện của công ty, lúc đi học cũng chỉ biết là đọc sách, từ nhỏ đến lớn chưa từng thích ai bao giờ. Cháu là người duy nhất mà bác nghe nó nói muốn kết hôn. Cho nên bác nghĩ nó nhất định rất thích cháu, bác là người sinh ra nó, chắc chắn hiểu rõ nó. Cha của Á Minh vẫn luôn không được khỏe, ông ấy luôn mong có thể chứng kiến Á Minh kết hôn sớm một chút, ngày hôm qua ông ấy nghe nói Á Minh có đối tượng muốn kết hôn lập tức vui vẻ đến mức ăn được nhiều hơn một bát cơm so với thường ngày. Trong lòng bác cũng miễn bàn vui vẻ đến mức nào.” Chu Thục Nhân cũng không phải hoàn toàn nói dối, ít nhất Ân Viễn quả thật rất muốn con trai kết hôn sớm một chút là đúng, nhưng chuyện

ăn nhiều hơn một bát cơm là giả.

“Bác cảm thấy, nếu như hai người đã có tình cảm với nhau thì không nên bỏ lỡ. Bác cũng không phải tự khen con mình nhưng Á Minh quả thật là một người đàn ông rất tốt, nó không hề có thói hư tật xấu gì lại hết sức quan tâm gia đình, thậm chí phải nói nó là một người vô cùng tốt, cháu cảm thấy thế nào?”

Vu Kiều quả thật không có cách nào phủ nhận việc Ân Á Minh là một người đàn ông ưu tú.

“Trước đây bác vốn cũng không hề biết gì về chuyện của hai đứa, sau này cũng phải có người nói cháu mang thai đứa bé của Á Minh bác mới biết. Chắc cháu nghĩ Ân gia chúng ta muốn cướp đứa bé đúng không? Nhưng bác phải nói cho cháu biết, nếu như chỉ là vì đứa bé, hôm nay bác chắc chắn không cần đến đây gặp cháu, chỉ cần chờ cháu sinh xong thì lên tòa án là được rồi.”

“Bác gái, cháu... cháu không hề mang thai.” Vu Kiều yếu ớt chen vào một câu.

Chu Thục Nhân cười nói: “Mang thai hay không không quan trọng, hôm nay bác đến là vì muốn mặt dày mày dạn muốn thay con trai mình nói chuyện. Nếu Á Minh không thích cháu, bác chắc chắn cũng sẽ không hề ép buộc nó phải kết hôn. Bác chỉ có một đứa con trai duy nhất nên hơn ai hết bác muốn nó có thể tìm được người mình yêu mà kết hôn, những cô gái khác dù mang thai với nó bác cũng không đồng ý! Đương nhiên, chắc chắn Á Minh sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, cháu có thể yên tâm.”

“Cho nên chuyện kết hôn quan trọng nhất vẫn là tình cảm, mang thai hay không hãy để sang một bên đã, Á Minh thích cháu nên bác mới đến đây giúp nó nói chuyện. Bác biết rõ hoàn cảnh của cháu, cháu cũng có điều khó xử của mình, ta biết điều đó. Nhưng kết hôn là chuyện lớn cả đời, liên quan đến hạnh phúc cả đời, cháu chỉ vì những lời đồn nhảm không đáng quan tâm mà hi sinh hạnh phúc của mình, cháu nói có đáng giá hay không?”

“Người khác thích nói gì thì kệ họ nói, họ cũng không thể sống thay cháu được. Những người như chúng ta không cần phải nhìn sắc mặt bọn họ mà sống, cháu còn điều gì mà phải băn khoăn chứ? “

Vu Kiều muốn mở miệng nói chút gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì Chu Thục Nhàn lại tiếp tục:

“Nhưng dù bác có nói nhiều thế nào cũng vô ích, chủ yếu quan trọng nhất vẫn là cháu nghĩ như thế nào. Nếu hôm nay cháu dám khẳng định mình đối với Á Minh không hề có chút tình cảm nào, kể cả sau này cũng không có, bác lập tức đi về, tuyệt đối không tiếp tục làm khó cháu! Sau này bác cũng sẽ khuyên bảo Á Minh thật tốt, tuyệt đối không để nó khiến cháu chịu phiền phức gì, cháu đã không thích nó, nếu nó cứ tiếp tục dây dưa thì quả thật không nên.”

“Cháu...” Vu Kiều vốn muốn nói mình không hề thích Ân Á Minh nhưng lời nói đến miệng lại không cách nào thốt ra được.

Vu Kiều biết rõ nếu nói mình không hề có chút cảm giác nào với Ân Á Minh là lừa mình dối người, lời đã nói ra sẽ rất khó thu hồi, cô không muốn sau này bản thân phải hối hận, vì vậy mà nhất thời đầu óc trở nên vô cùng rối loạn.

Ân Á Minh nhìn mẹ mình, mẹ anh dùng một chiêu lấy lui làm tiến này quả thật cao siêu, chỉ một câu đã khiến Vu Kiều không nói được gì, anh không tin, Vu Kiều lại không hề thích anh một chút nào!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 43

Mọi chuyện xảy ra trong cuộc gặp mặt lần này tất cả đều nằm trong dự tính của Chu Thục Nhân, Vu Kiều căn bản không có chút sức lực nào để phản kháng lại, cuối cùng cô bất lực nhìn vẻ mặt thành khẩn của hai mẹ con Ân Á Minh: “Ách... Bác để cháu suy nghĩ kỹ một chút?”

Vu Kiều cảm thấy rất khó xử, thành ý của đối phương cô cảm nhận được, Ân Á Minh quả thật là một người rất tốt, nhưng cô chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho việc mình tái hôn, việc này lại không thể bàn bạc với người trong nhà, nếu bàn bạc với bọn họ thì thà không bàn bạc còn hơn, bởi vì cô chỉ cần vừa nói ra chuyện này, bọn họ nhất định đánh ngất cô rồi nhét vào bao tải đưa cô đến hôn lễ!

“Không cần phải suy nghĩ thêm nữa đâu, anh cảm thấy em dù có suy nghĩ nhiều hơn nữa thì cũng sẽ đồng ý thôi.” Ân Á Minh không muốn cho cô cơ hội kéo dài thời gian.

“Nói cái gì đó! Mẹ bình thường dạy con ăn nói như thế nào!” Chu Thục Nhân giả vờ mang dáng vẻ của hủ mẹ: “Con nói thế khác nào ép buộc con bé, chuyện gì cũng chỉ là suy nghĩ của con, con bé chưa chắc đã vừa mắt người như con đâu, con cưới vợ chứ không phải làm ăn buôn bán, không thể chỉ nói là được! Nhất định phải để Kiều Kiều suy nghĩ thêm vài ngày!”

Nghe Chu Thục Nhân nói vậy Vu Kiều đột nhiên có cảm giác mềm lòng, trong lòng cô cảm thấy bà không nên nói Ân Á Minh như vậy, kỳ thật anh nói cũng không sai.

Nhưng Vu Kiều nằm mơ cũng không nghĩ ra được hai người họ thực ra đang diễn trò!

“Cám ơn bác gái thông cảm, cháu nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ!” Vu Kiều cam đoan cô nhất định sẽ nghiêm túc suy nghĩ chuyện này.

Buổi “ăn hỏi” lần này cũng có thể tính là diễn ra hoàn mỹ, từ lúc mới bắt đầu cho đến bây giờ Vu Kiều đã dần dần chuyển thái độ từ mãnh liệt từ chối thành do dự, kế hoạch của Ân Á Minh tương đối thành công, chuyện này chỉ cần cứ tiếp tục như vậy, mọi chuyện sau này chắc chắn sẽ rất thuận lợi.

Quan trọng nhất là Ân Á Minh vẫn còn một đòn sát thủ!

Buổi tối ngày hôm sau, Vu Kiều vẫn còn đang trốn trong nhà đau đầu suy nghĩ, thì cha mẹ lại gọi điện thoại tới nói muốn cô về nhà một chuyến, mọi người vừa tìm được cho cô một đối tượng xem mắt.

Vu Kiều đau cả đầu, tất cả mọi người đều hợp lại ép cô kết hôn!

Đới Phân Phương am hiểu nhất là một khóc hai nháo ba thất cổ, thủ đoạn không thể coi là cao siêu nhưng lại vô cùng hiệu quả, ngay ngày hôm sau Vu Kiều đã về nhà họ Vu.

Bởi vì thời gian trước sự kiện bắt cóc chưa phá được án nên người nhà họ Vu chỉ tập trung lo lắng chuyện này, không còn tâm tư thu xếp cho Vu Kiều xem mắt, hiện tại họ đột nhiên muốn sắp xếp cho cô đi xem mắt không phải không có lý do.

Chuyện này còn phải nói đến buổi sáng hôm Vu Kiều nhận được điện thoại gọi về nhà.

Vừa sáng sớm hôm ấy Ân Á Minh đã đến nhà họ Vu, bao lớn bao nhỏ, mang đủ loại lễ vật, tự mình đến cửa nói muốn cầu hôn Vu Kiều, đương nhiên, anh không đi một mình mà còn dẫn theo một bà mối. Mặc dù ở xã hội hiện đại mọi người không quá chú ý đến việc này nhưng việc nhà trai trực tiếp đến cửa gặp nhà gái không nhiều lắm, có thêm bà mối coi như để đầy đủ lễ nghi.

Bà mối này người nhà họ Vu cũng quen biết, là thị trưởng phu người, được Ân Á Minh mời đến giúp anh tăng thể diện cũng như thể hiện thành ý của anh.

Người nhà họ Vu lúc mới thấy Ân Á Minh đến thì có chút giật mình, đặc biệt là Đới Phân Phương, bà tự nhủ trong lòng rốt cuộc Ân Á Minh định diễn vở kịch nào đây chứ, trước đây không phải cậu ta nói mình không thích Kiều Kiều sao, bây giờ lại đưa cả bà mỗi đến cửa cầu hôn, thật kỳ lạ.

Vu Thi nhanh mồm nhanh miệng, hơn nữa lại là việc liên quan đến hạnh phúc cả đời của chị gái mình, nói chuyện uyển chuyển hàm súc rất mất thời gian, cô lập tức mở miệng hỏi: “Không phải anh không thích chị tôi à? Sao đột nhiên lại muốn cưới chị ấy? Anh có mục đích gì?” Vốn là cô cảm thấy người đàn ông họ Ân này cứu chị mình thì là người tốt, bây giờ nhìn lại...

Đới Phân Phương vỗ vỗ tay con gái ý bảo cô đừng quá sốt ruột, dù gì đối phương cũng rất lịch sự, bọn họ không thể quá phận, bà cũng từng gặp thị trưởng phu nhân vài lần, chào hỏi lẫn nhau rồi bà lập tức mời Ân Á Minh ngồi xuống: “Á Minh, bác tin tưởng cháu chắc chắn là một đứa bé rất tốt, nhưng Kiều Kiều nhà bác như thế nào cháu cũng biết rồi đây, nó là bảo bối của nhà chúng ta, ai cũng muốn con bé có thể tìm được một người tốt để kết hôn, bác biết cháu có điều kiện tốt, nhưng nhà chúng ta còn muốn tìm cho con bé một người yêu thương nó, cháu hiểu ý của bác không?”

Con gái tái hôn chắc chắn không thể như trước đây được chẳng hay chớ, trên thế giới đi đâu để tìm được người thứ hai giống như Quý Huy, kết hôn không thể không có tình yêu làm nền móng, con gái bà tốt như vậy, người thích cô chắc chắn có rất nhiều, nhất định có thể từ trong số đó tìm được người thích hợp để kết hôn với Vu Kiều.

Ân Á Minh dù tốt đến mấy cũng không thích hợp!

Ân Á Minh cười khỏ nói: “Bác gái, đương nhiên là cháu thích cô nên mới đến đây, cháu không cần phải lợi dụng cô ấy ở điểm gì, ngoại trừ việc cháu thích thì còn có lý do khác sao?”

Người nhà họ Vu cũng nghĩ, một người như Ân Á Minh làm sao có thể có mưu đồ gì đối với Vu Kiều được.

“Nhưng không phải trước đây anh nói mình không thích chị tôi à!” Vu Thi vẫn không tin tưởng Ân Á Minh, cô đứng ở đằng sau ghé sô pha hung hăng nhìn chăm chăm Ân Á Minh ngồi đối diện, hoàn toàn là dáng vẻ như muốn nói anh không chạy thoát khỏi ánh mắt của tôi đâu.

“Nhưng hiện tại anh thích cô ấy, trước đây không thích, bây giờ thích là một việc rất kỳ quái à?” Tình yêu vốn là một việc hết sức phức tạp, vừa gặp lần đầu đã yêu cũng có, lâu ngày sinh tình cũng có, tất cả đều là chuyện hết sức bình thường.

“Từ đó đến nay chưa được bao lâu, anh thay lòng cũng quá nhanh rồi, nếu sau này anh lại thay lòng nhanh như vậy thì làm sao bây giờ?” Có thể là do lần trước Ân Á Minh “cự tuyệt” quá mức chắc chắn, trong lòng Vu Thi vẫn còn chứa đựng oán khí.

Thị trưởng phu nhân rốt cuộc cũng mở miệng: “Chuyện này tôi đã nghe mẹ Á Minh nhắc đến, Á Minh mới quen Kiều Kiều cũng chưa lâu, vừa mới quen đã nói thích mới không đáng tin, dù có thích thì cũng chỉ là cảm thấy hứng thú với dung mạo của Kiều Kiều mà thôi, như vậy thật không tốt! Từ ngày đó đến nay hai người họ từ từ hiểu rõ tính tình đối phương rồi mới tin tưởng và nảy sinh tình cảm với nhau được, mọi người thấy có đúng không?”

Lời này mọi người nghe cũng thấy có đạo lý, ngay cả Vu Thi cũng có chút dao động, Ân Á Minh trong lòng mừng thầm, mời thị trưởng phu nhân đến quả nhiên là việc làm sáng suốt, vốn anh chỉ muốn mời bà ấy đến giữ thể diện nhưng lại không thể ngờ lại mời được một người trợ giúp đắc lực.

Sau đó không khí nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều, Ân Á Minh bởi vì vội vàng muốn kết hôn nên hết lòng nhượng bộ, thậm chí còn chủ động đưa ra nhiều ý kiến có lợi cho nhà họ Vu, mà anh không phải chỉ nói xuông, tất cả những gì anh nói đều được viết vào một tờ giấy.

Người nhà họ Vu có chút bối rối, Ân Á Minh dù đã sớm có chuẩn bị rồi mới đến nhưng anh ta cưới vợ chứ không phải cắt đất đền tiền .

Ân Á Minh nói anh làm như vậy là có lý do, anh viết những lời cam kết ra giấy, chia làm hai bản rồi ký tên, như vậy tờ giấy này sẽ có hiệu lực luật pháp, từ đó đảm bảo chắc chắn sau này anh sẽ đối xử với Vu Kiều thật tốt, anh chỉ mong nhà họ Vu có thể đồng ý chuyện của anh và Vu Kiều, hai bên đều có lợi!

Người nhà họ Vu không hiểu, Đới Phân Phương hỏi: “Tại sao cháu lại gấp gáp như vậy? Lẽ nào trong nhà xảy ra chuyện gì?” Sức tướng tượng của bà có chút phong phú, những người nhà giàu thường hay có bí mật, chẳng lẽ là muốn xung hỉ gì gì đó? Nghe nói sức khỏe của cha Ân Á Minh không tốt!

Ân Á Minh cũng không giấu giếm, lập tức nói ra tin đồn gần nhất về Vu Kiều: “Cháu cũng không biết ai truyền ra lời này, những chuyện này có ảnh hưởng rất không tốt cho thanh danh của cô ấy, cháu cảm thấy rất lo lắng, chột nghĩ rằng không bằng cầu hôn cô ấy, biến giả thành thật, đến lúc đó nói với mọi người bên ngoài rằng cháu và cô ấy vốn đã bàn chuyện hôn sự từ lâu, cũng không hề có chuyện vì mang thai mà kết hôn, người khác cũng không thể nói được gì, cho nên chuyện này nên sớm bàn bạc càng nhanh càng tốt, cứ kéo dài thì lại không biết bọn họ nói ra điều gì nữa.”

Ân Á Minh vừa nói xong, người nhà họ Vu ai nấy cũng tức giận gân chét, trong hai tháng ngay sau khi Quý Huy qua đời, những lời bịa đặt quả thật có không ít, ngay thời gian trước xảy ra vụ án bắt cóc còn chưa phá được thì lại có người bắt đầu bịa đặt! Thật sự là một phút cũng không được yên!

Đới Phân Phương vỗ bàn một cái: “Chuyện này quả thật cần nhanh chóng giải quyết, bác nhất định gọi Kiều Kiều về nhà bàn bạc!” Nếu bà lại sử dụng biện pháp đeo bám dai dẳng, Vu Kiều nhất định chịu thua!

Ân Á Minh xua tay nói: “Bác gái làm như vậy thật không tốt, đến lúc đó Vu Kiều dù đồng ý kết hôn với cháu nhưng chắc chắn trong lòng cô ấy sẽ khó chịu. Bác nghe cháu nói này...”

Sau đó anh nói nhăng nói cuội một hồi, Đới Phân Phương vừa nghe vừa gật đầu liên tục, trong lòng cảm thán quả nhiên con rể có biện pháp!

Tuy nói trong lòng Đới Phân Phương cảm thấy con rẻ nói rất đúng, nhưng bà vẫn cố gắng ghi nhớ kế hoạch của Ân Á Minh, biết đâu ngày nào đó cần đến thì sao, nhưng tất nhiên bà không hi vọng sẽ cần dùng đến nó.

Sau khi Vu Kiều vừa về đến nhà họ Vu, Đới Phân Phương và mọi người trong nhà lập tức đưa cho cô một quyển sổ thật dày, Vu Kiều cũng đoán được đó là cái gì, cô ngồi xuống uống một ngụm nước rồi sau đó dưới cái nhìn chăm chú của mọi người trong nhà mà lật ra giả vờ chăm chú xem nhưng kỳ thật một chút hứng thú cũng không có.

Đợi sau khi Vu Kiều xem hết toàn bộ tài liệu về hơn mấy chục người được đề cử, mọi người tha thiết nhìn cô, hỏi cô có hợp ý ai không, Vu Kiều lắc lắc đầu nói không.

“Trời ạ, rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì!” Đới Phân Phương đột nhiên đập bàn đứng lên gào thét.

“... Mẹ? Mẹ làm sao vậy?” Vu Kiều bị giật mình.

“Ngày hôm qua mẹ đi chùa thắp hương, nghe nói chỗ đó có đại sư đoán mệnh hết sức linh nghiệm, mẹ đã giúp con hỏi chuyện tình duyên.” Vu Thi không nghĩ rằng sẽ có một ngày cô giả thân giả quý.

“Sau đó thì sao?” Vu Kiều biết mẹ mình là một người vô cùng mê tín, bây giờ trong nhà họ vẫn còn cúng bái Bồ Tát, ngày nào cũng dập đầu thắp hương khiến cô cảm thấy dường như không còn gì để nói, nhà bọn họ làm nghề kinh doanh có dính dáng đến xã hội đen mà còn tin việc này, lúc mọi người đánh nhau sao lại không hề mê tín, đã tin Bồ Tát thì phải một lòng hướng thiện chứ.

Đới Phân Phương vừa khóc vừa tiếp lời nói: “Vị đại sư ấy nói, cơ duyên cả đời này của con nằm trong bảy ngày này, nếu như bỏ lỡ thì cả đời không ai thèm lấy! Về sau cũng sẽ không có ai chăm sóc con lúc tuổi già!” Bà nói xong lại khóc, gào thét vô cùng lớn tiếng, diễn cực kỳ chân thật, than thở khóc lóc, mọi chuyện diễn y như thật.

Vu Kiều bôi rôi: “Mẹ, làm gì có chuyện như vậy, mẹ không nên tùy tiện nghe người ta nói bậy.”

Đới Phân Phương mất hứng: “Chuyện như vậy thà rằng tin là có còn hơn không tin, nếu như mọi chuyện là thật thì làm sao bây giờ?! Con muốn mẹ và cha con chết không nhắm mắt sao!”

Vu Kiều rất khó xử :“Thời gian bảy ngày quá ngắn, con dù muốn muốn kết hôn nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy làm sao có thể tìm được người thích hợp.”

Đới Phân Phương lau lau nước mắt nói: “A, vừa rồi mẹ quên mất vị đại sư kia còn nói, nếu như con trong vòng bảy ngày này kết hôn, dù sau này có ly hôn cũng không sao, vẫn có thể tìm người tái giá lần nữa, bây giờ quan trọng nhất phải tìm được một người kết hôn để giải quyết chuyện này!”

Vu Kiều trợn mắt: “Còn có thể như vậy?!”

Đới Phân Phương lại đẩy sỏ lại chỗ Vu Kiều lần nữa: “Đúng, con xem kỹ lại xem, tất cả đều do mẹ và cha con tỉ mỉ chọn lựa, tất cả đều rất tốt, con tùy tiện chọn một ra một người cũng được, nếu như không thích, tóm lại đây chỉ là một kế sách ngăn cản tai họa, con xem mình vừa ý ai thì chọn luôn người đó đi.”

MẸ KẾ CỦA LỢ LEM

Chương 44

Vu Kiều cầm cuốn sổ trong tay mà không biết bây giờ phải làm sao, cô cảm thấy chuyện này quá hoang đường. Là kết hôn, kết hôn đây! Chuyện này sao có thể qua loa đại khái như vậy được, cái gì gọi là tùy tiện chọn một người để ứng phó? Tóm lại chuyện này không thể làm như vậy, kết hôn đây phải là chuyện tùy tiện chọn ai cũng được?

Huống chi cha mẹ cô vừa ý những người trong danh sách này nhưng chắc gì họ đã muốn cưới cô? Đây không phải là sỉ nhục người ta à?

"Con mau chọn một người đi." Đới Phân Phương không ngừng thúc giục, bà giúp Vu Kiều lật đến một trang rồi chỉ vào ảnh chụp trong đó: "Mẹ cảm thấy người này rất được. Cậu ta là luật sư, là nhà có gia giáo tử tế, khuôn mặt trông cũng tuấn tú lịch sự, sự nghiệp khá thành công, có một văn phòng luật riêng, so với điều kiện của con thì có vẻ khá phù hợp."

Vu Đại Bàn cũng tham gia vào, ông lật một trang khác: "Cha cảm thấy người này cũng tương đối khá, gia đình cậu ta có mở một công ty bảo an, trông cậu ta cũng đàng hoàng tử tế, rất có cảm giác an toàn. Nếu như con kết hôn với cậu ta thì cha rất yên tâm."

Hai người mồm năm miệng mười không ngừng, ông thấy người này tốt, bà thấy người kia được, vô cùng vui vẻ khiến Vu Kiều đau cả đầu.

"Ngừng ngừng ngừng!" Vu Kiều xua tay cắt đứt lời nói của hai người: "Cha mẹ có từng nghĩ, nếu như con tùy tiện chọn một người kết hôn rồi lại ly hôn, nhà người ta sẽ cảm thấy như thế nào? Hai người muốn tự tìm phiền phức à!"

Đới Phân Phương cười nói: "Tại sao con lại cứ nghĩ đến chuyện ly hôn chứ? Cha mẹ chọn ra nhiều người như vậy, con tỉ mỉ lựa kỹ lấy một người, hai ngày tới chúng ta sẽ sắp xếp cho con và người ta gặp mặt, nếu thấy ưng,

sau này kết hôn lại tiếp tục bồi dưỡng tình cảm thì làm sao có thể ly hôn? Cha mẹ hy vọng con tái hôn, nếu như không còn lựa chọn nào khác mới làm như vậy, dù sao cha mẹ cũng muốn con chọn được một đối tượng vừa ý chứ."

Vu Kiều: "..."

Rốt cuộc bây giờ phải làm sao? Đối với chuyện này Vu Kiều vẫn chưa có dự tính gì, cuốn sổ sắp bị cô lật nát, chẳng lẽ bây giờ thật sự phải tùy tiện chọn một người để ứng phó? Làm như vậy vừa thiếu trách nhiệm với người khác mà cũng thiếu trách nhiệm với chính bản thân, nếu như sau này phải ly hôn, đối phương không oán trách gì thì không sao nhưng nếu người ta tức giận thì lại không biết có bao nhiêu phiền phức.

Hơn nữa không biết có phải tại Vu Kiều quen biết một người quá ưu tú như Ân Á Minh hay không mà hiện giờ cô xem tài liệu về những người trong danh sách cũng cảm thấy chướng mắt, cảm thấy họ quá tầm thường. (Vâng, điển hình của việc nếu có thể có vàng tuyệt đối không lấy bạc). Thậm chí Vu Kiều còn tức giận nghĩ, nếu như thật sự phải chọn một người, không bằng cô chọn Ân Á Minh, những người trong danh sách này cô không quen biết ai cả, nhưng Ân Á Minh thì khác, ít nhất cô cũng hiểu biết một chút về anh, điều kiện của anh rất tốt, dường như mẹ anh cũng rất thông tình đạt lý.

Càng nghĩ Vu Kiều càng cảm thấy Ân Á Minh vô cùng tốt.

Nhưng kết hôn với Ân Á Minh cũng có một vấn đề. Người như anh chắc chắn không thể nào lấy làm đối tượng để tùy tiện ứng phó được, nếu đã kết hôn, chuyện ly hôn không dễ xảy ra, mà Vu Kiều cũng cảm thấy mình không có gan lớn tới mức dám lợi dụng Á Minh.

Làm sao bây giờ...

"... Mẹ, những người trong danh sách này con đều thấy không phù hợp. Hay mẹ giúp con đi hỏi lại vị đại sư kia xem có cái gì khác không?" Vu Kiều cảm thấy vị đại sư kia chắc chắn đang lừa đảo, dùng ít tiền làm lễ trừ tai họa

là được, nói hươu nói vượn như vậy mà mẹ cô cũng tin được.

"Trời ơi! Tôi đã làm sai chuyện gì chứ!" Đới Phân Phương lại bắt đầu đập bàn gào thét, thậm chí còn ra vẻ đau lòng hơn vừa nãy, kêu gào đến khàn cả giọng: "Nếu có cách khác tại sao mẹ hỏi? Đại sư ấy nói, chỉ có một cách duy nhất này thôi." Bà cầm tay Vu Kiều: "Kiều Kiều, con cứ chọn một người để mẹ yên tâm được không? Mẹ bảo đảm, sau chuyện này sẽ không ép con kết hôn nữa, nếu sau này con không có người chăm sóc, cha mẹ không yên tâm!"

Vu Đại Bàn cũng than thở khuyên nhủ: "Đúng vậy Kiều Kiều, con nghe lời bà ấy mà chọn một người đi. Ngày hôm qua mẹ con vì chuyện này mà lo lắng không yên, cha cũng cảm thấy rất khó chịu, cha mẹ chỉ có mấy đứa con, con chậm trễ không chịu kết hôn cha mẹ rất lo lắng."

Vu Kiều nhìn cha mình đường đường là một người đàn ông đã lớn tuổi mà lại giống như sắp khóc đến nơi thì đột nhiên cảm thấy mềm lòng, ma xui quỷ khiến nói: "Con... thực ra cũng đã có đối tượng..."

"Ai?!" Hai người trăm miệng một lời, giả vờ muốn biết vô cùng chân thực nhưng thật ra bọn họ đã sớm biết Vu Kiều đang nhắc đến người nào, chỉ giả vờ cho Vu Kiều xem.

"Hôm trước anh ấy cũng đã cầu hôn với con. Nhưng sự việc xảy ra đột ngột, con vẫn chưa đồng ý, nếu thật sự muốn tìm một người để kết hôn thì anh ấy là người thích hợp nhất." Vu Kiều cũng không biết mình lựa chọn có đúng hay không, nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng đến như vậy của cha mẹ, cô không đành lòng.

Cẩn thận suy nghĩ, Ân Á Minh quả thật rất tốt, nếu như cô chỉ vì kế hoạch tạm thời mà đồng ý kết hôn với anh thì người được lời là cô. Vu Kiều cảm thấy mười người như cô cộng lại chưa chắc đã xứng đôi với Ân Á Minh, cứ suy nghĩ như vậy, Vu Kiều cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút, mọi chuyện cũng không đến nỗi không thể chấp nhận.

"Con mau nói xem là ai?" Đới Phân Phương cầm tay Vu Kiều kích động không thôi : "Cha mẹ có biết cậu ta không?!"

Vu Kiều gật gật đầu: "Trước đây anh ấy đã từng tới nhà mình ."

"Hum..." Đới Phân Phương giả vờ suy nghĩ, sau đó đột nhiên nói : "Không phải con nói Á Minh chứ?"

Vu Kiều cười khan nói: "Vâng, là anh ấy."

Tất cả người nhà họ Vu trừng to mắt, Đới Phân Phương cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Cậu ta cầu hôn con? Trước đây chẳng phải con nói con và cậu ta không thể có chuyện gì à? Tại sao cậu ta lại cầu hôn con? Hai đứa đã xảy ra chuyện gì?"

"Ách..." Vu Kiều gãi gãi đầu, "Chuyện này nói ra khá dài dòng..."

"VẬY con nói ngắn gọn."

"..."

Vu Kiều không biết nói thế nào, chỉ đành nói qua loa: "Dù sao thì khi anh ấy cầu hôn con thành ý thể hiện rất rõ ràng, con đã gặp mẹ anh ấy rồi, tính tình rất tốt, là một người biết lý lẽ, không giống như người khó sống chung, tóm lại con cảm thấy điều kiện của anh ấy so với những người trong danh sách này tốt hơn nhiều." Vu Kiều vỗ vỗ cuốn sổ.

Toàn bộ người nhà họ Vu nghe cô nói vậy nhưng không lập tức phản ứng, vây lại một chỗ bắt đầu nhỏ giọng bàn bạc.

"Trời ạ, quả nhiên con rể có cách hay."

"Đúng vậy, cậu ta quả thật rất thông minh, thậm chí còn thông minh hơn mấy người chúng ta cộng lại."

"Đúng vậy, đúng như những gì anh rể nói, quả nhiên chị tự chọn người, chúng ta không ép được chị ấy."

"Ha ha ha, đúng rồi."

"Được rồi, mọi người chớ có để lộ sơ hở."

"Yên tâm, nhất định không có vấn đề gì."

...

Vu Kiều không nghe được bọn họ thần thần bí bí bàn bạc điều gì, cô ngồi trên sô pha thấp thỏm chờ đợi, chẳng lẽ người trong nhà không đồng ý? Gia thế của Ân Á Minh quả thật quá cao, bọn họ sợ cô sau khi kết hôn bị bắt nạt? Trời ạ, chuyện này không thể xảy ra được, hiện tại cô đã chọn Ân Á Minh, nếu như mọi người lại muốn ép cô chọn một trong số những người ở trong danh sách, cô nhất định không đồng ý.

Một lúc sau thì mọi người bàn bạc xong, Đới Phân Phương giả vờ bối rối nói với Vu Kiều: "Kiều Kiều, con chọn ai mẹ cũng ủng hộ, nhưng con cũng biết hoàn cảnh nhà họ Ân, bọn họ không phải người dễ dây vào, nếu như con thật sự kết hôn với cậu ta, sau đó muốn ly hôn chẳng định rất khó."

Vu Kiều nâng trán, thì ra bọn họ bàn bạc cả nửa ngày vì bản khoản về chuyện này.

"Mọi người yên tâm, con hiểu anh ấy không phải người đơn giản, tóm lại con cũng suy nghĩ kỹ rồi mới chọn anh ấy."

"Thật?" Đới Phân Phương xác nhận nói.

"Vâng." Chuyện đến nước này, chết thì chết! Thế nào thì thế ấy! Vu Kiều ra quyết tâm: "Cứ quyết định như vậy!"

Đới Phân Phương vỗ bàn một cái: "Đi, con mau tìm giấy tờ của mình đi, hôm nay phải đi đăng ký!"

"Nhanh như vậy?!" Vu Kiều bị dọa cho giật mình, có phải mẹ cô muốn đuổi cô đi không vậy, dù sao giấy tờ của cô cũng không có ở đây, cứ cho là

về Quý gia lấy được nhưng chưa chắc hôm nay Ân Á Minh rảnh hay không, hoặc thậm chí liệu anh có thay đổi ý định kết hôn với cô không nữa?

"Không nhanh! Vị đại sư kia nói bảy ngày, từ đó đến nay cũng đã hai ngày, chỉ còn năm ngày thôi! Hôm nay là thứ hai, hình như thứ bảy cục dân chính không làm việc? Mẹ không nhớ rõ, nhưng dù sao trước thứ sáu muốn sắp xếp mọi việc xong xuôi thì không kịp nữa rồi, hôm nay con coi như đi thử một chuyến, nếu cần lưu ý đặc biệt gì thì lần sau lại đến."

"Nhưng... không biết Ân Á Minh anh ấy có rảnh rồi hay không." Vu Kiều cảm thấy mọi chuyện chuyển biến quá nhanh.

"Con gọi điện thoại hỏi cậu ta thì sẽ biết, kết hôn là chuyện lớn như vậy, dù có bận chuyện gì thì cậu ta cũng phải đi, con gọi đi." Đới Phân Phương thúc giục.

Vu Kiều thấp thỏm lấy điện thoại di động trong túi ra, tra số của Ân Á Minh rồi lại nhìn mọi người trong nhà thì phát hiện tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tha thiết nhìn mình khiến cô cảm thấy khản trương hơn, sau đó cô đột nhiên nghĩ đến một việc: "Đúng rồi, chuyện của vị đại sư kia mọi người không nên nói cho Ân Á Minh biết, chuyện này rất không hay." Nếu Ân Á Minh cô vì loại lý do vợ vắn này mới đồng ý kết hôn với anh thì nhất định sẽ tức giận, nếu đã kết hôn, loại chuyện như vậy tốt nhất không nên nói ra, rất dễ ảnh hưởng không tốt đến tình cảm vợ chồng.

(VK mà biết do Á Minh bày trò chắc hộc máu mà chết quá)

"Chắc chắn không nói, con (chị) cứ yên tâm!" Mọi người trăm miệng một lời bảo đảm.

Vu Kiều hài lòng gật gật đầu, sau đó bắt đầu gọi điện thoại cho Ân Á Minh.

Trong lòng người nhà họ Vu cảm thấy rất bối rối, nếu Vu Kiều biết chuyện này hoàn toàn do Ân Á Minh bày trò, nhất định rất đặc sắc...

"Alo." Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nam dễ nghe giống như tâm trạng anh rất tốt.

"Là em." Tim Vu Kiều cứ đập thình thịch:" Hôm nay anh có rảnh rồi hay không? Ý em là bây giờ ấy, bây giờ anh có rảnh rồi hay không?"

"Chỉ cần là em tìm thì anh chắc chắn sẽ rảnh, em muốn gặp anh à?" Trong giọng nói của Ân Á Minh mang theo một tia trêu chọc.

Chỉ cần là em tìm thì anh chắc chắn sẽ rảnh, lời nói này quả thật... Tâm tình thiếu nữ của Vu Kiều bị kích thích, cô đỏ mặt lấp bắp nói: "Là... Là như vậy, cái kia... Cái kia..."

"Em làm sao vậy? Không có chuyện gì, em cứ từ từ nói, có chuyện gì cần anh giúp à?"

"A, anh có thể đến cục dân chính với em một chuyến không?" Vu Kiều thề rằng đây là lần duy nhất trong đời cô dám nói câu này!

"... Cái gì?" Ân Á Minh tưởng mình nghe nhầm, muốn Vu Kiều nói lại một lần nữa.

"Em nói, bây giờ anh có thể đến cục dân chính với em một chuyến không, mang theo cả giấy tờ của anh nữa." Tim của Vu Kiều dường như muốn rút ra ngoài

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 45

Sau khi Vu Kiều hỏi xong thì Ân Á Minh ở đầu dây điện thoại bên kia cũng trầm mặc không nói gì. Vu Kiều giật giật khóe mắt, trong lòng nghĩ anh không đồng ý thì định thế nào chứ, thật vất vả cô mới đủ dũng khí tỏ lộ, chắc Ân Á Minh sẽ không khiến cô bị mất mặt chứ?

Một lúc sau điện thoại mới phát ra giọng nói của người ở đầu dây bên kia, không rõ tâm trạng vui hay không vui: "Hiện tại em đang ở đâu, anh đến đón em?"

"Em đang ở nhà cha mẹ, hiện tại em muốn về nhà* lấy giấy tờ." Vu Kiều nói có chút không được rõ ràng. (Vu Kiều hiện đang sống một mình trong căn nhà của Quý Huy để lại, vì vậy sau này ta sẽ sửa nhà mà Vu Kiều sống là nhà của cô ấy, còn nhà của cha mẹ Vu Kiều thì gọi là nhà họ Vu)

"Vậy được, anh cũng về nhà trước đã, sau đó đến đón em."

"Được."

Cho đến Vu Kiều cúp điện thoại cô vẫn chưa kịp hoàn hồn, chuyện này... cứ như vậy thì xong? Ân Á Minh đồng ý? Tại sao cô không có chút cảm giác nào vậy...

Nhưng bây giờ không cần nghĩ những chuyện này nữa, lát nữa Ân Á Minh đến đón cô, hiện tại cô nên về nhà rồi.

"Ba mẹ, con về đây." Vu Kiều vội vã cầm túi xách đứng lên.

"Nhanh lên, đi đi." Tất cả người khác trong nhà họ Vu hận hiện tại Vu Kiều không thể bay về nhà lấy giấy tờ để đi đăng ký với Ân Á Minh!

...

"Ân tổng, anh đi đâu vậy?" Thư ký thấy Ân Á Minh rời buổi họp đi tiếp điện thoại một lúc lâu vẫn chưa trở lại thì ra ngoài tìm một vòng nhưng lại phát hiện Ân Á Minh giống như đang đi vào thang máy, trong lòng tự hỏi xem lúc này đại BOSS muốn đi đâu, buổi họp vẫn còn đang tiếp tục mà!

"Cô tới thật đúng lúc, tôi đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cô giúp tôi thông báo với mọi người buổi họp tạm kết thúc, tất cả lịch làm việc của tôi cũng đẩy đến ngày mai." Dáng vẻ của Ân Á Minh lúc này trông giống như vô cùng vui vẻ nhưng cũng hết sức vội vàng.

Lúc này thang máy vừa vận mở, lúc Ân Á Minh bước vào thì thư ký Tống Hiểu San cũng đi vào theo, cô không hiểu rõ đại BOSS muốn làm gì thì lát nữa sẽ không thể nào thông báo với những người khác. Cửa thang máy vừa đóng thì Tống Hiểu San lập tức mở lịch trình công việc của Ân Á Minh trên điện thoại: "Ân tổng, lịch làm việc ngày mai của anh cũng kín, nếu phần công việc của hôm nay lại đẩy tới ngày mai, chuyện này..."

"Vậy thì hủy bỏ những việc không quá quan trọng, hoặc sắp xếp những người khác hoàn thành giúp tôi."

Tống Hiểu San gật gật đầu, bắt đầu đọc từng nội dung cho Ân Á Minh nghe xem có thể hủy bỏ những gì, một lúc sau toàn bộ công việc có vẻ như đã sắp xếp xong, Tống Hiểu San mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Ân Á Minh giống như đang rất vui vẻ, Tống Hiểu San liền cười hỏi: "Ân tổng, anh gặp chuyện gì rất vui à?" Cô rất khó được thấy Ân Á Minh vui vẻ như vậy, bình thường đại BOSS luôn rất lạnh lùng, hiện tại anh vui vẻ đến mức không che giấu được như vậy quả thật làm cho người ta ngạc nhiên.

Ân Á Minh vui vẻ nói: "Đúng, hiện tại tôi muốn đi đăng kí kết hôn."

Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, Ân Á Minh lập tức vội vã rời đi, để lại một mình Tống Hiểu San ngỡ ngàng.

Kết hôn? Đại BOSS muốn kết hôn? Trong buổi họp đại BOSS ra ngoài nhận điện thoại rồi lại muốn đi đăng kí kết hôn? Hơn nữa trông anh vô cùng

vui vẻ!

Thật hay giả? Đại BOSS có bạn gái từ khi nào?!

Không phải đùa giỡn chứ? Nhưng bình thường đại BOSS chưa từng nói đùa bao giờ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Thật sự tin tức này rất dọa người!

Ân Á Minh vội vã về nhà lấy giấy tờ, trước lúc ra cửa đối còn nói với mẹ mình: "Mẹ có thể bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, muốn mời họ hàng thân thích hay ai đó dự hôn lễ thì mau bàn bạc với cha đi." Vừa nói anh còn phe phẩy giấy tờ cầm trong tay.

Chu Thục Nhân vui vẻ đến phát điên, vội vàng xoa tay đuổi anh đi: "Đi đi, hiện tại thời gian còn sớm, xem chừng có thể mời Kiều Kiều ăn cơm trưa."

Ân Á Minh cũng nghĩ như vậy nhưng rồi lại nói: "Hôm nay có thể con sẽ không về, mẹ với cha không cần chờ con."

Chu Thục Nhân cười tủm tỉm ra vẻ hiểu rõ, đây gọi là tân hôn sao, quả thật cần hưởng thụ thế giới riêng của hai người, con trai có việc muốn làm, bà chỉ cần hỗ trợ thu xếp hôn lễ là được.

Vu Kiều vừa về đến nhà đã nhìn thấy Ân Á Minh đứng ở cửa chờ cô. Cũng không biết vì sao Vu Kiều nhìn thấy Ân Á Minh thì cảm thấy có chút xấu hổ, có thể do vừa rồi cô chủ động cầu hôn khiến bây giờ cô không có cách nào bình tĩnh đối mặt với anh.

Nhưng Vu Kiều biết đôi phương đang đợi mình, vì vậy vội vàng lấy giấy tờ rồi ngồi lên xe Ân Á Minh.

"Anh cười cái gì?" Vu Kiều vừa lên xe đã thấy Ân Á Minh nhìn mình cười cười, nụ cười kia khỏi cần nói cũng biết vô cùng chói mắt.

"Không có gì, chỉ là anh cảm thấy rất vui." Ân Á Minh khởi động xe: "Nhớ thắt chặt dây an toàn."

Trong xe sau lại trở nên yên tĩnh, Vu Kiều căng thẳng vô cùng, tại sao Ân Á Minh không nói gì đã đồng ý kết hôn với cô, dù sao cũng phải nói câu gì chứ, anh làm như vậy khiến cô cảm thấy rất bất an : "Anh không hỏi em lý do à?" Vu Kiều cuối cùng không được nhìn được mà hỏi.

"Lý do? Lý do kết hôn à?" Ân Á Minh biết rõ còn cố hỏi.

"Đúng vậy, em đột nhiên nói muốn kết hôn như vậy anh không hiểu kỳ sao?"

Ân Á Minh cười nói: "Không quan trọng, dù sao cuối cùng vẫn sẽ kết hôn, mặc kệ lý do gì anh cũng sẽ đồng ý, nhưng nếu em muốn nói cũng không sao, em muốn cho anh biết tại sao à?"

Vu Kiều: "...". Sớm biết như vậy cô sẽ không hỏi, dù sao bây giờ cô còn có thể nói gì chứ.

Vu Kiều im lặng giả chết, đương nhiên Ân Á Minh cũng sẽ không truy hỏi, dù sao chuyện này là do một tay anh bày trò, không ai có thể hiểu rõ hơn anh, có lẽ bây giờ Vu Kiều chưa thích anh bao nhiêu, nhưng không sao cả, lừa được người đến tay rồi nói sau, nhiều người được đề cử như vậy cô không chọn ai mà lại chọn anh, đáp án tốt nhất chính là anh đủ tốt để cho cô chọn.

Lúc đến cục dân chính thì Vu Kiều phát hiện lại có người đang chờ bọn họ ở cửa. Một vài người mặc tây trang chỉnh tề cung kính đứng chờ, vừa thấy Ân Á Minh xuống xe thì một người trong đó lập tức cầm một cái hộp đưa đến, Vu Kiều cũng đoán được đại khái bên trong là cái gì, trong lòng cô cảm thấy vô cùng kỳ lạ, thứ này cũng có thể chuẩn bị nhanh như vậy?

Giấy chứng nhận đầy đủ hết, không mất bao lâu thì hai người đã làm xong thủ tục, thanh toán tiền rồi cùng cầm lấy cuốn sổ màu hồng, Vu Kiều cảm giác dường như đây không phải sự thật, cô từng kết hôn, nhưng cô hoàn toàn không biết kết hôn có thể xong nhanh như vậy, giống như cô gấp gáp muốn gả cho người khác vậy! Trên đường trở về Vu Kiều cúi đầu nghĩ, cô có cảm

giác mình nhất định điên rồi!

Vu Kiều cảm thấy đầu óc Ân Á Minh có thể cũng không tỉnh táo lắm, vội vội vàng vàng đi đăng kí kết hôn với cô.

Hơn nữa cô và Ân Á Minh kết hôn mà hai gia đình cũng không gặp mặt bàn bạc gì, bây giờ Vu Kiều mới giật mình phát hiện ra rất nhiều vấn đề, hai gia đình còn chưa gặp mặt thì bọn họ đã vội vàng đi đăng kí kết hôn!

"Được rồi, bây giờ chúng ta đi chụp ảnh cưới." Ân Á Minh kéo Vu Kiều đến đại sảnh chụp hình, anh đã từng thấy rất nhiều người làm như vậy.

Vu Kiều mơ mơ màng màng bị lôi đi, lúc đến đại sảnh cô mới phát hiện ở đó đã có mấy người ăn mặc chỉnh tề cầm máy DV và các thiết bị chụp hình chờ sẵn, cô còn tưởng những người này là người bảo vệ của Ân Á Minh, nhưng bảo vệ cũng có thể làm được việc này?

"Đem tay cho anh." Cuối cùng Ân Á Minh cũng mở hộp nhỏ mà mấy người vừa nãy đưa anh.

Vu Kiều ngoan ngoãn vươn tay ra, cô có cảm giác mình trong cuộc hôn nhân này có chút đuối lý, mục đích kết hôn của cô quá không đơn giản cho nên lúc gặp Ân Á Minh cô hơi có cảm giác chột dạ, một lòng muốn thỏa mãn yêu cầu của anh.

Hộp nhỏ màu đỏ xen lẫn màu trắng, không cần nhìn cũng biết, đây chắc chắn là hộp đựng nhẫn cưới.

Ân Á Minh từ từ mở hộp nhưng màu đỏ, bên trong xuất hiện là một chiếc nhẫn đính một viên đá kim cương màu hồng phấn hình giọt nước, viên kim cương rất lớn, ít nhất Vu Kiều chỉ được nhìn thấy nó trên tivi, hơn nữa màu sắc và kiểu dáng đều rất tinh tế, chắc chắn vô cùng quý giá, không trách được Ân Á Minh muốn nhận một chiếc nhẫn lại còn phải dùng đến bảo vệ, đồ quý giá như vậy không phải tùy tiện đưa ai cũng được.

"Xin lỗi, bởi vì thời gian khá gấp, anh không có cơ hội đặt nhẫn theo yêu

cầu, chỉ có thể mua có sẵn, nhưng bên trong chiếc nhẫn có khắc tên của em." Ân Á Minh không nói mua như thế nào, nhưng Vu Kiều cũng biết, chiếc nhẫn như vậy cửa hàng vàng bạc bình thường không mua được, chắc chắn anh cũng tốn không ít tâm tư.

"Nhẫn cầu hôn tùy ý như vậy anh cũng có chút ngại, nhưng sau này chúng ta vẫn có thể đi chọn lại lần nữa." Ân Á Minh cầm lấy tay phải của Vu Kiều, từ từ đeo nhẫn vào ngón áp út của Vu Kiều, nhìn chiếc nhẫn khá hợp với cô anh cũng hài lòng, kích cỡ chiếc nhẫn do anh bằng tự mình ước chừng ngón tay Vu Kiều chọn nhưng không thể ngờ được vô cùng vừa vặn, quả nhiên bọn họ hết sức xứng đôi .

Vu Kiều: "... " Như vậy còn tùy ý? Lời nói như vậy mà anh cũng dám nói.

Hình ảnh trao nhẫn tất nhiên đã được chụp lại, hai người nắm tay nhau chụp ảnh, sau đó Ân Á Minh còn dùng điện thoại di động của mình chụp thêm một tấm, Vu Kiều có chút kỳ quái, đã có máy chụp ảnh chuyên nghiệp thì tại sao anh lại còn dùng điện thoại di động.

Có lẽ do thấy vẻ mặt nghi hoặc của Vu Kiều, Ân Á Minh mở ra một blog ở trước mặt cô, sau đó tải ảnh chụp sổ kết hôn và ảnh chụp chung của bọn họ lên cùng với dòng chữ:

"Chúng tôi kết hôn (*^__^*) "

Vu Kiều trợn to mắt, như vậy gọi là công bố rồi?

Vu Kiều có chút ngờ ngác, từ lúc sáng sớm cô về nhà họ Vu bàn chuyện kết hôn, sau đó lại biến thành đi đăng kí kết hôn, hiện tại Ân Á Minh lại trên công bố web là bọn họ kết hôn.

Nhiều chuyện như vậy lại chỉ trong một buổi sáng đã hoàn thành, Vu Kiều cảm thấy có chút không tưởng tượng nổi, kết hôn là chuyện đơn giản như vậy sao?

"Được rồi, bây giờ chúng ta đi ăn cơm." Ân Á Minh cũng không đợi Vu

Kiều hoàn hôn đã kéo cô đi, hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên, đương nhiên anh muốn có một ngày vừa tốt đẹp lại lãng mạn.

Ân Á Minh bắt đầu có chút không thể chờ đợi...

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 46

Vu Kiều cứ ngỡ ngẩn như thế mặc Ân Á Minh kéo đi, sau khi lên xe mới hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Đến khách sạn, anh đã đặt phòng tốt nhất trên tầng thượng rồi.” Ân Á Minh cười đáp lời Vu Kiều.

Vu Kiều trừng lớn mắt, đi khách sạn ăn cơm cô còn hiểu, nhưng vì sao phải đặt phòng?! Giờ còn đang là giữa ban ngày! Mặt trời còn chưa lên đỉnh đầu, người đàn ông này muốn làm gì!

“Sao lại nhìn anh như thế, không phải chúng ta kết hôn sao?” Nụ cười của Ân Á Minh càng rực rỡ, anh khởi động xe ô tô, dưới ánh mắt kính hải của Vu Kiều phóng xe như bay về địa điểm đã chuẩn bị sẵn.

Khách sạn rất gần cục dân chính, chưa đầy một lúc đã đến, Vu Kiều nhìn ra ngoài từ cửa sổ xe, đây là khách sạn tốt nhất ở thành phố A, số lượng phòng trên tầng thượng lại có hạn, nếu không đặt trước thì e rằng khó mà vào, chắc hẳn cũng chỉ kẻ có tiền kiểu Ân Á Minh đây mới có thể đi cửa sau như thế này.

“Em không mang quần áo để thay, anh đưa em về nhà trước được không?” Tới khi xuống xe, Vu Kiều bất thành linh có ý tưởng.

Nụ cười trên môi Ân Á Minh vẫn không thay đổi: “Em yên tâm, anh đã chuẩn bị xong hết rồi, đợi lát nữa sẽ đưa quần áo cho em chọn, nếu em không thích cái nào trong số đó, anh sẽ gọi điện thoại nhờ người nhà em mang quần áo tới, em thấy sao?”

“Ặc...” Vu Kiều gượng cười hai tiếng: “Cứ chọn quần áo đã, nhắc đến mới nhớ cũng lâu rồi em chưa mua quần áo mới.” Nếu để người trong nhà mang tới chắc chắn sẽ rất mất mặt!

Lúc lên tầng thượng của khách sạn Vu Kiều mới phát hiện thì ra cô đã hiểu nhầm, không phải Ân Á Minh đói khát muốn làm chuyện gì đó vào ban ngày như cô tưởng, anh có sắp xếp khác.

Sau khi vào phòng đã được đặt trước, hai người ăn cơm trưa, tuy Vu Kiều cũng là người có cuộc sống đầy đủ hơn người khác, nhưng đây là lần đầu tiên cô thử bữa cơm xa xỉ thế này.

“Xin lỗi, thời gian hơi gấp, anh sẽ chuẩn bị tuần trăng mật kỹ hơn.” Ân Á Minh cảm thấy hơi kém chất lượng.

Vu Kiều chỉ vui đầu ăn cơm, lúc này cô vô cùng xấu hổ, cảm thấy ý nghĩ của mình quá đen tối, thấy khách sạn thì lập tức nghĩ đến chuyện kia, may mà vừa rồi không nói ra tiếng, nếu không chắc chắn càng thêm mất mặt.

Nhưng cô cũng biết, chắc chắn Ân Á Minh nhìn nét mặt của cô cũng đoán được cô nghĩ gì, nhìn cái vẻ cười cợt của người đàn ông này là biết! Hừ!

Hai người vừa ăn xong thì có người mang quần áo tới, Ân Á Minh cho Vu Kiều một không gian riêng, tùy ý để cô chọn, là phụ nữ sẽ luôn có một bí mật nhỏ, hơn nữa biết quá nhiều cũng không thú vị, phát hiện được bí mật vốn là niềm vui thú của phái nam mà.

Sau khi chọn quần áo mà là sự kiện chính của ngày hôm nay: lựa chọn nhẫn cưới.

Tay phải của Vu Kiều đeo nhẫn kim cương mà Ân Á Minh cầu hôn, vốn phải cần nhẫn đính hôn nhưng hai người kết hôn quá gấp, bỏ qua quá trình đính hôn.

Ngoại trừ nhẫn cưới phải có, cũng cần một chiếc nhẫn đính hôn sắc sỡ không kém, nhà gái cũng sẽ kín đáo phối hợp với nhà trai một chút, nếu không thì hai chiếc nhẫn sẽ không hợp đôi, đây là cặp nhẫn để cô dâu và chú rể trao cho nhau trong hôn lễ nên phải tỉ mỉ chọn.

Mỗi tấm ảnh chụp nhẫn đều được các thương nhân trang sức lớn ở nước

ngoài gửi về từ buổi sáng, giữa trưa Ân Á Minh lại cho người sửa thành một tập dày, để buổi chiều hai người có thể lựa chọn dễ dàng hơn.

Cho tới bây giờ Vu Kiều cũng không biết còn có kiểu chọn nhân như vậy, thật là, kẻ có tiền cũng chia ra từng cấp bậc, dù sao nhà cô cũng không lưu hành loại phương thức này.

Thôi, nhà cô đâu khủng bố đến trình độ như nhà anh, muốn làm cũng không làm được, lấy đâu ra mà quen lắm thương nhân trang sức nước ngoài thế chứ.

Hai người chăm chú chọn kiểu dáng mình thích, nhưng đa số là Vu Kiều chọn, Ân Á Minh chỉ hòa theo mà thôi, dù Vu Kiều chọn kiểu nào anh cũng không có ý kiến.

Họ không biết, khi mình đang cùng đối phương chọn nhân thì ở ngoài đã “âm âm sóng lớn”!

Buổi sáng Tống Hiểu San nghe nói đại BOSS muốn kết hôn, cô còn tưởng nói đùa, dù sao cũng chưa từng nghe BOSS có bạn gái, dù sao thì một người đàn ông ưu tú như anh không phải người phụ nữ nào cũng trối được! Những cô gái trẻ trung xinh đẹp còn độc thân ở trong công ty còn không làm được gì thì sao mấy người ở ngoài dễ dàng chạm vào chứ. Vậy nên Tống Hiểu San không hề để ý chuyện này, lúc cô trở về phòng họp mọi người hỏi Ân Á Minh đi đâu, sao họp được một nửa đã rời đi thì cô nói:

“Không có việc gì, nhưng hình như tâm trạng anh ấy rất tốt, hẳn không phải là chuyện xấu.”

Buổi chiều hôm ấy, cả người Tống Hiểu San đều khó chịu.

Đầu tiên, tâm hồn cô nhận một đả kích cực lớn, đối tượng mình sùng bái muốn kết hôn.

Thứ hai, vô số cô nàng trong công ty nhìn cô như muốn giết người: Sao cô dám nói không có chuyện gì xấu hả?! Trên thế giới này còn chuyện gì tệ

hơn việc Ân tổng kết hôn à!

Tổng Hiệu San choáng váng, cô không ngờ Ân Á Minh không nói đùa, anh thật sự kết hôn!

Tổng Hiệu San nhìn chằm chằm tấm hình Ân Á Minh vừa đăng trên blog, Vu Kiều chỉ là phụ, cái quan trọng mà cô nhìn là hai tập màu đỏ, trong lòng gào thét: Đây là chứng nhận giả!!!

Đây cũng là tiếng lòng của phần đông phái nữ trong công ty, xin trời phù hộ đây là giấy chứng nhận giả!!! Nhưng mà các cô cũng biết khả năng này rất nhỏ, sếp lớn các cô chưa bao giờ nói đùa, sao tự dung lại đùa bỡn họ chứ.

A A A A A!!!! Tình nhân trong mộng của toàn bộ phái nữ trong công ty kết hôn rồi, hơn nữa đối tượng lại là một người không biết là ai, chúng tôi muốn bãi công, chúng tôi muốn nhảy lầu, chúng tôi muốn chết!

Hành động này của Ân Á Minh không chỉ cho nữ nhân viên công ty chịu một đả kích siêu lớn, cũng khiến những xí nghiệp khác trở tay không kịp, Ân Á Minh là một người đàn ông độc thân quý giá như kim cương, người muốn làm thông gia với nhà họ Ân nhiều không đếm được, anh là người chồng lý tưởng nhất trong lòng các vị thiên kim tiểu thư, ả đàn bà tự dung nhảy ra này là ai?! Bọn họ chưa từng nghe thấy tin tức Ân Á Minh qua lại với người này bao giờ!

Nhưng mức độ khiếp sợ của những người này đều thua xa Quý Tử Nhân.

Khoảng thời gian này Quý Tử Nhân đang chuẩn bị về trường, chương trình học của cô ta vẫn chưa kết thúc nhưng vì cha qua đời nên xin nghỉ một tháng để về nhà, nay đã hai tháng trôi qua, cô ta phải về để hoàn thiện việc lên lớp. Hơn nữa trước đó Ân Hồng Vũ cũng đã đồng ý với cô ta nói chuyện của Vu Kiều với cha mẹ anh nên Quý Tử Nhân cực kì yên tâm, cùng là người nhà họ Ân chắc chắn tiếng nói có tác dụng, nếu đối phó với một Vu Kiều chắc chắn không có vấn đề, chỉ nói hai câu là được rồi, cô ta còn gọi điện thoại hỏi Ân Hồng Vũ, đối phương còn nói không có vấn đề, vì vậy cô

ta rất an tâm.

Buổi chiều, đang sửa sang lại hành lý thì điện thoại báo có tin tức, cô ta ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, thuận tiện mở ra xem... Sau đó, đập vào mắt là dòng chữ về việc Ân Á Minh kết hôn, tốc độ của truyền thông quả là nhanh!

Mới đầu Quý Tử Nhân còn chưa chú ý, còn vừa uống sữa chua vừa xem tin tức.

Qua ba giây, sữa chua trên tay cô ta rơi xuống đất.

Cô ta để sát điện thoại vào mắt, nhìn rồi lại nhìn! Cẩn thận đọc lại từng chữ, sau đó nhìn kĩ ảnh chụp vô số lần, xác thực là đúng, là ảnh chụp của Ân Á Minh với Vu Kiều, trong tay hai người còn cầm hai tập màu đỏ, trên tay Vu Kiều còn đeo nhẫn kim cương lớn!

Quý Tử Nhân kinh ngạc đến muốn ngất xỉu!

Ân Á Minh và tiện nhân Vu Kiều kia kết hôn!

Điều này sao lại có thể, Quý Tử Nhân cảm thấy choáng váng, tại sao có thể như vậy chứ, không phải Ân Hồng Vũ nói mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi sao, tại sao có thể như vậy chứ, vì sao cha mẹ Ân Á Minh lại có thể để một ả đàn bà như Vu Kiều vào cửa!

Quý Tử Nhân muốn điên rồi!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 47

Quý Tử Nhân ngồi dưới đất ngo ngẩn, một lúc sau cô ta đột nhiên cầm lấy điện thoại di động gọi cho Ân Hồng Vũ, cô ta muốn hỏi rõ ràng một chút xem chuyện này là thế nào, Ân Hồng Vũ đã nói mọi chuyện rất tốt nhưng tại sao lại thất bại, Vu Kiều và Ân Á Minh vẫn có thể kết hôn, đây là chuyện gì chứ! Cô ta sắp tức điên rồi!

Điện thoại vang lên một hồi lâu mới có người bắt máy khiến Quý Tử Nhân lại càng khó chịu, cô ta chủ động gọi cho Ân Hồng Vũ đã là vinh hạnh của anh ta rồi, vậy mà anh ta còn dám chậm trễ không bắt máy!

“Alo.” Giọng nói của Ân Hồng Vũ có chút mơ hồ, giống như chưa tỉnh ngủ.

“Anh Hồng Vũ, là em.” Quý Tử Nhân cố gắng duy trì sự tỉnh táo không tức giận, cô ta muốn bảo trì hình tượng.

Ân Hồng Vũ vừa nghe đã lập tức giật mình tỉnh ngủ: “A! Là Tử Nhân à, anh đang bận, không chú ý đến điện thoại.”

“Ai vậy?” Cô gái nằm cạnh Ân Hồng Vũ bị đánh thức.

“Câm miệng!” Ân Hồng Vũ che điện thoại di động hung dữ cảnh cáo một phen.

Cô gái lập tức yên lặng, xem ra đây là cuộc điện thoại quan trọng với Ân Hồng Vũ.

“Bên cạnh anh đang có người khác à?” Tuy Quý Tử Nhân được nuôi lớn như đóa hoa trong nhà kính nhưng không phải cái gì cô ta cũng không biết, giọng nói của Ân Hồng Vũ giống như người vừa tỉnh ngủ, cô ta chần chừ đoán không sai, hơn nữa vừa rồi còn có giọng của phụ nữ, mặc dù rất nhỏ, nhưng cô ta vẫn nghe thấy.

Quý Tử Nhân không khỏi cảm thấy vô cùng ghê tởm, người đàn ông này mặc dù đang theo đuổi cô ta nhưng lại vẫn cùng người phụ nữ khác ân ái, ngủ thẳng đến xế chiều còn chưa tỉnh, có thể thấy được cuộc sống ban đêm có bao nhiêu thối nát .

“À, là nhân viên công ty, bọn anh đang họp.” Ân Hồng Vũ thuận miệng nói dối.

Tất nhiên Quý Tử Nhân không tin, nhưng cô ta sẽ không vạch trần, dù sao cô ta không có hứng thú đối với Ân Hồng Vũ, cần gì quan tâm anh ta làm gì, mục đích của cô ta hôm nay không phải hỏi chuyện này.

“Anh Hồng Vũ, anh biết tin tức trên blog của anh Á Minh chưa?” Quý Tử Nhân biết rõ còn cố hỏi, đây là tin tức buổi chiều, Ân Hồng Vũ mới vừa tỉnh ngủ, làm sao có thể biết.

“Tin tức gì?” Ân Hồng Vũ không rõ chuyện gì, blog của Ân Á Minh thường xuyên có tin tức mới, có chuyện gì lạ đâu.

“Không phải trước đây em nhờ anh nói chuyện với chú thím anh giúp em à, mẹ kế của em không phải người tốt gì, em sợ anh Á Minh bị lừa.” Giọng nói Quý Tử Nhân bắt đầu trở nên bối rối: “Nhưng em vừa biết được một tin tức rằng anh Á Minh với cô ta đã kết hôn!”

“Cái gì?!” Ân Hồng Vũ bật dậy từ trên giường, lần này anh ta đã hoàn toàn tỉnh táo: “Không thể nào?”

Ngạc nhiên và mừng rỡ đến quá đột ngột, trong khoảng thời gian ngắn anh ta vẫn chưa chấp nhận được, chuyện này quá thuận lợi rồi!

“Là thật, anh Á Minh đăng trên blog của mình ảnh chụp anh ấy và Vu Kiều đi lấy giấy chứng nhận kết hôn!” Giọng nói của Quý Tử Nhân đột nhiên có chút oán giận: “Chắc chắn anh ấy bị lừa rồi. Anh Hồng Vũ, rốt cuộc anh đã nói rõ ràng với cha mẹ anh Á Minh chưa vậy?”

“Anh nói rồi, anh còn cùng mẹ mình đến nhà chú thím nói cơ mà.” Ân

Hồng Vũ cảm thấy hồi hộp: “Chú thím nói sẽ điều tra về cô gái kia, nhưng tại sao mới có một vài ngày đã đồng ý cho Á Minh và cô ta kết hôn thì anh cũng không hiểu được, chẳng lẽ là Á Minh và cô gái kia tự mình quyết định?” Anh ta chôi bỏ toàn bộ trách nhiệm, dù sao anh ta không làm gì sai cả, không phải anh ta ép Ân Á Minh với Vu Kiều kết hôn.

Quý Tử Nhân nghe thấy cũng cảm thấy có lý, thủ đoạn quyền rũ đàn ông của Vu Kiều quả thật lợi hại, Ân Á Minh chắc chắn bị cô lừa gạt thành công, nhưng cô ta mãi không thể ngờ rằng chính Ân Hồng Vũ lừa gạt mình, chỉ cho rằng Ân Á Minh bị mê hoặc.

“Em không nên lo lắng quá, hiện tại anh sẽ gọi điện thoại hỏi xem cậu ta nói thế nào, kết hôn rồi thì có thể ly hôn, sợ gì chứ.” Kỹ năng nói dối của Ân Hồng Vũ quả nhiên có tiến bộ, nhất định là bị mẹ anh ta ảnh hưởng.

“Được ạ, cảm ơn anh Hồng Vũ, anh Á Minh giúp em rất nhiều, em không hy vọng anh ấy bị lừa gạt khiến cha mẹ anh ấy phải lo lắng.”

“Được, em yên tâm đi!”

Hai người đều hiểu nhầm đối phương vô cùng nghiêm trọng, Ân Hồng Vũ không nghĩ rằng Quý Tử Nhân có ý đồ với Ân Á Minh, trong mắt anh ta Quý Tử Nhân là một đóa hoa sen trắng thuần khiết, là một nữ thần.

Quý Tử Nhân cũng không ngờ được Ân Hồng Vũ sẽ lừa dối mình, cô ta chỉ nghĩ mình thủ đoạn cao siêu, tất cả mọi người luôn tin tưởng cô ta không chút nghi ngờ, đương nhiên sẽ luôn muốn đối xử tốt với cô ta.

Ân Hồng Vũ vừa cúp điện thoại lập tức lên mạng xem tin tức, quả nhiên vừa tìm đã thấy ảnh chụp của Ân Á Minh và Vu Kiều đi lấy giấy chứng nhận kết hôn ở cục dân chính, trong lòng anh ta khởi nói cũng biết vui đến mức nào, mặc dù anh ta cảm thấy vô cùng ghen tỵ với chiếc nhẫn trên tay Vu Kiều. Nếu là anh ta, chắc chắn không dám xa hoa như vậy, nhưng vừa nghĩ đến việc Vu Kiều gả cho Ân Á Minh rồi sẽ làm mưa làm gió Ân Hồng Vũ cảm thấy thật hưng phấn, tốt nhất cô có thể giết chết cả nhà Ân Á Minh,

công ty chẵn chẵn sẽ thuộc về anh ta! Chỉ cần anh ta có được công ty, đừng nói một chiếc nhẫn, anh ta mua mười chiếc hay tám chiếc cũng không thành vấn đề! Đến lúc đó anh ta sẽ để Tử Nhân một tuần bảy ngày mỗi ngày đeo một chiếc nhẫn khác nhau!

Đúng vậy, Ân Hồng Vũ tự ảo tưởng tương lai tốt đẹp của mình sau này, có được toàn bộ Ân thị, cưới Quý Tử Nhân, đứng trên mọi người!

Tương lai tốt đẹp cỡ nào!

Nhưng Ân Hồng Vũ ảo tưởng một hồi thì cố gắng trấn tĩnh, giả vờ giả vịt gọi điện thoại cho Ân Á Minh, người ta kết hôn thì anh ta cũng nên chúc mừng một chút.

Điện thoại kết nối được nhưng chỗ của Ân Á Minh dường như hơi âm ỉ, giống như đang bàn luận với ai đó.

“Alo.” Trong giọng nói của Ân Á Minh thể hiện rõ sự vui mừng: “Chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì là chuyện gì chứ, anh nói Á Minh này, chú quá thiếu suy nghĩ rồi, một chút tin tức không có đã đi đăng ký kết hôn, bao giờ thì tổ chức hôn lễ?” Ân Hồng Vũ vui vẻ một cách thật lòng, anh ta cảm giác mình còn vui vẻ hơn Ân Á Minh!

“Em không nói thì sớm muộn gì anh cũng sẽ biết, hơn nữa chuyện này cũng nhờ có anh giúp đỡ, em vẫn cần cảm ơn anh.” Ân Á Minh nói có ngụ ý, anh không phải ngu ngốc, chỉ cần hơi liên tưởng chuyện Ân Hồng Vũ đột nhiên hỏi anh về Vu Kiều rồi những lời đồn gần đây sẽ biết, chuyện này không người ngu ngốc là anh ta trợ giúp thì anh không tin.

Mục đích của đối phương tạm thời anh chưa biết nhưng không sao cả, có thể lợi dụng được gì đó thì phải cố gắng lợi dụng, không cần biết đối phương có mục đích gì, có lợi cho bản thân là được.

Ân Á Minh nói vậy làm Ân Hồng Vũ sững sờ, anh ta có chút chột dạ, sẽ

không phải Ân Á Minh nhìn ra được chuyện anh ta đang suy tính chứ? Không thể nào, nếu như Ân Á Minh khôn khéo như vậy thì làm sao bị người phụ nữ độc ác là Vu Kiều lừa gạt.

“Ha ha ha, hỏi chú bao giờ tổ chức hôn lễ cơ mà, mau nói mau nói.” Ân Hồng Vũ hàm hồ cho qua chuyện.

Ân Á Minh không cùng anh ta so đo, muốn cùng loại người này so đo, anh nhất định bận rộn đến chết, hàng ngày không được làm quá nhiều chuyện ngu ngốc: “Chắc sẽ nhanh thôi, mẹ em đang sắp xếp, đến lúc đó chắc chắn sẽ mời anh và bác bá, em đang nói chuyện với vợ, không nói chuyện với anh nữa, hôm khác liên lạc sau.”

“Được được được, anh hiểu anh hiểu, tân hôn mà, anh cũng không làm phiền chú nữa, tân hôn vui vẻ nhé, hôm khác lại liên lạc.” Ân Hồng Vũ cũng muốn cúp máy từ lâu, anh ta cảm giác giống như bị nhìn thấu, trong lòng thật không thoải mái.

Bất quá kế hoạch của mẹ hết sức thành công, Vu Kiều chẳng những thuận lợi kết hôn với Ân Á Minh mà còn được chú thím công nhận, thậm chí thím còn muốn đích thân xử lý hôn lễ, quả thật rất coi trọng!

Suy nghĩ một chút rồi Ân Hồng Vũ gọi điện thoại báo cáo cha mẹ tin tức tốt này, tương lai sáng chói của cả nhà bọn họ sắp sửa đến rồi!

Hy vọng người phụ nữ họ Vu kia có thể không ngừng cố gắng, sớm ngày phá tan nhà Ân Á Minh!

Chỉ nghĩ thôi họ cũng muốn cười ra tiếng.

Ân Hồng Vũ cao hứng hoa tay múa chân, hoàn toàn bỏ quên Quý Tử Nhàn đang nôn nóng muốn điên.

Ân Á Minh là người đàn ông cô ta nhìn trúng, cô ta cảm thấy chỉ có Ân Á Minh mới có thể xứng đôi với mình, mới là bạch mã hoàng tử hoàn mỹ nhất trong cảm nhận của cô ta.

Vu Kiều là người phụ nữ Quý Tử Nhà hận nhất, cô ta chưa từng hận ai như vậy, người phụ nữ này không chỉ phá hủy quan hệ cha con của cô ta, hơn nữa còn cướp đi gia sản vốn thuộc về cô ta, bây giờ còn đoạt đi người cô ta yêu! Màu đỏ của giấy hôn thú kích thích con mắt Quý Tử Nhà, cô ta hận không thể nhảy vào tấm hình kia để xé nát nó!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 48

Quý Tử Nhân ngồi xồm xuống ôm lấy đầu, cô ta tức đến độ sắp giật hết tóc của mình xuống, tại sao, tại sao lại như vậy chứ!

Vu Kiều là người phụ nữ đã từng gả cho người ta, tuy Quý Huy là cha của mình, nhưng Quý Tử Nhân vẫn muốn nói, Vu Kiều gả cho một ông già gần đất xa trời, hoàn toàn chính là một bông hoa tàn rồi!

À dựa vào cái gì mà gả cho Ân Á Minh chứ! Dựa vào cái gì hả! Á căn bản không xứng!

Vận may của người phụ nữ này thật sự quá tốt, lần trước lập mưu lâu như vậy cũng không thể chinh chết ả, sao lại đúng lúc được Ân Á Minh trông thấy chứ, quả nhiên người xấu thì sống ngàn năm mà!

Đợi rất lâu rồi vẫn không thấy Ân Hồng Vũ gọi điện đến, Quý Tử Nhân chủ động gọi qua, ai ngờ Ân Hồng Vũ nói với cô ta: “Haiz, anh cũng hết cách, anh và ba mẹ anh cũng có nhắc qua rồi, nhưng không chống lại được sự kiên trì của Á Minh, cậu ấy nói mình rất thích người phụ nữ đó, chú thím chỉ có mỗi cậu ấy là con trai thôi, lại đang chờ bế cháu nữa, nên chỉ cần cậu ấy đồng ý kết hôn, cũng không để ý cậu ấy cưới ai, thím đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ rồi, anh cũng lực bất tòng tâm. Tử Nhân này, em cũng đừng nghĩ nhiều quá, mấy chuyện này cũng phải nói duyên phận, hai người họ có duyên, người phụ nữ đó ác độc, nhưng nói không chừng Á Minh chính là chân mệnh thiên tử của cô ta, biết đâu sau này cô ta sẽ cải tà quy chính thì sao, em cứ yên tâm, thoải mái đi.”

“Đúng rồi, lần trước em nói sắp tới phải về Mỹ, chuyến bay lúc mấy giờ vậy, anh đến tiễn em nhé.”

.....

Ân Hồng Vũ nói những gì, Quý Tử Nhân đã không nghe được nữa, di động của cô ta đã bị ném qua một bên trên mặt đất, cả người đều tức giận đến không thể kiềm chế được, ngay cả cha mẹ của Ân Á Minh cũng đều đồng ý cả, chuyện này căn bản đã không còn đường nào có thể cứu vãn được nữa, làm sao đây.....

Không được, mình phải gọi điện qua nói chuyện mới được, phải để cho cha mẹ của Ân Á Minh nhìn rõ gương mặt thật của người phụ nữ kia sớm một chút, kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn mà, không phải sao!

Quý Tử Nhân tay chân luống cuống nhặt điện thoại trên đất lên, bắt đầu lật tìm số điện thoại nhà của Ân Á Minh.

Đúng lúc chuẩn bị nhấn nút gọi thì đột nhiên có cuộc gọi đến, trên màn hình hiển thị: Mẹ.

Quý Tử Nhân lúc này mới hoàn hồn lại, cô ta cảm thấy vừa nãy chắc chắn là đầu óc mình có vấn đề rồi, nếu gọi đi thật, đoán chừng cha mẹ của Ân Á Minh khẳng định sẽ sinh ra ấn tượng xấu với cô ta, mặc kệ nói thế nào đi nữa, nói xấu sau lưng người khác cũng chẳng phải phẩm chất tốt đẹp gì.

May mà mẹ mình gọi điện đến.

“Alo, mẹ.....”

“Sao thế Tử Nhân, con đang khóc à?” Đầu bên kia điện thoại chính là mẹ ruột của Quý Tử Nhân – Mạnh Vân.

“Mẹ, con phải làm sao bây giờ..... Anh Á Minh kết hôn với người khác rồi.....” Rốt cuộc Quý Tử Nhân cũng không nhịn được mà khóc nức lên.

“Cái gì?” Mạnh Vân cũng hét hồn, “Con kể tỉ mỉ cho mẹ nghe xem nào.”

--- ---

Vẻ ngoài của Quý Huy không phải rất xuất chúng, tướng mạo của Quý Tử

Nhàn hoàn toàn được di truyền từ mẹ Mạnh Vân.

Mạnh Vân là một người phụ nữ vẻ ngoài vô cùng nổi bật, khí chất cũng rất tốt, năm nay bà ta đã sắp năm mươi tuổi rồi, nhìn bề ngoài cũng chỉ mới ngoài ba mươi thôi, chăm sóc rất tốt, từ ăn vận quần áo đến ngôn hành cử chỉ, đều cho thấy bà ta là người sống trong an nhàn sung sướng.

Lúc Mạnh Vân kết hôn với Quý Huy thì nhà họ Quý vẫn rất hưng thịnh, Vân Hải đang trên đà lên cao, Quý Huy là một cậu ấm, điều kiện gia đình của Mạnh Vân bình thường, cha mẹ cũng chỉ là công nhân bình thường thôi, bà ta đánh bại rất nhiều thiên kim tiểu thư danh giá gả vào nhà họ Quý, lúc đó rất nở mày nở mặt, bà ta cũng đã làm thiếu phu nhân của nhà họ Quý rất nhiều năm, còn sinh ra Quý Tử Nhân cô con gái xinh đẹp, ngày tháng trôi qua rất tốt đẹp, người người ca ngợi.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, sau khi ông cụ nhà họ Quý qua đời thì nhà họ Quý bắt đầu xuống dốc, Quý Huy căn bản không có tài kinh doanh, Vân Hải càng ngày càng tệ, Mạnh Vân cũng không hiểu mấy thứ đó, bà ta chỉ biết sau này mình không thể trải qua những ngày tháng tốt đẹp nữa, hưởng phước lâu rồi đâu thể nào muốn chịu khổ nữa, vào lúc mọi chuyện còn chưa đến mức xấu nhất, bà ta dứt khoát đề nghị ly hôn.

Quý Huy vốn đã là một người nhu nhược, vợ nói ly hôn, ông ta không có chút ý kiến nào đã đồng ý, con gái Quý Tử Nhân thì do ông nuôi, sau đó ông ta còn cho Mạnh Vân một căn hộ, tiền thì không cho được bao nhiêu, vì ông ta thực sự không có nhiều tiền, công ty đã nằm trong trạng thái mắc nợ nghiêm trọng rồi.

Mạnh Vân không để Quý Tử Nhân theo mình, cũng không phải không thích con gái, chỉ là bà ta cảm thấy mang theo một đứa con mười mấy tuổi để tái hôn thì hơi khó khăn, sẽ có chút phiền phức, hơn nữa, khó nói Quý Huy sẽ không vực dậy, có con gái ở bên cạnh ông ta trông chừng cũng có thể yên tâm một chút, nếu như Quý Huy thật sự vô dụng, thì cùng lắm sau này bà ta bỏ tiền nuôi con gái vậy.

Những chuyện này bà ta cũng đã nói hết với Quý Tử Nhân, nên tình cảm của hai mẹ con vẫn rất tốt, hai người đều là kiểu người rất thực tế.

Quý Tử Nhân rất thân thiết với Mạnh Vân, gia đình sa sút, nếu như Mạnh Vân có thể tìm được đối tượng tái hôn tốt hơn, đối với Quý Tử Nhân cũng có chỗ tốt, nên suy nghĩ của cô ta rất thoáng, cứ đi theo cha Quý Huy là được, như thế có thể chuẩn bị cả hai bên, nhưng không ngờ vẫn là người tính không bằng trời tính, sự xuất hiện của Vu Kiều đã làm đảo lộn tất cả.

Mạnh Vân ly hôn với Quý Huy không bao lâu thì tái hôn, bà ta xinh đẹp lại có khí chất, gả vào gia đình nợ cũng rất tốt, đối phương là người Anh, lớn hơn Mạnh Vân mười mấy tuổi, cũng làm về thương mại, chỉ là kinh doanh không lớn, nhưng đối với Mạnh Vân mà nói vẫn tốt hơn nhiều so với Quý Huy đang mắc nợ, hai người quen nhau ở khu du lịch, lúc đối phương đến Trung Quốc du lịch thì gặp được Mạnh Vân, sau khi rung động thì lập tức lao vào tình yêu cuồng nhiệt, sau đó thì Mạnh Vân đi theo đối phương đến Anh kết hôn.

Cuộc sống trôi qua cũng không tệ, đối phương có hai cậu con trai một cô con gái, bà ta làm mẹ kế cũng con như là được người ta yêu thích, ông chồng tái hôn cũng rất tốt với bà ta, ngẫu nhiên bà ta cũng sẽ mua chút đồ cho Quý Tử Nhân.

Sau đó Vu Kiều gả cho Quý Huy, mới đầu Mạnh Vân cũng chẳng coi là chuyện quan trọng gì, dù sao Quý Huy đã là một kẻ nghèo hèn rồi, cho dù có vực dậy, có con gái ở đó trông chừng thì cũng không có vấn đề gì, ai ngờ cuối cùng lại biến thành như vậy, lúc bà ta hối hận muốn giành lấy chút gì đó thì mọi chuyện đã rồi.

Nhưng mà không cần lo, con gái còn có thể gả cho gia đình tốt, nhà họ Ân cực kỳ giàu có, bà ta để con gái đi theo Quý Huy cũng vì tính toán này, Quý Tử Nhân đi theo bà ta thì không thể gả vào nhà họ Ân được.

Nhưng bây giờ Ân Á Minh thế mà đã kết hôn rồi! Cô dâu lại không phải là Quý Tử Nhân con gái bà ta!

Mạnh Vân cảm thấy cả người đều không khỏe!

Nhưng chuyện khiến bà ta càng không khỏe hơn vẫn ở phía sau, bà ta nghe Quý Tử Nhân nói, đối tượng kết hôn của Ân Á Minh thế mà lại là Vu Kiều, bà ta thiếu chút nữa là ngất xỉu luôn rồi!

“Sao thế được, tại sao lại là con ả đê tiện kia! Con chắc là không nhìn lầm chứ?! Á Minh cậu ta điên rồi à!” Rất ít khi Mạnh Vân kích động thế này, bà ta chú trọng chăm sóc thân thể, rất ít khi nổi nóng, xưa nay đều bày vẻ quý bà ngồi ở trên cao, lần này thật sự là bị kích thích quá lớn, bà ta căn bản không thể nào chấp nhận tin tức phá hủy tam quan của ba ta thế này.

“Lên bản tin hết rồi đó, trưa hôm nay bọn họ vừa nhận giấy chứng nhận.” Quý Tử Nhân ngồi xồm trên đất khóc, “Làm sao đây, mẹ.....”

“Đừng vội đừng vội.” Mạnh Vân bảo con gái bình tĩnh, cũng cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, “Cha mẹ của Á Minh nói thế nào?” Nhận giấy kết hôn không thể nói lên được điều gì, tình huống của Vu Kiều thế này, cha mẹ bên nhà trai chắc chắn sẽ không đồng ý đâu!

“Con nghe nói mẹ của anh Á Minh đã chuẩn bị cho hôn lễ rồi, trông có vẻ như là đã đồng ý rồi đó.” Mũi của Quý Tử Nhân không ngừng sụt sịt.

“Khóc cái gì!” Mạnh Vân thấy con gái quá vô dụng, “Á Minh mới về nước không lâu, hai người đó nhất định chưa quen nhau bao lâu, rốt cuộc con làm cái gì vậy, một người tốt như thế bảo con trông chừng mà để vượt mất! Con với Á Minh quen biết lâu như vậy rồi, nhà họ Ân cũng rất thích con, thế mà cũng bị ả đê tiện kia ngáng chân, bình thường mẹ dạy con thế nào hả!”

Quý Tử Nhân chỉ biết khóc, bây giờ cô ta cũng không biết phải làm thế nào, cô ta hối hận vô vàn, muốn quay ngược thời gian, muốn làm một chút gì đó để cứu vãn, nhưng có tác dụng gì chứ, bây giờ mọi chuyện đã định rồi, giấy chứng nhận kết hôn hai người cũng đã lãnh rồi, đâu giống như chỉ đãi tiệc rượu bình thường.

“Kết hôn rồi còn có thể ly hôn, con khóc cái gì chứ!” Mạnh Vân có chút tiếc rên sất không thành thép, lúc này khóc là vô dụng nhất, “Xem ra thủ đoạn của con ả đê tiện đó thật khó lường!” Có thể mê hoặc lão già như Quý Huy thì chẳng lạ gì, tướng mạo của Vu Kiều như thế, mê hoặc đàn ông cũng là chuyện quá bình thường, nhưng muốn quyến rũ Ân Á Minh, còn có thể khiến đối phương kết hôn với cô ta trong khoảng thời gian ngắn như vậy, thì không phải người bình thường nữa rồi, tâm cơ quá sâu, thế này thì thủ đoạn bình thường không thể đối phó được!

Nghe mẹ mình nói kết hôn rồi còn có thể ly hôn, Quý Tử Nhân lại cháy lên một chút hi vọng, câu này Ân Hồng Vũ cũng đã nói qua, nhưng người nói không giống nhau thì hiệu quả hoàn toàn khác nhau, trong lòng Quý Tử Nhân thì Ân Hồng Vũ chính là kẻ phát ngôn không thể trông cậy vào, Mạnh Vân mẹ của cô ta thì khác, cuộc sống của bà vẫn luôn rất thành công.

“Vây..... vậy con phải làm sao?” Bây giờ trong đầu Quý Tử Nhân đang rất là rối, chỉ hi vọng mẹ mình có thể nghĩ ra cách gì cho cô ta.

“Con tìm người hỏi thăm trước đi, hai người đó rút cuộc kết hôn vì cái gì, chứ tốc độ này cũng nhanh quá rồi, gia đình như nhà họ Ân, những chuyện lớn như kết hôn nhất định sẽ đi theo trình tự, chắc chắn không thể thiếu mấy vụ đính hôn gì gì đó, không làm gì hết mà đã lĩnh giấy hôn thú, đối phương còn là một phụ nữ mới góa chồng, có không để ý thì cũng không thể làm như thế được.” Người ngoài cuộc tỉnh táo, hiển nhiên Mạnh Vân nhìn rõ ràng hơn Quý Tử Nhân.

Quý Tử Nhân nghe vào thấy hơi có lí, cô ta mới bảo Ân Hồng Vũ hành động không bao lâu thì hai người đó đã kết hôn rồi, nhất định là có nguyên nhân đặc biệt, lẽ nào.....

“Mẹ, mẹ nói xem, có khi nào là người phụ nữ kia có thai không?” Không biết tại sao đột nhiên Quý Tử Nhân có suy nghĩ này.

“Có thai?” Mạnh Vân nhú mày.

“Nếu như có thai, thì có thể giải thích được rồi.” Quý Tử Nhân càng nghĩ càng cảm thấy là như vậy, nếu không phải có thai, Ân Á Minh sao lại dễ dàng đồng ý kết hôn như thế chứ, còn có ba mẹ của anh ấy nữa, chắc chắn cũng sẽ không đồng ý cho người phụ nữ như Vu Kiều vào cửa đâu, dù sao người mà họ thích là cô ta – Quý Tử Nhân cơ mà.

Con ả đê tiện Vu Kiều kia nhất định là dùng cái thai để uy hiếp Ân Á Minh!

Sức khỏe của cha Ân Á Minh không tốt, trong nhà vất vả muốn có một đứa cháu, thế là người phụ nữ đó đạt được mục đích rồi!

“Đừng vội, có khi không phải mang thai, con đi nghe ngóng một chút thì hơn.” Mạnh Vân hít một hơi thật sâu, “Nếu như thật sự có thai thì vừa đúng lúc, nghĩ cách làm mất đứa bé trong bụng của nó đi, xem nhà họ Ân có còn cần nó nữa không!”

Câu nói này quả thật đã khiến Quý Tử Nhân hoàn toàn giác ngộ! Trước đó chỉ có mỗi một mình cô ta lén lút đối phó với Vu Kiều, giờ thì tốt rồi, có mẹ ruột của mình ở bên cạnh, cô ta còn gì phải sợ nữa chứ!

“Con khoan hãy hoảng trước đã, mấy ngày nữa mẹ sẽ về nước.” Vốn ra khoản thời gian trước Mạnh Vân đã muốn về nước rồi, nhưng một đứa con trai bên chồng của bà ta muốn kết hôn, vì muốn bày ra dáng vẻ bà mẹ kế tốt, nên bà ta phải giúp đỡ thu xếp, lúc Quý Huy qua đời thì bà ta nhìn không về giúp, bà ta nghĩ, bà ta cũng không thể thay đổi di chúc được, thì khỏi lãng phí sức lực làm gì, nhưng bây giờ là chuyện hôn nhân của con gái, bà ta không thể không coi trọng được, so với được gả vào nhà họ Ân, chút tài sản ít ỏi của Quý Huy có là gì đâu, có thể nào thì bà ta cũng phải đưa con gái vào cửa nhà giàu!

Nghe mẹ ruột nói sắp về để giúp mình, Quý Tử Nhân coi như là đã được uống thuốc an thần, không còn vấn đề gì nữa, cô ta nhất định có thể xoay chuyển tình thế, nhất định.....

Cúp điện thoại rồi Mạnh Vân liền thương lượng với chồng mình chuyện về nước, kết hôn đã nhiều năm, John trở nên ỷ lại vào Mạnh Vân rất nhiều, nghe vợ nói muốn về nước, ông ta tỏ ý muốn về cùng với bà ta, tuổi tác ông ta đã lớn, đã vào trạng thái nửa về hưu rồi, cho dù ông ta không ở Anh, ông ta tin rằng con trai con gái của mình cũng có thể quản lý tốt việc kinh doanh của ông ta, hơn nữa so với việc làm ăn, ông ta càng thích ở bên cạnh bà vợ xinh đẹp của mình hơn.

Trong lòng Mạnh Vân nói thầm ông đi theo thì tôi còn về làm chi nữa, làm gì cũng không tiện, xử lý Vu Kiều cũng không phải chuyện quang minh chính đại gì, có thể bớt được một người biết chuyện thì bớt một người.

“John, cảm ơn anh, nhưng chuyện này có liên quan đến chồng trước của em, người thân của đối phương có thể sẽ không chào đón anh, em không hề muốn anh phải nhận lấy những khiếm trách không cần thiết.”

“Ôi, cung à, nhưng mà một mình em trở về thật lòng anh rất lo lắng.” John rất thích Mạnh Vân, tiếng trung hiện giờ của ông ta đã học được khá tốt rồi.

“Không có gì đâu, sao anh cứ coi em như cô gái nhỏ cái gì cũng không hiểu thế, thỉnh thoảng em cũng muốn tự lập một chút.” Mạnh Vân cúi đầu hôn lên má của John, “Yên tâm đi, em sẽ cố gắng về thật sớm, sẽ mang quà về cho anh và các con mà.”

Bình thường tích lũy tình cảm, mặc cho Mạnh Vân nói gì thì John đều ủng hộ, bây giờ Mạnh Vân kiên trì như thế, đương nhiên ông ta sẽ không phản bác lại, chỉ nói nếu như Mạnh Vân cần, lúc nào ông ta cũng có thể sang Trung Quốc đến bên cạnh bà ta.

Hôm đó Mạnh Vân đặt ngay vé máy bay về nước, chuyến bay ngày kia, nói thật, có thể rời khỏi John một khoảng thời gian, bà ta cảm thấy thở phào một hơi, bởi vì thói quen ăn uống, một khi người Anh trở nên già yếu thật sự làm cho người Trung Quốc kinh hãi, kết hôn với một ông già đã không dễ dàng rồi, mà lão già kia còn là một con quỷ bám người nữa, có cơ hội được

rời khỏi một khoảng thời gian quả thật là quá tuyệt vời.

Mạnh Vân đã không thể chờ để về Trung Quốc nữa rồi.

Bà ta mơ hồ có chút hối hận, sớm biết thế bà ta nên về sớm một chút, vậy thì có lẽ sẽ không có chuyện của Vu Kiều rồi, con gái tuy cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi, nhưng hiển nhiên thủ đoạn vẫn chưa đủ lợi hại, nếu như bà ta ở đó, chắc chắn sẽ không để cho người phụ nữ đó đạt được mục đích dễ dàng như vậy!

.....

Vu Kiều hoàn toàn không biết có người hâm mộ ghen tị với cô, bây giờ cô đang hồi hộp muốn chết, mắt thấy mặt trời sắp xuống núi rồi, cô vẫn luôn cảm thấy ánh mắt Ân Á Minh nhìn cô quái lạ thế nào ấy, cô dám thề với đôi mắt 1.5 của mình, nhất định không có nhìn lầm! Nếu không phải trong phòng còn có người, đoán chừng người đàn ông nọ cũng có thể nuốt chửng cô luôn!

“Ách..... Thời gian ăn cơm của chúng ta có phải sớm quá không?” Vu Kiều xem thời gian, mới bốn giờ rưỡi thôi, Ân Á Minh thế mà đã cho người đem cơm tới rồi, cô ngồi bên bàn cơm mà phát run, không phải lạnh, mà là căng thẳng.

Ân Á Minh ngồi ngay bên cạnh cô, cả ngày hôm nay tâm trạng của anh rất tốt, “Làm gì có, ăn giờ này là đúng nhất, ăn xong chúng ta nghỉ ngơi một chút, sau đó tắm rửa, làm xong tất cả mọi thứ thì ít nhất cũng đến sáu giờ rồi phải không? Lúc đó trời cũng đã tối rồi.”

Anh vươn tay chỉnh lại khăn ăn cho Vu Kiều, cơ thể như có ý lại như vô tình đụng chạm với Vu Kiều, cả người Vu Kiều đều sắp nổ tung!

Làm sao đây, làm sao đây, tôi hối hận rồi này, sớm biết thì đã không kết hôn rồi, kết hôn là chuyện kinh khủng thế này sao? Lúc kết hôn với Quý Huy hoàn toàn không có cảm giác này mà!

Cô nghĩ đến chuyện phải làm tối này thì có chút choáng váng.

Trong lòng Vu Kiều thầm nghĩ, nếu như bây giờ cô nhắc đến chuyện ly hôn thì người đàn ông này có bóp chết cô hay không?

Chắc chắn có, chắc chắn sẽ có! Nhìn dáng vẻ đói khát như không thể chờ được nữa của anh thì biết, nếu như không để anh đạt được mục đích, đoán chừng cô cũng không thể bước ra khỏi cánh cửa này!

..... Ăn cơm trước đã, vừa ăn vừa nghĩ.

Bữa trưa Vu Kiều không ăn được bao nhiêu, lật sách cả một buổi chiều thật sự là đói lả cả người, chẳng mấy chốc sau cơm tối được mang lên thì cô đã bắt đầu ăn ngấu nghiến, Ân Á Minh ở bên cạnh nhìn thấy mà vui, thỉnh thoảng cũng giúp Vu Kiều lật tôm gì gì đó, trong lòng anh nghĩ thầm: ăn được thì tốt, ăn được là phúc, ăn no rồi tối mới có sức chứ.

Lúc đói, Vu Kiều ăn rất là vui vẻ, đến lúc khá no rồi thì tốc độ của cô chậm dần, đến khi đã no hoàn toàn thì cô vẫn tiếp tục ăn, hơn nữa tốc độ cực kỳ chậm, một bữa cơm thế mà ăn đến gần hai tiếng đồng hồ, Ân Á Minh cũng không giục cô, chỉ nhìn cô ăn, nhìn đến mức cô rợn cả tóc gáy.

Cuối cùng Vu Kiều thật sự ngại quá đi, mới lấy khăn ướt lau tay, cười khan nói: “Em ăn xong rồi.”

Ân Á Minh cười nói: “Vậy thì nghỉ ngơi chút đi, anh đi tắm trước.”

Vu Kiều thở phào một hơi, tốt quá, cô còn tưởng đâu Ân Á Minh sẽ yêu cầu cô tắm chung, có thể chia ra tắm thật là tốt quá! “Đi đi, đi đi, em xem tivi hay gì đó là được, em không vội.”

Thực ra trong phòng bao này đâu chỉ có một phòng tắm, bọn họ hoàn toàn có thể chia ra tắm cùng lúc, nhưng Vu Kiều quá căng thẳng nên đã quên mất, Ân Á Minh thì không muốn Vu Kiều ra khỏi căn phòng này, đương nhiên cũng không nhắc đến, anh có nghĩ đến tắm chung, nhưng chuyện này đối với Vu Kiều mà nói có thể là quá kích thích rồi, lần đầu tiên khóa thân nhìn

nhau, cố hết sức đi theo trình tự vậy, tránh cho dọa người ta đến hồng mắt.

Trên thực tế Vu Kiều đã bị dọa cho hồng bết rồi.

Sau khi Ân Á Minh cầm áo choàng ngủ đi vào phòng tắm thì Vu Kiều bắt đầu thở dốc, cô thực sự quá căng thẳng, cả người đứng ngồi không yên, ngồi trên sofa một lúc, quay đầu lại nhìn thấy chiếc giường rải đầy cánh hoa hồng lại nóng ruột đứng thẳng lên, cô đi tới đi lui trong phòng, lát nữa phải làm sao đây, sớm biết thế này thì vừa nãy ăn cơm uống nhiều rượu một chút, cũng có thể tăng thêm can đảm.

Đúng rồi, rượu, bây giờ uống cũng còn kịp mà.

Vu Kiều lấy một chai rượu đỏ và một cái ly rượu từ trên giá xuống, nuốt nước miếng một cái rồi rót một ly đầy cho mình, ngửa đầu lên ọc ọc uống vào.

Ừm..... Một ly hình như không có cảm giác gì, thêm một ly nữa vậy.

Đợi đến khi cô hoàn hồn lại, thì 3 ly rượu đã vào bụng rồi.

Ồ..... Hình như có chút cảm giác rồi này.

Vu Kiều dừng lại, cô vẫn hiểu phải có chừng mực, hôm nay là đêm tân hôn của cô, nếu như uống say bí tỉ, đoán chừng cũng sẽ rất mất mặt, cô chỉ là sợ thôi, có chút lo lắng, chứ không hề muốn phá hỏng ngày tốt như hôm nay, trước đó mơ mộng cũng chỉ là mơ mộng mà thôi, cũng đâu thể nói ly hôn với Ân Á Minh thật, thế thì coi như trò đùa quá rồi.

Đầu óc có chút mê man, Vu Kiều cảm thấy không sai biệt lắm, cảm thấy lá gan dường như cũng hơi lớn hơn rồi.

Nhìn thời gian, Ân Á Minh đi vào đã mười lăm phút rồi, Vu Kiều nghĩ cô cũng nên chuẩn bị một chút, ví dụ như đồ lót gì gì đó.

Cô đứng lên đi vào phòng thay đồ tìm đồ lót, đều do cô tự chọn hồi chiều,

từ trong ra ngoài chọn được mấy bộ.

“Ừm..... Màu trắng à? Hình như quá bảo thủ rồi, đàn ông hình như không thích kiểu này lắm đâu nhỉ?”

“Vậy chọn màu đỏ? Hình như lại quá táo bạo, nhưng mà đêm tân hôn mặc màu đỏ có vẻ như hợp lắm nha.”

“Màu đen, ừm, không được không được, cái này hơi quá rồi, Ân Á Minh nhất định sẽ cảm thấy mình đang cố ý quyến rũ anh ấy!”

“Màu hồng phấn? Có kì lắm không? Cứ thấy giống như cho một cô bé mặc ấy.”

“Ô ~ Bộ này không tệ.” Vu Kiều cầm lên một bộ đồ lót nền trắng, bên trên có hoa văn màu tím nhạt, bộ này không quá bảo thủ, cũng không quá kích thích, cảm giác vừa thích hợp.

Có thể hiệu quả của rượu đã bắt đầu phát huy, cô chọn rồi chọn còn hết sức tập trung vào đó.

Ân Á Minh tắm xong đi ra phát hiện không thấy người ở trong phòng, anh nhíu mày, người đâu? Chẳng lẽ nhân lúc anh tắm đã chạy trốn mất rồi?

Đây là đêm tân hôn của anh, sẽ không thể nào xui xẻo như vậy chứ?

Đang kinh ngạc bỗng dung nghe thấy phòng thay đồ bên cạnh có người đang lầm bầm nói gì đó, khước môi anh cong lên, xem ra người anh đang tìm vẫn đang vì anh mà tìm quần áo để đêm nay cởi ra.....

“Kiều Kiều, đến em rồi, đi tắm thôi.” Ân Á Minh đẩy cửa phòng thay đồ ra, sau đó liền nhìn thấy áo ngực quần lót đầy đất, Vu Kiều đang nằm bò trên đất tìm gì đó, bỗng dung anh có chút mờ mịt, tình huống gì đây?

Anh cảm thấy tư thế hiện tại của Vu Kiều có chút hồng bét, quay lưng lại với anh, tuy đang mặc váy quần, nhưng bờ mông tròn trịa thì nhìn thấy hết,

không sót chút gì, anh không thể không thừa nhận, cô vợ tân hôn của mình có dáng người thật đẹp, hôm nay coi như là anh được lời rồi.

“Ờ?” Sắc mặt của Vu Kiều hơi đỏ quay đầu qua nhìn Ân Á Minh đứng ngoài cửa, “À, đi tắm, em đến ngay.” Cả người cô đều có chút mê man, nhìn qua không giống như bình thường chút nào, có chút cảm giác mềm mại, tốc độ bò dậy từ trên đất cũng chậm rì, một tay còn đang cầm bộ đồ lót mới, lúc đứng lên còn còn hơi nghiêng trái nghiêng phải.

Cả người nhìn qua vừa gợi cảm lại mỉ hoặc, toàn thân như tản mát ra một lời mời không tiếng động.

Ân Á Minh vô thức nuốt nước miếng, Vu Kiều uống rượu à? Thế này chắc chắn là uống rượu rồi! Tuyệt đối là đã uống rượu rồi!

Hơi say rồi, nhưng không nhiều lắm, tuyệt đối không ảnh hưởng đến đêm tối tốt đẹp này.

Trong lòng Ân Á Minh nghĩ: Xem ra hôm nay anh gặp vận may lớn rồi, rượu quả thật là đồ tốt.....

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 49

Ân Á Minh mặc áo tắm đứng ngay cửa phòng thay đồ, nhìn Vu Kiều xiêu vẹo đi về phía mình, anh vươn người ra định đỡ, ai ngờ Vu Kiều vung tay lên: "Không cần, em có thể tự đi được."

Anh nhún vai, được rồi, anh lên giường chờ cũng tốt, thuận tiện chuẩn bị một chút, sửa sang chăn nệm lại, mặc dù trên chăn toàn là cánh hoa, nhưng nằm lên chắc cũng không thoải mái, trước tiên nên dọn đi.

Vu Kiều đang cố làm cho mình thanh tỉnh, cô biết rõ bản thân muốn làm gì, nhưng lại hơi mơ hồ, vì thế lá gan cũng lớn lên, cảm giác sợ hãi căng thẳng vừa nãy đã không còn, cô cảm nội y vừa nhảy vừa xoay đi vào phòng tắm, Ân Á Minh nhìn thấy không nhịn được bật cười, anh chẳng thể tưởng tượng ra Vu Kiều vẫn có lúc hồn nhiên như vậy.

Vu Kiều vào phòng tắm chưa từng quên khóa cửa, đây là thói quen của cô, quăng nội y vào giỏ xách treo trên cửa, cô bắt đầu cởi quần áo, sau đó đi đến bồn rửa mặt soi gương, cô phát hiện mặt mình hơi ửng hồng, đưa tay nhéo má, um, sao lại hồng hồng thế này, là vì mình uống rượu sao? Cũng may là không quá mức rõ ràng, nếu không lát nữa đứng đỉnh mông khi đi ra ngoài cũng rất mất mặt.

Vọt lên tắm rửa, Vu Kiều lại tiến vào bồn tắm, trong nhà có bồn tắm, lớn hơn nữa chính là bể bơi ngoài trời, cảm giác khác hẳn so với nước ấm trong phòng, cô nheo mắt lại ngâm mình trong nước ấm hương thụ, lâu lâu qua đêm ở ngoài giống như vậy cũng tốt chứ sao.

Um... Cô cảm thấy khá buồn ngủ ...

Không được! Vu Kiều giật mình tỉnh lại, hôm nay là đêm tân hôn, cô không thể làm hỏng việc, nếu bây giờ ngủ thiếp đi, nói không chừng ngày mai Ân Á Minh có thể ly hôn với mình! Cô sẽ mất mặt không chịu được!

Đương nhiên Ân Á Minh không ly hôn chỉ vì lí do này, thế nhưng cô uống rượu nên đầu óc mù mẫm, suy nghĩ hơi khoa trương.

Sau khi tắm xong, lau khô người, Vu Kiều thay bộ nội y hoa văn tím nhạt mình vừa mới chọn, rồi khoác áo choàng tắm màu trắng bên ngoài, cô soi gương, hình như mặt không đỏ đến thế, có cần phải trang điểm hay không?

Um... Chắc là không cần, trên mạng nói đàn ông thích làn da trắng tự nhiên của phụ nữ, um, cô không trang điểm cũng được, ít nhất làn da mình còn rất tốt ~

Rầm - - Vu Kiều đẩy cửa phòng tắm ra, sau đó cô nhìn Ân Á Minh đang ngồi trên ghế sofa xem tạp chí, dường như bộ dáng hết sức thanh thản, cô vênh miệng, trong phòng tắm mình suy nghĩ nhiều như vậy, uống rượu rồi mà vẫn còn hơi căng thẳng, tại sao người đàn ông này lại nhàn nhã như vậy! Quả thực không công bằng!

Cô đang tức giận thì Ân Á Minh ngẩng đầu lên cười nói: "Tắm xong rồi à, đến đây, anh sấy tóc cho em." Anh cầm máy sấy trên bàn lên.

Vu Kiều nhanh chóng hết giận, cô tỏ vẻ hơi ngượng ngùng.

Ân Á Minh đứng dậy kéo Vu Kiều: "Lại đây, ngồi chỗ này, để anh sấy tóc." Anh đã làm khô tóc mình từ lâu.

Mặt Vu Kiều ửng đỏ, cô rụt rè ngồi lên ghế sofa, Ân Á Minh đứng đằng sau ghế sofa nhẹ nhàng sờ tóc cô, máy sấy nhiệt độ vừa vặn, sẽ không quá nóng, rất thoải mái.

Ân Á Minh sấy cực kì tỉ mỉ, ngón tay luôn qua mỗi chân tơ kẽ tóc của Vu Kiều, lâu lâu ngón tay sẽ đụng phải bờ vai trắng nõn, Vu Kiều cảm thấy có chút ngứa ngứa, thỉnh thoảng cô rụt lại cười, Ân Á Minh nhếch miệng, có vẻ vợ của anh là người hết sức nhạy cảm.

Tóc Vu Kiều dài chấm lưng, đen nhánh suôn mượt như tơ lụa, làm Ân Á Minh yêu thích không buông tay, tóc cô hết như nữ diễn viên quảng cáo dầu

gội đầu trên ti vi.

Tiếng máy sấy sau lưng ngừng lại, Vu Kiều định đứng dậy thì cảm nhận được một nhiệt độ nóng bỏng khác.

"Em thật thơm, Kiều Kiều." Giọng nói Ân Á Minh trầm thấp lại quyến rũ.

Vu Kiều đang hưởng thụ vì được Ân Á Minh phục vụ lập tức hồi hộp, gần quá, gần quá! Gần quá rồi! Anh ta muốn làm gì!

Ân Á Minh còn có thể làm gì, anh khom lưng ngửi mái tóc Vu Kiều, sau đó nhẹ nhàng cầm tóc cô, đẩy qua một bên, làm lộ ra bờ vai mảnh khảnh của Vu Kiều.

Vu Kiều dựng tóc gáy lên, định né ra thì ngay lập tức bị Ân Á Minh chặn lại, sau đó cô cũng cảm giác được có cái gì ẩm ướt nóng nóng đang liếm cổ mình.

Cô thấy cả người mình căng cứng, nếu như cô đoán không sai, hẳn Ân Á Minh đang ôm cô, đã vậy còn vươn đầu lưỡi ra!

Ông trời ơi, có người đàn ông nào lại bắt đầu hành động từ cái cổ, sở thích của anh ta đúng là kỳ lạ!

Ân Á Minh từ từ liếm xuống, nhẹ nhàng kéo áo choàng tắm của Vu Kiều, đáng tiếc phía trước áo choàng tắm có cột dây, chỉ kéo được một chút, liền lộ ra gần nửa phần lưng, bóng loáng lại tràn đầy mùi hương dễ chịu làm mắt Ân Á Minh trợn trắng, cho tới bây giờ anh vẫn không biết mình lại yêu thích lưng cô đến vậy.

Ngón tay thô ráp xoa nhẹ phần lưng, Vu Kiều bị hù dọa đến mức không nói nên lời, không phải cô chán ghét, chỉ là cảm thấy hơi sợ hãi, nghĩ đến chuyện lát nữa mình phải làm nhiều động tác thân mật hơn, cô cảm thấy thấp thỏm không thôi, nghe nói lần đầu tiên rất đau, nhưng nếu đã kết hôn, cô có già mồm phản bác cũng chẳng được, đây là sinh hoạt vợ chồng bình thường, Ân Á Minh cũng không phải là Quý Huy.

Ân Á Minh hôn nhẹ nhàng từ trên xuống, hôn đến phần lưng rồi lại hôn lên trên, đôi tay vẫn chế trụ hai vai cô này giờ bắt đầu di chuyển về phía trước, từ từ mò đến dây thắt lưng của áo choàng tắm, giật nhẹ một cái, áo choàng tắm liền buông lỏng ra.

Tâm trạng Ân Á Minh rất tốt, anh còn tưởng rằng phải tốn nhiều công phu mới ăn được, dù sao bình thường Vu Kiều cũng không hẳn là biết điều, không nghĩ tới hôm nay cô lại nghe lời như vậy, anh giờ trò cũng chẳng hề phản kháng, quả nhiên là vì thích anh sao?

Nhất định là như vậy!

Nghĩ thế tâm trạng Ân Á Minh càng tốt hơn.

Kỳ thật anh đã suy nghĩ nhiều, Vu Kiều hoàn toàn đờ rồi, cô cảm giác mình vừa uống rượu chùa, chuyện xảy ra trước mắt thế nhưng một chút phản ứng cũng không có, Ân Á Minh thì cởi áo choàng tắm còn cô hết như con cá chết.

Còn chưa kịp tỉnh táo lại, cô đã phát hiện mình không còn ngồi trên ghế, thế nhưng cô đã lên giường, đây là hậu quả của việc uống nhiều rượu sao, khi nào thì cô lên đây?

Vu Kiều nháy nháy mắt, sau đó nhìn chằm chằm Ân Á Minh, anh ta đang đờ trên người cô.

"A... Anh hơi nặng đó." Vu Kiều tế nhị nói, thực sự bây giờ cô không biết nên nói cái gì.

"Không sao, về sau em sẽ quen." Ân Á Minh sờ gò má trơn mềm của Vu Kiều: "Thế nhưng không quen được cũng không có chuyện gì, chúng ta có thể đổi tư thế khác."

Vu Kiều trừng mắt, người đàn ông này còn muốn làm nhiều tư thế khác nhau ở trên giường sao!

"Anh nghĩ hôm nay nên dùng tư thế truyền thống, lần đầu tiên làm không thể quá mức kích thích." Ân Á Minh nói xong ngay lập tức cúi đầu xuống ngăn miệng Vu Kiều lại...

"Um..."

Buổi tối nóng bỏng bây giờ mới bắt đầu...

Nếu như nói về vấn đề kinh nghiệm, giữa hai người thật đúng là người tám lạng kẻ nửa cân. Vu Kiều chưa từng trải qua với bất cứ người đàn ông nào. Ân Á Minh cũng đã độc thân ba mươi năm, ai cũng chẳng hơn ai. Nhưng đối với việc này, đàn ông vốn dĩ vẫn hiểu biết hơn so với phụ nữ, phương diện sinh lý đã quyết định rất nhiều việc. Hơn nữa còn có phim sách hỗ trợ, nên nếu nói Ân Á Minh là người đàn ông thanh cao thì điều đó không có khả năng.

Nhưng mà anh cảm thấy, tất cả những người phụ nữ thoát y đứng trước mặt cũng không thể hấp dẫn bằng Vu Kiều.

Trên ra giường có một cơ thể trắng như tuyết, chỉ tiếc rằng tất cả đã bị che lại. Anh phải kiềm chế lắm mới nhận được cảm giác muốn xé rách quần áo của cô, anh không muốn sẽ dọa Vu Kiều, ít nhất lần đầu cũng nên từ từ.

Bắt đầu là một nụ hôn dịu dàng, nhẹ nhàng, cho đến khi cơ thể Vu Kiều từ từ thả lỏng Ân Á Minh mới chậm chậm tách đôi môi hồng. Đôi môi quấn quýt, hai người hôn nhau mãi không rời. Vu Kiều muốn nói gì đó, nhưng tất cả đều bị Ân Á Minh ngăn lại. Trong phút giây này tất cả ngôn ngữ đều dư thừa, chỉ cần nghe theo dự cảm là được.

Vừa hôn Ân Á Minh vừa xoa nắn bộ ngực đầy đặn của Vu Kiều, lúc ôm Vu Kiều lên giường anh đã nghĩ tới. Bộ ngực đầy đặn khuất sau nội y làm anh mới nhìn đã cảm thấy dưới thân kích động đến khó nhận được.

"Um..." Vu Kiều rên khẽ, trên ngực bị xoa nắn làm cô cảm thấy không quen, hơn nữa dường như Ân Á Minh cũng bắt đầu, đồ nội y cũng rất mỏng

manh.

Ngón tay không an phận của Ân Á Minh đã bắt đầu cho vào bên trong lần vải, không mạnh không nhẹ đụng phải đầu ngực phải, cả người Vu Kiều nảy lên, quá kích thích.

Ân Á Minh thành công gợi được cảm xúc, anh nhẹ nhàng thổi bên tai cô nói: "Kiều Kiều em thật mẫn cảm."

Theo bản năng Vu Kiều bịt kín miệng mình, khuôn mặt đỏ bừng, Ân Á Minh nói như vậy giống như cô quá dâm dăng.

"Nhưng mà anh thích". Ân Á Minh nhẹ nhàng dụ dỗ nói: "Thoải mái thì em hãy kêu lên đi".

"Hả?" Vu Kiều có chút không hiểu, cả người cũng trở nên mơ hồ.

Một giây sau cô mới hiểu được ý tứ của Ân Á Minh, người đàn ông này một câu nói cũng không nói đã kéo đồ lót của cô xuống! Hai nụ hoa vênh cao đỏ hồng cũng hiện ra.

"A..." Theo bản năng cô định che lại.

Đáng tiếc, động tác mới chỉ thực hiện được một nửa đã bị bàn tay to của Ân Á Minh ngăn lại, dùng sức một chút, hai tay của cô đã bị gác lên bên trên đầu. Bộ ngực trần ở tư thế này hơi ưỡn lên, giống như đang mời gọi Ân Á Minh. Vu Kiều nhăn mặt, tại sao có thể như vậy...

Không đợi cô ngại ngùng, Ân Á Minh đã cúi đầu, một giây sau nụ hoa phải của cô đã bị bao quanh.

Cả thân thể Vu Kiều phát run, cô phải kiềm chế rất nhiều mới có thể nhin không kêu thành tiếng, quá kích thích. Đối với xử nữ như cô mà nói, quá kích thích. Nửa người trên bị ngăn lại, nhin không được bắt đầu dùng chân.

Nhưng cô thật xui xẻo, giờ chân một cái đã đụng phải bộ phận quan trọng

của Ân Á Minh, giờ thì hay rồi, nụ hoa bỗng nhiên bị cắn một chút, chỉ nghe Ân Á Minh thấp giọng nói: "Anh vốn đã kiềm chế không được, em còn khiêu khích anh, em muốn sao?"

Vì thế Vu Kiều tuyệt đối yên tĩnh, sức lực của cô hoàn toàn không phải là đối thủ của Ân Á Minh, bị uy hiếp như vậy, cô sợ đến mức không nói được.

Ân Á Minh hôn từ cổ, ngực cho đến bụng Vu Kiều. Cũng không biết từ lúc nào Vu Kiều bắt đầu hưởng thụ âu yếm. Thật ra mà nói, nếu bỏ qua sự xấu hổ, được Ân Á Minh đụng chạm thực sự rất thoải mái, không đau, trong cơ thể giống như có cái gì đó muốn xuất ra. Cảm giác làm tình là thế này sao, trách không được nhiều người lại thích làm tình như vậy.

Cô không biết đồ lót của mình biến mất từ lúc nào, cho đến khi cô phục hồi lại tinh thần Ân Á Minh đã chạm đến khu vực bí mật của cô.

"Ừm..." Ân Á Minh cho một ngón tay vào trong, Vu Kiều rớt cục cũng tỉnh táo lại: "Đau..."

"Thật xin lỗi" Ân Á Minh cảm giác mình có lỗi: "Em chật quá, thả lỏng một chút, ngoan". Lần đầu tiên tóm lại sẽ đau, chưa từng trải qua chuyện đó nên một ngón tay cho vào đã có cảm giác đau. Ân Á Minh hơi lo lắng, như vậy chút nữa làm sao anh có thể đi vào?

Vu Kiều rất hồi hộp, cô cũng không còn là con nít, đương nhiên biết nơi đó sẽ cho cái gì vào trong. Nhưng người đó cũng mới cho một ngón tay vào cô đã cảm thấy không thoải mái, đợi lát nữa làm sao có thể sống, hôm nay không lẽ cô phải chết trên giường sao!

Ân Á Minh hôn môi Vu Kiều, sau nhiều lần ra vào mới bắt đầu cho ngón tay thứ hai: "Thả lỏng, ngoan, thả lỏng".

Vu Kiều càng gấp gáp.

Ân Á Minh đành phải rút ngón tay ra, Vu Kiều thả lỏng một chút. Thật ra mà nói, cơ thể cô có chút trống rỗng, nhưng cô sợ đau hơn. Ân Á Minh thấy

cô đáng thương nên buông tha sao?

Nhưng sau đó cô nhanh chóng hiểu được chuyện tiếp theo.

Ân Á Minh bôi thật nhiều thuốc bôi trơn trên lòng bàn tay. Sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của Vu Kiều lại cho ngón tay vào nơi bí ẩn.

Lần đầu tiên thôi, nên dùng sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Sau khi một ngón tay đi vào nơi đó, anh hôn lên miệng Vu Kiều. Vu Kiều của anh quá khản trương nên phải hôn mới có thể thả lỏng. Cô cũng dần dần quên chống cự lại.

Có sự giúp đỡ của thuốc bôi trơn, ngón tay Ân Á Minh ra vào thuận lợi hơn, ít nhất hai ngón ra vào cũng không có vấn đề gì. Tiếp đó không biết Ân Á Minh chạm phải nơi nào, Vu Kiều đột nhiên cứng người run rẩy.

Ân Á Minh nhếch miệng, mới một lát Vu Kiều của anh đã lên cao trào, xem ra đây là một cơ thể tương đối mãn cảm. Anh thật sự ngạc nhiên được báu vật rồi.

Cả đầu Vu Kiều trống rỗng, khoái cảm bên dưới tràn ra. Trước giờ cô không biết làm chuyện đó có thể sung sướng đến vậy, từng đợt khoái cảm quá mức làm cô muốn nổi điên.

Nhưng lúc này, Ân Á Minh lại đột nhiên rút ngón tay ra.

Khoái cảm bị dừng lại.

Vu Kiều mở hai mắt mê mang, vì sao, vì sao Ân Á Minh lại đột nhiên rời đi, rất quá đáng, sao có thể như vậy. Cô cọ xát hai chân. Một lần nữa thương thức khoái cảm cao trào, đang nửa chừng bị dừng lại thật khó chịu.

"Muốn anh tiến vào sao?" Ân Á Minh cúi đầu liếm vành tai cô: "Sẽ rất thoải mái, thật thoải mái, so với vừa giờ còn thoải mái hơn, thoải mái hơn rất nhiều..."

Anh giống như phù thủy đang lừa gạt Vu Kiều ngây thơ: "Nói đi, muốn anh tiến vào..."

"Tiến..." Vu Kiều cũng không biết bản thân như thế nào, ma xui quỷ khiến lại có thể nói theo: "Tiến vào... Xin anh đó..."

"Ngoan" Ân Á Minh lộ ra nụ cười rục rỡ.

Trong phút chốc, Vu Kiều mơ mơ màng màng có cảm giác tiểu huyết nhỏ bé đang chống đỡ thứ gì đó, ấm nóng giống như đốt chất cô. Cảm giác tuyệt vời vừa rồi dụ dỗ cô, theo bản năng cô đang đưa người bắt đầu cọ xát vật cứng nóng kia, cảm giác thật thoải mái".

"Em thật nhiệt tình" Ân Á Minh thẳng tiến đưa quái thú thô cứng gân xanh vào tiểu huyết khí khao. Quá lớn nên dù đã ướt át nhưng mới tiến vào cũng rất khó khăn, chiếc đầu vĩ đại chỉ vào được non nửa.

Vu Kiều khẽ nhú mày, cảm giác này so với vừa rồi cũng không giống nhau lắm.

Đây...đây cũng quá lớn rồi... Hình như có chút đau...

Cô chưa từng nhìn qua dục vọng của Ân Á Minh, nếu nhìn thấy đảm bảo cô sẽ không thể bình tĩnh như vậy.

"Nhịn một chút, sẽ nhanh ỏn thôi, ngoan". Ân Á Minh ngăn chặn trước.

Vu Kiều có chút mơ hồ: "Hả?" Cô đương nhiên còn chưa rõ tình huống của mình.

Nhưng Ân Á Minh rõ ràng không sai, út nhất bây giờ Vu Kiều cũng thả lỏng hơn, anh lại khó khăn tiến vào.

Phần eo hơi hạ xuống.

"A..." Vu Kiều đau kêu lên.

"Lấy ra, lấy ra, hu hu em không làm nữa, đau quá..." Vu Kiều rơi nước mắt.

Vu Kiều đau nhưng Ân Á Minh cũng không khá hơn. Tiểu huyết của Vu Kiều quá chặt so với tưởng tượng của anh, vừa ấm vừa nóng. Anh sợ Vu Kiều đau nên ngừng lại, không hề động, không nhúc nhích. Nhưng đối với một người đàn ông mà nói chuyện này quả thật là dày vò. Nơi đó mất hồn như vậy, mà anh có thể nhìn nhận được thì quả thật là thần thánh.

Càng quá đáng hơn là Vu Kiều không ngừng đẩy anh ra. Tiểu huyết không ngừng co rút, giống như có ngàn miệng nhỏ hút lấy, quả thực làm anh muốn nổi điên, cô gái này thực sự quá đáng sợ!

"Thật xin lỗi, nhìn một chút đi, lần đầu tiên sẽ đau một chút, ngoan" Ân Á Minh cúi đầu hôn Vu Kiều, không ngừng âu yếm cô, hi vọng có thể làm cô thả lỏng một chút, giảm bớt sự đau đớn.

Vu Kiều âm ức khóc, rất đáng thương, giống như chú mèo nhỏ. Phát ra âm thanh hu hu, Ân Á Minh cũng không biết mình gây ra chuyện gì, nhìn Vu Kiều khóc ham muốn của anh càng dâng cao Nhìn bộ dạng nỉ non đó thật sự rất mê người.

Anh cảm thấy bản thân mình hơi biến thái, đây là khẩu vì ham muốn gì chứ.

Thú tính quá, Ân Á Minh kịch liệt đứng lên, động tác trên tay cũng trở nên mạnh mẽ. Đầu vú của Vu Kiều cũng nhẹ bóp nhẹ, thân thể tuyết trắng bị Ân Á Minh xoa nắn như búp bê.

Thời cơ tốt cực cũng đến. Ân Á Minh rút ra một chút sau đó đóng mạnh vào.

"A...." Vu Kiều hét chói tai.

Nhưng lúc này không phải hét do đau đớn, mà do cô lại lên cao trào một lần nữa.

Bên trong run rẩy gắt gao ôm trọn phần thô cứng, thoải mái làm Ân Á Minh muốn hét lên. Xem ra mình thật sự nhặt được bảo vật. Đây là một cơ thể tuyệt vời, trong thời gian ngắn như vậy có thể lên cao trào hai lần.

Ân Á Minh cảm giác mình là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian, ai có thể so với Kiều Kiều vừa nhỏ nhắn, vừa ngọt ngào như vậy chứ, anh đúng là may mắn.

Ban đêm ngọt ngào mới bắt đầu, trong phòng tiếng rên rỉ liên tục mãi cho đến nửa khuya...

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 50

Vu Kiều không biết khi mình tỉnh đã là lúc nào, cô chỉ biết mặt trời đã lên đỉnh, ánh nắng rực rỡ len qua khung cửa sổ đẹp nao lòng.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, chính xác là tỉnh vì đói, nhưng cô hoàn toàn không đứng dậy được, toàn thân đều đau nhức, xương và bắp thịt đau thì còn có thể bỏ qua không nói, đằng này nửa người dưới đau khiến cô muốn chết, thậm chí mắt cô cũng chỉ mở ra được một tẹo, toàn thân không có chút sức lực nào.

Nhưng cô rất đói!

Vu Kiều muốn khóc, vì sao sau hôn tân hôn cô lại thảm hại thế này.

A, đúng rồi, tân hôn, cô mới kết hôn xong.

Sau đó, toàn bộ cảnh đêm qua tái hiện trong đầu cô, Vu Kiều muốn che mặt, cảm thấy coi như xong rồi, đời này chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Cho tới giờ cô cũng không biết mình là cô gái phóng đảng như vậy, tiếng rên rỉ cùng tư thế triền miên với Ân Á Minh đêm qua, cô đều nhớ rõ ràng từng chi tiết, vừa mới bắt đầu thì đau, sau đó cực kì thoải mái, cuối cùng Ân Á Minh còn ôm cô đi tắm... Tất cả chi tiết này cô đều không quên được, khi làm quá tập trung tinh thần, căn bản không nghĩ tới chuyện sau này.

Giờ thì hay rồi, cái gì cũng đã làm thì cô mới nghĩ đến việc xấu hổ, thử nhìn mấy thứ cô làm tội qua xem!

Vu Kiều đang tự ghét mình thì một cơ thể ấm áp bất ngờ chen vào ổ chăn.

"A...!" Vu Kiều hét một tiếng thất thanh, cô phát hiện giọng mình khàn khàn, vì vậy lại muốn che mặt, đây nhất định là kết quả vì hôn quá nhiều tội qua! Quả thực không thể còn gì tốt hơn!

"Tỉnh rồi." Ân Á Minh kéo Vu Kiều vào trong lòng, môi đặt xuống trán cô một nụ hôn rồi hôn thêm cái nữa, "Mệt thì cứ tiếp tục ngủ, hôm nay cũng không cần làm gì." Anh rất tự tin với thể lực của mình, ngày hôm qua xác thực có giày vò Vu Kiều quá mức, vốn nghĩ đến đây là lần đầu tiên của Vu Kiều, định bụng dịu dàng một chút, không khiến cô chịu khổ, nếu không ngộ nhờ sau này Vu Kiều ngại tiếp xúc thân mật với anh sẽ không tốt.

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ, hành động thực tế lại là chuyện khác, thứ cho năng lực nhẫn nại của anh có hạn, dưới tình huống hôm qua mà anh vẫn hành động chậm chạp đã rất có phong độ rồi, để anh dứt ra rất tàn nhẫn! Người trong lòng là vợ anh cơ mà!

Vu Kiều trốn trong chăn râm rì.

Ân Á Minh hơi buồn cười, thế này là sao? Ngày hôm qua rõ ràng rất nhiệt tình, sao sau khi thức dậy lại xấu hổ như thế này.

Có điều, bộ dạng này cũng thật đáng yêu.

"Có phải đói bụng rồi hay không?" Ân Á Minh vừa về từ ngoài, sáng sớm anh đã dậy, biết Vu Kiều cực kì mệt mỏi, không thể dậy sớm, nên tranh thủ thời gian xử lí qua lịch trình ở công ty, đại đa số đều hoãn lại, còn lại đều làm xong trước trưa, vội về khách sạn, sau đấy thì đúng lúc Vu Kiều dậy, hai người có thể cùng ăn một bữa cơm cùng nhau.

"Ừ." Vu Kiều khẽ đáp.

"Vậy thì, được rồi, anh vừa mới gọi người đưa cơm trưa, anh đỡ em ngồi xuống ăn." Anh nhẹ nhàng nâng Vu Kiều dậy, lại kê thêm đệm lót sau lưng cô, tâm trạng anh khá tốt, thậm chí còn thu xếp chuẩn bị đút cho Vu Kiều từng thìa.

Song, chờ đến khi anh đưa thìa tới trước miệng cô mới phát hiện Vu Kiều đang che mặt lại.

"Làm sao vậy?" Ân Á Minh tò mò, mặt cô có gì ư? Không thể nào, vừa

rồi anh nhìn, thấy rất tốt mà, vợ anh lúc nào cũng xinh đẹp.

Uhm, trừ lần bị đánh ra.

Vu Kiều lầu bầu mấy câu, Ân Á Minh không nghe thấy, anh kè sát hơn, hỏi, "Gì cơ? Em nói cái gì?"

"Anh...Anh có cảm thấy... Cảm thấy em rất thế kia.... hay không..." Giọng Vu Kiều rất thấp, chỉ đủ cho một con ong mật nhỏ nghe thấy.

"Cái gì, cái gì cơ?" Ân Á Minh mơ màng, rốt cuộc là cái gì chứ?

"Anh không cảm thấy em rất... rất phóng túng ư..." Tuy nói đàn ông thích phụ nữ dưới giường như người cao quý, trên giường thoải mái. Nhưng đây là lần đầu tiên của cô, Ân Á Minh có thể cảm thấy cô là cô gái xấu xí, trời sinh phóng đảng hay không?

"Ha ha ha ha ha ha ha..." Ân Á Minh cười không ngừng, đến khi thấy cô gái nào đó xấu hổ bọc kín chăn mới ho nhẹ rồi ngừng lại, sau đó ghé sát tai Vu Kiều nói nhỏ, "Anh thích em phóng đảng, lần này là anh nhật được báu vật rồi, rất mong chờ biểu hiện sau này của em nha."

Vu Kiều hơi hé tay nhìn lên Ân Á Minh, muốn xác định đối phương có lừa cô hay không, "Thật sao?"

"Đương nhiên." Ân Á Minh kéo tay Vu Kiều, hôn lên đó, "Nếu không phải vì cơ thể em không cho phép, có khi đến giờ em cũng không có cơm ăn." Anh khiêu mi ám chỉ, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc, "Muốn kiểm tra không?"

Vu Kiều nhìn xuống theo ánh mắt Ân Á Minh, sau đó mặt đỏ rực, người đàn ông này thật quá không biết xấu hổ! Đang giữa ban ngày ban mặt mà!

Bầu không khí mờ ám của bữa trưa vờn quanh hai người.

Chưa ăn được lâu thì điện thoại của Ân Á Minh ở đầu giường reo lên.

Anh tới nhìn xong thì nhú mày, là số của Quý Tử Nhân.

Đối phương không có khả năng không biết hôm qua anh vừa hoàn tất thủ tục kết hôn, tin tức TV đã đưa một cách rõ ràng. Có thể nói là tất cả mọi người đều biết việc này, giờ Quý Tử Nhân gọi điện tới là có ý gì?

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 51

Điện thoại vang lên mấy tiếng cũng không thấy Ân Á Minh bắt máy, Vu Kiều lấy làm lạ nói: “Ai gọi đến vậy, sao không nhận?” Cô tưởng đâu Ân Á Minh lo lắng vì cô đang ăn cơm, “Em tự ăn được mà, bây giờ em đỡ nhiều rồi, có thể tự ăn được.” Cô thử cầm muỗng lên.

Ân Á Minh đưa di động cho Vu Kiều xem, Vu Kiều chớp chớp mắt, đưa cô xem làm gì, có tìm cô thì cũng nên gọi vào di động của cô chứ, lẽ nào là cha mẹ cô? Vậy sao Ân Á Minh không bắt máy.

Nhưng cô liếc nhìn một cái thì sửng sốt, không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền giật mình, thế mà lại là Quý Tử Nhân!

“Cô ta gọi đến làm gì?” Trải qua chuyện bắt cóc lần trước, cô thật sự có chút sợ hãi mơ hồ với Quý Tử Nhân, gặp phải một kẻ mưu mô không đáng sợ, cô gái nhỏ lo nghĩ cho mình nhiều một chút cũng không phải chuyện xấu, nhưng dám làm chuyện phạm tội trái pháp luật còn có thể không bị điều tra ra, vậy thì quá ghê gớm rồi, giữa hai người họ rốt cuộc có thù hận thâm sâu gì mà phải làm đến bước này cơ chứ.

Nhưng mà đạo gần đây bị người ta điều tra, nỗi nghi ngờ của Vu Kiều đối với Quý Tử Nhân giảm đi không ít, bởi vì khoảng thời gian đó Quý Tử Nhân bị cảnh sát nhìn chăm chăm, vẫn luôn rất ngoan, căn bản không thể có hành động gì, Vu Kiều nghi ngờ mình trách lầm người rồi.

Nhưng tâm lý đề phòng đối với Quý Tử Nhân thì chưa từng buông xuống, sớm đã biết đôi phương không phải đèn cạn dầu, hôm nay là ngày thứ hai cô kết hôn, gọi điện đến là muốn làm gì? Hôm qua cô có xem tin tức, thông tin cô và Ân Á Minh kết hôn đã bao phủ khắp nơi, Quý Tử Nhân không thể nào không biết, cô ta muốn làm gì?

Ân Á Minh nhét di động vào tay cô, “Em xem rồi làm đi, bây giờ anh là

do em quản lý rồi đó, em muốn nhận hay muốn tắt, đều tùy em, anh nghe em hết, bảo đảm không có ý kiến.”

Vu Kiều nghe vào lòng ngọt lịm, tối qua bị giày vò rất thê thảm, trong lòng còn có chút oán trách, nhưng nghe câu này của Ân Á Minh, toàn thân lại thoải mái hẳn lên, “bây giờ anh là do em quản lý rồi”, lời ngon tiếng ngọt hay nhất cũng chỉ đến thế thôi, xem ra kết hôn cũng không phải chuyện xấu, ít nhất người đàn ông này cũng không chỉ giỏi nói miệng, luôn dùng hành động thực tế tốt nhất để thể hiện với cô.

“Em nghe xem cô ta muốn làm gì.” Vu Kiều nhấn xuống phím nhận cuộc gọi, đột nhiên cô nổi lên ý xấu, hừ hừ, chẳng phải cô muốn gọi điện cho chồng tôi sao, nếu như nghe thấy bà vợ là tôi đây bắt máy, xem xem trong lòng cô có thoải mái không! Chọc tức cô, chọc tức cô!

“Anh Á Minh.....” Điện thoại vừa kết nối thì bên kia đã truyền đến tiếng thút tha thút thít.

Vu Kiều nheo mắt lại ngay tại chỗ, cô nhìn sang Ân Á Minh, Ân Á Minh vô tội nhún vai, làm gì mà nhìn anh như vậy chứ, anh đâu có làm gì đâu, anh có chút tò mò, rốt cuộc Quý Tử Nhân nói gì mà có thể khiến Vu Kiều trờng anh.

“Là Tử Nhân hả, lâu quá không gặp.” Trình độ quen biết giữa cô với Quý Tử Nhân cũng không kém gì Ân Á Minh, tốt xấu gì cũng làm mẹ kế của người ta hai ba năm rồi, “Cô có chuyện gì không, Á Minh anh ấy đang ăn cơm, có việc thì tôi chuyển lời giúp cô.” Cô cảm thấy có chút ngại ngùng, trước kia cô đều kêu là Ân Á Minh thôi.

Nghe Vu Kiều nói thế Ân Á Minh vừa ăn cơm vừa cười, lòng cảnh giác của bà xã anh cũng khá mạnh, quả nhiên là rất thích anh rồi chẳng? Để ý đến anh mới như thế.

Nghĩ như thế, cấp độ mùi vị của cơm canh nhanh chóng tăng vọt lên, tâm trạng của Ân Á Minh cực kỳ tốt.

“Sao lại là cô?” Quý Tử Nhân không ngờ người bắt máy lại không phải là Ân Á Minh, trong lòng không có chuẩn bị, nghĩ gì thì nói đó, vừa dứt lời thì cô ta đã có chút hối hận, cô ta nói ra câu này thể hiện trình độ không được cao.

Vu Kiều vừa nghe đã không vui, cái gì gọi là “sao lại là cô” chứ, sao không thể là tôi hả, bây giờ tôi chính là vợ của Ân Á Minh, nhận điện thoại giúp anh thì có gì lạ.

Vu Kiều hăng giọng đã có chút khàn, “Tử Nhân sao cô lại khóc rồi, gặp phải chuyện gì à, cô nói với tôi đi, xem tôi có thể giúp được gì không.” Chọc tức người ta ai mà không biết, ngày xưa thấy cô đáng thương nên chỗ nào tôi cũng nhường cô thôi, cô còn muốn bước lên trời cơ đấy!

Quý Tử Nhân bị chọc cho tức gần chết, cô ta biết Vu Kiều chắc chắn là cố ý!

Trước khi Quý Huy – cha của cô ta chết thì quan hệ giữa cô ta với Vu Kiều cũng coi như tạm được, nước sông không phạm nước giếng, thỉnh thoảng cô ta cũng sẽ nói xấu Vu Kiều, nhưng bản thân Vu Kiều hẳn là không biết được, quan hệ noài mặt không đến nỗi quá tệ.

Nhưng sau cái chết của Quý Huy thì mâu thuẫn giữa hai người càng ngày càng nhiều, gần như thể hiện ra cả bên ngoài.

Lúc này Vu Kiều còn có thể nói ra những lời “quan tâm” cô ta thế này, không phải đức mẹ thì chính là cố ý khiêu khích cô ta!

Hiển nhiên về trước là không có khả năng rồi.

Vu Kiều tuyệt đối là đang cố ý!

Nếu đã thế, Quý Tử Nhân thấy mình cũng không cần khách sáo với Vu Kiều nữa, cô ta chưa từng chủ động giành lấy một người đàn ông bao giờ, thái độ đối với Ân Á Minh cũng chỉ là hơi thể hiện một chút, chờ đối phương đến theo đuổi cô ta, nhưng chiêu này thất bại rồi.

Nhưng cô ta tin rằng, chỉ cần cô ta chủ động một chút, muốn kiêu đàn ông nào nhất định cũng dễ như trở lòng bàn tay, cô ta đã không còn gì để thua nữa, đối tượng cô ta ngưỡng mộ cũng đã kết hôn với người phụ nữ cô ta hận nhất rồi, cô ta còn có gì phải băn khoăn nữa chứ.

Sự cổ vũ của Mạnh Vân khiến cô ta tìm lại ý chí chiến đấu, Quý Tử Nhân cô ta không nên chán nản chờ đợi thủ cười nhào như thế, người gả cho Ân Á Minh nên là cô ta! Chứ không phải đôi giày rách như Vu Kiều! Vu Kiều căn bản không xứng với người đàn ông ưu tú như Ân Á Minh!

Vẫn còn ở đây vênh váo với tôi sao, chẳng phải cô dựa vào cái thai để bước vào nhà họ Ân sao, ngoài điều này thì không còn lí do nào khác nữa, có gì hay ho đâu, ha ha, cũng không biết đứa bé kia có phải là giống của Ân Á Minh hay không nữa! Sinh con thì người phụ nữ nào cũng biết, đợi đến lúc đứa bé của cô không còn xem cô có còn vênh váo được không!

“Tôi tìm anh Á Minh, cô có thể trả điện thoại lại cho anh ấy không? Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh ấy.” Giọng điệu của Quý Tử Nhân đã không được tốt cho lắm.

Vu Kiều càng thêm giận, cô cố gắng kiềm chế, “Anh ấy ở bên cạnh tôi đây, có chuyện gì thì cô cứ nói với tôi, cũng giống vậy thôi, chuyện của anh ấy chính là chuyện của tôi.”

Nói rồi cô làm một động tác bảo Ân Á Minh yên lặng, sau đó ấn vào phím loa ngoài, cũng để cho Ân Á Minh nghe xem Quý Tử Nhân muốn nói gì.

“Vu Kiều, cô đừng giả mù sa mưa nữa, cô nhìn tôi không vừa mắt ai cũng biết, đừng có giả vờ làm người tốt ở đây nữa, muốn làm ai ghê tởm vậy?” Quý Tử Nhân thấy Vu Kiều không chịu trả điện thoại, lửa giận trong lòng cũng bốc lên, “Kết hôn rồi hay ho lắm sao? À đúng rồi, cô thực sự hay lắm, ba tôi mới chết không lâu thì cô đã tái hôn rồi, còn gả vào chỗ tốt hơn xưa nữa, giỏi thật đấy!”

“Chỉ là dùng thủ đoạn dơ bẩn đó để giành được phần hôn nhân này cũng

không nhất định sẽ ngồi tù, nhưng cô cũng không xem lại đức hạnh của mình xem, cô xứng với anh Á Minh à? Tôi nhìn thấy cô đã thấy dơ rồi!”

Vu Kiều trợn mắt há mồm, cô không ngờ Quý Tử Nhân nhanh như thế đã trở mặt với cô rồi, cô còn chưa làm gì hết nha, lúc trước không phải giả vờ giả vệt giỏi lắm sao, hôm nay bị kích thích lớn quá nên bùng nổ rồi à? Nghe giọng điệu đó, xem ra là nổi oán hận dành cho cô tích lũy sâu lắm rồi đây.

Sắc mặt của Ân Á Minh không tốt cho lắm, anh muốn xé cái miệng của Quý Tử Nhân ra, ngay trước mặt còn có thể nói ra những lời ác độc như thế, sau lưng chắc chắn còn dữ dội hơn nữa, một cô gái vẫn còn đang đi học, sao có thể ác độc như vậy, bình thường giả vờ giỏi thật đấy.

Thấy bên Vu Kiều không lên tiếng, Quý Tử Nhân càng thêm đắc ý, cô ta đoán chừng Vu Kiều đang chột dạ, tuyệt đối sẽ không để Ân Á Minh nghe thấy cuộc điện thoại này, “Sao không nói gì thế, chột dạ hả? Đừng tưởng tôi không biết cô dùng thủ đoạn gì để lừa anh Á Minh kết hôn, cha mẹ anh Á Minh sớm muộn cũng sẽ biết sự thật thôi, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, cô tự hiểu rõ thì sớm phải sạch quan hệ với anh Á Minh đi, bằng không đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết đâu, cô nghĩ anh Á Minh giống cha tôi sao, cha tôi lớn tuổi dễ lừa gạt, nhà họ Ân là gia đình gì chứ, cô thật sự cho rằng mình giỏi lắm sao, đàn ông nào cũng có thể dụ dỗ được.”

Vu Kiều đột nhiên rất muốn hỏi Quý Tử Nhân, rốt cuộc cô dùng thủ đoạn gì để lừa Ân Á Minh kết hôn với cô.

Bản thân cô cũng không rõ đây này!

Cái tên Ân Á Minh này đột nhiên chạy đến nói muốn kết hôn với cô, còn nhất định nói là cô có thai rồi, cô cũng mù mịt nha, đến bây giờ còn không biết là ai tung tin đồn nữa.

“Cô nói nhiều với tôi như vậy, tôi cũng không hiểu, tôi kết hôn với ai liên quan gì tới cô, bây giờ Á Minh là chồng của tôi, cô tìm chồng tôi là có ý gì, cô muốn làm kẻ thứ ba à? Nếu không cô sót ruột như vậy làm gì, lúc tôi với

cha cô kết hôn, cô cũng đâu kích động như vậy.” Vu Kiều tiếp tục khiêu khích Quý Tử Nhân.

Quý Tử Nhân sắp tức điên nên rồi, không ngờ Vu Kiều lại phách lối như thế!

Vu Kiều chợt nảy ra ý nghĩa, “Cô còn uy hiếp tôi cơ đấy, sao cô không xem lại bản thân mình đi.”

“Tôi thế nào?” Quý Tử Nhân cảm thấy mình tốt vô cùng, thích hợp với Ân Á Minh hơn ả tiện nhân Vu Kiều kia hàng ngàn hàng vạn lần!

“Ha, cô đưa tiền cho bảo mẫu nhà tôi bảo cô ta làm đồng lõa, tìm người bắt cóc tôi, chuyện này cô không thể nào không nhớ chứ, cảnh sát còn tìm qua cô nữa đó, tôi tin cô nhất định sẽ không quên đâu.” Thực ra Vu Kiều cũng không xác định rốt cuộc có phải là Quý Tử Nhân không, cô chỉ dọa dẫm phượng một chút thôi, “Đừng tưởng cảnh sát vẫn chưa tìm được chứng cứ thì tôi không biết, chuyện này ngoài cô ra thì không ai làm hết, trong lòng tôi rất rõ ràng, cô còn muốn đến tìm tôi gây phiền phức ư? Ha ha, tôi không tìm cô, thì cô nên cảm ơn trời đất rồi, cô không biết nhà tôi làm nghề gì sao?”

Trái tim Quý Tử Nhân giật một cái, cô ta hoàn toàn bị dọa rồi, sao thế được, cô ta làm bí mật lắm mà, căn bản sẽ không thể nào bị phát hiện được.

Không thể nào, không thể nào, phía cảnh sát căn bản không tìm được chứng cứ, Vu Kiều chắc chắn chỉ là bày vẽ hù dọa thôi, không sai đâu, nhất định là như vậy.

Thế là cô ta nghiêm nghị nói: “Cô dụ dỗ đàn ông khắp nơi đắc tội người ta, bị người ta tìm đến trả thù lại đổ lên đầu tôi, sao cô ác độc thế chứ! Vu Kiều cô chết không được yên thân đâu!”

Tuy cô ta mắng rất lớn tiếng, nhưng khoảng thời gian im lặng trước đó đã khiến cho mặt của Vu Kiều và Ân Á Minh trầm xuống, xem ra chuyện đó hơn phân nửa không thoát khỏi quan hệ với Quý Tử Nhân rồi, cho dù cô ta

không phải chủ mưu, thì cũng biết chuyện.

Nhưng mà loại chuyện thế này, khả năng hợp mưu không lớn, rất dễ bị lộ.

Ân Á Minh và Vu Kiều nhìn nhau, suy đoán của bọn họ hẳn là không sai đâu.

Ân Á Minh cảm di động lạnh lùng nói: “Nguyên rửa vợ tôi cũng thôi đi, còn muốn phỉ báng cô ấy, Quý Tử Nhân, cô giỏi thật đấy.”

“Anh Á Minh.....” Cả người Quý Tử Nhân đều bối rối, cô ta không ngờ Ân Á Minh lại nghe được lời nói của cô ta, cô ta thiếu chút nữa bị dọa đến ném di động xuống đất.

“Chúng tôi mới cưới, cô không chúc phúc chúng tôi thì thôi, còn ác ý nguyên rửa phá hoại hôn nhân của chúng tôi, Kiều Kiều có thể nhin, tôi thì không nhin được, cô làm đại tiểu thư lâu rồi thật sự cho rằng cả thế giới đều xoay quanh cô à? Tôi không làm chút gì có phải cô thật sự cảm thấy cô ấy dễ bắt nạt không?” Ân Á Minh nheo mắt lại, “Bản thân cô làm gì thì tự trong lòng cô hiểu rõ, không biết né ra mà đi thì thôi, còn chạy đến trước mặt chúng tôi khoe khoang nữa.”

Quý Tử Nhân không nói được câu nào, trong lòng cô ta vừa hoảng vừa sợ, trong một lúc căn bản không biết nên phản ứng thế nào.

“Sau này đừng gọi điện đến nữa, đừng để tôi nghe thấy giọng của cô, đừng làm tôi thấy ghê tởm.” Giọng nói của Ân Á Minh xưa nay chưa từng lạnh như thế, lời nói của Ân Á Minh quả thật đã phán cô ta tội chết rồi!

Làm sao đây..... Làm sao đây.....

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 52

Quý Tử Nhân rất hối hận, nếu cô ta không gọi cú điện thoại này thì hay biết mấy, hoặc giả như cô ta chỉ nói dự định thì thật tốt.

Cô ta vốn định mời Ân Á Minh ăn cơm, vì mẹ cô ta - Mạnh Vân phải về nước.

Để cảm tạ lúc trước Ân Á Minh đã chăm sóc cho con gái mình, Mạnh Vân mời anh ăn một bữa cơm rất đổi bình thường.

Quý Tử Nhân nghĩ rất tốt, nhưng giờ nói thêm nhiều lời càng thừa thãi, còn bị Ân Á Minh nghe thấy, làm sao đây, Ân Á Minh đã có quan điểm khác về cô ta rồi, chắc chắn ấn tượng về cô ta đã khác xa nhau một trời một vực.

Cô ta có thể mừng tượng ra cảnh Vu Kiều thêm mắm thêm muối châm ngòi thổi gió làm xấu thanh danh của cô ta.

Làm sao đây, cũng tại cô ta quá kích động, sao lại bất ngờ thốt ra mấy câu không có lí trí như thế chứ, đã nhịn lâu nhường ấy, thế mà hôm nay không chịu được.

Đều tại Vu Kiều!

Đúng vậy, chỉ vì ả đê tiện kia không tốt, cố ý nói khích cô ta! Giờ thì hay rồi, con ả thấp hèn kia đã thực hiện được, còn khiến Ân Á Minh nghi ngờ cô ta là chủ mưu vụ bắt cóc!

Đúng, chính xác là do cô ta bày ra, nhưng căn bản Ân Á Minh không có khả năng biết, chỉ tại Vu Kiều châm ngòi thổi gió khiến anh ấy nghi ngờ!

Nhưng bây giờ chán nản cũng vô dụng, làm thế nào để cứu vãn mới là chuyện cô ta cần làm, nên làm thế nào nhỉ...

Trong phòng nôn nóng sốt ruột, Quý Tử Nhân không nghĩ được biện pháp gì tốt, cuối cùng cô ta đành gọi điện cho Mạnh Vân, mẹ cô ta là người từng trải, kinh nghiệm phong phú, khẳng định có biện pháp tốt để đối phó mấy ả thấp hèn như Vu Kiều.

Cô ta nghĩ tạm thời phải gác lại kế hoạch quay lại trường học đã, may mắn thành tích ở trường của cô ta không tệ, xin phép nghỉ lần nữa tuy dễ bị không đồng ý nhưng chỉ cần mẹ cô ta ra mặt, tìm một lí do thỏa đáng, thì không thành vấn đề, chỉ cần sau khi cô ta quay lại luyện tập lại là được.

Mạnh Vân đang vội chuẩn bị công việc quay trở lại Trung Quốc, bà vốn định sẽ về vào tuần sau, nhưng sau khi nhận một cú điện thoại của Quý Tử Nhân thì quyết định trở về sớm, bà không đợi kịp nữa.

Bà không ngờ con gái mình ngu xuẩn đến thế, nó đã có kế hoạch dành riêng cho người ta, đương nhiên không thể không thể đánh rần động cỏ, đã muốn hại người rồi còn thông báo cho người ta biết, không biết có bao nhiêu ngu xuẩn? Để đối phương biết mà đề phòng nó à? Hay để đối phương sau khi bị hại nghi ngờ có liên can đến nó?

Quả nhiên vẫn là con gái quá non dạ, gặp chuyện không đủ bình tĩnh, thế này còn không bằng trốn trong nhà khóc lóc, ít nhất cũng không gây chuyện.

“Giờ hối hận thì làm được gì, chị cũng đừng khóc lóc với tôi.” Mạnh Vân vừa nói chuyện vừa thu dọn hành lí, bà chuẩn bị đáp chuyến bay gày hôm nay về.

Vấn đề chênh lệch thời gian, giờ ở chỗ bà đã là sáu giờ sáng, giờ này còn bị con gái gọi điện đánh thức, thật xúi quẩy mà, tuổi con gái đã không còn nhỏ, đã 24, không còn là cô bé nữa, khi bà bằng tuổi con gái, đã sớm đánh bại đa số đối thủ, trở hết tài năng trở thành thiếu phu nhân của Quý gia, mọi người cũng vô cùng hâm mộ, Quý Huy yêu bà, cha mẹ Quý Huy cũng thích bà, thời gian bà sống phải nói là cực kì thoải mái.

Nào ngờ sinh ra đứa con gái ngu xuẩn bực này, thật sự lãng phí cái vỏ

ngoài xinh đẹp, khuôn mặt và khí chất là ưu thế của Quý Tử Nhân, rất dễ để lợi dụng, trước kia ngắm cũng thấy khá, nay sao trở nên không đáng tin như thế này chứ.

Quả nhiên là còn non, chưa trải qua sự đời, lại chưa từng thất bại, vấp phải đá thì không biết làm gì.

Mạnh Vân bảo Quý Tử Nhân đừng khóc, nhưng cô ta rất oan ức, Mạnh Vân ở xa sao có thể lí giải được hết tấm lòng thiếu nữ, cô ta tuy ngó vào sự giàu sang của Ân gia, nhưng cũng thật lòng thích Ân Á Minh, bị người mình thích ghét bỏ, làm sao có thể không đau lòng, nếu tâm lí cô ta yếu, có khi còn có thể tự sát, cô ta chưa từng bị đối xử như thế, khổ sở trong lòng làm sao người khác có thể hay biết.

“Chị khóc thì làm được gì, đều do chị gây ra, ai ép chị nói đâu?” Mạnh Vân thật tiếc rên sắt không thành thép, “Cũng may chị chưa nói chuyện đưa bé, nếu không chắc chắn không thể vẫn hồi.”

“Cô ta ỷ có đưa bé vào Ân gia, chúng ta phải nghĩ biện pháp khiến cho đưa bé biến mất, hoặc để cha mẹ Ân Á Minh nghi ngờ đưa bé kia không phải của nó, sao lại không được.” Việc này nghe thì khó, nhưng trong suy nghĩ của Mạnh Vân thì đây là biện pháp có thể dùng.

“Dạ...” Quý Tử Nhân thút tha thút thít.

“Chị cho rằng thế này là đủ à, không có Vu Kiều thì sẽ có người khác, Ân Á Minh đến tuổi kết hôn, chị không thể chăm chăm đưa bé trong bụng Vu Kiều mãi, chị cũng phải nghĩ trong bụng chị chứ!”

“Con?” Quý Tử Nhân mờ mịt.

“À Vu Kiều dựa vào bụng để vào, giờ Ân Á Minh có quan điểm với chị, nếu không có đưa bé, thằng đó sao có thể đồng ý kết hôn?” Mạnh Vân thở dài, “ở nước Mỹ có nhiều thời gian thế thì chị làm cái gì, không dụ dỗ đàn ông à? Ân Á Minh là ai, dạng gái nào chưa thấy, chị mong chờ nó đuổi theo

chị, dựa vào cái gì? Quý gia có ân với Ân gia, đây là vốn liếng của chị, không lợi dụng cho tốt, sao tôi lại sinh ra con quỷ đòi nợ như chị chứ!”

Dùng đứa bé vào Ân gia, Quý Tử Nhân chưa từng có ý nghĩ này, cô ta muốn đường đường chính chính vào Ân gia, dưới lời chúc phúc của mọi người, làm theo lời mẹ, người khác nhất định sẽ nghị luận ở sau lưng cô ta, cô ta không chịu được, “Con... con thấy không khả thi đâu, chuyện này thực khó nghe.”

“Vu Kiều có thể, sao chị lại không, chị phải hành động!” Mạnh Vân phát hỏa, “Chị ngại khó nghe? Thế chị muốn khổ sở hay khó nghe? Chị không làm, thì bản thân chị khó chịu thôi, khó nghe thì sao, cuối cùng có phúc hưởng là ngon rồi, những gì khó nghe sau khi chị kết hôn sẽ tan hết, chị sinh đứa bé cho Ân gia, ai sẽ khiến chị không vui?”

“Con ranh Vu Kiều kia còn thông minh hơn chị, biết bản thân muốn gì, làm thế nào để đạt được mục đích, nay không phải chị đang hâm mộ cô ta à, ngay cả quyết tâm chị cũng không có, chị tranh với cô ta thế nào? Da mặt cô ta dày hơn chị, người không biết xấu hổ là vô địch thế giới, chị thấy thế diện có thể ăn không?”

Quý Tử Nhân không đáp.

Mạnh Vân nói tiếp: “Lúc trước khi tôi ở cùng cha chị không phải thanh danh rất tốt à, nhưng ông ta phá sản, nếu tôi tiếp tục đi theo ông chẳng phải được mọi người khen ư, nhưng thôi phỏng có thể làm cơm ăn à? Bị người ta mắng cũng phải ly hôn, rời khỏi ông ta tôi có thể sống tốt! Tôi sinh chị ra không phải để chị ra vẻ, nếu chị không muốn sống tốt, tôi cũng không cần về nữa, tôi có giày vò cũng không thể khiến chị tranh giành! Tôi vất vả bao nhiêu năm rồi cuộc là vì ai?”

“Mẹ...” Quý Tử Nhân thút tha thút thít đáp, “Con hiểu, tất cả đều nghe mẹ, giờ mẹ nói gì con làm nấy, mẹ tranh thủ thời gian về đi...”

“Đã biết, giờ tôi đang dọn hành lý, thật là, đã lớn đến vậy rồi còn khiến tôi

chú ý!” Mạnh Vân nói, “Được rồi, tí nữa tôi sẽ đến sân bay gấp, chị suy nghĩ lời tôi kĩ vào, tối ngủ sớm chút, chắc tầm bốn năm giờ sáng tôi sẽ đến, nhớ tới đón.”

“Dạ, con đã biết, mẹ chú ý an toàn.”

Gọi xong cho mẹ, Quý Tử thoáng an lòng, hôm nay cô ta quá kích động, về sau phải chú ý những tình huống tương tự, cô ta sắp có người giúp, nhất định có thể lật ngược tình thế.

Đúng rồi, hấp dẫn sức chú ý của Ân Á Minh thế nào cũng là vấn đề, cô ta phải nghĩ kĩ, cô ta thấy bản thân cũng chẳng khác Vu Kiều là bao, Vu Kiều thế mà có thể quyền rũ, vì sao cô ta lại không.

Chỉ cần cô ta muốn, chắc chắn có thể thành hiện thực.

Mẹ nói không sai, đàn ông chính là sinh vật như thế, mồm mép không sao có thể đủ, đàn ông đều là động vật ăn thịt.

....

“Xem ra chuyện kia khẳng định có liên can tới cô ta.” Sắc mặt Ân Á Minh phi thường khó coi, trước đó chỉ là suy đoán, hôm nay đã xác định, chỉ tiếc không có bằng chứng.

Lòng anh không tránh khỏi đau đớn, Quý Tử Nhân chính là con gái Quý Huy, Quý gia có ân với Ân gia, tuy đã đền ơn, nhưng...

Không thích Quý Tử Nhân là ý nghĩ đã có từ lâu, anh rất chán ghét loại người như cô ta, bất kể là sinh hoạt hàng ngày hay trong việc buôn bán, không thích nhất là loại này, khi gặp, không muốn kết bạn với người ta, càng không thèm có ý muốn hợp tác với đối phương.

Nhưng hết lần này tới lần khác cô ta là con gái Quý gia, nếu kết thù ở thế hệ anh, chắc cha mẹ sẽ đau lòng.

Thế nhưng mà lần này rõ là ác ý phạm tội, Vu Kiều là vợ anh, nếu ngay cả vợ mình anh cũng không bảo vệ tốt, thì anh cũng không đáng vào thương trường, kẻ vô dụng còn tốt hơn.

Vu Kiều cảm thấy mình rất may mắn.

“Anh thật nghiệp chướng nặng nề.” Vu Kiều bất ngờ nói, “Em sống với Quý Huy lâu thế mà vẫn bị nhỏ đó ghét, đâu so được với anh đây, nhỏ đó chỉ mong em chết quách đi, sao anh có thể khiến nhỏ đó thích nhỉ.”

“...” Ân Á Minh đen mặt, đây là anh nằm cũng dính đạn mà, anh cũng đâu cần, người buồn nôn như thế anh cần gì đụng chạm.

“Nhìn tinh thần nói chuyện của em tốt thế này, chắc là cơ thể đã khôi phục!” Ân Á Minh chậm rãi trượt tay xuống dọc theo lưng Vu Kiều, đụng phải nơi co dãn vô cùng tốt, “Chà, hôm qua anh chưa đủ cố gắng sao?”

“Đừng đừng đừng!” Vu Kiều vội vàng co người xin thai, “Xem như em sợ anh, em còn đau lắm, em cũng đừng trêu chọc em nữa, em giờ còn không có sức đứng lên, anh chớ động tay động chân!”

Ân Á Minh xấu xa hỏi: “Đau? Đau ở đâu?” Tay anh sờ loạn trên người Vu Kiều, “Đau ở đây? Hay đau chỗ này?” Giọng đầy mê hoặc.

“Ừm!” Vu Kiều vỗ vào tay Ân Á Minh, “Anh biết rõ em đau ở đâu!”
Người đàn ông này!

Ân Á Minh nghe xong càng dửng dưng cảm, “Ồ, đau ở đó à, vậy cho anh xem thử, thật ra anh sớm đã chuẩn bị rồi, đã mua thuốc mỡ dự phòng, đối phó với đau đớn rất có hiệu quả, cam đoan tiêu sưng rất nhanh, anh giúp em bôi thuốc nhé?”

“Cút!” Ai thèm anh bôi thuốc! Vu Kiều ném một cái gối lớn về phía Ân Á Minh, người đàn ông này thật là tinh trùng lên não mà! “Dù bôi em cũng tự bôi, ai cần anh!”

“Đừng như vậy chứ, chúng ta đã kết hôn rồi, chuyện của em là chuyện của anh, tự em bơi cũng giống anh bơi giúp thôi, nghe lời.” Ân Á Minh nói xong bắt đầu đưa tay lột quần áo.

Trên giường lập tức loạn thành một đoàn....

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 53

Hai người ồn ào trên giường trong chốc lát, dĩ nhiên Ân Á Minh sẽ không thật sự làm gì Vu Kiều, giờ cô còn đau lắm, dù anh muốn cũng không đành lòng, tránh dọa đối phương ám ảnh sau này không chịu nào, loại hành động này dần dần mới được, anh có thể chậm rãi bồi dưỡng.

Nhưng nay cũng có chuyện phải dặn, anh xoa eo Vu Kiều, nói: “Mấy hôm nay em không nên tách khỏi anh, cũng đừng tới Vân Hải nữa, em là chủ tịch, rất nhiều việc có thể làm ở nhà, hoặc là em đi cùng anh tới công ty, nếu tách nhau lúc này, Quý Tử Nhân không có ý tốt, không biết cô ta sẽ giở trò gì.”

“Đến công ty anh?” Vu Kiều kinh ngạc, “Đến đó làm gì?”

“Làm giúp anh chứ còn gì nữa.” Ân Á Minh cười khẽ, “Dù sao em cũng không thể chạy lung tung, cả ngày ngồi mãi trong nhà cũng chán, vậy thì đi giám sát anh, xem anh có làm việc năng suất để kiếm tiền nuôi em không.”

“Hừ, đại gia có tiền!” Vu Kiều hất mặt.

“Tiền của em thì là của em, tiền của anh cũng em sở hữu, ai ngại thêm nhiều tiền đâu, em nói xem?” Ân Á Minh nháy mắt ra hiệu với cô.

“Cũng đúng.” Trong lòng Vu Kiều ngọt ngào, hình như vận may của mình khá tốt, Ân Á Minh thế này hẳn là mục tiêu cuối cùng của tất cả cô gái trên thế giới này?

“Nhưng sau khi chúng ta lấy giấy chứng nhận không thể không về, chỗ ba mẹ em thì không sao, họ ước gì em không về, cũng có thể sống tốt, nhưng ba mẹ anh em còn chưa tới gặp, hình như không hay lắm.” ngày hôm qua có nói chuyện với cha mẹ Ân Á Minh, nhưng dù sao điện thoại vẫn là điện thoại, cô có cảm giác, gặp mặt trực tiếp tốt hơn, Ân Á Minh cũng gặp gia đình cô rồi, cô còn chưa gặp nhà người ta, tuy hôm qua mẹ Ân Á Minh nói hai đứa cứ

tận hưởng thế giới hai người không cần về vội nhưng cô vẫn thấy không thỏa đáng, sau đó còn chuyện hôn lễ, tất cả còn cần mẹ Ân Á Minh xử lý một tay.

“Yên tâm đi, anh đã gọi cho họ rồi, chắc giờ hai người ấy đang thương lượng hôn lễ, chúng ta có việc bận riêng, giao cho họ là được, bình thường ở nhà họ không có việc gì, chúng ta không nên cướp sự vui thích của cuộc sống dành cho họ, em không hiểu tâm trạng người già đâu, loại chuyện này chính là chuyện họ làm hăng hái nhất, không cho sờ vào họ mới mất vui.” Ân Á Minh nghĩ thầm Vu Kiều ngay cả giường còn chưa xuống được, gặp cái rắc, thật xấu hổ.

Chắc rằng hai ngày nay không có việc làm, Kiều Kiều nhà anh sao lại yếu ớt quá thế này, anh cũng chưa nghe ai nói có cô dâu nào sau tân hôn không xuống giường nổi đâu.

Song, yếu ớt cũng có mặt lợi của nó, vừa thấy trong lòng đã thỏa mãn rồi, Ân Á Minh nghĩ thầm, hẳn đây là chủ nghĩa đàn ông trong truyền thuyết rồi.

Tuy Vu Kiều cảm thấy ngọt như mật nhưng nói thật, cô không dám tới công ty Ân Á Minh, lực lượng những người trên mạng rất lớn, hình cô và Ân Á Minh vừa tung ra đã có người bới được cô là ai, bình luận trên internet quá thật cô không dám liếc một cái.

Nếu không phải Ân Á Minh sớm có chuẩn bị, tìm truyền thông phát tin tức cho cô, e rằng sau này cô không dám ra cửa.

Để người khác bới được, không bằng chính mình tự công khai, tốt xấu gì thì quyền chủ động cũng trên tay mình, bị người nắm thóp rất khó vùng lên, giờ tự công khai có thể tránh được rất nhiều phiền phức kéo đến/

Ân Á Minh cảm thấy Vu Kiều thật xui xẻo, cô thật sự chưa làm gì, còn giúp Quý gia kia hạt động, không ai cảm ơn cô, còn nơi nơi tìm phiền toái cho cô nữa.

Quả nhiên vẫn là vấn đề khuôn mặt, những người này nhất định là ghen

ghét bộ dạng cô đẹp lại còn sống tốt! Đúng thế, nhất định là như vậy!

Ân Á Minh đưa bản thảo sớm đã được người khác hoàn thành cho Vu Kiều xem qua, cô cảm thấy ngỡ ngàng, lý lịch cô cũng không ghi nhiều lắm, rõ là người sau màn bịa chuyện nói bừa.

Chỉ là quá trình hai người kết hôn có chút cứng, nào là lưỡng tình tương duyệt rồi thì romantic các loại, toàn chuyện không có thật, đều là Ân Á Minh bịa đặt.

Bản thảo còn nói hai người môn đăng hộ đối, cũng không phải Vu Kiều lấy chồng sang, cô là con gái một nhà giàu nhỏ, gia cảnh giàu có, Vân Hải chỉ là công ty bình thường để cô đến đó luyện tập, học hỏi giúp cha mẹ.

Song, cho dù là như vậy, trên mạng vẫn có bình luận không tốt lắm như cũ, khuôn mặt Vu Kiều quá có tính xâm lược, đẹp thì đẹp, nhưng người ghét kiểu khuôn mặt này có không ít, nói cô vừa nhìn đã không phải cô gái tốt cũng không ít người.

Hơn nữa Vu Kiều còn có một cuộc hôn nhân, đây cũng là trọng điểm mọi người thảo luận, cảm thấy cô không xứng với Ân Á Minh, nói mất Ân Á Minh lé, loại phụ nữ nào không tìm, lại cưới một người đã kết hôn.

Thậm chí còn có người phân tích khuôn mặt Vu Kiều, nói cô khắc chồng, rất có thể là chồng trước của cô bị khắc nên mới qua đời, còn nói hôn nhân giữa cô và Ân Á Minh sẽ không lâu dài, không đến hai năm đã li hôn.

Vu Kiều dở khóc dở cười, khi cô kết hôn với Quý Huy thì sức khỏe ông đã không còn tốt, sau khi kiểm tra thì phát hiện là ung thư não, điều này cũng có thể trách cô ư? Phong kiến mê tín quả thực đáng sợ, có người mất lại có thể đổ hết tội lên đầu cô.

Ân Á Minh an ủi, nói mấy chuyện như kiểu này xem rồi bỏ qua thôi, thời gian có thể chứng minh tất cả, hai năm sau nếu họ vẫn tiếp tục mặn nồng thì lời đồn sẽ không công mà phá, chỉ là một lời nhỏ nhặt trên mạng, không cần

đề ý.

Nhưng đây cũng không phải bình luận hot nhất, tin gây sốt cộng đồng là “Dùng đứa con để lập gia đình”, đây cũng là ý của tất cả mọi người, ai cũng cho là thế.

“Em thật tò mò, rốt cuộc ai truyền lời đồn như vậy, có chỗ gì tốt?” Vu Kiều trầm mồi vẫn không có cách giải, tin này hẳn không phải Quý Tử Nhân và mấy người Quý gia ruyền, khẳng định chẳng ai trong số họ muốn cô và Ân Á Minh thành cặp, vậy thì là ai?

Ân Á Minh hừ lạnh một tiếng, “Em không biết, nhưng rất nhanh thôi sẽ hiểu ra, nhà sâu một kia chắc rằng đã ra tay gom chúng ta vào.” Anh hôn Vu Kiều một cái, “Anh chắc chắn họ cũng không ngờ anh sẽ tình nguyện chịu thiệt, anh còn muốn cảm ơn họ đấy.”

“Ai?” Vu Kiều chớp chớp mắt, “Làm sao nghe cứ như là người thân anh thế?”

“Đúng thế, là một nhà bác trai anh, nhưng bác trai lại được vợ nhỏ sinh ra, nên cả nhà họ không lên được mặt bàn.” Ân Á Minh vốn nuôi cả nhà họ, chỉ cần không thì cũng chỉ tốn ít tiền thôi, nhưng nếu không biết thân biết phận... Người không phạm ta ta không phạm người, Ân Á Minh anh chưa bao giờ để mình chịu thiệt.

Vu Kiều gật đầu, “Xem ra nhà ai cũng có mấy người thân kiểu này.”

“Ừ.” Ân Á Minh cười khẽ.

Cơm nước xong xuôi, buổi chiều Vu Kiều lại bắt đầu ngủ bổ sung, cô mệt mỏi lắm, bình thường tuy có vận động nhưng thật sự không tính là cái gì so với loại kia.

Ân Á Minh nằm cùng Vu Kiều một lúc thì bảo người công ty truyền tư liệu công tác cho anh, anh đến văn phòng khách sạn, đồng thời cũng có thể ở cùng Vu Kiều, nhất cử lưỡng tiện.

Bật chế độ im lặng, bởi vì ngày hôm qua và hôm nay đều nhận được vô số điện thoại, hỏi chuyện anh kết hôn, anh chưa báo đã ra tay, dù là bạn bè hay đối tượng hợp tác làm ăn, hay người thân, đều vô cùng ngoài ý muốn.

Chính anh cũng bất ngờ, vốn không muốn kết hôn vội, trước kia thậm chí còn cảm thấy kết hôn là chuyện rất phiền phức, cảm thấy phụ nữ rất phiền, ngay cả yêu cũng không dám nói, sợ cha mẹ thúc hôn gây áp lực.

Nhưng thật sự sau khi kết hôn anh phát hiện, khi mình tìm được một nửa của cả đời, chuyện kết hôn bỗng trở nên mỹ diệu phi thường.

Tiếc là người kia có vẻ ngoài hình như không có tình cảm gì với anh lắm, còn chưa nói thích anh hay không, có chút không công bằng.

A đúng rồi, còn có đứa bé, nếu như có thể nhanh chóng có đứa bé là tốt nhất.

Có lẽ đêm qua đã có rồi, anh vui thích nghĩ.

...

Rạng sáng phải đi đón người, Quý Tử Nhân vốn định nghỉ ngơi thật tốt để có tâm trạng ổn định gặp Mạnh Vân nhưng cô ta nghĩ quá nhiều, căn bản không ngủ ngon, ba giờ sáng đã mang quàng mắt thâm vào sân bay, Mạnh Vân vừa xuống máy bay thấy con gái thì hoảng sợ, bà chưa từng thấy trạng thái hồng bét này của cô ta.

“Chuyện gì xảy ra, chị biến thành thế này làm gì? Ai để ý chị?” Mạnh Vân ngồi trên máy bay mười mấy giờ tâm trạng không tốt, lại chứng kiến bộ dạng này của con gái thì càng khó chịu, bà cảm giác nhiều năm như vậy công bà dạy đều mất sạch, nhìn 'học trò' là biết, hỏi hận được gì, muốn thì phải tranh!

Quý Tử Nhân vâng dạ đáp: “Con.. Con không ngủ được.”

“Không ngủ được thì uống thuốc.” Mạnh Vân kéo hành lí ra ngoài, bà

cũng không trông cậy bộ dạng Quý Tử Nhân như vậy còn nhớ đến việc xách túi cho bà, ”Bề ngoài chị thế này sao tôi mang vào cửa Ân gia được chứ!”

Quý Tử Nhân đã có tinh thần, “Mẹ muốn tới Ân gia?”

“Dĩ nhiên rồi, con ở Mỹ có Á Minh chăm sóc lâu vậy, người làm mẹ là mẹ đây phải tỏ ra một chút chứ, hưởng hồ quan hệ giữa Quý gia và Ân gia cũng không tệ.” Quý Tử Nhân đã sớm gọi xe, hai mẹ con rời khỏi đây thì lên một chiếc taxi, sau khi lên xe Mạnh Vân sờ mặt con gái, trái xem phải ngó, “Con ngủ một giấc ở chỗ mẹ, trời sáng thì mẹ gọi đến Ân gia, nếu cha mẹ Ân Á Minh rảnh thì hôm nay chúng ta có thể đi ngay.”

“Thật?” Trong ánh mắt Quý Tử Nhân dấy lên hy vọng.

“Ừ.” Mạnh Vân trừng con gái, “Vốn thấy cái dạng này cũng không muốn mang con đi, nhưng đáng thương cũng có chỗ tốt.” Co gái khốn khổ vì tình, có thể chiếm vài phần đồng tình, có người ưa thích con mình như vậy, chung quy cha mẹ Ân Á Minh vẫn phân chấn.

“Ừm... Thế con không ngủ nữa, như thế này rất tốt rồi?” Quý Tử Nhân chớp mắt, bất thành linh thông suốt.

Mạnh Vân véo má con gái, cười nói: “Thông suốt là được rồi.”

MẸ KẼ CỦA LỢ LEM

Chương 54

Kế hoạch của Mạnh Vân khá ổn, nhưng giờ cha mẹ Ân Á Minh đâu có rảnh, lúc này họ vẫn đang cho rằng trong bụng Vu Kiều có đứa bé, cho nên vội chuẩn bị hôn lễ, tuy bên ngoài đang truyền “hiến đứa bé để cưới” nhưng họ không thể đợi đến lúc bụng Vu Kiều to rồi mới cử hành hôn lễ, dù sao bây giờ đứa bé còn chưa được vài tuần, chờ đến khi sinh nói con bé sinh non là được, cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Ân Á Minh đang định chọn thời điểm tốt nói cho cha mẹ biết chuyện này, Vu Kiều hoàn toàn bị mắc mưu anh, anh biết người bịa đặt là kẻ nào, đến lúc đó có một nhà Ân Lợi làm bia chắn, hẳn là rất dễ giải quyết, hẳn sẽ dễ giải quyết, dù sao anh cũng đã có giấy chứng nhận, đứa bé sớm muộn gì cũng có thôi, vội làm gì.

Anh thấy mình nên sắp xếp thời gian tìm cho bác trai và anh họ 'tốt đẹp' của mình ít chuyện, chứ cả ngày ăn rồi lại nằm không tốt, có thể khiến người ta suy bầy nghĩ tám sinh sự, chắc chắn đây là rảnh rồi buốt trứng trong truyền thuyết rồi, có chuyện cần làm dĩ nhiên sẽ để người khác yên tĩnh, ngày ngày có cơm trắng dâng tận miệng, nuôi đến độ muốn lật trời!

Mẹ Vu Kiều tự mình tới, lần này con gái kết hôn gả cho một chàng trai trẻ đứng đắn, ngàn dặm mới tìm được một con rể tốt, người khác cũng chỉ còn nước ôm hận ghen ghét, sao bà có thể không kích động, hận không thể tuyên cáo toàn bộ thế giới biết được chứ.

Vì vậy khi mẹ Ân Á Minh - Chu Thục Nhân gọi tới bà đã sẵn sàng, Chu Thục Nhân cũng đã trông mong con trai kết hôn lâu rồi, trái lại bà không nôn nóng muốn ôm cháu trai, nhưng Ân Viễn lại gấp, vậy nên hôn nhân lần này hai người đã dốc toàn lực, phải nở mặt nở mày, hôn sự phải hoàn mỹ không tì vết.

Bà hưng trí bừng bừng tới Vu gia bàn chuyện cưới xin, khách mời... cho

nên sẽ không đi gặp Mạnh Vân, bà không thể mời Mạnh Vân và Quý Tử Nhân đến Vu gia cùng mình chứ.

“Phân Phương, bà thấy màu đỏ nào được? Giờ mắt tôi cũng không được tốt lắm, bà thấy cái nào đẹp?” Chu Thục Nhân cầm hai khối vải đỏ tới hỏi Đới Phân Phương, hai người đã bắt đầu gọi nhũ danh của đối phương rồi.

“Khối này tốt, khối sáng ấy!” Đới Phân Phương chọn lấy một trong đó, thứ này dùng để làm vỏ chăn, ga giường, hai nhà đều có chung quan điểm, không mua có sẵn, muốn dùng người thêu thùa nên vô cùng gấp gáp.

Mặt Đới Phân Phương đầy vẻ vui mừng, vốn bà tưởng nhà Ân Á Minh cao công kín tường khó tiếp cận, không ngờ dễ nói chuyện như thế, lời nói hay hành động đều rất ôn hòa, không có chút kiêu ngạo gì, rất có thành ý, xem xét thấy chắc là thật lòng muốn tới kết thông gia, vậy bà yên tâm rồi, yêu cầu gả con gái đi của bà vốn là thế.

Quan trọng nhất là sinh lễ đối phương đưa cũng khá bắt mắt, cũng không phải bà chú ý nhiều, Vu gia bà không thiếu tiền, nhưng sinh lễ đẹp tỏ rõ ý coi trọng của nhà trai, cùng lắm thì bà cho thêm nhiều của hồi môn thôi, tất cả mọi người đều có mặt mũi.

“Đúng rồi, ảnh chụp cô dâu chú rể Á Minh và Kiều Kiều ra sao rồi, bọn họ còn chưa chụp mà.” Đới Phân Phương bất ngờ nhớ tới chuyện quan trọng này.

Chu Thục Nhân cười nói: “Không sao đâu, Á Minh đã xếp xong hết rồi, xế chiều nay chúng nó lấy giấy đăng kí hôn rồi sẽ có người gửi ảnh mẫu áo cưới từ Pháp đến, mai có thể chụp, đừng vội.”

Đới Phân Phương càng hài lòng về Ân Á Minh hơn, bà không khỏi cảm khái, “Á Minh nó thật tốt, càng ngày càng tốt, chẳng bù cho Kiều Kiều nhà tôi, chẳng hiểu biết gì mấy thứ này, không có Á Minh chắc nó sẽ còn cho tôi nhiều chuyện rắc rối hơn.”

“Tôi lại thích có một đứa như Kiều Kiều nhà bà.” Dựa trên mọi mặt nhân tố, ấn tượng của Chu Thục Nhân về Kiều Kiều càng ngày càng tăng, hơn nữa người nhà Vu Kiều cũng không tệ, “Á Minh nhà tôi bình thường chỉ biết công tác và công tác, có Kiều Kiều ở cạnh nó trông nom cũng vừa hay khiến nó chú ý chuyện nhà, người làm mẹ tôi đây cũng thật vui mừng thay.” Hai người trò chuyện vui cười, Chu Thục Nhân nào có lòng gì để gặp Mạnh Vân, bà vốn không có ấn tượng tốt với Mạnh Vân, người đàn bà này ly hôn với Quý Huy thì đã hết quan hệ với Quý gia rồi, Vu Kiều là vợ hai của Quý Huy đã qua đời, tình huống đặc thù, nhưng Mạnh Vân thấy Quý gia xảy ra chuyện thì nhao nhao đòi li hôn, bà chướng mắt người như thế nhất!

Dù sao Mạnh Vân cũng không có số điện thoại của bà, nếu gọi điện thoại đến nhà, bảo người hầu nói bà bận nhiều việc là được, gạt bà ta vại ngày, đợi đến sau rồi tính.

Chu Thục Nhân cũng không có gì băn khoăn, vốn thương xót cho Quý Tử Nhân, gặp phải bà mẹ kiêu này cũng không dễ dàng gì.

Bà biết Quý Tử Nhân có ý với con trai, cũng nhìn ra được, nhưng con trai bà đã kết hôn rồi, haiz... Việc này cần có duyên phận, không có đâu thể cưỡng cầu, lúc trước bà ép con trai tìm đối tượng, kết quả dù thế nào cũng đều bại, không ngờ trong một khoảng thời gian ngắn, con trai đã chủ động muốn kết hôn, điều này đã tỏ rõ con trai và Vu Kiều có duyên phận!

Quả nhiên không ép được bà ta, dù ép buộc, chắc rằng có non nửa là bằng mặt không bằng lòng.

Mạnh Vân tức giận nghĩ, không ngờ vừa về nước đã đụng phải cục sắt, Ân gia vậy mà không gặp bà, bà có rất nhiều lời muốn nói với hai vị phụ huynh của Ân Á Minh, nhưng giờ mọi người còn chưa liếc nhau lấy một cái, còn nói cái lông, con gái cũng mất công chuẩn bị bộ dáng đáng thương yếu ớt, thật là tức chết bà.

“Mẹ, làm sao đây, khẳng định Ân gia đang chuẩn bị hôn lễ anh Á Minh và ả đàn bà đê tiện kia, căn bản là không rảnh gặp chúng ta.” Quý Tử Nhân

lại bắt đầu thay đổi tâm trạng, gần đây cô ta khóc hơi nhiều, lúc có một mình đều muốn khóc, giờ có mẹ ruột ở cạnh thì càng khó nhịn.

“Khóc cái gì!” Mạnh Vân đi tới đi lui trong phòng, sau đó đột nhiên dừng lại nói, “Không phải trước đó con nói, Á Minh nó có một anh họ đang theo đuổi con à, tên là gì ấy nhỉ?”

Quý Tử Nhân lộ ra biểu lộ chán ghét, “Đúng là có người này, tên Ân Hồng Vũ, nhưng anh ta rất vô dụng, trước đó con có để hẳn ta hỗ trợ, ai dè anh tay gập gáp chẳng giúp được gì, mới có vài ngày con đi kia đã dụ anh Á Minh kết hôn, rõ ràng là anh em họ với anh Á Minh nhưng một chút cũng không nhìn ra điểm giống, thật là một trời một vực.”

“Một lần không có tác dụng có sao, một lần không được, chung quy chưa chắc đã không làm lại được, con cứ bày cho thằng đó hành động lần nữa.” Mạnh Vân cảm thấy Ân Hồng Vũ là một đối tượng rất tốt để lợi dụng, “Anh ta không đáng tin cũng kệ, chúng ta muốn anh ta nói cũng chẳng phải điều đáng tin gì, để loại người này là ổn nhất.”

“Cái gì?” Quý Tử Nhân không kịp phản ứng, “Hẳn thật cừ đó mẹ à, chuyện bàn giao lần trước anh ta cũng không nói rõ ràng.”

“Cứ để anh ta nói, trong bụng Vu Kiều đứa bé không phải là của Á Minh, nó là người Ân gia, lời nói có ích hơn lời chúng ta nhiều.” Lòng Mạnh Vân không thể nói là không ác độc, “Nhận giấy chứng nhận kết hôn thì cũng có thể làm giấy li hôn, nếu Ân gia nghe được chuyện này, con xem hôn lễ này phải xử lí sao, bất kể trong bụng ả kia là đứa bé của ai, vừa có tin này truyền, sau này cũng đừng hòng an tâm, nếu đứa bé không phải của Ân gia, vậy là tốt nhất, chúng ta chỉ cần chờ đợi là được, nếu là của Ân gia chắc rằng trong lòng cô ta không thoải mái, lẽ nào không đi gây sự? Khi ấy, cơ hội của con đã tới.”

Việc này không ác độc chắc chắn không thể thành công, dù sao là bịa đặt, cô ta đã quen thuộc nó nhiều rồi, “Vậy được, mai con sẽ hẹn anh ta ăn cơm.”

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 55

Hai ngày nay Ân Hồng Vũ có gọi điện liên lạc với Quý Tử Nhân, cuối cùng thì Ân Á Minh và Vu Kiều đã kết hôn, kế hoạch của hắn đã thành công rồi, dĩ nhiên tâm trạng của hắn rất tốt, người gặp chuyện vui, tinh thần đều rất sáng khoái, nếu như có thể hẹn hò gì đó với nữ thần thì lại càng sung sướng hơn nữa!

Đáng tiếc Quý Tử Nhân vẫn luôn không nhận điện thoại của hắn, hắn đoán gần đây Quý Tử Nhân sắp phải về Mỹ đi học nên hơi bận rộn, cũng không để ý lắm.

Hắn cảm thấy có chút tiếc nuối, nếu như hai người có thể có chút tiến triển trước khi Quý Tử Nhân về trường thì tốt biết mấy, nếu như có thể gao nấu thành cơm thì càng tốt, nói không chừng hắn cũng có thể kết hôn luôn, tuổi tác của hắn cũng không còn nhỏ nữa rồi.

Về phần đi học gì đó, kết hôn rồi cũng có thể học mà, không học nữa nghỉ luôn cũng được, dù sao đại học ở nước ngoài, ai biết được Quý Tử Nhân có học xong hay chưa, dù sao cũng có đi học qua rồi, ai mà đi so đo chứ.

Cảnh tượng trong suy nghĩ của hắn khá đẹp, vợ của hắn là du học sinh từ nước ngoài trở về, vẻ ngoài đẹp, xuất thân tốt, đạo đức tốt.....

Thực ra trong tầng lớp này, du học sinh trở về cũng chẳng có gì hiếm hoi, Ân Hồng Vũ không biết tiếng anh, nên cảm thấy ra nước ngoài du học đặc biệt hiếm lạ.

Đang mơ mộng, đúng lúc điện thoại của Quý Tử Nhân gọi đến.

“Anh Hồng Vũ.” Giọng nói của Quý Tử Nhân ngọt lịm.

“Tử Nhân, rốt cuộc em cũng rảnh rồi.” Trong lòng Ân Hồng Vũ nói thầm, Quý Tử Nhân cũng không phải không để ý đến hắn, chẳng phải đã chủ động

gọi đến đó sao, “Khi nào thì về Mỹ đi học vậy?”

“Tạm thời không về nữa, hôm nay mẹ em mới về nước, muốn ở chỗ em một thời gian, em phải ở bên cạnh mẹ.”

“Ôi chao, vậy thì thật sự phải ở bên cạnh mẹ em cho tốt đó.” Ân Hồng Vũ cầu còn không được, người ở trong nước thì dễ giải quyết hơn, “Anh cũng chưa gặp qua dì nữa, hay là hôm nay anh mời hai người ăn cơm nhé.”

Quý Tử Nhân che di động lại hỏi Mạnh Vân có đi không.

Mạnh Vân suy nghĩ rồi lắc đầu: “Chuyện này mẹ không tiện ra mặt, mẹ cũng đã tái hôn nhiều năm vậy rồi, chuyện của nhà họ Quý mẹ xen miệng vào thì đáng nghi lắm, con thật sự cho rằng anh họ của Á Minh là thằng đàn à, cho dù cậu ta đàn thật, nhưng mẹ của Á Minh cũng không phải ngốc, nếu biết chuyện này có liên quan đến mẹ, đoán chừng sẽ không tin đâu.”

“Vậy..... Vậy chỉ có con với hấn ta gặp mặt ạ?” Thật sự Quý Tử Nhân không muốn gặp Ân Hồng Vũ lắm.

“Ừ, nếu cậu ta đã hẹn con, thì con đi đi.” Mạnh Vân cảm thấy có một số chuyện nói qua điện thoại thì không thể nói rõ được, lúc gặp mặt trò chuyện vô tình nhắc đến mới hay, hơn nữa là đối phương chủ động hẹn ra, vậy thì lúc con gái nhắc đến sẽ không có vẻ như là đang cố ý.

Nhưng thật sự bà ta đã nhờ cậy nhằm người, Quý Tử Nhân nói Ân Hồng Vũ đứng về phía bọn họ, bà ta cũng cứ thế mà tin, nào biết Ân Hồng Vũ ngoài mặt một đường, sau lưng một nẻo.

Lúc Quý Tử Nhân đi còn đặc biệt trang điểm, cố gắng làm cho sắc mặt của mình nhìn tốt một chút, vốn còn muốn mang gương mặt tiêu tụy, mệt mỏi đến nhà họ Ân, bây giờ lại không có tác dụng.

Quá trình “hẹn hò” dĩ nhiên rất suông sẻ, Quý Tử Nhân cũng rất thuận lợi “trong lúc vô tình” nói đến chuyện Vu Kiều không đứng đắn, ý chỉ đưa bé trong bụng của cô rất có khả năng không phải của Ân Á Minh, Ân Hồng Vũ

cũng tỏ ý đã hiểu, nhất định sẽ nói với thím, cũng tức là mẹ của Ân Á Minh.

Sự thật dĩ nhiên là không thể nào rồi, Ân Hồng Vũ mặc kệ Vu Kiều mang thai con của ai, của người khác thì càng tốt, càng thấy rõ người phụ nữ đó ác độc, vậy thì sau này càng thêm gà bay chó sủa, quả thật hẳn nghe đến vui sướng biết mấy.

Nhưng mà chủ yếu nhất vẫn là vì hẳn biết chuyện Vu Kiều mang thai là giả, chính hẳn tung tin đồn ra mà, thế thì hẳn còn đi nói cái rắm gì nữa chứ.

Hai mẹ con thiết tha mong chờ hôn lễ xảy ra biến cố, chính là ngoài mặt vẫn cử hành theo thường lệ, nhưng đoán chừng chắn chắn bên trong đã khó chịu với nhau rồi, đây chính là bước đầu tiên trong kế hoạch phá hoại tình cảm của Vu Kiều và nhà họ Ân.

Mạnh Vân nghĩ, nhà họ Ân xảy ra chuyện này, bà ta lại dắt Tử Nhân qua đó, nhà họ Ân nhất định sẽ có cái nhìn khác đối với Tử Nhân, người này đối lập hoàn toàn với người kia.

Ân Á Minh nghe thuộc hạ báo cáo, nói Quý Tử Nhân lại gặp mặt Ân Hồng Vũ, người anh phải đi theo dõi Quý Tử Nhân vẫn luôn làm việc, đối phương là một kẻ đê tiện, anh không theo dõi chặt chẽ sao mà được chứ.

“Hình chụp không tệ.” Ân Á Minh lật những tấm hình chụp Ân Hồng Vũ và Quý Tử Nhân gặp nhau, cặp này xứng đôi thật đấy, không ở bên nhau cũng đáng tiếc quá đi, hay là anh làm ông mai một lần? Tuổi tác của anh họ cũng không nhỏ, cũng nên kết hôn rồi, lại môn đăng hộ đối với Quý Tử Nhân, trời đất tạo nên, không ở bên nhau thì thật sự là lẽ trời khó tha.

“Cậu xem bọn họ có xứng đôi không?” Ân Á Minh cầm ảnh chụp hỏi người vừa báo cáo với anh.

Người nọ quẫn lên, xứng cái mốc xì, phong cách của hai người chênh lệch quá nhiều, người đẹp và quái vật phiên bản đời thật hay sao, phải trái lương tâm bao nhiêu mới có thể nói ra câu xứng đôi chứ.

Nhưng mà xem ý của boss hình như là muốn tác hợp cho cặp đôi này, thôi vậy, dù sao anh ta cũng chỉ là người làm công thôi, ông chủ nói cái gì thì là cái đó! “Em thấy cũng xứng lắm, vừa nhìn đã thấy có tướng vợ chồng rồi!”

Ân Á Minh hài lòng gật đầu, “Tôi cũng nghĩ như vậy, cậu với tôi có cùng suy nghĩ đây.”

Nhưng mà vấn đề là tác hợp thế nào, Ân Hồng Vũ thì chắc chắn rất sẵn lòng, bên phía Quý Tử Nhân thì hơi khó khăn, cô ta mà nhìn trúng Ân Hồng Vũ thì đúng là gặp ma rồi, ồ phải rồi, Mạnh Vân mẹ của Quý Tử Nhân đã trở về, người này cũng không phải là đèn cạn dầu đâu, năm xưa ly hôn với Quý Huy cũng ồn ào lớn lắm, người phụ nữ này nổi tiếng háms lợi, cũng có thể lợi dụng được.

Đề anh suy nghĩ xem.....

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 56

“Em hơi hồi hộp.” Vu Kiều ngồi trong xe nín lấy góc áo, ngày mai cô phải đi chụp ảnh cưới với Ân Á Minh, rốt cuộc hôm nay phải đi đến nhà họ Ân gặp cha mẹ của Ân Á Minh rồi, sức khỏe của cô đã hoàn toàn hồi phục.

Cô đã gặp qua mẹ của Ân Á Minh, vừa đoan trang lại có khí chất, sau khi trò chuyện thì phát hiện cũng là một người nói lí lẽ, mẹ của cô cũng gọi điện đến, nói con người của sui gia rất tốt.

Cha của Ân Á Minh thì Vu Kiều chưa gặp qua, chỉ là đã từng thấy trên tin tức, đối phương chắc chắn không biết cô.

Vậy nên cô rất căng thẳng, lần đầu tiên kết hôn, lại gấp gáp như thế, có khi nào cha của Ân Á Minh cảm thấy cô rất tùy tiện không?

“Hồi hộp gì chứ, em nhìn mẹ anh thì biết, bà ấy thích em như thế, bên phía ba anh cũng tuyệt đối không có vấn đề.” Ân Á Minh bắt lấy một bàn tay của Vu Kiều, nắm lại, “Sức khỏe của ông ấy không tốt, nguyện vọng lớn nhất chính là anh có thể kết hôn sớm một chút, bây giờ nguyện vọng lớn nhất cũng đã thành hiện thực rồi, ông ấy mừng còn không kịp nữa. Em yên tâm, nhà anh không để ý lắm đâu.”

“Vậy những họ hàng khác của anh thì sao?” Lòng bàn tay Vu Kiều đỏ mềnh, kết hôn không chỉ là chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình, không chỉ bao gồm cha mẹ hai bên, còn có bạn bè họ hàng hai bên nữa, sau này cô phải hòa hợp với cả gia đình của đối phương.

“Họ hàng trong nhà đều nghe theo anh hết.” Ân Á Minh không hề cảm thấy có chỗ nào không ổn, “Bây giờ Ân Thị là do anh nắm quyền, họ hàng trong nhà, rất nhiều người đều đang làm việc trong công ty của anh, cho dù không làm ở đó, công việc làm ăn phần lớn cũng cần anh giúp đỡ, bọn họ sẽ không làm khó anh, đương nhiên cũng sẽ không làm khó vợ anh.” Anh nháy

mắt với Vu Kiều.

Vu Kiều quẫn lên.

Mà sự thật thì y như Ân Á Minh nói vậy, lúc Vu Kiều đến nhà họ Ân gặp không ít người, nhưng thái độ của người nào đối với cô cũng rất tốt, không, không phải rất tốt, mà có thể coi là cực kỳ tốt, ai nấy đều khen cô xinh đẹp, có khí chất, cả đời này cô được khen nhiều nhất hẳn là ở nhà họ Ân rồi, quả thật là được cung chiều mà lo sợ.

Điều kiện của cô thế này, đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị người ta chỉ chỉ trở trở rồi, căn bản không hề nghĩ tới sẽ được hoan nghênh như vậy, xem ra địa vị của Ân Á Minh trong nhà họ Ân rất cao, đúng là làm chủ tịch thì khác hẳn, mọi người đều phải nhìn sắc mặt của anh. Tuy cô cũng là chủ tịch, nhưng Vân Hải sao có thể so với Ân Thị được chứ.

Ân Viễn – cha của Ân Á Minh, rất gần gũi, y như bên ngoài nói vậy, sức khỏe của ông không tốt, nói chuyện cũng không lớn tiếng, vô cùng ôn hòa, Ân Á Minh có mấy phần tương tự như ông, nhưng khí chất thì chênh lệch khá nhiều, Ân Á Minh thì lạnh lùng, mạnh mẽ, nhanh nhẹn, Ân Viễn thì vô cùng ấm áp.

Trong số họ hàng, Vu Kiều đặc biệt chú ý đến gia đình của Ân Lợi – bác của Ân Á Minh, hai ngày trước anh có nhắc đến, bây giờ cũng là bác của cô rồi.

Ân Lợi hoàn toàn không có chỗ nào giống cha của Ân Á Minh, cũng không biết là tâm sinh ra tướng hay là như thế nào, mà trông có vẻ đặc biệt xảo trá, vóc người thì gầy còm, nên nhìn qua có chút thâm trầm, cô nhìn mà hơi thấy sợ hãi.

Vương Tĩnh – vợ của ông ta thì cũng khá xinh đẹp, môi rất mỏng, Vu Kiều cảm thấy chắc chắn miệng lưỡi của người này rất lưu loát, nhìn bề ngoài thì không biết có dễ chung sống hay không.

Sau đó chính là anh họ của Ân Á Minh – Ân Hồng Vũ.

Vu Kiều cảm thấy gen của nhà họ Ân nhất định là có vấn đề, tuy khí chất của Ân Lợi không tốt lắm, nhưng nhìn bề ngoài cũng ổn mà, nhưng con trai ông ta – Ân Hồng Vũ, thì thật sự là bị đột biến gen, không được di truyền một chút ưu điểm nào của cha mẹ, vẻ ngoài đặc biệt thô tục, vóc dáng thì khá cao, nhưng thật sự đã bị vẻ bề ngoài chìm xuống, y như một kẻ lưu manh.

Điều khiến cô khó chịu hơn cả, chính là ánh mắt đáng ghét của Ân Hồng Vũ khi nhìn cô, cô đã từng thấy qua không biết bao nhiêu ánh mắt của đàn ông, có thể phân biệt được, tên này vừa thấy cô thì mắt sáng rực lên, chắc chắn trong đầu đang nghĩ đến những chuyện bản thủ.

Tốt xấu gì thì cô cũng là vợ của Ân Á Minh, đã nhận giấy kết hôn, đâu phải tùy tiện kéo về đây, ánh mắt của cái gã này quá mất lịch sự.

Dĩ nhiên Ân Á Minh cũng nhìn thấy, trong lòng anh rất không thoải mái, cực kỳ không thoải mái, Ân Hồng Vũ đôn bậy về Vu Kiều đã quá đáng lắm rồi, chỉ là nể tình vừa vịn giúp được anh, nên mới không tính toán thôi, bây giờ còn còn héch mui lên mặt nữa.

Vợ của tôi là người mà anh có thể tùy tiện tư tưởng bậy bạ sao? Nhìn thấy người đẹp thì muốn động tay động chân, muốn bị chém tay hay là bị chặt chân hả?

Quả nhiên tên này với Quý Tử Nhân xứng đôi nhất, anh mà không tác hợp thì thật sự có lỗi với lương tâm quá.

Chào hỏi gặp mặt xong hết rồi, rất nhanh đã đến giờ cơm, lúc này mọi người đều đã thả lỏng, cũng bắt đầu tán gẫu.

Vương Tịnh mẹ của Ân Hồng Vũ cười nói với Chu Thục Nhân: “Thục Nhân, vẫn là Á Minh nhà em ngoan, biết sớm tìm một cô vợ về để em với Ân Viễn hưởng phước, Hồng Vũ nhà chị ấy à, thật sự không muốn nói đến nó nữa, lớn thế này rồi cũng không biết dắt bạn gái về, chị cũng không biết

khi nào mới có thể ẵm cháu nữa.”

Nói rồi bà ta nhìn sang bụng của Vu Kiều, ở góc độ của bà ta vừa vặn có thể nhìn rõ, liếc nghiêng nhìn Vu Kiều.

Vu Kiều bị bà ta nhìn đến sờn cả tóc gáy, vừa rồi cô cũng phát hiện, không ít người ở đây đều lén lút liếc qua bụng của cô, lẽ nào tin đồn cô mang thai mọi người đều biết hết rồi sao? Cô căng thẳng nhìn sang cha mẹ của Ân Á Minh, lo sợ bọn họ cũng nghĩ như thế.

Cô vốn đâu có mang thai, đến lúc đó không có đứa bé, chẳng phải mọi người sẽ nói là cô lừa kết hôn sao? Nhưng lúc trước cô đã nói với mẹ của Ân Á Minh rất rõ ràng rồi, đối phương cũng cho thấy là đã hiểu rất rõ rồi mà.

Chuyện này nên giải thích như thế nào đây!

“Gấp cái gì, tụi nhỏ vẫn còn trẻ mà, tôi cũng đâu vội ẵm cháu, vợ chồng mới kết hôn, sớm muộn gì Kiều Kiều cũng sẽ có thôi.” Chu Thục Nhân cười híp cả mắt vỗ vỗ lên tay Vu Kiều, “Đừng thấy áp lực, đứa bé có đến hay không đều do duyên phận, mẹ cũng chỉ có một đứa con là Á Minh thôi, kết hôn mấy năm sau mới có, không vội.”

Vu Kiều thở phào một hơi, có câu nói này của mẹ Ân Á Minh thì cô yên tâm rồi, xem ra đối phương thật sự đã nghe hiểu rồi.

Mọi người có chút kinh ngạc, chẳng phải nói Vu Kiều và Ân Á Minh kết hôn vì con sao? Sao bây giờ nghe vào lại không phải như vậy, rốt cuộc có con hay không thế?

Vương Tĩnh cũng rất bất ngờ, bà ta lén lút nhìn chồng và con trai, tình hình không đúng nha.

Bầu không khí hơi kì lạ, sau đó Ân Á Minh liền mở miệng.

“Bác gái, anh Hồng Vũ không có nói với bác à? Anh ấy có bạn gái mà, anh ấy còn nói muốn tiến thẳng đến hôn nhân nữa, cháu nghe rõ lắm.” Anh

cười với Vương Tĩnh, “Bác còn sợ không thể ẵm cháu sao? Đoán chừng rất nhanh thôi thì sẽ được ẵm rồi.”

Vương Tĩnh chớp chớp mắt, bà ta biết con trai yêu thích Quý Tử Nhân, nhưng hai đứa vẫn chưa phát triển được bao nhiêu, lẽ nào thằng con khoác lác với Ân Á Minh?

Được rồi, với sự hiểu biết của bà đối với con trai mình, cũng không phải là không có khả năng.

Bà ta biết sự thật, nên hơi chột dạ, trong lòng nói thầm mau lướt qua cái chủ đề này đi, bà ta không muốn con trai mình mất mặt.

Ân Hồng Vũ cũng rất ngại ngùng, hẳn thì muốn rồi đó, nhưng quan hệ với Quý Tử Nhân thật sự vẫn chưa đến bước đó, lúc trước hẳn nói với Ân Á Minh cũng đâu có khoa trương như vậy.

Cả nhà hẳn đều biết, nhưng mà bà con họ hàng khác thì không biết, bị Ân Á Minh nói như thế, mọi người đều tò mò, Ân Viễn chỉ có một đứa cháu là Ân Hồng Vũ, địa vị của Ân Hồng Vũ trong nhà họ Ân cũng tương đối quan trọng, hẳn muốn kết hôn, sao mọi người có thể không chú ý chứ.

“Ôi chao, đây là chuyện tốt nha.” Tâm trạng của Chu Thục Nhân không tệ, gần đây chuẩn bị hôn lễ, đặc biệt cảm thấy hứng thú với mấy chuyện kết hôn, “Chưa bao giờ nghe Hồng Vũ nói tới nha, Á Minh cũng thật là, không nói gì với thím hết, con gái nhà ai thế, thím có biết không?”

Bà thật sự không biết, trong lòng cực kỳ tò mò, có thể nhìn trúng đứa cháu này của bà thì hơn phân nửa chẳng phải gia đình dòng dõi cao sang rồi. Gia đình đảng hoàng làm sao mà chịu gả con gái cho người như vậy chứ, tiếng tăm của Ân Hồng Vũ chẳng tốt lành gì, ăn chơi, gái gú, cờ bạc, cái nào cũng có, chỉ là ở trong nhà bà thì mới giả vờ ngoan ngoãn thôi.

“Thì chính là Tử Nhân đó.” Mặt mày Ân Á Minh rạng rỡ, kiểu như vô cùng chúc phúc vậy, “Con còn tưởng mẹ biết rồi ấy chứ.”

“Tử Nhân?” Chu Thục Nhân trừng mắt, “Con gái của Quý Huy?”

“Phải, không tin mẹ hỏi anh Hồng Vũ đi.” Anh nhìn sang Ân Hồng Vũ đầy mong đợi, “Đều do anh Hồng Vũ nói với con mà, con thấy hai người bọn họ thật sự cũng xứng đôi lắm.”

“.....” Mọi người đều bị chấn động, Quý Tử Nhân, con gái của Quý Huy, bọn họ cũng đều đã gặp qua, trước kia là một cô bé xinh xắn, bây giờ đã là một cô gái trưởng thành rồi, về mặt nào cũng đều rất tốt, lúc trước bọn họ nghe nói Chu Thục Nhân muốn để con bé làm con dâu mà.

Cô gái như thế lại coi trọng Ân Hồng Vũ? Đừng đùa chứ!

Chu Thục Nhân đã hoàn toàn không hiểu tình huống hiện tại là gì nữa, chẳng phải Tử Nhân thích Á Minh nhà bà sao? Sao lại đứng chung một chỗ với Ân Hồng Vũ rồi? Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Vu Kiều là người khiếp sợ nhất, chuyện này sao có thể được chứ? Có đánh chết cô cũng không tin Quý Tử Nhân coi trọng Ân Hồng Vũ, Ân Á Minh hoàn toàn là đang bịa đặt, rốt cuộc Quý Tử Nhân nhìn trúng ai, cô rõ hơn ai hết, bởi vì thế mà thiếu chút nữa cô còn dây vào họa hại thân, cô có chết cũng không thể quên được!

Cô căng thẳng nhìn Ân Á Minh, dùng ánh mắt ý bảo anh đừng nói bậy nữa.

Ân Hồng Vũ cười khan, hẳn phải nói thế nào mới ổn đây, nói phải thì là nói dối, nói không phải thì mặt mũi không biết để đâu, hôm nay Ân Á Minh bị sao thế này, cố ý khiến hắn khó xử à?

“Da mặt Tử Nhân mỏng lắm, tụi con vẫn chưa ổn định đâu, chuyện sau này ai mà nói chắc được, nên con cũng không nói với mọi người, em ấy còn đi học mà, kết hôn cũng còn sớm lắm.” Rốt cuộc Ân Hồng Vũ cũng nói dối, đối với hắn, mặt mũi quan trọng nhất, giải quyết chuyện xấu hổ trước mặt trước đã rồi nói tiếp.

Không phải trong lòng không oán trách, sao hôm nay Ân Á Minh lại hại hấn chứ, lẽ nào là vì hấn nhìn Vu Kiều hơi nhiều một chút à?

Nói không phải chứ, vẻ ngoài của Vu Kiều chính là để cho đàn ông nhìn mà, không biết đã có bao nhiêu thằng đàn ông nhìn qua cô ta nữa, thêm hấn vào cũng không nhiều, bớt hấn ra cũng không ít, đến nỗi như vậy sao?

Cùng lắm thì sau này nhìn ít một chút là được chứ gì, nhỏ mọn!

Thật sự mọi người không tin tưởng lắm, nhưng vẫn không ngừng nói mấy câu nói dễ nghe, nào là Ân Hồng Vũ thật tinh mắt, nào là hai người xứng đôi, còn nói con gái nhà họ Quý rất cuộc cũng gả vào nhà họ Ân của bọn họ rồi, đúng là duyên phận!

Khóe miệng Vu Kiều giật giật, nếu như Quý Tử Nhân biết chuyện này, đoán chừng sẽ bị tức đến chết mất.

“Hắt xì!” Quý Tử Nhân đang ở nhà bàn bạc với Mạnh Vân phải đối phó với Vu Kiều thế nào, đột nhiên hắt xì một cái, bỗng dung cô ta thấy hơi lạnh lạnh.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 57

Phòng của Ân Á Minh đã được trang trí thành phòng tân hôn, bước vào thì có thể thấy cả phòng đều tràn đầy màu đỏ rực vui tươi, nhưng cũng chưa xong hoàn toàn, chần gỏi còn chưa xong, cần phải thêm.

Vu Kiều nhìn một vòng rồi cười với Ân Á Minh: “Em còn tưởng rằng phòng của anh lớn lắm chứ.” Cô bước đến cửa sổ sát đất, kéo rèm cửa ra, nhìn ra phía bên ngoài, xuyên qua ban công có thể nhìn thấy hồ bơi ở dưới lầu.

“Tại sao? Em thích phòng lớn à?” Ân Á Minh ôm lấy Vu Kiều từ phía sau, hôn lên cổ cô, ăn cơm xong thì bà con họ hàng đều về hết rồi, hôm nay chỉ là gặp mặt biết nhau thôi, cuối cùng bây giờ bọn họ cũng có thể giới hai người.

Vu Kiều cảm thấy hơi nhột, khẽ né ra, Ân Á Minh ôm cô càng thêm chặt.

Vu Kiều trêu chọc nói: “Anh xem mấy anh tổng giám đốc bá đạo trong phim đó, đều có phòng riêng lớn cực kỳ, phòng trong căn hộ của anh khá lớn, em còn tưởng rằng phòng trong nhà anh còn lớn hơn nữa chứ.”

“Lúc anh còn nhỏ chính là ngủ trong căn phòng này, sau này cũng chưa từng đổi qua.” Ân Á Minh thấy cũng không có gì, “Dù sao anh cũng lớn vậy rồi, không gian trong phòng có lớn nữa cũng không biết dùng để làm gì, có thể ngủ là được, nếu như em thích lớn hơn, thì chúng ta có thể dọn lại một chút, hoặc là nối liền phòng này với phòng kế bên, vậy thì lớn rồi.”

“Không cần đâu, thế này là tốt lắm rồi, nhỏ một chút có cảm giác an toàn.” Vu Kiều nhát gan, phòng riêng của cô cũng không lớn lắm.

Ân Á Minh bắt đầu chơi đùa ngón tay của Vu Kiều.

Cảm thấy bầu không khí càng ngày càng mờ ám, trong lòng Vu Kiều nghĩ

thâm không ổn, bây giờ đang ban ngày ban mặt, ảnh hưởng không tốt, thế là quyết định đổi chủ đề, “Đúng rồi, mới nãy anh nói Quý Tử Nhân với ông anh họ kia của anh là một đôi hả? Anh nói vậy chẳng phải đang nói bậy sao?” Câu nói khó nghe cô cũng ngại nói, sao Quý Tử Nhân lại có thể đề ý gã đàn ông thô tục đó chứ.

“Anh cảm thấy hai người họ rất xứng mà, anh không tác hợp thì thật không ra gì.” Ân Á Minh nói như lẽ đương nhiên, “Tốt xấu gì Ân Hồng Vũ cũng là anh họ anh, tuổi tác lớn vậy rồi còn chưa kết hôn, anh nhỏ tuổi hơn anh ta, mà cũng đã có đôi tượng rồi, anh ta thì vẫn còn độc thân, anh có thể không bận lòng sao?”

Vu Kiều xoay cái đầu đầy vạch đen qua nhìn Ân Á Minh, bản lĩnh nói bậy nói bạ thế này cũng thật là càng ngày càng lợi hại rồi.

“Nhìn anh như thế làm gì, anh đây là có lòng tốt nha.” Trên mặt Ân Á Minh đầy vẻ vô tội, “Có thể em không biết, chứ hai người họ sớm đã có một chân với nhau rồi.” Tung tin đồn ai mà không biết, làm như chỉ có mình vợ anh mới bị thiệt vậy.

Mắt Vu Kiều trừng to: “Thật hay giả thế?!” Chuyện này quả là ảo diệu quá đi, Quý Tử Nhân uống lộn thuốc rồi sao? Cô ta kiêu ngạo như vậy, sao lại nghĩ quần như thế chứ.

“Đương nhiên là thật, có người tận mắt nhìn thấy Ân Hồng Vũ vào nhà của Quý Tử Nhân, còn là sau khi cùng nhau ăn cơm tối nữa, trai đơn gái chiếc, tiếp theo xảy ra chuyện gì thì khỏi phải nói rồi, em nhìn ông anh họ của anh có giống như người sẽ nhả miếng thịt dăng đến tận miệng ra không?” Ân Á Minh hoàn toàn là đang nói bừa, muốn gạt kẻ địch, vậy thì phải gạt được người của mình trước đã, bảo Vu Kiều ra ngoài nói dối tung tin đồn thì anh cũng không làm được, vậy thì dứt khoát không để cho cô biết sự thật, bà xã của anh chỉ cần hưởng phước là được rồi.

Lần đầu tiên Vu Kiều nghe chuyện này, tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, Quý Tử Nhân yêu đương kết hôn với ai, cô không hề

quan tâm, lúc trước trong tang lễ của Quý Huy, cô nghĩ rằng Ân Á Minh với Quý Tử Nhân là một đôi, lúc đó còn thấy rất đáng tiếc cho Ân Á Minh, bây giờ đổi lại là Ân Hồng Vũ thì cô không thấy có gì đáng tiếc cả, mơ hồ còn cảm thấy Quý Tử Nhân xui xẻo, ánh mắt của gã Ân Hồng Vũ kia, bây giờ cô nghĩ lại cũng cảm thấy ghê tởm, buồn nôn.

Cô sờ bụng mình, sau đó nhớ lại lúc trên bàn cơm có nhắc đến chủ đề liên quan đến đứa bé, “Á Minh, lúc này trên bàn cơm bác gái có nói đến chuyện đứa bé, đến bây giờ có phải họ hàng của anh còn cho rằng em mang theo đứa bé kết hôn với anh không vậy? Nếu như sau này bọn họ phát hiện em không có con.....” Không biết sẽ nói cô thế nào nữa.

“Lúc này chẳng phải mẹ anh đã nói rất rõ ràng rồi sao, chuyện đứa bé không vội, yên tâm đi, anh đã nói rõ ràng với mẹ rồi, bà ấy sẽ giải quyết giúp chúng ta.” Ân Á Minh vì chuyện này mà bị mẹ mình mắng một trận dữ dội, vì muốn kết hôn với Vu Kiều sớm một chút mà anh vẫn luôn giấu giếm, sau khi lấy giấy chứng nhận mới ngã bài mới mẹ mình.

Lúc đó cũng đã nhận giấy kết hôn rồi, cũng không thể nào đi li hôn chứ.

Chu Thục Nhân giận thì chắc chắn có giận rồi, nhưng mà không có giận Vu Kiều, giận là giận Ân Á Minh, Ân Á Minh đã kể hết tất cả mọi chuyện cho bà nghe.

Bà nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt Vu Kiều, quả thật Vu Kiều nói rất rõ ràng là không có thai, không hề lừa gạt ai, đều là do con trai bà thổi gió đốt lửa thành thế này, còn chạy đến nhà họ Vu bày mưu kế, vừa gạt vừa dỗ để cho Vu Kiều đồng ý kết hôn.

Thật sự bà cũng choáng váng, chưa bao giờ thấy qua kiểu ép cưới thế này.

Nhưng mà từ chuyện này có thể biết được, con trai mình thật sự rất thích Vu Kiều, bà không đành lòng phá hoại, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình cảm mẹ con.

Hơn nữa con trai cũng đã kết hôn rồi, nói không chừng nhanh thôi thì sẽ có thai thật, sức khỏe của Ân Viễn không tốt, không thể bị kích động nữa, bây giờ hòa thuận êm ấm, cũng có lợi với sức khỏe của ông ấy, người gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái mà.

Chủ yếu nhất là bà tin tưởng ánh mắt của con trai mình, nó nhớ thương đến vậy, sẽ không thể nào là người không đứng đắn.

Vu Kiều rất ngạc nhiên, “Mẹ anh thật sự là người hiểu lí lẽ hiếm thấy đó.” Đặt mình vào hoàn cảnh đó mà nghĩ, Đới Phân Phương – mẹ của cô đoán chừng không dễ nói chuyện vậy đâu, chắc chắn trong nhà sẽ náo loạn một trận.

Cô không thể không cảm thán sự độ lượng của mẹ chồng mình, Chu Thục Nhân rất lí trí, chuyện cũng đã đến nước này rồi, rồi rắm lí do kết hôn chỉ khiến mọi người đều không vui, làm to chuyện còn bị người ta cười cho, những kẻ chờ xem kịch hay, nói không chừng đều mừng thầm trong lòng.

Không bằng dứt khoát thuận theo tự nhiên thôi, cô hết sức để mọi chuyện phát triển theo chiều hướng tốt, buổi trò chuyện trên bàn cơm, có thể diện rồi, lí lẽ cũng có luôn, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng càng thêm tốt hơn, vừa độ lượng vừa cởi mở, nói thế nào cũng dễ nghe, gia đình hòa thuận êm ấm biết bao.

“Cái gì mà mẹ anh, bây giờ cũng là mẹ em rồi đó, em nên nói là mẹ chúng ta.” Ân Á Minh néo eo của Vu Kiều một cái, chọc cho Vu Kiều cười khanh khách, “Được rồi, được rồi, mẹ chúng ta, mẹ chúng ta thật là hiểu lí lẽ, xuất thân của bà chắc chắn rất tốt, hẳn là tiểu thư đài các nhỉ?”

“Ừ, xuất thân là tiểu thư dòng dõi thư hương, nhưng mà em đừng nhìn bà ấy hiểu lí lẽ vậy thôi, trong nhà anh, rất nhiều chuyện đều do bà làm chủ đó, sức khỏe của ba anh không tốt, lúc anh còn nhỏ thì công ty đều do bà ấy chống đỡ, là một người phụ nữ mạnh mẽ đó nha.” Ân Á Minh cảm thán, “Nếu không có mẹ anh, anh đoán bây giờ công ty sớm đã bị ông bác tốt của anh nuốt hết hơn phân nửa rồi.”

Vu Kiều đặt tay phủ lên tay của Ân Á Minh, nhẹ giọng nói: “Sau này chúng ta phải hiếu thảo với mẹ cho thật tốt.”

Ân Á Minh nghe xong, chột nói: “Vậy chúng ta mau lên giường thôi.”

“Hả?” Vu Kiều có chút mù mịt, cái gì với cái gì thế này.

“Bây giờ nguyện vọng của mẹ anh chính là muốn ước nguyện của ba anh thành hiện thực, hiện tại ba anh chỉ muốn có cháu trai cháu gái gì đó thôi, em muốn hiếu thảo thì mau mau tạo người với anh đi!” Nói rồi Ân Á Minh liền ôm Vu Kiều lên giường.

Vu Kiều nằm trên giường nhìn Ân Á Minh đang đè trên người cô, thế này là bị bệnh thần kinh à?

Người đàn ông này nhất định là bị bệnh thần kinh rồi!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 58

“Anh muốn chết hả, đang ban ngày ban mặt mà! Bị người ta nghe được thì khỏi nhìn mặt ai luôn đấy.” Vu Kiều néo lưng của Ân Á Minh, nhưng cách một lớp áo, sức của cô cũng không đủ mạnh, đối với Ân Á Minh mà nói thì không đau cũng chẳng ngứa chút nào.

Vu Kiều vừa tức vừa thẹn, lâu dưới còn có người nữa đó, ban ngày ban mặt lên giường, thật không biết xấu hổ quá mà! Không thể nào làm được!

“Có sao đâu.” Ân Á Minh dụi vào cổ của Vu Kiều hít nhẹ, “Hiệu quả cách âm của phòng anh tốt lắm, với lại ban ngày không làm, đến tối cũng phải làm thôi, ban ngày em sợ người ta nghe thấy, tối thì không sợ nữa à? Đêm tối yên tĩnh như thế, không phải càng nên sợ hơn hay sao? Chúng ta không thể nào ở bên ngoài mãi được, em theo anh về nhà, hoặc là anh theo em về nhà, đều có cha mẹ ở đó, cho dù sống bên ngoài đi nữa, cũng có bảo mẫu, người làm các thứ, đóng cửa lại thì ai biết chúng ta đang làm gì đâu, sau này em sẽ quen thôi.”

Quả thật Vu Kiều rất muốn tát Ân Á Minh một cái, cái này cũng có thể quen được à? Tư tưởng của cô vẫn hơi bảo thủ, ban ngày ban mặt, dù sao đi nữa thì cô cũng không thể thân nhiên chấp nhận được.

Dường như Ân Á Minh nhìn ra tâm tư của Vu Kiều, anh cười khẽ không nói gì, mới thế này đã là gì đâu, phòng ngủ đã là nơi làm tình bảo thủ nhất rồi, nếu như đổi sang phòng làm việc gì đó, thế chẳng phải Vu Kiều sẽ bị dọa chết luôn sao, thôi vậy, anh vẫn là khoan nói trước đã, đến lúc đó trực tiếp động tay là được.

“Đứng dậy mau lên!” Vu Kiều không ngừng đẩy Ân Á Minh ra, mặt cô đỏ lựng, “Em đi nói chuyện với ba mẹ, chúng ta có thể làm chút chuyện nghiêm chỉnh được không, hôn lễ còn chưa chuẩn bị xong hết đâu.”

“Giờ này họ đều ngủ trưa hết rồi, ai mà rảnh bò dậy tán gẫu với em chứ.”
Ân Á Minh không hề bị lay động.

Vu Kiều bực bội: “Vậy chúng ta cũng ngủ trưa đi thôi, bình thường em cũng có thói quen ngủ trưa, anh buông em ra đi, giờ em muốn ngủ rồi.”

“Chúng ta như thế này chẳng phải đang ngủ trưa hay sao.” Ân Á Minh bắt đầu thò tay vào gấu váy của Vu Kiều từ từ mò lên trên, “Kiều Kiều, đã mấy ngày rồi anh không được chạm vào em đó, em không nhớ anh sao.”

Mặt Vu Kiều đỏ đến chịu không được, sao mà người đàn ông này không biết xấu hổ đến vậy chứ, “Ai mà nhớ anh chứ, đau muốn chết, nhớ mới lạ đó, chút nữa còn phải gặp người khác, làm rồi anh bảo em đi đứng như thế nào hả?!” Sau đêm tân hôn, phải đến ngày thứ ba, cô mới có thể đi đứng bình thường, có được không hả!

Ân Á Minh vừa nghe, trong lòng càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, “Đó là lần đầu tiên của em, nhất định không thích ứng kịp, lúc đó anh cũng là lần đầu tiên mà, có chút kiềm chế không được, hôm nay thì em yên tâm, anh chắc chắn chỉ làm một lần thôi, khẳng định không đau, nhất định sẽ rất thoải mái, anh bảo đảm!” Anh cọ người vào Vu Kiều, để cho Vu Kiều biết rằng anh thật sự rất rất muốn.

Sao người đàn ông này cứ không biết xấu hổ mà nói ra những câu vô liêm sỉ thế này chứ, Vu Kiều quay đầu qua không để ý đến anh, điệu bộ của Ân Á Minh cũng thế này rồi, sao cô có thể từ chối được nữa, nghĩ kỹ lại, hình như tần suất làm tình của vợ chồng mới cưới như bọn họ thật sự hơi thấp một chút.

Thấy Vu Kiều ngầm chấp nhận, trong lòng Ân Á Minh sướng rơn, anh bắt đầu hôn từ cổ lên, từ từ chạm đến môi của Vu Kiều, trong phòng bắt đầu ấm lên.....

Lúc Vu Kiều và Ân Á Minh xuống lầu đã hơn bốn giờ chiều, Chu Thục Nhân nhìn dáng vẻ của Vu Kiều hình như hơi khác lúc sáng, sắc mặt tốt hơn

nhieu, sau đó đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, thì liếc con trai một cái.

Ân Á Minh sờ mũi bóp vai cho Chu Thục Nhân, “Mẹ, bữa tối ăn gì thế?”

“Ăn giò heo.” Chu Thục Nhân cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, nhưng thanh niên ấy mà, bà cũng có thể hiểu được, như vậy cũng tốt, nói không chừng có thể ẵm cháu sớm một chút.

“Ừa, con đâu có thích giò heo.” Ân Á Minh nghĩ đến giò heo liền thấy tức ngực, hồi trung học, lúc nào trong nhà cũng nấu giò heo, nói là để bồi bổ, học hành cực khổ rồi thì phải bồi bổ lại, lúc đó ăn đến ngán luôn rồi, giờ hễ nhớ đến thì anh ăn không vô nữa.

“Con không thích nhưng có người khác thích, mẹ nghe mẹ của Kiều Kiều nói, Kiều Kiều thích ăn giò heo nhất.” Chu Thục Nhân nắm tay của Vu Kiều đang ngồi ở một bên, “Kiều Kiều, lúc ăn tối con nhớ ăn giò heo nhiều một chút nhé, tẩm bổ cho tốt, tốt cho da đó.”

Nói rồi bà giơ tay sờ mặt của Vu Kiều, “Xem da dẻ này này, chắc chắn bình thường ăn không ít giò heo rồi, tron mịn đến vậy, sinh một đứa con gái giống như con thì thật có phúc.”

Vu Kiều thật sự hoảng sợ ngàn lần, đừng, đừng, làm ơn đừng giống con!

Con xui xẻo biết bao nhiêu năm rồi, vận may tốt mới gặp được con trai của mẹ, nếu như con gái con giống con, sau này con sẽ phiền lòng đến chết mất thôi!

Làm ơn đừng giống con!

Áo cưới mà Ân Á Minh đặt hôm qua đã đến rồi, không kịp lấy số đo để đặt làm, đều là đồ đã thành phẩm chỉnh sửa lại theo kích thước của hai người, trước khi ăn cơm, Vu Kiều và Ân Á Minh đi thử đồ, sắp xếp lịch trình ngày mai đi thay đồ và chụp ảnh, tiết kiệm rất nhiều thời gian, hình cưới thì cố gắng hết sức chụp xong trong vòng một ngày.

Vu Kiều đi đến quầy thử đồ, Chu Thục Nhân kéo Ân Á Minh lại nói: “Con cũng thật là, không nói sớm với mẹ, bây giờ đám cưới phải làm vội vội vàng vàng, cả đời chỉ có một lần thôi, gấp gấp như vậy, không bù lại được đâu, lúc trước mẹ với ba con chuẩn bị hơn thế này nhiều, gia đình như nhà ta, đều cần thể diện, nếu không sẽ bị người ta cười cho đấy.”

“Con đây chẳng phải sợ xảy ra sự cố sao, cứ nghĩ là kết hôn sớm thì xong sớm.” Ân Á Minh chốt dạ.

“Đúng rồi, chuyện của Tử Nhân rốt cuộc là thế nào vậy, con đừng nói với mẹ là Tử Nhân nhìn trúng Hồng Vũ, con tưởng mẹ già rồi lú lẫn à?” Bỗng dung Chu Thục Nhân nhớ đến vụ này, con gái của họ Quý có thể gả vào nhà họ Ân để bọn họ chăm sóc thì dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng đối tượng kết hôn là Ân Hồng Vũ thì có vấn đề lớn rồi đấy, thế này không phải là trả ơn, mà là trả thù đó! Gia đình nào lại muốn đưa con gái ngoan cho người đàn ông như thế chà đạp chứ.

“Mẹ, biết người biết mặt không biết lòng, chúng ta cũng không tiếp xúc với Quý Tử Nhân được bao lâu, sao mẹ biết được con người của cô ta rốt cuộc là thế nào.” Ân Á Minh cảm thấy đây là lúc giải thoát ý nghĩ trả ơn cho nhà họ Quý trong đầu cha mẹ rồi, “Mạnh Vân mẹ của cô ta nhìn qua cũng là một người phụ nữ tốt, hiểu biết lí lẽ, khí chất cũng tốt, trước kia chẳng phải cũng có rất nhiều người khen ngợi bà ta đó thôi, nhưng cuối cùng thì sao, sau khi công ty của chú Quý không ổn thì bà ta đòi ly hôn, ai có thể ngờ tới? Quý Tử Nhân là con gái ruột của Mạnh Vân, về ngoài của hai người cũng rất giống nhau, mẹ nói xem tính cách có tốt được chỗ nào không?”

“Nhưng mà..... Nhưng mà mẹ thấy Tử Nhân cũng không tệ mà.” Chu Thục Nhân nhỏ giọng nói. “Không phải mẹ nói mò, lần trước con bé đến, mẹ nhìn ra được, nó còn chẳng muốn nhìn Hồng Vũ nhiều thêm một cái nữa là, con đừng có giả vờ hồ đồ với mẹ.” Bà nói có ngụ ý.

Ân Á Minh bĩu môi, “Mẹ, mẹ không biết chuyện phía sau đó thôi.”

“Chuyện phía sau gì?” Chu Thục Nhân nổi lên hứng thú.

“Cô ta ăn cơm với Hồng Vũ, dắt Hồng Vũ về nhà cô ta, hơn nữa còn là buổi tối đó!” Ân Á Minh không có nói bậy, chỉ là tính gây hiểu lầm trong nội dung câu nói rất mạnh mà thôi.

“Thật à?” Chu Thục Nhân nhíu mày.

“Chuyện này còn giả được sao, mới đầu con cũng không biết đâu, sau này có người gửi bưu kiện cho con, bên trong đều là ảnh chụp của cô ta với Hồng Vũ, con cũng không biết là ai gửi cho con nữa.” Về mặt của Ân Á Minh cực kỳ vô tội.

Về mặt của Chu Thục Nhân rất khó coi, nếu không phải con trai nói cho bà biết, đoán chừng bà vĩnh viễn cũng không biết được mấy chuyện này, lúc trước còn muốn ghép đôi con trai mình với Quý Tử Nhân, bây giờ không khỏi có chút sợ hãi, đôi phương và Ân Hồng Vũ lộn xộn với nhau, có thể là gì thì tự hiểu rõ, anh em họ giành một cô gái, đồn ra ngoài thế nào cũng có tiếng gièm pha.

“Mẹ, có những chuyện phải mắt thấy mới là thật, tai nghe chỉ là giả thôi, ai mà biết cái mình nghe là sự thật hay là lời đồn, có một số người gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ đó, trước mặt thế này nhưng sau lưng lại khác, khó mà đề phòng được.”

Ân Á Minh vừa bắt đầu châm chọc thì không ngừng được nữa, “Lúc trước không muốn làm mẹ buồn nên không nói với mẹ, mẹ biết chuyện lúc trước có người tung tin đồn con với Quý Tử Nhân là một đôi chứ?”

“Biết, sao thế?” Lúc đó Chu Thục Nhân nghe còn tưởng đâu con trai ngại nên không nói với bà, sau này phát hiện là giả thì rất thất vọng.

“Chính là Quý Tử Nhân tự đồn đó, con nể mặt chú Quý nên không làm khó cô ta, lúc đó mới biết cô ta không thật thà.” Ân Á Minh đấm lưng cho Chu Thục Nhân, “Con chỉ nói với mẹ thôi, mẹ khoan nói với ba trước đã, tránh làm ông ấy buồn.”

Tam quan của Chu Thục Nhân đều bị chấn động đến vỡ vụn, là do Quý Tử Nhân tự mình đồn đi sao? Vậy cũng được nữa hả? “Sao có thể như vậy chứ?”

“Sao không thể, cô ta tung tin đồn ghê gớm lắm, không biết đã đồn bậy bạ về Kiều Kiều biết bao nhiêu rồi ấy.” Ân Á Minh bênh vực cho bà xã.

Lần này thật sự Chu Thục Nhân không thể bình tĩnh được nữa rồi, “Còn có chuyện này nữa à?” Bà chưa từng nghe qua nhiều tin đồn về Vu Kiều, bây giờ Vu Kiều là con dâu của bà rồi, thì lại càng không ai dám nói xấu Vu Kiều trước mặt bà nữa.

“Không phải sao, nào là nói sau lưng chú Quý, Kiều Kiều dụ dỗ ong bướm ở khắp nơi, đi tập gym thì cũng bị nói là có gì đó với huấn luyện viên ở đó, rốt cuộc Kiều Kiều có gì với ai hay không, con biết rõ hơn ai hết.” Anh kê sát vào tai Chu Thục Nhân nói gì đấy.

Trên mặt Chu Thục Nhân đầy vẻ kinh ngạc: “Sao thế được, con bé kết hôn với Quý Huy mấy năm rồi, sao có thể.....”

Ân Á Minh liền nói tin tức mình nghe ngóng được từ nhà họ Vu cho mẹ mình nghe, chuyện này anh cũng chưa từng hỏi qua Vu Kiều, cũng không hề hỏi qua người nhà của Vu Kiều, là mẹ của Vu Kiều chủ động nói ra, tuy anh rất muốn biết quá khứ của Vu Kiều, nhưng là một người đàn ông, dò hỏi mấy chuyện thế này thì hèn lắm.

Sau khi Chu Thục Nhân nghe rồi thì hốc mắt hơi đỏ lên, đến độ tuổi của bà, thì đặc biệt dễ mủi lòng, “Vậy bao nhiêu năm nay Kiều Kiều đã phải chịu uất ức nhiều rồi, đổi lại là mẹ, chắc chắn sẽ chịu không nổi.”

Ân Á Minh đắc ý nói: “Cô ấy vốn không muốn kết hôn, may mà con thông minh lừa vào tay, sau này mẹ với ba cứ ngồi hưởng phước thôi, nhất định tụi con sẽ sinh một thằng nhóc mập mập.”

Chu Thục Nhân vẫn còn đang buồn phiền, đột nhiên bà nghĩ đến chuyện

Vu Kiều bị đôn mang thai trước đó. “Ai mà thiếu đạo đức vậy chứ, một cô gái trong sạch sao có thể mang thai được, thế này chẳng phải là phỉ báng người ta hay sao.”

“Ha ha, mẹ, mẹ cứ chờ đi, nói không chừng hai ngày nữa thì lại có người đến nói với mẹ, rằng đứa bé trong bụng của Kiều Kiều chưa chắc là giống của nhà họ Ân chúng ta đó.” Chuyện mà Mạnh Vân có thể nghĩ ra sao Ân Á Minh không nghĩ tới chứ, người đàn bà đó bỗng dưng từ Anh trở về, nếu không phải vì muốn làm chút gì đó cho con gái mình thì anh không tin đâu.

Không bao lâu sau, lời dự đoán của Ân Á Minh đã thành hiện thực.....

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 59

Ngày hôm sau, nhiệm vụ chủ yếu của Ân Á Minh và Vu Kiều chính là chụp hình cưới, địa điểm ở ngay nhà họ Ân, dù sao diện tích của nhà họ Ân rất lớn, thảm cỏ, bể bơi không thiếu gì cả, phòng ốc cũng vô cùng đẹp đẽ, chuyện lấy cảnh hoàn toàn không có vấn đề.

Trong một ngày hai người thay mười mấy, hai mươi bộ đồ cưới, Ân Á Minh còn đỡ, áo cưới của nam cũng chỉ có mấy kiểu đó thôi, thay ra thay vào cũng tiện lợi, mấy phút là xong xuôi hết, cũng không cần phải phiền muộn vì quá nhiều kiểu tóc.

Vu Kiều thì khổ rồi, kiểu dáng áo cưới của cô phần lớn đều rất phức tạp, còn có kiểu tóc và mạng che đầu các thứ, tốn không ít sức lực và thời gian để thay một bộ đồ, làm cô mệt chết đi được, đến mấy bộ cuối cùng cô cũng chỉ có thể cười gượng, cánh tay cũng nhấc lên không nổi nữa, cứng rần cắn răng nhẫn nại.

Hôm nay Đới Phân Phương và Vu Thi cũng qua phụ giúp, có người bên nhà mẹ ở đây, Vu Kiều cũng thấy tiện hơn nhiều.

Chu Thục Nhân rất thích Vu Thi, xưa nay bà đều thích kiểu như Quý Tử Nhân, nhưng Vu Thi nói chuyện hài hước quá, không có tâm tư sâu xa gì hết, nghĩ gì thì nói đó, ngồi bên bàn cơm kể rất nhiều chuyện thú vị trong trường học, chọc cho Chu Thục Nhân và Ân Viễn cười không ngừng được, quả là một cô bé vui tươi.

“Nếu như tôi có thêm một đứa con trai nữa thì tốt rồi, thân càng thêm thân cũng không tệ.” Chu Thục Nhân nhìn Vu Thi cười không ngừng, trong nhà có một cô bé như vậy, thì vui biết mấy.

Đới Phân Phương vội gạt đầu nói: “Đúng vậy, nếu như chị có một nữa con trai nữa, chắc chắn tôi sẽ cướp về làm con rể, tôi cứ cảm thấy con bé Vu

Thi nhà tôi đầu thai nhầm rồi, y như đàn ông vậy, không giúp nó cướp một người về, thì làm sao mà nó tìm được đối tượng chứ, không phải tôi nói mò đâu, trong trường học của nó, đừng nói tới con trai, ngay cả thầy giáo nhìn thấy nó cũng phải đi đường vòng, tôi cũng không biết kiếp trước đã mắc nợ gì, làm tôi rầu muốn chết!” Bà thật sự không phải đang nói bậy, hoàn toàn nói theo cảm xúc thôi, thật tình là bà nghĩ như vậy mà.

Mọi người cười to.

Vu Kiều và com, trong lòng nói, chẳng phải đều do mẹ với ba dạy thành như vậy sao, đoán chừng trong nhà chỉ có mình con là đáng tin thôi.

Vu Thi khóc không ra nước mắt, mẹ, có người mẹ nào phá đám con như mẹ sao, lần đầu tiên đến nhà anh rể làm khách, mẹ giữ lại cho con chút mặt mũi có được không chứ?

.....

Nhà họ Ân hòa thuận vui vẻ, bên phía mẹ con Mạnh Vân lại là một cảnh tượng khác.

Mạnh Vân và Quý Tử Nhân đợi suốt mấy ngày, nhưng tin đồn mà bọn họ mong đợi lại không nghe ngóng được một chút xúu nào, Quý Tử Nhân có chút nóng ruột, cô ta nói thầm, biết ngay là không thể trông cậy vào Ân Hồng Vũ mà, lần trước tìm hấn ta cũng không làm việc ổn thỏa được, có khi nào chỉ bốc phét bằng miệng mà không hề giúp cô ta chẳng?

Cô ta lại gọi qua hỏi, nhưng Ân Hồng Vũ bảo đã nói rồi, về phần cha mẹ Ân Á Minh nghĩ như thế nào thì hấn ta không có hỏi, cũng không thích hợp để hỏi.

Câu này đương nhiên là gạt Quý Tử Nhân rồi, Quý Tử Nhân cũng không thể phân biệt thật hay giả, vẫn chỉ có thể mỉm cười tỏ ý cảm ơn.

“Mẹ, con ngờ rằng hấn ta căn bản chưa hề nói tới đâu.” Quý Tử Nhân cảm thấy có thể mình đã bị gạt, hai ngày nay cô ta đi theo Mạnh Vân học

được rất nhiều thứ, cảm thấy đầu óc lạnh lợi hơn nhiều, “Mẹ không tiếp xúc nhiều với hắn ta, tên này vừa nhìn đã thấy không đáng tin, không thể trông cậy được, con nghi ngờ hắn ta ăn sạch cả hai bên, căn bản không hề nói với cha mẹ của anh Á Minh.”

Cô ta phân tích: “Nói mấy chuyện này chắc chắn sẽ đắc tội người khác, cả nhà của hắn đều ăn chùa uống chùa ở nhà họ Ân, làm sao mà dám đắc tội với nhà anh Á Minh chứ, ở bên này vờ làm người tốt, sang bên con thì dọa dẫm người ta, con còn phải cảm ơn hắn ta nữa!”

Mạnh Vân nhú mày, nếu là như thế thì không hay rồi, coi như bọn họ đã bỏ qua khoảng thời gian tốt nhất, nhà họ Ân đã công bố thời gian của hôn lễ rồi, chỉ còn có hai ba ngày thôi, cái bà ta muốn thấy không phải là một hôn lễ vui mừng tung bừng, tuy nói chuyện này sau đám cưới thì cũng như nhau, nhưng một khi bà ta nghĩ tới Vu Kiều lấy hết thể diện trong hôn lễ thì sẽ bực tức lên.

Dựa vào cái gì chứ! Vốn ra đó phải là hôn lễ mà con gái bà là nhân vật nữ chính trong đó! Á đàn bà đê tiện như Vu Kiều sao mà xứng!

Cũng không nghe thử xem bên ngoài nói thế nào, ả đê tiện đó giành hết tài sản của Tử Nhân, còn ngược đãi Tử Nhân nữa, cuối cùng còn cướp luôn người trong lòng của Tử Nhân, bây giờ còn muốn có một hôn lễ long trọng, chắc chắn là ông trời bị mù rồi!

“Mẹ, mẹ nói gì đi chứ, về sau chúng ta phải làm như thế nào.” Quý Tử Nhân cực kỳ bực bội, trên mạng đều đăng bài về đám cưới của Ân Á Minh và Vu Kiều, nói muốn mời những người gì đấy, người trong giới chính trị, kinh doanh thì khỏi phải nói rồi, nghe nói còn có rất nhiều người nổi tiếng trong giới giải trí nữa, rất nhiều người đã khoe thiệp mời, nhà họ Ân đã quyết tâm muốn tổ chức hôn lễ này cực kỳ long trọng, cô ta ganh tị đến đỏ hết cả mắt rồi đây!

“Con đừng vội, để mẹ suy nghĩ xem.” Mạnh Vân đang nghĩ, phải nói với cha mẹ của Ân Á Minh như thế nào về chuyện Vu Kiều không đứng đắn sao

cho thật tự nhiên.

Bà dắt con gái đi nói chắc chắn không được, đột ngột như thế đối phương nhất định sẽ nghi ngờ, cho dù hắt nước bẩn thành công rồi, bọn họ cũng không chiếm được lợi ích gì, khẳng định sẽ bị người ta nghi ngờ về nhân phẩm và động cơ, bà ta còn muốn con gái gả vào nhà họ Ân nữa, không thể để lại ấn tượng xấu cho nhà họ Ân được.

Trông cậy người khác đi nói dùm? Ha ha, nhìn Ân Hồng Vũ thì biết, căn bản không có tác dụng gì cả, thậm chí bọn họ còn không biết rốt cuộc đối phương có nói hay chưa nữa, cũng không thể nào đi đối chất, những chuyện như thế này căn bản không thể đối chất được.

À không, người khác, người khác.....

Đột nhiên Mạnh Vân nghĩ đến một cách hay.

Bà ta nghĩ ra một cách hay hoàn toàn không cần phải phí thời gian và sức lực, chỉ cần bỏ ra chút tiền, ngay lập tức có thể làm cho xôn xao khiến mọi người đều biết!

Đó chính là truyền tin qua mạng, ngay trên weibo!

Tung tin đồn trên weibo, ai mà biết bà ta là ai chứ?

Huống chi bà ta hoàn toàn không cần phải tự mình ra mặt, bà ta chỉ là một người bình thường, sức ảnh hưởng cũng không đủ lớn, chỉ cần viết bài cho thật hay hoặc là cung cấp tài liệu, sau đó bỏ chút tiền ra mời một hot blogger đăng bài là ok rồi, hiệu quả truyền tin này chắc chắn cực kỳ tốt.

Cũng không ít những tài khoản kinh doanh quảng cáo cái gì cũng làm, chỉ cần có tiền thôi, đặc biệt là những tài khoản chuyên tung tin đồn xấu, scandal trong giới giải trí, cho chút tiền thì có tin đồn gì mà không đăng lên chứ.

Bà ta vừa nói ý kiến này ra, Quý Tử Nhân vừa rồi còn nóng lòng như lửa đốt, lập tức hưng phấn lên, đúng thế, ý kiến này hay biết mấy, tại sao cô ta

không nghĩ tới, chỉ cần động tay một chút, tốn ít tiền thôi là được rồi, thế này còn tốt hơn là kêu Ân Hồng Vũ đi nói, ảnh hưởng càng lớn hơn, nhà họ Ân muốn giấu cũng không giấu được, chắc chắn phải để ý đến chuyện này thôi.

Vốn ra còn hai ba ngày nữa là đến lễ kết hôn, căn bản không kịp phá hoại, bây giờ thì tốt rồi, thời gian hai ba ngày hoàn toàn dư sức!

Vậy còn chờ gì nữa, mau mau chuẩn bị thôi, nếu đã muốn viết, thì phải viết cho thật tốt, chuyện hắt nước bẩn như thế này, cô ta vô cùng thành thạo, quá đơn giản, huống chi lần này còn không cần cô ta phải tự nói ra miệng, hot blogger mà cô ta tìm cũng không hề quen biết, hoàn toàn không có nguy hiểm gì.

Hai mẹ con suy nghĩ bài viết cả một buổi chiều, chuyện nhỏ nhặt này đối với bọn họ chẳng phải chuyện khó khăn gì, dù sao cũng không phải tin tức đàng hoàng gì, chỉ là scandal thôi, diễn đạt đầy đủ ý tứ là được.

Hoàn thành tất cả tư liệu để tung tin đồn xong, sau đó tiến hành tổng kết lại, suy đoán tuy Vu Kiều đã mang thai, nhưng cái thai đó có thể không phải là con của Ân Á Minh, cuộc sống riêng tư của cô rất bê bối, trong bài viết có liệt kê số đàn ông dính líu với cô không dưới 5, 6 người, ai biết đứa bé này là con của ai, nhà họ Ân nên đi xét nghiệm ADN sớm một chút, tuy đứa bé còn chưa được sinh ra, nhưng bây giờ khoa học kỹ thuật rất phát triển, bình thường khoảng hai ba tháng thì đã có thể xét nghiệm được rồi, tỉ lệ chính xác cũng như nhau, tránh cho đứa bé sinh ra lại bị người ta ghét bỏ.

Ngoài những chuyện này, Quý Tử Nhân còn thêm vào một vài nội dung khác.

Vu Kiều giành hết tài sản của cô ta, ngược đãi cô ta, còn cướp đi người trong lòng của cô ta, những chuyện này cô ta cảm thấy không thể thiếu, tự mình đăng bài có thể người khác không tin, dù sao trước đó cũng có bản tin “trả lại trong sạch” cho Vu Kiều, nhưng bây giờ đoạn trên nói về cái thai của Vu Kiều, đoạn dưới thêm vào những chuyện này thì đáng tin hơn nhiều.

Mạnh Vân suy nghĩ một chút rồi đồng ý, coi như trút giận cho con gái cũng được, dù sao cũng đâu ai biết là do bọn họ viết, danh tiếng của Vu Kiều ở nhà họ Quý cũng chẳng phải là bí mật gì nữa.

Viết xong, hai người coi tới coi lui mấy lần, xác định không có gì cần phải thêm vào nữa thì đăng ký một tài khoản weibo, liên hệ với một số hot blogger khá lành nghề về mặt này.

Tùy tiện tìm ra vài người trông có vẻ cũng không tệ, chọn ra một người trong số đó, thỏa thuận về giá cả, rất nhanh, Mạnh Vân đã chuyển tiền qua, ngay đêm đó, trên weibo xuất hiện bài viết, hot blogger đó còn trau chuốt thêm một chút, cảm xúc dạt dào, Mạnh Vân và Quý Tử Nhân vô cùng hài lòng, số tiền này vừa nhìn là biết, rất đáng giá.

Gần đây chuyện Ân Á Minh và Vu Kiều muốn tổ chức đám cưới long trọng đã trở thành đề tài nóng hổi rồi, dù sao trong số khách mời có rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn, không ít người đều tự hào khi được nhà họ Ân mời, giới chính trị, giới kinh doanh thì khỏi phải nói, người trong giới giải trí nếu được mời, thì chắc chắn có đẳng cấp rất cao, trên weibo còn có người phân tích quan hệ sâu xa của ngôi sao đó với nhà họ Ân, phân tích rạch ròi làm sao bọn họ có thể quen biết với gia tộc cực kỳ giàu có như nhà họ Ân.

Thế là tin đồn mà Mạnh Vân và Quý Tử Nhân bày ra truyền đi nhanh vô cùng, dù sao cũng có rất nhiều người đang chú ý đến hai người trong cuộc.

Trong một loạt tiếng nói ngưỡng mộ, ghen tị bỗng dưng xuất hiện một scandal như thế, nếu nói là bùng nổ cũng không quá chút nào, y như thêm một giọt nước vào trong chảo dầu sôi vậy.

Một người phụ nữ có quá khứ cũng không sao, trong giới giải trí những ngôi sao nữ gả vào nhà giàu cũng đâu phải ai cũng trong sạch, cũng có người đã từng yêu đương không ít, cuối cùng cũng gả cho kẻ giàu có, xã hội diện đại, không mấy ai để ý đến những chuyện này nữa, nhưng cha của đứa bé là ai thì nhất định phải làm cho rõ ràng!

Cho dù là người đàn ông bình thường, thì khi kết hôn, chắc chắn cũng không muốn bị cấm sừng, huống chi là người đàn ông ưu tú như Ân Á Minh.

Trên mạng có đủ kiểu suy đoán, xôn xao đến mức, cuối cùng có người nói, tốt nhất nên đi xét nghiệm ADN, vậy thì rõ ràng một hai rồi.

Vì chuyện này, trên mạng bắt đầu tranh cãi, nói Ân Á Minh là ai chứ, sẽ chịu đổ vỡ như thế sao, mấy người tưởng anh ta cũng ngu ngốc, dở hơi như mấy người à?!

Còn có người nói xét nghiệm ADN rất không tôn trọng phái nữ, thật sự phải làm thì cũng thật là uất ức quá đi.

Còn có người nói nên làm xét nghiệm ADN, nhà họ Ân có tài sản kếch sù như thế, lẽ nào phải để cho một người ngoài thừa kế sao, trừ khi Ân Á Minh bị điên!

Thậm chí còn có kẻ tự nhận mình thuộc phe lí trí, nói, mấy người ồn ào cái gì, chuyện mà mấy người biết, chẳng lẽ nhà họ Ân không biết sao, bọn họ có thể bị một người phụ nữ lừa à? Trước khi kết hôn nhất định không thể thiếu hợp đồng kết hôn gì đó rồi, chuyện xét nghiệm ADN nói không chừng người ra đã viết sẵn trong hợp đồng từ sớm, mấy người lo cái gì, tôi thấy đứa bé trong bụng của Vu Kiều hơn nửa là của Ân Á Minh, chuyện này mà cô ta cũng dám gạt sao, bộ không muốn sống nữa à?

Muốn nói kiểu gì có kiểu đó, tranh cãi lộn xộn lung tung, những người nhận được thiệp mời trước đó đều không dám lên tiếng, nhưng bọn họ ai cũng không phải là Vu Kiều, ai có thể bảo đảm đứa bé trong bụng của cô chắc chắn là của Ân Á Minh, ai biết sau khi scandal này tung ra thì nhà họ Ân sẽ xử lý như thế nào, cũng có thể là hôn lễ sẽ bị hủy bỏ thì sao.

.....

“Xem đi, con đã nói rồi mà.” Ân Á Minh chỉ scandal trên mạng cho Chu Thục Nhân xem, “Mẹ, lần này mẹ tin lời con nói rồi chứ.” Ban ngày vừa

chụp hình cưới xong, đến tối đã có chuyện rồi.

Mặt mày Chu Thục Nhân đều đen lại, xưa nay bà chưa từng tức giận đến vậy.

Thật là quá đáng quá mà, đó giờ bà chưa từng thấy qua sự phỉ báng và chửi bới đáng sợ và điên rồ đến vậy, nếu như Vu Kiều gặp phải nhà chồng không hiểu lí lẽ, thì e rằng cả đời này sẽ bị hủy hoại mất thôi!

Cô gái này sao có thể xấu xa đến mức độ như vậy chứ, thế này phải có mối thù hận sâu nặng đến cỡ nào!

Lần đầu tiên bà cảm thấy mình thật sự đã già rồi, ánh mắt nhìn người không ổn nữa, cô con gái nhà họ Quý bà luôn yêu mến, sao lại có một trái tim đen tối như vậy chứ!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 60

Chu Thục Nhân nhìn nội dung trên mạng mà tức đến độ nói không nên lời, bà sống hơn nửa đời người, đây vẫn là lần đầu tiên chính bản thân mình gặp phải chuyện ghê tởm tới như vậy, người tung tin đồn thật sự là táng tận lương tâm mà!

“Mẹ, mẹ bớt giận đi, không sao đâu, con sẽ xử lý tốt mà.” Ân Á Minh vỗ vỗ lưng của Chu Thục Nhân, “Chỉ là bên phía ba thì cần mẹ phải nói chuyện với ông ấy, ba nghe lời mẹ nhất đó.” Ba của anh - Ân Viễn vẫn luôn giữ lòng biết ơn với nhà họ Quý, lúc nào cũng có suy nghĩ phải trả ơn, nhưng người ta đã bắt nạt đến trên đầu mình rồi, cũng không thể nào bị tát má trái còn đưa luôn má phải qua chứ? Như vậy chẳng phải đàn độn sao?!

Chu Thục Nhân gật gật đầu, “Tử Nhân là một cô gái nhỏ, cho dù tâm tư có ác độc đi nữa, thì cũng không thể nào suy nghĩ chu đáo đến vậy được, chắc chắn là người đàn bà Mạnh Vân kia xúi giục rồi!”

Ân Á Minh nói thêm, mẹ ơi, mẹ nghĩ tốt cho người ta thật đấy, cô ta sắp thủ tiêu Vu Kiều luôn rồi đó, nói tới độc ác thì hai mẹ con không ai thua ai đâu, chẳng qua tuổi đời vẫn còn trẻ mà thôi.

Ân Á Minh đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra, dĩ nhiên đã có chuẩn bị từ trước, anh phát hiện tay chân của Mạnh Vân và Quý Tử Nhân cũng nhanh thật đấy, vậy mà có thể nghĩ ra đi tìm hot blogger trên mạng, thông minh hơn trước kia nhiều rồi, hiệu quả cũng cao hơn.

Đáng tiếc là sai thời điểm, chuyện này phải làm rùm beng trước hôn lễ của anh và Vu Kiều, thì chắc chắn chuyện kết hôn của hai người sẽ không thể thuận lợi như thế, không chừng lấy giấy chứng nhận cũng là chuyện xa vời.

Chỉ cần chịu bỏ tiền, rất nhiều chuyện đều chẳng là vấn đề gì cả, loại tài

khoản kinh doanh quảng cáo chuyên đi tung tin scandal tám chuyện kiểu này có cả một phòng làm việc quản lý hẳn hoi, vì kiếm tiền nên mới làm trò mỗi ngày để thu hút fan, muốn cày tài khoản thì vô cùng dễ dàng, chỉ cần tốn một chút tâm tư thôi.

Vậy nên mất một cái cũng chẳng sao cả, có thể cày lại một tài khoản khác.

Ân Á Minh không thiếu tiền, nếu đã có thể mua lại, vậy thì mua thôi! Về sau tài khoản này là do anh quản lý.

Thế là chẳng bao lâu sau, hot blogger này lại đăng một bài viết trên weibo:

“Vô cùng xin lỗi vì hành động vô trách nhiệm của mình trước đây, bài blog trước đó phỉ báng cô Vu không hề đúng sự thật, trước kia không hiểu biết nhiều về pháp luật, vừa mới nhận được thông báo qua miệng của luật sư, có thể tôi sẽ bị khởi tố, bây giờ chân thành xin lỗi, có người đã viết sẵn bài viết kia rồi đưa cho tôi, giao dịch bằng một số tiền lớn, bên dưới là lịch sử trò chuyện và giao dịch, tôi sẽ hoàn trả toàn bộ.”

Bên dưới đăng thêm một vài hình ảnh của cuộc trò chuyện với một tài khoản weibo khác, còn có ảnh chụp màn hình của cuộc giao dịch.

Vỡ kịch xuất hiện sự chuyển biến, rất nhiều hot blogger chia sẻ bài viết xin lỗi này, thậm chí còn có mấy ngôi sao nổi tiếng nữa.

Có một sao nam hạng A, danh tiếng trong giới cũng khá tốt, lúc chia sẻ bài viết này đã tiết lộ: “Hung thủ thật sự nằm trong bài viết kia kìa, mọi người mở to mắt mà soi cho rõ, có người ghen tị đến đỏ cả mắt, tưởng rằng tự loan tin đồn của mình thì có thể giành lại mọi thứ.”

Những bộ phim hot gần đây có mấy bộ do anh ta thủ vai chính, trên weibo có đến ba mươi mấy, bốn mươi triệu fan, hiệu quả tuyên truyền cực kỳ tốt, truyền thông gì đó cũng không có tác dụng bằng lời nói của ngôi sao

có lượng fan hùng hậu, cần gì để ý trắng đen thế nào, dù sao nam thần nhà tôi nói cái gì thì chính là cái đó, nhân phẩm của nam thần nhà tôi tuyệt đối được đảm bảo, có thể tùy tiện nói bậy sao?

Huống chi nam thần nhà tôi được Ân Á Minh mời tham dự hôn lễ, còn là rể phụ nữa, là người biết chuyện, biết không ít chuyện bên trong đâu, điều anh ấy nói còn có thể giả được sao?

Về phần hung thủ thật sự gì đó, còn phải tìm nữa hay sao, đọc tới đọc lui cả bài blog cũng chỉ có một người thôi, cái người vờ ngây thơ tên là Quý Tử Nhân gì gì đó, chắc là muốn gả vào cửa nhà giàu đến điên rồi, thật là không biết xấu hổ mà!

Trên mạng xôn xao sôi sục, người tiết lộ tin tức một người lại nối tiếp một người, tất cả mũi nhọn đều chia vào người bị hại trong bài viết, cũng chính là Quý Tử Nhân.

Nhưng mà đến cuối cùng vẫn là Ân Á Minh lên tiếng có uy lực nhất, anh đăng một bài viết thanh minh tương đối bá đạo lại vừa vô lại, không hề có vẻ chính thức gì, rõ ràng là tức quá nên mới viết ra.

Cũng không thể coi là bài thanh minh, vì không phải phát ngôn chính thức, chỉ là một bài blog dài mà thôi.

“Trước đó trên mạng có rất nhiều tin đồn lung tung bậy bạ, nhưng tôi vẫn chưa lên tiếng làm sáng tỏ điều gì, chuyện hôm nay coi như đã hoàn toàn chọc cho tôi nổi giận.

Tại sao nhiều người lại cảm thấy rằng tôi là một thằng ngu bị cấm sừng, lẽ nào trên mặt tôi có viết hai chữ thằng ngu hay sao? Nếu như ngay cả một người phụ nữ có phải đang mang thai con của tôi hay không mà tôi cũng không biết, vậy tôi kiếm nhiều tiền như thế cũng uống công, không bằng cho chó ăn cho rồi!

Tuổi tác tôi không lớn, tôi có đủ thời gian để lựa chọn bạn đời trong

tương lai của mình, hoàn toàn không cần phải gấp gáp, chuyện kết hôn vì con nực cười thế này sẽ không xảy ra với tôi, nếu như tôi phải kết hôn vì nguyên nhân này, thì cuộc sống của tôi còn có ý nghĩa gì nữa. Tôi kiếm nhiều tiền như vậy không phải để khiến cho mình bị uất ức.

Tôi không cần phải nể mặt bất cứ ai, không ai có thể ra lệnh cho tôi phải kết hôn với người phụ nữ nào, cha mẹ tôi cũng hoàn toàn tôn trọng sự lựa chọn của tôi.

Gặp qua rất nhiều người phụ nữ, cũng đã trải qua rất nhiều, tôi chỉ muốn nói, lí do duy nhất có thể khiến tôi đồng ý kết hôn chính là tôi yêu thích đối phương, chỉ có một lí do này thôi, không có bất kì nguyên nhân nào khác. Không phải người tôi thích, tôi tuyệt đối sẽ không kết hôn với đối phương, nếu chỉ vì con cái và nhu cầu sinh lí, thì tôi hoàn toàn không cần phải kết hôn, với điều kiện kinh tế của tôi, vĩnh viễn cũng không thiếu đàn bà.

Tôi nói nhiều như vậy cũng chẳng phải muốn thể hiện rằng tôi yêu bà xã của tôi bao nhiêu, tình cảm tôi dành cho cô ấy, chỉ cần cô ấy biết là được, trước kia tôi chưa từng nghĩ đến muốn nói với mọi người, chỉ là bây giờ có người ác ý phỉ báng và xã tôi, là một người đàn ông, tôi không thể không đứng ra bảo vệ tôn nghiêm và danh dự của cô ấy.

Tôi muốn nói một lần nữa, tôi không phải thằng ngu, tôi là một người đàn ông, quan hệ trai gái trước khi kết hôn cũng không thuần khiết là bao, đây là lịch sử đen của tôi, vốn không muốn để cho bà xã biết, nhưng hiện tại tôi muốn nói, nếu ngay cả khi người phụ nữ của tôi ở bên tôi có còn trong sạch hay không mà cũng không phân biệt được, thì tôi có thể đi chết được rồi đó! Kinh nghiệm bao năm nay đều uống phí hết. (← _ ←)

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, bà xã tôi không hề mang thai, tôi với cô ấy mới nhận giấy kết hôn có mấy ngày thôi, cho dù cô ấy có thai rồi thì bây giờ cũng không thể kiểm tra ra được.

Tuy tôi nói có vẻ hơi khó hiểu, nhưng tin rằng những người có đầu óc đều hiểu được ý của tôi, về phần người phỉ báng bà xã tôi, hôm khác gặp lại, tôi

biết cô là ai, cái bản mặt vờ ngây thơ của cô vĩnh viễn tôi cũng không để ý, có thể nào dùng lớn võn trước mắt tôi làm tôi ghê tởm được không, không có bà xã tôi thì tôi cũng không bao giờ để ý đến cô đâu.

Lần đầu tiên nói những lời cay nghiệt như vậy với một người phụ nữ, nhưng tôi cảm thấy cô “rất xứng đáng”.

À đúng rồi, đừng quên cô vẫn là đối tượng chăm sóc đặc biệt của cảnh sát đó, hiện giờ không có chứng cứ mà thôi, chúc cô sớm bị mời uống trà nhé ~”

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 61

Ân Á Minh vừa lên tiếng thì trên mạng liền bùng nổ, mẹ nó chứ, xôn xao nửa ngày trời thế mà Vu Kiều lại không có mang thai! Cái tin đồn này cũng hài quá đấy, chỉ dựa vào điều này thôi thì đã có thể nhìn ra bài blog kia không đáng tin biết mấy rồi.

Chúng tôi đã nói rồi mà, Ân đại công tử người ra duyệt qua vô số người, sao có thể sơ suất trong chuyện này được, mặt mũi trong ngoài đều mất hết, sau này cũng không cần phải lặn lội nữa rồi.

Nhưng mà chuyện bùng nổ nhất chính là, nghe Ân Á Minh miêu tả, hôn nhân của Vu Kiều với chồng trước hình như chỉ có tiếng mà không có miếng.

Khó trách Ân Á Minh có thể chắc chắn rằng bà xã của anh ta không có thai như vậy, ngày nhận giấy kết hôn mới xuống tay, mới có mấy ngày, bầu bì cái gì, ở đâu ra chứ.

Sau khi Vu Kiều tắm rửa xong, nằm lên giường mới thấy được bài blog của Ân Á Minh, trước đó cô vẫn luôn bận việc, gần đây cô không đến Vân Hải, buổi sáng thì bận chuẩn bị cho lễ kết hôn, công việc chỉ có thể chất đến đêm làm, cô căn bản không hề biết mình đã gặp phải chuyện lớn thế này, bây giờ Ân Á Minh gần như đã xử lý xong xuôi hết rồi cô mới đọc được.

“Hôm lãnh giấy kết hôn chẳng phải anh nói là lần đầu tiên của anh à?” Vu Kiều sầm mặt hỏi Ân Á Minh đang nằm bên cạnh.

Trên bài blog tự khai lịch sử đen, nghe nói kinh nghiệm phong phú lắm đấy, nói thật trước kia Ân Á Minh nói đó là lần đầu tiên của anh cô còn cảm thấy thần kì nữa, vẫn cứ cảm thấy với thân phận của Ân Á Minh thì khả năng này quá nhỏ.

Vu Kiều cũng không để ý chuyện Ân Á Minh có quá khứ, chỉ là không thích đôi phương gạt cô, phải thì phải, không phải thì không phải, gạt người ta có gì hay ho chứ, sợ cô quan tâm đến chuyện trai còn trinh à? Nhưng cô chưa từng hỏi qua Ân Á Minh về chuyện này mà, là đôi phương tự nói cho cô biết đấy chứ.

Nhưng mà bỏ qua chuyện này không nói tới, sự bảo vệ và bày tỏ của Ân Á Minh dành cho cô, cô vẫn rất là cảm động, cô rất vui mừng vì mình không chọn lầm người, cuộc hôn nhân này tuy gấp gáp, nhưng kết quả rất mỹ mãn.

Ân Á Minh vừa nghe đã thấy tủi thân, anh ôm eo Vu Kiều, làm mặt khổ nói: “Cái này vừa nhìn là biết gạt người ta rồi mà, anh nói như vậy là để tăng độ tin cậy thôi, có thể tiết kiệm được không ít nước miếng đó, em xem mấy bình luận trên mạng thì biết hiệu quả tốt biết bao nhiêu, em không khen anh thì thôi, còn nhăn mặt nhăn mày với anh nữa, anh không vui rồi đó, anh muốn đổi rồi đó!”

Đầu Vu Kiều đầy vạch đen, nói cái gì thế này, cái gì gọi là “anh không vui rồi đó, anh muốn đổi rồi đó” chứ, “.....Nhưng thật sự em thấy anh không giống lần đầu tiên.” Câu này cô nói hơi nhỏ.

Ân Á Minh hăng hái lên, “Kỹ thuật của anh tốt lắm phải không? Hết cách, đây là tài năng trời phú cho, tự học thành tài, Kiều Kiều, sau này em có phước rồi!” Anh nói với giọng điệu mờ ám, đầy khiêu khích.

Vu Kiều vỗ trán, cách nói chuyện của người đàn ông này càng ngày càng không thể nghe được rồi, quả thật là không giới hạn mà, cô không biết kỹ thuật của Ân Á Minh có tốt hay không, cũng không có gì để so sánh, thể lực tốt thì là sự thật, với lại nhìn dáng vẻ có vẻ như rất thành thạo, thật sự là tự học thành tài ư? Vẫn cứ cảm thấy rất đáng nghi.

“Kiều Kiều, anh tỏ tình công khai với em, có phải em cảm động lắm không?” Ân Á Minh dứt khoát không biết xấu hổ đến cùng, bắt đầu đến tranh công, bàn tay ôm eo của Vu Kiều cũng bắt đầu không thật thà, từ từ trượt xuống mò vào trong váy ngủ của Vu Kiều, “Khen thưởng cho anh một

chút đi.”

“Đừng mò lung tung!” Vu Kiều néo một cái lên mu bàn tay xấu xa của anh, “Đã mấy giờ rồi, đêm hôm khuya khoắt làm cái gì nữa, với lại hôm nay em mệt lắm rồi, buổi sáng chụp hình cưới nhiều như vậy, tối còn phải làm việc lâu như thế, ngủ sớm chút đi.” Cô không hiểu sao Ân Á Minh lại có tinh thần như thế, rõ ràng buổi sáng cũng bị giày vò lâu đến vậy mà.

“Được thôi, vậy đổi sang ngày mai thưởng cho anh nhé.” Ân Á Minh không tình nguyện thỏa hiệp cho lắm.

“Chẳng phải ngày mai anh phải đi làm à, ngày kia là đám cưới rồi, chúng ta vẫn nên hạn chế một chút thì tốt hơn.” Vu Kiều suy nghĩ hơi xa, tuy cũng khá thoải mái, nhưng sắp tới lễ kết hôn rồi, miệt mài quá cũng không tốt.

Một kế không thành, Ân Á Minh lại nảy ra kế khác: “Vậy ngày mai em đi làm với anh đi.”

“Hả? Ngày mai em còn có chuyện phải làm, em bận rồi.” Vu Kiều không chịu.

Thế là tay của Ân Á Minh lại bắt đầu không biết phép tắc.

“Được rồi được rồi, đi với anh, đi với anh, đi với anh là được chứ gì.” Vu Kiều xin tha, “Thật là, sao mà cứ y như một đứa trẻ thế này, đi làm có gì mà phải đi chung chứ, cũng đâu phải con nít đi nhà trẻ còn sợ người lạ đâu chứ.”

Hai vợ chồng liếc mắt đưa tình đến ngán ngẩm, Quý Tử Nhân bên này thì không được thoải mái như vậy rồi.

Hiện giờ cô ta rất hối hận, lúc trước tại sao lại viết nội dung có liên quan đến mình vào bài viết chứ, vốn không hề nghĩ tới sẽ có chuyển biến ngược thế này, hơn nữa còn nhanh như vậy, bây giờ làm cho cả người mình đầy tai tiếng, rất nhiều mũi nhọn đều chỉ về phía cô ta.

Sau khi cô ta đọc bài blog của Ân Á Minh thì ngây ngốc rất lâu, cô ta và

Mạnh Vân đều không ngờ rằng, Vu Kiều thế mà không hề mang thai! Vậy lúc trước tại sao lại đồn thành thế này? Quý Tử Nhân nghĩ không ra, ngoài cô ta, ai còn biết tung tin đồn dử dối đến vậy, bà cô của cô ta thì không có đầu óc như thế.

Điều làm Quý Tử Nhân đau lòng nhất chính là mấy câu nói cuối cùng của Ân Á Minh, nếu nói là chỉ thẳng vào mũi của cô ta mà mắng cũng không quá đáng.

Tất cả mọi thứ em làm đều là vì thích anh, anh có thể không thích em, nhưng tại sao lại sỉ nhục em như vậy chứ!

Em với anh quen biết nhau bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ không thể sánh được với hai tháng anh quen với Vu Kiều sao, một chút tôn nghiêm cũng không muốn giữ lại cho em, thích anh lâu như vậy, đến cuối cũng nhận được cũng chỉ là người người chỉ trở.

Quý Tử Nhân cảm thấy tình cảm yêu mến bấy lâu nay của mình quả thật quá buồn cười, đôi phương căn bản chẳng thềm đoái hoài đến, chỉ có mỗi mình cô ta đơn phương diễn trò mà thôi, đến cuối cùng rơi vào kết cục này, nói không chừng đôi phương còn vỗ tay chúc mừng nữa, vì một người đàn ông không hề quan tâm đến mình mà ra nông nỗi này, rốt cuộc cô ta đang muốn gì đây?

Rõ ràng nhiều người thích cô ta đến thế, cô ta lại chọn một người không đáng tin nhất, ánh mắt của cô ta thật là tệ quá đi!

“Tử Nhân?” Mạnh Vân phát hiện vẻ mặt của con gái hình như có gì đó không đúng, nhìn vào không phải đang đau lòng, mà là đang căm tức.

“Mẹ, mẹ nói xem tại sao Ân Á Minh lại đối xử với con như vậy? Rốt cuộc con đã làm gì có lỗi với anh ta chứ? Người con chống đối là Vu Kiều, đâu phải anh ta, tại sao anh ta lại đối xử với con như thế!” Đôi mắt của Quý Tử Nhân sáng chết nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, cô ta cắn móng tay của mình, dáng vẻ vô cùng quái lạ.

Mạnh Vân ngạc nhiên, bình thường con gái đều gọi Ân Á Minh là “anh Á Minh”, bây giờ đột nhiên lại đổi thành kêu cả tên họ ra, nhưng bà ta cũng không phải không thể hiểu được, bị vả vào mặt như thế không ai có thể vui vẻ được, còn ngu ngốc mà tiếp tục yêu mến thì bà ta mới phải lo lắng.

Thật sự bà ta cũng không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện biến, xưa nay bà ta vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, những chuyện muốn làm hầu như không có chuyện nào không thành, chỉ trừ chuyện hôn nhân của con gái. Bà ta muốn Quý Tử Nhân gả vào gia đình quyền quý, trở thành bà xã của chủ tịch Ân thị, nhưng bây giờ rõ ràng gả cho Ân Á Minh là điều vô vọng rồi, cũng đã ồn ào đến mức này, sao hai người còn có thể kết đôi được, bọn họ làm gì cũng đều uổng phí hết, cho dù có con cũng không thể.

Mạnh Vân rất thất vọng, cũng rất ảo não, nếu như bà ta lập kế hoạch chu đáo hơn một chút, lại cẩn thận thêm một chút, cũng sẽ không đến mức đến bước đường này.

Bà ta căn bản không cần vội gây chuyện trước hôn lễ, dù sao kết hôn rồi cũng có thể li hôn mà, chỉ là bà ta nuốt không trôi cục tức kia mới vội vàng như thế, dẫn đến bây giờ thất bại trong gang tấc.

Hiện giờ hồi hận cũng vô dụng, suy nghĩ xem sau này nên làm gì thôi.

“Tử Nhân, con khoan vội đã, chúng ta từ từ nghĩ cách, bọn họ cũng đâu có chứng cứ, chúng ta không nhận là được, tài khoản mẹ chuyển tiền đi là ở nước ngoài, với lại dùng tài khoản của John mà, không có vấn đề gì đâu.” Mạnh Vân vỗ vỗ lưng Quý Tử Nhân, bọn họ không thể tự mình rối loạn được, nhất định thà chết cũng không chịu thừa nhận.

Quý Tử Nhân cắn móng tay càng dữ dội hơn, cả ngón tay cũng sắp bị cô ta cắn đến bật máu, bây giờ điều cô ta không quan tâm không phải là danh dự, mà là tại sao Ân Á Minh lại đối xử với cô ta như vậy, chà đạp tình cảm của cô ta xuống bùn đất, xưa nay cô ta chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế này!

Trước kia thích biết mấy, yêu biết bao nhiêu, thì bây giờ hận bấy nhiêu!

Chắc chắn cô ta sẽ bắt người đàn ông này phải trả giá, nhất định phải khiến người đàn ông này hối hận!

Vẻ mặt của cô ta quá dữ tợn, Mạnh Vân cũng bị dọa đến hết hồn.

“Tử Nhân, hay là con về Mỹ trước đi, học hết học phần, tình trạng trong nước thế này, đoán chừng tạm thời không ổn được đâu, con ra nước ngoài tránh một thời gian đi, chúng ta từ từ nghĩ cách, nhất định sẽ khiến con ả đệ tiện kia lòi đuôi chuột!” Bà ta cảm thấy trước mắt đây là cách ổn thỏa nhất, bà ta vẫn luôn khá lí trí, không phải người chịu thua không nổi, bây giờ kịp thời ngăn lại sự tổn hại mới là cách hay nhất.

“Không, con không về Mỹ đi học nữa.” Hai mắt của Quý Tử Nhân vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

“Ngoan, nghe lời đi, con không về đó học hành, ở đây làm gì, bây giờ trên mạng đồn thành thế này rồi, không bao lâu nữa có lẽ hình ảnh của con cũng bị truyền đầy ra, con không ra nước ngoài tránh một lúc, chẳng lẽ muốn ra phố bị người ta vây xem à?” Mạnh Vân có tính toán của mình, “Ân Á Minh có quyền có thế, đoán chừng mấy người trên mạng cũng bị cậu ta mua chuộc rồi, tạm thời chúng ta chậm lại trước đã.” Cái này gọi là biết xem xét thời thế, bây giờ bọn họ đấu không lại.

“Con muốn kết hôn.” Đột nhiên Quý Tử Nhân nói.

“Cái gì?” Mạnh Vân nghi ngờ mình nghe nhầm, bây giờ còn có thể kết hôn ở đâu được, Ân Á Minh cũng nói không có khả năng rồi, không phải con gái bị kích thích quá độ, não bị rút gân luôn rồi chứ? Nói bậy bạ gì thế này.

“Con nói con muốn kết hôn!” Rốt cuộc Quý Tử Nhân cũng quay đầu qua, cô ta nhìn chăm chăm Mạnh Vân, ánh mắt vô cùng kiên quyết, “Con muốn gả vào nhà họ Ân! Con sẽ không để cho ả Vu Kiều đệ tiện đó sống tốt đâu!”

“Con gả kiểu gì hả! Có phải não con bị úng nước rồi không, không về Mỹ học hành ở đây nói diên nói khùng gì đấy! Ân Á Minh sẽ không kết hôn với

con đâu!” Lời nói này tuy tàn nhẫn, bà ta cũng không muốn thừa nhận cho lắm, nhưng đây chính là hiện thực, Mạnh Vân cảm thấy quả thật con gái đang nói sáng, Ân Á Minh đã nói rõ là sẽ không chấp nhận, đeo bám cũng vô dụng, ai có thể ép cậu ta được chứ!

“Đúng, con biết Ân Á Minh sẽ không chịu.” Quý Tử Nhân buồn bã nói, “Nhưng nhà họ Ân không chỉ có mình anh ta họ Ân, anh ta không cưới con thì có người khác cưới!”

Mạnh Vân nhíu mày: “Ý con nói là anh họ của Ân Á Minh, Ân Hồng Vũ à? Con nghĩ cái gì vậy, tên đó không đáng tin, cũng là con tự nói đó, ở nhà họ Ân cả nhà nó đều ham ăn lừa làm, con giả cho nó có tương lai gì hả, ngay cả quản lí cấp cao trong công ty nó cũng không phải, quyền lực thực sự gì cũng không có, hơn nữa nghe nói ăn chơi, cờ bạc, gái gú, món nào cũng rành rẽ, con giả vào đó chẳng phải để chịu tội sao!”

Quý Tử Nhân cúi đầu tiếp tục cắn móng tay, “Nhưng hẳn ta là anh họ của Ân Á Minh, con giả cho hẳn thì có thể bước vào nhà họ Ân, vậy thì con có thể tiếp cận ả đê tiện kia rồi! Không chỉ ả đê tiện kia, Ân Á Minh con cũng sẽ không bỏ qua đâu!” Nếu đối phương đã vô tình, thì cũng đừng trách cô ta vô nghĩa.

“Mẹ không đồng ý!” Mạnh Vân vẫn không thể chấp nhận, vì lí do tệ hại này mà hi sinh hạnh phúc cả đời người giả cho một gã đàn ông ghê tởm như thế, thế này không phải là đưa con gái mà bà ta dạy dỗ, hại địch một ngàn, tự tổn thất tám trăm, không phải là phong cách của bà ta, không hề có ý nghĩa gì cả!

“Nhưng mẹ quên rồi sao, Ân Viễn chỉ có mỗi Ân Á Minh là con trai, bây giờ Ân Á Minh và Vu Kiều vẫn chưa có con, chỉ cần anh ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không còn nữa, sau này Ân Viễn chỉ có thể giao công ty lại cho anh của ông ta là Ân Lợi quản lý, Ân Hồng Vũ là con trai của Ân Lợi đó.” Cô ta ngẩng đầu nhìn Mạnh Vân, ánh mắt có chút đáng sợ, “Thanh niên trong nhà họ Ân chỉ có hai người Ân Á Minh và Ân Hồng Vũ, chỉ cần Ân Á Minh không còn nữa, thì cuối cùng công ty này có tới lui thế nào thì cũng sẽ

rơi vào tay của Ân Hồng Vũ thôi!”

Mạnh Vân trợn mắt há mồm nhìn cô con gái của mình, bà ta biết con gái mình có mấy phần mưu mô, nhưng xưa nay chưa từng nghĩ tới con bé lại muốn hại chết Ân Á Minh!

Thế này là bị điên rồi hay sao?!

MẸ KẾ CỦA LỢ LEM

Chương 62

Mạnh Vân bị con gái dọa hết hồn, bà ta thật sự tham giàu sang, cũng thích bày mưu để đạt được mục đích, bôi nhọ người khác, tung tin đồn đều dễ như trở bàn tay, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới hại chết người giống như con gái, thế này chẳng phải chỉ đơn giản là vi phạm pháp luật, mà còn là giới hạn cuối cùng khi làm người, có dã tâm, có mưu mô, không từ thủ đoạn không đáng sợ, điều đáng sợ là không biết ranh giới cuối cùng là gì.

Con gái bị điên rồi hay sao?

“Tử Nhân, con nói lung tung gì đấy.” Mạnh Vân lắc lắc bả vai của con gái, “Chuyện này qua một thời gian thì tự nhiên sẽ ổn thôi, con nghĩ bậy cái gì thế, nhà họ Ân là gia tộc như thế nào, quả thật Ân Viễn chỉ có một đứa con trai, con biết, chẳng lẽ người khác không biết à, chỉ có mình con thông minh hay sao, nhưng có ai dám đâu? Cậu ta ra vào đều có vệ sĩ, con có thể chạm vào cậu ta được à? Hơn nữa điều tra một chút đã có thể điều tra tới con rồi, con tưởng con có năng lực lắm hay sao, nếu như cậu ta chết rồi bảo đảm mọi sự nghi ngờ đều đổ vào đầu con hết đó!”

“Chỉ cần làm bí mật một chút, thì sẽ không bị phát hiện đâu.” Quý Tử Nhân nhếch môi, “Bị người ta nghi ngờ thì có gì mà lo lắng chứ, chỉ cần không có chứng cứ, bị nghi ngờ cũng chẳng mất miếng thịt nào.”

“.....” Mạnh Vân bị lời nói của con gái làm cho kinh hãi đến mức nói không nên lời, đột nhiên bà ta liên tưởng tới những lời cuối cùng của Ân Á Minh, hình như nói con gái đang bị cảnh sát điều tra, “Trước kia con đã làm ra chuyện gì rồi phải không?!”

“Phải, nhưng cái đám đàn độn kia căn bản không tìm được chứng cứ.” Quý Tử Nhân cười ra tiếng, “Bọn họ chỉ biết nghi ngờ, hoàn toàn không tìm được chứng cứ chứng minh là con làm.” Cô ta kể lại kế hoạch bắt cóc Vu Kiều như thế nào, Mạnh Vân là mẹ ruột của cô ta, cô ta có thể chắc chắn

rằng Mạnh Vân sẽ không bán đứng mình, đây vốn là bí mật của riêng cô ta, cô ta không muốn nói với bất cứ ai.

“Mẹ xem đó, xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng bây giờ con chẳng bị gì cả, chỉ tiếc là mới tiến hành được một nửa thì bị phá đám, nếu như lúc đó có thể thành công, thì ả đê tiện kia đâu thể nào gả cho Ân Á Minh được, nói không chừng đã chết từ sớm rồi ấy chứ!” Quý Tử Nhân nghiên răng nghiên lợi, trong lòng thầm trách đám người trước kia vô dụng, sau này làm mấy chuyện thế này phải cẩn thận tỉ mỉ, nhất định phải mở mắt thật to, tìm những đối tượng đáng tin, kế hoạch cũng phải chu đáo kín kẽ hơn, nhất định phải xong ngay trong một lần, tránh cho đối phương đề cao cảnh giác lại tăng thêm độ khó.

Cô ta u ám tưởng tượng ra cảnh mình đã thành công trở thành bà chủ của nhà họ Ân, những người sĩ nhục cô ta hôm nay đều phải trả giá xứng đáng!

“Bốp!” Một cái tát vang dội vang lên trong phòng.

“Con bị điên rồi phải không!” Giọng nói của Mạnh Vân vang lên với tiếng thở gấp, bà ta thật sự tức điên lên rồi, bà ta không ngờ con gái mình dạy dỗ thế mà lại khùng khiếp đến mức này, tâm lý phải lệch lạc biết mấy mới nghĩ tới những kiểu trả thù như thế, kích động giết người còn có thể giải thích là mất lí trí, cái kiểu mưu sát hi sinh cả mình vào như vậy, ngoài tâm lý biến thái, thì bà ta không nghĩ ra cách giải thích khác nữa!

“Mẹ!” Má trái của Quý Tử Nhân đỏ cả lên, cô ta che mặt, không dám tin nhìn về phía Mạnh Vân, “Mẹ đánh con? Con bị bắt nạt như thế, mẹ không thương con, lên tiếng cho con, an ủi con, còn đánh con nữa ư? Con có còn là con gái của mẹ không vậy?!”

Mạnh Vân thật sự muốn tát cho Quý Tử Nhân thêm mấy cái, “Nếu như cô không phải là con của tôi thì tôi đã mặc kệ cô sống chết từ lâu rồi! Còn ở đây mà khuyên cô rút tay lại hay sao? Nếu như tôi không phải là mẹ của cô, cô vì tiền hại người hay là giết người phóng hỏa, thì có liên quan gì đến tôi hả?”

“Chính là vì cô là con gái của tôi, tôi mới đánh cô! Cô có thể tỉnh táo lại một chút không hả, cô biết bản thân cô muốn làm gì sao, bị phát hiện là cô tiêu đời đó!”

Mạnh Vân thật sự muốn đánh người, “Tôi dạy dỗ cô biết bao nhiêu năm nay, không phải muốn nhìn cô ngồi tù, tôi mong đợi cô trải qua những ngày tháng tốt đẹp, người làm mẹ là tôi đây cũng có chút thể diện, nhưng bây giờ cô nghĩ cái gì, cô không chỉ muốn giết người vì tiền, cô còn đặt cả bản thân mình vào đó, cái tên ngu xuẩn như Ân Hồng Vũ mà cô cũng chịu gả hả? Đầu óc của cô bị úng nước rồi! Cô mới bao nhiêu tuổi? Cô còn chưa tốt nghiệp đại học nữa đó, cô muốn tự hủy hoại mình, cô bảo tôi phải làm sao đây, tôi chỉ có mình cô là con gái thôi!”

Nước mắt của Quý Tử Nhân chảy ra, cô ta khóc không thành tiếng nói: “Nhưng mà..... nhưng mà chỉ cần con thành công, thì sau này con chính là bà chủ của nhà họ Ân rồi, con sẽ để cho mẹ hưởng phước mà!”

“Cái phước này tôi hưởng không nổi!” Mạnh Vân không nói hai lời, “Cô mau về Mỹ đi học cho tôi! Đừng nghĩ đến những chuyện khác nữa, tôi sẽ canh chừng cô đi!”

Quý Tử Nhân cúi đầu không lên tiếng.

Mạnh Vân nghĩ rằng con gái đã nghe lọt vào tai rồi, bắt đầu đi đặt vé máy bay, bà ta muốn coi chừng con gái bay về Mỹ.

Nhưng bà ta trông được một lúc, không trông được cả đời, có thể đi Mỹ được, đương nhiên cũng có thể trở về.....

Ngày hôm sau, Vu Kiều thức thật sớm, tuy ngoài miệng cô nói không muốn đi làm với Ân Á Minh lắm, nhưng khi đi thật thì tâm trạng vẫn khá là kích động, trước giờ cô chưa từng đi đến tổng công ty Ân thị, cũng không biết chỗ đó có lung linh như trong tin tức không nữa.

Vân Hải của cô so với Ân thị thì chỉ là tép riu mà thôi, tuy tài sản nhà mẹ

đề cũng rất nhiều, nhưng không hề có hệ thống, không giống như xí nghiệp lớn chính quy có cả một tòa cao ốc văn phòng.

Lúc ăn sáng, cô tò mò hỏi tới hỏi lui, Ân Á Minh cười híp mắt trả lời từng câu, “Dù sao chút nữa cũng đi rồi, đến lúc đó thì em sẽ biết thôi.”

“Chẳng phải để e có tâm lý chuẩn bị đó sao, miễn cho lúc đó làm người ta tưởng rằng em là đồ nhà quê chưa thấy qua thành phố.” Vu Kiều cười hì hì nói, “Lần đầu tiên đi tới đó mà, cũng không thể để bị mất mặt được chứ.”

Ân Á Minh chỉ cười không nói, hôm nay anh đã có kế hoạch rồi.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 63.1

Editor: miemei

Vu Kiều chỉ từng thấy công ty của Ân Á Minh trên tin tức thôi, nhìn tòa nhà vô cùng cao cấp, khí thế kia, cả cao ốc văn phòng mấy chục tầng đều thuộc về Ân thị, cơ sở vật chất bên trong nghe nói cũng là cực kỳ tốt, người người đều ca ngợi về đãi ngộ và phúc lợi của nhân viên, cô vẫn luôn muốn đến xem thử thế nào, rốt cuộc hôm nay đã có cơ hội rồi.

Xe chạy đến bãi đậu xe dưới tầng hầm của công thì có thang máy trực tiếp đi lên lầu, Vu Kiều có chút hâm mộ, ở đây cao cấp hơn công ty của cô nhiều, “Văn phòng của anh ở tầng trên cùng hả?” Cô đi theo Ân Á Minh vào thang máy.

“Không phải, ở tầng 25, tầng trên còn có công dụng khác.” Ân Á Minh nhấn nút, thang máy này đi thẳng lên tầng anh làm việc, nhân viên những tầng khác có thang máy riêng.

“Em đọc trong tin tức nói anh rất siêng năng, làm chủ tịch mà còn đến làm việc cả ngày.” Vu Kiều khá tò mò, dù sao cô cũng rất ít khi đến công ty.

“Anh phải kiếm tiền nuôi em mà, không thích sao?” Ân Á Minh ôm lấy Vu Kiều, nâng cằm cô lên, hôn cô.

Mặt Vu Kiều bỗng đỏ lên, cô vừa mới nhìn qua, trong thang máy này có camera, Ân Á Minh điên rồi à!

Cô néo lưng Ân Á Minh, “Buông, buông tay! Có camera đó!”

Ân Á Minh khóa chặt gáy của Vu Kiều lại, hoàn toàn không thả lỏng tay, Vu Kiều dùng sức đẩy cũng đẩy không ra, người ngoài nhìn vào, giống như hai người đang hôn đến không nổi rời xa nhau.

Đang lúc kịch liệt, đột nhiên thang máy dừng lại, sau đó cửa mở ra.

Đã đến tầng 25 rồi.

Người trên tầng 25 không nhiều như những tầng dưới, nhưng bây giờ vẫn chưa đến chín giờ, mọi người đều rất thoải mái, không ít người đi tới đi lui chào hỏi, tán gẫu, cửa thang máy vừa mở, những người đi lại ở gần đó vô thức nhìn qua, bọn họ đã quen rồi, nếu như đúng lúc Ân Á Minh đến làm việc, bọn họ có thể chào hỏi để lại ấn tượng tốt.

Nhưng bọn họ cảm thấy hôm nay sẽ không phải là boss lớn, dù sao anh cũng sắp kết hôn rồi, đoán chừng đang bận lắm đây.

Nhưng vừa quay đầu lại, mọi người đều sửng sốt.

Trong thang máy có một đôi trai gái đang ôm hôn thắm thiết, trai thì đương nhiên là boss lớn của bọn họ, gái thì khỏi phải nói, dĩ nhiên là phu nhân chủ tịch vừa mới nhậm chức rồi.

Nhưng tình huống gì thế này? Xem tin tức thì biết tình cảm của hai người họ rất tốt, nhưng không nghĩ đến lại tốt đến mức này, đang ban ngày ban mặt mà, còn ở công ty nữa đó!

Càng làm cho người ta kinh hãi hơn đó là, thì ra phong cách của boss lớn là như thế này sao? Bình thường luôn mang vẻ thanh cao từ trên nhìn xuống, bây giờ lại đến công ty tỏ ra ân ái, hóa ra là người ngoài lạnh trong nóng à?

“Ừm!” Đột nhiên Ân Á Minh rên lên một tiếng, chân của anh bị đạp mạnh một cái, hôm nay Vu Kiều mang giày cao gót, cảm giác đau nhói đó khỏi phải nghĩ cũng biết, bị một đòn như thế anh mới thả lỏng Vu Kiều ra, sau đó quay đầu lại, liền nhìn thấy một đám người trợn mắt há mồm ngoài thang máy.

Nhưng chỉ trong một khoảng khắc, mọi người đều nhanh chóng phản ứng lại, cười khan chào hỏi với Ân Á Minh, sau đó giải tán y như đang chạy trốn, má ơi, nhìn thấy cái không nên thấy rồi, có khi nào bọn họ bị trừ tiền thưởng

không?

Mặt Vu Kiều đỏ lựng, xoay đầu vào trong, hoàn toàn không dám nhìn ra ngoài, tay nhéo mạnh lên cánh tay của Ân Á Minh, hôm nay coi như cô đã mất hết mặt mũi rồi, nghĩ đến vô số kiểu xuất hiện, nhưng chưa từng nghĩ đến kiểu này, sau này làm sao mà gặp mặt ai được nữa chứ!

Thậm chí cô còn muốn về cho rồi, quả thật là không thể xấu hổ hơn nữa mà, hoàn toàn không thể đối mặt với những nhân viên của Ân Á Minh.

“Khụ khụ.” Ân Á Minh đưa năm tay lên miệng ho nhẹ một tiếng, sau đó làm một tư thế xin mời, “Đến rồi.”

Vu Kiều hung dữ liếc anh một cái, bây giờ cho anh mặt mũi trước, vào phòng làm việc rồi, xem em xử lí anh như thế nào!

Thế này đối với Ân Á Minh mà nói thì không đau không ngứa chút nào, rất nhanh hai người đã đi ra thang máy, mới đầu nhân viên tầng này còn rất yên tĩnh, tạo ra hiện tượng giả rằng chúng tôi đang im lặng làm việc, trên đường đi đến phòng làm việc của chủ tịch, Ân Á Minh giới thiệu sơ lược với Vu Kiều.

Thực ra Vu Kiều không có tâm tư để nghe, trước đó còn muốn tham quan công ty trong truyền thuyết cho tốt, nhưng vừa mới xảy ra chuyện như vậy, thật sự cô rất ngại xuất hiện nghênh ngang trước mặt mọi người, mau mau đi vào phòng làm việc trốn thôi, ít nhất cô có thể giảm bớt độ nóng trên mặt mình.

Vừa vào văn phòng Vu Kiều đã vội vàng đóng cửa lại, sau đó nghiêm mặt nhíu mày khế quát Ân Á Minh: “Anh điên rồi hả, nhiều người như vậy, em đoán không đến một buổi chiều nữa, thì chuyện này sẽ truyền khắp cả công ty luôn đó!” Đừng xem thường mạng lưới nhiều chuyện trong nội bộ công ty.

“Có sao đâu.” Ân Á Minh thấy không sao cả nhún vai, “Chúng ta là vợ

chồng, thân mật một chút có gì sai, đâu phải bạn trai bạn gái bình thường, có bị thấy cũng không sao mà, chỉ là hôn môi thôi, cái này ở Mỹ cũng thường hay thấy.”

“Ở đây không phải Mỹ!” Vu Kiều đỡ trán, đúng rồi, cô chợt nhớ ra, quả thật Ân Á Minh về nước còn chưa được mấy tháng, trước đó vẫn luôn khai thác thị trường ở nước ngoài, cộng thêm kinh nghiệm du học thời sinh viên nữa, hành vi cử chỉ cởi mở một chút cũng không phải là không thể hiểu được.

Ân Á Minh không tranh cãi với Vu Kiều đang nổi giận, anh vuốt ve mái tóc dài của Vu Kiều, “Được rồi, đừng giận nữa, là anh không tốt, sau này ở chỗ công cộng anh sẽ cố gắng hết sức kiềm chế, nhưng cũng đâu phải là lỗi của anh hết, tối qua em không đồng ý với anh, đương nhiên anh nhịn không nổi rồi.”

Mắt Vu Kiều trừng lớn, chẳng lẽ chuyện này là lỗi của cô hay sao? Người đàn ông này không không nói lí lẽ quá mà!

“Tham quan phòng làm việc của anh chút đi.” Ân Á Minh thấy Vu Kiều lại sắp nổi giận liền đổi chủ đề.

Lúc này Vu Kiều mới đánh giá văn phòng của Ân Á Minh, phòng làm việc này rất lớn, rất rộng rãi, cũng rất gọn gàng, đơn giản, màu sắc chủ đạo là trắng và xám, cảm giác có thể khiến người ta tĩnh tâm lại, rất thoải mái.

Bước vào cửa, đối diện chính là một cụm ghế sofa, phía sau là bàn làm việc thật dài của Ân Á Minh, bên trái có hai giá sách, nhưng không có sách gì cả, tất cả đều là tập hồ sơ, bên phải là một bộ sofa lớn hơn, bên cạnh còn có ti vi, cảm giác giống như là một phòng khách đơn giản, chỉ là nối liền với phòng làm việc của Ân Á Minh thôi.

Phía sau bàn làm việc là một mảng cửa sổ sát đất cực lớn, phong cảnh nhìn ra xa cực đẹp, thu hết cả trung tâm thành phố vào mắt, nhìn ra đó, cảm giác như cả thế giới đều là của mình, rất sáng khoái!

“Người có bệnh sợ độ cao chắc chắn không thích hợp với phòng làm việc này.” Vu Kiều để tay lên lớp thủy tinh nhìn xuống dưới, “Đứng ở đây cảm giác thật sự rất tốt, sao anh có thể nghĩ ra..... Ừm!”

Đang nói thì Ân Á Minh đã áp sát từ phía sau, anh vây lấy vòng eo của Vu Kiều, vùi đầu vào cần cổ trắng ngần của Vu Kiều hít nhẹ, sau đó thấp giọng nói: “Em biết không, anh vẫn luôn khát khao có thể làm tình với em ở nơi thế này.”

Vu Kiều bị dọa đến nói không nên lời, ở đây? Ở đây là cửa sổ thủy tinh có được không hả! Tuy rằng vị trí bọn họ đang đứng rất cao, nhưng nếu như có người dùng ống nhòm gì đó, chắc chắn có thể thấy rõ!

Dường như Ân Á Minh biết Vu Kiều sợ cái gì, có vẻ như anh rất hưởng thụ cảm giác này, qua một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Yên tâm đi, tấm kính này ở bên ngoài không nhìn thấy bên trong đâu.”

Yên tâm cái mốc xì! Lẽ nào anh còn muốn làm ở đây thật hả! Cho dù bên ngoài nhìn không thấy, nhưng tâm lý vẫn thấy sợ, cảm giác xấu hổ trần trụi đó hoàn toàn không thể biến mất, có được không chứ hả!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 63.2

Editor: Hoàng Lão Tà

Vu Kiều bắt đầu giãy dụa: "Mau buông tay, anh phát điên cái gì vậy, em sẽ tức giận đó!"

"Em tức giận anh cũng thích" Ân Á Minh càng ôm cô chặt hơn, một tay đã cởi nút áo sơ mi xuống! Anh hôn môi, hôn cô Vu Kiều: "Kiều Kiều, chỉ một lần, cho anh một lần được không, xin em đó".

Mặt Vu Kiều nóng đến mức thiêu cháy: "Đây là công ty, không phải ở nhà, ở bên ngoài có nhiều người như vậy, nếu có người bước vào thì phải làm sao. Hơn nữa anh không phải làm sao? Mau buông tay".

"Không sao đâu, anh đã khóa cửa rồi, sẽ không có ai vào, ở đây chỉ có hai chúng ta". Lực của Ân Á Minh rất lớn, Vu Kiều bị ôm đến mức muốn giãy cũng không được, chân cũng bị chặn lại, giống như lúc ở trong thang máy, muốn giẫm cũng không dễ dàng.

Vu Kiều thật muốn khóc.

"Này, lần đầu tiên gặp em anh đã cảm thấy em mặc đồ công sở nhất định sẽ rất đẹp" Ân Á Minh cởi nút áo trên ngực Vu Kiều: "Hôm nay anh đặc biệt chuẩn bị bộ này, em mặc trông rất đẹp".

Trên người Vu Kiều là bộ đồ công sở màu đen, cô nghe nói Ân Á Minh ở công ty đối với nhân viên rất nghiêm khắc, luôn yêu cầu chỉnh chu, cô cảm thấy bộ đồ này không ổn lắm, nhưng cũng không có đồ công sở, cho tới bây giờ cũng chưa mặc qua, vì thế Ân Á Minh đã chuẩn bị cho cô mấy bộ, cô đã chọn ra một bộ tương đối chững chạc.

Dù sao bộ dáng của cô đã không chững chạc, nên dùng đồ bảo thủ một chút.

Ai biết bộ này chính là bộ Ân Á Minh hài lòng nhất, anh cảm thấy khí chất của Vu Kiều mặc loại đồ cấm dục này vào càng thêm hấp dẫn, quả thật giống như là nam châm mà hấp dẫn anh. Bây giờ Vu Kiều mặc đồ do anh cẩn thận chọn lựa, ở trong phòng làm việc của anh, đây không phải là sự phối hợp hoàn mỹ hay sao.

Một chút cũng không nhịn được ý nghĩ muốn đẩy ngã cô.

Vu Kiều căn bản không phải là đối thủ của Ân Á Minh, toàn bộ nút áo khoác chỉ còn một cái, toàn bộ nút áo sơ mi trắng cũng đã bị mở ra, lộ ra nội y che bộ ngực đầy đặn. Hôm nay trời âm u nên phía bên trong kính chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng bóng của cô, quan trọng nhất là còn bị đè lên, vì thế bộ ngực dán sát vào kính, làm chính cô nhìn còn cảm thấy ngại ngùng, còn có cảm xúc lạnh lẽo, làm cô hơi nổi da gà.

Phía dưới váy màu đen của cô cũng bị Ân Á Minh đưa đẩy lên, mắt thấy cảnh xuân sắp lộ ra trước kính, vô cùng xấu hổ làm cho Vu Kiều kẹp chặt đùi, hai chân muốn phát run.

Cô cảm thấy nhất định Ân Á Minh đã điên rồi, cuồng tình dục!

"Đừng...đừng như vậy, xin anh Á Minh, làm ở đây không tốt". Vu Kiều cố gắng hạ giọng, cô biết ở đây cách âm rất tốt, nói lớn thì bên ngoài cũng không nghe được nhưng vẫn rất lo lắng.

"Đừng lo, sẽ không có ai vào, nơi này chỉ có hai người chúng ta, không bị người thứ ba nhìn thấy, anh cũng rất tiếc". Tay Ân Á Minh đã sờ lên đùi Vu Kiều.

"Đừng, đừng, em sợ" Tay Vu Kiều không ngừng giãy giụa, cố gắng muốn tấy tay Ân Á Minh ra.

"Ngoan, anh chỉ làm một lần" Ân Á Minh không nói hai lời, đột nhiên lấy từ trong túi áo ra một sợi dây thừng, nhìn mềm mại nhưng làm cho Vu Kiều dựng cả lông tơ, người đàn ông này rút cục muốn làm gì?

Nhưng cô không dám hét lên vì sợ bên ngoài nghe thấy, về sau cô thật sự không dám đến đây nữa.

Động tác của Ân Á Minh rất nhanh, Vu Kiều cũng không biết làm sao anh có thể thông thạo như vậy, nhanh chóng trói tay cô lại, nhưng mà cũng may không có buộc ra phía sau, như vậy sẽ không thoải mái, chỉ là buộc ở phía trước phòng ngừa cô giãy dụa thôi.

Nhưng chỉ như vậy Vu Kiều đã tức muốn khóc, sao lại như vậy chứ, cô đã không dám đi làm, chỉ đi tham quan công ty, không hiểu sao ngay tại văn phòng này lại nhận phải tình huống này chứ? Chuyện này thật không ổn!

"Có đau không?" Ân Á Minh sờ cổ tay Vu Kiều, đây là dây thừng dụng cụ anh tìm được, nghe nói trói người cơ bản sẽ không đau, dùng làm tình thú.

"Em nói đau anh sẽ cởi ra sao?" Vu Kiều tức giận nói.

"Anh sẽ yêu em để em hết đau" Ân Á Minh tiếp cận lên trên.

Anh buộc Vu Kiều phải nghiêng cổ hôn môi, mà tay của anh đã sớm mò vào trong váy, kéo ngược nó lên trên, lộ ra đôi tất chân màu đen đang bao lấy đùi cùng hông cô, loáng thoáng có thể nhìn thấy quần lót bên trong.

Hôm nay Vu Kiều mặc nguyên bộ đồ Vest màu đen, đồ lót cũng là màu đen, trên người chỉ có áo sơ mi màu trắng, tương phản càng thêm gợi cảm. Ân Á Minh cảm giác bộ đồ này thật sự rất hợp với Vu Kiều, anh nhìn từ trên xuống có thể thấy áo lót màu đen bao lấy khuôn ngực căng đầy, chỉ cần anh nhẹ tay vén lên là có thể thấy núm vú đỏ hồng.

Nhưng mà trước tiên anh chưa vội để ý nửa người trên, vẫn nên mạnh mẽ bắt đầu từ phía dưới.

Một tay anh đè lưng Vu Kiều, buộc cô phải dựa vào trên kính, tay kia bắt đầu khẽ vuốt bên ngoài nơi tư mật kia, da đầu Vu Kiều run lên, cơ thể cũng run lên một chút, bị kích thích như vậy nếu không có phản ứng mới là lạ.

"Đừng, đừng như vậy" Vu Kiều lại bắt đầu xin tha.

"Hôm nay em mặc quần lót thật gợi cảm" Ân Á Minh giả bộ mắt điếc tai ngơ với lời cầu xin của Vu Kiều, ngón tay thon dài khẽ khều khều vào khe nhỏ, đột nhiên đụng tới điểm nhô lên phía trước làm Vu Kiều rên khẽ.

"Ừm..."

"À? Là chỗ này sao" Ân Á Minh cười ra tiếng: "Có phải rất thoải mái không? Nhưng mà vẫn còn cách một lớp vải nên anh tìm vẫn chưa đúng chỗ, hay là trực tiếp bỏ xuống đi, em thấy thế nào?"

"Mới, mới không có thoải mái, anh đừng nói bậy bạ!" Vu Kiều vọt chết còn cứng mỏ: "Anh mau thả em ra, nếu không hôm nay về nhà em sẽ nói với mẹ anh đó!".

"Hả? Em muốn nói lại thế nào? Nói anh với em làm ở văn phòng sao?" Ân Á Minh thấy ý tưởng của Vu Kiều rất đáng yêu: "Anh cảm thấy mẹ sẽ rất vui vẻ, mẹ muốn có cháu nội đến phát điên rồi!"

"Anh! Sao anh lại quá đáng như vậy?" Vu Kiều thật sự bị Ân Á Minh làm cho tức chết.

Giữa lúc đang nói Ân Á Minh quá đáng, thì quá đáng đã tới. Ân Á Minh thừa lúc Vu Kiều không chú ý đã dè lên lưng cô, hai tay hoạt động, kéo rách tất chân, kéo ra thật lớn, trên dưới đều rất phù hợp cho bước hành động tiếp theo của Ân Á Minh.

Cả người Vu Kiều cảm thấy không ổn, tất chân bị xé rách lát nữa cô làm sao có thể về, cô cũng không mang tất chân dự phòng.

Nhưng chưa kịp chửi, Ân Á Minh đã cho một ngón tay vào trong quần lót, đụng đến miệng tiểu huyệt của cô.

"Ừm..." Vu Kiều câu nào cũng không nói ra được, cảm giác cả người đều nhũn ra.

Ân Á Minh yêu chết sự phản ứng mãnh cảm này của Vu Kiều, vợ của anh thật sự là báu vật.

"Em thật ướt, vừa rồi có phải anh làm em rất thoải mái không?" Ân Á Minh vừa nói vừa cho hai ngón tay vào bên trong tiểu huyết khí kheo, rút ra lại đâm vào, độ ẩm ướt bên trong còn chưa đủ nhưng độ ẩm đã rất cao, anh chỉ mới nghĩ một chút hạ thân đã trướng lên khó chịu.

"Thật... không có" Giọng của Vu Kiều nói chuyện đã có chút không ổn định.

"Nhưng phía dưới ẩm ướt như vậy, nếu không thoải mái, thứ chảy ra là gì vậy?" Ân Á Minh đột nhiên rút ngón tay từ trong tiểu huyết ra, trên ngón tay đã dính đầy nước giơ lên trước mặt Vu Kiều: "Em đừng nói với anh đây là thuốc bôi trơn nha? Hôm nay anh cũng không mang theo thứ đó".

Vu Kiều xoay mặt, người đàn ông này quả thật quá hạ lưu rồi!

Nhưng mà ngay sau đó trong tiểu huyết của cô lại xuất hiện hai ngón tay, nói thật cô cảm thấy rất thoải mái, Ân Á Minh giống như đã quá hiểu thân thể của cô, ngón tay khéo léo đã cho đến nơi thoải mái nhất của cô, làm cho cô muốn dừng cũng không được, hai chân muốn nhũn ra.

Ân Á Minh nhếch miệng cười, không bao lâu nữa quần lót của Vu Kiều cũng đã bị đâm dịch làm ướt, như vậy mới có thể đủ để tiếp nhận anh.

Vu Kiều nhắm mắt lại, cô đã bắt đầu hưởng thụ khoái cảm bên dưới, thật sự thoải mái, nhưng dường như còn thiếu chút gì, ngón tay Ân Á Minh rất tuyệt nhưng gần lên đến đỉnh lại dừng lại, quả thực làm cô muốn phát điên.

Sau đó đột nhiên Ân Á Minh rút ngón tay ra, mang theo một chút nước dính dính. Vu Kiều cảm thấy trống rỗng, cô không tự chủ sàng sàng cái mông, mong ngóng ngón tay Ân Á Minh.

"Có phải rất muốn không?" Ân Á Minh dụ dỗ bên tai Vu Kiều.

"...Ừm" Vu Kiều cảm giác hơi khó mở miệng.

Ân Á Minh cười khẽ, lột xuống đồ lót cùng dây lưng của Vu Kiều, sau đó dùng sức một chút, kéo đồ lót đến chỗ thắt lưng, để lộ cặp ngực đầy đặn.

Đè nặng Vu Kiều phía trước, bàn tay to chụp lên vú trái. Tay Ân Á Minh không nhỏ, nhưng cũng không thể dùng một tay nắm hết, Ân Á Minh yêu chết cái xúc cảm mềm mại này: "Em chống tay lên tường đi" Ân Á Minh dụ dỗ Vu Kiều.

Vu Kiều muốn vô cùng, đương nhiên đều nghe theo Ân Á Minh. Cô hơi nằm sấp xuống, cặp ngực phía trước đung đưa, nâng lên cặp mông mê người. Quan trọng nhất là khe nhõ kia đã ướt sũng, được vải bị xé ở bên phụ trợ nhìn càng thêm đậm mị. Ân Á Minh thậm chí còn nhìn thấy khe nhỏ hơi co lại, tiểu huyết như vậy khẳng định chủ nhân đang vô cùng khát khao anh.

Vu Kiều nghe thấy tiếng kéo khóa phía sai, cô nhuốt một ngụm nước miếng. Trong lòng vừa sợ hãi vừa chờ mong.

Tiểu huyết nhỏ nhắn đáng thương cuối cùng cũng đụng chạm được với lửa nóng, Vu Kiều đẩy đẩy mông kiều mị, hi vọng Ân Á Minh có thể đi vào nhanh một chút, vừa nãy khoái cảm gằn lên đỉnh còn đọng lại trong đầu, cô thật muốn vô cùng.

"A..." Đang nghĩ, Ân Á Minh đã cho thẳng vào, Vu Kiều kinh sợ phun ra, chỉ trong phút giây này cô đã lên cao trào, khát vọng thật lâu cuối cùng cũng đến, cả người cô run rẩy, tiểu huyết không ngừng co rút.

"Thích anh tiến vào vậy sao, kẹp thật chặt nhỉ" Ân Á Minh nói một câu, cảm thấy rất thoải mái làm anh muốn hét lên, vừa nóng âm, lại còn trơn, quả thật giống như thiên đường, tiểu huyết lại không ngừng co rút, nhíp nhíp giống như đang hút lấy anh.

"Cho em..." Vu Kiều phát ra tiếng rên rỉ, không đủ, còn chưa đủ, loại cao trào này cô muốn trải nghiệm thật nhiều.

Ân Á Minh đương nhiên là đáp ứng cô, rút ra đâm vào càng mạnh, Vu Kiều rên rỉ không ngừng. Ở chỗ này làm tình là lần đầu tiên, sự ngại ngùng làm cô càng thêm miễn cảm, tiểu huyết không ngừng run rẩy co rút, khoái cảm hết đợt này đến đợt khác, làm cho lý trí của cô hoàn toàn biến mất.

"Ừm...A...Chậm, chậm một chút..." Ân Á Minh tấn công quá mạnh mẽ, làm cho cô có cảm giác nơi đó muốn nứt ra, phân thân mạnh mẽ không ngừng rút ra cắm vào, cô không thể nhìn cảnh tượng phía sau nhưng cô có thể dựa vào cảm giác. Đâm dịch của cô không ngừng chảy từ bắp đùi xuống, chảy tới cả mắt cá chân, phía sau tiếng nước bạch bạch kích thích màng nhĩ của cô: "Á Minh... A... Chỗ đó.... Không cần.... Anh quá mạnh rồi... A..."

Kiểu lỗ thê một nửa này có hiệu quả khiêu khích thị giác của Ân Á Minh rất tốt, anh có thể nhìn thấy phân thân mạnh mẽ của anh đi vào nơi đó của cô làm ướt cả một vùng, lúc anh rút ra, hai cánh màu hồng sẽ tách ra, mà lúc anh dùng sức đi vào dịch trong suốt sẽ tràn ra dính đầy phân thân của anh, thoải mái kích thích như vậy làm anh muốn thế nào cũng thấy không đủ...

Hai người làm không biết bao lâu, Vu Kiều bắt đầu xin tha: "Á Minh... A.... Không... Không cần mạnh như vậy... Nhẹ một chút.... Xin anh..."

"Có thể này mới nóng được..." Ân Á Minh càng mạnh mẽ tấn công.

Khoái cảm lại trào ra, làm Vu Kiều muốn phát điên: "Quá... Quá sâu rồi... Em.... Em không được...."

"A..." Cô lại lên cao trào.

...

Cả buổi sáng trong phòng đều không dừng tiếng rên rỉ, ngay cả lúc thư ký gõ cửa phòng Ân Á Minh để đưa cafe, anh cũng không ngừng rút ra đâm vào. Vu Kiều đứng im, Ân Á Minh ngồi trên ghế làm việc để Vu Kiều ngồi trên người anh.

Trong phòng đều là hơi thở dâm loạn...

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 64

Tống Hiểu San dám khẳng định đại Boss của cô có ở trong phòng nhưng vẫn vờ như không biết có người đến!

Hôm nay Ân Á Minh cũng không có công việc gì đặc biệt, tất cả mọi việc đã sớm làm xong, việc có thể từ chối cũng đã từ chối hết. Một chút việc cũng không có, dù sao trong sổ của Tống hiểu San cũng ghi như vậy. Ân Á Minh đi làm là việc ngoài dự liệu của cô, đã sắp tổ chức đám cưới còn tới công ty làm gì?

Mang bà xã tới thì cô có thể hiểu được, dù sao người mới nhậm chức phụ nhân Chủ tịch này cũng rất được lòng Chủ tịch, cô vừa nhìn thấy đã biết đối phương không phải là đèn cạn dầu, rất mê hoặc!

Vừa nhìn đã biết là thể loại mà đàn ông rất thích, không trách đại Boss bị mê hoặc đến điên đảo hồn phách. Người phụ nữ này dù gì cũng mới là quả phụ, nhưng thật thủ đoạn. Mới đó mà đã lại kết hôn, mà người chồng thứ hai này lại tốt như vậy, làm cho các nhân viên nữ trong Ân Thị chưa lập gia đình đều hâm mộ ghen ghét.

Bởi vì tò mò muốn tận mắt nhìn thấy cô gái may mắn đó nên Tống Hiểu San pha hai ly café, chuẩn bị mang tới. Ngai vàng phụ nhân chủ tịch này có rất nhiều cô gái nhòm ngó, cô cũng là một trong số đó, cũng không phải là chưa từng ra ám hiệu, nhưng không thành công. Nghĩ rằng còn chưa đủ rõ ràng, vì vậy định nghĩ cách khác ai dè có người nhanh chân cướp mất, cô muốn nhìn kỹ một chút, rốt cục cô kém Vu Kiều ở đâu. Cô lớn lên tuy không xinh đẹp bằng Vu Kiều nhưng cũng có dáng vẻ của vợ hiền dâu thảo, năng lực làm việc cũng tốt, nhất định sẽ trở thành người vợ tốt.

Tống Hiểu San cũng không phải muốn làm người thứ ba, cô có được chức vụ này là dựa vào năng lực của mình, không phải là bình hoa hào sắc. Cô chỉ cảm thấy không phục một chút, không biết lý do mình thua Vu Kiều là gì, do

không chủ động hay vì nguyên nhân khác.

Nhưng lúc bung cafe gõ phòng chủ tịch, cô phát hiện có điềm lạ.

Sau khi gõ cửa một lát cũng không thấy động tĩnh, ánh mắt cô nhíu lại, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, cô nam quả nữ nếu bình thường sẽ không khóa cửa lại. Sau đó cô xoay xoay nắm cửa, phát hiện quả thật đã bị khóa, xoay cũng không động.

Hai người đã trưởng thành, khóa cửa lại sẽ làm gì? Ân Á Minh hôm nay không làm việc, hơn nữa gõ cửa lâu như vậy cũng không thấy phản ứng, trừ làm chuyện đó ra thì có thể làm gì?

“Ai?” Một lát sau truyền đến giọng nói của Ân Á Minh.

Tổng Hiệu San trả lời: “Là tôi, chủ tịch Ân, tôi đưa cafe tới”.

“Không cần, cô đi làm đi, không có việc gì đừng tới quấy rầy tôi”.

Tổng Hiệu San: “...” Cô dám dùng tiền thưởng của chính mình để đánh cuộc, bên trong hai người đang làm chuyện người khác không nên thấy!

Bây giờ là ban ngày, còn là buổi sáng nữa, có cần phải đói khát như vậy hay không, quả thực làm người ta mở rộng tầm mắt, nhất định là do người phụ nữ kia quá... Hy vọng đại Boss sẽ không bị ép khô.

Nhưng mà người ta là vợ chồng danh chính ngôn thuận, cô có chẳng cũng chỉ có thể chằm chọc ở trong lòng.

Bung cafe trở lại chỗ làm việc của mình, Tổng Hiệu San đem một ly cafe cho một người đồng nghiệp nam ở phía đối diện, còn một ly tự mình uống, trong lòng không thể vui lên được.

Cho đến tận trưa Tổng Hiệu San mới nhận được điện thoại nội bộ của Ân Á Minh, là nói cô mang cơm lên. Ánh mắt cô sáng rực, đợi lát nữa đưa cơm tới nhất định cô có thể vào trong xem xét.

Không bao lâu cơm trưa được đưa đến, Tống Hiểu San đi vào phòng Ân Á Minh mới phát hiện trong phòng chỉ có một người.

Không thấy Vu Kiều!

“Chủ tịch Ân, phu nhân ngài không ăn cơm trưa sao? Tôi còn đặc biệt chuẩn bị cả đậu phụ hạnh nhân cho cô ấy, đó là món đặc biệt của nhà hàng, nhất định cô ấy sẽ thích!” Tống Hiểu San khẽ nhìn về phía bên trái.

“Hai ngày nay vội vàng chuẩn bị cho đám cưới cô ấy hơi mệt, tôi để cô ấy đến phòng ngủ nghỉ ngơi”. Ân Á Minh đang nhìn món ăn gật đầu nói: “Cô ra ngoài đi, lúc tôi đi rồi cô tới dọn dẹp là được”.

“Vâng”. Tống Hiểu San ảo não, hóa ra phòng làm việc thông với phòng ngủ, đó là giành cho Ân Á Minh, bình thường buổi trưa mệt mỏi có thể dùng nghỉ trưa gì đó.

Haiz, lại vẫn chưa thấy.

Cuộc sống tân hôn của Vu Kiều và Ân Á Minh rất ngọt ngào và hạnh phúc, mà Quý Tử Nhân cũng lên máy bay sang nước Mỹ, Mạnh Vân buộc cô phải quay lại đi học, nói cô bây giờ đang xúc động, nên ở Mỹ một htowif gian để suy nghĩ cho rõ ràng. Kết hôn là chuyện lớn cả đời, làm sao có thể tùy tiện được, cũng phải tìm một người đáng tin, gả cho tên Ân Hồng Vũ phá gia chi tử kia còn gì là tương lai, còn muốn chờ Ân Á Minh chết để kế thừa tài sản, đó chỉ có nằm mơ. Thật muốn cả thế giới phải xoay quanh một người à, trừ khi đến ngày tận thế.

Hai mẹ con ngồi gần nhau, Quý Tử Nhân gần cửa sổ, đôi mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài, nhìn giống như không đủ lại ghen ghét. Mạnh Vân thở phào nhẹ nhõm, có thể ngoan ngoãn nghe lời bà quay lại học là tốt rồi, về phần đối tượng kết hôn, dù sao cũng sắp tốt nghiệp, bên đó cũng có không ít bạn bè, thanh niên trong độ tuổi kết hôn vẫn có thể tìm được. Nếu gả tới nước Anh cũng không sao, hai mẹ con vẫn có thể thường xuyên gặp mặt..

Bà không hề biết Quý Tử Nhân tới qua đã liên lạc với Ân Hồng Vũ.

“Anh tin tưởng em không?” Ngày hôm qua Quý Tử Nhân trốn trong chăn nhắn một cái tin như vậy cho Ân Hồng Vũ.

Không lâu sau Ân Hồng Vũ trực tiếp gọi điện đến, anh hỏi Quý Tử Nhân làm sao vậy? Nhưng kỳ thật anh đã biết rõ tình huống, trên mạng cũng đã rầm rộ như vậy, anh cũng không phải người mù, đương nhiên thấy được.

Thật sự mà nói, mới đầu anh hơi thất vọng đối với Quý Tử Nhân, anh cảm thấy Ân Á Minh cũng không giống nói bậy, chẳng lẽ Quý Tử Nhân ở chung với anh lâu như vậy mục đích cũng vì Ân Á Minh?

Người con gái mình vừa lòng lại đi nhớ thương người khác, tư vị này khó chịu như thế nào chỉ có người trong cuộc mới biết rõ, người thân của anh đều nghe nói rằng anh và Quý Tử Nhân đang yêu đương, bây giờ không lẽ lại nói với mọi người rằng người Quý Tử Nhân vừa ý không phải anh mà là mục tiêu khác. Trong lòng Ân Hồng Vũ rất buồn, Ân Á Minh từ nhỏ đến lớn đều là “Tám gương” của anh, là con trong truyền thuyết của người khác, bây giờ ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng như vậy...

Quý Tử Nhân vừa khóc vừa nói: “Em không biết là ai muốn hại em, không biết vì sao lại biến thành như vậy, không biết nên nói cùng ai, người em nghĩ đến bây giờ là anh Ân Hồng Vũ”.

“Em với anh Á Minh cho tới bây giờ cũng không hề dính dáng, em chỉ cảm động anh ấy hồi ở bên Mỹ đã giúp đỡ em. Nhưng vì sao có người lại đối xử với em như vậy, kể từ khi anh Á Minh quen với Vu Kiều thì đã thay đổi, anh ấy không coi em giống em gái, Vu Kiều có nói gì cũng nghe theo, bây giờ em gặp chuyện như vậy... Hồng Vũ anh nói em phải làm sao đây?” Cô nói xong câu cuối đã trở nên lộn xộn, khóc không thành tiếng.

“Đừng khóc” Ân Hồng Vũ nghe lời Quý Tử Nhân không giống như nói dối: “Không sao đâu, anh tin tưởng em, có anh ở đây, nhất định sẽ không để ai khi dễ em”.

Lại cẩn thận nghĩ lại, một cô gái như vậy, liệu có thể có thủ đoạn gì, cô còn đang học, chưa trải qua thế sự, cái gì cũng không hiểu, không cẩn thận bị người khác lừa gạt, khoan hãy nói, vợ của Ân Á Minh cũng không phải là dạng vừa, cả nhà đó đã bị cô ta tẩy não, chỉ cho cô ta là con dâu đáng hoàng.

Anh càng nghĩ càng cảm thấy nhất định Quý Tử Nhân bị oan uổng, nhất định là cô gái Vu Kiều kia đã nói với Ân Á Minh điều gì đó, một vài câu nói bên gối có thể thành, xét theo tướng mạo Vu Kiều, nhất định không thành vấn đề.

Trốn ở trong chăn Quý Tử Nhân nhếch miệng, sự việc khá thuận lợi so với cô tưởng tượng, người đàn ông này ngu xuẩn hơn cô nghĩ.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 65

Vu Kiều có thể đoán được đại khái cô đang nằm ở đâu, trên người cô không có quần áo, chỉ che bởi chăn mỏng, trong phòng ấm áp, Ân Á Minh cũng không sợ cô đá chăn sẽ bị lạnh.

Trong lòng Vu Kiều có chút ảo não, vì sao cơ thể mình lại không chống cự lại Ân Á Minh chứ, hai người thế mà làm trong văn phòng, quả không thể chấp nhận!

Eo mới nhừ, Vu Kiều nhẹ nhàng xoa mấy cái, sau đó lấy quần áo ở đầu giường mặc vào, người đàn ông này đã chuẩn bị một bộ giống y như đúc bộ cũ, thảo nào tùy tiện xé như thế, thì ra sớm có chuẩn bị.

Mặc quần áo tử tế xong, ở cửa phòng, phát hiện phòng ngủ này là phòng trong của văn phòng, ở đó, Ân Á Minh đang ngồi, mùi thức ăn thơm nức, trên mặt bàn bày đủ loại thức ăn, Vu Kiều sờ sờ bụng, cô đói rồi.

"Em tỉnh đúng lúc cơm trưa đưa tới." Ân Á Minh vẫy tay với Vu Kiều, "Tới ăn đi."

Vu Kiều trừng mắt nhìn Ân Á Minh, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm đĩa lên, không quên hung ác nói: "Từ nay về sau em sẽ không đến công ty anh nữa!"

Ân Á Minh cười khẽ, "Sao thế, sợ anh hành quyết em ngay tại chỗ à? Yên tâm, anh còn phải làm việc mà, đương nhiên, nếu em chủ động yêu cầu thì anh tất nhiên sẽ tuân mệnh thôi, anh cũng không có ưu điểm gì cả, chỉ có nước ngoan ngoãn nghe lời vợ thôi."

"..." Vu Kiều híp mắt nhìn Ân Á Minh, em có thể úp đĩa thức ăn này vào mặt anh không? Nghe lời em à, em vừa rồi còn nói không muốn nhé, anh dừng tay không?

"Đúng rồi, nói cho em nghe một chuyện." Ân Á Minh xới cơm cho Vu Kiều. Sau đó thay đổi chủ đề nói, "Hôm nay Quý Tử Nhân lên máy bay đi Mỹ rồi, Mạnh Vân cũng đi cùng cô ta."

Vu Kiều nghe xong thở dài một hơi, "Cô ta có thể về Mỹ học là tốt, em cứ thấy cô ta là sờn cả gai ốc, trước kia cũng không như vậy đâu, hai tháng này cô ta trở nên thật lợi hại, làm em sợ muốn chết, hi vọng là do cô ta xúc động nhất thời, xuất ngoại tình táo một chút cũng là việc lành."

"Em lạc quan quá rồi." Ân Á Minh nghĩ sâu hơn Vu Kiều, "Cô ta đến Mỹ học, qua nhiều năm như thế cũng phải biết lái máy bay đi, vẫn luôn đi một mình, nhưng lần này lại có Mạnh Vân đi cùng, em không thấy kì lạ à?"

"..." Vu Kiều nhíu mày, "Anh không nói em còn chưa thấy lạ, anh vừa nói em cũng nhận ra chút ít, Mạnh Vân sẽ không từ nước Anh trở về để tiễn con gái đi Mỹ được, ừm... Có thể là vì tâm trạng Quý Tử Nhân tâm trạng không tốt nên Mạnh Vân muốn đi cùng để khuyên can?"

Ân Á Minh gật gật đầu, "Cũng có khả năng, nhưng anh nghĩ có khuynh hướng giám thị hơn."

"Hả?" Vu Kiều không hiểu.

"Anh cảm thấy Quý Tử Nhân vốn không muốn đi về trường, mà là bị Mạnh Vân ép buộc, nên Mạnh Vân mới phải đi theo để trông cô ta."

Vu Kiều ngẩng đầu, "... Không thể nào?"

"Em nói xem?" Ân Á Minh khiêu mi.

Nhận xét và quan điểm của Ân Á Minh tốt hơn cô, Vu Kiều rất rõ ràng chuyện này, anh nói Quý Tử Nhân vẫn không cam lòng, hẳn là không sai.

Cô thật nắm móc tám đời mà, vì sao hết lần này tới lần khác đều bị người khùng bố bám theo.

"Anh đoán tùy lúc cô ta cũng có thể về nước, hoặc là giống như lần trước, tìm người gây ra chuyện gì đó." Ân Á Minh cười với Vu Kiều, nói tiếp, "Cho nên sau này em đừng có chạy loạn khắp nơi nhé, ở cùng anh là an toàn nhất, hoan nghênh em giám sát công việc và sinh hoạt của anh."

Vu Kiều: "... " Vì sao cô cảm giác mình bị lừa nhỉ, là ảo giác sao?

...

Hôn lễ của Vu Kiều và Ân Á Minh cử hành đúng hạn, vô cùng long trọng, khách mời cũng là người có tiếng, Vu Kiều cảm giác mình đang mơ, sau khi kết hôn với Quý Huy cô cho rằng mình sẽ như thế cả đời, không ngờ còn có một hôn lễ như thế này.

Kích động khi nhận giấy chứng nhận cơ bản không thể so sánh với khoảnh khắc này, khi đó chỉ có vài người làm chứng, con dâu thì cô chẳng có bao nhiêu cảm xúc với nó, chỉ ngây người, chìm trong suy nghĩ của mình đến khi xong việc.

Hôm nay, bên ngoài có nhiều tân khách đến thế, hôn nhân của cô và Ân Á Minh sẽ được mọi người chúc phúc, những người tham gia đều chứng kiến lời thề và cặp nhẫn gắn kết giữa cô và anh, cuối cùng cũng có cảm giác kết hôn.

"Anh Ân Á Minh, anh có đồng ý tiếp nhận cô Vu Kiều trở thành người vợ hợp pháp, sống chung sinh hoạt chung theo pháp lệnh chúa trời và hôn ước linh thiêng này hay không? Đồng thời hứa hẹn từ nay về sau chỉ yêu cô ấy, tôn kính cô ấy, an ủi cô ấy, quý trọng cô ấy, đến chết cũng không đổi?"

"Tôi đồng ý."

"Cô Vu Kiều, cô có đồng ý tiếp nhận anh Ân Á Minh trở thành người chồng hợp pháp, sống chung sinh hoạt chung theo pháp lệnh chúa trời và hôn ước linh thiêng này hay không? Đồng thời hứa hẹn từ nay về sau chỉ yêu anh ấy, tôn kính anh ấy, an ủi anh ấy, quý trọng cô ấy, đến chết cũng không

đôi?"

"Tôi đồng ý."

Có lẽ, hạnh phúc chỉ là điều đơn giản vậy thôi. Vu Kiều chăm chú nhìn Ân Á Minh, cô không biết mình có yêu mến anh hay không, nhưng giờ cô cảm thấy vui mừng vì hôn lễ này, thậm chí còn cảm thấy rất hạnh phúc, lần đầu tiên cô có cảm giác này, chắc hẳn đây chính là thứ gọi là tình yêu.

Lúc trước, khi lựa chọn thật sự rất qua loa, cũng không phải chưa từng lùi bước hoặc hối hận, nhưng giờ cô chỉ thấy hạnh phúc, cảm thấy mình là một người may mắn.

Cô thề nhất định sẽ quý trọng hôn nhân này.

....

Có người vui có người lo lắng, khi Vu Kiều và Ân Á Minh đang cử hành hôn lễ thì ở nước Mỹ xa xôi, Quý Tử Nhân thiếu chút nữa xé nát gói đầu.

Thời gian chênh lệch, ở đây giờ là 11h đêm, bây giờ cô ta phải ngủ ở kí túc xá, phòng ngay trước Ân Á Minh cho đã bị thu hồi, cô ta định ở khách sạn sau đó từ từ tìm phòng thuê.

Nhưng quyết định này bị Mạnh Vân bác bỏ, Mạnh Vân cảm thấy con gái rất hợp với cuộc sống trong trường, trước khi bay tới Mỹ bà đã liên lạc với trường Quý Tử Nhân, để nhà trường sắp xếp một phòng kí túc xá.

Phòng ký túc xá đều là hai người ở chung, vì vậy bây giờ Quý Tử Nhân ở cùng với một nữ sinh khác, đối phương là người da đen, tên là Ada, là cô gái đáng cao thô kệch, nhưng tính tình lại khá tốt.

Ada viết xong luận văn, chuẩn bị ngủ thì thấy Quý Tử Nhân vo gói làm vài nhãn nheo thì nói: "Tâm trạng cậu không tốt à?" Bạn cùng phòng mới là người Trung Quốc nổi danh xinh đẹp trong trường học, thói quen sinh hoạt không tệ, cô rất hài lòng.

"... Người tớ yêu kết hôn với người khác, giờ họ đang cử hành hôn lễ." Dù sao đôi phương cũng không biết tình huống thế nào, Quý Tử Nhân kể hết, coi như có đối tượng để cô ta phát tiết, buồn bực trong lòng thật sự quá khó tiếp thu, cô ta hận Ân Á Minh, đồng thời cũng còn yêu anh, nếu như người anh lấy là cô ta thì tốt rồi...

"Haiz, đây thật là chủ đề đau buồn." Ada biết giờ ở Trung Quốc khác giờ ở đây, ở bên kia là ban ngày, xác thực là thời gian để cử hành hôn lễ, "Đừng khổ sở quá, cậu có rất nhiều người hâm mộ và theo đuổi, cậu vốn tốt mọi mặt mà." Hóa ra công chúa của trường có người trong lòng rồi, tiếc rằng mọi người không biết.

Quý Tử Nhân nhìn chăm chăm vào gôi đầu, trong lòng cười lạnh, cô thì biết gì mà tốt, nếu cô gặp Ân Á Minh rồi chắc chắn sẽ không nói lời ày đâu, không ai có thể tốt hơn người đàn ông kia, nam sinh trong trường cơ bản không thể nào so được, Quý Tử Nhân tôi kém ở đâu, cần gì mấy người kém coi chấp nhận...

Quý Tử Nhân lấy điện thoại di động ra, có thông báo tin nhắn từ số Ân Hồng Vũ, đọc xong cô ta nhắn lại: "Ngủ ngon, em ngủ đây ~ mơ đẹp nhé ~"

Ân Hồng Vũ đang tham gia hôn lễ móc điện thoại đang rung trong túi ra, thấy tin nhắn cô ta gửi, tâm trạng rất tốt, Quý Tử Nhân không hỏi gã chuyện hôn lễ, cũng không đề cập tới chuyện Ân Á Minh, hai ngày nay nói chuyện với gã ngọt như bôi mật.

Khi con gái yếu ớt là thời điểm tiền công tốt, Quý Tử Nhân chịu oan ức lớn như thế, chính khi là yếu ớt nhất, cần có một người an ủi, lúc này, gã đưa tay ra, cho cô một bờ vai rộng ấm áp, vậy tâm hồn thiếu nữ của mỹ nhân đã nắm được dễ như trở bàn tay.

Bây giờ gã hoàn toàn tin tưởng Quý Tử Nhân oan ức, đủ loại bằng chứng trước đó, càng giống như Vu Kiều xếp bẫy gài Quý Tử Nhân, có lẽ mấy tin đồn nhảm cũng là Vu Kiều sai người lan truyền, dù sao cô ta (VK) có Ân Á Minh là chỗ dựa thì còn sợ cái gì.

Quý Tử Nhân đơn giản đâu phải đối thủ của loại đàn bà như Vu Kiều, bị hãm hại cũng không biết nên trả thù thế nào, chỉ có thể khóc thầm thôi.

Nghĩ tới đây Ân Hồng Vũ còn có chút đắc ý, Quý Tử Nhân gặp chuyện không may thì không liên lạc với ai, cũng chỉ liên lạc với gã, hỏi gã có tin cô ta hay không, xem ra trong suy nghĩ, Quý Tử Nhân vẫn rất xem trọng gã, coi gã là người một nhà.

Ân Hồng Vũ còn xấu hổ, trước đó gã lừa Quý Tử Nhân rất lâu, chuyện truyền lời cũng không làm được, dùng phương pháp này đối phó một cô gái nhỏ cái gì cũng không biết, khiến giờ đây hấn rất chột dạ, nhưng cũng không hối hận, tài sản là tài sản, phụ nữ là phụ nữ, gã sẽ không vì phụ nữ mà bỏ tài sản, chỉ hy vọng sau khi kết hôn Vu Kiều có thể biểu diễn thật tốt, gã đang không đợi được nữa đây.

Ân Hồng Vũ nhấn lại: "Ngủ ngon, em mơ đẹp nhé, nếu như có thể mơ thấy anh thì càng tốt ~~ đừng nghĩ chuyện cũ nữa, hai ngày nữa anh đến Mỹ thăm em, đến lúc đó em phải dẫn đường đấy, anh chưa từng đến Mỹ đâu."

Quý Tử Nhân nhìn màn hình điện thoại di động mà buồn nôn, gã này thật là được voi đòi tiên, mờ tới gã ư, gã muốn cô ta mơ thấy ác mộng à!

Song cô ta vẫn trả lời: "Thật ư?! Anh nói thật chứ, anh nhất định phải tới nhé, không được lừa em!"

"Không đâu, anh cam đoan, khoảng cuối tuần, để anh xem lại lịch trình, tí về mua vé máy bay."

"Thật tốt quá! Vậy lúc đến anh nhớ báo cho em, em đi đón anh."

"Ừm, ngủ sớm chút đi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon~~"

Toàn bộ cuộc hội thoại mặt Quý Tử Nhân không cảm xúc, cô ta thề, nhất định cô ta sẽ báo thù Ân Á Minh và ả đàn bà đê tiện kia, không tiếc bất cứ

giá nào!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 66

Sau hôn lễ ba ngày, Vu Kiều và Ân Á Minh cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật, địa điểm là Đại Khê.

Vu Kiều đã muốn đến Đại Khê từ lâu, tiếc là cô không tìm được người đi cùng, người trong nhà ai cũng không ưa mấy chỗ như thế này, họ thích đi leo núi, vùng nhiệt đới hoặc sát biển toàn mỹ nữ bikini, họ tỏ vẻ không chịu nổi.

Thời gian hưởng tuần trăng mật cũng không dài lắm, chỉ có một tuần, hai người cũng không phải người rảnh rỗi, rút một tuần đã là kì tích, thời gian rảnh khi đi chơi cũng sẽ mở mail xử lí công việc.

Hôm nay là ngày thứ tư họ đi chơi, Vu Kiều đang nằm ngủ trên cát, trên có cái ô lớn che nắng, Ân Á Minh ngồi trên một cái ghế nằm, trước bàn nhỏ có đặt laptop.

Xử lí được kha khá, chuẩn bị tắt máy tính thì đột nhiên nhận được thông báo có thư mới, Ân Á Minh ấn vào nút mở, phát hiện là báo cáo điều tra về Quý Tử Nhân do người anh thuê gửi tới.

Lần trước xảy ra chuyện anh đã bắt đầu cảnh giác, không có chuyện gì mà Quý Tử Nhân có thể tìm cả người đến bắt cóc Vu Kiều, giờ lại thêm việc, nếu Quý Tử Nhân không ôm hận thì anh không theo họ Ân nữa, cho nên anh đã tăng người theo dõi cô ta, xuất ngoại cũng thế, đi đến đâu cũng phải có người theo dõi.

Vì bận chuyện kết hôn, Ân Á Minh cũng không dồn chú ý vào việc khác, anh thật không ngờ lần này Quý Tử Nhân ra tay từ chỗ Ân Hồng Vũ.

Trong báo cáo có rất nhiều ảnh chụp, hơn nữa còn có video, phần lớn là hai người Quý Tử Nhân và Ân Hồng Vũ, dựa theo đối tượng, hình như ba ngày trước Ân Hồng Vũ bay đến Mỹ thì phải.

Ân Á Minh cười khẽ, anh và Vu Kiều vừa mới nghỉ phép tới đây, anh họ tốt đã bỏ đến Mỹ ôm người đẹp, quả nhiên ngu xuẩn vẫn ngu xuẩn, không ngờ anh lại có huyết thống với loại người này, bị một cô gái lừa gạt, hai người kia quả nhiên là trời sinh một đôi.

Tuy Ân Hồng Vũ duyệt vô số người nhưng đầu óc tối dạ hơn Quý Tử Nhân, Ân Á Minh chắc rằng Ân gia nhà họ sắp có thêm một hôn lễ.

Ân Á Minh gõ ngón tay lên bàn, lướt qua từng tấm ảnh chụp, nếu Ân Hồng Vũ không làm cái gì thì anh sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, cưới phải một cô gái không đặt tim trên người mình cũng là do anh ta tự lựa chọn, người ngoài như anh nói gì cũng không vào.

Nhưng nếu Ân Hồng Vũ nghe lời Quý Tử Nhân đầu độc mà làm gì đó, vậy đừng trách anh không khách khí.

"Ừm..." Vu Kiều đúng lúc tỉnh ngủ, cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu nhìn Ân Á Minh: "Anh còn đang làm việc à, thời tiết hôm nay thật đặc biệt, có cần đi vào không, ở ngoài lâu sẽ không tốt cho mắt."

"Không sao đâu, cũng xong rồi, em tỉnh vừa khéo." Ân Á Minh cúi người hôn lên má Vu Kiều, Vu Kiều nằm sấp ngủ, mặt bên phải bị đè nên giờ có cái dấu đỏ rực, trông thật ngốc nghếch.

Vu Kiều ngáp một cái, sau đó xoay người, nói thật, cô ngủ không thoải mái lắm, nằm sấp lâu nên bả vai hơi nhức, hơn nữa ngực quá đầy đặn nên khi nằm sấp có chút khó chịu, cái ghế lại cứng, dĩ nhiên không thể so với giường mềm trong phòng, nếu không phải vì muốn phơi nắng, cô mới không đại mà nằm sấp.

Dáng người có lỗi có lỡ của Vu Kiều cứ như vậy lộ trước mắt Ân Á Minh, anh cảm giác yết hầu khô rát, chậm rãi đóng máy tính lại.

Vốn định sẽ đi bơi vào buổi chiều, cũng không định về sớm, khí trời tốt như vậy, không làm chuyện gì đặc biệt thì thật xin lỗi áo tắm đen nhánh của

Vu Kiều, nhỉ?

Dù hai chuyện này không có quan hệ đặc biệt gì.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 67

Vu Kiều phát hiện cái anh Ân Á Minh này thật kì cục, vì sao dù ở đâu cũng có thể mây chuyện đó chứ, khí tiết đâu hết rồi, chẳng lẽ đàn ông đều là sinh vật như vậy sao?

Đòi hỏi của Ân Á Minh dĩ nhiên là bị cô chính nghĩa, nghiêm khắc từ chối, giữa ban ngày ban mặt mà nghĩ gì vậy, phải để anh công tác nhiều hơn mới được, không đâu óc anh toàn ý nghĩ xấu thôi, nếu tuần trăng mật tốt đẹp đều ở trên giường, thế còn cần ra nước ngoài làm gì, thật là uổng công vô ích, ở nhà không phải cũng làm được sao.

Nhưng Ân Á Minh cũng có ý kiến riêng của mình, anh cảm thấy ở mỗi chỗ khác nhau cảm giác khi làm sẽ không giống nhau, cảm giác lúc ở nhà chắc chắn không giống ở đây, thi thoảng có chút kích thích thì mới hay chứ.

Vu Kiều không thèm đêm xia đến, buổi tối thì bận việc, sáng ra còn chơi cùng anh, ai chịu được, mỗi lần làm xong đều mệt và buồn ngủ, lãng phí thời gian ban ngày một cách vô ích.

Sau khi tỉnh ngủ, uống một ly nước trái cây, sau đó tìm kem chống nắng, Vu Kiều ôm phao cá heo đi về phía biển, kế hoạch dành cho buổi chiều của cô là bơi lội, nước ở đây quá đẹp, khác hoàn toàn biển ở nơi khác, trong veo, dưới ánh mặt trời càng lấp lánh như được dát vàng, tới gần nước còn có thể nhìn rõ cả đáy, cát dưới đó đều trắng mịn sạch sẽ, xung quanh khoáng đạt, tốt hơn nhiều so với bể bơi trong nhà, tâm trạng cô đột nhiên trở nên hưng phấn.

Vu Kiều biết bơi, nhưng người đến biển chơi đâu có mấy ai chạy tới bơi thật chứ, đương nhiên là tới hưởng thụ, cô ngồi lên phao cá heo, hai chân song song chạm xuống nước, có lúc thì lấy tay làm mái chèo cho cá heo tiến lên, khi thì nằm sấp bất động để cá heo trôi tự do, cực kì thích thú, đây mới là cảm giác của nghỉ phép, mệt mỏi thì chẳng cần làm gì, chỉ việc hưởng thụ

là được.

Kết hôn đúng là chuyện tốt mà, đi đâu cũng có người đồng hành, không cần lo bị lừa bịp, chỉ có cảm giác an toàn, Vu Kiều không khỏi cảm khái.

Ngồi một lúc lâu vẫn không thấy Ân Á Minh ra, chẳng lẽ vẫn đang bận? Vu Kiều ngồi thẳng dậy nhìn về phía bờ.

Chỉ thấy bên cạnh Ân Á Minh xuất hiện ba cô gái xa lạ, cũng là người phương đông giống họ, chắc là người Trung Quốc rồi, dường như đang nói gì đó với Ân Á Minh, trông có vẻ rất phấn chấn, đang hỏi đường à? Nhìn không giống lắm.

Chưa đầy một lúc, Ân Á Minh cũng chú ý tới Vu Kiều, anh mỉm cười nói gì đó với ba người sau đó đi về phía Vu Kiều, sau khi xuống nước thì bơi rất nhanh tới cạnh cô, nước biển cũng không sâu lắm, vừa vịn đến lồng ngực Ân Á Minh.

"Xin lỗi em, anh tới chậm, vừa rồi gặp người quen." Anh nhéo nhéo mặt Vu Kiều, "Có nhớ anh hay không?"

"Người quen?" Vu Kiều tò mò.

Cô nhìn lên bờ, phát hiện ba cô gái vừa rồi còn chưa đi, đang trò chuyện với nhau bên bờ, thi thoảng còn liếc về phía này, nhưng Ân Á Minh quay lưng lại nên họ không nhìn thấy, Vu Kiều nhìn mà mắt hửng, cô không thích trở thành đối tượng nghị luận, mặc kệ người đối phương bàn tán là cô hay Ân Á Minh.

Song cũng có khả năng là cô đa nghi, có lẽ mấy người kia cũng không có ý gì đặc biệt.

"Ừm, là bạn học cùng trường anh, học trên hai lớp, lúc trước ở trường cũng giúp anh khá nhiều, giờ chị ấy đang phát triển ở Mỹ, sau khi về nước anh cũng liên lạc ít đi, không ngờ lại gặp chị ấy ở đây." Ân Á Minh cũng không có ý nghĩ khác, anh chỉ giới thiệu một bàn bè bình thường với vợ thôi.

"Vậy còn hai người kia?" Trong lòng Vu Kiều cảm thấy là lạ, ừm, rất khó chịu, cô cũng không biết lí do là gì, một loại cảm giác nói không nên lời.

"Là người cùng làm việc với chị ấy, trước kia lúc hợp tác với chị ấy có gặp vài lần." Ân Á Minh tiếp tục chấm mút trên mặt Vu Kiều, "Buổi tối anh mới chị ấy ăn cơm, đến lúc đó sẽ giới thiệu cho mọi người quen nhau."

"Ồ." Lòng Vu Kiều càng thêm buồn phiền, cô cũng biết ý nghĩ của mình kì quặc, nhưng lại không khắc chế được bản thân.

Ân Á Minh nào đoán được ý nghĩ của Vu Kiều, gặp được người quen ở nước lạ cũng là một duyên phận, hẹn nhau ăn cơm một bữa cũng là chuyện bình thường, lúc anh ở trường đã nhận giúp đỡ không ít của người ta, giờ coi như là đáp lễ.

Đến khoảng ba, bốn giờ thì Vu Kiều và Ân Á Minh cùng nhau lên bờ, người quen của Ân Á Minh cũng đã sớm rời khỏi.

Hai người trở lại biệt thự tắm rửa, chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ buổi tối.

Vu Kiều lật đi lật lại tủ quần áo, muốn tìm một bộ phù hợp, cô mang theo không ít, cũng mua thêm mấy bộ ở đây, nhưng cứ nghĩ đến buổi tụ họp tối nay lại cảm thấy không có quần áo để mặc, đúng là con gái mà, vĩnh viễn cảm thấy trong tủ quần áo thiếu một món đồ nào đó.

"Tóc em chưa khô kìa, lau tóc trước đi." Ân Á Minh vừa ra khỏi phòng tắm thì thấy Vu Kiều đang lục lọi, tóc dài còn ướt sũng, vì vậy anh cầm máy sấy lên rồi vẫy tay với Vu Kiều.

"Nhưng em chưa tìm được quần áo phù hợp, đi gặp bạn của anh phải trang điểm đẹp mới được." Vu Kiều tiếp tục trở mình.

Ân Á Minh khẽ cười một tiếng, ôm Vu Kiều từ phía sau, "Em còn cần quần áo đẹp phụ trợ ư? Em vốn đã đẹp rồi, mặc cái gì cũng đẹp hết, đâu cần chọn quần áo, tùy tiện mặc cũng xinh đẹp hơn người khác."

Lời này Vu Kiều thích nghe, tuy cô biết Ân Á Minh đang dỗ cho mình vui, nhưng ai cũng thích nghe khen ngợi, tâm trạng đột ngột tốt lên trông thấy.

"Nào, sấy tóc trước, đợi tí nữa anh cùng em chọn quần áo."

"Dạ." Vu Kiều ngoan ngoãn để Ân Á Minh sấy tóc.

5 giờ 25 phút, hai người xuất hiện ở cửa hàng đã hẹn, nơi này cách biệt thự họ ở không xa, đi 10 phút là đến.

Ba nhân vật chính tụ họp còn tới sớm hơn, họ đã sớm ngồi ở bàn sát cửa sổ đang nói chuyện rôm rả, một người trong đó thấy Ân Á Minh thì giơ tay vẫy.

Có thể vì là khách du lịch, hơn nữa đây lại ở nhiệt đới nên ba người họ rất lơ lửng, ăn mặc rất tùy ý, chỉ mặc một cái váy liền áo màu đen, hai người kia thì mặc áo quây và quần đùi.

Quần áo Vu Kiều xem như bảo thủ nhất, váy liền áo xanh da trời, tóc buộc bông lên bằng băng gám cùng màu, đây là Ân Á Minh chọn thay cô, màu xanh rất có sức sống, khiến người ta cảm thấy tỏa sáng, tăng thêm vẻ đẹp vốn có, lúc vào nhà hàng rất nhiều người đều nhìn cô.

Cô gái mặc váy đen chính là người vẫy tay, sau khi Ân Á Minh đến gần thì cô cười cười nói: "Á Minh."

Á Minh? Mặt Vu Kiều không cảm xúc, nhưng trong lòng lại thấy là lạ.

"Đàn chị." Ân Á Minh kéo tay Vu Kiều, chào lại, "Em giới thiệu cho mọi người làm quen chút."

"Đây là vợ em, Vu Kiều." Anh vui vẻ giới thiệu với ba người.

"Xin chào." Ba người đứng lên chào Vu Kiều.

"Đây là đàn chị mà anh đã nói, Cao Tĩnh." Sau khi Ân Á Minh giới thiệu

Cao Tĩnh lại giới thiệu hai người còn lại, đều là hậu bối ở công ty của Cao Tĩnh, một người là Lưu Văn Văn, người kia tên Nguyễn Tư Đồng.

Cao Tĩnh cũng là một người đẹp, nhưng khác hoàn toàn Vu Kiều, đặc biệt tài trí, mái tóc mượt mà dài đến tận eo, để lộ cái trán trơn bóng, cực kì có khí chất, trông không giống người trong ngành tài chính mà tựa như cô giáo hoặc là nghệ thuật gia, vui tai vui mắt.

Mọi người coi như đã quen nhau, ngồi xuống bàn tròn, Cao Tĩnh ngồi ngoài cùng, Ân Á Minh ngồi sát cô, dù sao thì anh có quen Cao Tĩnh, Vu Kiều dĩ nhiên ngồi kế tiếp anh.

Mọi người đã hơi đói, sau khi ngồi xuống thì bắt đầu gọi món ăn, Vu Kiều không kén ăn, chỉ cần là đồ ngon thì cô đều thích, rất dễ gạt, mặc kệ là gì cô đều ăn được.

Ân Á Minh kiêng rất nhiều món, rất nhạy cảm, không thích đồ ăn có mùi, Vu Kiều và Ân Á Minh ở chung cũng khá dài, đã nghe cha mẹ Ân Á Minh nói qua, cô cũng âm thầm nhớ, định bụng sau này khi cô có hứng xuống bếp cũng có thể tránh mấy món Ân Á Minh không thích ăn.

Vu Kiều không chọn, Ân Á Minh cảm thấy nên ưu tiên phụ nữ, vì vậy để ba người kia gọi.

"Nghe nói salad cá sống ở đây không tệ, gọi lên nhé." Hiện nhiên trước khi đến Lưu Văn Văn đã tìm hiểu trước.

Cao Tĩnh lắc đầu: "Không được, Á Minh không thích mấy món cá sống, chúng ta gọi mấy món khác đi, cái này ngon nè, thịt cua ba cật cũng là món ăn nổi tiếng ở đây." Nói xong cô nhìn thoáng qua Ân Á Minh, "Á Minh em thấy thế nào."

"Ok." Ân Á Minh cười nói, "Mọi người không cần để ý tôi, muốn ăn gì cứ gọi."

Trong lòng Vu Kiều càng cảm thấy bất thường, Ân Á Minh thích gì

không thích cái gì cô còn chưa rõ, nhưng cái người đàn chị này lại nắm rõ ràng, luôn luôn có cảm giác thua trận, rõ ràng người kết hôn với Ân Á Minh là cô, nhưng sự hiểu biết của cô về anh còn không bằng một người ngoài.

Vu Kiều cảm giác mình không phóng khoáng, đối phương đã quen Ân Á Minh rất nhiều năm, biết thói quen của anh cũng rất đỗi bình thường.

Ghi món ăn xong mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm, Cao Tĩnh nói là được nghỉ đông, nên rủ bạn đến đây du lịch, không ngờ có thể gặp người quen ở nơi xa lạ này, thật có duyên.

"Nói chuyện lâu rồi còn chưa chúc hai người tân hôn vui vẻ nhỉ." Cao Tĩnh giờ ly rượu lên, những người khác cũng đồng loạt cầm ly.

"Cảm ơn." Tâm trạng Ân Á Minh không tệ, anh rất chờ mong và hài lòng với cuộc hôn nhân này, có người chúc phúc dĩ nhiên anh phải vui rồi.

"Ân Á Minh, tôi nói này, anh thật không có lòng mà, chuyện kết hôn lớn vậy mà không mời chúng tôi tham gia, chúng tôi đọc báo mới biết có chuyện như vậy, thật không phúc hậu mà." Lưu Văn Văn nhìn Cao Tĩnh, "Không mời chúng tôi thì thôi, cũng phải mời chị Cao chứ, giao tình giữa hai người ở Mỹ tốt thế cơ mà, hai chúng tôi đều thấy oan ức thay chị Cao đấy, đúng không?" Cô đẩy Nguyễn Tư Đồng ở bên cạnh.

"Đúng thế, kết hôn là chuyện lớn, bạn bè ở Mỹ một người cậu cũng không mời, thật không còn gì để nói mà." Nguyễn Tư Đồng hòa theo.

Cao Tĩnh cười nói: "Hai em đừng làm Á Minh khó xử chứ, cậu ấy vội kết hôn, nên không kịp mời chúng ta thôi." Cô trả lời thay Ân Á Minh, còn nói thêm, "Nhưng Á Minh em cũng phải nói chị một tiếng chứ, chị còn chưa chuẩn bị lễ vật đám cưới đâu."

"Thật có lỗi." Ân Á Minh cười khổ, "Em sắp mang Vu Kiều tới Mỹ ở một thời gian ngắn, đến lúc đó sẽ mở party, mời mọi người bồi tội." Công ty con ở Mỹ đã lâu rồi chưa dò xét, một thời gian nữa quả thực phải đến kiểm tra.

"Chúng ta đợi hai người đến vậy." Cao Tĩnh nâng chén lần nữa.

"Đúng rồi, nói cả buổi, chúng tôi còn không biết hai người yêu nhau thế nào, nghe nói là kết hôn giấu, tại sao lại thế, trước đó là ai theo đuổi ai vậy?" Lưu Văn Văn bát quái nói.

Trong lòng Vu Kiều thầm nhủ cái cô này hỏi gì kì vậy, những thứ khác không hỏi lại đi hỏi chuyện kết hôn ngầm, tuy họ quả thực kết hôn ngầm nhưng đâu cần phải nói trước mặt người trong cuộc, cứ làm như quyết định kết hôn của họ (VK và AAM) chỉ là nhất thời, không đáng tin.

Được rồi, tuy khi đi lấy giấy chứng nhận cũng quả là không cẩn thận, đầu óc cũng không tỉnh táo lắm.

Nhưng sự thật là một chuyện, bị người khác nói ngay trước mặt lại là chuyện khác.

Thái độ Ân Á Minh vẫn như thường, anh nắm chặt tay Vu Kiều cười nói: "Là em theo đuổi cô ấy, lúc trước dù thế nào cô ấy cũng không chịu đồng ý, em còn phải sử dụng mấy thủ đoạn nhỏ mới qua cửa."

"Ôi trời, không ngờ được Ân đại công tử cao ngạo lạnh lùng còn có thể theo đuổi người khác đấy, chị đây thật không tưởng tượng được, không phải cậu lừa tôi chứ?" Lưu Văn Văn nheo mắt lại, tỏ vẻ đùa giỡn, "Vậy cậu cầu hôn thế nào, để bạn trai chị học hỏi với."

Vu Kiều hồi hộp, cầu hôn gì chứ, lúc trước là cô cầu hôn Ân Á Minh mà, còn gọi điện để Ân Á Minh trực tiếp cầm hộ khẩu đến cục dân chính....

Thật ra cũng chẳng phải chuyện mất mặt gì, dù là đàn trai cầu hôn hay đàn gái cầu hôn, kết quả cũng chỉ có một.

Nhưng Vu Kiều không muốn kể cho người khác nghe, cô cảm thấy mấy người này sẽ cười nhạo sau lưng cô, đừng hỏi cô lí do, cô biết rõ, dựa vào giác quan thứ sáu của phụ nữ, dựa vào trực giác, cô thấy trong ba người đối diện có người có địch ý với mình.

Tuần trăng mật còn gặp phải loại chuyện này, thật mất vui.

Vốn tưởng rằng anh cũng nghĩ vậy, nào ngờ Ân Á Minh lại không chần chừ trả lời: "Cũng không có gì đặc biệt, lúc ấy em chỉ đưa nhẫn rồi quỳ xuống xin cô ấy cưới mình thôi." Anh nhìn về phía Vu Kiều, "Cô ấy thấy tội nghiệp em nên đồng ý, vận may của em thật tốt."

Nói xong anh dùng giọng của người từng trải tiếp lời: "Đôi khi đàn ông phải luyện mặt dày, con gái theo đuổi con trai chỉ cách lớp vải, con trai theo đuổi cách cả dãy núi, nếu da mặt không dày, vậy sau này chỉ có nước hôi hạp, may thay mặt em đủ dày, không sao có thể thành công cầu hôn." Giọng anh nhỏ dần.

Vu Kiều dờ khóc dờ cười, đây là truyền thụ kinh nghiệm ư, nhưng cô thấy lời Ân Á Minh cũng có lý, nếu mặt anh chàng này không dày, không tự biên tự diễn thì giờ họ đâu giống bây giờ.

Đồng thời cô thấy hơi uất ức, ở trước mặt người ngoài Ân Á Minh rất bảo vệ cô, không để bất kì ai coi thường cô.

Giờ ngẫm lại, ban ngày kiên quyết từ chối như chém đinh chặt sắt hình như hơi tàn nhẫn, đêm nay phải đền bù tổn thất cho anh thật tốt mới được.

Cũng phải nói lại, nếu như lúc đó mà quay về biệt thự, có lẽ đã không chạm mặt ba người này rồi, đúng là tự bê đá đập chân mình mà...

"Thật hay giả vậy?" Mặt Lưu Văn Văn và Nguyễn Tư Đồng đều viết ba chữ 'không tin nổi', các cô khó có thể tưởng tượng được Ân Á Minh thế mà làm chuyện này, quỳ xuống cầu hôn ư, thật giống chuyện cổ tích, bộ dạng anh trông không giống như có thể nói được lời này, theo họ anh nói một câu: "Chúng ta kết hôn đi" đã là kì tích rồi.

Ân Á Minh buông tay: "Dĩ nhiên là thật, lúc ấy rất vội, em vốn không kịp chuẩn bị nhẫn, đặt riêng thì không kịp tiến độ, đành phải mua hàng có sẵn, may mà Kiều Kiều không ghét."

Ba người họ nhìn về phía tay phải Vu Kiều, trên đó có một cái nhẫn đeo ở ngón áp út, chắc là nhẫn kết hôn, nhìn sang cái nhẫn ở tay trái của Ân Á Minh dễ dàng nhận ra chúng là một cặp, cùng kiểu loại, ở giữa có viên kim cương cực kì tinh xảo, màu hồng nhạt, liếc sơ qua đã biết giá trị liên thành, đây là cái nhẫn tùy tiện mua trong miệng Ân Á Minh ư, riêng viên kim cương hồng phấn bự kia giá chắc cũng hơn tám con số, cô gái nào sẽ từ chối lời cầu hôn này chứ!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 68

Chiếc nhẫn trên tay Vu Kiều quả thực làm người ta hâm mộ, Cao Tĩnh không có phản ứng đặc biệt gì, chỉ liếc thoáng qua rồi cười, Lưu Văn Văn cùng Nguyễn Tư Đồng đều không rời mắt được khỏi chiếc nhẫn, không phải các cô chưa từng thấy qua cảnh đời, bình thường hai người đi công tác cũng gặp được đủ loại người giàu sang, tiền lương các cô cũng không ít, là thành phần tri thức cao cấp, làm việc mọi người ca ngợi, nhưng giữa người và người luôn có sự so sánh. Hai cô cũng có bạn trai, nhưng dù thế nào cũng không có khả năng lấy chiếc nhẫn đặt cỡ này cầu hôn họ! Nhà trai cũng không có một chiếc nhẫn đáng giá như thế này.

Nếu là minh tinh trên TV thì còn bỏ qua được, nhìn xa xa cũng không có cảm giác gì, đằng này lại gặp được người đó ngay trong cuộc sống, sự đối lập quá lớn khiến họ thảm ao ước, giá như bạn trai mình có thể đưa một cái nhẫn như thế, không, dù chỉ có giá trị một phần mười cái nhẫn kia, cũng đủ để mình đắc sắt cả đời.

Nhưng vật trân quý như vậy, Vu Kiều lại có được một cách dễ dàng, Ân Á Minh vừa đẹp trai lại có tiền, rút cuộc kiếp trước cô gái này đã tích được cái đức gì, nghe tin tức còn là kết hôn lần hai, thật sự là quá may mắn!

Lưu Văn Văn nghĩ thầm, chắc là vì Ân Á Minh sống lâu ở nước ngoài nên tư tưởng hiện đại hơn, ở nước Mỹ, tái hôn cũng không có gì đặc biệt, người khác cũng không có thái độ gì, tình nhân ở chung không kết hôn sinh con cũng có khá nhiều, chẳng có gì đặc biệt, so với trong nước đúng là khác một trời một vực.

Cho nên chỉ có thể nói cô gái Vu Kiều này số đỏ, haiz, các cô cũng chỉ có thể thảm hâm mộ, ghen ghét thôi.

"Em có thể gọi chị là Vu Kiều chứ?" Lưu Văn Văn nháy mắt với Vu Kiều.

"Đương nhiên." Vu Kiều gật gật đầu.

"Em thật rất hâm mộ chị, có thể cưới một người như Ân Á Minh, tặng chị chiếc nhẫn lớn như vậy, lại còn lúc nào cũng bảo vệ chị nữa." Cô ấy rất thẳng thắn thành khẩn, vẻ hâm mộ đều lộ hết trên mặt, "Bạn trai em được thế thì tốt quá, mỗi lần mua quà đều cần em ám chỉ, nếu không phải đã yêu nhau nhiều năm, em thật muốn đổi người khác!"

Chuyện yêu đương và kết hôn, người ngoài không thể xen vào, chỉ có thể nói vài lời có ích, Vu Kiều mỉm cười nói: "Sẽ ổn thôi mà, có thể là cậu ấy đang lo liệu cho tương lai của hai người."

Lời này Lưu Văn Văn thích nghe, "Cảm ơn lời lành của chị, hy vọng sự thật như lời chị nói, nhưng mà anh ấy cũng chưa cầu hôn em, không biết còn bắt em chờ tới khi nào." Mặc dù trong lời nói có ruồng bỏ nhưng giọng nói lại ngọt ngào tựa hũ mật.

Vu Kiều thở dài một hơi, may mắn chưa nói bậy, bằng không thì hôm nay khẳng định đắc tội người ta, đây không phải là biểu hiện của một cô gái đang trong tình cảm mặn nồng ư?

Nguyễn Tư Đồng cũng mang vẻ mặt chờ mong nói: "Em cũng thế, không biết bao giờ mới được bạn trai cầu hôn đây, nhà em đang thúc gấp kia kìa, tuy rằng ba mẹ em sống ở Mỹ cùng em, nhưng vẫn có tư tưởng của đa số người ở Trung Quốc, sớm đã muốn em kết hôn, miễn cho người thân trong nước nói xấu, nhưng nhà Mike thì hoàn toàn bình tĩnh, đây hẳn là sự khác biệt giữa người Trung và người Mỹ rồi, nếu sớm biết thì em tìm một người cái người Trung Quốc nói chuyện cho xong." Mike hẳn là bạn trai cô ấy rồi.

Vu Kiều không biết nên nói cái gì, chuyện này khác hoàn toàn vấn đề của Lưu Văn Văn, cô lại không quen biết đối phương, nên khó mở lời, miễn cho người khác nghe xong lại nói cô tự cho là đúng.

Ngược lại Ân Á Minh nói vài câu, "Em có thể dẫn cậu ấy tham gia vài hôn lễ, ám chỉ mình muốn mặc áo cưới, hoặc cũng có thể cầu hôn cậu ấy, có

đôi khi con gái chủ động cũng không phải chuyện xấu."

Vu Kiều nhăn mày, lời này cô không dám nói, cũng chỉ có Ân Á Minh nói mới có hiệu quả.

Quả nhiên Nguyễn Tư Đồng phấn chấn hẳn lên, Ân Á Minh là con trai, còn là một người đàn ông vô cùng thành công, cô mù quáng tin tưởng lời gợi ý của đối phương, nghĩ thầm lúc về sẽ thử một lần.

Hai người hết nói đến bạn trai mình thì chuyển sang bàn về Cao Tĩnh.

Lưu Văn Văn ồn ào nói: "Em nói chị Cao này, em và Tư Đồng đã bước nửa bước vào hôn nhân rồi, nhưng chị thì một người bạn trai cũng không có, chúng em đều sốt ruột thay chị đấy, chị tranh thủ thời gian tìm một nửa của mình đi thôi!"

"Tạm thời chị chưa nghĩ đến chuyện này." Cao Tĩnh tiếp tục mỉm cười.

Thái độ bình tĩnh làm cho Vu Kiều không thể không cảm thán, đàn chị này của Ân Á Minh thật biết kiềm chế, tối thiểu bề ngoài là vậy, quả là 'khí chất xuất trần', bông hoa nhỏ Quý Tử Nhàn so với người này cũng chỉ là một đồ chơi trẻ em, sự bình tĩnh và hơi thở này đâu thể dùng hai chữ thực nữ để hình dung.

"Ôi chao! Chị đã lãng phí bao nhiêu năm rồi, chị cũng không biết bản thân đang lãng phí thanh xuân à, ai không biết còn tương chị theo chủ nghĩa độc thân đấy." Lưu Văn Văn lo lắng thay Cao Tĩnh, "Tranh thủ thời gian tìm một người đi thôi, chị Cao xinh đẹp thế này, lại có bằng cấp cao, năng lực xuất chúng, chỉ cần ngoắc ngoắc tay, người vì chị chắc xếp hàng hơn tám con phố!"

"Sẽ nghĩ sau." Thái độ Cao Tĩnh nhàn nhạt như cũ, không biết vô tình hay cố ý, lúc nói lời này cô ta nhìn sang Ân Á Minh.

Ân Á Minh không thấy, nhưng Vu Kiều lại bắt gặp, quái lạ trong lòng dâng lên, cô nói chuyện thì nói chuyện, nhìn Ân Á Minh làm cái gì, lai còn

ngay lúc nói câu kia, để khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Không muốn nghĩ xấu về người khác, Vu Kiều véo nhẹ ào tay mình, đừng để mình không phóng khoáng như thế chứ, trên thế giới này đâu phải cô gái nào cũng giống Quý Tử Nhân đâu.

Song, nói cho cùng, đều do người đàn ông bên cạnh quá hấp dẫn, làm cô trở thành kẻ địch của vô số cô gái khác.

Càng nghĩ càng tức giận, bề ngoài tốt như vậy làm gì, kiếm nhiều tiền làm cái gì!

Hừ, buổi tối quyết không để anh được hời!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 69

Quá trình ăn cơm cũng coi như vui vẻ, ít nhất là ngoài mặt cũng khá vui vẻ, chỉ là trên đường về, Vu Kiều nói chuyện hơi ít, Ân Á Minh nói với cô một câu, cô mới đáp lại một câu.

“Sao vậy, không thoải mái à?” Ân Á Minh giơ tay sờ trán của Vu Kiều.

“Em không sao.” Vu Kiều khoác tay Ân Á Minh, “Kể cho em nghe chuyện anh ở Mỹ đi, lúc trước cũng chưa từng nghe anh kể chi tiết, làm việc ở Mỹ chắc là khác với làm việc trong nước nhiều lắm nhỉ? Lúc nãy ở trên bàn cơm anh nói sau này muốn về Mỹ một chuyến, là thật hả?”

Ân Á Minh nhướn mày, “Khó có khi em cảm thấy hứng thú với chuyện của anh thế này, rốt cuộc đã bắt đầu yêu anh rồi phải không?”

Trên đầu Vu Kiều nổi đầy vạch đen, em chỉ là tò mò thôi, không được sao, coi trọng anh một chút, anh còn muốn lên trời cơ à.

Chẳng mấy chốc hai người đã về đến biệt thự, tắm rửa xong thì hai người nằm lên giường, Ân Á Minh ôm Vu Kiều vào lòng, kể chuyện khi mình ở Mỹ cho cô nghe, “Lúc anh vừa lên đại học thì sức khỏe của ba anh miễn cưỡng cũng coi như vẫn còn ổn, khi thời tiết ấm áp thì ngẫu nhiên cũng có thể đến công ty, nên anh vẫn luôn ở Mỹ khai thác thị trường.”

“Anh vừa làm vừa học à?” Vu Kiều hơi tò mò.

“Phải, chi nhánh công ty ở Mỹ vừa mới khởi động, công việc đặc biệt nhiều, lúc đó anh cũng chưa đủ chín chắn, cả ngày bận bịu đến xoay vòng vòng, lo chuyện của công ty đến sút đầu mẻ trán, càng khởi phải nói đến chuyện ở trường, khi đó anh vẫn còn ở trong kí túc xá của trường, mỗi ngày chỉ ngủ mấy tiếng đồng hồ thôi.” Ân Á Minh hơi xúc động, “Nói cho cùng thì lúc đó anh vẫn chưa đủ năng lực, nếu như anh của bây giờ xử lí cùng một

chuyện như thế, nhất định sẽ bớt đi rất nhiều đường vòng.”

Vu Kiều cũng từng học qua chuyên ngành có liên quan, bây giờ cũng đang quản lý một công ty, dĩ nhiên có thể hiểu được nỗi khổ của Ân Á Minh, “Câu này đừng nói với người khác đấy, đặc biệt là người cùng nghề, chắc chắn sẽ bị người ta đánh chết đó.”

“Tại sao?” Ân Á Minh cảm thấy đây cũng không phải chuyện đáng khoe mẽ gì, lúc anh còn là sinh viên thật sự rất ngây thơ.

Vu Kiều đấm anh một cái, “Anh đi đường vòng mà còn có được thành tựu lớn như vậy, anh bảo người ta phải sống sao hả, muốn ép chết bọn họ à?”

“Ví dụ?” Ân Á Minh nhướn mày.

“Ví dụ như em nè!” Vu Kiều tức tối, “Anh vừa mới lên đại học đã giúp gia đình phát triển thị trường mới, khi đó em còn đang ăn chơi vui vẻ nha, làm gì còn bận tâm đến mấy chuyện này.” Thật là người so với người, tức chết người mà!

Ân Á Minh cười khẽ, anh hôn lên tóc của Vu Kiều, “Có sao đâu, bây giờ của anh chính là của em, giữa hai ta cũng đâu cần phân biệt rạch ròi đến vậy chứ?”

Vu Kiều sợ Ân Á Minh không yên phận nên đổi đề tài khác, “Còn nữa, lúc anh ở trường trông có vẻ thế nào vậy? Chắc chắn là vua học hành rồi phải không?”

“Vậy thì không có.” Ân Á Minh có chút cảm thán nói về cuộc sống đại học của mình, “Lúc đó bận lắm, so ra mà nói thì với anh, công việc ở công ty quan trọng hơn, sau này còn có cơ hội đi học lại, nhưng cơ hội kinh doanh thì chỉ có thể gặp mà không thể cầu, lúc đó anh thường hay cúp tiết, tóm lại có thể không đi thì không đi, học phần không có vấn đề gì là ok, có rất nhiều giáo sư có ý kiến với anh.”

“Trong trường có rất nhiều học sinh ưu tú, nhưng anh không quen biết

được bao nhiêu người, cũng không hay tham gia hoạt động của trường, lúc đó anh cũng không yên tĩnh như bây giờ, một thằng nhóc ranh, đặc tội không ít người, về cơ bản không biết nói chuyện thế nào với bạn cùng lớp, có thể bọn họ cảm thấy người như anh còn quản lý một công ty rất là hoang đường, không ít người cười nhạo anh.” Ân Á Minh kể ra vẫn cảm thấy rất mất mặt, “Sau đó do một cơ hội ngẫu nhiên, anh quen với đàn chị Cao Tĩnh lớn hơn anh hai khóa, đồng hương mà, vừa vặn chị ấy cũng cùng khoa, cùng chuyên ngành với anh, tạo cho anh rất nhiều sự thuận tiện, dù sao thứ anh học thì chị ấy đều học qua, cho anh mượn sách, dạy thêm cho anh các thứ, quan hệ xã giao của chị ấy không tệ, giới thiệu cho anh không ít bạn bè của chị ấy, giáo sư cũng rất thích chị ấy, chị ấy nói đỡ dùm anh không ít đâu, từ đó trở đi thì khi ở trường anh tự nhiên hơn nhiều.”

Nghe đến đây, Vu Kiều có chút chột dạ, cô cảm thấy có thể mình đã có lòng tiểu nhân rồi, quả thật đối phương đã giúp đỡ Ân Á Minh không ít, cũng chưa phá hoại tình cảm giữa cô và Ân Á Minh, cô có ý đối địch với đối phương thật đúng là khó hiểu, giác quan thứ sáu gì đó, vốn là một thứ rất huyền ảo, chắc là không chính xác đâu.

“Không ngờ anh cũng không phải là không có gì không làm được nha, thời sinh viên còn có trải nghiệm như thế, giới truyền thông trong nước đều coi anh như thần hết.” Vu Kiều hỏi tiếp, “Sau đó thế nào?”

“Sau đó thì không có gì nữa rồi, sau năm thứ hai thì anh thuận lợi hơn rất nhiều, công ty và học hành đều có thể lo được hết, miễn cưỡng cũng coi như vua học hành rồi.” Ân Á Minh có chút đắc ý, “Cho nên thực ra chỉ có anh không muốn, chứ chỉ cần anh muốn, thì chuyện đi học gì đó cũng rất thoải mái.”

“Vậy Cao Tĩnh thì sao?” Vu Kiều khá tò mò về chuyện này, “Chị ấy giúp anh nhiều như vậy, dù sao thì anh cũng phải cảm ơn chị ấy chứ?”

“Lúc đó anh có nghĩ tới muốn mời chị ấy đến công ty của anh, chị ấy là một nhân tài hiếm có, nhưng anh còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe chị ấy được giáo sư đề cử đến một công ty tài chính nổi tiến ở phố Wall rồi, đúng

lúc đó chị ấy cũng sắp tốt nghiệp, chị ấy ưu tú như vậy, những công ty muốn tuyển chị ấy đã để mắt đến từ lâu rồi, anh cũng chỉ có thể bỏ cuộc thôi, về phần cảm ơn, có mời chị ấy ăn mấy bữa cơm đó, có thể đàn chị không thích nợ tình nghĩa, nên chuyện công việc chưa bao giờ để anh giúp đỡ gì, rất mạnh mẽ, độc lập.” Đánh giá Ân Á Minh dành cho Cao Tĩnh cũng khá cao.

Vu Kiều gạt đầu, xem ra giác quan thứ sáu của cô sai rồi, cô Cao Tĩnh này có vẻ như thật sự rất tốt.

“Anh nói này, sao em để ý chị ấy quá vậy, cứ hỏi chuyện chị ấy mãi thôi.” Ân Á Minh vuốt ve vòng eo mềm mại của Vu Kiều, “Có phải đang cảm thấy chồng em rất ưu tú, rất dễ bị cướp, cảm giác được nguy cơ rồi phải không, quả nhiên là bắt đầu thích anh rồi chứ gì? Đừng vì ngại mà không thừa nhận, giống như anh thích em thì thoải mái nói ra, chúng ta cũng đã kết hôn rồi, còn cần gì phải hàm súc với nhau nữa chứ.” Đến bây giờ Vu Kiều cũng chưa từng nói thích anh, anh cũng đã kết hôn rồi mà còn phải chơi trò yêu đơn phương nữa.

Thật đúng là mặt dày mà! Vu Kiều tức tối trừng Ân Á Minh một cái, sau đó trở mình lăn xuống từ trên người Ân Á Minh, “Đã bàn trước ngày mai dậy sớm đi ngắm bình minh rồi, tối nay ngủ sớm đi, đừng cả ngày đều suy nghĩ vớ vẩn.”

“Chuyện này sao có thể là chuyện vớ vẩn chứ?” Ân Á Minh nằm ngay sau lưng Vu Kiều, ôm lấy cô từ phía sau, “Trước mắt, chuyện này là chuyện anh coi trọng nhất, em phải thành thật nói với anh, rốt cuộc em có thích anh hay không hả?”

“Làm gì có ai hỏi như vậy, anh bảo em trả lời thế nào đây?” Vu Kiều có chút hết nói nổi, “Nếu như em nói có, đoán chừng anh cũng không tin, chúng ta mới kết hôn được mấy ngày thôi; nếu như em nói không, chẳng phải anh sẽ khó chịu cả buổi sao?”

Ân Á Minh: “.....” Nửa câu sau của em chẳng phải thừa thãi quá ư, nửa câu trước đã nói rõ tình huống thực tế rồi, như vậy chẳng phải là vẫn chưa

thích hay sao.

Bản thân anh là người hỏi, bây giờ Vu Kiều đã thành thật trả lời rồi, người tức ngực cũng chính là anh, sớm biết thế này thì khỏi hỏi cho rồi, nên đợi đến khi thời cơ chín muồi thêm một chút nữa, haiz.....

Ít nhất cũng phải đợi đến khi Vu Kiều bắt đầu chủ động ở trên giường, ừm, ước mơ này hình như hơi xa vời.....

Một đêm không nói chuyện.

Hai người đã hẹn sáng mai dậy sớm đi ngắm bình minh, nhưng chỉ có một mình Ân Á Minh dậy, hình như Vu Kiều bị cảm, đầu hơi choáng váng, nhưng không có phát sốt, tạm thời chưa uống thuốc, cô muốn ngủ thêm một chút, để đến trưa xem sao.

Vu Kiều không khỏe, dĩ nhiên Ân Á Minh sẽ không ra ngoài, chỉ muốn ở trong biệt thự với cô.

“Được rồi, anh ngồi với em thì em cũng không thể khỏi ngay được, em cũng đâu yếu ớt như vậy, ngủ một giấc chắc sẽ khỏe lại thôi, anh đi ngắm đi, tiện thể quay video lại, đến lúc đó em cũng có thể ngắm, nếu không sẽ bỏ lỡ mất, xem dự báo thời tiết thì ngày mai ngày kia đều có mưa đó.” Vu Kiều phát phát tay đuổi Ân Á Minh đi, lúc trong người không khỏe thật sự không có tâm tư dây dưa với người khác, chỉ muốn một mình yên tĩnh nằm trên giường.

“Vậy được rồi, em nghỉ ngơi cho tốt đi, anh đi quay video cho em, bảo đảm sẽ quay đẹp ơ là đẹp.” Ân Á Minh hôn lên trán Vu Kiều, sau đó chỉnh nhiệt độ của máy điều hòa trong phòng cao lên mấy độ, tránh cho Vu Kiều bị lạnh, “Anh đi nhé.” Anh cầm máy quay DV, đóng cửa phòng lại, quay cho bà xã coi mà, anh quyết định tự mình ra tay, tuy không chuyên nghiệp, nhưng càng có ý nghĩ hơn, cũng có thể quay bản thân anh vào ống kính, đúng rồi, còn có thể phối thêm lời tỏ tình, ừm, quả là một ý kiến không tồi.

Bờ biển vào lúc sáng sớm cũng khá lạnh, lúc Ân Á Minh đến nơi thì phát hiện đã có không ít người ở đó, giờ này cũng không có gì hay để đi dạo, xem ra mọi người đều đến để ngắm mặt trời mọc.

Chỗ này là vị trí ngắm bình minh đẹp nhất trên hòn đảo này, Ân Á Minh nhìn qua loa một cái, ước chừng có khoảng ba mươi, năm mươi người, anh bảo vệ sĩ và phục vụ đi cùng với anh phụ lắp camera lên giá, nhắm ngay hướng chút nữa mặt trời sẽ ló dạng, đây là chỗ hôm qua anh đã làm dấu sẵn rồi.

Tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, Ân Á Minh xem thời gian, hẳn là còn mười mấy phút nữa thì có thể thấy được mặt trời mọc rồi, có mấy người ở xung quanh đều nhìn anh, quay cái gì vậy, hay là quay bình minh lên, khá hiếm thấy đấy, ít nhất hôm nay nhiều người ở đây thế này, chỉ có mỗi anh làm vậy.

“Á Minh?” Đột nhiên có một giọng nữ vang lên bên cạnh.

Ân Á Minh quay đầu qua, mặc dù sắc trời hơi mờ, nhưng anh cũng nhìn rõ dáng vẻ của đối phương, hóng chi còn có giọng nói quen thuộc nữa, “Trùng hợp vậy, chị cũng đến ngắm bình minh à?” Người đến chính là Cao Tĩnh.

“Phải, thật là khéo quá, chị xem dự báo thời tiết, nói ngày mai, ngày một có thể có mưa, nên hôm nay chạy vội ra đây, không ngờ đúng lúc gặp được em thế này.” Cao Tĩnh nhìn trái nhìn phải, “Em đến một mình à, bà xã em đâu?”

“À, cô ấy không khỏe, nên em quay lại cho cô ấy xem, ngày kia thì tụi em phải về rồi, sợ là không ngắm bình minh được, lần sau đến nữa chắc cũng phải sang năm.” Ân Á Minh xem thời gian, sắp rồi, sắp rồi.

“Em tốt với bà xã em thật đấy.” Cao Tĩnh đứng một bên nhìn Ân Á Minh loay hoay lắp đặt, qua một lúc lâu mới sâu xa mở miệng nói: “Thật sự chị không ngờ tới em sẽ kết hôn chớp nhoáng như thế đó, lúc trước thấy tin tức

còn bị dọa hết hồn.”

Ân Á Minh nhún vai, “Thực ra em cũng không ngờ tới, hôn nhân trong kế hoạch trước kia của em không phải thế này, nhưng khi thật sự gặp được rồi, thì phát hiện ra kế hoạch gì cũng có biến hóa khó lường, duyên phận chính là thứ kì diệu như vậy.”

“Chút nữa cùng ăn sáng nhé?” Cao Tĩnh nhìn mặt biển phẳng lặng hỏi.

“Được thôi.” Ân Á Minh gật đầu.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 70

Có thể là lúc lắp giá quay phim chỉnh góc độ không được tốt, lúc ngoài biển bắt đầu xuất hiện tia sáng, Ân Á Minh phát hiện ống kính không ổn lắm, đây là lần đầu tiên anh làm những chuyện như thế này, vệ sĩ và nhân viên phục vụ cũng không rành gì mấy, mấy người tay chân vụng về, mắt thấy mặt trời sắp lên rồi, mọi người đều có chút sốt ruột.

“Đề chị làm cho, chỉnh chỗ này cao một chút.” Cao Tĩnh đi qua, sở thích của cô ta chính là chụp ảnh, không bao lâu sau đã điều chỉnh góc độ xong xuôi.

Thời gian mặt trời mọc cũng không lâu lắm, rất nhanh đã quay xong rồi, vốn còn định làm một màn tỏ tình, nhưng xung quanh hơi nhiều người, khá ồn ào, Ân Á Minh đành bỏ cuộc, sau này lại tính tiếp vậy.

Dọn dẹp thiết bị quay phim xong, Ân Á Minh và Cao Tĩnh đến một nhà hàng gần đó ăn sáng, vệ sĩ và người hầu thì ngồi ăn ở bàn bên cạnh.

“Cậu với bà xã của cậu ra ngoài vẫn luôn mang theo vệ sĩ thế này à?” Cao Tĩnh nhìn sang người vệ sĩ kia một cái, tối hôm qua anh ta cũng có xuất hiện, cũng ngồi bàn bên cạnh, trước kia lúc tiếp xúc trong công việc thấy Ân Á Minh lúc nào cũng mang theo vệ sĩ cảm thấy rất bình thường, nhưng lúc riêng tư như vậy cũng phải mang theo, trò chuyện tán gẫu cũng không tiện cho lắm.

“Phải đó.” Ân Á Minh không cảm thấy có vấn đề ở chỗ nào, “Nhưng mà lúc có cô ấy sẽ sắp xếp thêm vài người nữa, em không yên tâm.”

“Có khoa trương quá không? Như vậy thì khi hai người ở bên nhau lúc nào cũng có người nhìn chăm chăm, không để tâm sao?” Cao Tĩnh cố hết sức đề nghị một cách uyển chuyển.

“Không đâu, nếu chị có coi tin tức, thì chắc sẽ biết gần đây bọn em xảy ra chuyện gì, thật sự em rất lo cho sự an toàn của cô ấy, không có vài người đi theo thì không thể yên tâm làm việc được.” Ân Á Minh cũng rất bất đắc dĩ.

Cao Tĩnh vuốt ve ly sữa, “Quen biết cậu lâu như thế, trước kia thật sự không biết cậu lại chăm lo cho gia đình như vậy, lúc trước tán gẫu với cậu, cậu nói sau 35 tuổi mới tính đến chuyện kết hôn cơ mà, bây giờ cậu còn chưa đến 30 tuổi nữa, thật là làm chị bất ngờ quá.”

“Phải, em cũng rất ngạc nhiên, nhưng đã gặp được thì chính là đã gặp được, em không muốn bỏ lỡ cô ấy, kế hoạch mãi mãi cũng theo không kịp sự biến hóa.” Ân Á Minh xiên miếng trứng chiên lên, nói, “Sau này chị gặp được người mà chị muốn kết hôn đoán chừng cũng sẽ không khác em là bao, quả thật chuyện tình cảm là thứ khó nói nhất trên đời này.”

“Lúc trước thật sự là cậu bắt đầu theo đuổi cô ấy à?” Cao Tĩnh vẫn không dám tin vào điều này.

“Còn không phải sao.” Nói đến đây Ân Á Minh cảm thấy mình có chút khổ sở, “Đến bây giờ cô ấy cũng chưa từng nói thích em, cứ từ từ thôi.” Tình trạng của anh và Vu Kiều rất cuộc như thế nào chỉ có ba mẹ anh biết, thế này coi như là tính kế lừa được vợ vậy, nói ra có khả năng sẽ bị đồng bào đàn ông chê trách nữa ấy chứ.

Trước kia vẫn cảm thấy không có gì, bây giờ nghe câu này, sắc mặt của Cao Tĩnh không còn tự nhiên như vừa rồi, “Cô ấy không yêu cậu à?”

“Ặc..... Hả là có cảm tình với em, em cảm nhận được, chỉ là con người của cô ấy khá kín đáo, hơn nữa kết hôn quá vội vàng, là do em sốt ruột quá đi.” Ân Á Minh vẫn cứ tự mình trêu đùa, nhưng đó giờ chưa từng bị người khác hỏi trực tiếp như thế, cảm thấy có chút quái lạ, nếu anh nói Vu Kiều chắc chắn yêu anh rồi, thì anh nói không được, như thế không công bằng với Vu Kiều, nhưng nói không yêu, thì trong lòng mình lại khó chịu.

Cao Tĩnh hoàn toàn không hiểu Ân Á Minh nghĩ cái gì, “Chị là phụ nữ,

có thể cậu không hiểu phụ nữ, phần lớn phụ nữ đều sẽ kết hôn với người thích mình, đối xử tốt với mình, tìm kiếm cảm giác an toàn, nhưng có lẽ cả đời cũng sẽ không yêu đối phương, hai người kết hôn vội vàng như vậy, có thể bà xã của cậu vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, nếu như có một ngày cô ấy gặp được người làm cho cô ấy rung động, cậu phải làm sao?”

Câu này Ân Á Minh không thích nghe, “Em tin tưởng cô ấy.”

Dường như Cao Tĩnh trông có vẻ hơi khó chịu, “Sao cậu phải uất ức mình như vậy, cậu ưu tú như thế, hoàn toàn có thể tìm một người càng yêu cậu hơn mà.”

“Em biết chị lo lắng cho em, nhưng bây giờ thật sự em sống rất tốt, rất thỏa mãn, cô ấy là một người phụ nữ tốt.” Ân Á Minh cảm thấy Cao Tĩnh phản ứng hơi quá, anh là người trưởng thành, lựa chọn đối tượng kết hôn như thế nào hoàn toàn có nhận định của chính mình, tuy Vu Kiều không nói gì hết, nhưng quả thật bọn họ rất hạnh phúc, điều này không hề sai, nên hi vọng vào một tương lai tươi đẹp hơn mới đúng, tại sao phải tiêu cực như vậy chứ.

Cao Tĩnh cười khỏ, “Chị cứ nghĩ rằng người cậu muốn tìm là cô gái có năng lực, có thể giúp đỡ cậu trên con đường sự nghiệp, bất kể là cuộc sống hay công việc đều có thể cùng tiến cùng lui với cậu, thì ra lời cậu nói trước kia chỉ có mình chị coi là thật, nói thật, thật sự rất tiếc cho cậu đấy.”

Ân Á Minh chau mày, câu nói này sao nghe vào kỳ lạ thế nào ấy, “Em thường thức phái nữ có năng lực xuất chúng, không sai, ngay hiện tại, em cũng vẫn hi vọng bạn đồng hành trên công việc với em cũng có thể là cô gái như vậy, nhưng yêu đương, kết hôn không phải công việc, những thứ như kế hoạch vốn không thích hợp xuất hiện trong tình cảm, yêu cầu đối phương phải là người như thế nào, như vậy rất không tôn trọng đối phương, nếu như sau này phát hiện không giống như kế hoạch mình đã dự trù, chẳng lẽ có thể tùy tiện đổi một người khác hay sao? Vậy thì em hoàn toàn có thể chọn kết hôn liên doanh.”

“Nhưng cô gái như thế mới càng thích hợp với cậu hơn, quá khứ của bà xã cậu chị không có ý kiến gì, chỉ là cảm thấy cô ấy không giúp đỡ gì được cho cậu cả.” Ân Á Minh nói một tràng, nhưng Cao Tĩnh vẫn không thể chấp nhận được.

Ân Á Minh đặt nĩa xuống, lúc này anh thật sự có chút tức giận rồi, anh vẫn luôn có ấn tượng rất tốt về Cao Tĩnh, quen biết với nhau nhiều năm như vậy, anh biết đối phương là một cô gái thành công, chín chắn, có năng lực, lại xuất chúng, mặc kệ là chuyện gì, cô ấy đều có thể ung dung đối phó, mọi người đều thích cô ấy, bọn họ cũng là bạn tốt đã nhiều năm rồi.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, cũng không nên đánh giá hôn nhân của anh như vậy.

“Đàn chị, chị là một cô gái rất độc lập, thông minh, xinh đẹp, năng lực xuất chúng, em vẫn luôn tán thưởng chị, chúng ta cũng là bạn rất tốt của nhau, bây giờ em kết hôn rồi, trước kia chị còn chúc phúc em nữa, bây giờ lại bắt đầu phê bình bà xã em, em không biết chị có gì bất mãn với cô ấy, chỉ vì cô ấy không thể giúp được em ư?” Ân Á Minh không thể nào hiểu nổi Cao Tĩnh như vậy là thế nào, sao tính cách bỗng dưng đột biến thế này, chẳng phải hôm qua còn tốt lắm sao, “Trước đó em đã nói rồi, nếu như em cần một người vợ có thể giúp đỡ em trên sự nghiệp, thì em hoàn toàn có thể kết hôn liên doanh, nhưng tại sao em phải làm thế? Nếu như sự nghiệp của em cần phải nhờ vào hôn nhân liên doanh mới có thể tiến cao thêm một bước, vậy bao nhiêu năm nay em dốc sức làm việc chẳng phải rất nực cười hay sao?”

“Những người đi làm bình thường cũng có thể tự do yêu đương, tại sao em không thể? Tại sao em phải vì cái gọi là sự nghiệp mà thỏa hiệp? Vậy cuộc sống của em ngoài tiền ra thì còn ý nghĩa gì nữa chứ?”

“Không sai, lúc trước em có nói, em thích kiểu con gái như chị nói, đó là hình mẫu lí tưởng của em, em tin mỗi một người đều đã từng ảo tưởng về nửa kia trong tương lai của mình, nhưng sau khi thật sự gặp được người mình thích, thì chị sẽ phát hiện, đối phương liền biến thành hình mẫu lí

tưởng của chị ngay lập tức.”

Cao Tĩnh thở dài, “Bây giờ coi như chị đã tin một câu nói, tình yêu là mù quáng, ngay cả người như cậu bây giờ cũng bị tình yêu mê hoặc cho thần hồn điên đảo, cậu xác định sau này cậu sẽ không hối hận sao? Hai người kết hôn chớp nhoáng, hiện giờ cậu thấy bà xã của cậu xinh đẹp, mê người, lại đáng yêu, nhưng hai người phải sống với nhau nhiều năm như vậy, sau khi tiếp xúc với nhau lâu rồi, tình cảm mãnh liệt đều sẽ qua đi, khi cậu phát hiện cô ấy khác với dự định của cậu quá xa, cậu có thể đảm bảo rằng mình sẽ không thất vọng? Không thấy phiền? Không hối hận không?”

Mặt của Ân Á Minh hoàn toàn lạnh xuống, anh trầm mặc rất lâu mới mở miệng nói: “Đàn chị, khó được dịp ở đây có thể gặp chị, em thật sự không muốn cãi nhau với chị, chúng ta đã là bạn bè với nhau nhiều năm nay, bây giờ em kết hôn rồi, chị thành tâm gửi một câu chúc mừng, hi vọng em hạnh phúc, khó lắm sao?”

“Em không hiểu hôm nay chị nói với em những lời này là có ý gì, chị muốn bà xã em trở thành phụ nữ mạnh mẽ giúp đỡ cho sự nghiệp của em, hay là muốn em có ý kiến với bà xã của em, thậm chí tệ hơn nữa, muốn chúng em li hôn.”

“Ngoài ba điều này, em không nghĩ ra điều gì khác nữa.”

“Chị.....” Thoáng chốc Cao Tĩnh có chút ghen lời.

“Chị nói đi, em rất kiên nhẫn, có thể từ từ chờ.” Ân Á Minh cứ thế kiên nhẫn ngồi chờ, “Em nghe chị nói một tràng như thế, tạm thời cho rằng chị vì muốn tốt cho em đi, vậy chị hi vọng tiếp theo em nên làm thế nào? Hi vọng em li hôn với bà xã em, sau đó kết hôn với một người phụ nữ khác có thể giúp đỡ cho sự nghiệp của em sao?”

“Chị..... chị không có ý đó.” Cao Tĩnh có chút bối rối.

“Vậy thì em không hiểu ý của chị rồi, bà xã em, cô ấy không làm sai gì

cả, chỉ vì hiện giờ em thích cô ấy, thì phải chịu sự chỉ trích như vậy, thế thì quá hoang đường, quá nực cười rồi đấy.” Ân Á Minh cảm thấy chính mình cũng có chút không hiểu nổi Cao Tĩnh, “Trước khi kết hôn thì cô ấy đã như vậy rồi, sau khi kết hôn em cũng vẫn hi vọng cô ấy có thể sống tự do như trước, chỉ vì em là đối tượng kết hôn của cô ấy, thì bị yêu cầu phải thế này thế kia, như vậy quá không công bằng với cô ấy, hơn nữa nói khó nghe một chút, như vậy có chút xem nhẹ phụ nữ rồi, chị vô tình đã đặt cô ấy vào vị trí thấp hơn em một bậc, coi cô ấy như vật phụ thuộc trong hôn nhân của em, em tin rằng một cô gái bình thường, có lòng tự trọng đều sẽ không vui vì điều đó, nếu như một người phụ nữ nói cô ấy cố gắng thế nào, cố gắng làm sao mới có thể xứng với em, vậy thì em muốn nói, em chắc chắn sẽ không thích kiểu người như thế, không phải nói người đó không tốt, chỉ là quan điểm về giá trị không hợp với em, em không muốn vợ của mình là kiểu người không có cái tôi như vậy.”

“Dĩ nhiên, em không loại trừ có một số đàn ông sẽ thích loại hình này, nhưng không phải em.”

“Cho nên, nói ra ý kiến của chị đi, chị hi vọng em nên làm như thế nào?” Ân Á Minh cảm thấy bữa sáng này thật sự là bữa sáng khó ăn nhất trong lịch sử, thật lòng anh rất thích ăn cơm, trò chuyện với bạn lâu năm, không ngờ kết quả lại thế này, xem ra anh vẫn chưa đủ hiểu đối phương, hợp nhau trên công việc không có nghĩa tam quan trong cuộc sống cũng có thể giống nhau.

Cao Tĩnh vuốt ve ly sữa yên lặng rất lâu, cô ta cảm thấy mình hơi kích động rồi, cô ta cũng có xem qua tin tức trong nước, có thể nhìn ra, Ân Á Minh thật sự rất thích Vu Kiều, bây giờ vẫn đang trong tuần trăng mật ngọt ngào nhất, trong đầu của Ân Á Minh chỉ có cô vợ mới cưới của anh, cô ta nói những điều này chỉ làm cho đối phương phản cảm.

“Xin lỗi, chị lỡ lời rồi, chị xin lỗi, lúc khác chị sẽ tự mình đi xin lỗi với bà xã của cậu, hi vọng sẽ nhận được sự tha thứ của cô ấy.” Cô ta nhếch môi cười.

“Vậy thì không cần đâu, chuyện này em không muốn cô ấy biết, miễn cho

cô ấy suy nghĩ lung tung.” Ân Á Minh nói xong thì hoàn toàn không thấy đỏi nữa, chuyện này coi như chưa từng xảy ra là tốt nhất, sao có thể nói với Vu Kiều được chứ, anh thật sự không biết Cao Tĩnh đang nghĩ gì nữa.

“Xin lỗi đàn chị, em còn có việc phải đi trước, chị ăn thông thả nhé.” Ân Á Minh gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán, sau đó đứng dậy rời đi, khó có được một bữa sáng đẹp trời ngắm bình minh cứ thế bị phá nát, tâm trạng quả thật tệ hết biết luôn rồi.

Đương nhiên Cao Tĩnh cũng ăn không vô, cô ta nhìn theo bóng lưng của Ân Á Minh, rất khổ sở.

Cô ta nhớ rõ từng câu từng chữ mà Ân Á Minh đã nói, hình mẫu lí tưởng, cùng với độ tuổi muốn kết hôn của Ân Á Minh, cô ta đều nhớ rất rõ ràng, nên bao nhiêu năm nay, cô ta vẫn luôn đợi chờ, đợi đến một ngày Ân Á Minh muốn kết hôn, trong quá trình chờ đợi cô ta vẫn luôn trưởng thành, trưởng thành thành một người phụ nữ ưu tú hoàn toàn xứng đôi với Ân Á Minh.

Cô ta cảm thấy kế hoạch của Ân Á Minh rất tuyệt, bởi vì nó cho cô ta đầy đủ thời gian để trưởng thành, cô ta không có gia thế hiển hách, nếu như không có đủ thời gian, cô ta căn bản không kịp trưởng thành, cô ta tin rằng qua mấy năm nữa thì chắc chắn mình sẽ trở thành một người phụ nữ có đủ tư cách đứng bên cạnh Ân Á Minh.

Nhưng cô ta chờ đợi biết bao nhiêu năm, vẫn luôn khổ sở không dám bày tỏ, nhận được cái gì chứ?

Người đàn ông đó đột nhiên kết hôn, thậm chí cô ta còn không nhận được thiệp mời trước tiên nữa!

Cô ta cảm thấy bản thân mình thật quá buồn cười, cô ta hoàn toàn là muốn tốt cho Ân Á Minh, nhưng người đàn ông đó không hề cảm kích, thậm chí còn hung hăng trách cứ cô ta, chỉ vì cô vợ mới cưới còn chưa được mấy ngày của anh.

Tình bạn bao nhiêu năm nay, cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện.....

Rõ ràng người quen biết cậu trước là tôi cơ mà.....

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 71

Ân Á Minh vừa đi không bao lâu, thì Lưu Văn Văn và Nguyễn Tư Đồng, hai người cùng đến nghỉ phép với Cao Tĩnh cũng đến, bọn họ không có hứng thú với bình minh, nhưng rất thích bữa ăn sáng ở nhà hàng này, sáng hôm qua cũng có đến đây.

Hai người vừa đến đã thấy một mình Cao Tĩnh ngồi ngây ngốc trong góc, Lưu Văn Văn rón rén đi đến sau lưng Cao Tĩnh, sau đó lấy tay che mắt của cô ta lại, “Đoán xem em là ai.”

“Văn Văn.” Cao Tĩnh nghĩ cũng không cần nghĩ.

“Xì, đoán một cái là trúng phóc rồi.” Lưu Văn Văn phồng má ngồi đối diện Cao Tĩnh, Nguyễn Tư Đồng cũng ngồi xuống, sau đó bọn họ phát hiện trên bàn còn có một bộ dụng cụ dao nĩa.

Đã nói Cao Tĩnh luôn luôn chú ý ăn uống sao có thể gọi nhiều đồ ăn đến thế chứ, thì ra là còn có một người khác nữa.

“Ghép bàn với người khác à?” Nguyễn Tư Đồng tò mò, “Sao mấy món này không đụng đến chút nào vậy.”

“Hai em ăn đi, mấy món này đều chưa đụng qua đâu.” Cao Tĩnh mỉm cười, “Vừa rồi đi ngắm bình minh đúng lúc gặp được Á Minh, vừa mới ăn sáng với cậu ấy xong.”

Nguyễn Tư Đồng cười nói: “Hai người có duyên thật đấy, gặp được trong kì nghỉ lễ đã không dễ dàng gì rồi, vậy mà lúc ngắm mặt trời mọc cũng gặp được, biết bao nhiêu ngày rồi, mà đến hôm nay chị mới muốn đi ngắm bình minh, thật là khéo ghê nha.”

“Thì cái này chính là duyên số đó.” Lưu Văn Văn nhìn cả bàn đầy thức ăn mà chảy nước miếng, không thể chờ được nữa, bắt đầu động tay rồi.

Cao Tĩnh cười khò: “Thế này có thể xem như duyên số sao?” Bản thân cô ta cũng cảm thấy đây là duyên phận, nhưng hiển nhiên nhân vật chính khác trong chuyện này – Ân Á Minh không nghĩ như thế, anh chỉ xem như đây là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên bình thường, không hề có gì hiếm lạ, sẽ không vì thế mà sinh ra tình cảm khác thường với cô ta.

Chỉ có mỗi cô ta mơ một giấc mơ như truyện cổ tích.

“Thế này đương nhiên là duyên phận rồi!” Lưu Văn Văn vừa ăn vừa nói, “Đáng tiếc Ân Á Minh đã kết hôn rồi, nếu không chị Cao và anh ấy đúng là một đôi trời sinh đó, trên công việc hai người phối hợp tốt như vậy, lại quen biết nhiều năm nữa, thậm chí ở nơi đất khách quê người còn có thể gặp nhau, còn cùng ngắm mặt trời mọc, có duyên biết mấy? Đổi lại là em thì chắc chắn phải gả cho người đó rồi! Haiz..... Thật là tiếc quá, anh ấy đã có vợ rồi.” Lưu Văn Văn đầy vẻ tiếc nuối.

“Chẳng phải thế sao, nếu chị Cao làm bà Ân, thì chúng em có phước rồi, em lập tức nhảy qua Ân thị làm việc!” Nguyễn Tư Đồng nói đùa.

Làm cộng sự bấy lâu nay, hai người các cô vẫn có thể nhìn ra một chút tâm tư nhỏ bé của Cao Tĩnh, Cao Tĩnh rõ ràng có ý với Ân Á Minh, bọn họ cũng từng nghe ngóng chuyện của Ân Á Minh từ miệng của Cao Tĩnh, cũng không phải muốn làm gì, chỉ là nhiều chuyện mà thôi, người như Ân Á Minh, ai mà không muốn biết chút chuyện scandal của anh chứ.

Tuy Cao Tĩnh không nói rõ ra, nhưng bọn họ đều có thể suy nghĩ ra từ một số chi tiết nhỏ.

Đáng tiếc, hoa rơi có ý mà nước chảy vô tình, thậm chí ngay cả hôn lễ trong nước, Ân Á Minh cũng không mời Cao Tĩnh, chỉ nói sau khi đến Mỹ sẽ làm party nữa, thế này rõ ràng coi Cao Tĩnh như người ngoài rồi, làm bạn hợp tác lâu dài đến nay, quan hệ giữa hai người phần lớn đều là duy trì qua công việc, về mặt riêng tư thì ai cũng bận rộn.

Là bạn bè, nhưng cũng chưa đến mức quá thân thiết, Ân Á Minh không

có ý đưa Cao Tĩnh vào vòng phạm vi của mình.

“Các em đừng chọc chị vui nữa, bà xã cậu ấy đẹp như vậy, lại trẻ nữa, chị làm sao so được chứ.” Cao Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã hoàn toàn lên cao rồi, hòn đảo nhỏ này vẫn xinh đẹp là thế, hoàn toàn trái ngược với tâm trạng của cô.

Lưu Văn Văn và Nguyễn Tư Đồng nhìn nhau một cái, tuy bình thường quan hệ khá tốt, nhưng chức vụ của bọn họ thấp hơn Cao Tĩnh nhiều, bình thường nói chuyện cũng rất chiều theo Cao Tĩnh.

Bọn họ cũng đâu có ngốc, nghe ra hàm ý trong câu nói của Cao Tĩnh, xem ra vẫn chưa từ bỏ nha.

“Chị Cao, chị nói vậy là không đúng rồi, nếu nói như chị, chẳng phải Ân Á Minh nên cưới một cô bé 18 tuổi xinh xắn sao, tìm một người kết hôn lần hai làm gì chứ.” Lưu Văn Văn nói với giọng điệu như người từng trải, “Theo em, thì chính là vì thời điểm gặp nhau vừa khéo thôi, em đã nghe nói từ sớm, rằng sức khỏe của cha Ân Á Minh không tốt, vẫn luôn muốn con trai kết hôn, thế này chẳng phải đúng lúc để cho cô Vu Kiều kia đuổi theo sao, những chuyện như tình cảm, một khi xảy ra thật sự sẽ làm cho người ta mê muội đó, em đã yêu đương 7, 8 lần rồi, lần nào cũng tập trung vào như bị thần kinh vậy, cuối cùng tỉnh táo lại cũng chỉ có bấy nhiêu đó thôi.”

“Đúng đó, chị Cao, chị đánh giá thấp bản thân quá rồi, học vấn, năng lực, chị giỏi hơn vợ của Ân Á Minh nhiều, về phần vẻ ngoài, tụi em càng thích kiểu như chị hơn, năm xưa chị cũng là hoa khôi của trường mà!” Nguyễn Tư Đồng hòa theo, “Nếu như em là Ân Á Minh, chắc chắn em sẽ chọn kiểu như chị Cao, sau này còn có thể cùng đi làm chung gì đó, mở cửa hàng gia đình các thứ, cùng nhau phấn đấu, lãng mạn biết mấy ~”

“Hai đứa đừng nghĩ lung tung nữa.” Tâm trạng của Cao Tĩnh tốt hơn một chút, “Á Minh cũng đã kết hôn rồi, nghe các em nói thế sẽ ngại lắm đó.”

“Xì, có gì đâu chứ, loại đàn ông đẳng cấp như anh ấy, thì vốn đã có tư

cách kén cá chọn canh mà.” Lưu Văn Văn không nghĩ như thế, “Em cũng không có ý kiến gì với vợ anh ấy, chỉ cảm thấy cô ta quyến rũ quá thôi, y như ngôi sao vậy, không ngờ Ân Á Minh lại thích kiểu này, thật là ngoài ý muốn của em mà.”

“Phải đó, em còn tưởng đâu anh ấy sẽ chọn kiểu lý trí hơn, có năng lực hơn, giống chị Cao vậy nè, haiz, đây chính là đàn ông đó, ánh mắt nhìn phụ nữ không giống như phụ nữ chúng ta.”

“Chắc là vậy.”

“Nhưng mà nói thật.” Đột nhiên Lưu Văn Văn đổi phong cách, “Chị Cao, nếu như em có điều kiện tốt như chị, em đã theo đuổi ngược lại Ân Á Minh từ sớm rồi, như vậy nói không chừng bây giờ vợ của Ân Á Minh chính là em đó, em cũng muốn đeo chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy nữa.”

“Phụt, cậu đẹp đi, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa.” Nguyễn Tư Đồng cười to, “Vậy cậu phải đi phẫu thuật thẩm mỹ đi đã.”

“Cút!”

Hai người ồn ào với nhau.

Theo đuổi ngược lại?

Câu nói này của Lưu Văn Văn đã kích thích Cao Tĩnh.

Bao nhiêu năm nay, cô ta vẫn luôn yên lặng chờ đợi, y như cái tên của cô ta vậy, bày ra vẻ thanh cao, yên lặng chờ đợi, cô ta tin rằng đợi đến khi Ân Á Minh muốn kết hôn, sau khi ngắm nhìn xung quanh rồi sẽ chọn cô ta, lúc đó cô ta sẽ là lựa chọn tốt nhất của đối phương, cô ta sẽ là người tốt nhất.

Cô ta tin rằng Ân Á Minh sẽ chọn đối tượng kết hôn có lợi với anh nhất, bởi vì theo cô ta thấy, người đàn ông này nhìn xa trông rộng đến thế, đầy lý trí, tuyệt đối sẽ không làm việc theo cảm tính, chắc chắn kết hôn cũng sẽ như thế.

Nhưng bây giờ đã xảy ra sai sót rồi.

Chẳng lẽ cô ta đã kiêu ngạo quá rồi sao? Sự chờ đợi của cô ta là sai lầm ư?

Bây giờ cô ta nghĩ lại, dường như chờ đợi quá lâu khiến cô ta bỏ lỡ thời điểm tốt nhất, có lẽ lúc Ân Á Minh ở Mỹ thì cô ta đã nên chủ động một chút, lúc đó Ân Á Minh thậm chí còn chưa biết Vu Kiều nữa, nói gì đến kết hôn.

Cô ta cảm thấy, cô ta cũng là một người phụ nữ có sức quyến rũ, người theo đuổi cô ta không ít, thậm chí cấp trên của cô ta cũng có ý này, nhưng cô ta đều từ chối hết, Ân Á Minh đã ở trong lòng cô ta lâu như vậy rồi, cô ta hoàn toàn không thể chấp nhận bất kì người nào khác.

Nhưng bây giờ hiện thực đã nói với cô ta, rằng cô ta chỉ tự mình đa tình mà thôi.

Trước khi đến đây nghỉ phép, vẫn ôm hi vọng rất lớn, hi vọng hôn nhân của Ân Á Minh không hề hạnh phúc, nhưng trải qua cuộc trò chuyện dài kia, tất cả ảo tưởng của Cao Tĩnh đều vỡ vụn, hiện thực tàn nhẫn thế đấy.

Nếu như..... Nếu như thời gian có thể quay ngược lại thì tốt rồi.....

Có lẽ lúc mình còn ở trường, nên chủ động một chút, hoặc là căn bản không nên vì thể hiện tính độc lập của mình mà đi đến công ty khác, hai người càng đi càng xa cũng có phần trách nhiệm của mình ở trong đó.....

Thoáng chốc Cao Tĩnh có chút mờ mịt, cô ta không biết tiếp theo nên làm gì đây.

Bảo cô ta hoàn toàn buông bỏ Ân Á Minh, cô ta làm không được, kế hoạch bao nhiêu năm nay đều rối loạn cả lên, trông một chốc cô ta rất khó mà chấp nhận, cảm giác như mục tiêu cả đời người đều biến mất hết.

Nhưng bảo cô ta làm gì đó, cô ta cảm thấy như thế có chút vô đạo đức, giống như Ân Á Minh đã nói, Vu Kiều không làm gì sai cả, chỉ đúng lúc

được Ân Á Minh thích mà thôi, cô ta đi phá hoại tình cảm của hai người họ thì cực kỳ không đúng, trong lòng cô ta có cảm giác như phạm phải tội ác.

Bỏ đi, có lẽ qua hai ngày nữa thì bản thân sẽ suy nghĩ thông suốt thôi, buổi chiều đi tắm nắng đi, có lẽ tâm trạng sẽ tốt một chút.

.....

Lúc Ân Á Minh về đến biệt thự thì Vu Kiều vẫn đang ngủ, anh nhìn dáng vẻ của Vu Kiều, lại sờ trán của cô, dường như đỡ hơn trước nhiều rồi.

“Ừm? Anh về rồi à?” Bị người ta sờ vào trán, Vu Kiều tỉnh dậy, cô mơ mơ màng màng râm rì, “Ăn sáng chưa?”

“Vẫn chưa.” Ân Á Minh hôn lên má của Vu Kiều một cái.

Anh có ăn ở bên ngoài, nhưng nói chuyện xong thì làm anh mất hết khẩu vị, vừa mới ăn mấy miếng đã bị tức đến đi về rồi, nên nói chưa ăn cũng không sai.

“Ừm..... Vậy vừa đúng lúc, em đói rồi.” Vu Kiều dụi mắt từ trên đường bò dậy, “Em đi đánh răng rửa mặt trước, chúng ta cùng ăn nhé.”

“Ừ!” Ân Á Minh cầu còn không được, “Nhưng mà em không sao chứ, chẳng phải lúc này nói không khỏe sao?”

“Ừm, chắc là bà dì cả sắp đến rồi, em tính thời gian thấy cũng gần rồi.” Vu Kiều xuống giường đi vào phòng tắm, “Mấy ngày nay cũng sẽ không thoải mái như vậy.”

Ân Á Minh nhíu mày, “Lần nào cũng vậy à, sao em không đi khám xem sao? Anh nghe nói chuyện này của phụ nữ quan trọng lắm đấy, lúc còn trẻ không chú ý, về sau sẽ khổ lắm.”

“Phụt.” Vu Kiều bật cười, cô vừa đánh răng vừa nói chuyện không rõ, “Sao anh còn hiểu chuyện này hơn cả phụ nữ như em thế.”

“Cười cái gì.” Ân Á Minh có chút thẹn quá hóa giận, đàn ông thì sao, đàn ông thì không thể biết mấy chuyện này hay sao! “Qua hai ngày nữa trở về sẽ dắt em đến bệnh viện khám, nên uống thuốc thì uống thuốc, nên làm gì thì làm đó, nhà chúng ta cũng đâu phải nuôi không nổi, sao phải chịu đựng như vậy chứ.”

“Dạ dạ dạ, Ân đại nhân, em nghe anh hết.” Vu Kiều bất đắc dĩ thỏa hiệp.

“Đúng rồi, anh quay cảnh mặt trời mọc cho em rồi đó, muốn xem lúc nào cũng được.” Ân Á Minh cầm camera khoe khoang.

“Được, chút nữa em xem.” Vu Kiều đánh răng xong, bắt đầu rửa mặt, “Đúng rồi, bữa sáng em muốn ăn trứng chiên.”

“Ừm, anh bảo bọn họ chuẩn bị.”

Hai người êm đềm ăn xong bữa sáng, anh một miếng em một miếng, thỉnh thoảng Ân Á Minh dứt cho Vu Kiều ăn, còn “bắt ép” Vu Kiều dứt lại cho anh, ăn cơm xong, anh vào phòng làm việc bên cạnh, Vu Kiều thì nằm nghiêng trên giường xem cảnh mặt trời mọc mà anh đã quay.

Mới đầu xem cũng khá tốt, tuy ánh sáng hơi tối, không thể so sánh với phim ảnh chất lượng cao, nhưng ông xã nhà mình tỉ mỉ quay lại, Vu Kiều cảm thấy thế nào cũng đẹp.

Nhưng đột nhiên cô nghe thấy một giọng nữ:

“Đề chị làm cho, chính chỗ này cao một chút.”

Âm thanh xung quanh rất hỗn tạp, nhưng giọng nữ này rất gần, hơn nữa còn nói tiếng Trung, cô vừa nghe đã nhận ra, là giọng của Cao Tĩnh, dù chỉ gặp có một lần, nhưng ấn tượng của cô dành cho Cao Tĩnh rất sâu sắc, hơn nữa mới gặp mặt không bao lâu, cô đã nhớ rất rõ ràng.

Ân Á Minh đi ngắm mặt trời mọc, sao Cao Tĩnh cũng ở đó? Thế này cũng trùng hợp quá đi.

Cô không nghĩ lệch lạc về Ân Á Minh, dù sao cô và Ân Á Minh đã hẹn trước, không đi là chuyện ngoài ý muốn thôi, Ân Á Minh không đến mức cô không đi thì tìm một người phụ nữ khác đi cùng, cô tin anh không phải loại người như vậy.

Nhưng cô Cao Tĩnh này xem ra cũng không hẳn là cố ý, dù sao ai có thể đoán được hôm nay Ân Á Minh cũng đúng lúc đi ngắm bình minh chứ.

Xem ra hẳn là ngẫu nhiên gặp thôi.

Nhưng trong lòng Vu Kiều vẫn cứ cảm thấy kì lạ thế nào ấy, cô biết mình nghĩ nhiều quá rồi, nhưng vẫn cảm thấy kì quái.

Có lúc con người chính là sinh vật nhạy cảm như thế đấy, đặc biệt là trong quan hệ nam nữ, thế nào cũng có cảm giác như gió thổi cỏ lay lại trông gà hóa cuốc.

Ân Á Minh không nói cho Vu Kiều biết chuyện gặp phải Cao Tĩnh cũng vì điều này, anh sợ Vu Kiều suy nghĩ lung tung, lỡ như hóa khéo thành vụng, như vậy đối với tình cảm vợ chồng của hai người chẳng phải họa vô đơn chí hay sao.

Nhưng anh cũng không nghĩ tới, trong video mình quay lại thế mà lại quay cả giọng nói của Cao Tĩnh vào trong đó.

Cảnh bình minh sau đó, Vu Kiều đều xem đến ngơ ngác, căn bản không có tâm tư gì cả, vừa nghĩ đến Ân Á Minh ngắm mặt trời mọc với người phụ nữ khác thì cả người cô đều không thoải mái, cẩn thận ngấm lại, hôm qua ánh mắt Cao Tĩnh nhìn Ân Á Minh trên bàn cơm, nhìn thế nào thì cũng giống như là có ý với Ân Á Minh.

Đó giờ Vu Kiều không hề biết mình lại là một người thích suy nghĩ lung tung như vậy, quả thật y như cô thiếu nữ đang băn khoăn trong tình yêu.

Ặc..... tình yêu.....

Vu Kiều xoa xoa mặt mình, lẽ nào cô thích Ân Á Minh rồi sao?

Làm với Ân Á Minh mấy lần rồi, mỗi lần đều thấy rất xấu hổ, tuy lúc sau có phản ứng, nhưng cô cảm thấy đó là bản năng của con người, cô chỉ hưởng thụ nhu cầu sinh lí của một người bình thường mà thôi, bây giờ ngẫm lại, có lẽ cô đã bắt đầu thích Ân Á Minh từ sớm rồi chăng?

Không phải chứ.....

A!!! Vu Kiều bắt đầu rồi rắm rồi.

Có lẽ, có lẽ đây là điềm báo trước bà dì cả sắp đến mà thôi?

Phụ nữ mà, mấy ngày này thế nào cũng có chút khác thường.

Haiz, thôi không nghĩ nữa, buổi chiều đi tắm nắng thay đổi tâm trạng vậy.

.....

Vu Kiều muốn đến bãi cát tắm nắng, Ân Á Minh vốn muốn đi cùng cô, nhưng lúc anh đi xuống bỗng có một cuộc họp qua điện thoại, liền để vệ sĩ và mấy cô phục vụ đi theo.

Cô nằm xuống không bao lâu thì nghe bên cạnh có một giọng nữ dễ nghe vang lên, “Không ngại tôi ngồi xuống bên cạnh cô chứ?”

Vu Kiều kéo kính mát xuống, lúc cô nghe thấy giọng nói này thì đã biết đối phương là ai rồi.

Người đến chính là Cao Tĩnh.

Cô ta mặc bộ bikini màu trắng, thân hình xinh đẹp lại thon thả, cột tóc đuôi ngựa, mặt tươi cười.

Vu Kiều không biết tại sao, đột nhiên tâm trạng không tốt chút nào.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 72

Bãi biển này cũng không phải nhà họ Vu mở ra, cô làm gì có khả năng đồng ý hay không chứ, hơn nữa cho dù trong lòng cô thật sự không đồng ý, cũng không thể nói ra mặt được, dù sao đối phương cũng là bạn của Ân Á Minh, cô làm như thế thì không nể mặt lắm, chỉ có thể tháo kính mát xuống, cười nói: “Cô Cao, thật khéo quá, chị cũng đến đây tắm nắng à?”

“Phải.” Cao Tĩnh ngồi bên cạnh bắt đầu thoa kem chống nắng, “Hôm nay thời tiết không tệ, nên muốn ra đây phơi nắng một chút.”

Vừa rồi cô ta đứng cách đó không xa, tỉ mỉ nhìn Vu Kiều một lúc lâu, người phụ nữ này quả thật rất xinh đẹp, thân hình cũng cực kỳ tốt, tuy vóc dáng không cao, đại khái khoảng 1m6, nhưng tỉ lệ rất đẹp, làn da trắng như tuyết, quan trọng nhất là, cô còn rất trẻ, là kiểu mà đàn ông thích nhất, cũng khó trách Ân Á Minh bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo, đoán chừng không có mấy người đàn ông có thể chống cự được.

Hai người trò chuyện câu được câu chăng, hai bên đều không quen biết nhau, nên chỉ nói một vài câu khách sáo, mãi cho đến khi Cao Tĩnh hỏi: “Á Minh đâu, cậu ấy không đến sao?”

“Ừm, buổi chiều anh ấy có một cuộc họp qua điện thoại.” Vu Kiều không muốn nói với Cao Tĩnh quá nhiều về chuyện của Ân Á Minh.

Nhưng hiển nhiên Cao Tĩnh không nghĩ như thế.

“Khó có được dịp hai người đi hưởng tuần trăng mật, cậu ấy còn muốn làm việc như thế, không thể ở cạnh cô, cô không giận à?” Cao Tĩnh nói với giọng điệu trêu đùa.

“Không đâu.” Vu Kiều trở người nằm sấp trên ghế dựa, “Công việc mà, công việc chưa sắp xếp ổn thỏa, chơi cũng mất vui, bình thường tôi cũng có

lúc bận rộn mà.”

“VẬY CŨNG PHẢI.” Cao Tĩnh cũng đeo kính mát lên.

Sau đó đề tài của hai người đều xoay quanh Ân Á Minh mà nói tới, dĩ nhiên, cơ bản đều do Cao Tĩnh khởi đầu, Vu Kiều không hề có sở thích, hứng thú thảo luận về chồng mình với người phụ nữ khác, trừ khi người phụ nữ đó là mẹ cô hoặc em gái cô, vậy nên tâm trạng của cô càng thêm không vui, là một người phụ nữ thì khi đối mặt với chuyện này, ai cũng đều không vui cả, bây giờ cô mà còn nhìn không ra nữa thì thật đúng là con ngốc, nếu đối phương không có ý gì với Ân Á Minh thì cô không phải họ Vu!

Cao Tĩnh cứ nói rồi nói, cứ thế nói đến chuyện thời sinh viên của Ân Á Minh.

“Lúc đó cậu ấy thích chơi bóng rổ lắm, cho dù chuyện ở công ty có bận đến đâu đi nữa, mỗi tuần đều sẽ dành chút thời gian ra chơi, lúc năm nhất, cậu ấy vụng về, hấp tấp, đến năm hai thì y như là thay đổi thành một người khác vậy, khi đó rất nhiều cô gái đều thích cậu ấy, trên sân bóng rổ có rất nhiều fan của cậu ấy đấy.” Nói rồi cô ta nhìn sang Vu Kiều một cái, “Bây giờ cậu ấy còn thích chơi không?”

Vu Kiều: “.....” Sao tôi biết được chứ, anh ấy chưa từng nói qua, bữa khác hỏi anh ấy là được rồi.

“Cậu ấy nhìn qua thì có vẻ đặc biệt giỏi giang, nhưng thực ra trong cốt tủy vẫn là một thằng nhóc to xác thôi.” Cao Tĩnh đã hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức của quá khứ.

Vu Kiều vốn không muốn nghe, nhưng vẫn cảm thấy cắt ngang thì rất bất lịch sự, đối phương chỉ hỏi tưởng lại thôi, cũng chưa nói chuyện thực tế gì, nếu như cô làm khó dễ, đối phương có rất nhiều lí do có thể giải thích, thậm chí sẽ nói cô gây chuyện vô lí nữa.

Sau đó Cao Tĩnh lại nói rất nhiều chuyện mà Vu Kiều không biết, phần

lớn đều là chuyện thú vị thời sinh viên của Ân Á Minh, Vu Kiều nghe đến buồn bực, tôi với chồng tôi đến hưởng tuần trăng mật, chị ở bên tai tôi nói chuyện quá khứ của hai người, chị đến để phá đám hay là tới phá đám, hay vẫn là đến phá đám hả?

Chuyện này hơi quá đáng rồi đó.

Nhưng mà những chuyện này Vu Kiều đều nhin xuống, bao nhiêu năm nay, có câu khó nghe nào mà cô chưa từng nghe qua chứ, kiểu như Cao Tĩnh đã coi như là “người tốt” rồi.

Điều khiến cô khó mà nhẫn nhịn chính là những lời tiếp theo của đối phương.

“Có một vài lời tôi không biết có nên nói hay không.” Giọng điệu của Cao Tĩnh đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Trong lòng Vu Kiều nói, chị cũng đã hỏi như thế rồi, chẳng lẽ tôi còn có thể bảo chị đừng nói sao? Chị đang thành tâm trung cầu ý kiến của tôi hả? “Không sao, cô Cao có gì cứ nói.” Tôi nghe xem chị nói gì trước đã.

“Người bạn đời mà Á Minh vẫn luôn muốn tìm kiếm là kiểu phụ nữ có thể cùng tiến cùng lùi với cậu ấy trong sự nghiệp và cuộc sống, cậu ấy từng nói với không ít người.” Cô ta cười với Vu Kiều, “Đương nhiên, không phải tôi nói cô Vu không tốt, cô trẻ trung, xinh đẹp như thế, tôi chỉ hi vọng hai người có thể tốt hơn thôi, hi vọng trên những phương diện khác, cô có thể thông cảm với cậu ấy một chút.”

“Tôi lớn hơn cậu ấy, cậu ấy vẫn luôn gọi tôi là đàn chị, lúc chúng tôi vừa quen biết thì tôi liền cảm thấy tôi phải giúp đỡ chàng trai này, đến sau này cũng vẫn không ngừng được, trách nhiệm trên vai của cậu ấy rất nặng, tôi hi vọng sau này cậu ấy tìm được một người bạn đời có thể gánh vác công việc và trách nhiệm thay cậu ấy, tôi tin rằng với cô Vu đây nhất định không thành vấn đề gì, cô là người mà cậu ấy nhìn trúng, cậu ấy có nhiều sự lựa chọn như thế, cuối cùng lại chọn cô, vậy nên nhất định cô sẽ chăm sóc cho cậu ấy thật

tốt, đúng không?”

Vu Kiều: “.....” Cô tức đến muốn bật cười luôn rồi, thế mà lại có người chạy đến trước mặt bà vợ hợp pháp của Ân Á Minh là cô đây để dạy cô phải sống chung với Ân Á Minh như thế nào, làm sao để duy trì cuộc hôn nhân này, thậm chí phải chăm sóc Ân Á Minh ra sao cơ đấy. Nếu như chị là cha mẹ của Ân Á Minh hoặc là những họ hàng khác của anh ấy thì tôi cũng thôi, một người ngoài như chị thì là cái quái gì hả?

Nói cứ như là Ân Á Minh vốn là của chị vậy, chẳng qua chị bị ép, bắt đắ dĩ nên mới nhường cho tôi, bây giờ ở đây dặn dò cái này, dặn dò cái kia, chị hi vọng anh ấy có thể tìm được một người thế nào, thế nào đó, chị cho rằng chị là ai chứ, còn ở đó mà hi vọng!

Lại còn trẻ trung, xinh đẹp, sao hả, trong mắt chị tôi là cái bình hoa phải không? Dựa vào sắc đẹp để lên ngôi phải không?

Điều này làm Vu Kiều nhớ đến trên weibo có trang thư tình vạn người nổi tiếng, một ngôi sao nam muốn kết hôn, sau đó các fan nữ liền để lại bình luận bên dưới bài blog đó, bảo vợ chưa cưới của ngôi sao nam đó phải làm thế nào, thế nào, dặn dò chú ý các hạng mục công việc, bảo cô ấy nhất định phải chăm sóc tốt cho thần tượng của bọn họ.

Đây chính là một màn tự mình cảm động, người khác chán ghét kinh điển!

Vợ chồng son người ta tốt biết mấy, chỉ vì mấy người thích thần tượng đó, thì muốn dạy bạn đời của người ta phải làm người thế nào sao? Ai cho mấy người cái quyền đó?

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác một chút, không có bất cứ người phụ nữ bình thường nào sẽ thấy vui vì điều này, hôn nhân và tình yêu đều là bình đẳng, chỉ vì bên nam được yêu thích hơn thì bên nữ phải bị đối xử như vậy sao?

Đôi một góc độ khác, nếu như người viết thư tình là một đám fan nam của bên nữ, xem thử nhân vật nam chính của chuyện này có còn cười nổi không.

Bây giờ trong lòng Vu Kiều có một cảm giác chán ghét dâng lên, cô tháo kính mát xuống, hỏi thẳng: “Cô Cao, thứ cho tôi nói thẳng, những chuyện này trước giờ Á Minh chưa từng nói với tôi, anh ấy chưa từng yêu cầu tôi phải trở nên thế nào, ra sao, nếu như người mà anh ấy vẫn luôn muốn cưới là kiểu phụ nữ như lời chị nói, thì hoàn toàn không thể nào coi trọng tôi được, tôi chỉ quản lý một công ty nhỏ thôi, không có bản lĩnh lớn lao gì, tôi không thể từ bỏ sự nghiệp của mình, tôi ủng hộ công việc của anh ấy, sẽ không tạo thêm phiền phức cho anh ấy, nhưng tôi và anh ấy bình đẳng với nhau, chị hi vọng tôi như thế nào đó, những câu kiểu này vốn đã không công bằng với tôi rồi, tôi và anh ấy có thể bao dung lẫn nhau, nhưng tôi không muốn bị ép phải làm bất cứ chuyện gì.”

“Quan trọng nhất là, cô Cao này, chị dùng tư cách gì để yêu cầu tôi làm một bà vợ tốt như trong miệng của chị? Chồng tôi chưa bao giờ yêu cầu tôi phải như thế cả, nếu như anh ấy có bệnh gia trưởng, tôi nhất định sẽ không gả cho anh ấy, anh ấy không phải người ích kỷ như vậy.”

“Tôi chỉ hi vọng hai người có thể sống tốt thôi.” Cao Tĩnh cũng có chút tức giận, “Lẽ nào như vậy còn cần phải có tư cách gì sao? Hay là, tôi là bạn của Ân Á Minh, không đủ tư cách để nói những lời này sao, chẳng lẽ cô không muốn cậu ấy càng hạnh phúc hơn sao?”

“Hi vọng anh ấy sống tốt? Hi vọng anh ấy càng hạnh phúc hơn?” Vu Kiều cười giễu cợt, cô ngồi thẳng người lên, lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ chị cảm thấy bây giờ anh ấy sống không tốt à? Hai chúng tôi rất tốt, không có bất cứ chỗ nào bất mãn với nhau cả, ai cũng có hình mẫu lý tưởng của mình, chị có, tôi có, anh ấy cũng có, trước kia tôi cũng từng ảo tưởng bạch mã hoàng tử của mình là người như thế nào, nhưng đó chỉ là ảo tưởng thôi, không thể nào y theo ảo tưởng mà định sẵn một nửa tương lai của mình chứ, như thế sĩ nhục người khác lắm đấy.”

“Nếu tôi đã kết hôn với anh ấy, dĩ nhiên là muốn sống tốt với anh ấy rồi,

ở bên anh ấy, cùng nhau vui vẻ, cùng nhau đau buồn, chúng tôi sẽ giúp đỡ lẫn nhau, nhưng tuyệt đối không phải kiểu gánh vác như chị đã nói!”

“Đúng, chị là bạn của anh ấy, còn là đàn chị của anh ấy, hai người có tình hữu nghị bạn học, cũng hợp tác với nhau rất lâu, nhưng tôi cũng là người, chị bảo tôi bỏ ra cái này cái kia vì anh ấy, khoan nói tôi có đồng ý hay không, chỉ nói anh ấy thôi, chị chưa từng nghĩ tới bảo anh ấy vì tôi mà bỏ ra cái gì sao? Tại sao chị muốn tôi chiều theo anh ấy, mà không phải là anh ấy chiều theo tôi?”

“Chỉ bởi vì tôi là một nhân vật nhỏ? Chỉ bởi vì tôi gả cho anh ấy thì đã là phần phước cực kỳ to lớn trong mắt các người? Vậy nên tôi phải cảm tạ trời đất, làm trâu làm ngựa cho anh ấy ư?”

“Logic của cô là của phường trộm cướp nào thế?”

“Nếu như Ân Á Minh dám nói với tôi như thế, tôi có thể cho anh ấy một bạt tay bất cứ lúc nào đấy, coi như Vu Kiều tôi bị mù mới gả cho anh ấy!”

“Vậy cô gả cho cậu ấy vì cái gì? Vì yêu cậu ấy sao?” Cao Tĩnh cố ý hỏi như thế, bởi vì trước đó Ân Á Minh có nói với cô ta, Vu Kiều chưa từng nói những từ như thích, hay yêu, cô ta phải hỏi người phụ nữ này cho ra lẽ, tốt cuộc tiếp cận Ân Á Minh là vì cái gì!

Lần này cô ta xem như đã hiểu rồi, Vu Kiều không chỉ không yêu Ân Á Minh, thậm chí không hề nghĩ tới sẽ vì Ân Á Minh mà bỏ ra cái gì, thậm chí ngay cả Ân Á Minh thích gì cô còn không rõ, ích kỉ như thế, chỉ nghĩ muốn có được cái gì, thậm chí ngay cả một câu thích cũng không chịu nói, khiến cho đàn ông muốn có mà không thể có được mới là tốt nhất hay sao? Người phụ nữ như thế, cô có tư cách gì đứng bên cạnh Ân Á Minh chứ?

Ngoài miệng thì nói đủ kiểu lí lẽ đường hoàng, cái gì mà muốn bình đẳng, nhưng trên thế giới này ở đâu có bình đẳng tuyệt đối chứ, muốn hưởng thụ đồng thời cũng phải tận trách với nghĩa vụ nên làm.

Hôn nhân của Vu Kiều và Ân Á Minh, bất kể là ai nhìn vào cũng đều thấy là Ân Á Minh bị thiệt, cậu ấy vì Vu Kiều mà bỏ qua cả một khu rừng, có ai mà cậu ấy không thể cưới chứ, lại khăng khăng chọn trúng cô, chỉ là đúng lúc cậu ấy rung động với cô mà thôi, thật sự cho rằng cô hay ho biết mấy, cậu ấy không có cô thì không được sao, cậu ấy cho cô trải qua cuộc sống tốt nhất trên thế giới, để cho cô được biết bao người phụ nữ ngưỡng mộ, để cho đứa con tương lai của cô thừa kế một gia tài kékch sù như thế, như vậy còn không đủ sao? Cô vì cậu ấy mà bỏ ra một chút chẳng lẽ không nên sao, lẽ nào còn muốn cậu ấy nâng niu cô như công chúa vậy?

Cô ta chưa từng gặp qua người phụ nữ nào ích kỷ như thế!

Đương nhiên, những lời này Cao Tĩnh sẽ không nói với Vu Kiều, nếu như cô ta muốn nói, đối tượng cũng sẽ không phải là Vu Kiều, cô ta cảm thấy Vu Kiều căn bản không hề xứng với Ân Á Minh, thậm chí có thể nói, hoàn toàn đang chà đạp Ân Á Minh, nhưng bây giờ Ân Á Minh đã bị Vu Kiều mê hoặc hoàn toàn rồi, căn bản không thể nhìn rõ đông nam tây bắc nữa, mê muội một người phụ nữ không yêu mình đến thần hồn điên đảo, như thế không hề giống với phong cách của cậu ấy.

“Đó là chuyện của hai chúng tôi, tại sao tôi phải nói với chị chứ!” Vu Kiều cảm thấy người phụ nữ họ Cao này thật sự quá kì cục, “Ân Á Minh muốn kết hôn với ai cần phải được chị đồng ý hay sao? Chị với anh ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi, tôi mới là vợ anh ấy! Tôi không cần người khác dạy tôi làm một bà xã đúng chuẩn như thế nào, cô Cao, chị vượt quá bốn phận rồi đó!”

Những người xung quanh nghe thấy hai người cãi nhau đều đứng lại vây xem, Cao Tĩnh cảm thấy có chút lúng túng, tâm trạng của cô ta tệt hết biết, trước đó cô ta nghĩ hay lắm, nếu Ân Á Minh đã chọn Vu Kiều, thì nhất định Vu Kiều có chỗ hơn người, cô ta phải nhường bước thì nhường thôi, tin rằng Vu Kiều sẽ là một cô vợ tốt, dù sao người đàn ông kia đã nhìn trúng rồi.

Nhưng ai ngờ trò chuyện không bao lâu thì Vu Kiều đã lộ ra bộ mặt thật, chênh lệch với suy nghĩ của cô ta quá nhiều, cô ta hoàn toàn không thể chấp

nhận bà xã của Ân Á Minh lại là một người như thế!

“Cứ xem như tôi quá phận đi, thì tôi cũng là vì tốt cho Á Minh thôi, tôi chỉ là một người bạn bình thường của cậu ấy, cũng biết suy nghĩ cho cậu ấy, cô là bà xã của cậu ấy, nhưng cô đã làm được gì chứ? Đừng nói đã làm được gì, ngay cả yêu cậu ấy, cô cũng không làm được!” Bây giờ Cao Tĩnh nhìn Vu Kiều không có chỗ nào vừa mắt cả.

“Tôi làm không được thì chị có thể làm được sao?!” Vu Kiều trừng lớn mắt.

“Tôi.....” Cao Tĩnh vừa muốn nói được, nhưng lập tức ý thức được có chỗ không đúng liền rút lại.

“Ha.” Vu Kiều cười lạnh một tiếng, “Xem ra tôi đã hiểu vì sao chị sốt ruột như vậy rồi.”

Cao Tĩnh bực thềm, phút chốc không suy xét kỹ vậy mà bị Vu Kiều nhìn ra rồi.

Nhìn điệu bộ hai người cãi nhau càng ngày càng dữ dội, vệ sĩ ở bên cạnh sợ Cao Tĩnh gây bất lợi cho Vu Kiều, khom lưng hỏi Vu Kiều muốn đuổi người đi hay không.

“Không cần đâu, bãi biển này đâu phải của nhà tôi, chị ta muốn ở đâu tôi cũng ngăn không được.” Vu Kiều đứng lên bỏ đi, đợt tắm nắng này cô không thềm nữa, thật là xúi quẩy mà!

“Chờ chút.” Cao Tĩnh kêu Vu Kiều lại.

Vu Kiều quay đầu.

“Bữa sáng nay, Á Minh ăn ít lắm, cô là bà xã của cậu ấy, nói với cậu ấy giúp tôi, sau này đừng như thế nữa, bữa sáng mà ăn không ngon thì cả ngày đều không có tinh thần đâu.” Cao Tĩnh cong môi cười.

Nếu đã vạch mặt đến mức độ này rồi, vậy cô ta cũng không cần che giấu gì nữa, nếu như không thể khiến Ân Á Minh tỉnh táo kịp thời, vậy thì bắt đầu phá hoại tình cảm vợ chồng là được, cô ta là phụ nữ, hiểu rõ phụ nữ nhất, dù cho Vu Kiều không yêu Ân Á Minh, có một số chuyện nhất định sẽ để ý, chuyện ăn sáng hôm nay, Ân Á Minh đặc biệt nhắc đừng nói tới, nên chắc chắn sẽ không nói với Vu Kiều, vậy bây giờ cô ta nói như thế, thì sẽ có cảm giác Ân Á Minh đang lừa gạt giấu giếm, đây là điều kiêng kị nhất trong tình cảm nam nữ, Vu Kiều nhất định sẽ bắt đầu nghi kị.

Việc nhỏ có thể thành việc lớn, một đóm lửa nhỏ thôi, chỉ cần lợi dụng cho tốt, thì có thể dùng làm việc lớn rồi.

Nghi ngờ, cãi nhau, tình cảm sẽ nhanh chóng rạn nứt, dù cho có hòa hảo với nhau, kẽ hở kia nói không chừng một ngày nào đó sẽ lại nứt ra thôi, kèm theo cãi nhau thì sẽ bắt đầu sinh ra bực bội và chán ghét, rồi sẽ bắt đầu tính toán được mất, rồi sẽ trở nên ích kỉ, Ân Á Minh sẽ cảm thấy không đáng, cậu ấy thích Vu Kiều như thế, cuối cùng nhận được lại là sự nghi ngờ của Vu Kiều, cậu ấy sẽ nghi ngờ ý nghĩa khi đầu tư cho phần tình cảm này.

Lúc Vu Kiều nghe câu nói này của Cao Tĩnh thì chân mày khẽ nhíu lại, rõ ràng Ân Á Minh ăn sáng rất bình thường, sau khi ngắm bình minh trở về thì ăn cùng với cô, lượng thức ăn cũng rất bình thường, thế nào gọi là ăn ít?

“Sao thế, cậu ấy không nói với cô à?” Cao Tĩnh cười nhẹ, “Á Minh và tôi cùng ngắm bình minh xong, thì cùng đi ăn sáng, ở nhà hàng xx kia đó, chẳng qua cậu ấy không ăn bao nhiêu, nên tôi hơi lo lắng.”

Sắc mặt của Vu Kiều thoáng chốc khó coi, lúc Ân Á Minh trở về rõ ràng đã nói với cô, anh chưa ăn sáng, vậy Cao Tĩnh đang nói chuyện gì?

Nhìn thế nào thì đôi phương cũng không giống như đang nói dối, dù sao loại chuyện này đối chất một cái thì sẽ bẻ mảnh ngay.

Vậy tại sao Ân Á Minh lại nói dối cô?

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 73

Trong lòng Vu Kiều vừa nghi ngờ, vừa khó chịu, chuyện Ân Á Minh giấu giếm tạm bỏ qua một bên trước, nhưng không ai muốn bị người khác khiêu khích trắng trợn như thế cả, cô Cao Tĩnh này không làm cô chán ghét là không chịu thôi mà, trước là dạy cô phải làm bà vợ tốt của Ân Á Minh như thế nào, bây giờ lại bắt đầu tuyên chiến trực diện với cô, thế này là đang gấp gấp muốn làm bỏ nhí hay là gì hả, Quý Tử Nhân cũng không huênh hoang đến vậy đâu.

Một nhỏ Quý Tử Nhân đã đủ lắm rồi, bây giờ lại thêm một ả Cao Tĩnh nữa, một người ác độc, một người đáng ghét, Ân Á Minh trêu chọc người gì thế này, bên cạnh còn có bạn phái nữ nào có thể tin tưởng được không vậy!

“Cám ơn cô đã nhắc nhở, tôi sẽ nói với Á Minh, anh ấy đó, chuyện lớn thì đều có thể giải quyết đâu ra đấy, nhưng những chuyện nhỏ nhất thì không để tâm lắm, đặc biệt là những chuyện không liên quan, lần sau tôi sẽ bảo anh ấy chú ý một chút, bây giờ kết hôn rồi, không được sơ ý lơ là nữa, tránh làm người có lòng hiểu lầm.” Vu Kiều cười với Cao Tĩnh, “Mấy chuyện này tôi thấy nhiều rồi, có một số người cứ thích ảo tưởng, đi trên đường có người hỏi đường cũng ảo tưởng thành phải chăng đối phương đã yêu cô ta từ cái nhìn đầu tiên hay không, ăn một bữa cơm thì cảm thấy đối phương đã coi trọng mình rồi, thế là muốn đi quá giới hạn, buồn cười không? Y như thằng hề vậy, cũng không biết đi soi gương xem dáng vẻ của mình thế nào.”

Nói xong, cũng không đợi Cao Tĩnh phản ứng lại, đã cười lạnh một tiếng, bỏ đi mất.

Cao Tĩnh đen mặt nhìn theo bóng lưng rời đi của Vu Kiều, trước đó Vu Kiều tranh luận với cô ta nhiều như thế, cô ta còn tưởng rằng đối phương là một quả pháo, châm ngòi một cái sẽ bắt lửa ngay, nghe thấy cô ta khoe khoang chuyện buổi sáng nhất định sẽ tức giận, nhưng không ngờ đối

phương thế mà lại bình tĩnh lắng đi chuyện này một cách qua loa như thế, cô ta đã mất hết ưu thế, giống như một kẻ thứ ba không thể lộ ra ngoài sáng, mà còn là đơn phương nữa.

Người xung quanh nghe hiểu tiếng Trung không nhiều lắm, nhưng cũng có, xem nào nhiệt xong, bọn họ vừa tản ra vừa bàn luận chuyện vừa rồi, Cao Tĩnh cảm thấy mặt mình hơi nóng, người phụ nữ Vu Kiều này thật sự không thể xem thường, cô ta sợ ý quá.

Nhưng cô ta suy đoán hơn phân nửa, Vu Kiều chỉ là cứng miệng thôi, chắc chắn trong lòng cực kỳ tức giận, trở về thế nào cũng sẽ làm loạn với Ân Á Minh.

Lúc Vu Kiều về đến biệt thự thì Ân Á Minh cũng gần sắp kết thúc cuộc họp, anh còn muốn sau khi kết thúc sẽ đi ra bãi biển tìm Vu Kiều, không ngờ đối phương đã trở lại rồi.

“Sao sớm thế?” Ân Á Minh tò mò, “Không tắm nắng nữa hả?”

Vu Kiều há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng, cô cảm thấy bây giờ mình hơi xúc động, không phải là lúc để nói chuyện, tránh cho một phút không vui lại nói ra những lời không thể cứu vãn được, nghỉ ngơi một chút, bình tĩnh lại rồi nói sau vậy. “Không có gì, em có chút không thoải mái, về đây nằm một chút thôi, anh bận xong rồi hả?”

“Vẫn như lúc sáng à?” Ân Á Minh đi qua sờ lên trán Vu Kiều, “Sao anh cảm thấy hơi nóng đó.” Anh có chút lo lắng.

“Không sao đâu, chắc là vừa mới phơi nắng xong đó.” Vu Kiều không nghĩ như thế, “Em đi nằm một chút là được.”

“Anh vẫn nên đi lấy nhiệt kế đo cho em thôi, em đi nằm trước đi.” Đối với chuyện Vu Kiều bị bệnh, Ân Á Minh khá nhạy cảm, sức khỏe của ba anh không tốt, về mặt này thần kinh của anh có chút nhạy cảm tỉ mỉ.

Bây giờ tâm trạng của Vu Kiều thực sự không tốt, cô vẫn cứ suy nghĩ mãi

tại sao Ân Á Minh giấu cô, nhưng thấy đôi phương quan tâm cô như thế, lại cảm thấy mình nhỏ nhen quá, người đàn ông này thật lòng đối xử tốt với mình, nếu muốn có gì đó với Cao Tĩnh thì đã có từ sớm rồi, cần gì phải chờ đến bây giờ, hai người họ cũng quen biết nhau bao nhiêu năm rồi.

Hơn nữa với điều kiện của Ân Á Minh, nếu anh muốn lãng nhãng thì ai có thể ngăn được chứ, cô có làm loạn cũng vô dụng, nói không chừng Cao Tĩnh chính là đang chờ cô gây chuyện đây, rồi lấy cớ không thích hợp, ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, có lẽ Cao Tĩnh chính là ngư ông vẫn luôn chờ đợi kia, nếu như cô gây chuyện thật, nói không chừng còn làm cho ai kia vui mừng nữa.

Suy nghĩ kĩ càng, đột nhiên Vu Kiều không giận nữa, cô và Ân Á Minh vốn đang rất tốt mà, đột nhiên có một kẻ chạy đến muốn chen chân vào, chỉ cần Ân Á Minh không có ý đó, cô hoàn toàn không cần phải nổi giận, nói chuyện rõ ràng với Ân Á Minh là được rồi.

Chuyện này, bà vợ như cô sốt ruột cũng vô dụng, quan trọng nhất vẫn là phải xem thái độ của Ân Á Minh, thái độ của anh tốt thì tất cả đều tốt, ở chỗ anh giải quyết không xong thì cô mới nên tức giận.

Một bàn tay vỗ không kêu mà.

Không bao lâu sau, Ân Á Minh đem nhiệt kế tới, Vu Kiều nằm trên giường nhận lấy nhét vào nách, “Lên giường nằm với em đi, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Sao thế?” Ân Á Minh cười khẽ, “Nghiêm túc dữ vậy.”

Sau đó Vu Kiều kể chuyện vừa xảy ra trên bãi biển, đơn giản, không văn vẻ, cuối cùng kết lại: “Đại khái là vậy đó, em cũng hơi bối rối, khi không từ đâu nhảy ra một người như thế, cô ta là bạn của anh, anh xem mà làm đi.”

Ân Á Minh trợn mắt há mồm, Cao Tĩnh bị nã tàn rồi sao, đột nhiên chạy ra nói chuyện này với Vu Kiều, lúc sáng anh đã nói với cô ta rất rõ ràng rồi

mà, nghe không hiểu tiếng người hay sao chứ.

“À đúng rồi, cô ta còn bảo em chuyển lời, nói kêu anh sau này chú ý bữa sáng một chút, đừng ăn ít như thế, không tốt cho cơ thể.” Vu Kiều không quên chuyện quan trọng này.

Lần này mặt của Ân Á Minh đen ối là đen, anh thật sự tức giận rồi, Cao Tĩnh quá đáng quá rồi, cô ta dùng thái độ gì để nhắc nhở Vu Kiều chuyện này chứ.

“Xin lỗi, anh sợ em suy nghĩ lung tung nên mới không nói với em.” Ân Á Minh hôn Vu Kiều một cái, “Em có giận anh không?”

“Em không giận anh, chỉ là hơi buồn bực thôi.” Thấy thời gian cũng kha khá rồi, Vu Kiều rút nhiệt kế ra, Ân Á Minh lướt qua xem thì mặt mày biến sắc, 37.2 độ, nhiệt độ dưới nách thể này là hơi cao, Vu Kiều bị sốt rồi.

“Trước kia tới thời kì này em cũng bị sốt hả?” Ân Á Minh sờ trán của Vu Kiều, quả thật hơi nóng.

“Không có.” Vu Kiều nhú mày, trước kia trong lòng buồn bực mới khó chịu, chẳng lẽ vì bị sốt nên khó chịu trong người ư? Cô không bị ho cũng không bị khó thở, không giống như bị cảm nha.

“Anh gọi bác sĩ đến đây.” Ân Á Minh bảo Vu Kiều nằm xuống, sau đó vuốt ve tay cô, “Yên tâm, chuyện của Cao Tĩnh, anh sẽ giải quyết, em đừng để trong lòng nhé.”

“Ừm.” Vu Kiều cảm thấy mình có chút xui xẻo, bà di cả muốn đến, sau đó thì gặp chuyện bực bội, bây giờ lại bị bệnh, thật là nhà dột còn gặp mưa suốt đêm, haiz.

Bác sĩ đến rất nhanh, sau khi kiểm tra thì phát hiện Vu Kiều không có vấn đề gì hết, hẳn là không phải bị cảm, cũng không bị ngộ độc thực phẩm, càng không bị say nắng, nói rằng nghỉ ngơi một chút chắc sẽ khỏe lại thôi, chỉ kê đơn một số loại vitamin.

Sau khi bác sĩ đi rồi, một cô phục vụ làm việc trong biệt thự do dự nói: “Bà chủ, có khi nào cô mang thai không, lúc trước tôi mang thai cũng có những triệu chứng như vậy đó.”

“Hả?” Vu Kiều có chút bối rối.

Ân Á Minh cũng sửng sốt, mang thai?

Nhanh vậy sao?

Tính toán ngày tháng, hẳn là lần đầu tiên của bọn họ đã có rồi.

Ân Á Minh đột nhiên có chút hưng phấn, Vu Kiều nhìn dáng vẻ vui mừng của Ân Á Minh thì đầu đầy vạch đen, “Sao anh mới nghe tiếng gió đã đoán trời mưa rồi, người ta chỉ suy đoán mà thôi, có lẽ không phải thì sao, anh vui cái gì chứ.” Cô cũng rất thích trẻ con, nhưng cảm thấy không nhanh vậy đâu, một lần trúng ngay, tỉ lệ cũng thấp lắm nha.

Ân Á Minh ôm lấy Vu Kiều, “Bây giờ không có, thì sau này cũng sẽ có thôi, anh vui trước một chút không được sao?”

“Được, được, được, lười để ý anh đó, em muốn ngủ rồi, anh đừng quấy rầy em.” Vu Kiều cảm thấy không thể nào khéo như vậy được.

“Ngủ dậy rồi anh đưa em đi kiểm tra nhé, lần đầu tiên chúng ta làm cha mẹ, đừng sơ suất.” Ân Á Minh vẫn vui mừng như trước.

Vu Kiều trừng anh một cái, “Tới lúc vui mừng vô ích, đừng trách em không báo trước cho anh đó.”

Ân Á Minh căn bản nghe không lọt vào tai, anh dè dặt cẩn thận vuốt bụng của Vu Kiều, tuy anh rất thích thế giới hai người, nhưng anh cũng thích trẻ con, cả nhà anh đều thích trẻ con, một sinh mệnh mới đến sẽ có một niềm hi vọng mới, cảm giác lại có thêm tràn đầy động lực kiếm tiền, vì đứa nhỏ cũng phải siêng năng làm việc!

Chẳng qua không biết là con trai hay con gái, nếu là thai long phụng thì tốt rồi, chỉ cần là con của hai người họ, bất kể là gái hay trai, chắc chắn đều rất xinh đẹp.

À đúng rồi, bây giờ rất có thể bà xã đã mang thai rồi, những chuyện phiền lòng kia càng không thể chường mắt cô ấy, thế này là một xác hai mạng đấy, Ân Á Minh căng thẳng không thôi, ảo tưởng nhiều quá, chuyện của Cao Tĩnh phải giải quyết ổn thỏa mới được.

Anh quyết định tìm Cao Tĩnh trò chuyện rõ ràng, không hẹn ăn cơm, hẹn ngay lúc Vu Kiều đang ngủ vậy, anh gọi điện cho Cao Tĩnh, Cao Tĩnh vẫn đang ở bãi biển, hai người hẹn gặp nhau ở trên bãi biển.

Cao Tĩnh cúp điện thoại rồi cong môi lên, sau khi Vu Kiều trở về nhất định đã chát vắn Ân Á Minh rồi, nói không chừng hai vợ chồng đã cãi nhau rồi ấy chứ, Ân Á Minh hẳn là đến đây hỏi tội cô ta.

Nhưng mà cô ta không sợ, cô ta đã nghĩ xong hết rồi, nếu Vu Kiều đã không xứng với Ân Á Minh, chuyện cũng đã đến mức này, vậy thì cô ta cũng không cần phải nhường bước nữa, nói rõ ràng tình cảm của cô ta với Ân Á Minh, cô ta cảm thấy một người đàn ông bình thường sẽ không thể nào không động lòng với cô ta.

Chỉ cần có một cơ hội đột phá nhỏ nhoi là được rồi, được người khác yêu mến bao nhiêu năm, không ai là không cảm động cả.

Một người yêu mình, và một người không hề yêu mình, cũng không chịu vì mình mà bỏ ra chút gì, ai cũng biết nên lựa chọn người nào.

Kết hôn rồi thì sao chứ, kẻ thứ ba thì sao chứ, chuyện nam nữ có lúc phạm trù đạo đức không thể nào trói buộc được.

Giống như làm ăn kinh doanh vậy, đi theo lẽ thói cũ quá mức cũng không phải là chuyện tốt gì.

Cao Tĩnh nhìn ánh mặt trời qua lớp kính mát, thời tiết hôm nay thật sự

không tệ, vốn mang theo tâm tình chữa thương đến nghĩ lễ, bây giờ nghĩ lại, quyết định này cực kỳ tốt, cũng có thể cô ta sẽ gặp được cơ hội xoay chuyển tại đây.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 74

Lúc Ân Á Minh đến, Cao Tĩnh còn đang nằm phơi nắng, nhắm mắt thư giãn, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh. Sau đó, đột nhiên cô ta cảm thấy dường như có người đứng cạnh trước mặt mình.

Hiện tại là ba bốn giờ chiều, mặt trời đã bắt đầu lặn, Ân Á Minh để mấy người vệ sĩ đứng cách xa bọn họ một chút, anh muốn nói chuyện riêng với Cao Tĩnh.

Cao Tĩnh tháo kính râm: "Á Minh."

Cô ta không ngồi dậy mà chỉ cười cười, ý muốn Ân Á Minh ngồi lên chiếc ghế ở bên cạnh. Cô ta biết tại sao Ân Á Minh đến đây, thậm chí cô ta còn đang chờ Ân Á Minh "vấn tội" cô ta nữa kìa!

Mặt Ân Á Minh không chút thay đổi ngồi xuống, anh không ngờ được rằng Cao Tĩnh lại còn có thể tự nhiên như thế, vừa mới cãi nhau một trận cùng với vợ anh, thế mà hiện tại cô ta lại có thể bình thản nói chuyện phiếm cùng anh, cô ta không sợ anh trở mặt sao?

"Không nằm xuống sao?" Cao Tĩnh mỉm cười: "Phơi nắng vào lúc này là tốt nhất, ánh mặt trời không quá chói, sẽ không làm đen da đâu."

"Học tử, chị nên biết tại sao tôi lại tới đây." Ân Á Minh nheo mắt lại, anh phát hiện ra chính mình thật sự không biết gì về vị học tử này, tựa như, vị học tử này và học tử ngày xưa là hai người hoàn toàn khác nhau.

"Cậu tới đây là vì muốn trách cứ tôi sao?" Cao Tĩnh nhướn mày: "Cậu cãi nhau với cô ấy?"

Ân Á Minh trầm mặc, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nhưng sự trầm mặc của anh lại bị Cao Tĩnh cho là cam chịu, cô cảm thấy

nhất định là Ân Á Minh đã cãi nhau với Vu Kiều, cũng đúng, dưới tình huống kia mà hai người còn không gây gổ thì mới gọi là không bình thường.

"Xem ra quả thật là đã cãi nhau." Cao Tĩnh làm ra vẻ mặt thấu hiểu: "Tôi không thể nói mình không hề có chút trách nhiệm nào trong chuyện này, tôi cũng không biết phải nói thế nào nữa, nhưng mà tôi không sai."

"Cậu biết không." Cao Tĩnh dùng một loại vẻ mặt giống như hết sức tiếc hận nhìn Ân Á Minh: "Tình cảm mà cô ấy dành cho cậu cũng lắm chỉ được coi là có chút hứng thú và yêu thích mà thôi, chuyện gì cũng không biết không hiểu, tôi không biết cô ấy đã nói gì với cậu, nhưng nếu như tôi có thể ghi âm, tôi thật sự muốn cho cậu nghe lại một lần nữa."

"Điều này rất quan trọng sao? Tôi kết hôn với cô ấy chưa được bao lâu, có một số chuyện cô ấy không biết là chuyện rất bình thường mà? Cô hơi quá đáng rồi đấy học tử." Ân Á Minh nhìn đám người đang vui đùa âm ỉ ngoài biển, anh vốn cho rằng được gặp lại bạn cũ sẽ là chuyện rất vui vẻ, nhưng ai có thể nghĩ rằng mọi chuyện không những không vui vẻ mà thậm chí còn khiến người ta phải bực mình như thế này.

"Tôi quá đáng?" Cao Tĩnh cười giễu cợt: "Có phải cậu bị tình cảm làm cho choáng váng đầu óc rồi hay không? Cô ta không yêu cậu, thậm chí còn không hiểu về cậu, không hề nghĩ đến việc sẽ thay đổi vì cậu, vậy cậu nói cho tôi biết, cô ta gả cho cậu là vì lý do gì? Chỉ cần cậu suy nghĩ cẩn thận một chút sẽ phát hiện ra chính mình đã sai rồi! Cô ta không phải là một người phụ nữ đơn giản, hai người sẽ còn phải sống với nhau suốt mấy chục năm, cậu thực sự vui vẻ sao? Cậu là Ân Á Minh, cậu có cần tôi nhắc lại cho cậu biết cậu là người xuất sắc như thế nào không? Cậu không phải là người thất bại yếu đuối, cũng không phải là loại đàn ông đê tiện không tìm được người yêu, cậu có rất nhiều lựa chọn, không cần phải lãng phí bản thân mình như thế chứ? Cậu - - "

"Ngừng." Ân Á Minh cắt đứt lời nói thao thao bất tuyệt của Cao Tĩnh, anh thật sự đã không còn kiên nhẫn để nghe tiếp.

"Như thế nào, tôi nói không đúng sao?" Bị cắt đứt, Cao Tĩnh có chút lúng túng.

"Tôi không muốn nghe chị nhắc lại những chuyện cũ, những lời này lúc sáng cô đã từng nói với tôi rồi." Ân Á Minh dùng ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn Cao Tĩnh: "Chị nói cả buổi, chẳng qua cũng chỉ là cảm thấy Vu Kiều không xứng với tôi đúng không? Vậy chị nói xem, ai mới là người xứng với tôi đây? Chị sao?"

"..." Cao Tĩnh nghẹn họng, vốn là cô ta đang muốn chủ động tỏ tình, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn, nhưng cô ta lại không nghĩ tới Ân Á Minh sẽ hỏi như vậy, khiến cho cô không biết nên trả lời thế nào mới được?

"Cậu biết?" Rốt cuộc Cao Tĩnh cũng ngồi dậy, trước đó cô ta còn có thể bình tĩnh là bởi vì bàn luận về vấn đề của người khác, nay đến chuyện của mình, đương nhiên cô ta không thể tiếp tục lạnh nhạt được nữa.

"Tôi không phải người ngu, chuyện đã đến nước này, đương nhiên tôi có thể nhìn ra được." Ân Á Minh cảm giác ánh mắt nhìn người của mình rất có vấn đề, nhiều năm qua, thật sự anh chưa từng nghĩ tới điều này, vậy mà không ngờ rằng bây giờ lại có thể hiểu rõ mọi chuyện dưới tình huống như thế này.

Cao Tĩnh nhìn phản ứng của Ân Á Minh như vậy liền biết, anh chưa từng quan tâm tình cảm của cô, chỉ coi cô như bạn bè bình thường, nhưng không sao cả, từ hôm nay, cô vẫn còn có thể nói Ân Á Minh biết, mọi chuyện vẫn còn chưa muộn, nếu anh và Vu Kiều thật sự yêu nhau, tất nhiên cô sẽ không thể chen chân vào, nhưng nếu không phải, cô ta sẽ có cơ hội.

"Tôi quen biết cậu trước cô ấy, hiểu cậu nhiều hơn cô ấy, yêu cậu nhiều hơn cô ấy, vì cậu mà trả giá nhiều hơn cô ấy, nhưng chỉ là vận may không tốt, lại không có dũng khí tỏ tình nên mới bỏ lỡ cậu nhiều năm, nhưng bây giờ, tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội thêm một lần nào nữa." Cao Tĩnh chăm chú nhìn Ân Á Minh.

"Tôi thích cậu, Ân Á Minh." Ánh mắt cô ta vừa nghiêm túc lại tràn ngập mong đợi, Cao Tĩnh hy vọng có thể được Ân Á Minh đáp lại, hoặc không thì ít nhất là Ân Á Minh có thể sẽ vì cô ta mà cảm động.

Nữ theo đuổi nam, cách một tầng vải! Có lẽ trước đây Ân Á Minh không thích cô ta, nhưng có quan hệ gì, một chút cảm động nho nhỏ cũng có thể biến thành cơ hội cho cô ta, cô ta cũng không phải là một người phụ nữ xa lạ nào đó, cô ta và Ân Á Minh đã là bạn bè nhiều năm như vậy, muốn xuyên qua tầng vải kia nhất định là sẽ hết sức dễ dàng. Chẳng qua là trước đây cô ta thiếu dũng khí, hiện tại cô ta đã có thể suy nghĩ rõ ràng.

"Chị muốn nghe lời nói thật sao?" Hiện tại Ân Á Minh có chút muốn cười, anh không hiểu tại sao Cao Tĩnh lại có thể tự tin đến thế.

Trong mắt anh, Cao Tĩnh vẫn luôn là một người cơ trí thành thực, tại sao đột nhiên lại biến thành một người như vậy?

"Đương nhiên." Cao Tĩnh đáp lại.

"Thành thật mà nói, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, thậm chí sau này còn có thể sẽ hợp tác, tôi thật sự không muốn nói những lời khó nghe." Ân Á Minh tìm từ mà nói.

"Giống như chị nói, tôi cũng biết điều kiện của tôi không tệ, tôi có nhiều lựa chọn, nhưng nếu muốn tìm đúng đối tượng phù hợp với điều kiện của tôi thì phạm vi chọn lựa lại khá chật hẹp, ít nhất là chị không hề được nằm trong phạm vi đó. Trên thế giới này những người phụ nữ xinh đẹp tài giỏi không thiếu, chị chỉ là một trong số đó, nhưng chị không có gia thế hiển hách hay tài sản giàu có, nếu như tôi cưới một tiểu thư ngu ngốc môn đăng hộ đối thì tuyệt đối có lợi ích nhiều hơn so với việc kết hôn với chị, không phải chị cố gắng, chị tài giỏi thì chuyện gì cũng có thể giúp đỡ tôi, chị cần hiểu cái này."

Cao Tĩnh: "..."

"Bởi vậy nên tôi vô cùng không hiểu, tại sao chị lại cảm thấy chị tài giỏi

hơn vợ tôi, biết tôi sớm hơn cô ấy, là có thể hiểu tôi nhiều hơn cô ấy, là chắc chắn tôi sẽ chọn chị, vậy thì tôi có quá nhiều lựa chọn khác chứ không phải chị! Đúng, chúng ta quen biết đã lâu, nhưng tôi cũng quen biết nhiều người khác, ví dụ như thư ký lâu năm của tôi, cô ấy xinh đẹp, thành công lại dịu dàng, cô ấy làm việc chung với tôi mỗi ngày, tất nhiên cô ấy sẽ càng hiểu rõ tôi hơn so với chị, chẳng lẽ tôi cũng phải cưới cô ấy? Thật buồn cười."

"Nếu như là suy xét về tình cảm, thì tôi chắc chắn sẽ chọn Vu Kiều, còn nếu tôi bỏ qua sự lựa chọn được mất về tình cảm, thì lựa chọn một nửa kia của tôi cũng sẽ phải là một danh môn quý nữ, bất kể là loại nào, cũng không phải chị."

Cao Tĩnh: "..."

Cao Tĩnh có thể chấp nhận Ân Á Minh nói không yêu cô ta, chỉ yêu một mình Vu Kiều, vì cô ta có thể tự lừa dối mình rằng, đó chỉ là do Ân Á Minh tạm thời bị mù mịt đầu óc mà thôi, nhưng khi Ân Á Minh nói ra những lời này đã có thể xem như hoàn toàn phá vỡ ảo tưởng của cô ta.

Người đàn ông này thật là đáng sợ, anh ta có thể dễ dàng chặn lại tất cả những lời nói của cô ta.

Nước mắt Cao Tĩnh chảy xuống, cô ta quay đầu nhìn về phía xa xa: "Cậu thật sự muốn đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy sao? Tôi chỉ là thích cậu mà thôi, tôi biết rằng tôi đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, hiện tại mọi thứ đều đã muộn rồi, nhưng chẳng lẽ chúng ta quen biết đã nhiều năm như vậy cũng không thể khiến cậu đối xử nhẹ nhàng với tôi một chút hay sao? Cậu cần gì phải dùng những lời nói tàn nhẫn như vậy để nói chuyện với tôi?"

Ân Á Minh thở dài một tiếng: "Nếu như chúng ta vẫn còn chỉ là bạn bè thông thường, đương nhiên tôi sẽ không nói những lời như vậy, giữa bạn bè với nhau không nên có tính toán."

"Nhưng đã là người thì ai cũng sẽ có một giới hạn riêng. Người nhà và người yêu chính là giới hạn của tôi, Vu Kiều cô ấy không làm gì sai, tại sao

chị lại tôn thương cô ấy chứ? Là bởi vì chị là bạn của tôi, chị hiểu rõ tôi hơn cô ấy nên muốn làm gì thì làm? Thậm chí tôi còn chưa cho phép cô ấy được làm như vậy đâu, huống chi là chị?"

Ân Á Minh đứng lên: "Tôi nghĩ về sau chúng ta nên ít liên lạc thì tốt hơn, nhưng chị cứ yên tâm, công tác là công tác, tôi sẽ không lấy việc công trả thù riêng, về điểm này chắc chị cũng đã rõ."

Cao Tĩnh vẫn nghiêng đầu như cũ, cô ta không muốn để cho Ân Á Minh nhìn thấy bộ dáng của cô ta hiện giờ. Cô ta biết, nhất định dáng vẻ hiện tại của cô ta trông rất xấu xí, mặc kệ là lúc nào đi nữa, cô ta cũng không muốn để cho Ân Á Minh thấy được một mặt không hoàn mỹ của cô ta.

"Đúng rồi." Ân Á Minh đi được vài bước thì đột nhiên quay đầu lại: "Tôi suy nghĩ lại vẫn cảm thấy mình cần phải cho chị một lời khuyên."

"Hy vọng sau này chị sẽ không tiếp tục làm người thứ ba nữa, đừng để cho tôi phải xem thường chị, đây là hành vi đáng xấu hổ nhất, chị không cần phải chà đạp bản thân."

Lời này cũng chính là lời mà Cao Tĩnh vừa nói với anh, bây giờ anh trả lại cho cô ta. Anh ở cùng một chỗ với Vu Kiều thì gọi là chà đạp bản thân? Bọn anh chính là vợ chồng hợp pháp đấy có được không? Liên quan gì đến người khác? Làm người thứ ba mới thật sự là chà đạp chính mình có được hay không? Tùy tiện dẫm nát nhân cách của mình dưới lòng bàn chân, ai cao ai thấp còn cần phải nghĩ?

Muốn dạy dỗ người khác thì trước hết cứ phải xem xét lại chính bản thân mình đã.

Cao Tĩnh khiếp sợ nhìn về phía Ân Á Minh, nhưng Ân Á Minh đã quay đầu đi, cô ta nhìn bóng lưng Ân Á Minh rời đi, nước mắt ngăn không được cứ thi nhau chảy xuống.

Cô ta vạn lần cũng không nghĩ tới, cô ra thổ lộ tình cảm lại không nhận

được sự thương tiếc, cảm động của đối phương.

Ngược lại cô ta còn nhận được sự cười nhạo và mỉa mai, thậm chí là miệt thị.

Ở trước mặt Ân Á Minh, cô ta đã không còn một chút tôn nghiêm nào cả.

Quả nhiên, tất cả đều đã quá trễ...

...

Khi Vu Kiều tỉnh lại thì đã thấy Ân Á Minh đang nằm xem tạp chí ở bên cạnh mình, cô dụi dụi mắt hỏi: "Thế nào, anh đã nói chuyện xong với cô ấy?"

"Em tỉnh rồi sao, có chỗ nào không thoải mái hay không?" Ân Á Minh sờ sờ trán Vu Kiều.

"Đã khá hơn nhiều rồi, này, em đang hỏi anh đấy." Vu Kiều vỗ vỗ mu bàn tay của Ân Á Minh.

"Nói xong rồi, sau này chị ta sẽ không đến để quấy rầy em nữa đâu." Ân Á Minh cười khê: "Tại sao em lại khẩn trương như vậy? Sợ anh và chị ta có cái gì sao?"

"Mới, mới không có!" Vu Kiều bĩu môi, "Nếu như anh dám vượt quá giới hạn, chắc chắn em sẽ không thềm giữ anh lại, không cần nói nhiều liên ly hôn với anh!"

"Tốt xấu gì thì em cũng nên nói chuyện để nghe một chút để đỡ dành anh chứ." Ân Á Minh giả ủy khuất: "Chuyện này anh cũng vậy hết sức oan uổng mà."

Vu Kiều bị bộ dáng Ân Á Minh chọc cười: "Được rồi, được rồi, em biết không phải là lỗi của anh mà."

Tâm tình của Ân Á Minh rất tốt, anh nhìn về phía bụng của Vu Kiều:

"Đứng lên đi, chúng ta đi làm kiểm tra, trở về rồi ăn cơm."

"Được." Vu Kiều duỗi người một cái, ngủ đủ rồi cũng nên hoạt động.

Thực ra cô không hề cảm thấy mình đang mang thai, sao lại nhanh như thế được chứ? Mà cứ cho là nhanh như vậy, nhưng phản ứng sinh lý của cô xảy ra cũng quá sớm rồi, lúc mẹ cô mang thai em trai em gái cô cũng thấy, phải hai tháng mới có hiện tượng.

***

Hai người thay xong quần áo liền đến bệnh viện trên đảo, quá tình kiểm tra xem có mang thai hay không rất đơn giản, rất nhanh chóng.

Phục vụ trên đảo rất tốt, bệnh viện cũng như vậy, tốc độ kiểm tra cũng khá nhanh, Vu Kiều ngồi xem tạp chí ở phòng nghỉ, không bao lâu sau liền thấy Ân Á Minh cầm tờ giấy báo cáo kiểm tra đi ra.

"Như thế nào?" Vu Kiều gấp quyển tạp chí lại.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 75

Mặc dù Vu Kiều hỏi như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt của Ân Á Minh hiện giờ là đã có thể biết được đáp án, biểu cảm vui mừng hơn hờ như vậy, không phải mang thai thì là gì?

"Em đoán đi." Sự vui sướng trên mặt của Ân Á Minh đã hoàn toàn không thể che giấu được nữa, nhưng vẫn lấp lửng.

"..." Vu Kiều không còn gì để nói, người đàn ông này thật...

"Em nói cho anh biết, chính em biết rõ, dì cả của em muốn đến, em vừa tính toán ngày tháng rồi, vừa đúng trùng khớp." Vu Kiều cố ý nói: "Em cũng đã nói với anh không cần đi kiểm tra, anh còn không chịu nghe, thật lãng phí thời gian."

Nói xong, cô đứng lên, còn vỗ vỗ bụng: "Em đói rồi, chúng ta đi ăn cơm tối đi."

"Này này!" Ân Á Minh vội vàng chạy đến kéo lấy tay Vu Kiều: "Đừng vỗ, em mang thai, lỡ vỗ hỏng thì làm sao."

Hiện tại anh vừa rất vui vẻ lại vừa căng thẳng: "Chúng ta về biệt thự đi, cơm tối thì bảo người đưa tới, tuần trăng mật của chúng ta cũng tạm thời dừng lại được không? Chúng ta về nhà trước, chờ em sinh con xong thì anh sẽ đưa con và em ra ngoài chơi."

"Em cũng không hề dùng sức, làm sao vỗ hỏng được." Trong lòng Vu Kiều lại tự nhủ, cô không phải là búp bê, làm sao có thể vỗ hỏng được như vậy chứ?

"Mặc dù anh là đàn ông, nhưng có một số chuyện anh cũng biết. Em đừng xem thường, có người trăm cay nghìn đắng cẩn thận từng li từng tý còn xảy ra chuyện, vậy nên hiện giờ chúng ta cần phải hết sức cẩn thận, cố gắng giữ

gìn, may mắn là vừa rồi không hề cho em uống thuốc bậy bạ.” Ân Á Minh muốn đưa ra sờ bụng Vu Kiều, nhưng lại sợ bản thân dùng sức quá lớn sẽ lại làm cho cô bị thương, lo được lo mất, cả người đều cứng ngắc lại như tên ngọc. (Editor: ông bố của năm)

Vu Kiều bật cười, cô cảm thấy Ân Á Minh có chút đáng yêu.

Nếu đã kết hôn, tất nhiên Vu Kiều cũng muốn có con, nhưng đứa nhỏ này đến cũng nhanh quá, cô có cảm giác mình ở chung với Ân Á Minh giống như đang ngồi tên lửa vậy, tất cả mọi chuyện đều giống như mưa rền gió dữ ập tới vậy. Từ chuyện đăng kí kết hôn, đến việc tổ chức hôn lễ hay là chuyện mang thai, đơn giản chỉ trong nháy mắt liền xảy ra, thậm chí bọn họ còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý thật kỹ.

Vu Kiều sờ sờ bụng, cô mang thai sao? Cô vừa mới kết hôn với Ân Á Minh không bao lâu, nhưng bây giờ khoa học kỹ thuật lại phát triển như vậy, đứa bé này mới xuất hiện chưa được bao lâu cũng đã có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Cô từng xem trên mạng, có rất nhiều người muốn có con nhưng đã kết hôn rất lâu mà vẫn không thể mang thai, cô như vậy cũng có thể coi là quá nhanh rồi! Cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý gì thì đã sắp được thăng chức lên làm mẹ.

Ân Á Minh cẩn thận đỡ Vu Kiều, thậm chí anh còn hận không thể ôm cô đâu!

"Trở về anh liền gọi điện thoại. Anh nói cho em biết, mang thai là chuyện phải thật sự hết sức cẩn thận, môi trường sống cũng phải tốt nhất có thể. Bầu không khí ở thành phố A quá mức ô nhiễm, trở về chúng ta liền dọn nhà, chuyển đến vùng ngoại thành ở đi."

"Còn có đồ đạc của đứa nhỏ nữa, cũng nên được chuẩn bị sớm một chút. Không biết nó là nam hay nữ, vậy nên tốt nhất là chuẩn bị cả hai loại, mà nếu là sinh đôi thì càng tốt hơn, nhưng tỷ lệ sinh đôi có vẻ rất thấp, hình như

hai bên gia đình nhà chúng ta chưa từng có ai sinh đôi đúng không? Anh nghe nói chuyện này cũng có phần do gen di truyền."

"Đúng rồi, chuyên gia dinh dưỡng cũng là điều không thể thiếu, tốt nhất là mời hẳn vài người, mang thai có rất nhiều thứ phải ăn kiêng, có chuyên gia dinh dưỡng sắp xếp, anh mới yên tâm."

"Sau đó..."

"Ngừng!" Vu Kiều cảm thấy Ân Á Minh hơn phân nửa là bệnh thần kinh: "Em chỉ là mang thai mà thôi. Trên cái thế giới này, mỗi ngày đều có không biết bao nhiêu người mang thai, anh ngạc nhiên như vậy làm gì, em sắp bị anh làm cho phát điên rồi đây này, lập tức ngậm miệng lại, em sắp bị choáng váng đến ngất rồi đây này." Cô mang thai, chứ không phải là thành tiên, người đàn ông này này phản ứng quá mức mãnh liệt rồi, hiện tại có nhiều người cha ngốc nghếch giống anh như vậy sao?

Ân Á Minh lập tức im lặng: "Anh không đúng, anh không đúng, chỉ là do anh quá mức vui vẻ, sau này anh sẽ chú ý." Anh nhắc nhở lại bản thân, quá thật anh có chút quá mức kích động, dễ dàng ảnh hưởng đến cảm xúc của người phụ nữ đang có thai là Vu Kiều.

Anh nghe nói, phụ nữ có thai rất nhạy cảm, anh phải cẩn thận một chút, phải để Kiều Kiều được thoải mái, anh không thể căng thẳng thay cô, cũng không thể chịu vất vả không thể thay cô, anh chia sẻ được điều gì với cô, vậy nên anh có thể làm gì thì phải cố gắng làm được, anh phải luôn giữ cho tâm trạng của Vu Kiều được thoải mái cho đến lúc thuận lợi sinh đứa nhỏ.

Ngay từ đầu, theo kế hoạch của Ân Á Minh, anh cũng không muốn có con sớm như vậy, tốt nhất phải là vài năm nữa, bọn họ còn trẻ, hoàn toàn không cần phải gấp gáp.

Sở dĩ anh không dùng biện pháp an toàn (biện pháp tránh thai) là vì anh cảm thấy, hẳn là không thể có con nhanh như vậy được. Nhưng anh thật sự không nghĩ được rằng đột nhiên ở giữa quãng đường lại có bất ngờ lớn, vốn

tưởng rằng đứa nhỏ đến lúc nào là do hai người quyết định, nhưng khi nghe được Vu Kiều mang thai, so với trong tưởng tượng, anh còn vui sướng hơn rất nhiều...

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 75.2

Người phụ nữ mình yêu mang thai đứa bé của mình, đây thật sự là một cảm giác vô cùng kỳ diệu. Cho đến tận bây giờ, Ân Á Minh vẫn không thể xác định được liệu Vu Kiều có yêu anh hay không, nhưng đã có đứa nhỏ, anh liền có cảm giác dường như khoảng cách giữa mình và Vu Kiều càng ngày càng gần, tình cảm giữa hai người cũng càng thêm chặt chẽ. Ân Á Minh có một loại cảm giác rằng, dù là bất cứ chuyện gì, cũng không thể phá hoại được tình cảm giữa anh và Vu Kiều, thật không biết tại sao anh lại có thể tự tin như vậy nữa.

Tóm lại, Ân Á Minh cảm thấy toàn bộ thế giới đều sáng ngời, toàn thân tràn đầy vui sướng và hăng hái, hiện tại, điều mà anh muốn làm nhất chính là ôm hôn Vu Kiều.

Nhưng Ân Á Minh lại không dám. Trước đây, Vu Kiều đã mềm mại mỏng manh, hiện tại, cô lại đang mang thai, chuyện này càng không thể làm. Anh sợ bản thân chỉ cần hơi dùng sức là đã có thể tổn thương đến Vu Kiều, hiện tại, Vu Kiều trong mắt Ân Á Minh là một búp bê pha lê, dù là tùy tiện đụng chạm một chút cũng không được.

Sau khi trở về biệt thự không lâu, cha mẹ Ân Á Minh liền biết được tin tức tốt này. Ân Á Minh không thể chờ đợi được, muốn chia sẻ với mọi người tin tức tốt này ngay lập tức, Vu Kiều chê anh dong dài, nhưng ba mẹ anh lại không chê, đây chính là chuyện vui vô cùng lớn, bọn họ làm sao có thể ghét bỏ được chứ?

Vu Kiều vừa uống nước trái cây vừa chờ cơm tối ở trong phòng, Ân Á Minh cầm điện thoại di động đi tới đi lui gọi điện thoại ở phòng khách, miệng nói không ngừng, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, nói chuyện với cha mẹ, đầu bên kia điện thoại, hai người cũng vui mừng khôn xiết, thậm chí còn mở chế độ handsfree (loa ngoài), không ngừng hỏi han, cứ anh một câu tôi một

câu, giống như hận không thể trực tiếp bay đến bên cạnh người con dâu Vu Kiều này.

Ân Á Minh giống như tìm được tổ chức, ba người tán gẫu đến mức khí thế ngất trời.

Hiện tại âm trạng của Ân Viễn quả thật rất tốt, thậm chí ông còn nghi ngờ không biết liệu có phải mình mắc bệnh ảo giác hay không, phấn khích đến độ không nhận được, nói năng lộn xộn. Vừa mới tháng trước, ông còn lo lắng con trai không tìm được đối tượng, tháng này con dâu đã mang thai.

Ông mạnh mẽ nói “Tốt!” rồi sau đó dặn dò Ân Á Minh nhất định phải chăm sóc cho con dâu thật tốt, đừng làm cho cô tức giận, phụ nữ có thai thì phải dễ dàng.

"Con đã biết rồi ạ. Cha, người cứ yên tâm đi, con chộc cho Kiều Kiều không vui lúc nào chứ, con là người cực kì đáng tin nhiệm mà." Ân Á Minh tự biên tự diễn, cảm giác như sắp bay lên trời.

"Con đừng có vênh váo! Đứa bé trong bụng Kiều Kiều mới được bao nhiêu ngày? Thậm chí phôi thai còn chưa thành hình đâu! Con đặc ý như vậy là muốn làm gì, đừng có đi khoe khoang khắp nơi, đây là điều không may mắn đâu đó, đợi lát nữa, con chỉ cần gọi điện thoại, báo cho cha mẹ Kiều Kiều là được, còn về phần những người khác, đợi đến lúc đứa bé được ba tháng rồi hãy thông báo." Chu Thục Nhân dặn dò.

Kỳ thật, chuyện đứa nhỏ được ba tháng rồi mới có thể công khai với bên ngoài là chuyện không có bất kỳ căn cứ khoa học nào. Nhưng Chu Thục Nhân cảm thấy, những chuyện như vậy, thà rằng tin là có còn hơn không tin, dù cho không phải là người mê tín thì đây cũng là để đề phòng những người có mưu đồ xấu.

Thai nhi trong ba tháng đầu vô cùng không ổn định, nếu như bị người nào đó cố ý muốn gây chuyện thị phi, chỉ cần nói hai ba câu khó nghe đã có thể khiến Vu Kiều xảy ra chuyện. Phụ nữ có thai không chịu được kích thích.

Cẩn thận dùng thuyền đợc vạn năm*. Tóm lại, cẩn thận một chút vẫn là điều đúng đắn, chuyện đưa cháu tốt Ân Hồng Vũ với Quý Tử Nhân, Chu Thục Nhân đã biết đợc qua miệng của Ân Á Minh, không biết chừng nhà họ Ân sẽ gặp tai họa, bà cũng phải cẩn thận nhìn chăm chăm.

* cẩn thận dùng thuyền đợc vạn năm: xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (謹慎能捕千秋蟬, 小心駛得万年船) – cẩn trọng sẽ bắt đợc ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ đợc thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kĩ lưỡng trước sau mới mong đạt đợc thành quả lâu bền.

"Dạ, đợi lát nữa con sẽ gọi điện thoại báo cho ba mẹ Kiều Kiều. Mẹ là người từng trải, nhờ người sắp xếp mọi chuyện trong nhà giúp con, không có gì bất ngờ xảy ra thì ngày mai con sẽ cùng Kiều Kiều trở về nhà, con đã cho người đi chuẩn bị máy bay." Ân Á Minh luôn cảm thấy cần phải tìm những người đáng tin cậy, trong những thời khắc quan trọng, vẫn nên nhờ người lớn trong nhà giúp đỡ.

"Cái này đâu cần con nói, nhất định mẹ sẽ sắp xếp thật hợp lý, con chỉ cần đảm bảo không để Kiều Kiều xảy ra sự cố gì ở chỗ đó là tốt rồi. Mẹ cảnh báo con, nếu con để cho Kiều Kiều xảy ra bất kỳ chuyện gì, lúc trở về mẹ nhất định sẽ chặt đứt chân con!" Rất hiếm khi mà Chu Thục Nhân lại hung dữ như vậy.

Ân Á Minh đột nhiên chợt dạ, hôm nay vừa mới xảy ra chuyện Cao Tĩnh, cũng khiến cho Vu Kiều phải khó chịu không ít. Mặc dù anh chỉ là vô tội bị liên lụy, nhưng bất kể nói thế nào đi chăng nữa, việc này cũng là do anh mà ra, cũng may tính tình của Vu Kiều rất tốt, nếu cô mà nóng tính thì....

Phụ nữ có thai không chịu đợc kích thích, mà khi đó, Vu Kiều vẫn chưa biết mình mang thai.

Bây giờ Ân Á Minh mới nghĩ lại một chút liền hoảng sợ, thật sự may mà nhờ tính tình của Vu Kiều rất tốt, về sau cần phải thật sự cẩn thận chú ý, không cần quan tâm có phải bạn cũ hay không, chỉ cần là người khác phái gì

gì đó thì đều phải quan sát thật cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho chó mèo nào lại chạy đến chơi đùa lung tung trước mặt Vu Kiều được. Trên đời luôn có những người không thức thời như vậy đấy!

"Nói chuyện đi? Tại sao con không nói chuyện?" Chu Thục Nhân mắt húng: "Con mau thành thật khai báo, có phải con làm sai chuyện gì rồi hay không?" Cảm giác của bà vẫn luôn rất nhạy cảm.

"Không có, mẹ đừng suy nghĩ lung tung. Mẹ còn không biết sao, con phải chịu trăm cay nghìn đắng mới cưới được Kiều Kiều, tại sao con lại có thể để cho vợ con phải chịu khổ, mẹ đừng có phá hoại tình cảm của chúng con." Ân Á Minh chững chạc đường hoàng nói.

"..." Chu Thục Nhân đột nhiên có chút ghét bỏ con mình, đây là lời nói kiêu gì vậy, cái gì gọi là phá hoại tình cảm, con trai lớn rồi, vợ vừa mang thai liền cung đến tận trời, xem cái thái độ nói chuyện kia, thật đáng ghét!

"Khi nào hai đứa trở về mẹ sẽ hỏi Kiều Kiều, không có thì tốt, mà nếu là có, ha ha..."

Đột nhiên Ân Á Minh bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Sau đó, Chu Thục Nhân lại dặn dò một số điều cần phải chú ý, bà là người từng trải, đương nhiên hiểu biết hơn nhiều so với hai người trẻ tuổi là Ân Á Minh và Vu Kiều rất nhiều.

"Dặn dò con nhiều như vậy, có nhớ được hết không?"

"Con nhớ rồi, những gì mẹ nói còn đều ghi âm lại, sẽ không quên được."

"Đợi lát nữa con nhớ gọi cho cha mẹ Kiều Kiều, đặc biệt là mẹ con bé, bà ấy đã từng nuôi dưỡng mấy đứa con, chắc chắn kinh nghiệm còn phong phú hơn so với mẹ. Tốt nhất là con nên nói chuyện với bà ấy một chút, chuyện vui này của vợ chồng son các con, nói cho bọn họ cũng là điều hợp lý."

"Dạ! Mẹ yên tâm đi." Lúc này Ân Á Minh mới thỏa mãn cúp điện thoại,

sau đó bắt đầu tìm kiếm số điện thoại của nhà họ Vu.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 76

Ân Á Minh nhanh chóng thực hiện lời nói của mình, ngay hôm sau đã đưa Vu Kiều về nước sớm, anh thật lòng "cung phụng" Vu Kiều, toàn bộ lộ trình luôn chực tại bên cạnh cô giống như vệ sĩ, một giây cũng không rời, nhiều lần Vu Kiều muốn nói cho anh, anh cứ thế này làm cô có áp lực rất lớn, chỉ là mang thai thôi, cũng không phải quả bom nổ chậm đâu.

Họ đi rồi thì Cao Tĩnh tới, cô về nghĩ một đêm rồi quyết định đến xin lỗi, mặc kệ Ân Á Minh có tha thứ hay không, nói xin lỗi xong cô cũng không cần ôm khó chịu vào mình nữa, cho dù không thể thành người yêu thì họ cũng sẽ gặp nhau trong công việc, cô cũng không phải người cố chấp, ít nhất với Ân Á Minh, cô không phải người kiêu cách.

Bởi vì chuyện hôm qua, ấn tượng tốt của Ân Á Minh về cô đã hạ xuống thấp, không chừng đã chẳng còn ấn tượng đẹp đẽ gì, chỉ vì vậy mà ảnh hưởng tới công việc thì thật không ổn.

Cô đã mất tình yêu, nếu lại thêm sự nghiệp bị đả kích...Nghĩ đến đây, cô không dám tưởng tượng tiếp nữa.

Thế mà khi cô đến biệt thự, nhân viên đã nói, khách hàng ở chỗ này mấy hôm trước đã về nước từ sáng rồi.

Cao Tĩnh cảm thấy mờ mịt, về nước rồi ư?

Sao có thể như vậy.

Cô nhớ rõ lịch trình của Ân Á Minh và Vu Kiều, tuần trăng mật còn những hai, ba ngày, nay lại về sớm, tại sao, tại cô ư?

Cao Tĩnh bắt đầu luống cuống, cô cũng nào ngờ chuyện này sẽ nghiêm trọng như thế, người bị thương chỉ có mình cô, hai người kia vốn không bị bất cứ tổn thương gì, chỉ mình cô thất tình kia mà, họ cũng không vì cô mà

ly hôn hay chia tay, căn bản là chuyện không đi đến đâu.

Vậy tại sao đột nhiên rời đi, cứ thế mà không muốn gặp cô?

Cao Tĩnh hôn bay phách lạc quay trở lại khách sạn, chắc là Vu Kiều giục Ân Á Minh về sớm rồi, cô tự nhủ.

Nhất định là thế, cô nàng kia buông thả vậy cơ mà, chắc chắn không nuốt trôi cục tức này.

Nhưng giờ đó cũng không phải điều quan trọng nhất, quan trọng là thái độ của Ân Á Minh, vốn tưởng anh chỉ nhất thời tức giận mới hà khắc nói vậy, nào ngờ hôm sau đã về nước theo lời vợ.

Quả nhiên khi đàn ông trở nên hung hiểm còn ác hơn phụ nữ nhiều, tình hữu nghị của họ lâu như thế, cũng chỉ vì cô thổ lộ tình cảm, Ân Á Minh đã rời đi không thèm báo lại, có cần tuyệt tình như thế không?

Đúng, là cô muốn phá hỏng quan hệ hai người họ, nhưng... yêu một người là sai ư? Cô chỉ theo đuổi hạnh phúc của mình thôi, cuối cùng chẳng phải đã thất bại ư, người bị thương cũng là mình cô cơ mà...

Ân Á Minh không biết suy nghĩ trong lòng Cao Tĩnh, hiện giờ anh đâu có thời gian cân nhắc chuyện Cao Tĩnh chứ, so với chuyện Vu Kiều có mang, chuyện gì cũng là chuyện nhỏ nhất, đều đứng sang một bên, giờ chuyện chăm sóc cho con mới là chuyện cần làm nhất!

"Kiều Kiều, em nói xem chúng ta nên đặt tên gì cho con đây?" Trên đường về nước, Ân Á Minh mặt ủ mày ê ngồi cạnh Vu Kiều, "Anh cũng đọc không ít sách, sao thời khắc quan trọng lại không thể nghĩ ra một cái tên hay chứ, tên con trai còn dễ, tên con gái thì phải nghĩ kỹ mới được."

"Vì sao?" Vu Kiều tò mò, chẳng lẽ việc đặt tên cũng cần kiêng kị cái gì?

"Kể ra thì em đừng nóng giận nhé." Nói đến đây, Ân Á Minh hơi xấu hổ, "Chắc em cũng nghe người ngoài đồn rằng cha anh muốn cháu trai đến điên,

cực kì trọng nam khinh nữ, chỉ muốn ôm cháu trai tài năng."

Vu Kiều gật gật đầu, tin này cô đã từng nghe, có thể nói đây cũng là chuyện cô lo nhất, chuyện sinh đẻ cô không thể không chế, giờ cô là báu vật khi có dòng máu của Ân gia, nhưng nếu sinh con gái thì sao? Cha của Ân Á Minh sẽ nghĩ gì về cô?

Về phần cô thì dù trai hay gái đều thích, chỉ là lo nếu thật sự sinh con gái ra lại để nó phải chịu uất ức...

"Thật ra cha anh cũng không phải người không thông tình đạt lí như thế." Ân Á Minh thở dài.

Điểm này Vu Kiều rất đồng ý, tuy thời gian ở chung không lâu, nhưng cô thấy được, tính tình cha mẹ Ân Á Minh đều tốt, có tu dưỡng, hơn nữa rất có tình có lý, việc làm, cách nói chuyện đều trật tự, quy củ.

"Chuyện này phải kể đến ông nội anh, em cũng biết đó, ở niên đại ông nội anh cái tư tưởng trọng nam khinh nữ quá phổ biến rồi." Ở thời kì đó, nhà nào không có con trai sẽ bị khinh thường, đặc biệt là ở nông thôn, nếu một gia đình chỉ toàn gái không có trai, thì thoảng, khi có chuyện lớn sẽ không báo cho họ biết, không chỉ những năm ấy, ngay bây giờ, ở nhiều nơi lạc hậu vẫn còn quan niệm này.

"Ông nội anh rất bảo thủ, đã ra quy định, buôn bán trong nhà chỉ có thể cho con trai thừa kế." Ân Á Minh thả lỏng, "Anh thấy ý kiến này không hợp với thời đại này rồi, con gái thừa kế gia sản cũng giống vậy thôi, quan trọng còn phải xem được giáo dục thế nào, nhưng cha anh lại nghĩ khác, ông rất hiểu thuận, cũng có thể coi là ngu hiếu, ông nội anh nói gì ông cũng nghe, cho nên luôn muốn anh sinh con trai."

"Thật ra chắc chắn ông cũng thích cháu gái, nhưng lại sợ tiền kiếm được sau này đều vào túi người khác."

"Vào tay ai?" Vu Kiều lại càng khó hiểu, "Tài sản dưới danh nghĩa anh

chẳng lẽ còn có thể vì anh sinh con gái mà tự động chuyển cho người khác hả?" Nước mình cũng đâu có luật lệ này.

"Không phải anh còn có một anh họ à?" Ân Á Minh nhớ tới Ân Hồng Vũ, "Nếu anh ta có con trai mà anh không có, theo suy nghĩ của ông nội anh, nhà anh sẽ phải buông tay cho họ."

Vu Kiều trợn mắt há hốc mồm, bệnh tâm thần hả, "Nhưng không phải ông nội anh qua đời rồi ư, ông cũng không thể bắt ép anh chuyển nhượng tài sản chứ?" Đừng nói tới việc Ân Á Minh sinh con gái, cho dù không có con, tài sản cũng sẽ không chạy vào túi quần anh họ, pháp luật không cho phép, chỉ cần bản thân Ân Á Minh không đồng ý thì chuyện này tuyệt không xảy ra.

"Không phải còn cha anh à, ông ấy cũng cổ hủ chẳng kém ông nội, nếu cả đời anh thật sự không có con trai, chỉ sợ ông sẽ cảm thấy áy náy, cảm thấy vi phạm ý nguyện của ông nội." Ân Á Minh thở dài, "Nói không chừng sau này còn cảm thấy con gái chúng ta chiếm tài sản của anh họ ấy."

"Không chỉ cha anh, anh cam đoan rằng thân thích nhà anh đều nghĩ vậy, chuyện thân thích muốn chia hời, tranh giành tài sản không chỉ Quý gia mới có."

"Cho nen tên con chúng ta cha anh đã sớm đặt rồi, nói là nghĩ sớm chút có thể có dấu hiệu tốt."

Vu Kiều trầm mặc một lát, sau đó tỉnh táo nói: "... Em thấy nhà mình phải mời bác sĩ tâm lý."

Ân Á Minh: "..."

"Em nói thật, em không điều khiển được sinh trai hay gái, giờ em vừa mang thai, chúng ta có đủ thời gian chuẩn bị, mời bác sĩ đến tẩy não cha anh, không phải bác sĩ cũng được, có thể thay đổi suy nghĩ của người là được, tư tưởng này của cha anh thật sai lệch." Vu Kiều rất chân thành.

"Rồi rồi, tất cả đều nghe em, anh lại bảo người tìm nhân tài trong lĩnh vực

này vậy." Ân Á Minh thở dài, thật sự là mọi nhà đều có khó khăn riêng, giống như Vu Kiều đã nói, chuyện sinh trai hay gái không phải họ có thể quyết định, anh cũng không muốn con gái mình sau này phải chịu uất ức.

"Thật ra mẹ anh muốn anh gạt em chuyện này trước, sợ em tức giận." Ân Á Minh nhìn nhìn sắc mặt Vu Kiều, "Mẹ bảo là chờ sau khi em sinh xong sẽ nói, miễn cho lúc em mang thai lại nghĩ nhiều."

Vu Kiều khiêu mi , "Sau đó thì sao?"

"Nhưng anh lại thấy, vợ anh là người hợp tình hợp lý, chắc chắn sẽ không lưu tâm mấy chuyện này." Ân Á Minh bắt đầu vuốt móng ngựa, "Đây là chuyện lớn, em có quyền biết, khi đưa bé sinh ra thì tất cả đã xong hết, em sẽ vào thế bị động đúng không? Không bằng nói trước, chúng ta cùng nhau giải quyết vấn đề."

Vu Kiều cắn môi, nói: "Nếu vì thế mà em quyết định bỏ đứa bé thì sao? Vợ chồng ly hôn vì mấy chuyện này cũng không ít, nếu trong cơn tức giận em đến bệnh viện phá thai thì thế nào? Em không muốn con gái em sinh ra bị ghét bỏ."

"Em sẽ không làm vậy." Ân Á Minh nắm chặt tay Vu Kiều, "Anh biết em không phải dạng người đó, em sẽ không bỏ cuộc khi chưa nỗ lực, lúc trước em đã bỏ ra nhiều thứ để cứu Vân Hải, khôi phục một công ty sắp phá sản, từ nhỏ đến lớn lại chịu bao thiệt thòi vì khuôn mặt này, sao có thể vì ít chuyện liền bỏ mặc hôn nhân của mình, em không phải người không có trách nhiệm."

"Em có thể ở cùng Quý Huy đến khi ông ta tạ thế, anh tự thấy bản thân không thảm như người đàn ông đó..." Ân Á Minh càng dùng sức cầm tay cô.

Vu Kiều hít một hơi, nói không cảm động là giả dối, người đàn ông này thật sự rất yêu cô, chính cô cũng không biết bản thân lại tốt như lời anh nói, cô vẫn cảm thấy mình rất, rất tầm thường, ngoại trừ có một lớp da dễ nhìn thì chẳng còn gì cả.

Nhưng hình ảnh người đàn ông này trong mắt cô lại khác, thái độ của anh với hôn nhân rất nghiêm túc, ít nhất là nghiêm túc hơn cô rất nhiều.

Vu Kiều bắt đầu xấu hổ, thái độ của cô với hôn nhân vốn qua loa tùy tiện như thế, lần đầu kết hôn với Quý Huy, hai người đều kính nhau như khách, lần hai kết hôn thì càng hoang đường hơn, chỉ vì mấy lời nói bậy.

So với Ân Á Minh, cô thật là đồ cạn bã, không yêu người đàn ông này lại kết hôn với anh, sau đó hưởng thụ sự quan tâm của anh.

Vu Kiều cầm tay Ân Á Minh, tiếp đó sát lại gần trong sự ngạc nhiên của anh.

Hai đôi môi ấm áp khẽ chạm vào nhau.

Chỉ hôn thoáng qua, Vu Kiều lập tức rời đi, cô cười nói với Ân Á Minh: "Có phải cho tới giờ em cũng chưa từng nói thích anh?"

Vẻ mặt Ân Á Minh đầy ngạc nhiên và mừng rỡ.

"Trước kia em chưa từng nói, nhưng hôm nay em muốn nói với anh, em thích anh, Ân Á Minh." Hai tay họ giao nhau, "Em sẽ cố gắng yêu anh hơn, chờ con chúng ta sinh ra, em muốn nói cho nó biết, cha mẹ của con rất thương yêu nhau."

Hình như anh đang ở thiên đường thì phải, Ân Á Minh trầm nghĩ, anh nhẹ nhàng ôm Vu Kiều rồi đặt một nụ hôn lên trán cô, giây phút này, cái gì anh cũng không thể nói, vì anh đang cực kì cực kì vui mừng, chỉ có tiếp xúc thân thể mới giảm bớt được nỗi kích động của anh.

Biết trong bụng người mình yêu là đứa con của mình, lại nhận được lời thổ lộ ước mong đã lâu, còn gì khiến anh hạnh phúc hơn?

...

"Đúng rồi, không phải vừa rồi anh muốn tìm tên cho đứa bé sao, tiếp tục

đi, nếu con trai đã có thì nghĩ tên cho con gái, một người nghĩ không ổn lắm, chúng ta cùng nhau nghĩ, em nhớ năm đó em là người đặt tên cho em gái đó, hình như lúc đó mới đi nhà trẻ thì phải." Bầu không khí đang ngọt ngào bị một câu của Vu Kiều phá tan nát.

Ân Á Minh: "..."

Xem ra trách nhiệm anh phải gánh còn nhiều lắm ....

MẸ KẸ CỦA LỘ LEM

Chương 77

Sau khi hai người về nước thì không về nhà trước, mà trực tiếp đến biệt thự của nhà họ Ân ở ngoại thành, phong cảnh cực kỳ đẹp, không khí cũng rất tốt, nghe nói đặc biệt thích hợp để dưỡng thai, thế là cả nhà họ Ân tổng động viên, người làm gì đó đều dọn qua hết, chỉ vì cái bụng của Vu Kiều.

Vu Kiều cảm thấy thật là điều động binh lực nhiều quá đi, cả thế giới cũng đâu phải chỉ mình cô có thai, đến nỗi như vậy sao, nhưng nhà chồng coi trọng cô như vậy, trong lòng cô cũng rất vui, dù sao trong nhà có điều kiện mà, thì cứ vui vẻ mà hưởng thụ thôi, bạn tốt, tôi tốt, mọi người đều tốt, mọi người đều vui.

Nhưng như vậy làm cho áp lực của cô cũng khá lớn, cứ cảm thấy trên vai đang gánh trọng trách, may mà Ân Á Minh lúc nào cũng ở bên cạnh cô, làm công tác tư tưởng cho cô, người đàn ông này cứ mãi hôn cô, ôm cô, kể những chuyện thú vị để chọc cô vui, mỗi ngày đều mát xa cho cô, còn học hết những bài tập dành cho phụ nữ có thai, đặc biệt mời giáo viên về nhà dạy, còn đề tâm hơn cả bà bầu là cô đây, thậm chí ngay cả chuyện của công ty cô cũng bắt đầu giúp đỡ, làm cho Vu Kiều cũng ái ngại luôn, công ty nhỏ của cô mà còn phải phiền đến Ân Á Minh, thật là giết gà bằng dao mổ trâu mà.

Không chỉ nhà họ Ân bên này kích động, mà nhà họ Vu cũng kích động không thôi, Đới Phân Phương được Chu Thục Nhân nhiệt tình mời đến “chỉ dẫn” trong thời gian mang thai, thực ra cũng không xem như là chỉ dẫn, những chuyện chuyên nghiệp thì trong nhà đã mời chuyên gia đến rồi, Đới Phân Phương đã sinh khá nhiều con, đều thuận lợi cả, Chu Thục Nhân cảm thấy kinh nghiệm cũng rất quan trọng, có mẹ ruột ở bên cạnh thì có lẽ Vu Kiều lại càng yên tâm hơn.

“Kiều Kiều, gần đây con thích ăn chua hay ăn cay?” Đới Phân Phương rất

hồi hộp, tuy bụng của con gái chưa hề lộ ra chút nào, còn chưa tới một tháng nữa là.

“Đâu phải mẹ không biết, xưa nay con đâu thích ăn cay cho lắm.” Vu Kiều bất đắc dĩ, trai chua gái cay, cô đã nghe mấy người hỏi cô câu này rồi, rốt cuộc điều này có căn cứ khoa học gì thế?

“Chua thì sao?” Về mặt Đới Phân Phương đầy mong đợi.

“Chua thì cũng khá thích, nhưng mà đó giờ con vẫn luôn thích ăn chua mà, lúc trước mỗi ngày đều thích uống một ly nước chanh, còn thích ăn đồ chua ngọt nữa, bây giờ vẫn như vậy thôi, mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều nữa, sau khi mang thai thì giới tính đứa bé này đã được định sẵn rồi, không thay đổi được đâu, nên như thế nào thì như thế đó đi.” Ngược lại Vu Kiều lại làm công tác tư tưởng cho Đới Phân Phương.

“Ày, mẹ đây chẳng phải là lo lắng đó sao.” Đới Phân Phương sờ bụng vừa Vu Kiều, “Á Minh đối xử tốt với con, mẹ cũng thấy được, có thể nhìn ra nó thật sự thương vợ, nhưng gia đình nó chỉ có mỗi một đứa con trai là nó thôi, không có anh chị em gì hết, nhà lại giàu có như thế, gia đình như thế này coi trọng nối dõi tông đường nhất, mẹ sợ con sinh con gái sẽ bị ghét bỏ.”

“Không đâu, bây giờ là thời đại nào rồi, con trai hay con gái cũng vậy thôi, Á Minh nói đều thích hết, anh ấy không phải kiểu người trọng nam khinh nữ, ba mẹ anh ấy cũng là người hiểu chuyện, mẹ yên tâm một trăm phần trăm đi, con sống tốt lắm.” Chuyện của ba Á Á Minh, Vu Kiều giấu nhẹm đi, cô làm con dâu thì có thể biết được, nhưng không có nghĩa ba mẹ cô cũng thích hợp để biết chuyện, tránh cho hai nhà bị ngăn cách.

“Đúng rồi, gần đây Tử Nhân có đến gây chuyện nữa không?” Bỗng dưng Đới Phân Phương nhắc đến Quý Tử Nhân, đối với cô con gái kế của con gái bà, bà thực sự là phiền lòng không thôi, quả là ả điểm mưu mô mà, nếu không phải nhờ chuyện tám nhảm trên mạng thì bà còn không biết con gái của Quý Huy lại báo oán như vậy, thật sự hối hận lúc trước đồng ý cho con gái gả qua đó, ra sức giúp Quý Huy nhiều như vậy cũng không nhận được lợi

lộc gì, ngược lại còn thêm kẻ thù nữa chứ.

“Không, cô ta về Mỹ đi học rồi, đoán chừng có thể ngưng được một thời gian, yên tâm, bên Á Minh vẫn luôn cho người theo dõi cô ta, con cách cô ta xa lắm, khỏi lo.” Vu Kiều nghĩ đến Quý Tử Nhân thì thấy hơi lạnh. Cô cảm thấy vận may của mình quả thật tốt lắm, kết hôn với Quý Huy lâu như vậy mà không bị giết chết, may mà lúc đó Quý Tử Nhân còn chưa ác hết.

Đới Phân Phương thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt, vậy thì tốt, tốt nhất là ở bên Mỹ cả đời luôn đi, đừng quay lại nữa, trước đó nghe nói Mạnh Vân về, mẹ còn căng thẳng, như vậy chẳng phải hỏ mọc thêm cánh hay sao, may mà đã về bên đó đi học rồi.”

Đối tượng mà hai người đang bàn tán – Quý Tử Nhân, thực sự vẫn đang ở Mỹ, nhưng trái tim thì không ở Mỹ, từ khi Ân Hồng Vũ ngoan ngoãn nghe lời đi theo qua Mỹ, thì tâm tư của Quý Tử Nhân lại trở dậy.

Trong mắt Ân Hồng Vũ, cô ta chính là một kẻ đáng thương bị vu oan mà phải rời khỏi quê hương, cực kỳ đáng được đồng tình, thương tiếc, vào lúc này, người phụ nữ vô cùng yếu đuối, tấn công cũng đặc biệt dễ dàng, Ân Hồng Vũ tự cho mình là thánh tình yêu, lúc người đẹp cần được quan tâm, thì đuổi theo nửa vòng trái đất để an ủi, hẳn tin rằng chắc chắn mình sẽ thành công lấy được trái tim của Quý Tử Nhân.

Mọi chuyện thuận lợi y như tưởng tượng của hấn, tình cảm của hai người ở Mỹ dần dần ấm lên.

Lúc mới đầu thì qua lại như bạn bè, nhưng sau đó anh ta cứ an ủi rồi lại an ủi, Quý Tử Nhân thường sẽ vùi vào lòng hấn mà khóc, điềm đạm đáng thương, có tiếp xúc thân thể rồi, thì những chuyện sau đó cứ thuận theo lẽ thường thôi, trong rạp chiếu phim tối như mực, bàn tay của hai người siết chặt nhau, tiếp đó là một màn bày tỏ thâm tình, dĩ nhiên là Ân Hồng Vũ tỏ tình rồi, Quý Tử Nhân che miệng lại, vô cùng cảm động, chính thức bắt đầu yêu đương với Ân Hồng Vũ.

Thời gian yêu đương cũng coi như là tương đối ngọt ngào, mảnh khóc nhỏ con gái của Ân Hồng Vũ cũng rất nhiều, hai người như keo như sơn, quả thật một giây cũng không thể rời khỏi đối phương, đặc biệt là Ân Hồng Vũ, hẳn cảm thấy Quý Tử Nhân quả là không giống như những người khác, ngay thơ như một đứa bé vậy, rất bảo thủ, nhưng mà bảo thủ đến đáng yêu, hoàn toàn không giống với những người phụ nữ mà hẳn chơi đùa trước đây, hẳn cảm thấy chỉ có người như thế mới có thể cưới về nhà thôi, làm cho hẳn thoải mái, cũng để cho hẳn yên tâm.

Càng nghĩ càng đặc ý, hẳn mơ hồ cảm thấy mình hơn Ân Á Minh một bậc rồi, nhìn xem ánh mắt chọn phụ nữ thì biết, người sáng mắt vừa nhìn là biết ngay Quý Tử Nhân tốt rồi, điều này không thể nghi ngờ.

Thân là một người đàn ông lăn lộn nhiều năm trong bụi hoa, Ân Hồng Vũ cũng có nhu cầu về sinh lý, dần dần hẳn cũng không thỏa mãn với hẹn hò thuần khiết nữa, thế là rất nhanh thôi, hai người bắt đầu hôn nhau, Ân Hồng Vũ rất hưởng thụ chuyện này, nhưng lại không biết thực ra Quý Tử Nhân đang nhìn lại sự ghê tởm để phối hợp mà thôi.

Có hôn môi rồi thì đương nhiên càng muốn tiến thêm một bước, tay chân giờ trò không thể nào thiếu được, nhưng Quý Tử Nhân rất có chừng mực, giới hạn cuối cùng nên gìn giữ cô ta không hề buông lỏng, khiến cho Ân Hồng Vũ thực sự ngứa ngáy khó nhịn, trước giờ hẳn chưa từng muốn có được một người phụ nữ như thế, hơn nữa, hẳn ta còn không nỡ dùng sức mạnh ép buộc.

Vào lúc này, Quý Tử Nhân vẫn luôn nói mấy câu nói dễ nghe để dỗ Ân Hồng Vũ, nhưng Ân Hồng Vũ có tỏ vẻ đáng thương thế nào đi nữa thì cô ta cũng không dao động, tối đến, ăn cơm xong thì nhất định phải về ký túc xá trường.

Cuối cùng Ân Hồng Vũ thật sự nhịn không nổi nữa, lúc hẹn hò hẳn ôm Quý Tử Nhân, làm mặt khổ nói: “Tử Nhân tốt bụng của anh ơi, sao em không tội nghiệp cho anh một chút chứ, ngoài em ra anh không có người phụ nữ nào khác nữa hết, nhưng anh là một người đàn ông bình thường, em

không thể.....” Những lời tiếp theo hắn cũng không nói tiếp, mọi người đều hiểu ngầm trong bụng, tay của hắn cũng không dừng lại, sờ tới sờ lui bên eo của Quý Tử Nhân.

Quý Tử Nhân nhin lại sự chán ghét, “Anh Hồng Vũ, đâu phải anh không biết em, từ nhỏ trong nhà em đã dạy dỗ nghiêm khắc rồi, em đã đảm bảo với mẹ em, chuyện đó phải kết hôn rồi mới làm, nếu anh thích em, thì nhin một chút đi mà.” Gì mà không có người phụ nữ khác, mẹ nó chứ, chẳng lẽ tôi còn phải vì chuyện này mà rơi nước mắt cảm kích anh à? Đồ bệnh gia trưởng, lẽ nào lúc yêu đương chỉ có một đối tượng không phải là lẽ đương nhiên hay sao, sao đến anh lại cao quý lên rồi, hóa ra trước kia bắt cá mấy tay là bình thường à.

Tiếp xúc lâu ngày, có một chuyện mà Quý Tử Nhân phải thừa nhận mẹ mình nói không sai, quả thật Ân Hồng Vũ không đáng tin cậy, hoàn toàn không đáng làm người đàn ông để trao cả đời, cho dù cô ta có thể khóa tim của người đàn ông này lại, cũng không thể thay đổi bản tính của hắn, đây chính là một tên cặn bã trăm phần trăm, hơn nữa còn là một tên cặn bã thô bỉ!

Nếu như có thể, cả đời này cô đều không muốn tiếp xúc với người như vậy, để hắn nhìn một cái liền cảm thấy toàn thân khó chịu, mỗi đêm, lúc ngủ đều có cảm giác muốn ói ra, thật là gớm muốn chết mà.

Những lời tuyên bố không quan hệ trước hôn nhân của Quý Tử Nhân vừa nói ra thì Ân Hồng Vũ liền nghi ăn luôn, như vậy làm hắn phải chờ lâu lắm nha, xưa nay hắn chưa từng có lòng kiên nhẫn để dỗ một người phụ nữ như thế bao giờ.

Thực ra, vào buổi tối sau khi Quý Tử Nhân về, hắn hoàn toàn có thể tìm người phụ nữ khác để giải quyết, đây là trạng thái sinh hoạt bình thường của hắn trước kia, bây giờ hắn cũng không phải chưa từng nghĩ đến, chỉ là dục vọng chinh phục trong lòng đã kích thích hắn, hiện giờ đối với những người phụ nữ khác, hắn tạm thời không có hứng thú, Quý Tử Nhân đã treo hết khẩu vị của hắn lên rồi, không ăn được thì hắn không cam lòng! Cứ luôn cảm thấy

làm gì cũng uể oải, đoán chừng chỉ khi hấn có được rồi mới có thể thoải mái.

Sau đó hấn liền nghĩ ra một cách hay.

Chẳng phải Quý Tử Nhân đã nói rồi sao, kết hôn rồi mới có thể làm, vậy thì kết hôn thôi!

Đúng, kết hôn, dù sao hấn cũng đã có ý định muốn cưới Quý Tử Nhân rồi, vậy sớm một chút hay muộn một chút thì có gì khác biệt đâu, lấy người về trước rồi nói sau!

Nói gió thì có mưa, ngày hôm sau, Ân Hồng Vũ liền chuẩn bị nhẫn cầu hôn, thậm chí hấn cũng không bàn bạc với người trong nhà nữa.

Nhìn Ân Hồng Vũ quỳ một chân cầu hôn cô ta ở giữa nhà hàng, Quý Tử Nhân rất chán ghét, nhưng vẻ mặt của cô ta lại rất vui mừng, thỏa mãn, hạnh phúc, thậm chí còn có nước mắt chứa chan, hoàn toàn là vẻ cảm động đến bật khóc, tiếp đó khóc không thành tiếng mà chấp nhận lời cầu hôn của Ân Hồng Vũ, người trong cả nhà hàng đều chúc mừng bọn họ.

Rốt cuộc cũng thành công rồi, Quý Tử Nhân nói với mình phải nhẫn nại, bước vào nhà họ Ân trước đã, nếu không thật sự có một số chuyện không thể làm được, sự nhẫn nại của lúc này đều là vì dự định sau này, chỉ cần nghĩ đến trả thù, thì cô ta cảm thấy cho dù chồng của mình là một người ghê tởm, cô ta cũng có thể nhịn được.

Nếu đã cầu hôn rồi, dĩ nhiên Ân Hồng Vũ hi vọng mỗi bước đều làm đến nơi đến chốn, hấn coi như đã hiểu rõ tính của Quý Tử Nhân, cô ta là người phụ nữ chưa nhận giấy kết hôn thì tuyệt đối sẽ không buông lỏng!

Vậy thì còn chờ gì nữa, về nước lãnh giấy kết hôn thôi, đại sứ quán Trung Quốc ở Mỹ này cũng có thể lấy được, nhưng hấn và Quý Tử Nhân đều không mang theo đầy đủ giấy tờ, về nước là lựa chọn tốt nhất.

Như thế vừa đúng ý của Quý Tử Nhân, cô ta ước gì có thể về nước ngay, gần đây ngoài dây dưa với Ân Hồng Vũ thì vẫn luôn đi học, về cơ bản thì

học phần sẽ không có vấn đề, chỉ cần làm xong luận văn tốt nghiệp, thì cơ bản đều ok hết rồi, về nước lãnh giấy kết hôn có thể tốn bao nhiêu công sức chứ.

Thế là hai người mua vé máy bay của ngày hôm sau để về Trung Quốc, Mạnh Vân có thể nào cũng không ngờ, cho dù bà ta đã đưa con gái đi Mỹ để học, vẫn không thể diệt đi ảo tưởng hoang đường của Quý Tử Nhân, đợi đến khi bà ta biết chuyện, thì Quý Tử Nhân đã sớm lãnh giấy kết hôn với Ân Hồng Vũ rồi.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 78

Editor: miemei

Quý Tử Nhân và Ân Hồng Vũ kết hôn cũng là chuyện lớn, bất kể là đối với nhà họ Ân hay là nhà họ Quý, thì đều là chuyện lớn.

Người nhà họ Quý vẫn luôn hi vọng Quý Tử Nhân có thể gả vào nhà họ Ân, dĩ nhiên, đối tượng gả chắc chắn phải là Ân Á Minh.

Ân Hồng Vũ gì đó, bọn họ biết thì có biết, nhưng trước giờ chưa từng đề vào mắt, chứ đừng nói là nghĩ tới, chính là một ánh mắt cực nhỏ cũng chưa từng lướt tới, cũng đâu phải là con trai của Ân Viễn, cho dù họ Ân cũng vô dụng thôi, người nhà họ Quý đều cảm thấy muốn bùng nổ.

Đặc biệt là Quý Xán, quả thật bà ta không dám tin vào tai mình, cô cháu gái mà bà ta vẫn luôn coi trọng có thể gả vào nhà họ Ân làm dâu lại gả cho người như thế, bà ta muốn điên lên luôn! Vu Kiều gả cho Ân Á Minh đã khiến bà ta khó chịu rồi, cháu gái lại đến đâm bà ta một dao nữa, bà ta cảm thấy chắc chắn đầu óc của nhỏ cháu gái ngoan này của bà ta đã bị kích thích quá lớn nên không tỉnh táo.

Không thể gả cho Ân Á Minh thì mày có thể gả cho người khác mà, điều kiện của mày tốt như vậy, gả cho một gia đình tốt một chút đâu có khó, sao nhất định phải chạy qua đó để thấp hơn Vu Kiều một cái đầu chứ, ai mà không biết trước kia ả là mẹ kế của mày, hai người gả vào cùng một nhà, nhưng mày kết hôn lần đầu còn không bằng ả kết hôn lần hai, mày bảo nhà họ Quý chúng ta làm sao có mặt mũi đi ra ngoài nữa chứ, có ai lại tự tát vào mặt gia đình mình như thế không!

Quý Xán tức muốn chết, tin tức này còn là lúc bà ta nhận được thiệp mời kết hôn mới biết được, bà ta tức quá gọi điện qua mắng cho Quý Tử Nhân một trận, bảo cô ta hủy bỏ hôn lễ, gả cái móc xì, nào bị úng rồi hả.

Nhưng ai ngờ Quý Tử Nhân lại nói với bà ta rằng cô ta đã lãnh giấy kết hôn rồi, hôn lễ chỉ là hình thức thôi, làm hay không thì cũng đã hợp pháp rồi.

Quý Xán thật sự muốn phun một ngụm máu, hôn lễ thì còn có thể quây, nhận giấy kết hôn rồi thì chỉ cần người trong cuộc không chịu, bà ta cũng không thể ép đi li hôn được, cục dân chính cũng sẽ không làm.

“Hôn lễ tôi sẽ không đến đâu, sau này tôi coi như không có đứa cháu gái như cô, cô tưởng cô trèo lên cành cao gì sao, đó là anh họ của Á Minh, rốt cuộc cô có tỉnh táo hay không, dù nó có họ Ân, thì tiền của Á Minh cũng không phải là tiền của nó, sau này cô phải cúi đầu làm nhỏ ở trước mặt ả đề tiện Vu Kiều kia, cả nhà chúng tôi đều mắt mắt theo, chúng tôi đã nuôi cô biết bao nhiêu năm nay, xem cô đã học được cái gì rồi, học nhiều quá rồi ngốc luôn hay sao?” Quý Xán không ngừng dạy dỗ Quý Tử Nhân, “Cô còn có mặt mũi làm đám cưới, đưa thiệp mời nữa, tôi nói với cô này, hôn lễ này chúng tôi một người cũng không thêm đi, đi để xấu mặt hay sao, cô có biết không, có biết bao nhiêu người cười cô, cười nhà họ Quý chúng ta, nếu như ba cô còn sống chắc cũng bị cô làm cho tức chết!”

Quý Xán buông lời cay nghiệt rồi cúp điện thoại, bà ta thực sự tức không chịu được, bây giờ tài sản của nhà họ Quý cơ bản đều nằm trong tay Vu Kiều, những họ hàng như bọn họ không được chia gì cả, nhưng nghĩ tới còn có Quý Tử Nhân có thể dùng được, gả cho một gia đình tốt để những người họ hàng như bọn họ cũng thơm lây, nhưng ai ngờ!

Thật là uổng công yêu thương lâu như vậy, dạy dỗ lâu như thế lại dạy ra một đứa đàn độn.

Quý Tử Nhân nhìn di động cười lạnh, cô ta gả cho Ân Hồng Vũ đã uất ức lắm rồi, người thân của cô ta lại ngay cả hôn lễ cũng không chịu tham gia, không sánh được với Vu Kiều, chẳng lẽ cô ta không biết sao, nhưng cô ta có thể làm được gì chứ, cô ta muốn trả thù thì chỉ có cách này thôi, không gả cho Ân Hồng Vũ thì có thể gả cho ai, nhà họ Ân còn có người thứ hai để cô ta gả ư?

Cho dù không hài lòng đi nữa, đi dự hôn lễ một chút thì thế nào chứ, chẳng lẽ vì cô ta không gả được cho người tốt thì phải cắt đứt tình thân à? Có coi trọng lời ích thì cũng không thể không nói đến chút tình thân nào chứ, tham dự hôn lễ cho cô ta chút thể diện khó lắm sao?

Người ta cảm thấy đây là tự cam chịu thấp hèn, bản thân cô ta cũng không hài lòng, nhưng vì tương lai, bây giờ cô ta phải nhẫn, có một số chuyện không thể nói với người ngoài, cô ta chỉ có thể tự mình chịu đựng, trừ mẹ ruột thì không thể tin ai hết, cô ta sẽ không đưa cán vào tay người khác đâu.

Quý Tử Nhân tức giận trong lòng, nhưng cũng không biết nên trút ra như thế nào, bây giờ trình độ nhẫn nhịn của cô ta cực kỳ tốt, có thể nhẫn nhịn mà lên giường với Ân Hồng Vũ luôn mà, hôm nhận giấy kết hôn thì đã làm chuyện đó rồi, chuyện này cô ta cũng đã có thể nhẫn được, còn có chuyện gì mà không thể nhẫn chứ.

Lúc Mạnh Vân nghe tin đã khóc rất lâu, bà ta là người mà nhà họ Ân và nhà họ Quý đều công nhận là ghê gớm, bà ta rất rõ mình muốn gì, đến bây giờ bà ta cũng chưa từng hối hận đã li hôn rồi tái giá, vì bà ta cảm thấy, không li hôn chưa chắc bà ta sẽ hạnh phúc, trông cậy chồng mình phát lên lại không phải là phong cách của bà ta, bà ta vẫn luôn không thích dựa vào vận may, li hôn rồi thì bà ta có thể tự mình giành lấy cuộc sống mà mình muốn, quyền chủ động nằm trong tay bà ta, bà ta rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Bà ta cũng dạy Quý Tử Nhân như vậy, nói rằng phụ nữ phải suy nghĩ cho mình nhiều hơn, tính toán tỉ mỉ, đồng thời cũng phải biết hưởng thụ cuộc sống, để cho mình sống thoải mái một chút, bà ta và Quý Xán giống nhau, vẫn luôn cảm thấy với điều kiện của Quý Tử Nhân, thì nên gả cho một người trẻ tuổi giàu có, đầy hứa hẹn, đối xử tốt với cô ta, rồi sinh con làm một phu nhân nhà giàu.

Nhưng con gái lại đi bước này, hoàn toàn không nghe bà ta khuyên, vào lúc bà ta không hay biết đã lãnh giấy kết hôn rồi, ảo tưởng muốn giết chết Ân Á Minh, giành tài sản của nhà họ Ân, thật là xem phim truyền hình nhiều quá rồi sao, nếu như tài sản này dễ giành giật như vậy, làm sao đến lượt một

con nhóc như con chú, thật là muốn chết cũng không đem theo đầu óc, khuyên thế nào cũng vô dụng.

Nhưng đây là con gái ruột của bà ta, bà ta chỉ có một đứa con này thôi, cũng đâu thể nào coi như chưa từng sinh ra chứ, thịt trên người rơi ra sao có thể không thương được.

Quý Tử Nhân phát hiện người đứng về phía cô ta vẫn chỉ có mẹ ruột của cô ta, cô ta gọi điện qua đó, đầu bên kia khóc một lúc lâu, nhưng vẫn tỏ ý sẽ về nước tham dự hôn lễ, còn nói sẽ chuẩn bị đồ cưới cho cô ta.

Bản thân Quý Tử Nhân có tiền, cô ta cũng là một phú bà nhỏ, có nhà, có tiền gửi ngân hàng, trước giờ Mạnh Vân chưa từng đụng vào tiền của cô ta, bây giờ còn chuẩn bị đồ cưới riêng cho cô ta, nói là đã dự định từ sớm rồi, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng sẽ không khiến nhà trai coi thường, tránh cho sau này bị người ta nói cho khó mà ngẩng đầu được.

Mạnh Vân cảm thấy, không có điều kiện thì hết cách, giống như bà ta lúc trước vậy, nhưng có điều kiện vẫn nên đối xử với con gái tốt một chút, chủ yếu là bà ta hoàn toàn không coi trọng cuộc hôn nhân này của con gái, bà ta ủng hộ nhiều một chút, mặc kệ sau này con gái cãi nhau hay li hôn cũng cứng rắn một chút.

Gọi điện xong, Quý Tử Nhân trốn trong phòng khóc rất lâu, cô ta đã làm cho người duy nhất quan tâm đến cô ta thất vọng rồi, cô ta thậm thề, nhất định phải sống tốt hơn bất cứ ai, nhất định phải đạp Vu Kiều xuống bùn lầy mới được.

Vu Kiều bị Quý Tử Nhân nguyên rủa đi chết đang yên tâm dưỡng thai, đến bây giờ cả nhà họ vẫn chưa nghĩ ra tên cho đứa bé, tên của con trai thì ông nội Ân Viễn sớm đã chuẩn bị sẵn cho cháu rồi, chỉ là tên của con gái thì hơi khó, bên này nghĩ ra một cái tên cũng không tồi, thì đột nhiên bên kia lại nảy ra một cái có vẻ còn hay hơn, có cái thì nghe rất hay nhưng ngụ ý không tốt, có ngụ ý tốt thì nghe lại không hay, có cái nghe hay nhưng lại bình thường quá, có cái đặc biệt nhưng kêu ra lại khó đọc, thật là khó khăn đủ

đường.

Vu Kiều chọn hết mấy tuần lễ thì không làm nữa, vốn cô cũng không có trở ngại lựa chọn gì, cứ bị bề trên hai bên ép ra thôi.

Bây giờ cô đã mang thai hai tháng rồi, ngoài mới đầu có chút sốt khó chịu, sau này thì cơ bản đều rất ổn định, mang thai thời kì đầu không có vận động mạnh, đều làm một chút vận động đơn giản theo lời dặn của bác sĩ, ngẫu nhiên cũng sẽ có nôn nghén, nhưng không dữ dội lắm, những chuyện khác đều ổn cả.

Vu Kiều nói thầm trong lòng, có thể không ổn sao, nhiều người như thế chỉ phục vụ một mình cô, không ổn mới lạ đó.

Cô nghe tin Quý Tử Nhân kết hôn với Ân Hồng Vũ thì rất ngạc nhiên, chuyện này thật sự làm vỡ mắt kính của cô nha, rất lâu trước kia, Ân Á Minh đã nói qua vụ này trên bàn cơm, nhưng cô cảm thấy là do Ân Hồng Vũ si mê ảo tưởng thôi, Quý Tử Nhân chỉ là lợi dụng hắn, dùng để tiếp cận Ân Á Minh thôi, nhưng không ngờ cuối cùng hai người lại kết hôn thật, thậm chí Quý Tử Nhân còn chưa tốt nghiệp đại học nữa, nói là xin nghỉ phép về đăng kí kết hôn, thế này gấp gấp biết mấy.

“Chuyện này rốt cuộc là thật hay giả vậy, nhận giấy kết hôn thật hả, không phải anh họ anh chém gió đấy chứ?” Vu Kiều làm sao cũng không thể tin được, theo như sự hiểu biết của cô về Quý Tử Nhân, cô ta tuyệt đối sẽ không gả cho người đàn ông như Ân Hồng Vũ vậy đâu.

Ân Á Minh bóp bắp chân cho Vu Kiều, nói là sợ cô bị đau nhức, “Yêu đương thì có thể là tin đồn, đăng kí kết hôn thì sao cũng không thể giả được, em không biết đâu, ông anh họ tốt của anh đuổi theo đến tận nước Mỹ đấy, không bao lâu thì đã giải quyết Quý Tử Nhân rồi, nhưng mà mấy câu này là do anh ta nói, anh cảm thấy hơn một nửa là ngược lại.” Nếu không phải Quý Tử Nhân cố ý, thì có lẽ hai người này cả đời cũng không có khả năng, cũng chỉ có ông anh họ tốt kia của anh ngu ngốc, nhìn không rõ thôi.

“Vậy gia đình chúng ta có đi tham dự hôn lễ không? Em nói trước nha, em không đi đâu.” Mặt Vu Kiều đầy phản cảm, cô không phải đức mẹ, Quý Tử Nhân mấy lần mấy lượt hại cô, cô còn tham dự đám cưới của đối phương nữa, vậy thì nào bị úng nước thật rồi.

“Yên tâm đi, chúng ta đều không đi, cô ta rõ ràng có thù với nhà chúng ta rồi, sao còn có thể đi cho cô ta nở mặt chứ.” Tâm trạng của Ân Á Minh rất tốt, “Anh vẫn luôn tìm cơ hội cách xa gia đình của bác anh, vẫn luôn tìm không được, bây giờ thì coi như đưa đến tận cửa rồi, kết thân với kẻ thù của nhà chúng ta, như vậy chắc chắn là không muốn gia đình mình yên ổn, nói đến đó cũng không phải nhà mình đuổi lí.”

“Vậy thì tốt.” Vu Kiều thở phào nhẹ nhõm, nếu cả nhà Ân Á Minh đi tham dự hôn lễ, thì đoán chừng cô mang cái thai này cũng không thể yên lòng.

Đám cưới này, cả nhà Ân Á Minh đã nói rõ là sẽ không tham gia, không phản đối kết hôn, nhưng cũng sẽ không tham dự, về phần nguyên nhân, thì mọi người tự hiểu rõ trong lòng đi, cũng không cần phải huých toẹt ra, cha mẹ của Ân Hồng Vũ đã đến mấy lần để làm công tác tư tưởng, bảo Ân Viễn và Chu Thục Nhân cho thẳng cháu chút thể diện, nở mày nở mặt, cả đời chỉ kết hôn một lần, cho dù không muốn thì cũng nể mặt một chút xíu, dù sao cũng là người một nhà, một ông già như Ân Lợi còn đến trước giường của Ân Viễn khóc than, nói thẳng em ruột Ân Viễn này không nể mặt, ông ta chỉ có một đứa con trai thôi, những lời đồn bên ngoài hơn phân nửa đều là giả, một cô nhóc như Quý Tử Nhân thì có thể hiểu được gì chứ, đừng nghe những lời đồn mà ảnh hưởng đến tình cảm hòa thuận của anh em.

Lúc đó, khỏi phải nói sắc mặt của Ân Viễn khó coi biết bao nhiêu, cuối cùng vẫn là Ân Á Minh ra mặt mời những người đó đi ra, cha của anh tốt bụng, hiền lành nên ái ngại, nhưng anh thì không dễ nói chuyện vậy đâu, không được chính là không được, đi thật thì chẳng phải không cần mặt mũi của mình nữa hay sao, thật sự tưởng cả nhà anh dễ bắt nạt à, nuôi không công đám người nhàn rồi như mấy người đã đủ khách sáo rồi, còn muốn

phồng mũi, lên mặt hả.

Ân Lợi chỉ có thể xám xịt bỏ đi, tính kế thì tính kế, thật sự vạch mặt thì ông ta cũng không dám đâu.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 79

Editor: Hoàng Lão Tà

Chuyện bát quái của các gia tộc nhà giàu là nội dung mà các phóng viên thích nhất, tất cả mọi người đối với chuyện ân oán trong nhà giàu đều rất hứng thú, xem rớt cục những gia đình có tiền là như thế nào, có phải mỗi ngày đều vì chuyện tranh quyền đoạt thế mà đau đầu hay không, cảnh tượng này, khẳng định rằng bên trong có không ít những việc xấu.

Vu Kiều gần đây không thể lên mạng, cũng chỉ xem tin tức qua tạp chí linh tinh, những việc không nên xem trong nhà đều lo lắng không để cô xem, tin tức của cô tương đối ít, cô dường như không biết ở bên ngoài đang đàm luận thế nào về Ân gia, đương nhiên cô cũng là một trong số những người bị đàm luận.

Cô là một quả phụ được gả cho Ân Á Minh đã khiến không ít người rớt mắt kính, bây giờ con ghẻ của cô cũng được gả vào ân gia, hơn nữa còn là anh họ Ân Á Minh.

Chuyện này mặc kệ là truyền thông hay là quần chúng nhân dân, đều làm cho mọi người tò mò, đây chính là chuyện bát quái rất lớn!

Chuyện Quý Tử Nhàn xấu xa với Vu Kiều cũng không nhỏ, ngày trước đã truyền ra không ít tin đồn, hơn nữa Ân Á Minh lại còn lên tiếng, lúc đó bí mật của Quý Tử Nhàn truyền ra rất thê thảm, không nghĩ tới 'Mẹ con' bây giờ đều gả vào Ân gia!

Đáng tiếc đối tượng được gả xem ra cũng là một trời một vực, Ân Hồng Vũ làm sao có thể so sánh bằng Ân Á Minh, thậm chí trước ngày hôm nay rất nhiều người căn bản còn không biết đến anh họ Ân Á Minh, bây giờ nhờ tin tức bát quái nên mới bị chú ý.

"Phộc, Quý Tử Nhân bản lĩnh thật không nhỏ, không bám được Ân Á Minh thì lại bám anh họ cậu ta, lòng vòng cũng vẫn là vào Ân gia, anh họ Ân Á Minh này không biết lai lịch như thế nào, một người phụ nữ như vậy cũng muốn cưới? Anh em bất hòa sao?"

"Không phải là bị Quý Tử Nhân lừa chứ, tuy rằng đều là họ Ân, nhưng khắp thiên hạ họ Ân nhiều như vậy, cũng chẳng phải họ Ân có tiền, mà người có tiền chính là Ân Á Minh, cùng với Ân Hồng Vũ cũng chẳng liên quan, bọn họ cha mẹ khác nhau, chẳng có tiền, ở Ân gia cũng chỉ là ăn không ngồi rồi."

"Thật sự là chuyện hiếm gặp, Ân gia cũng ngoài dự đoán thật, cùng nhau thu cả mẹ con, nhưng mà Vu Kiều này cũng quá lợi hại, lần kết hôn thứ hai lại có thể gả như vậy. Nhìn Quý Tử Nhân mà xem, căn bản cô ta cùng với mẹ kế không phải ở cùng một đẳng cấp".

"Nghe nói hai ngày nữa sẽ tổ chức lễ cưới, lần trước Ân Á Minh tổ chức hôn lễ long trọng như vậy, đến đám cưới này không biết thế nào".

"Ân Á Minh và Ân Hồng Vũ là anh em họ, đám cưới của họ cũng không khác nhau mấy đi? Nhưng mà bà xã của bọn họ có thù với nhau như vậy, hôn lễ này có thể tốt hơn sao?"

...

Ở bên ngoài nói rất nhiều, nhiều chuyện thật sự khó nghe, nhưng tin tức lớn nhỏ không ngừng, nhưng Vu Kiều một chuyện cũng không biết. Ân Á Minh lại cam đoan với cô sẽ không tham dự hôn lễ, để cho cô yên tâm dưỡng thai, mỗi ngày nghe nhạc đọc sách, trong nhà lại mới vài vị chuyên gia, luôn vây quanh cô, nói nhất định phải khiến cô trở thành thai phụ khỏe mạnh nhất.

Vu Kiều cảm thấy thật không quen, tuy rằng bình thường cô sống cũng rất nhàn hạ, nhưng chưa từng được chiều chuộng quá như vậy.

Nhưng mà đã kết hôn rồi, coi như thỏa hiệp đi, để cho người lớn cũng yên tâm. Không còn cách nào khác, ai bảo người Ân gia quá ít, Ân Viễn cũng chỉ có một mình Ân Á Minh, bây giờ trong nhà chuẩn bị có thêm một người, làm sao có thể không coi trọng, quả thật muốn đem Vu Kiều cung chết.

Rất nhanh đã đến ngày kết hôn của Ân Hồng Vũ và Quý Tử Nhân, hôn lễ khảng định không bằng được với Ân Á Minh và Vu Kiều, nhưng dù sao cũng rất có hương vị, dù sao đối với người bình thường mà nói cũng là một hôn lễ xa hoa, có mời thêm một số các doanh nhân.

Trước đây rất nhiều người dự đoán Ân Á Minh và Vu Kiều sẽ không đi, ai ngờ không chỉ hai vợ chồng bọn họ không đi mà ngay cả vợ chồng Ân Viễn cũng không đi, thậm chí rất nhiều người trong Ân gia cũng vắng mặt.

Lúc này người khác nói cũng vô dụng, cho thấy hai nhà đã trở mặt rồi.

Vì việc này mà Quý Xán đã gọi điện mắng cho Quý Tử Nhân một trận, ban đầu bà vốn dĩ rất yêu thương đứa cháu này, nhưng bây giờ lại vô cùng chướng mắt, trong điện thoại cũng châm chọc khiêu khích một trận.

"Mày còn muốn tao đi tham gia hôn lễ, không phải là bảo tao đi dọa người ta chứ, một nhà Á Minh cũng chưa đến, mày giả như vậy là sao chứ, dù sao ba mày cũng đã chết, tao cùng với chú bác mày khổ cực lắm mới để mày tranh đoạt tài sản, bây giờ thì tốt rồi, mày muốn làm gì thì cứ làm đi, về sau cô cũng không quản mày". Không mắng chửi một chút Quý Xán thật sự không phục, chuyện này thật sự là bất hành, đi đến cửa là người ta xem thường!

Người thân thích của Quý gia đều cảm thấy có chút mất mặt. Ân Á Minh so với Ân Hồng Vũ hơn kém nhau cũng không phải là một ít, vốn là không rõ, nhưng hai ngày nay tin tức lớn nhỏ xem qua cũng hiểu, nhà Quý Tử Nhân quả thật bị người ta tới cửa chê cười.

Nhiều người sĩ diện không tới tham gia hôn lễ, hơn phân nửa tới thì cũng chỉ vì muốn bám quan hệ, thể diện của Quý Tử Nhân ra sao bọn họ không

cần biết. Ân Hồng Vũ dù kém xa Ân Á Minh nhưng dù sao cũng là người Ân gia, có chung một cửa, nể mặt một chút sau này sẽ có lợi.

Người thật tình duy nhất cũng chỉ có Mạnh Vân, nhưng bà một chút cũng mất hứng, hai ngày nay luôn gặp ác mộng, ngủ cũng không được, chỉ sợ trong lòng con gái luẩn quẩn mà nhầm đường.

Nhưng dự cảm của bà không lâu thì thành sự thật rồi.

Thời gian qua rất mau, Quý tử Nhàn và Ân hồng Vũ kết hôn đã bốn tháng, hai người xem như cũng có chuyện trăng mật ngọt ngào, ít nhất Ân hồng Vũ cũng cho là như vậy.

Bà xã Quý Tử Nhàn của hấn cũng rất ổn, bộ dạng tốt, khí chất tốt, gia thế cũng tạm, thanh bạch sạch sẽ, cũng có chút tài sản, tuy rằng đều là tài sản đám cưới, nhưng cũng kết hôn rồi, thì của cô cũng là của hấn thôi, không cần phân biệt, lúc muốn thì viện cớ lấy ra cũng dễ dàng, nhưng mà hấn cũng không thiếu tiền, nên tạm thời không cần động tâm suy nghĩ.

Điều làm ân Hồng Vũ bất mãn duy nhất đó là, ở trên giường Quý Tử Nhàn không phóng khoáng lắm, hấn thích bà xã thanh thuần nhưng chỉ để cho bên ngoài xem, còn hiện tại đã kết hôn, ở trong phòng ngủ còn che che giấu giấu cự tuyệt, vậy thì không được, mỗi lần đều chưa tận hứng.

Nhưng mà Quý Tử Nhàn nói ngọt, cũng có thể dỗ cho Ân Hồng Vũ vui vẻ, hơn nữa rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ cố hỏi chuyện bên ngoài của Ân Hồng Vũ.

Kết hôn còn chưa đến hai tháng Ân Hồng Vũ đã ra ngoài ăn vụng, có mấy tối không về, Quý Tử Nhàn lại cái gì cũng không phát sinh, cũng không hỏi qua, ở nhà vẫn là một mặt tươi cười, bộ dáng hiền lành.

Điều này làm cho Ân Hồng Vũ rất vừa lòng, hấn cảm thấy bản thân mình chọn bà xã rất chuẩn.

Nhưng hôn nhân mỹ mãn sau tháng thứ tư thì kết thúc.

Bởi vì hai vợ chồng họ nghe được một tin tức khiến họ ăn không ngon ngủ không yên: Vu Kiều mang thai rồi! Hơn nữa đã hơn ba tháng!

Điều này làm Quý Tử Nhân đứng ngồi không yên, cô ta gả vào Ân gia không phải là để nhìn Vu Kiều sinh người thừa kế cho Ân gia, mặc kệ trong bụng cô là nam hay nữ, tóm lại Ân hồng Vũ cũng không thể so.

Cô ta cũng không phải hiền thê lương mẫu gì, bây giờ quan trọng là không thể để Vu Kiều thuận lợi sinh đứa nhỏ, bằng không cô ta thật sự là mất công, tự nhiên làm hư bản thân, nếu biết Vu Kiều nhanh như vậy đã có đứa nhỏ, làm sao cô ta lại kết hôn với Ân Hồng Vũ!

Không chỉ hai người bọn họ sốt ruột, Ân Lợi cùng với Vương Tịnh cũng sốt ruột, vốn hao hết tâm tư để kết hợp cho Ân Á Minh cùng Vu Kiều là chỉ mong Vu Kiều mang đến tai họa, ai ngờ chờ mãi cũng không có động tĩnh gì, bây giờ có động tĩnh thì là đã có đứa nhỏ rồi!

Chuyện này làm sao mà tốt được! Nếu đứa nhỏ này được sinh ra, vậy tiền của Ân gia sau này thật sự không có quan hệ gì với họ rồi!

Một nhà bốn người hiếm khi mới nhất trí bắt đầu tính toán kế hoạch mưu đoạt tài sản, Quý Tử Nhân cũng không giả bộ tiểu bạch hoa nữa, lúc cần bày mưu thì phải bày mưu, lúc đầu Ân Hồng Vũ còn chưa quen, nhưng Quý Tử Nhân tỏ vẻ, đã gả cho hắn, thì phải là người nhà hắn, khẳng định phải vì nhà hắn mà suy nghĩ, chuyện Ân Hồng Vũ muốn làm cũng là chuyện mà Quý Tử Nhân muốn làm, người một nhà không thể sống hai kiểu, không thể để người bên ngoài khi dễ được.

Ân Hồng Vũ thực sự rất cảm động, trước kia nghe người ta nói bà xã hắn không bám được em họ mới tìm hắn, lúc đó trong lòng quả thật không thoải mái, nhưng lúc này mới thấy bà xã quả thật đối với hắn là vô cùng yêu thương! Kiên định đứng bên cạnh hắn.

Người một nhà thương lượng, kiểu gì cũng làm mất đi một đứa trẻ!

Vương Tịnh nói bịa đặt đứa nhỏ không phải con Ân Á Minh lập tức đã bị Quý Tử Nhân bác bỏ, bây giờ khoa học hiện đại như vậy, cho dù đứa nhỏ chưa sinh ra cũng có thể xét nghiệm, hơn nữa có phải con Ân Á Minh hay không làm sao hẳn có thể không biết. Sau khi kết hôn hai người Vu Kiều và Ân Á Minh luôn ở cùng nhau, mang thai ba tháng vừa vặn là lúc kết hôn không của Ân Á Minh thì có thể của ai.

Biện pháp này không được, vậy thì nghĩ biện pháp để đứa nhỏ này không có!

Vương Tịnh lại ra chủ ý: "Có thể hơn ba tháng, như vậy nói không chừng sẽ không có, đứa nhỏ này dù sao cũng chưa sinh ra, không tính là mạng người, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, cũng không thể truy cứu trách nhiệm, làm chuyện ngoài ý muốn. Bên cạnh Vu Kiều luôn có bảo mẫu, chỉ cần đưa ít tiền cho bảo mẫu!"

"Như vậy cũng không dễ, bà không biết chứ một nhà họ đã chuyển ra ngoại thành, mỗi lần tôi đi thăm cũng vất vả, nếu chuyện ngoài ý muốn ai sẽ làm? Bà có quen vài bảo mẫu sao? Bà không biết chú ấy cũng mới chỉ có một đứa cháu nội này, làm sao không che chở tốt? Đường như nghe nói còn mới mời không ít người chăm sóc, tiền bạc cũng không phải là ít đâu".

"Cái gì cũng không được, vậy ông nói phải làm sao bây giờ, không thể nhìn bụng nó càng ngày càng lớn, tháng càng lớn càng khó thành".

"Thật sự không được thì mẹ đi thăm cô ta đi, con cháu có đứa nhỏ, mẹ làm người lớn đi thăm cũng hợp lý, làm cái gì đó không cẩn thận là được". Ân Hồng Vũ khuyến khích mẹ mình tự ra trận.

Vương Tịnh cả kinh, bà không nghĩ tới con trai lại để bà đi, đây chính là làm bậy, để người khác làm và tự mình làm rất khác nhau, khẳng định sau này mỗi tối sẽ không ngủ ngon, nếu vận khí không tốt tai nạn còn chết người, vậy thì gặp chuyện lớn rồi, bà cũng không muốn ăn cơm tù!

Đây là cái chủ ý ôi thiêu gì vậy, đây chính là con trai bà đẻ ra sao! Tính kế

ai không tính lại đi tính mẹ mình!

Trong lòng Quý Tử Nhàn cười lạnh, bản thân mình gả cho người đàn ông này quả thật là không sai, thế nhưng hẳn có thể để mẹ hẳn đi làm cái chuyện đó, thật sự là nghĩ tốt!

MẸ KẾ CỦA LỢI LEM

Chương 80

Editor: Hoàng Lão Tà

Đề nghị của Ân Hồng Vũ đương nhiên là bị bác bỏ, đừng nói là Vương Tịnh không đồng ý, chính là Ân Lợi cũng không đồng ý, vợ ông làm việc xấu trên mặt ông còn có thể ngẩng lên sao? Dù sao cũng không phải người phụ nữ tùy tiện ở bên ngoài.

Hai người kết hôn nhiều năm như vậy, còn có con trai lớn như vậy, nếu như vợ ông thật sự làm gì, làm sao có thể không dính líu đến trên người ông. Chắc chắn người ta sẽ cảm thấy một nhà ba người họ là đồng lòng, đến lúc đó cả nhà họ coi như xong, dùng giỏ trúc múc nước cũng chẳng được gì.

Cho nên thực hiện chuyện này nhất định là không được, chủ ý của con trai cũng quá ôi thiu rồi.

Nhưng mà vợ ông không được, nhưng con dâu thì chưa chắc, con dâu cùng con trai mới kết hôn, lại chưa có đứa nhỏ, vừa gả vào nên tình cảm cũng không phải là sâu lắm, nói là cưới chui cũng không phải là quá đáng.

Hơn nữa chủ yếu là, con dâu và Vu Kiều lúc trước vốn có khúc mắc, nên có phát sinh tranh cãi cũng là chuyện ngoài ý muốn không có gì đáng ngạc nhiên, cũng khó dính líu đến những người khác trong nhà, cuối cùng nếu thực sự không được thì để con trai li hôn với con dâu là được, dù sao cũng không có gì tổn thất.

Ân Lợi nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy chủ ý này rất tốt, vì thế mới nói ra, dĩ nhiên là phải chọn lời hay để nói.

Ông vừa nói ra thì Vương Tịnh cũng cảm thấy là có thể làm, hai vợ chồng cùng nghĩ như vậy. Ân Hồng Vũ nghe cũng cảm thấy có lý, mẹ hẳn làm chuyện này quả thật là không ổn, người phụ nữ đó là mẹ kế Tử Nhàn, hai

người tranh cãi cũng là chuyện rất bình thường, gặp mặt đánh nhau một trận cũng là điều không khiến người ta ngạc nhiên, lúc đó đứa nhỏ bị mất họ có thể làm gì chứ? Dù sao cũng chỉ là từng có thôi.

Đến lúc đó lừa dối là không cần thận ngoài ý muốn, trách nhiệm gì đó cũng vô dụng, dù gì cũng là sinh non, có gì mà chuyện bé xé ra to.

Một nhà ba người nhất trí với đề nghị này, đều cảm thấy chuyện này có thể làm.

Nhưng Quý Tử Nhân cũng không phải là ngu ngốc, cô chính là muốn hại Vu Kiều, nhưng cũng không thể là bản thân ra tay, cô còn muốn làm người đó. Hình tượng bên ngoài của cô là luôn dẫn đo, tuy rằng thanh danh hiện tại của cô không tốt, nhưng những người đó cũng không có chứng cứ xác thực, tất cả cũng chỉ là tin đồn nên ai cũng không thể làm gì cô.

Nhưng nếu cô thật sự nghe lời những người nhà này làm điều ngu ngốc đó, thì cũng không chắc được đến lúc đó ai sẽ không nói cô ác độc.

"Ba mẹ, con thật muốn hỗ trợ, nhưng mọi người cũng biết, Vu Kiều luôn không thích con, cô ta nhất định sẽ không gặp con, đoán chừng khi con tới gần cô ta đã đuổi con đi". Quý Tử Nhân tội nghiệp nói, cô mới không làm người ngốc đâu.

Cô gả vào nhà này là muốn lợi dụng gia đình Ân Hồng Vũ, không phải là để cho người nhà này gài bẫy, bọn họ thế nhưng lại muốn cô là chim đầu đàn, bàn tính đến như vậy, thật cho rằng Quý Tử Nhân cô dễ lừa gạt như vậy sao.

Vốn chính là làm hư thanh danh của mình chính là biện pháp che dấu tốt, chuyện Vu Kiều không muốn thấy cô vốn là sự thật, hôn lễ cũng đâu có chịu tới tham gia.

"Con kết hôn với Hồng Vũ cô ta cũng không đến, con cảm thấy một phần là vì đứa nhỏ, khi đó cô ta vừa vận mang thai, cô ta làm nhiều chuyện với

con như vậy, trong lòng khẳng định là sợ con. Mang thai thì đương nhiên không chịu gặp, sợ con trả thù". Quý Tử Nhân nói xong còn lau khóe mắt.

"Cũng có lý..." Ân Lợi gật gật đầu: "Chuyện này phải làm sao mới tốt đây" Máy người lâm vào buồn rầu.

Mấy người tập trung bàn luận vài biện pháp, nhưng phân tích đi lại cũng không có khả năng, hơn nữa còn rất phiêu lưu. Quý Tử Nhân nghe thấy cũng sốt ruột, cả gia đình này có dã tâm, nhưng chiêu gì cũng không có, hết ăn lại nằm nuôi thành phế vật.

Để một người phụ nữ làm rớt đứa nhỏ là không đơn giản, muốn giết nó sao phải tự mình ra trận chứ, sao không tìm người hầu, sao không nghĩ ra cách khác?

Vu Kiều không lẽ không bao giờ ra khỏi cửa? Chẳng lẽ mười tháng không ra gặp người ta sao? Còn muốn ở cũ nữa.

Bây giờ là thời đại nào, làm sao có thể cách ly tròn một năm, làm người ta muốn điên, luôn phải có bạn bè người thân mời cơm, mời đám cưới chứ, cô ta cũng không phải chỉ là phu nhân, trong tay cô ta còn có công ty.

Thừa lúc cô ta ra khỏi nhà dùng một chút phương tiện, so với việc hành động bên trong nhà cũng dễ hơn nhiều, còn không khiến người ta nghi ngờ, hơn nữa cho dù có hoài nghi thế nào, thì ở bên ngoài nhiều người như vậy, xảy ra chút chuyện cũng không thể tìm ra chứng cứ.

Vốn là Quý Tử Nhân muốn nói ra chủ ý của bản thân, nhưng trải qua cuộc bàn luận này cô ta cảm thấy vẫn nên im lặng thì tốt hơn, cả nhà này đều rất ngu xuẩn, cô ra chủ ý này để cho họ tham gia, nói không chừng chuyện có thể thành cũng sẽ bị làm hỏng, đều là đầu óc heo, chỉ biết cản trở, thậm chí còn chỉ biết trông cậy vào cô.

Xem ra cũng chỉ có bản thân tự làm mới an toàn, dù sao ngày trước cũng từng làm qua một lần, tuy rằng không thành công nhưng cũng không tìm

được chứng cứ đồ lên đầu cô, đầu năm nay mướn người giết người cũng dễ dàng, tốt nhất là có thể trừ khử luôn cả Ân Á Minh, tuy rằng trong lòng có chút không nỡ, nhưng mà nếu không loại bỏ được cha con bọn họ thì mình vĩnh viễn cũng không có ngày nổi danh.

Mặt khác, ba người còn lại vì đứa nhỏ trong bụng Vu Kiều mà lo lắng không thôi, Quý Tử Nhân thì rất trấn định, Vương Tĩnh sau đó còn bí mật châm chọc con trai, nói cô dâu này thật là bạch Nhã Lang không để ý bọn họ, nhìn cả nhà họ vì chuyện của đứa nhỏ sốt ruột như vậy cũng không biết nói gì, cả ngày chỉ biết bày ra bộ dạng tiên nữ, không biết để cho ai xem.

Ân Hồng Vũ cảm thấy bà xã mình rất lương thiện thuần khiết, còn thay cô ta nói chuyện: "Mẹ, Tử Nhân chính là như vậy, cô ấy cũng muốn giúp đỡ, lúc trước không phải cũng đưa ra ý kiến đóng góp sao, nhưng mà cô ấy quá lương thiện, hiền ngoan, bây giờ có bức ép cũng vô dụng thôi, cô ấy vì con như vậy, làm sao có thể không hướng về phía con chứ, nếu không yêu con sao lại kết hôn cùng con?"

Vương Tĩnh mặt hửng nói: "Con cũng thật che chở cho cô ta, có vợ thì quên mẹ, mẹ tính tới tính lui như vậy cũng vì ai chứ, tất cả không phải vì con sao, ba con đã không có năng lực, bao nhiêu tài sản cũng không biết đứng ra tranh về, để cho ông con cái gì cũng đem cho Ân Viễn, coi chúng ta như lũ ăn mày, mẹ oan ức thì cũng không sao, nhưng không thể để con cũng bị như vậy, mẹ cũng chỉ có một mình con là con thôi" Nói xong còn khóc một lúc.

Ân Hồng Vũ nghe xong cánh mũi cũng hồng hồng, trong lòng cảm thấy mẹ mình cũng thật không dễ dàng gì, năm đó chia gia sản khẳng định mẹ đã chịu không ít ủy khuất, ba mẹ đã toàn tâm toàn ý vì mình như vậy, vợ mình lại sợ đầu sợ đuôi, trong lòng cảm thấy không thoải mái lắm.

"Mẹ, mẹ đừng khóc, để con nói với Tử Nhân, cô ấy còn trẻ không hiểu chuyện, về sau mẹ dạy bảo cô ấy nhiều hơn, tốt xấu gì cô ấy cũng đã gả vào nhà chúng ta, trong nhà có tốt thì cô ấy mới tốt, để con nói cô ấy, mẹ cứ yên tâm đi".

Quý Tử Nhân sau khi nghe Ân Hồng Vũ nói quả thật tức đến muốn đập bàn, cả nhà này thật là cực phẩm, tuy rằng lúc kết hôn đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhưng lúc gặp phải vẫn là tức không chịu được, chủ ý muốn hãm hại của hắn là ý chung, cái lão yêu bà kia không có việc gì làm còn muốn lấy chuyện này ép buộc cô. Thế mà Ân Hồng Vũ còn dám chạy đến trước mặt dạy bảo mình, Quý Tử Nhân cô gả cho hắn là là phúc lớn của đời hắn rồi, bây giờ còn dám ở trước mặt cô khoe tay múa chân, thực sự nghĩ mình là đại thiếu gia của Ân gia sao, dù gì cô vẫn còn là đại tiểu thư Quý gia!

Nếu không phải hắn vẫn còn tác dụng, cô việc gì phải để mình ủy khuất như thế?!

Nhưng mà Quý Tử Nhân dù có tức giận trong lòng, trên mặt vẫn là mềm nhũn, cô không muốn trở mặt với gia đình Ân Hồng Vũ, dù sao cô cũng là khác họ, cũng không có đứa nhỏ, nên gia sản của Ân gia nếu thật sự chia cho Ân Hồng Vũ cũng không có một phần của cô, đoán là vẫn còn phải chờ vài năm nữa, đến khi cô sinh đứa nhỏ ra rồi tính.

Vì thế khi nói chuyện với Ân Hồng Vũ cô cũng mềm mỏng không ít, chỉ khóc lóc xin lỗi, còn dè dặt nói chuyện với Vương Tịnh, nói rằng bản thân mình thật không hiểu chuyện, Vương Tịnh nghe xong trong lòng cũng thoải mái hơn, nhưng mà đôi khi ra vẻ vẫn là điều cần thiết.

Thấm thoát lại một tháng nữa trôi qua, cùng với việc Quý Tử Nhân phán đoán là giống nhau, Vu Kiều ru rú ở trong nhà cũng đến lúc phải ra khỏi cửa, gần đây em họ của cô định kết hôn, cô nhất định phải đến dự lễ cưới, đang thương lượng một chút về quà cáp với Ân Á Minh.

"Thật ra mà nói, em trai em gái họ của em cũng không ít, nhưng kết hôn cũng chỉ có một người, thật sự không biết nên chuẩn bị gì". Vu Kiều buồn rầu một chút.

"Lúc chúng ta kết hôn họ đưa cái gì thì cứ dựa theo đó mà đưa tới gấp đôi là được" Ân Á Minh cảm thấy chuyện này thật đơn giản.

Vu Kiều liếc mắt: "Cuối cùng anh có hiểu hay không chứ, lúc chúng ta kết hôn họ vẫn chưa có kết hôn, tặng lễ vật chỉ cần là tâm ý, cha mẹ bọn họ sẽ giúp họ đi, hồng bao hay gì đó cũng do cha mẹ họ mang đến, so với tình huống của chúng ta thì không giống nhau đâu".

"Như vậy sao" Ân Á Minh ngại ngùng sờ sờ đầu, giống như như là ngày trước khi bạn bè thân thích kết hôn một nhà ba người họ luôn đi chung, nhưng mà bây giờ có gia đình riêng thì không giống như vậy: "Anh là lần đầu tiên kết hôn mà, thật không hiểu được, may có em nhắc nhở, nếu không đã mắc sai lầm rồi".

"Đừng tức giận, đừng tức giận mà, anh sẽ đau lòng". Ân Á Minh dùng tay xoa nhẹ lưng Vu Kiều dỗ dành nói: "Nếu không thì chúng ta đi bằng hồng bao, dù sao thì đi bằng cái gì cũng không bằng đưa tiền, chúng ta mua đồ vật này kia chưa chắc họ đã thích, tặng đồ cũng chưa chắc họ đã dùng, không bằng đưa tiền, ai cũng thích".

Vu Kiều chần chừ nói: "Nhưng mà chỉ đi hồng bao cũng không phải tốt lắm, chúng ta đưa thêm lễ vật gì đó, em nghe người ta nói đưa lễ vật một đôi sẽ may mắn".

"Vậy thì mua, chắc là ba mẹ cũng biết, để lát anh hỏi họ" Ân Á Minh ghé đầu vào bụng Vu Kiều lắng nghe: "Cục cưng của chúng ta sao không động nhỉ?" Đã năm tháng rồi, nghe nói là lúc này thai sẽ máy thường xuyên.

"Sao anh lại vội như thế chứ" Vu Kiều cười khỏ, gần đây Ân Á Minh thích nhất là nằm ghé vào bụng Vu Kiều lắng nghe, nói là muốn biết cảm giác cục cưng đá hấn: "Cục cưng cũng muốn nghỉ ngơi, anh đừng có ép buộc chứ".

"Không phải là tại vì anh sốt ruột sao" Ân Á Minh tha thiết nhìn bụng của Vu Kiều: "Em nói xem tại sao mang thai lại lâu như vậy, nếu mang thai mà chỉ cần chiêm chiêm một cái là sẽ ra thì thật tốt biết mấy, gần mười tháng, lại làm cho em mệt nhọc như vậy, thật là".

Vu Kiều cười đánh anh một cái: "Nghĩ gì vậy không biết".

Ân Á Minh cười tủm tỉm bắt được nắm tay của Vu Kiều, cắn cắn, cọ cọ một chút làm Vu Kiều đỏ mặt.

Ánh mắt Ân Á Minh đỏ lên, anh ghé tới gần hôn lên cánh môi Vu Kiều, hai người hôn đến mức khó chia lìa, nhưng mà Ân Á Minh vẫn phải dè dặt tránh đi bụng Vu Kiều, sợ đê phải cô.

Tuy rằng bác sỹ đã nói, giai đoạn này có thể sinh hoạt vợ chồng nhưng anh vẫn rất lo lắng, chỉ nhẫn nhịn, dùng tay sờ sờ coi như cũng miễn cưỡng giải khát, thực sự rất sợ không nhịn được sẽ làm tổn thương Vu Kiều. (*Tiểu Tà: Ha ha sói nhịn đói, xem có nhịn chết nhà anh không?)

Từ môi đến cổ, Ân Á Minh dùng sức cắn, làm Vu Kiều bị đau một chút.

"Anh vào phòng tắm" Lúc cắn đến ngực Ân Á Minh vẫn là nhẫn xuống, anh gãi gãi đầu sau đó chạy vào nhà tắm.

Để một mình Vu Kiều đỏ mặt ở phòng ngủ.

Thật là cời xong thì bỏ chạy, thật sự nếu có bản lĩnh thì đừng cời xem!
Hừ!

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 81

Editor: Hoàng Lão Tà

Cuối cùng Vu Kiều nghe theo ý kiến của mẹ chồng, chuẩn bị hồng bao cùng với một đôi trang sức, còn có mấy cặp kỷ vật cũng theo đôi.

Hôm đó lúc ra đến cửa Chu Thục Nhân luôn dặn dò Ân Á Minh: "Con phải cẩn thận một chút, nhìn Kiều Kiều, trong đám cưới sẽ rất náo nhiệt, khách cũng nhiều sẽ dễ va chạm, con phải cẩn thận che cho con bé, nếu con bé trở về mà thiếu cọng tóc nào thì con sẽ biết tay".

Làm dữ với con trai xong bà quay lại mỉm cười với Vu Kiều: "Ở bên ngoài nếu có việc gì thì con để cho chồng con làm, đừng có cố gắng, con giữ gìn một chút mẹ mới yên tâm".

"Ôi chao, được rồi ạ". Vu Kiều xoa xoa tay của bà, mẹ chồng cô đối xử cũng thật là hết lời để nói.

"Mẹ yên tâm đi mà, trước giờ con vẫn luôn cẩn thận, đây là bà xã con, làm sao con có thể không chăm sóc cẩn thận chứ?" Ân Á Minh múa mép khua môi.

Sau đó còn bị Chu Thục Nhân trừng mắt: "Đừng có cợt nhả, ở bên ngoài nên cẩn thận một chút là đúng mà".

"Được được được ạ".

Bảo Tiêu mở cửa xe, Ân Á Minh đỡ Vu Kiều lên xe, xe rất nhanh chạy ra khỏi cửa tới nội thành.

"Trong nhà chưa từng thấy chiếc xe này, mới mua sao?" Vu Kiều phát hiện chiếc ghế mình ngồi không giống với bình thường cô ngồi.

"Ừm, mới mua được vài ngày, trên tạp chí giới thiệu, nhìn qua cũng rất được nên mới mua, có thích không?" Bản thân Ân Á Minh rất thích, xe này đủ lớn, Vu Kiều vốn đang mang thai nên cần người chăm sóc, xe này ngoại trừ Bảo Tiêu thì có thể mang theo bảo mẫu, không gian lớn còn có thể chứa rất nhiều đồ này nọ.

"Em đôi với xe cộ cũng không hiểu nhiều, anh thấy tốt là được" Vu Kiều đôi với xe cộ cũng không chọn lựa.

Xe đi đến nửa đường Vu Kiều phát hiện đường đi không đúng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ một lần nữa: "Á Minh, chúng ta đi nhầm chỗ rồi sao? Nhà em họ em cũng không phải đi đường này". Cô kỳ lạ vì sao không đi ở đường lộ mà vòng vèo đường nhỏ cho lãng phí thời gian, không cần thận đi nhầm đường rồi sao? Nhưng rõ ràng trên hướng dẫn có mà.

"Đi đường kia vừa kẹt xe, người đi lại không để ý, giao thông không tốt, nếu như thực sự gặp phải kẹt xe, anh sợ sẽ đến trễ" Ân Á Minh nhìn nhìn đồng hồ: "Dù sao cũng còn sớm, đi đường này cũng tới kịp".

"Như vậy sao" Vu Kiều nhẹ nhàng thở ra.

Đúng với dự đoán của Ân Á Minh, bọn họ rất thuận lợi đi tới đám cưới, hơn nữa thời gian còn dư, lúc họ tới rất nhiều khách còn chưa đến.

Trong đám bà con thân thích Ân Á Minh cũng được coi như là đại nhân vật, mọi người nhìn thấy anh đều đến chào hỏi, còn khen số Vu Kiều may mắn.

"Nhìn phong cách của Kiều Kiều một chút này, nếu không phải là bụng hơi lớn, thì cũng không biết được là phụ nữ có thai đâu nha, nào có người phụ nữ nào có thai mà lại xinh đẹp như vậy chứ" Vài người phụ nữ không ngừng nói: "Kiều Kiều thật sự là rất may mắn".

Vu Kiều còn chưa đáp lại chợt nghe Ân Á Minh cười nói: "Phải là con may mắn mới đúng". Anh đôi với Vu Kiều luôn khen ngợi, làm cho cô rất

ngượng ngùng.

Hôn lễ thuận lợi, không khí cũng rất tốt, ăn trưa xong không lâu Vu Kiều và Ân Á Minh liền xin phép trở về.

Vu Kiều là phụ nữ có thai nên đương nhiên không có ai mắt mờ mà giữ cô lại, ngay kể cả khi cô không nói, mọi người cũng biết đứa nhỏ trong bụng cô quan trọng biết bao nhiêu. Nhìn Ân Á Minh che chở cho cô là biết, ăn cái gì cũng là anh tự tay gấp, tôm cũng tự tay bóc, không cần nói đến sự cẩn thận, làm cho không ít cô gái ở đây hâm mộ, chính người kết hôn rồi cũng hâm mộ, đây thật sự là người chồng mà có đốt đèn lồng cũng tìm không thấy.

Trên đường về Ân Á Minh nhận mấy cuộc điện thoại, giọng nói nghe ra cũng khá nghiêm túc, Vu Kiều đoán hơn phân nửa sự tình phát sinh nên cũng không hỏi nhiều.

Từ sau khi cô mang thai, trọng trách trên người Ân Á Minh thêm nặng, bây giờ lại ở ngoài ngoại thành, cách công ty xa, Ân Á Minh đi làm cũng thêm phiền toái rất nhiều, hơn nữa công ty của cô cũng tạm thời ủy quyền cho Ân Á Minh quản lý, cho nên anh thứ bảy cũng phải đi làm, làm cho cô không khỏi có chút đau lòng.

"Chuyện này phải làm phiền mọi người rồi, tôi muốn sớm có kết quả, như vậy tất cả mọi người cũng yên tâm, chi bao nhiêu tiền cũng không vấn đề gì, chính là tốc độ phải nhanh, đúng, cứ như vậy, nếu có tiến triển gì thì báo tôi" Ân Á Minh cúp điện thoại lộ ra một nụ cười, chuyện này cũng giống như dự tính của anh, khá thuận lợi.

"Sao lại vui vẻ như vậy, là chuyện riêng hay chung vậy?" Vu Kiều hỏi.

Ân Á Minh kéo tay cô vỗ vỗ: "Đúng, là chuyện tốt, về nhà anh sẽ nói cho em, em sẽ biết nhanh thôi" Tâm tình của anh vô cùng tốt.

"???" Vu Kiều giống như lọt vào sương mù, trong điện thoại nói rất

nhANH, còn nói cái gì mà tiêu tiền, đây là muốn tặng quà gì cho cô hay sao?

Nhưng gần đây cô đã nhận được nhiều quà rồi, nếu Ân Á Minh muốn dỗ cho cô vui sẽ nghĩ đến mua cái khác cho cô, châu báu hay gì đó cũng không đáng nói, biệt thự ở nước ngoài cũng có vài cái, còn có du thuyền này kia, thậm chí còn mời cả đoàn giao hưởng Lai gia đến biểu diễn cho cô xem.

Đó cũng đều là Ân Á Minh nói trên tin tức, có lẽ Vu Kiều đối với quà tặng này kia cũng chẳng để ý, nhưng anh muốn cho cả thế giới biết Vu Kiều và anh rất hạnh phúc, bất kể kẻ nào muốn phá hoại cũng sẽ không được, gần đây anh cũng nhận một số cuộc phỏng vấn, trong lời nói luôn nhắc đến hạnh phúc của chính mình.

Nhưng sau đó rất nhanh Vu Kiều biết được niềm vui trong lời nói của Ân Á Minh là gì rồi.

Bởi vì cô phát hiện trên đầu của một tờ báo lớn có nhắc đến, muốn cô không biết cũng không được.

Nhưng mà trên tiêu đề cũng không nhắc đến tên cô mà nhân vật chính trên tiêu đề chính là Quý Tử Nhân và một nhà ba người Ân Hồng Vũ, nguyên nhân được nêu lên là: Thực hư việc thuê kẻ giết người, hiện đã bị tạm giam.

Tin tức còn nói, công an đã nắm giữ chứng cứ, ít ngày nữa sẽ được chuyển qua bên Viện Kiểm Sát, tin rằng không lâu sau chân tướng sẽ được làm rõ.

Vu Kiều nhìn trên tiêu đề là vì cô và Ân Á Minh là đối tượng mà người kia muốn giết.

Theo truyền thông công bố, kẻ phạm tội đã chuẩn bị để khi Vu Kiều và Ân Á Minh rời khỏi nhà, tập trung mai phục trên đường, để chuẩn bị làm một vụ "tai nạn xe cộ ngaoif ý muốn", nhưng đối với chuyện này sát thủ Ngô lại đổi ý ra tự thú, cũng đưa ra đầy đủ các loại chứng cứ, cầu xin được khoan

hông, công an dựa theo chứng cứ hần đê trình đã rất nhanh bắt được tội phạm.

Tin tức này được các nhà truyền thông đưa lên làm tiêu đề của toàn các báo tin.

"Trước đây có tin người phụ nữ này ác độc tôi còn không tin, lần này thì không tin không được, lần trước bịa đặt cho bà xã Ân Á Minh cũng chính là cô ta! Thuê kẻ giết người mà cũng làm được, thì có gì cô ta không làm chứ!"

"Muốn giết cục cưng, tôi còn tưởng chuyện này chỉ có trên TV, không nghĩ tới lại xảy ra thật, ba lần tội rồi".

"Thật dọa người! Đáng sợ quá".

"Tôi rút cục cũng biết vì sao cô ta lại kết hôn với anh họ Ân Á Minh, là vì mưu đoạt tài sản! Đoán chừng là Vu Kiều mang thai nên cả nhà sốt ruột, thật ác độc quá!"

"Kẻ có tiền cũng không dễ dàng gì, sinh mệnh lúc nào cũng bị uy hiếp, quả thật đáng sợ, không bằng cứ nghèo nghèo như chúng ta sống lại tên ỏn"

"Này Ân Lợi là anh Ân Viễn, hai người tuy rằng là anh em nhưng mà Ân Lợi và vợ lúc chia tài sản hình như cái gì cũng không được, trách sao bây giờ lại muốn thuê kẻ giết người, đây chính là do ghi hận đã lâu trong lòng này".

"Gia tộc giàu có quả nhiên đáng sợ, giống như kịch trên TV".

...

Sau khi nghe thời sự, rất nhiều chuyện lúc trước lại một lần nữa được lôi ra, chuyện tình tam giác của Vu Kiều, Ân Á Minh và Quý Tử Nhân, ân oán của anh em Ân Lợi Ân Viễn, sau đó còn cả chuyện Vu Kiều suýt nữa thì bị bắt cóc.

Việc này do Ân Á Minh tiếp nhận phỏng vấn, anh đứng trước truyền thông còn kịch liệt nói: "Lúc đó tôi và bà xa thoát được nguy hiểm cũng là do may mắn, tôi cũng vừa dịp đi qua đường khác, nếu không hậu quả thực sự không gánh nổi, vụ án trước cho đến bây giờ vẫn chưa được giải quyết, cho dù nghi ngờ đối tượng nhưng cũng không có chứng cứ đầy đủ nên có muốn làm gì cũng không được. Tôi nói điều này cũng không phải là nghi ngờ ai, nhưng mà người có thù với bà xã tôi cũng chỉ có vài người, có thể làm ra hành động phát rò như vậy, tôi rất khó nghĩ đến người thứ hai. Nhưng mà tôi tin tưởng vào cảnh sát điều tra, tất cả cũng đều phải lấy pháp luật làm chuẩn, tôi tin tưởng cảnh sát nhất định sẽ điều tra ra được chân tướng mọi chuyện. Tôi không hi vọng bà xã luôn phải sống trong sợ hãi, cô ấy là một người rất tốt cũng rất đặc biệt, nên luôn gặp phải nhiều tổn thương, sau khi mang thai cũng luôn phải đề phòng, đã sinh ra tâm lý ám ảnh, người tiêu tụy, hoàn toàn không dám ra khỏi nhà, phải có người cùng đi mới an tâm, ai ngờ mới đi ra khỏi nhà lại gặp phải chuyện này, tôi thật sự rất đau lòng".

Vu Kiều "... " người tiêu tụy? Cả ngày lo lắng đề phòng, đây là nói ai vậy? Thủ đoạn trợn mắt nói dối này cũng quá lợi hại đi.

Nhưng mà đối với chuyện thuê kẻ giết người này Vu Kiều vẫn thấy sợ, cảm thấy vận khí mình và Ân Á Minh rất tốt, ngày đó kẹt xe nên đi đường nhỏ, bằng không người nọ nhất định đã giải quyết xong bọn họ rồi.

"Anh? Nói như thế nào?" Vu Kiều không rõ.

Ân Á Minh ngồi xuống cười nói: "Người phụ nữ đó trước thì đóng kịch, sau lại kết hôn với anh họ, em cảm thấy lòng tự trọng của cô ta có thể lấy Ân hồng Vũ sao? Nhất định là có mục đích, về phần mục đích gì chỉ cần nghĩ một chút cũng biết, khẳng định sẽ làm ra chút chuyện, cho nên anh đã sớm cho người theo dõi cô ta, nhất cử nhất động của cô ta anh đều biết, cô ta làm gì anh cũng biết".

"Biển số xe nhà chúng ta cô ta đã sớm biết, nên hôm đi dự hôn lễ đó anh để cho bọn lão Dur đi chiếc xe kia ở đại lộ, chúng ta đi xe khác ở đường nhỏ, nên chuyện gì cũng không gặp phải".

"Anh vậy mà tính trước chuyện này?" Vu Kiều cảm thấy bản thân mình thực sự xem nhẹ Ân Á Minh.

"Đương nhiên!" Ân Á Minh dương dương tự đắc: "Cô ta liên hệ với người đó, sau này anh cũng liên hệ, cái loại người mà chỉ cần tiền là làm việc ấy, cô ta cho hấn bao nhiêu anh cho hấn gấp bội! Để hấn đi tự thú, cũng là ăn chút cơm tù, sau này ra ngoài thì hưởng phúc cả đời, hấn có thể không đồng ý sao?"

Vu Kiều nghe xong trong lòng cảm thấy sợ hãi: "Ít nhiều anh cũng phải cẩn thận, bằng không sẽ gây ra chuyện lớn, người đó lái xe tải rất lớn, nếu thật sự đụng phải chúng ta là coi như xong luôn!"

Ân Á Minh ôm lấy cô: "Không có việc gì, có anh ở đây, hưởng hồ cả nhà họ đều tham gia, lúc này chúng có đầy đủ, cũng không có cơ hội lại làm việc xấu nữa".

Vu Kiều ôm lấy Ân Á Minh trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

MẸ KẾ CỦA LỘ LEM

Chương 84: Chương Kết Thúc!

Editor: Hoàng Lão Tà

Chuyện thuê kẻ giết người này thật ra cả nhà Ân Hồng Vũ thật sự bị oan uổng, nhưng mà không có ai tin gia đình họ, ngay cả cơ quan công an cũng không tin, bởi vì Quý tử Nhân một mực chắc chắn chuyện này là do bốn người bọn họ cùng nhau tiến hành, là phân công hợp tác, hơn nữa chủ ý cũng không phải của cô ta, mà cô ta chỉ tham gia trong đó thôi.

Cô cũng thật không muốn kéo người ta xuống nước, nhưng do Mạnh Vân thuê luật sư, luật sư nói cho cô, hiện tại chứng cứ đầy đủ, không có khả năng thoát tội, bây giờ chỉ có thể chuyển từ kẻ chủ mưu thành tòng phạm, như vậy mức phạt mới có thể giảm xuống không ít.

Quý Tử Nhân vốn cũng không có cảm tình gì với Ân Hồng Vũ, với cô mà nói, một nhà Ân Hồng Vũ chỉ giống như chiếc ván cầu để báo thù, bây giờ giá trị lợi dụng không có, thì trong lòng cô bọn họ cũng chỉ ghê tởm, làm gì có chuyện hạ thủ lưu tình.

Vì vậy vụ án này dính líu thật lâu, đến tận lúc Vu Kiều chuẩn bị sinh mới được giải quyết. Ân Á Minh ở bên trong chạy chọt không ít, anh lại biết cách lợi dụng dư luận xã hội, tất cả mọi người đối với vụ án này có ảnh hưởng tương đối ác liệt, cuối cùng quyết định đưa ra Quý Tử Nhân là thủ phạm chính, ba người khác là tòng phạm.

Đối với việc này người thương tâm duy nhất cũng chỉ có Mạnh Vân, bà hồi hận lúc trước khi đưa Quý Tử Nhân về lại trường học, đã biết con gái trong lòng có mưu kế, lại không để ý cô.

Người thân của Quý gia thì tránh né còn không kịp, Quý Xán thậm chí còn cảm thấy may mắn vì lúc trước mình không có tham gia hôn lễ, quả nhiên đã sớm phải sạch quan hệ, bà thật sự không thể nào nghĩ tới, cháu gái

ngoan hiền trước giờ lại là một người phụ nữ ác độc như vậy, nghĩ đến chuyện ngoan hiền đều chỉ là đóng kịch, khiến bà còn bị liên lụy tới cảnh sát, ngấm lại thật sợ hãi.

Mặc kệ cái gia đình chỉ biết ăn không ngồi rồi đó, Ân Á Minh cảm thấy rất vui vẻ, vốn dĩ anh cũng chẳng có cảm tình gì với gia đình nhà bác. Nhưng Ân Viễn lại bị đả kích không nhỏ, anh trai ông không những mưu đoạt tài sản, thậm chí còn muốn hại con cháu ông, cho dù là cùng cha khác mẹ đi chăng nữa, nhưng cũng là anh trai ruột, ăn ở cùng nhau cũng mấy chục năm, không nghĩ đến lại rơi vào kết cục như vậy, nghe được tin tức ông đã phát bệnh nặng một hồi, tận khu Chu Thục Nhân dùng đứa bé trong bụng Vu Kiều an ủi mới bình thường trở lại.

....

"Á Minh con đừng đi qua đi lại nữa được không, làm mẹ lo lắng thêm" Chu Thục Nhân thật muốn cho con trai một cái tát, đi đi lại lại hơn một tiếng rồi, còn chưa chịu dừng lại.

"Không phải là do con quá sốt ruột sao" Ân Á Minh lau mồ hôi trên trán.

"Mẹ cũng sốt ruột, nhưng con đi như vậy mẹ càng sốt ruột hơn. mau dừng lại, nếu không thì qua hành lang bên kia mà đi" Chu Thục Nhân vẫy vẫy tay đuổi con trai, cả đám người bọn họ ở đây lo lắng chờ vốn đã rất nóng lòng.

Một đám người bọn họ ở ngoài phòng sinh chờ, hôm nay là ngày sinh của Vu Kiều, người của Ân gia và Vu gia căn bản đã đến đủ, chỉ thiếu mỗi Ân Viễn đang bệnh ở nhà.

Thực ra vốn dĩ Ân Á Minh được vào trong phòng sinh, nhưng Vu Kiều còn chưa bước vào phòng sinh sắc mặt anh đã trắng bệch, đầu đầy mồ hôi lạnh, bác sỹ nghĩ nghĩ, người như vậy vẫn là không nên vào. Người đứng không như anh còn không bằng sản phụ đang nằm, nếu tâm lý này ảnh hưởng đến sản phụ vậy thì thật không tốt.

Thân thể Vu Kiều rất tốt, so với đa số các sản phụ khác thì tốt hơn nhiều, cho nên việc sinh mổ hay sinh thường cũng do cô quyết định, sinh mổ thì thời kỳ dưỡng bệnh sẽ dài hơn, hơn nữa cục cưng còn dễ bị tổn thương, nên cô nghĩ nghĩ một hồi vẫn nên chọn sinh thường, đau đớn một trận rồi sẽ qua.

Đợi đến lúc gần sinh cô mới biết rằng đến cùng đau đớn như thế nào, quả thật đau muốn chết đi, nhưng bản thân đã chọn cách sinh này thì phải sinh thật tốt.

Lại qua hơn một giờ, Vu Kiều vẫn chưa ra, Vu Đại Bàn chà cánh tay nói: "Sao lại lâu như vậy chứ".

Ông vừa nói ra mọi người lại càng khẩn trương, Ân Á Minh đứng ở phía xa cũng nghe được, sắc mặt đã trắng xanh lại càng trắng, quả thật không còn tí máu, dựa vào tường không biết nên làm gì mới tốt. (*Tiểu Tà: Minh Ca à, anh cũng quá đáng yêu rồi ^^)

Mãi lúc sau quản gia của Ân gia phát hiện có gì đó không đúng mới lo lắng chạy tới nói: "Thiếu gia cậu không sao chứ, sắc mặt của cậu thật không ổn, có phải là không khỏe không, tôi đi gọi bác sỹ?"

Ân Á Minh yếu ớt khoát tay: "Không sao, không sao đâu, con chỉ hơi lo lắng thôi".

Vừa dứt lời thì ngã xuống, trên mặt đất âm thanh thật không nhỏ.

Quản gia "...". Vừa nói tốt xong đã ngã xuống, tốc độ cũng quá nhanh rồi.

Đồng loạt mọi người nhìn qua: "...".

Đến cùng là ai sinh đứa nhỏ vậy?

Chờ đến khi Ân Á Minh tỉnh lại phát hiện bản thân mình đang nằm trong phòng bệnh, bên cạnh là một y tá, những người khác không thấy ai hết.

Anh lơ mơ một chút, giống như cảm thấy bản thân mình đang dọa người,

ho nhẹ một tiếng mới nói: "Bà xã tôi đâu rồi?"

"Ân tiên sinh, anh đã tỉnh?" Y tá cười tím tím nói: "Anh yên tâm, bà xã anh đã sớm ra ngoài, mẹ tròn con vuông". Trong bệnh viện quả thật dạng người gì cũng gặp qua nhưng người đàn ông vì bà xã sinh cục cưng mà té xỉu lại không được gặp nhiều, hơn nữa còn là một danh nhân.

"Vậy là tốt, vậy là tốt rồi" Ân Á Minh nhẹ nhàng thở ra, nhịp tim cũng bình thường lại, không thở mạnh, vừa rồi thật làm anh lo lắng chết, uống một ngụm nước anh xuống giường đi tìm Vu Kiều.

So với sự vắng vẻ của phòng Ân Á Minh thì ở chỗ Vu Kiều rất náo nhiệt, khắp nơi đều là người. Vu Kiều nằm trên giường, cục cưng nằm bên cạnh cô, nếu không phải y tá nói cục cưng phải được nghỉ ngơi thì đã sớm lộn xộn cả phòng rồi.

Lúc Ân Á Minh tới bị mọi người nhìn một trận, Chu Thục Nhân nhìn anh cảm thấy bị mất mặt, thật sự chưa thấy ai vô dụng như vậy, Vu Kiều rất muốn cười, mọi người cũng vừa đem mọi chuyện nói lại cho cô, khiến cô cười đến phát đau, cô nhin cũng thật vất vả.

Mọi người nhường một lối đi, Ân Á Minh kích động đi đến bên cạnh Vu Kiều.

Tình trạng của Vu Kiều rất tốt, nhưng nhìn thấy vẫn tiều tụy một chút, cô ở phòng sinh đợi ba bốn giờ, thật là mệt rũ rời, đời này cô cũng chưa từng vất vả như vậy.

Nhìn bộ dạng của cô khóe mắt Ân Á Minh phiếm hồng, anh nhin không được nắm tay Vu Kiều nói: "Em cực khổ rồi!"

"Đừng, anh bây giờ đừng nói chuyện với em, em nhìn thấy anh đã muốn cười, cười rồi sẽ đau". Vu Kiều nín cười nói. (Tiểu Tà: \$@#...chị quá đáng!)

Ân Á Minh: "...". Đây là vợ chồng tình thâm sao?

Nếu bà xã ghét bỏ mình, vậy mình đi nhìn cục cưng.

Anh đã sớm biết trong bụng Vu Kiều là con trai, trai hay gái đối với anh cũng không quan trọng, nhưng đối với ba Ân Viễn giới tính đối với thế gia lại rất quan trọng.

Đứa nhỏ vừa sinh ra, có rất nhiều nếp nhăn, cũng chưa nhìn được là giống ai, Ân Á Minh cảm giác cái mũi rất giống anh, lớn lên nhất định là soái ca.

Anh tự mình cảm giác thật tốt.

Mặc dù có chút khác người, nhưng anh vẫn dựa vào bên người Vu Kiều nói: "Thực sự cảm ơn em, anh yêu em!" Anh hôn lên trán Vu Kiều.

Trong phòng mọi người ồn ào, Vu Kiều đã sớm đỏ mặt.

Qua một hồi lâu cô thấp giọng nói: "Em cũng vậy".

"Hả?" Ân Á Minh làm bộ như không nghe rõ.

Vu Kiều hé miệng cười: "Em cũng yêu anh".

Khi mọi người vây lại nhìn, lại thâm tình hôn một cái.

Nhìn bà xã cùng cục cưng nằm trên giường Ân Á Minh cảm thấy vô cùng ấm áp, đây chính là hạnh phúc thật sự, nắm được trong tay.

Cuộc sống như thế, còn cầu gì hơn.

Cuộc sống tốt đẹp của mẹ kế cô bé lọ lem, mới vừa bắt đầu như vậy...